ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

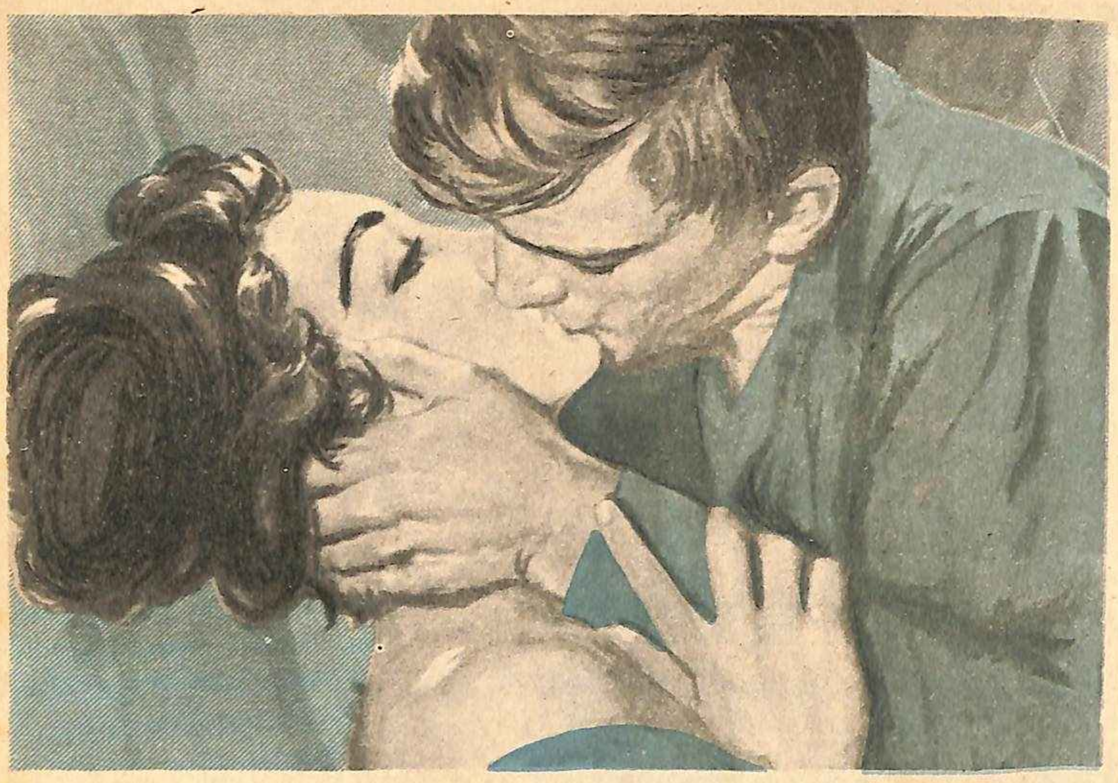

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πιό ψηλά ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΟΘΟΥΣ

Ἀνταλλάσσουν φιλιὰ κάθε φορὰ ποὺ μένουν μόνοι...

ΑΓΑΠΙΟΥΝΤΑΙ. Οὔτε συζήτησι πάνω σ' αὐτό. Ἀγαπιοῦνται καὶ θὰ παντρευτοῦνε ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα. Ζήτημα χρόνου. Ὄχι ποὺ εἶναι ἀνήλικοι. Τὸ ἐμπόδιο βρίσκεται στὰ οἰκονομικά. Νέοι λογικοί, δὲ θέλουν νὰ προχωρήσουν στὸ γάμο πρὶν ἀποκτήσουν στερεὰ οἰκονομικὰ θεμέλια. Νὰ μὴ πέσουν στὴ μιζέρια ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἑνώσεώς τους. Ἂς μὴν εἶναι ὁ πλοῦτος. Κάτι ὅμως νὰ εἶναι, κάποια βάσι νἄχουν, νὰ μὴ τοὺς παραζαλίση ἡ φτώχεια. Εἶναι φοβερὴ ἡ ἐπίδρασί της στὸν ἔρωτα. Παγερὴ πνοή, ἱκανὴ νὰ σβύση καὶ τὴν πιὸ δυνατὴ φλόγα. Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ περιμένουν νὰ ἐκμηδενίσουν τὸν ἐχθρό, κι' ὕστερα νὰ βαδίσουν πρὸς τὴν ἕνωσί τους.

Τί γίνεται ὅμως στὸ μεταξύ; Ἡ φλόγα, ποὺ θὰ τὴν ἔσβυναν τὰ δύσκολα οἰκονομικά, τοὺς ζώνει σήμερα καὶ τοὺς καίει. Πάνω στὰ νιάτα τους, μὲ τοὺς πόθους ἔντονους, μὲ λαχτάρα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἡ ὁλοκλήρωσι τῶν σχέσεών τους θὰ ἦταν ἡ λύσι τοῦ προβλήματός τους — θὰ σκεφθοῦν ἴσως ὅσοι τ' ἁπλοποιοῦν ὅλα μὲ μιὰ λέξι: ὁλοκλήρωσι. Εὔκολο νὰ τὸ λές. Εἶναι ὅμως τόσοι οἱ παράγοντες ποὺ ἐμποδίζουν τὴν πορεία πρὸς αὐτήν.

Τὸ θέμα ἀκριβῶς ποὺ ἀπασχολεῖ τὸν ἐπιστολογράφο. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολή του φαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ νέο μὲ μόρφωσι καὶ μὲ κρίσι. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο γράφει, οἱ λέξεις ποὺ χρησιμοποιεῖ, ἡ σειρὰ τῶν συλλογισμῶν του, τὸ πνευματικό του γενικὰ ἐπίπεδο διευκολύνουν πολὺ τὴ συνεννόησι μαζί του.

Ἡ γνωριμία τους, ὅπως γράφει, ἀρχίζει πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Ἐκείνη τότε ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν, κι' ὁ ἴδιος εἰκοσιδύο. Τὴν ἤθελε ζωηρὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Δὲν τῆς τὸκρυψε. Ἀντιμετώπισε ὅμως τὴν ἄρνησί της. Εἶναι ὁ κανόνας. Σπάνιο, μιὰ κοπέλλα ν' ἀνταποκριθῆ χωρὶς ἀντίρρησι στὴν πρόσκλησι. Ἀκόμα δὲ πιὸ σπάνιο ν' ἀναλάβη ἡ ἴδια πρωτοβουλία. Φάνηκε, λοιπόν, φυσικὸ στὸ νέο νὰ προσκρούση στὴν ἀπροθυμία τῆς κόρης. Τὴ βρῆκε φυσικὴ καὶ μέσα στὴν κοινωνικὴ τάξι. Ἴσως μάλιστα καὶ στὸ βάθος νὰ ἱκανοποιήθηκε. Δυσφοροῦν καὶ ἐνοχλοῦνται, βέβαια, οἱ ἄντρες, ὅταν δὲν ἱκανοποιοῦν τὶς ἐπιθυμίες τους ὅταν συναντοῦν ὁδοφράγματα στὸ κάθε βῆμα. Στὶς περιπτώσεις ὅμως, ποὺ τὸ πρόσωπο, τὸ ὁποῖο πολιορκοῦν καὶ ποὺ προβάλλει ἐπίμονα τὸ «ὄχι» του, εἶναι πρόσωπο ποὺ πραγματικὰ τοὺς ἐνδιαφέρει, τότε, παρὰ τὴν ἐκδήλωσι τῆς δυσαρεσκείας τους, μέσα τους, ἐκτιμοῦν τὴν κοπέλλα ποὺ σέβεται τὴν παράδοσι καὶ δὲν ἀφίνεται στὶς φωνὲς τῶν δικῶν της ἐνστίκτων.

Εἶναι ἡ περίπτωσι τοῦ νέου. Σοβαρὲς οἱ προθέσεις του. Ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ὁ γάμος εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπός του. Περιμένοντας τὴ στιγμή, βασανίζεται ἀπὸ τὴ δίψα του. Ὅταν ὅμως παύση νἄχη τὸ νοῦ του σ' αὐτήν, τότε ἀναλογίζεται μὲ ἀνακούφισι ὅτι ἡ κοπέλλα ποὺ προορίζει γιὰ σύζυγό του, δὲν εἶναι τὸ καράβι ποὺ παραδίδεται στὴν πνοὴ τῶν ἀνέμων, ἀλλὰ μὲ ἰσχυρὸ χαρακτῆρα καὶ δύναμι ἀντιστάσεως ξέρει νὰ κρατᾶ τὸ πλοῖο της στὴν εὐθεία του.

Μπορεῖτε νὰ συμφωνῆτε ἢ νὰ βρίσκετε ἀναχρονισμὸ τὴ στάσι αὐτὴ τῶν κοριτσιῶν τοῦ τόπου μας. Πρέπει ὅμως ν' ἀναγνωρίσετε ὅτι χρειάζεται μεγάλη θέλησι ἐκ μέρους τους, γιὰ νὰ ἐπιβάλλωνται στὶς ἐπιθυμίες ποὺ τὰ ζώνουν. Δὲν εἶναι λιγώτερο ἔντονος ὁ ἐρωτικὸς οἶστρος στὶς γυναῖκες. Πόση προσπάθεια γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν στὸν ἑαυτό τους καὶ ν' ἀποφύγουν τὴν ὑποχώρησι στὴν ὁποία τὶς καλεῖ ἡ ἴδια ἡ φύσι τους. Ἡ προσπάθεια γίνεται ἀκόμα πιὸ μεγάλη ὅταν ἐκεῖνος ποὺ τὶς καλεῖ εἶναι τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦνε. Ὁ ἄντρας δὲν σκέπτεται πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ μάχη ποὺ δίνει ἡ γυναίκα μὲ τοὺς πόθους της. Ὡστόσο, ἂν δὲν ἦταν τόσο ἐγωϊστὴς κι' ἔμπαινε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴ θέσι τῆς γυναίκας, θὰ μποροῦσε πολὺ εὔκολα νὰ ἐκτιμήση τὴν ἀξία τῆς ἀρνήσεώς της. Ἀσύλληπτο γι' αὐτὸν νὰ τὸν καλέση μιὰ γυναίκα σὲ ἐρωτικὸ γεῦμα καὶ νὰ τῆς κάνη σκέρτσα. Ἂς εἶναι ἡ ὁποιαδήποτε. Ἂς εἶναι καὶ ἡ πρόχειρη σὲ προσκλήσεις γυναίκα. Πᾶσα προσφορὰ δεκτή. Πολὺ περισσότερο ἀσύλληπτο εἶναι στὸν ἄντρα ν' ἀποκρούη τὴν ἐρωτικὴ προσφορά, ὅταν ἐκείνη ποὺ τοῦ προσφέρεται ἀνήκει σ' αὐτὲς ποὺ τοῦ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀποκρούει ἐν τούτοις ἡ γυναίκα. Ἂν δὲ ἡ ἀπόκρουσι εἶναι μᾶλλον εὔκολη στὴν περίπτωσι τοῦ πολιορκητῆ, ποὺ τῆς εἶναι ἀδιάφορος, δὲν εἶναι ἐπίσης εὔκολη ὅταν ὁ ἄντρας, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπευθύνει προσκλητήριο, εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπάει.

Ἀνοιχτήκαμε ὅμως πολὺ σὲ γενικότητες καὶ ἀφήσαμε τὸ νέο μὲ τὸ δύσκολο πρόβλημά του. Νὰ συνδέεται ἐπὶ τέσσερα χρόνια μὲ μιὰ κοπέλλα, νὰ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὴν παντρευτῆ καὶ νὰ μὴ ὁλοκληρώνη τὶς σχέσεις του μαζί της, νὰ μὴ τὸν βλέπη σὰν ἄντρα της, νὰ μὴ τὴ χαίρεται σὰ γυναίκα.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ ὅταν βρεθοῦν σὲ ἀνάλογη θέσι προτιμοῦν νὰ φύγουν παρὰ νὰ συνεχίσουν μιὰ μαρτυρικὴ πορεία. Δὲν ἀνήκει σ' αὐτοὺς ὁ σημερινὸς νέος. Οὔτε καὶ ἡ ἐπιμονή του ἔφθασε σὲ σημεῖο ποὺ νὰ πληγώση τὴ φίλη του. «Αἰσθάνομαι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ζωηρὸ πόθο, ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἀγαποῦσα πολὺ δὲν ἤθελα νὰ τὴν πληγώσω. Ἔκανα τὴ σκέψι ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀποκτοῦσε ἐμπιστοσύνη καὶ δὲ θὰ ἦταν ἀνένδοτη. Ἀποφασισμένος νὰ τὴν παντρευτῶ γνωρίστηκα μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ ἀπὸ τότε πηγαίνω στὸ σπίτι της». Σχεδὸν ἀρραβωνιασμένοι. Βγαίνουν μαζί. Κάνουν ἐκδρομὲς ποὺ κρατοῦν μιὰ καὶ δυὸ μέρες. «Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα πὼς εἴμαστε καὶ οἱ δυό μας ἀπόλυτα πιστοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Διαφορετικὰ δὲ θὰ κρατοῦσε τόσα χρόνια ὁ δεσμός μας. Ἡ ἐπιτυχία μας θὰ ἦταν τέλεια ἂν δὲν ὑπῆρχε κάτι. Τὸ κάτι αὐτὸ εἶναι ὅτι θέλει νὰ μείνη ἁγνὴ ὡς τὴ μέρα τοῦ γάμου μας. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω πολύ...»

Τὸ μαρτύριό του θὰ ἦταν μικρότερο ἂν ζοῦσαν σὲ ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Αὐτοὶ ὅμως ζοῦνε πρωΐ—βράδυ μαζί. Τῆς κρατᾶ τὸ χέρι στὸ σινεμά, τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἀνταλλάσσουν φιλιὰ κάθε φορὰ ποὺ μένουν μόνοι. Τὸ περίεργο δὲ εἶναι ὅτι τὴ μόνωσι τὴν ἐπιδιώκει αὐτὴ ἡ ἴδια. Θέλει νὰ τὸν νιώθη κοντά της, ν' ἀφήνεται στὰ χάδια του καὶ νὰ τοῦ τὰ ἀνταποδίδη. Ὡς ἐκεῖ ὅμως. Σὲ ὡρισμένη στιγμή, ὅταν δὲν ὑπολείπεται παρὰ ἕνα μόνο βῆμα, κηρύττει τὸ τέρμα τῆς ἐρωτικῆς σκηνῆς.

Καὶ λέει ὁ νέος: «...Ἐλᾶτε τώρα στὴ θέσι μου. Ἕνας ἄλλος δὲν ξέρω πῶς θ' ἀντιδροῦσε. Ἐγὼ ὅμως νιώθω πὼς φθείρομαι». Καὶ νὰ ἦταν καμμιὰ κοπέλλα ψυχρὴ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία. Ὑπάρχουν καὶ τέτοιες. «Αὐτὴ ὅμως εἶναι τύπος φυσιολογικός, θερμὴ ἐρωτικά, καλλιεργημένη πνευματικά, μὲ δύο λόγια αἰσθηματικὴ καὶ αἰσθησιακή. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καὶ λογικὴ ὕπαρξι. Κοινωνικοὶ λόγοι, ἰσχυρὰ βιώματα, κληρονομικὲς παρορμήσεις τὴν κάνουν νὰ τρέμη στὴ σκέψι νὰ προσέλθη χωρὶς τὴν ἁγνότητά της στὸ γάμο».

Ὑποφέρει ἀπὸ τὴ στάσι της αὐτὴ ὁ νέος. Ἐν τούτοις — κι' αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιοσημείωτο — οὔτε βία καταδέχεται ν' ἀσκήση, οὔτε ἀπομακρύνεται. Τὸ πρῶτο τὸ θεωρεῖ βάρβαρο, χυδαῖο καὶ πρόστυχο. Τὸ ἄλλο, τὴν ἐγκατάλειψι, δὲν τὸ συζητεῖ. Τὴν ἀγαπᾶ τόσο, ὥστε νιώθει ἀνίκανος νὰ φύγη ἀπὸ κοντά της. Καὶ γιατί νὰ φύγη; Θὰ ἦταν ἀνόητο. Πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἀγάπη. Ἀκοῦστε τον πῶς μιλεῖ γι' αὐτήν: «Ἀγάπη σημαίνει θυσία. Ἀφοῦ τὸ θέλει ἔτσι, ἂς μείνη ἔτσι. Θὰ τὸ ὑπομείνω ὥσπου νὰ ἑνωθοῦμε καὶ νὰ γίνη δική μου».

Οἱ παλιοὶ μιλοῦν μὲ προχειρότητα γιὰ τὰ νιάτα τῆς ἐποχῆς. Τοὺς ἀποδίδουν διαφθορὰ καὶ χυδαιότητα. Δὲν ἰσχυριζόμαστε ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ τέτοιες ἐκδηλώσεις. Πάντα ὑπῆρχαν. Παράλληλα ὅμως μ' αὐτὲς καὶ σὲ ἔκτασι μεγαλύτερη ἀπὸ ὅσο νομίζουμε, ὑπάρχει καὶ ἡ φρόνησι, καὶ ἡ ἐγκράτεια, καὶ ὁ σεβασμὸς στὴν παράδοσι, στὴν κοινωνικὴ τάξι ποὺ ἐπικρατεῖ. Σοβαρά, λογικά, συγκρατημένα, μετρημένα παιδιά. Ἐπειδὴ δὲν κινοῦνται στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ φαίνωνται δὲ σημαίνει καὶ ὅτι εἶναι λιγώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κουδουνιστὴ εἶναι ἡ ἀταξία. Ἀθόρυβη περνᾶ ἡ τάξι. Ἀλλιῶς δὲ θὰ ἦταν τάξι. Νέοι ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν νὰ καταστέλλουν τὶς ἐπαναστάσεις τῶν αἰσθήσεων καὶ νὰ πειθαρχοῦν σὲ ὅσα ὁρίζουν οἱ γραπτοὶ καὶ ἄγραφοι νόμοι. Κι' ἀκόμα, νέοι ποὺ ξέρουν νὰ τοποθετοῦν τὴν ἀγάπη ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ θέσι της: Πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς πόθους. Δὲν ὑποτιμοῦμε τοὺς πόθους. Γνήσια παιδιὰ τῆς φύσεως, σὲ διακεκριμένη θέσι, ἔχουν δικαιώματα κι' αὐτοί. Δὲν νοεῖται, ἄλλωστε, πορεία ἐρωτικὴ μὲ ἀφοπλισμένους τοὺς πόθους. Ἡ ἱκανοποίησι ὅμως τῶν ἐπιθυμιῶν δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται ὁ πρωταρχικὸς ὅρος σ' ἕνα σύνδεσμο, τὸ τελεσίγραφο, ποὺ ἐπιδίδει ὁ ἕνας στὸν ἄλλον: Ἡ ὁλοκλήρωσι, ἢ τὸ διαλύουμε. Ἔχει κι' ἄλλες σελίδες ὁ ἔρωτας, ποὺ ἀξίζει οἱ ἄνθρωποι νὰ τὶς ζοῦνε. Καταλαβαίνουμε τὴν πίεσι τῶν αἰσθήσεων. Δὲν παίρνουμε πέτρες νὰ ρίξουμε στὰ κεφάλια ἐκείνων ποὺ, μὴ ἔχοντας τὴ δύναμι ἢ τὴ θέλησι τῆς ἀναμονῆς, βιάζονται νὰ συντομεύσουν τὸ χρόνο καὶ φθάνουν πρόωρα στὸ τέρμα. Δείχνοντας ὅμως κατανόησι στοὺς βιαστικούς, στεκόμαστε μὲ σεβασμὸ καὶ ἐκτίμησι στοὺς ἄλλους, σὲ ὅσους εὐλαβοῦνται ὡρισμένες καταστάσεις. Ἀλλοίμονο ἂν σὲ κάθε τι ἀκολουθούσαμε τὸ φυσικὸ νόμο καὶ τὴν ἐπιταγὴ τοῦ ἐνστίκτου. Σπάνια ὁ ἠθικὸς νόμος βρίσκεται σὲ ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὸν κοινωνικό. Ὑπάρχει ἕνας ρυθμὸς ποὺ διέπει τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ρυθμὸς σὲ ὅλα. Καὶ στὸν ἔρωτα. Ἐπιείκεια σὲ ὅσους δὲν ἀντέχουν στὸ βάρος του, ἀλλὰ καὶ σεβασμὸς σὲ ὅσους ξέρουν νὰ κρατοῦν τὸ φρένο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

* *

Ο ΠΟΛΥΣ ΥΠΝΟΣ ΚΑΝΕΙ ΚΑΚΟ

Συνηθίσαμε νὰ πιστεύουμε, ὅτι ἡ κανονικὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου εἶναι ὀκτὼ ὧρες — καὶ ἰδίως ἀπὸ τὶς 11 τὴ νύχτα ὡς τὶς 7 τὸ πρωΐ. Ἀλλ' ἡ ἀντίληψι αὐτὴ φαίνεται, ὅτι δημιουργήθηκε μᾶλλον ἀπὸ μιὰ μακροχρόνια συνήθεια. Οἱ εἰδικοὶ ποὺ ἀσχολήθηκαν κατὰ τὴν τελευταία ἑξαετία μὲ τὰ μυστήρια τοῦ ὕπνου, βρῆκαν ὅτι μποροῦμε κάλλιστα νὰ ἐλαττώσουμε τὴ διάρκειά του χωρὶς καμμιὰ δυσάρεστη συνέπεια. Πόσος ἀκριβῶς ὅμως εἶναι ὁ ὕπνος ποὺ μᾶς χρειάζεται; Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μόνο τρόπος νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε: νὰ λιγοστεύουμε σιγὰ-σιγὰ τὸν ὕπνο μας, ὥσπου νὰ βροῦμε τὸ ἀπαραίτητο ἐλάχιστο ὅριο. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, κατὰ τὴν ἄποψι ὡρισμένων ἐπιστημόνων, ὁ πολὺς ὕπνος φθείρει πρόωρα τὶς πνευματικές μας ἱκανότητες. Ἄλλωστε κι' ὁ μεγάλος φιλόσοφος Κάντ, ποὺ κοιμόταν πάντα ἐλάχιστα, δήλωνε, ὅτι ὁ πολὺς ὕπνος «ἐξαντλεῖ τὴν ἐνεργητικότητα καὶ συντομεύει τὴ ζωή».

ΑΘΗΝΑΙ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961 — ΕΤΟΣ ΚΓ' — ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 1165

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 36-781 — Δρχ. 4

ΑΘΗΝΑΪΚΗ οἰκογένεια ἐπρομηθεύθη ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο. Οἱ φίλοι καὶ οἱ γείτονες τὸ κύτταζαν καὶ ζητοῦσαν σχετικὲς πληροφορίες. Πόσο τὸ πῆραν, μὲ τί δόσεις, ἀπὸ ποῦ καί, πρὸ παντός, πόσων «ποδῶν» εἶναι.

— Ἕντεκα ποδῶν, ἀπαντοῦσε ἡ κυρία.

Τὴ σχετικὴ κουβέντα παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον ἡ «ὑπηρεσία» τοῦ σπιτιοῦ, μιὰ συμπαθητικὴ καὶ ἀφελὴς κοπέλλα, ποὺ τὴν εἶχαν φέρει ἀπὸ κάποιο χωριό. Μιὰ μέρα, λοιπόν, μπαίνοντας ἡ κυρία στὴν κουζίνα, τὴν βλέπει σχεδὸν ξαπλωμένη χάμω, νὰ ψάχνη τὸ ψυγεῖο ἀπὸ κάτω.

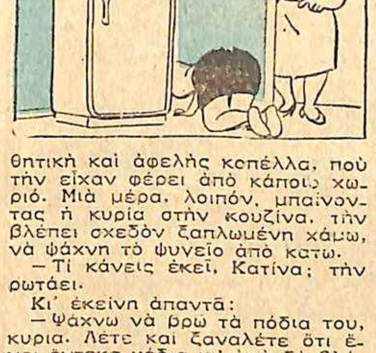

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Κατίνα; τὴν ρωτάει.

Κι' ἐκείνη ἀπαντᾶ:

— Ψάχνω νὰ βρῶ τὰ πόδια του, κυρία. Λέτε καὶ ξαναλέτε ὅτι ἔχει ἕντεκα πόδια κι' ἐγὼ δὲ βλέπω κανένα. Ποῦ στὸ διάβολο τἄχουν βάλει καὶ δὲ φαίνονται;

*

ΤΟ νὰ χρωστᾶς χρήματα, εἶναι μία... εὐχάριστη ὑπόθεσις. Δυσάρεστη εἶναι νὰ τὰ πληρώνης. Οἱ δὲ κακοπληρωταὶ παρουσιάζουν μεγάλην αὔξησιν τελευταίως. Κάποιος πιστωτής, λοιπόν, ὁ ὁποῖος, ἔναντι παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν, εἶχε λαμβάνειν ἀπὸ τὸ χρεώστη του δυὸ χιλιάδες καὶ κάτι, πήγαινε κι' ἐρχόταν ὁ χριστιανὸς καὶ παρεπέμπετο ἀπὸ Σαββάτο σὲ Σαββάτο καὶ ἀπὸ Δευτέρα σὲ Δευτέρα. Ὅπου, τὴν τελευταία φορά, ἀπεφάσισε νὰ κάνη μιὰ ὑποχώρησι:

— Μὴ μοῦ τὰ δίνης ὅλα μαζεμένα, εἶπε. Δῶσε μου ἔναντι.

— Αὐτὴ εἶναι μιὰ λογικὴ πρότασις, εἶπε ὁ χρεώστης. Πόσα σοῦ ὀφείλω;

— Δύο ἑκατὸν τόσες.

— Λοιπόν. Θὰ λάβης σήμερα τὶς ...τόσες καὶ θὰ μείνουν οἱ δύο ἑκατό!

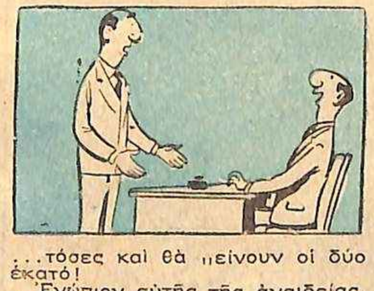

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς ἀναιδείας, ὁ πιστωτὴς ἐτράπη εἰς φυγήν, βάζοντας τὸ καπέλλο του... ἀνάποδα!

*

ΕΝΩ οἱ Ἀμερικανοὶ ἄρχισαν ἀπὸ πέρυσι νὰ οἰκοδομοῦν τὸ νέο μέγαρο τῆς πρεσβείας των, στὴν λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, ἐφρόντισαν συγχρόνως καὶ γιὰ τὸν κῆπο του. Καὶ ἀντὶ νὰ φυτέψουν μικρὰ δέντρα καὶ νὰ περιμένουν χρόνια νὰ μεγαλώσουν, ἔκαναν κάτι πρακτικώτερο: Μετέφεραν περὶ τὶς ὀκτὼ ἐλιὲς ἡλικίας 12—15 ἐτῶν, μὲ ὅλο τὸ ριζικό τους σύστημα καὶ τὸ χῶμα καὶ μερικὰ κυπαρίσσια ἐπίσης μεγάλα, ποὺ τὰ μεταφύτευσαν σὲ βαθεῖς καὶ καταλλήλως παρασκευασμένους λάκκους.

Συνέβη, λοιπόν, τὸ ἑξῆς ἀστειότατον. Ὅταν τὰ ἐφύτευαν, διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐπιστήμων δενδροκόμος, ἐπλησίασε, ἐδήλωσε τὴν ἰδιότητά του καὶ ἔδωσε τὶς σοφὲς συμβουλές του:

— Πρέπει νὰ τοὺς κάνετε ἕνα γερὸ κλάδεμα, ν' ἀφήσετε μόνο τὸν κορμὸ καὶ λίγα χονδρὰ κλαδιά. Ἀλλοιῶς θὰ ξεραθοῦν. Γιατὶ οἱ ρίζες δὲ θἄχουν τὴ δύναμι νὰ τροφοδοτήσουν ὅλο αὐτὸ τὸ φύλλωμα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἄκουσαν τὴ συμβουλή, εὐχαρίστησαν, ἀλλὰ τὴν ἐξετέλεσαν μόνον ἐν μέρει. Ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ἐλιές, ἐκλάδεψαν τὶς δύο, τὶς ἄλλες τὶς ἄφησαν μὲ τὸ φύλλωμα τους. Ἀποτέλεσμα: Οἱ μόνες ποὺ ξεράθηκαν ἦταν αὐτὲς ποὺ... κλαδεύτηκαν ἐπιστημονικῶς! Οἱ ὁποῖες καὶ ἀφηρέθησαν, γιὰ νἄρθουν στὴ θέσι τους, νέες, ἀκλάδευτες. Ὁ δὲ ἐπιστήμων δενδροκόμος δὲν ξαναφάνηκε ἀπὸ κεῖ.

*

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ καὶ ὁ ὀκταετὴς πιτσιρίκος του περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἄντρον τῆς συγκεντρωμένης σοφίας, τὸ καλλιμάρμαρο μέγαρο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὑπεράνω τῆς στέγης τοῦ κτιρίου, ὡς γνωστόν, καὶ σὲ μεγάλο ὕψος, εἶναι ὑψωμένα, ἀριστερὰ μὲν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, δεξιὰ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ πιτσιρίκος, λοιπόν, περίεργος καὶ φιλομαθὴς ὅπως ὅλοι οἱ πιτσιρίκοι, εἶδε τὰ ἀγάλματα καὶ ρώτησε τὸν γεννήτορά του:

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ἐκεῖ πάνω, μπαμπᾶ;

— Ὁ Ἀπόλλων, παιδί μου.

Καὶ ὁ πιτσιρίκος, δείχνοντας τὸ ἄλλο ἄγαλμα, τῆς Ἀθηνᾶς, συμπληρώνει·

— Κατάλαβα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ .ΑΕΚ!

*

ΛΟΤΑΡΤΖΗΣ! Παληὰ «ἀθηναϊκὴ φυσιογνωμία», «τύπος» τοῦ Χρηματιστηρίου, τῶν «μπὰρ» τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν οὐζάδικων τῆς Ὁμονοίας καὶ τῶν Χαυτείων. Μιὰ σακκουλίτσα μὲ στριφτὰ χαρτονάκια, ἀριθμημένα στὴν τσέπη κι' ἕνα «βοῦρλο» μπαρμπούνια ἢ μιὰ γαλοποῦλα ἢ δυὸ κουτιὰ χαβιάρι στὰ χέρια γιὰ «δόλωμα». Τὸ «παιχνίδι» εἶναι περίπου... σὰν τὸν «παπᾶ»! Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπιθάνως ἀπίθανη πιθανότητα νὰ κερδίσης, ὁ «λοταρτζῆς» εἶναι καὶ «ἀτσίδα» στὸ μάτι καὶ στὸ χέρι. Καὶ ἀπαγορεύεται, φυσικά, ἡ «λοταρία». Τοὺς κάνουνε μεγάλο κυνηγητὸ καὶ πολὺ σπανίως ἀποφασίζει νὰ βγῆ κανένας «παληὸς» νὰ τὰ «οἰκονομήση» μὲ τὴ σακκούλα.

Κι' ἔπαιζ' ἕνας σ' ἕνα κέντρο περὶ τὰ Χαυτεῖα καὶ «ἐτσιμπήθη» ξαφνικά:

— Ἀπαγορεύεται, τὸ ξέρω, κύριε ἀστυνομικέ. Δὲν ξέρω τί βαθμὸ ἔχεις, γιατὶ φορᾶς πολιτικά. Ἀλλὰ σήμερις πρέπει νὰ παύση ἡ καταδίωξις περὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό! Γιατὶ σήμερις κάνουμε τουρισμό! Κι' ὁ λοταρτζῆς εἶναι «γραφικὸς τύπος τῆς Ἀθήνας». Ὅπως ὁ καστανᾶς κι' ὁ κουλουρτζῆς! Εἶναι ποὺ λένε, ἂν ξέρης γαλλικά, «κουλὲρ λοκάλ», ποὺ πάει νὰ πῆ Ἀθήνα, ρετσίνα, κοκορέτσι, μπουζοῦκι, λοταρία... Κατάλαβες;

— Ὅλα τ' ἄλλα τὰ κατάλαβα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λοταρία! Τράβα μέσα τώρα μὲ τὸ καλό... γιατ' εἶσαι καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος!

Ἀλήθεια ὅμως! Ποῦ σταματάει ὁ Τουρισμὸς καὶ ποῦ ἀρχίζει ἡ ἀπάτη; Ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ λίγο... «κουλὲρ λοκάλ»! Ὅπως καὶ παντοῦ!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

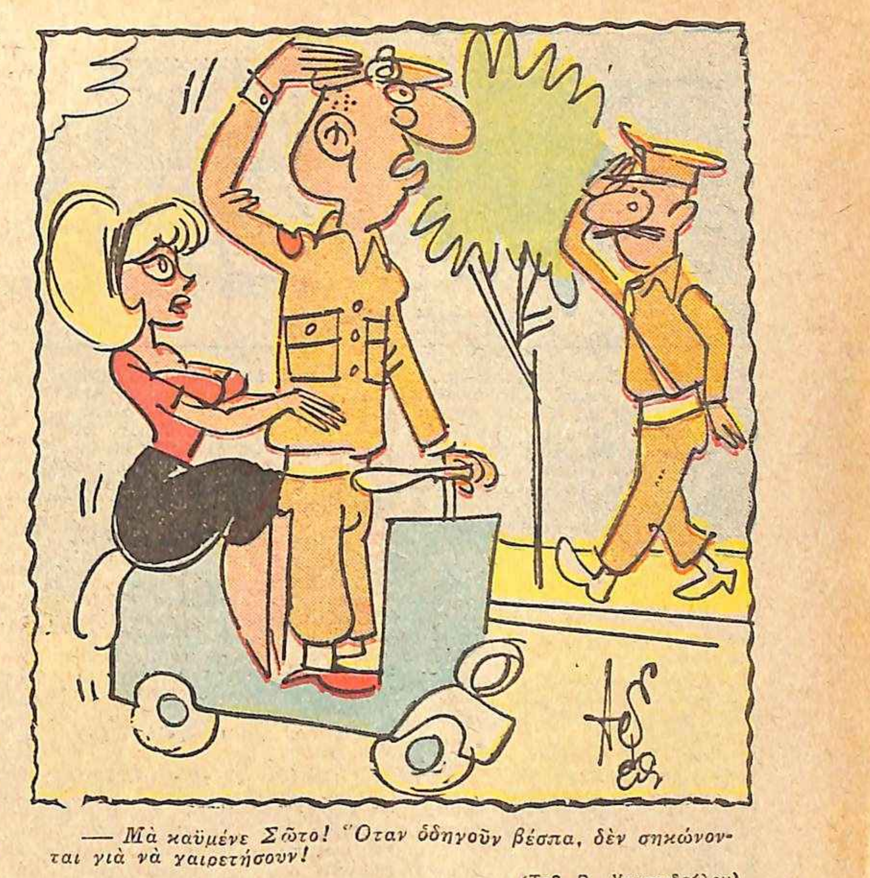

— Μὰ καϋμένε Σῶτο! Ὅταν ὁδηγοῦν βέσπα, δὲν σηκώνονται γιὰ νὰ χαιρετήσουν!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

ΑΜΗΧΑΝΙΑ...

Ποῦ νἄβρω τάχα τὸ σκοπὸ
«γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸ σ' ἀγαπῶ»
ποὺ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι,
ἀφοῦ εἶσ' ὁλόκληρη ἐσύ,
στίχος, μοτίβο καὶ κρασὶ
κι' ἄρωμα καὶ λουλούδι;

*

Τί λόγια νἄβρω, νὰ σοῦ πῶ,
κάτι γλυκὸ καὶ χαρωπὸ
κι' ὄμορφο καὶ μεγάλο;
Ἢ κάτι ἁγνό, ρωμαντικὸ
ἢ κάτι συγκινητικὸ
ἢ ἔστω, κάτι ἄλλο;

*

Ὅ,τι κι' ἂν πῶ θὰ εἶν' ὠχρὸ
πολὺ κοινὸ καὶ πενιχρὸ
εἰκόνα δίχως χρῶμα
καὶ κάθομαι καὶ ξενυχτῶ
καὶ πάει τρεῖς καὶ πάει ὀχτὼ
κι' ὁ νοῦς μου ψάχνει ἀκόμα.

*

Ἐσὺ εἶσαι ὅλη «μουσική»
μιὰ μελωδία ἐρωτικὴ
ποὺ σὰ νερὸ τὴ θέλω
καὶ δὲν τὴ λέει τὸ πουλὶ
καὶ δὲν τὴν ξέρει τὸ βιολὶ
οὔτε τὸ βιολοντσέλλο.

*

Εἶσαι καὶ γέλιο καὶ λυγμὸς
χορός, φινέτσα καὶ ρυθμὸς
στὰ μάτια καὶ στὸ σῶμα
κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀλλοῦ.
Εἶσαι νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ
σὲ λουλουδένιο στρῶμα...

*

Κι' ἄδικα ἐγὼ καρδιοχτυπῶ
νὰ βρῶ δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ
καὶ τὸ μυαλό μου στίβω.
Ποῦ νὰ τὰ βρῶ; Δὲν εἶν' ἁπλὸ
ἀφοῦ εἶσαι, μόνη σου «ταμπλὼ»
καὶ στίχος καὶ μοτίβο.

ΕΥ.—

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
τῆς καρδιᾶς

«ΓΥΡΙΣΕ ΠΙΣΩ!»

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ἀπ' τὸ ταξίδι, ἔβγαλε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο της καὶ τὰ πέταξε πάνω σ' ἕνα ντιβάνι. Ἡ σκέψι της βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ κάτω, στὴ μακρυνὴ ἐπαρχία, ἀπ' ὅπου γύριζε, ἀφοῦ ἔσωσε τὸ ἄρρωστο ἐκεῖνο παιδάκι. Τώρα θἄπρεπε νὰ τρέξη ἀμέσως στοὺς πελάτες, ποὺ τὴν εἶχαν γυρέψει κατὰ τὴν ἀπουσία της.

«Ὁ Ζερὰρ θὰ παραπονιέται — σκέφθηκε. Μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν δῶ πρὶν περάσουν τρεῖς μέρες τὸ λιγώτερο. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω».

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ συγκεντρωμένη ἀλληλογραφία της. Καὶ βρῆκε μὲ ἔκπληξι ἕνα γράμμα τοῦ Ζεράρ.

«Γιατί μοῦ γράφει, ἀφοῦ ξέρει πὼς λείπω;», ἀναρωτήθηκε.

Τ' ἄνοιξε μὲ περιέργεια. Ὅσο προχωροῦσε ὅμως στὸ διάβασμα, πόνος κι' ἀγωνία ζωγραφίζονταν στὴ μορφή της:

«Κλῶντ. Δὲ θέλησες νὰ μὲ πιστέψης, ὅταν σοῦ εἶπα πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση αὐτὴ ἡ ζωή. Ἀγαπιόμαστε τρία χρόνια τώρα, καὶ τρία χρόνια ὑποφέρω. Ὅταν, πρὸ δυὸ ἐτῶν, σοῦ ζήτησα νὰ παντρευτοῦμε, μοῦ εἶπες νὰ περιμένω... Ὕστερα, δὲ μοῦ ἔκρυψες, ὅτι τὸ ἰατρικὸ ἐπάγγελμά σου προϋπόθετε πλήρη ἐλευθερία κι' ἀφοσίωσι σ' αὐτὸ κι' ὅτι φοβόσουν πὼς θὰ σὲ δέσμευε ἡ οἰκογενειακὴ ζωή. Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Θέλω νὰ παντρευτῶ, νἄχω μιὰ γυναῖκα δική μου... Φεύγω, Κλῶντ! Δὲ μπορῶ πιά... Ἔτυχε ν' ἀπουσιάζης τὴ μέρα ποὺ ἔληγε ἡ προθεσμία, ποὺ εἶχα βάλει στὸν ἑαυτό μου, κι' ἔτσι δὲ μπόρεσα νὰ σὲ δῶ, νὰ σ' ἀποχαιρετήσω... Τώρα, ὅλος ὁ χρόνος θὰ εἶναι δικός σου καὶ δὲ θὰ φοβᾶσαι πιὰ μήπως διαθέσης σὲ μένα τὶς πολύτιμες ὧρες σου...».

Ἡ Κλῶντ ἄφησε τὸ γράμμα. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο ὀδυνηρό, ὥστε ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν παραζαλισμένη. Ὕστερα τηλεφώνησε στὸ σπίτι τοῦ Ζεράρ, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιχνίδι του, γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι. Μὰ δὲν τῆς ἀπάντησε κανείς...

Ἔκλεισε τότε τὸ τηλέφωνο κι' ἔπεσε στὸ ντιβάνι, κατάκοπη κι' ἀπελπισμένη.

Πλησιάζανε μεσάνυχτα. Ἔνοιωθε μιὰ ἀπέραντη κούρασι, ὕστερα ἀπὸ δυὸ νύχτες ἀγρυπνίας δίπλα στὸ ἄρρωστο παιδί. Βυθίστηκε σ' ἕνα ἐφιαλτικὸ ὕπνο, ὅπου ἄκουγε χιλιάδες φωνὲς νὰ τῆς λένε:

«Ἔφυγε!... Ὁ Ζερὰρ ἔφυγε!...».

Ὅταν ξύπνησε τὸ πρωΐ, ἔνοιωθε τὴν καρδιά της γεμάτη ἀπὸ θυμό.

Βγῆκε ἔξω καὶ πληροφορήθηκε, πὼς τὸ πλοῖο, μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευε ὁ Ζεράρ, θἄφτανε στὶς Ἰνδίες σὲ τρεῖς βδομάδες. Εἶχε λοιπὸν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ τοῦ τηλεγραφήση ἂν θ' ἀποφάσιζε κάτι.

Ρίχτηκε στὴ δουλειά της, προσπαθῶντας νὰ λιγοστέψη ἔτσι τὸν πόνο της. Μὰ δὲν ἔφευγαν ἀπ' τὴ σκέψι της ὁ Ζερὰρ καὶ τὸ γράμμα του...

Ἕνα βράδυ, συλλογιζότανε, καθισμένη στὸ ντιβάνι, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ συνήθιζε νὰ τῆς τηλεφωνῆ ὁ Ζεράρ.

Ἔτρεξε κι' ἅρπαξε τ' ἀκουστικό, μὲ καρδιοχτύπι, τρέμοντας ὁλόκληρη. Περίμενε ν' ἀκούση τὴ φωνὴ τοῦ Ζερὰρ νὰ τῆς λέη πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κακὸ ὄνειρο ποὺ τελείωσε!

Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖνος!

Ἔκλεισε τότε τὸ τηλέφωνο, νευριασμένη, γύρισε στὸ ντιβάνι καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς...

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸ Ζεράρ:

«Ἀδύνατον ὑποφέρω ἀπουσία σου. Σὲ παρακαλῶ, γύρισε μὲ πρῶτο πλοῖο».

Μὰ δὲν ἡσύχασε καὶ πάλι. Τὸ πιὸ ὀδυνηρὸ ἦταν νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί του.

Πέρασαν δυὸ μέρες ἀπελπιστικές, φριχτὲς γι' αὐτήν. Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ Ζερὰρ δὲ θὰ ξαναγύριζε, πὼς εἶχε πεθάνει ὁ ἔρωτάς του...

Τέλος, πῆρε τὴν ἀπάντησί του:

«Ἐπιβιβάζομαι μεθαύριο πρῶτο ἀτμόπλοιον, ποὺ ἀναχωρεῖ δι' Εὐρώπην».

Αὐτὸ μονάχα. Τίποτ' ἄλλο...

Οἱ μέρες, ποὺ ἀκολούθησαν, ἦταν οἱ πιὸ ὡραῖες τῆς ζωῆς της. Ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθη πότε θἄφτανε ὁ Ζεράρ, γιὰ νὰ τρέξη νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Ἕνα δεύτερο τηλεγράφημά του ἔλεγε:

«Ἀποβιβάζομαι Τρίτην Ἄμστερνταμ».

Πῆρε ἀμέσως τὸ τραῖνο, δίχως νὰ σκεφθῆ τίποτα, κι' ἔφυγε γι' αὐτὴ τὴν πόλι.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τὸ ὑπερωκεάνειο φάνηκε στὸν ὁρίζοντα, ἡ Κλῶντ τὸ κύτταζε μὲ λαχτάρα ἀπ' τὴν προκυμαία νὰ προχωρῆ, νὰ μεγαλώνη σιγὰ-σιγά... Κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας τὄφερνε πιὸ κοντά... πιὸ κοντά...

Μά, ὅσο πλησίαζε ἡ στιγμὴ τῆς συναντήσεώς της μὲ τὸ Ζεράρ, μιὰ ἀγωνία κυρίευε τὴν ψυχή της.

Τὸν εἶχε ξαναφωνάξει, κι' αὐτὸς εἶχε ἔρθει. Νά ὅμως ποὺ τώρα δεν ἦταν τόσο σίγουρη γιὰ τὴν εὐτυχία της!

Ἔμενε ἀκίνητη ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ περίμενε. Ὅταν οἱ ἄλλοι προχώρησαν κι' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ τοὺς δικούς τους, αὐτὴ στάθηκε ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι, ἀκίνητη, ἀναποφάσιστη, διστακτική...

Σηκώνοντας τότε τὸ κεφάλι της, εἶδε πάνω στὸ πλοῖο τὸ Ζεράρ, ποὺ τὴν ἀναζητοῦσε. Τοῦ εἶχε τηλεγραφήσει πὼς θὰ τὸν περίμενε στὸ λιμάνι. Κι' αὐτὸς ἔψαχνε, μὰ δὲν τὴν ἔβλεπε πουθενά.

Ἡ Κλῶντ διέκρινε ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἀνησυχία, τὴν ἀγωνία τῆς καρδιᾶς του, ποὺ ἀλλοίωνε τὴ φυσιογνωμία του. Μὰ δὲν τοῦ φανερώθηκε ἀκόμα — ἴσως ἀπὸ ἀδράνεια, ἴσως γιατὶ ἡ κοσμοπλημμύρα τὴν παρέσυρε καὶ τὴν ἐμπόδιζε...

Κι' εἶδε στὸ πρόσωπό του νὰ διαγράφεται λίγο-λίγο μιὰ τόσο ὀδυνηρὴ ἀπελπισία, γιατὶ δὲν τὴν εὕρισκε, ὥστε ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος νὰ διατρέχη ὅλο της τὸ κορμί, κάνοντάς την νὰ ὑποφέρη.

Εἶχε πλησιάσει τώρα στὰ πλευρὰ τοῦ μεγάλου πλοίου. Καὶ τὸν ἔβλεπε, ἀθέατη, νὰ σκύβη ἀπ' τὴ γέφυρα καὶ νὰ ψάχνη ὁλόγυρα μ' ἀπελπισία γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψη. Κύτταζε τὴν πονεμένη μορφή του... κι' ἔλεγε μέσα της:

«Ὅταν θὰ εἶμαι κοντά του, μετανοιωμένη ποὺ ἄφησα τὴν ἐπιστήμη μου, δυστυχισμένη, πονεμένη — γιατὶ ξέρω πὼς θὰ γίνη αὐτό! — ὅταν στὸ μέλλον θὰ λυπᾶμαι ποὺ τὸν ἔκανα νὰ ξαναγυρίση, θὰ θυμᾶμαι τότε αὐτὴ τὴ μορφή, αὐτὸ τὸ πρόσωπό του ποὺ μὲ τόση ἀνησυχία ψάχνει τώρα νὰ μὲ βρῆ μέσα στὸν κόσμο... καὶ θὰ παρηγοριέμαι γιὰ τὴ θυσία μου!».

Προχώρησε ἀπότομα καὶ σήκωσε τὸ ἕνα της χέρι. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἀνακάλυπτε ἐπιτέλους, ἕνα κῦμα ἀπὸ δάκρυα ἀνέβηκε στὰ μάτια της.

Ἔτσι, ἐκεῖνο ποὺ εἶδε ὁ Ζεράρ, καθὼς ἀποβιβαζότανε, ἦταν μιὰ δακρυσμένη γυναῖκα, ποὺ τὸν κύτταζε καὶ τὸν φώναζε...

Σ. ΝΟΡΜΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡρωϊσμοὶ

Ἐν ὄψει παρελάσεως ναυτῶν καὶ φανδαρέων
περὶ πολλοῦ τὸ ὕφος μου ἐξῆρον τὸ μοιραῖον
καὶ διδὼν εἰς τὴν ὄψιν μου ἀνδρὸς μεγίστου κῦρος
ἀνῆλθον ἐπὶ καθεκλὸς κι' ἀνέκραξον, ὡς ἥρως:
— Ὦ θήλη ἀλλοπρόσαλλα κατάμεστα μωρίας!
Πρὸς τί ὁρᾶτε κληρωτοὺς Στρατοῦ κι' Ἀεροπορίας
κι' ἐκβάλλετε ζητωκραυγὰς φθανούσας ὡς τὰ πέρατα
καὶ ἀγνοεῖτε πανδελῶς ἐμὲ αὐτόν, ὦ τέρατα;
Πρὸς τί θαυμάζετε σφοδρῶς τοὺς φανδαρεῖς καὶ ναύτας
καὶ ἐκδηλώσεις πρὸς αὐτοὺς προσφέρετε τοιαύτας,
ὅταν ἐμπρός σας ἔχετε ἐμὲ τὸν μέγα βλάμην
ὅστις καὶ ἐπὶ... Ὄθωνος δεινῶς ἐμαχεσάμην;
Ὑπῆρξα ἥρως ἔγωγε ζωῆς τε καὶ θανάτου,
λαβὼν ὀκτὼ παράσημα ἐπὶ... Μαυροκορδάτου.
Προσέτι λαύρως πολεμῶν, ὦ θρυλικώδεις χρόνοι!
τετράκις ἠνδραγάθησα ἐπὶ Κολοκοτρώνη.
Τυγχάνω ἥρως τοιγαροῦν καὶ γόης ἐπὶ πλέον

ἢ ἄλλως πῶς κατακτητὴς συλλήβδην (τῶν θηλέων...
Κι' ἐνῶ χειροκροτήματα ἀνέμενον γεν- (ναῖα
ἤκουσον γύρωθεν φωνάς: «Οὖστ! γε- (ρο-ταρνανέα!»
— Ἐγώ, τοὺς εἶπον, ταρνανεύς; Εἶμὶ (πεντηκοντούτης!
Πλὴν φεῦ! οἱ προπηλακισμοὶ δὲν ἔπαυ- (σαν, ἐν τούτοις
καθ' ὅτι ὁ βλὰξ ἀναφερθεὶς εἰς πρὸ (αἰώνων ἔτη
ἐξῆλθον συνομήλικος, μοιραίως, τοῦ... (Κωλέττη!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ νέα καλλιτέχνις τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ Καίτη Λαμέρα, ποὺ ἐμφανίζεται μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία σὲ δυὸ γνωστὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα. Ἡ Καίτη Λαμέρα διακρίνεται γιὰ τὴ μελωδικὴ φωνή της καὶ τὴν ὡραία της ἐμφάνισι.

ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ ΕΠΙΠΛΩΝ

Τὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια «Πρὰτ καὶ Λάμπερτ» στὸ Μπούφαλο, ἔθεσαν σὲ κυκλοφορία ἕνα νέο βερνίκι γιὰ ἔπιπλα, ποὺ τοποθετοῦν μέσα σὲ μικρὰ μετάλλινα δοχεῖα, ἐφοδιασμένα μὲ σύστημα ἀεροσόλ. Ἔτσι μποροῦν οἱ νοικοκυραῖοι, σὲ ὁποιαδήποτε στιγμή, νὰ φρεσκάρουν μὲ μεγάλη εὐκολία τὰ ἔπιπλά τους μ' ἕνα καινούργιο στρῶμα ἀπὸ βερνίκι, χωρὶς νὰ λερώσουν τὰ χέρια τους.

ΧΙΟΝΙΑ ΚΑΙ ΦΛΟΓΟΒΟΛΑ

Ἕνα νέο μέσο χρησιμοποιήθηκε ἐφέτος στὴν Ἀγγλία γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν δρόμων ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους. Αὐτοκίνητα ἐφοδιασμένα μὲ μιὰ συσκευὴ ἀπὸ 12 φλογοβόλα ἐξαπέλυαν πάνω στὸ παγωμένο στρῶμα φλόγες, ποὺ προκαλοῦσαν θερμοκρασία μέχρι 1200 βαθμῶν καὶ διέλυαν ἔτσι μέσα σὲ δευτερόλεπτα τὸ πιὸ παχὺ στρῶμα ἀπὸ παγωμένα χιόνια. Τὰ νέα αὐτὰ ὀχήματα μποροῦν νὰ καθαρίσουν τελείως, μέσα σὲ μιὰ ὥρα, δρόμο μήκους 10 χιλιομέτρων.

Ὁ πρῶτος ἑορτασμός τῆς 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο

ΩΣ τὸ 1838, ἡ ἐπέτειος τῆς κηρύξεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος δὲν εἶχε καθιερωθῆ ὡς ἐπίσημη γιορτή. Καὶ μόνο στὶς 15 Μαρτίου τοῦ 1838 ἐξεδόθη Βασιλικὸ Διάταγμα, ποὺ μ' αὐτὸ καθιερωνόταν πιὰ ἡ 25η Μαρτίου ὡς ἡμέρα Ἐθνικῆς Ἑορτῆς.

Τὸ διάταγμα εἶχε ὡς ἑξῆς:

ΟΘΩΝ

Ἐλέῳ Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. Γραμματείας, θεωρήσαντες, ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου, λαμπρὰ καθ' ἑαυτήν, εἰς πάντα Ἕλληνα, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ τελουμένην ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἶναι προσέτι λαμπρὰ καὶ χαρμόσυνος διὰ τὴν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔναρξιν τοῦ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καθιεροῦμεν τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὸ διηνεκὲς ὡς ἡμέραν Ἐθνικῆς Ἑορτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15η (27) Μαρτίου 1838.

ΟΘΩΝ

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ.
Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Γ. ΚΛΑΡΑΚΗΣ

Καὶ νά πῶς οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες περιέγραφαν τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἰκοσιένα κανονιοβολισμοὶ χαιρέτισαν τὴν ἔνδοξη ἐπέτειο. Στὶς 8 τὸ πρωῒ ἔνοπλος φρουρὰ παρετάχθη εἰς τὰς ὁδούς, ὅπου ἔμελλε νὰ περάση ὁ βασιλεὺς Ὄθων καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, γιὰ νὰ μεταβοῦν στὴν Ἁγία Εἰρήνη, ποὺ ἦταν τότε ἡ μητρόπολι τῶν Ἀθηνῶν.

Στὶς 9 ἀκριβῶς, οἱ βασιλεῖς ἔφθασαν «ἐφ' ἅρματος» στὴν ἐκκλησία, ἐπευφημούμενοι ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Στὴν τελετὴ παρέστησαν ὅλες οἱ πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἀρχές, ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς πόλεως, οἱ σύλλογοι κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀθηναῖοι.

Καὶ ὅταν ἐψάλη ἡ δοξολογία, ἀκούστηκαν ξανὰ 21 κανονιοβολισμοί. Οἱ βασιλεῖς, ὑπὸ τὶς ἐπευφημίες καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ λαοῦ, γύρισαν στ' Ἀνάκτορα, ἐνῶ πλῆθος χωρικῶν ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Ἀττικῆς τοὺς ἀκολούθησαν, γιὰ νὰ στήσουν σὲ λίγο ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ νὰ τραγουδήσουν μὲ τοὺς ἤχους τῶν ἐγχωρίων ὀργάνων.

Στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων ὁ Δῆμος Ἀθηναίων «εἶχε ἀνεγείρει τρόπαιον», ὅπου σ' αὐτὸ ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ κόσμος χόρευε καὶ τραγουδοῦσε.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ χορὸς εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο κι' ὁ λαὸς εἶχε πλημμυρίσει τὴν πλατεῖα, γιὰ νὰ θαυμάση τοὺς λεβέντες χορευτές, μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα, μὲ κάτασπρα μαλλιά, ἔφτασε ἐκεῖ.

Ἦταν ἀδελφὴ τῶν γενναίων Λέκκα, καὶ φώναξε σὲ ὅλους:

— Σταματῆστε, παιδιά, ἐγὼ πρέπει ν' ἀρχίσω τὸ χορό, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ χῶμα ἔδωσα δυὸ παλληκάρια ἀδέλφια μου καὶ τὸ μοναχογυιό μου!...

Καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, μπῆκε μπροστὰ κι' ἔσυρε τὸ χορό, γιορτάζοντας ἔτσι μὲ τοὺς Ἕλληνες ἀδελφούς της τὴν ἀνάμνησι τῆς μεγάλης ἡμέρας τοῦ Ἔθνους.

Ἀλλὰ καὶ στὰ μετέπειτα χρόνια, ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτὴ γιορταζόταν μὲ μεγάλη λαμπρότητα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα κι' ἀκόμα σὲ ἄλλα κράτη, ὅπου ὑπῆρχαν ἑλληνικὲς παροικίες.

★

Στὰ 1883, ἡ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία καὶ ὁ Σύλλογος Παρνασσὸς εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ κάμουν μιὰν ἔκθεσι τῶν σωζομένων μνημείων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ἡ ἔκθεσι αὐτὴ ἔγινε στὸ Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο.

Κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, λοιπόν, ὁ λαὸς θεωροῦσε χρέος του νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὰ κειμήλια τῶν ἡρώων τοῦ 21.

Ἀλλά, μπαίνοντας στὶς αἴθουσες, ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοθαυμάση.

Τηλεβόλα (στὸ προαύλιο), ὅπλα, σημαῖες, εἰκόνες, ἔγγραφα!

Στὴ μέση τῆς μιᾶς αἴθουσας ὑψωνόταν ἕνα τρόπαιο ποὺ εἶχε στὴν κορυφή του τὴν ἱερὴ σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας, στολισμένη μὲ ἐπάργυρα ἱστορικὰ καριοφύλλια καὶ πιστόλια τῶν ἡρώων τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Κρήτης, τῶν ναυτικῶν νήσων.

Ἀντίκρυ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ τρόπαιο αὐτὸ βρίσκονταν κρεμασμένα κυκλικὰ ἄλλα πολύτιμα ὅπλα τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Πάνω σὲ μιὰ ἀσπίδα, ὑπῆρχε τὸ ξίφος τοῦ Κανάρη καὶ τὸ ξίφος τοῦ φιλέλληνος Ἰταλοῦ Σανταρόζα.

Διπλῆ ἀξία ἔχει καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ Α', ποὺ πουλήθηκε ἀπὸ ἐπίσημο Τοῦρκο, ἀπὸ τὸν αὐτοκρατορικὸ θησαυρό, καὶ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Γιαννάκη Κολοκοτρώνη, ἁρματωλοῦ καὶ σωματάρχη ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη στὴ Μολδοβλαχία. Ἡ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ κομμάτια ἐλεφαντόδοντος, δεμένα μεταξύ τους μὲ χρυσάφι. Ἡ λεπίδα του, ποὺ εἶναι ἀπὸ χάλυβα δαμασκηνό, ἔχει πάνω τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορα, μὲ ἀπόσπασμα ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαυΐδ: «Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντας με καὶ πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας με».

Ἀνάμεσα στὰ πολύτιμα ὅπλα εἶναι καὶ σφαῖρες καὶ ὀβούζια σπασμένα ἐκείνης τῆς ἔνδοξης ἐποχῆς καὶ «ἀκροστόλια» τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ σημαῖες, ὅσες σώθηκαν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, καθὼς κι' ἕνα φλάμπουρο τοῦ Μεσολογγίου.

Σπουδαιότερο κόσμημα τοῦ Μουσείου εἶναι ἡ περίφημη σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας, ποὺ ὕψωσε ὁ Γερμανὸς τὴν ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, μέσα σὲ ὑαλοσκεπεῖς θῆκες, ἔβλεπε κανεὶς ἐπιστολὲς καὶ αὐτόγραφα, ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, διαταγὲς σὲ στρατηγούς, καθὼς καὶ δυὸ αὐτόγραφα τοῦ λόρδου Βύρωνα, τὸ ἕνα γραμμένο μὲ μολύβι καὶ μὲ χρονολογία 16 Ἰανουαρίου 1824.

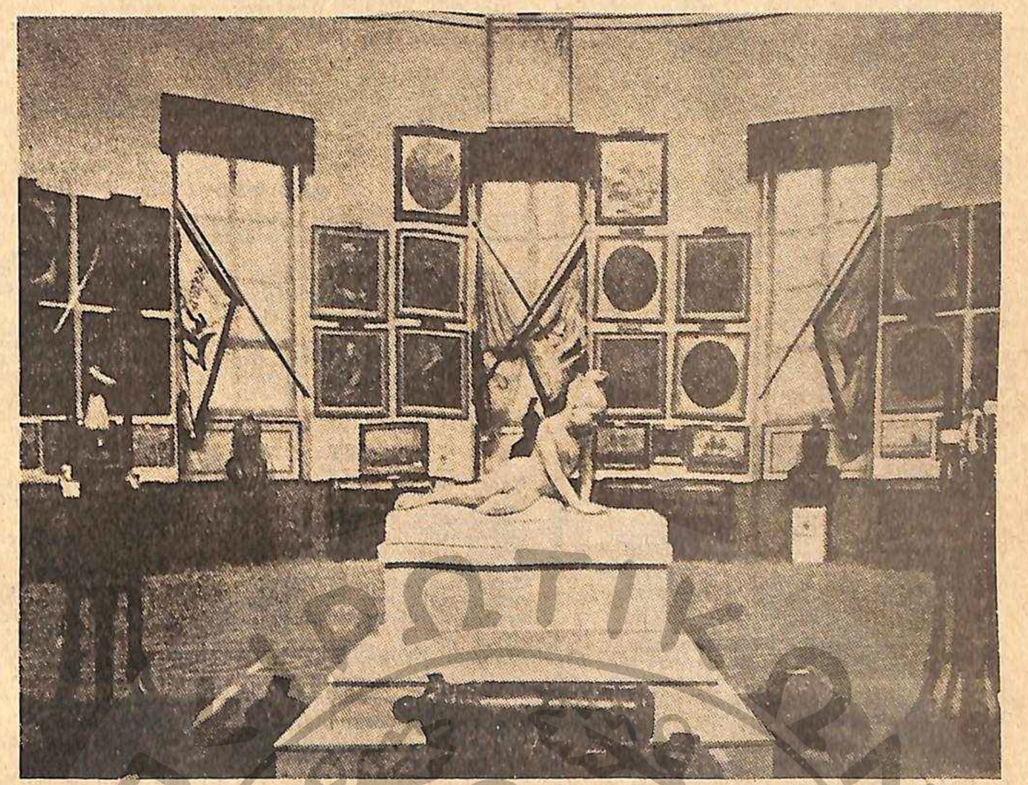

Τὸ μνημεῖο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἀπὸ τὸ Γάλλο γλύπτη Νταβὶντ ντ' Ἀνζέ.

Στὴ μέση τῆς κεντρικῆς αἴθουσας, ἔβλεπε ὁ ἐπισκέπτης καὶ τὴν ἕδρα, πάνω στὴν ὁποία κάθησε στὴν Ἑλλάδα ὁ Κυβερνήτης της Καποδίστριας, καθὼς καὶ τὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ποὺ φιλοτεχνήθηκε ἀπὸ τὸ Γάλλο γλύπτη Δαυΐδ ντ' Ἀνζέ, σὲ λευκὸ μάρμαρο, ἐνῶ μιὰ Ἑλληνοπούλα, γονατιστή, διαβάζει τὸ ἐπίγραμμα, ποὺ εἶναι πάνω στὴν πλάκα. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ εἶχε πολλὲς περιπέτειες.

Ὁ ἐπισκέπτης στεκόταν μὲ μεγάλο σεβασμὸ μπροστὰ στὶς εἰκόνες τῶν ἡρώων, μελετῶντας τὰ χαρακτηριστικά τους. Ἔβλεπε τὴ φλογερὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἠλία Μαυρομιχάλη, τὴν εὐγενικὴ καὶ γεμάτη χάρι μορφὴ τοῦ ἀρχοντόπουλου Ἰωάννου Νοταρᾶ, τὴν παρθενικὴ ὀμορφιὰ τοῦ Ἰωάννη Μαυρομιχάλη, τὴν ἀντρικὴ καλλονὴ τοῦ Ἀναγνώστη Πετμεζᾶ καὶ τοῦ Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, τὴ λεβεντιὰ τοῦ Ἰωάννη Μακρυγιάννη καὶ τόσων ἄλλων.

Συγκινητικὸς εἶναι ὁ πίνακας μὲ τὰ διάφορα σενιάλα, ποὺ ἀνῆκε στὸν πυρπολητὴ Σπαῆ. Καὶ τὸ κόκκινο σενιάλο, ὅταν τὸ ὕψωνε ὁ ναύαρχος στὸ μεσαῖο κατάρτι, σήμαινε: «Ὁ ἐχθρὸς φαίνεται καὶ πρόσεχε στὰ σενιάλα». Ὅταν τὸ κόκκινο σενιάλο ἔμπαινε στὸ τρίτο κατάρτι, σήμαινε: «Πήγαινε καὶ κόλλησε τὸ μπουρλότο στὸν ἐχθρὸ μὲ ὅλη τὴ γενναιότητα καθὼς διωρίστηκες». Ὅταν πάλι ὑψωνόταν στὸ πρῶτο κατάρτι μαῦρο σενιάλο, σήμαινε: «Ὅρμησε μὲ ὅλη τὴ γενναιότητα στὸν ἐχθρό, καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν ἔννοιά σου». Ὅταν δὲ ἔμπαινε στὸ μεσαῖο κατάρτι τῆς φρεγάδας μαῦρο σενιάλο μὲ ἄσπρο σημάδι στὴ μέση, σήμαινε: «Ἂν δὲ μπορῆς νὰ φυλάξης τὸ μπουρλότο, κάψε το». Καί, τέλος, ἕνα μαῦρο τριγωνικὸ σενιάλο, σήμαινε: «Κράζονται ὅλοι οἱ μπουρλοτιέρηδες!...».

Κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς αἴθουσας ἦταν τοποθετημένα διάφορα ἀκροστόλια ἱστορικῶν πλοίων, τοῦ «Μιαούλη», τῆς «Μπουμπουλίνας», τῆς «Καρτερίας», τοῦ «Ἄστιγκος», τοῦ «Θεμιστοκλέους», τοῦ «Τομπάζη», τοῦ «Περικλέους», τοῦ «Μέξη», τοῦ «Ἐπαμεινώνδα», τοῦ «Κριεζῆ», τοῦ «Ἰάσωνος», τοῦ «Μπουντούρη» καὶ ἄλλων.

Ὅσο γιὰ τὰ ὅπλα, χρειάζεται ὧρες ὁ ἐπισκέπτης γιὰ νὰ σταθῆ καὶ νὰ τὰ θαυμάση. Ὑπάρχουν ἐκεῖ τὸ τηλεβόλο τῆς Κλείσοβας, τὸ φοβερὸ τρομπόνι τοῦ Κοσμᾶ Μπαρμπάτη, τὸ τεράστιο ὅπλο τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τὸ τρομπόνι τοῦ Μιαούλη, τοῦ Ἀποστόλη, τοῦ Κριεζῆ, τοῦ Τομπάζη, τοῦ Ραφαήλ, τοῦ Μπουντούρη, τοῦ Μπάμπα, ὅλος ὁ ὁπλισμὸς τοῦ Καραϊσκάκη, τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ Λάμπρου Κατσώνη, τὸ σπαθὶ τοῦ ναυάρχου Κυριακοῦ, καὶ ἄλλα.

Ἀκόμα ὑπῆρχαν στὸ Μουσεῖο ὁ χάρτης τοῦ Ρήγα, τὰ πιεστήρια τοῦ Μάγερ καὶ τοῦ Διδότου, τὸ Ἐγκόλπιο, τὸ τάσι καὶ τὸ τηλεσκόπιο τοῦ Καραϊσκάκη, τὸ βόλι, ποὺ μ' αὐτὸ σκοτώθηκε ὁ Μπότσαρης, τὸ γάντι τοῦ Δημήτριου Ὑψηλάντη, ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Μιαούλη καὶ τοῦ Κουντουριώτη, ὁ σταυρὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ Καλλέργη, ἡ σφραγίδα τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸ δόντι τοῦ Μάρκου Μπότσαρη κι' ἀκόμα λάφυρα ἀπὸ τὴν πρώτη ἑλληνικὴ λεία, ἀπὸ τὴ φρεγάτα ποὺ κυριεύθηκε στὴ Μῆλο ἀπὸ τὰ πλοῖα τῶν Χατζῆ-Ἀναργυραίων, 10 τηλεβόλα καὶ τὸ καλπάκι τοῦ Σεϊγοὺλ-ἰσλάμη, καθὼς κι' ἕνας σουφρᾶς τοῦ διαβόητου Ἀλαήμπεη στὸ στρατηγὸ Μακρῆ, κατὰ τὴν ἅλωσι τοῦ Ἀγρινίου, ὅπως λέει καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι:

«Σ' ὅλον τὸν κόσμο ξαστεριά, σ' ὅλον τὸν (κόσμο ἥλιος,
καὶ στὸ Ζαπαντοβράχωρο ὅλο καπνὸς κι' (ἀντάρα,
ἁρματωλοὶ τὸ καίγανε μαζὶ μὲ τοὺς Μα- (κραίους...
Ἀλαήμπεης ἐφώναζε ἀπὸ τὸ παραθύρι:
«Πᾶψε, Μακρῆ, τὸν πόλεμο, πᾶψε καὶ τὸ (ντουφέκι
καὶ μεῖς θὰ προσκυνήσωμε...»

Τὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο θἄπρεπε νὰ ἔχη στεγασθῆ κάπου μόνιμα καὶ νὰ ἔχη τὶς πόρτες του διάπλατες τὴν ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, γιὰ νὰ τὸ ἐπισκέπτωνται ὅλοι καὶ νὰ θυμοῦνται τὰ λόγια τοῦ Σολωμοῦ:

«Βάλε μέσα στὴν ψυχή σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ νοιώσης νὰ λαχταρίζη μέσα σου κάθε εἴδους μεγαλεῖο».

Γιά τίς μητέρες

'Ωφελεῖ τὸ ξύλο στὰ μικρὰ παιδιά;

«ΤΟ ΞΥΛΟ εἶναι... ὠφέλιμο!». Αὐτὸ στάθηκε, μὲ δυὸ λόγια, τὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο κατέληξε ἕνα συνέδριο, ποὺ συνῆλθε στὴν Ὀξφόρδη τὴν προπερασμένη ἑβδομάδα καὶ ὅπου ἐκθέσανε τὶς ἀπόψεις τους οἱ ἐπιφανέστεροι παιδαγωγοί, ἀλλὰ καὶ μητέρες ἀντιπροσωπεύουσες ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις.

Τὸ ἐρώτημα, ποὺ εἶχε τεθῆ στοὺς συνέδρους, ἦταν ἂν ὠφελοῦν ἢ βλάπτουν οἱ σωματικὲς τιμωρίες στὰ παιδιά. Καὶ ἡ ἀπάντησι, ποὺ δόθηκε, μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία, τόσο ἀπὸ τοὺς παιδαγωγούς, ὅσο κι' ἀπὸ τὶς μητέρες, ἦταν πὼς οἱ τιμωρίες αὐτὲς εἶναι ὠφέλιμες, μὲ ὡρισμένες, ὅμως, προϋποθέσεις.

— Τὸ «ἤπιο κῦμα» στὴν παιδαγωγική, τόνισε στὴν ὁμιλία του, ποὺ καταχειροκροτήθηκε, ὁ παιδαγωγὸς δόκτωρ Ἔητζις, ἦρθε, δοκιμάστηκε καὶ ἀπέτυχε. Στὴν Ἀμερική, ὅπου ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ πιστεύουν καὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὴν ἤπια μέθοδο, προβάλλουν ὡς κύριο ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ σωματικὲς τιμωρίες δημιουργοῦν ψυχικὰ τραύματα στὰ παιδιά, ποὺ ἔχουν γι' αὐτὰ ὀδυνηρὲς συνέπειες ὅταν μεγαλώσουν. Ἂν τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἦταν σωστό, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ψυχικὰ ὑγιέστερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡ γενεὰ ποὺ μεγάλωσε μὲ τὴν ἤπια μέθοδο. Αὐτό, ὅμως, δὲ συνέβη, ὅπως διαβεβαιώνουν οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ στατιστικές.

Ὄχι, ὅμως, μονάχα δὲ συνέβη αὐτό — ἀποκάλυψε, ἀμέσως κατόπιν, ἕνας ἄλλος συνάδελφος τοῦ δόκτορος Ἔητζις — ἀλλὰ καὶ ἔγινε τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο: Δημιουργήθηκαν σοβαρώτατες νευρώσεις στοὺς γονεῖς, ἐξαναγκασμένους νὰ δέχωνται χωρὶς ἀντίδρασι καὶ τὶς βαρύτερες ἀκόμη «ἀταξίες» τῶν παιδιῶν τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι σήμερα γεμάτες οἱ ψυχιατρικὲς κλινικὲς τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ νεαρὲς μητέρες, θύματα τοῦ «ἤπιου κύματος» στὴν παιδαγωγική.

Ἀλλὰ τὸ «ἤπιο κῦμα» δὲν εἶχε μόνο γιὰ τοὺς γονεῖς ὀλέθριες συνέπειες. Ἄσκησε, ἐπίσης, δυσμενέστατη ἐπίδρασι στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαραχτῆρα τῶν παιδιῶν, παρέχοντάς τους τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ παντοδυναμία καὶ ἡ ἀσυδοσία, ποὺ γνώρισαν στὴν παιδικὴ ἡλικία τους, ἔμελλε νὰ διατηρηθῆ καὶ στὴν ὑπόλοιπη ζωή τους. Βέβαια, τὰ σκληρὰ μαθήματα, ποὺ τοὺς ἔδωσε ἡ καθημερινὴ πραγματικότητα, μόλις πάτησαν τὸ κατῶφλι τῆς ἐφηβείας ἢ λίγο ἀργότερα, συνέτισαν τοὺς πιὸ πολλούς. Ἡ προσαρμογή τους, ὅμως, δὲ στάθηκε οὔτε εὔκολη, οὔτε ἀνώδυνη.

Ἀπαραίτητο, λοιπόν, εἶναι — προέκυψε ἀπὸ τὶς ὁμιλίες τῶν συνέδρων τὸ συμπέρασμα — νὰ γνωρίζουν ἀπὸ τὴν τρυφερὴ ἡλικία τους τὰ παιδιὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν πειθαρχία, ὥστε νὰ μὴν ἀντιμετωπίσουν, ἀπροετοίμαστα καὶ ἀνυπεράσπιστα, τὴ σκληρότητα τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀπαραίτητης αὐτῆς πειθαρχίας εἶναι πρακτικὰ ἀνέφικτη χωρὶς τὸ «ξύλο»!

Τὸ «ξύλο», ὅμως, τονίστηκε ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἐπιφανέστερους Ἄγγλους παιδαγωγούς, εἶναι δίκοπο μαχαῖρι γιὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸ δώση. Μπορεῖ νὰ φέρη τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα, νὰ ἐμπνεύση τὴν πειθαρχία καὶ τὸ σεβασμὸ γιὰ τὸν μεγαλύτερο — τὸ γονέα ἢ τὸν παιδαγωγὸ — ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν κάνη, σὲ ἄλλη περίπτωσι, στόχο τοῦ ἄσβυστου παιδικοῦ μίσους.

Συγκεκριμένα, δυὸ εἶναι οἱ βασικὲς προϋποθέσεις γιὰ νὰ φέρη τὸ ξύλο τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα: Πρῶτο, νὰ μὴ ἐμπνεύση στὸ παιδικὸ μυαλὸ τὴν ὑπόνοια πὼς ἐκεῖνος, ποὺ τὸ δέρνει, δὲν τὸ ἀγαπάει ἢ ἔχη πάψει νὰ τὸ ἀγαπάη. Ἕνα παιδὶ συγχωρεῖ πολλὰ σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ ἀγαποῦν — τίποτα, ὅμως, σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν τὸ ἀγαποῦν ἢ ποὺ πιστεύει ἐκεῖνο πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦν.

Δεύτερο, τὸ ξύλο πρέπει νὰ μὴ δίνεται «ἄδικα». Τὰ παιδιὰ — ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ψυχολόγους τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τοὺς διαπρεπέστερους παιδαγωγοὺς — ἔχουν, σὲ ἀπίστευτο βαθμὸ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης. Ἡ ἀδικία ἐξεγείρει, ἐπαναστατεῖ τὸ παιδὶ καὶ τοῦ γεννάει μιὰ μνησικακία ἀθεράπευτη γιὰ ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἀδίκησε. Ποτέ, κατὰ συνέπεια, δὲν πρέπει νὰ δέρνη κανεὶς ἕνα παιδί, πρὶν ἐξακριβώση ἀπόλυτα πὼς πραγματικὰ ἔφταιξε σὲ κάτι. Ἂν τὸ παιδὶ φάη ξύλο χωρὶς νὰ ἔχη φταίξει, δὲ θὰ συγχωρήση, παρὰ πολὺ ἀργὰ καὶ πολὺ δύσκολα — ποτέ, ὡστόσο, ὁλοκληρωτικὰ — τὴν ἀδικία ποὺ τοῦ ἔγινε. Καὶ οἱ ἐξηγήσεις, ποὺ τυχὸν θὰ δοθοῦν, δὲ θὰ ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ κλονίσουν τὸ γόητρο τῶν γονέων ἢ τοῦ παιδαγωγοῦ, ποὺ τὸ παιδὶ θέλει νὰ τοὺς πιστεύη ὄχι μόνο δίκαιους μὰ καὶ ἀλάνθαστους.

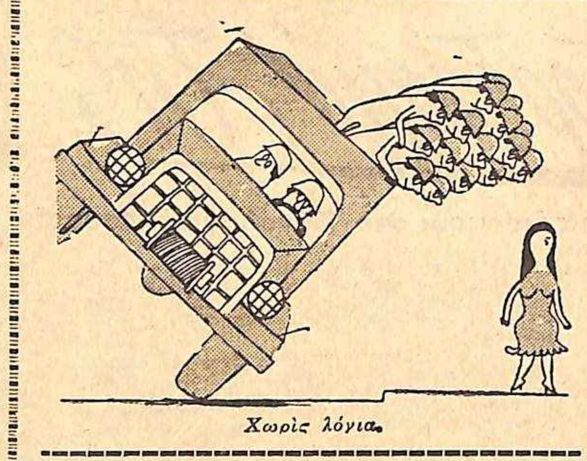

Χωρὶς λόγια.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΕΚΑΝΕ ΔΙΑΝΑ...

Τοῦ κοινοῦ ἡ τελευταία καὶ μεγάλη ἀπογραφή,
ἐτελείωσε ἀμέσως, ἡ κοινῶς στο πὶ καὶ φὶ
κι' ἐπὶ πλέον, λέει, ἐστέφθη ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχία
γιατὶ ἔδωσε ὁ κοσμάκης τ' ἀκριβῆ του τὰ στοιχεῖα!

✤

Ἔδωσε ὅλα τὰ στοιχεῖα δηλαδὴ τὰ σχετικά του
κι' ὅταν ἔφτασε ὁ καϋμένος καὶ στὰ οἰκονομικά του,
εἶπε στὸν ἀπογραφέα: «Πάρ'τα φίλε μου καὶ γράφτα
ἂν καὶ πρέπει νὰ σοῦ ποῦμε, γράφτα, φίλε μου, καὶ
(κλάφτα»!

ΝΕΟ ΦΡΟΥΤΟ...

Μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μένει κάθε τόσο τὸ κοινόν,
γιατὶ οἱ.. δράκοι κάνουν θραῦσι μέσ' στὸ ἄστυ τὸ
(κλεινὸν
κι' ἡ θρασύτατή των δρᾶσις ἔχει φτάσει στὸ σημεῖον
ποὺ θὰ κλέψουν καὶ μικροῦλες ἀπὸ τὸ... Βρεφοκο-
(μεῖον!

✤

Ἡ λαχτάρα κι' ἡ τρομάρα ἔχουν γίνει τῶν κατοίκων
κι' οἱ ἁρμόδιοι, νομίζω, ἔχουν χρέος καὶ καθῆκον
γιὰ τὴν σύλληψι τῶν δράκων νὰ κινήσουν κάθε πέ-
(τρα
καὶ νὰ λάβουν ἐπειγόντως τὰ... δρακόντεια τὰ μέ-
(τρα!

ΛΕΦΤΑ ΣΤΟ... ΔΡΟΜΟ

Πρὸς χαρὰν τῶν ἐργολάβων καὶ πρὸς λύπην, φυσικὰ
τῶν Ἑλλήνων ποὺ πληρώνουν τὰ σπασμένα γενικά,
ὑπερβάσεις εἰς τὰ ἔργα σημειώνονται μεγάλες
καὶ παντοῦ παρατηροῦνται ἀπερίσκεπτες σπατάλες.

✤

Δηλαδὴ στὰ χρόνια τοῦτα τ' ἀφαντάστως πονηρά,
πέφτει πράγματι στοὺς... δρόμους παραδάκι μὲ οὐρὰ
κι' ὅταν σκέπτεσαι τὸ χρῆμα ποὺ ξοδεύει ὁ Τουρι-
(σμός,
αὐθωρεὶ σὲ πιάνει ρῖγος καὶ γερός... τουρ—τουρι-
(σμός!

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Ἀρκετοὶ ἀπ' τοὺς δημάρχους ἀγωνίζονται γερὰ
κι' ἀσχολοῦνται ἐπισταμένως μὲ της ὕυλεν τὰ νερά,
τὰ ὁποῖα ἐπιμένουν εἰς τοὺς δήμους νὰ τὰ δώσουν
καὶ τὰ οἰκονομικά τους μιὰ σταλιὰ νὰ... ξελασπώ-
(σουν!

✤

Ὅμως ὅσο κι' ἂν φωνάζουν κι' ἂν ἀστράψουν κι'
(ἂν βροντήσουν,
κουφαμάρα, ὡρισμένως, πανταχοῦ θὰ συναντήσουν
κι' εἶναι κιόλας, κύριοί μου, ἀπὸ τώρα φανερό,
πὼς θὰ κάνουνε, στὸ τέλος, μιὰ τρυπούλα στὸ...
(νερό!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ!

Εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ἀπότομα μαθεύτηκε
πὼς στὰ ὀγδόντα χρόνια του ὁ Πικασσὸ νυμφεύτηκε
καὶ πῆρε γιὰ συμβία του γυναῖκα νέα εἰσέτι
καὶ ἀπ' αὐτὸν νεώτερη κατὰ... σαράντα ἔτη!

✤

Σαράντα χρόνια ὁλόκληρα ἀπ' τὴν κυρά του ἀπέχει
καὶ λέμε οἱ περισσότεροι, χωρὶς μνησικακίαν,
πὼς τάφερε ἡ περίστασις κι' ὁ Πικασσὸ νὰ ἔχη
τὸ «ἕτερό του... ἥμισυ», ἀλλὰ εἰς... ἡλικίαν!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Μὲ χαρά μας εἴδαμ' ὅλοι, ἀπ' τοῦ «Θησαυροῦ» τὶς
(στῆλες,
πὼς στὶς ἄλλες ἐφευρέσεις τὶς πολλὲς καὶ τὶς ποι-
(κίλες,
προσετέθη, τελευταίως καὶ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
ποὺ γιατρεύει ἐν γένει ὅλες τὶς μορφὲς τῶν... ἐγ-
(καυμάτων!

✤

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία εὐχηθήκαμε συνάμα
τοῦ κοινοῦ νὰ γίνη κτῆμα τέτοια θάμα ἐν τῷ ἅμα,
γιατὶ ἀρχίζουν, ὅπου νᾶναι, τὰ φοροκυνηγητὰ
καὶ ὁ φόρος παραφόρως ὅλους θὰ μᾶς... ζεματᾶ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἀλληλογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΓΟΥΔΗΝ, Ἀρεόπολιν, Λακωνίας: Λάβαμε τὴ φωτογραφία σας. Εἶναι ὅμως μαύρη καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ δημοσιευθῆ. Ἀπὸ τὴν ἀποστολή σας λείπει ἐπίσης ἡ δεύτερη ὁλόσωμη φωτογραφία, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητη.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΚΗ, Ἄνω Ἐλευσῖνα: Λάβαμε τὶς τρεῖς νέες φωτογραφίες καὶ τὶς τοποθετήσαμε στὴν καρτέλλα σας κοντὰ στὴν πρώτη ποὺ μᾶς εἴχατε στείλει πρὸ καιροῦ. Δὲν ἀναφέρετε ὅμως οὔτε στὸ νέο σας γράμμα τὴν ἡλικία σας. Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὴν γνωρίσετε τὸ ταχύτερο.

ΞΕΝΑΚΗΝ ΠΙΕΡΟΝ, Παραλίμνι, Βαρώσια Κύπρου: Λάβαμε τὸ γράμμα καὶ τὴ φωτογραφία σας, τὴν ὁποία τοποθετήσαμε στὸ Ἄλμπουμ τῆς Κύπρου.

Τὸ Σάββατο 11 Μαρτίου παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸν εἰσηγητὴ (καθηγητὴ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Κινηματογράφου κ. Ἐλ. Σιάσκα) οἱ κάτωθι ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνῶστες μας:

ΛΙΛΙΑΝ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΝΙΝΙ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΓΝΩΣΤΗ, ΡΙΤΣΑ ΕΞΑΡΧΟΥ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΕΥΡΑΚΗΣ, Ε. ΚΡΙΚΕΓ, ΗΛΙΑΣ ΦΛΕΓΓΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΚΙΔΗΣ.

Οἱ κάτωθι ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνῶστες μας πῆραν μὲν παραπεμπτικὸ σημείωμα, γιὰ τὸν εἰσηγητή, ἀλλὰ δὲν παρουσιάστηκαν σ' αὐτὸν τὴν ὡρισμένη μέρα:

ΒΑΡΒΑΡΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΟΓΛΟΥ, ΘΕΩΝΗ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΖΑΝΟΥΔΑΚΗ, ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΘΕΟΔΟΣΑΚΗΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΥΔΑΚΗΣ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΑΚΟΥΛΑΣ. Τοὺς παρακαλοῦμε νὰ περάσουν καὶ πάλι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ ν' ἀνανεώσουν τὰ σημειώματα, ποὺ ἔχουν στὰ χέρια τους, ἂν δὲ θέλουν ν' ἀποκλειστοῦν ἀπὸ τὸ Διαγωνισμό.

ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ, Ἀθῆναι: Λάβαμε τὴν καινούργια φωτογραφία καὶ τὴν τοποθετήσαμε κοντὰ στὶς δυὸ ἄλλες. Σημειώσαμε ἐπίσης στὴν καρτέλλα σας τὸ ψευδώνυμο, ποὺ μᾶς δίνετε.

ΣΑΒΒΑΝ ΜΕΤΕΜΤΖΗΝ, Θεσσαλονίκη: Τοποθετήσαμε τὴ φωτογραφία καὶ τὸ γράμμα σας στὸ Ἄλμπουμ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Παραλείψατε ὅμως ν' ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας τὴν ἡλικία καὶ τὶς γραμματικές σας γνώσεις. Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὶς στείλετε τὸ ταχύτερο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΠΛΟΥΚΟΝ, Γκίζη Ἀθηνῶν: Λάβαμε τὶς φωτογραφίες σας, τὶς ὁποῖες, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, δὲ θὰ δημοσιεύσωμε. Γιατί δὲ γράψατε τὸ γράμμα σας πάνω σ' ἕνα ξεχωριστὸ χαρτί;

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΠΑΛΙΤΑΝ, Κλειδὶ-Μακεδονίας: Λάβαμε τὸ γράμμα καὶ τὶς φωτογραφίες καὶ τὶς τοποθετήσαμε στὸ Ἄλμπουμ Β. Ἑλλάδος.

ΜΑΡΙΑ ΦΩΗ, Ἀθῆναι: Ἀνεπαρκὴς καὶ πολὺ μικρὴ ἡ φωτογραφία, ποὺ μᾶς στέλνετε. Γιατί δὲ φροντίσατε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ μας, μιὰ καὶ ἀποφασίσατε νὰ πάρετε μέρος σ' αὐτόν;

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΝΑΚΑΚΗ, Ρέθυμνον Κρήτης: Ἡ ἀποστολὴ φωτογραφιῶν πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ προηγηθῆ κάθε ἄλλης συζητήσεως.

ΑΡΕΤΟΥΛΑ Μ., Πειραιᾶ: Ἐφ' ὅσον, καθὼς μᾶς γράφετε, πιστεύετε πὼς ἔχετε μεγάλο ταλέντο, δὲν πρέπει νὰ διστάζετε καθόλου νὰ μᾶς στείλετε τὶς φωτογραφίες σας. Θὰ τὶς τοποθετήσωμε στὸ εἰδικὸ ἄλμπουμ, ποὺ ἔχουμε σχηματίσει γιὰ τοὺς κάτω τῶν 15 χρόνων ὑποψηφίους. Τὰ γυαλιὰ δὲν ἀποτελοῦν ἐμπόδιο.

ΠΟΠΗ ΠΑΝΙΔΟΥ, Ξάνθη: Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, ὅσο τὸ νομίζετε, νὰ σᾶς πῆ κανεὶς ἂν εἶσθε ἢ ὄχι κατάλληλη γιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ αὐτὸ χωρὶς κἂν νὰ δῆ ἔστω καὶ μιὰ φωτογραφία σας. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους δυὸ τοὐλάχιστο φωτογραφίες, ὡς ἀπαραίτητη βάσι γιὰ τὴ συμμετοχή τους στὸ Διαγωνισμό μας.

ΕΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΑ, Ψυχικὸ Ἀθηνῶν: Τὸ γράμμα, ποὺ μᾶς στείλατε ἀπὸ τὴ Θήβα, βρέθηκε καὶ τοποθετήθηκε κοντὰ στὸ ἄλλο, στὴν καρτέλλα σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΖΕΝΤΟΝ, Πολύγωνον Ἀθηνῶν: Λάβαμε τὸ γράμμα σας καὶ σημειώσαμε πάνω στὴν καρτέλλα σας τὸ ψευδώνυμο, ποὺ μᾶς δίνετε. Ἡ φωτογραφία σας ἔχει δημοσιευθῆ πρὸ πολλοῦ καὶ ἀποροῦμε πὼς δὲν τὸ προσέξατε. Γιατί δὲν πήρατε ἀκόμα σημείωμα, γιὰ νὰ παρουσιαστῆτε στὸν εἰσηγητή;

Γ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθῆναι: Οἱ φωτογραφίες σας πολὺ καλές. Τοποθετήθηκαν ἤδη στὸ Ἄλμπουμ τῶν ὑποψηφίων Ἀθηνῶν. Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ πάρετε παραπεμπτικὸ σημείωμα.

Ἡ ΑΛΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ (ψευδώνυμο — 15 χρόνων) ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο, ξέρει ὅλους τοὺς χορούς καὶ τραγουδάει πολὺ καλά.

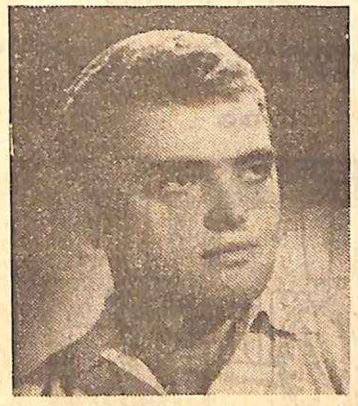

Ὁ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ (19 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀναγνῶστες, ποὺ ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμό.

Ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ (20 χρόνων) ἀπὸ τὴ Νίκαια Πειραιῶς, ἀγαπᾶ τὰ σπὸρ καὶ τὴ μουσικὴ καὶ παίζει καλὴ κιθάρα.

Ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΙΓΙΑΚΗΣ (17 χρόνων) ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω Ἀθηνῶν, ξέρει ὅλους τοὺς μοντέρνους χορούς καὶ ὁδηγεῖ μοτοσυκλέττα.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Παρακαλοῦμε τὶς ἀναγνώστριες καὶ τοὺς ἀναγνῶστες μας, ποὺ δήλωσαν ἐγκαίρως συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμό μας, ὅπως σπεύσουν νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὸ παραπεμπτικὸ σημείωμα, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ παρουσιαστοῦν στὸν εἰσηγητή.

Ἡ παρουσίασι ἄρχισε τὴν 1η Φεβρουαρίου καὶ δὲν πρόκειται νὰ παραταθῆ πέραν τῆς 30ῆς Ἀπριλίου.

Πρέπει, λοιπόν, ὅλοι οἱ ἄνω τῶν 16 καὶ μέχρι 30 χρόνων ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνῶστες μας, ποὺ δὲν παρουσιάστηκαν ἀκόμη μπροστὰ στὸν εἰσηγητή, νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὸ ἀπαραίτητο παραπεμπτικὸ σημείωμα. Ἄλλως θ' ἀποκλειστοῦν αὐτομάτως ἀπὸ τὴν τελικὴ παρουσίασι τῶν ὑποψηφίων μπροστὰ στὴν Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἡ παράδοσι τῶν σημειωμάτων γίνεται στὰ γραφεῖα μας κάθε ἡμέρα 1—3 μ.μ. ἐκτὸς Σαββάτου καὶ Κυριακῆς

Ἡ Σχολή, στὴν ὁποία θὰ παρουσιαστοῦν οἱ κάτοχοι τῶν παραπεμπτικῶν σημειωμάτων μας εἶναι ἡ

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(ὁδὸς Κότσικα 6Α)

Εἰσηγητὴς εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἐλ. Σιάσκας, ἡ ὅλη δὲ διαδικασία θὰ γίνη ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ ἰδίου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ της κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ — ΒΑΜΒΑΚΑ.

Ἡ «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ἱδρύει δυὸ πρῶτα παραρτήματα, ἕνα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἕνα στὰς Πάτρας, τὰ ὁποῖα σύντομα θὰ ἐξυπηρετήσουν ἐπὶ τόπου καὶ τοὺς ὑποψηφίους τοῦ Διαγωνισμοῦ μας, κατοίκους τῶν πόλεων αὐτῶν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ θὰ κρίνουν ἀκολούθως ὅσους ἐπιτύχουν, εἶναι κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά, τὰ ἑξῆς:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ἰταλὸς ὀπερατὲρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ
(Ἄγγλος ὀπερατὲρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ

Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο, ὅσοι δὲν κριθοῦν ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ ἄξιοι νὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ στὴν ἐπιτροπή. Οἱ φωτογραφίες τῶν τελευταίων θὰ παραμείνουν στὰ Ἄλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἔχη πάντοτε στὴ διάθεσι τῶν καλυτέρων σκηνοθετῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου ποὺ θὰ μποροῦν ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήσουν νὰ τὰ συμβουλευτοῦν καὶ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ τοὺς χρειάζεται, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρόλο στὸ φίλμ ποὺ προετοιμάζουν.

Ἤδη, πρὶν ἀκόμη ὁ Διαγωνισμὸς μπῆ στὴν τελικὴ φάσι του, δεκάδες ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν μας πῆραν μέρος στὸ γύρισμα διαφόρων σκηνῶν ταινιῶν, ποὺ παράγει ἡ «Φίνος—Φίλμ». Μερικὲς ὑποψήφιες μάλιστα κατώρθωσαν, κατὰ τὰ γυρίσματα αὐτὰ νὰ διακριθοῦν καὶ πρόκειται στὸ προσεχὲς μέλλον ν' ἀναλάβουν πιὸ σημαντικοὺς ρόλους.

✤

Τὸ κλείσιμο αὐτὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ μας δὲ σημαίνει ὅτι δὲ θὰ προθυμοποιηθοῦμε νὰ βοηθήσουμε στὸ μέλλον τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ θὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο. Ὁ Διαγωνισμὸς οὐσιαστικὰ συνεχίζεται καὶ προχωρεῖ πρὸς μιὰ νέα φάσι, στὴν ὁποία θὰ πάρουν αὐτομάτως μέρος καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὑποψήφιοι, ποὺ δὲν ἔτυχε νὰ διακριθοῦν κατὰ τὴν πρώτη φάσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ποὺ θὰ ἔχουν ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσουν, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὶς δυνατότητές τους.

Οἱ ὅροι συμμετοχῆς στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμένουν καὶ στὸ μέλλον οἱ ἴδιοι γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

1) Θα βγαλουν δυο καθαρες φωτογραφιες σε σχημα καρτποστάλ, δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἢ μπoῦστο καὶ μιὰ ὁλόσωμη.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι εὐαναγνωστη καὶ γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρωνται οἱ γνώσεις του (σχολικὲς σπουδὲς καὶ τυχὸν ξένες γλῶσσες, μουσική, χορὸς κλασσικὸς ἢ μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκί, σωφάρισμα, κλπ.) ἀπαραιτήτως δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θα ἐσωκλείσουν τὶς φωτογραφιες στὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δραγατσανίου 4, (4ος ὄροφος) Ἀθῆναι (Τμῆμα Κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ), χωρὶς ἄλλη ἐπιβάρυνσι.

Καὶ μιὰ προειδοποίησι γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, ποὺ διαμένουν στὴν ἐπαρχία: Τοὺς παρακαλοῦμε ν' ἀποφύγουν κάθε περιττὴ μετακίνησι καὶ ἀλληλογραφία. Θὰ πληροφορηθοῦν συντόμως ἀπὸ τὶς στῆλες μας τὶς ἀποφάσεις, ποὺ θὰ πάρουν εἰδικὰ γι' αὐτοὺς ὁ «Θησαυρὸς» καὶ ἡ «Φίνος Φίλμ».

(Στὴ σελίδα 6 ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)

Ἡ ΡΕΝΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (20 χρόνων), ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Ἀθήνα, παρέλειψε νὰ μᾶς δώση τὴ διεύθυνσί της. Τὴν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὴν ταχυδρομήση τὸ ταχύτερο.

Ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (20 χρόνων) ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἀγαπᾶ πολὺ τὸν κινηματογράφο καὶ πιστεύει πὼς θὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ γίνη στάρ.

Ὁ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΣ (17 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὀνειρεύεται καὶ πιστεύει πὼς ὁ διαγωνισμός μας θὰ τὸν βοηθήση νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο.

Ὁ ΣΠΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ (21 χρόνων) ἀπὸ τὸ Περιστέρι Ἀθηνῶν, εἶναι ἕτοιμος νὰ παίξη ὁποιοδήποτε ρόλο κι' ἂν τοῦ προτείνουν.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ μας

ΕΡΩΤΙΚΗ «ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΠΑΠΑΣ: Σοβαρὸς μεγαλέμπορος. ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Ἰδιωτικὸς «ντέτεκτιβ». ΡΙΤΑ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΠΑΠΑ. Νεαρά, χαριτωμένη κόρη τοῦ μεγαλεμπόρου. ΛΑΚΗΣ: Τελειόφοιτος νομικῆς, κομψὸς καὶ νόστιμος. Κα ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΠΑΠΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Λαγωνικοῦ).

ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΠΑΠΑΣ: Καταλάβατε κύριε Λαγωνικέ: Οἱ δύο νέοι, εἶναι ἀμοιβαίως ἐρωτευμένοι καὶ φοβοῦμαι καμμιὰ ἑκουσία ἀπαγωγή. Παρακολουθοῦμε βεβαίως τὴν κόρη μας, προσέχουμε τὸ τηλέφωνο, προσέχουμε τὶς φίλες της ποὺ ἔρχονται νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν... τὴ συνοδεύει παντοῦ ἔξω ἡ δασκάλα της...

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Μάλιστα. Ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὴ δασκάλα:

Π—ΠΑΣ: Μεγάλη! Τέσσερα χρόνια τὴν ἔχουμε. Ἀλλά... πῶς νὰ σᾶς πῶ: Δὲν ἔχει...

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω. Δὲν ἔχει τὴν εἰδικὴ πεῖρα.

Π—ΠΑΣ: Ἀκριβῶς. Δὲν ἔχει τὴν εἰδικὴ πεῖρα. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ ἀναλάβετε σεῖς τὴν παρακολούθησι τῆς μικρῆς γιὰ νὰ εἶμαι τελείως ἥσυχος. Μ' ἐννοήσατε:

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Σύμφωνοι κ. Παπαχατζηπαπᾶ. Ἀντελήφθην τί θέλετε. Νὰ μὴν ἔρθη ἡ δεσποινὶς σὲ καμμιὰν ἐπικοινωνία μὲ τὸν κύριο Λάκη Χωραφάκη. Ἔτσι:

Π—ΠΑΣ: Αὐτὸ ἀκριβῶς κύριε Λαγωνικέ μου.

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Ἐν τάξει. Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς σήμερον θὰ ἀρχίση συστηματικὴ παρακολούθησι. Κάθε μέρα, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴ δασκάλα της, θὰ σᾶς ἐνημερώνουμε περὶ τῶν κινήσεών της. Θὰ παρακολουθῆται ἐπίσης συνεχῶς ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ καμαριέρα της. Ὅσο γιὰ τὶς φίλες της... ποὺ ἔρχονται στὸ σπίτι... πρέπει νὰ πάψουν νὰ ἔρχωνται κύριε Παπαχατζηπαπᾶ. Γιατί...

Π—ΠΑΣ: Ὡραῖα! Δὲν ἔχω ἀντίρρησι. Γιατὶ τῆς μικρῆς τῆς τὄχω πῆ καθαρά. Δὲ θέλω καμμιὰ ἐπικοινωνία καὶ θὰ τὴν ἔχω ὑπὸ αὐστηρὸ ἔλεγχο. διότι φοβοῦμαι! Αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ ἔρωτες τῶν νεαρῶν ἔχουν καταστρέψει οἰκογένειες, κύριε Λαγωνικέ μου! Μὴ μοῦ τὴν πάρη καὶ τὸ σκάση... κι' ὕστερα.. ἄντε νὰ κάνης τὸν αὐστηρό. Δὲν εἶν' ἔτσι:

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Σωστὰ κ. Παπαχατζηπαπᾶ. Αὐτὰ πρέπει νὰ προλαμβάνωνται. Λοιπόν, ἐξηγηθήκαμε. Οἱ φίλες θὰ «κοποῦν» ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἢ ἂν ἔρθη καμμιὰ ποὺ δὲ μπορεῖτε νὰ τὴ διώξετε, νὰ εἶστε παρόντες καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς συνομιλίας. Σεῖς ἡ μητέρα της ἢ ἡ δασκάλα.

Π—ΠΑΣ: Σύμφωνοι! Ἀπολύτως σύμφωνοι.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ σπίτι).

Π—ΠΑΣ (διαβάζει): Οἱ ἐκθέσεις τοῦ γραφείου: «Ὥρα 11η ἐξῆλθε μετὰ διδασκαλίσσης, μετέβησαν Ἄλσος εἰς περίπατον, διαρκέσαντα μίαν ὥραν καὶ 44΄ λεπτά...» Εἶδες Περσεφόνη ἀκρίβεια:

Η Κα: Μπράβο!

Π—ΠΑΣ: «Ἐχαιρέτησαν καθ' ὁδὸν ἱερέα καὶ ἀκολούθως ἐκάθησαν εἰς ζαχαροπλαστεῖον. Ἔφαγαν δύο γλυκίσματα καὶ ἠγόρασαν σοκολάτες. Ἀκολούθως ἐπανῆλθον οἴκαδε... Ὥρα 6, μ. μ. μετέβησαν ὀδοντίατρον κ. Δοντιᾶν καὶ ἐξῆλθον τοῦ ἰατρείου του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος 304 τὴν 7 καὶ 32΄ λεπτά...». Τὴν ἄλλη μέρα: «Δὲν ἐξῆλθε..» Τὴν τρίτη.. «Ἐξῆλθον ὥρα 11 καὶ 30΄ εἰς περίπατον ἀνὰ τὴν ἔξωθι τῆς οἰκίας πλατεῖαν, ἠγόρασαν περιοδικὸν «Θησαυρὸς» καὶ ἐπέστρεψαν ἀκριβῶς τὴν 12 καὶ 26΄ λεπτά. Τὸ ἀπόγευμα δὲν ἐξῆλθον»... Πολὺ ὡραῖα πᾶμε. Ἔ. Περσεφόνη:

Η Κα: Ἀκόμα κι' ἂν φταρνιστήκανε. παρακολουθοῦν! Αὐτὸ θὰ πῆ εἰδικός! Ἔτσι εἶμαι κι' ἐντελῶς ἥσυχη γιὰ τὴ δασκάλα. Γιατὶ ξέρω κι' ἐγώ:... Μποροῦσε ἀκόμη καὶ νὰ τὴ δωροδοκήση!

Π—ΠΑΣ: Ποιός: Ὁ Λάκης: Αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε τσιγάρο. Τί νὰ δωροδοκήση; Ἀστειεύεσαι:

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σὲ δέκα μέρες στὸ γραφεῖο).

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ (ἱδρωμένος): Μά... πῶς μπόρεσαν νὰ συνεννοηθοῦν:

Π—ΠΑΣ: Δὲν ξέρω κύριε Λαγωνικέ! Ἀπὸ σᾶς περιμένω τὴν ἐξήγησι! Χτὲς τὴ νύχτα ἡ κόρη μου τὄσκασε καὶ μᾶς ἄφησε αὐτὸ τὸ σημείωμα: «Φεύγω μὲ τὸ Λάκη. Μὴν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία καὶ κάνετε ρεζιλίκια»...

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Μήπως ἦρθε καμμιὰ φίλη της:

Π—ΠΑΣ: Οὔτε μισή!

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Μήπως πῆγε στὸ τηλέφωνο:

Π—ΠΑΣ: Οὔτε ζύγωσε!

ΛΑΓΩΝΙΚΟΣ: Πολὺ περίεργο!

Π—ΠΑΣ: Αὐτὸ ἔχετε νὰ πῆτε μόνο. κ. Λαγωνικέ:

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τηλεφωνικῶς).

ΡΙΤΑ: ...Μαμᾶ, ἐσύ; Ρίτα!

Η Κα: Παιδάκι μου! Εἶσαι καλά;

ΡΙΤΑ: Περίφημα! Κι' ἐγὼ κι' ὁ Λάκης.

Η Κα: Δὲ μ' ἐνδιαφέρει τί κάνει ὁ Λάκης.

ΡΙΤΑ: Ἄ, νὰ σ' ἐνδιαφέρη μαμᾶ, γιατὶ ὁ Λάκης εἶναι ἄντρας μου. Σᾶς πῆρα νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ τὸ γάμο. Πρέπει νὰ γίνη ἐπειγόντως. δὲν εἶν' ἔτσι:

Η Κα: Παιδί μου...

ΡΙΤΑ: Ἂν δὲν πῆτε τὸ «ναὶ» θὰ παντρευτοῦμε κρυφά, βρήκαμε τὸν τρόπο. Δὲ μποροῦν νὰ μᾶς ἀρνηθοῦν τὸ γάμο, γιατὶ οἱ γονεῖς τοῦ Λάκη θέλουν!

Η Κα: Αὐτὸ δὰ τοὺς ἔλειπε! Νὰ εἴχανε κι' ἀντίρρησι! Πᾶρε τὸ μπαμπᾶ σου.

Π—ΠΑΣ: Ἀκόμα τρέμω ὁλόκληρος μ' αὐτὸ ποὺ μᾶς σκάρωσες...

ΛΑΚΗΣ: Δὲν εἶναι ἡ Ρίτα! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Λάκης κύριε Παπανατζηπαπᾶ. Τὰ σέβη μου!

Π—ΠΑΣ: Συγχαρητήρια!

ΛΑΚΗΣ (ταραγμένος): Εὐχαριστῶ... Καὶ στὰ δικά σας... ἔ... μὲ συγχωρεῖτε.

Π—ΠΑΣ: Δὲν ξέρεις τί λὲς ἀπὸ τὴν ταραχή σου! Τί θέλεις τώρα:

ΛΑΚΗΣ: Νὰ μᾶς δώσετε... τήν... εὐχή σας.

Π—ΠΑΣ: Θὰ στὴ δώσω. Ἀλλὰ πρῶτα νὰ μοῦ πῆς πῶς τὰ κατάφερες νὰ ἐπικοινωνήσης μὲ τὴ Ρίτα.

ΛΑΚΗΣ: Τὸ ξέραμε πὼς θὰ μᾶς ἀπομονώνατε. Κι' εἴχαμε συμφωνήσει, ἂν τὴν περιορίσετε τὴν πρώτη μέρα ποὺ θὰ βγῆ, μ' ὅποιον καὶ νὰ εἶναι, νὰ πάη ν' ἀγοράση ἕνα κουτὶ σοκολάτες ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο ποὺ εἶναι δικός μου ἄνθρωπος. Τὸ κουτὶ αὐτὸ εἶχε μέσα ἕνα γράμμα μου ποὺ τῆς ἔλεγα τὸ σχέδιο. Καὶ τῆς ἔγραφα ἂν δέχεται, νὰ βγῆ τὴν ἐπομένη ἢ τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ ρὸζ φουστάνι καὶ νὰ πάη στὸ περίπτερο ν' ἀγοράση «Θησαυρό». Στὴν ἕκτη σελίδα στὸ περιθώριο θἄγραφα τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς ἀπαγωγῆς. Ὅλα τ' ἄλλα ἦταν κανονισμένα!

Π—ΠΑΣ: Ἔμ' ποὺ νὰ φανταζότανε κι' ὁ φουκαρᾶς ὁ Λαγωνικὸς πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ τὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις.

ΛΑΚΗΣ: Τί εἴπατε:

Π—ΠΑΣ: Τίποτα! Χαλάλι σου! Μὲ τὴν εὐχή μου...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΑΤΥΧΟΣ ΚΑΙ ΕΔΩ

Στὸν Πειραιᾶ εἶχε ἀνοιχτῆ πρὶν μισὸ αἰῶνα μιὰ πλατεῖα, ποὺ τῆς εἶχαν δώσει τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός, τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ πλατεῖα ἦταν γνωστὴ καὶ μὲ τὴν ὀνομασία Τζελέπη κι' ἀκριβῶς στὸ κέντρο της ὑψωνόταν ἕνας στῦλος μαρμάρινος ψηλὸς—ψηλος μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ἀρχαίου θεοῦ. Ἕνα πρωΐ, ὅμως, ὁ Γ. Καραϊσκάκης «ἐπεβουλεύθη τοῦ Ἀπόλλωνος», ἂν καὶ ὁ νεώτερος ἥρωας τοῦ Εἰκοσιένα δὲν εἶχε τίποτα νὰ μοιράση μὲ τὸν ἀρχαῖο θεό. Τὰ πράγματα, δηλαδή, ἔγιναν ἔτσι: Ὁ Δῆμος Πειραιῶς εἶχε ἀγοράσει γιὰ Καραϊσκάκη ἕνα ἀνδριάντα μαρμάρινο, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου.. ὁ Καραϊσκάκης. Ὁ γλύπτης εἶχε θελήσει νὰ παραστήση ἕναν ἀνώνυμο ἀγωνιστὴ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πειραιᾶς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν Καραϊσκάκη κι' ἐπειδὴ ὁ ἀνώνυμος ἥρωας φόραγε ἔτσι κι' ἀλλοιῶς φουστανέλα, εἶχε μουστάκι, φέσι καὶ σπαθὶ στὸ πλευρό, βαφτίστηκε Καραϊσκάκης καὶ στήθηκε πανηγυρικὰ στὴν πλατεῖα. Ἔγιναν καὶ τὰ ἐπίσημα ἀποκαλυπτήρια καὶ ἡ πλατεῖα πῆρε πιὰ τ' ὄνομα τοῦ ἄμοιρου ἀρχιστράτηγου. Πολὺ ἀργότερα κατέβασαν, ἐπὶ τέλους, τὸν ψεύτικο Καραϊσκάκη καὶ στήσανε στὸ ἴδιο μέρος τὴν προτομή του τὴν ἀληθινή.

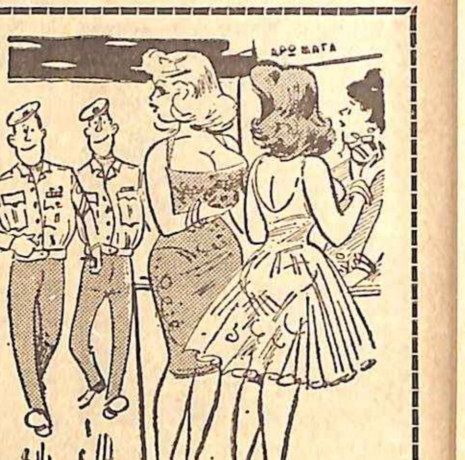

—Ἔρχεται ἕνα ζευγάρι, Κατίνα! Φαίνεται πὼς μύρισαν τὸ ἄρωμα!

✪✪

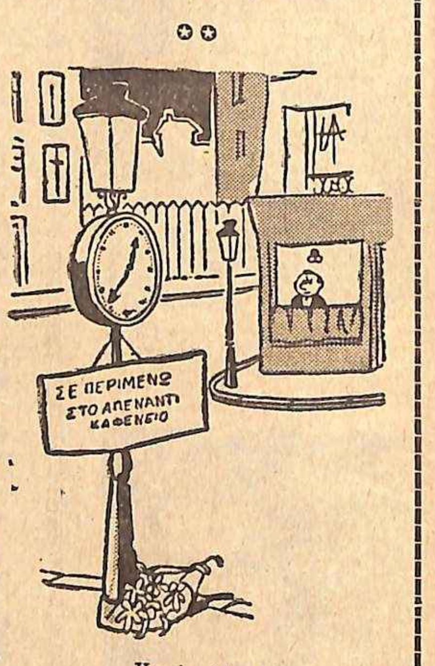
ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΣΤΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Χωρὶς λόγια.

✪✪

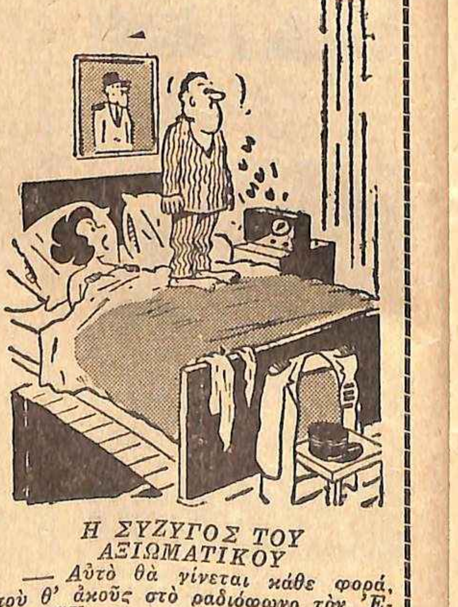

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ

— Αὐτὸ θὰ γίνεται κάθε φορά, ποὺ θ' ἀκοῦς στὸ ραδιόφωνο τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο;

Σούζη Η ΤΡΕΛΛΟΚΑΜΠΕΡΩ

Ὁ κ. Σκηνοθέτης

ΠΟΛΥ εὐδιάθετη σηκώθηκε σήμερα ἡ Σούζη. Ἀπόδειξι τὰ τραγουδιστικά της ξεφωνητά, ποὺ ἀντηχοῦνε σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ κάνουν τὴν κυρὰ-Καλλιόπη νὰ ἐκδηλώση τὴ δυσαρέσκειά της σὲ ἔντονο ὕφος:

—Πάψε πιὰ καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀκούω τὶς στριγγλιές σου. Μπᾶ...

Ἀλλὰ ἡ Σούζη συνεχίζει τοὺς φάλτσους λαρυγγισμούς της, ἐνῶ συγχρόνως αὐτοθαυμάζεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη παίρνοντας πόζες μεγάλης ἀρτίστας. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ φωνάζει τὴ μητέρα της καὶ τῆς λέει μὲ ὕφος:

—Μάδερ! ἂν μὲ ζητήση ὁ σκηνοθέτης μου, νὰ τὸν περάσης στὸ σαλόνι! Ἄκουσες:

Ἡ κυρὰ Καλλιόπη κουνάει τὸ κεφάλι της καὶ ξαναπαίρνει τὸ ξεσκονόπανο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ μπάνιο ἀκούγονται τὰ μουσικὰ στριγγλίσματα τῆς Σούζης, δεῖγμα τῆς εὐχάριστης διαθέσεώς της. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο νὰ αἰσθάνεται χαρούμενη σήμερα. Χτὲς τὸ βράδυ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίστη σ' ἕνα μπὰρ μὲ τὸ σκηνοθέτη κ. Πλουμιστό. Ἔπινε τὴ γρανίτα της μονάχη στὸν πάγκο τοῦ μπὰρ μὲ ὕφος σπουδαίας στὰρ ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούει πίσω της μιὰ χαρούμενη φωνή:

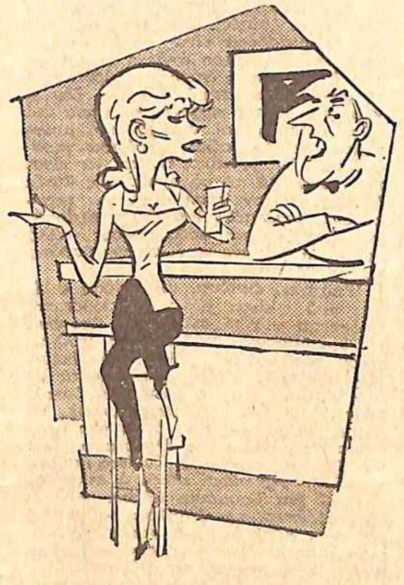

—Ὤ! δεσποινὶς Σούζη! Σᾶς βρίσκω ἐπὶ τέλους... Τί εὐτυχία! Ὁ Θεὸς τῆς ὑψηλῆς τέχνης σᾶς ἔφερε μπροστά μου!

Ἐκεῖνος ποὺ τῆς μιλοῦσε ἤτανε ἕνας μεσόκοπος κύριος μὲ καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισι. Πουλόβερ κλειστὸ ὡς ἀπάνω. Μαλλιὰ μακρυὰ καὶ ἀνυπότακτα ποὺ πέφτανε στὸ σβέρκο σὰν χαίτη. Εἶχε καὶ μοῦσι.

—Μὰ ποιὸς εἶστε. ρώτησε ἀμήχανη ἡ Σούζη.

—Μπούλης Πλουμιστός, σκηνοθέτης καὶ παραγωγὸς ταινιῶν καλλιτεχνικῶν ἀξιώσεων!

Στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «σκηνοθέτης», ἡ Σούζη ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατά

—Χάρηκα ἰδιαιτέρως! ἔσπευσε ν' ἀπαντήση μὲ ὕφος Λολομπρίντζιντας.

—Ὤ! δεσποινίς! συνέχισε μὲ παραφορὰ ὁ σκηνοθέτης... Ὅλα εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὸ γύρισμα. Καὶ τὸ σενάριο. Καὶ ἡ μουσικὴ καὶ ὁ πρωταγωνιστὴς — ὁ Ἀλεξανδράκης — καὶ οἱ κομπάρσοι καὶ μόνο ἡ στὰρ μοῦ ἔλειπε. Ἡ μεγάλη στάρ... Κι' αὐτὴ εἶστε σεῖς.

—Ἐγώ; ἔκανε κολακευμένη καὶ χαρούμενη ἡ Σούζη.

—Ναί, ἐσεῖς... Γονατιστὴ μὲ παρακαλοῦσε ἡ Καρέζη νὰ τῆς δώσω τὸ ρόλο. Λυτοὺς καὶ δεμένους ἔβαλε ἡ Βαλάκου νὰ πρωταγωνιστήση στὴν ταινία μου... Δυὸ βδομάδες μὲ κυνηγάει ἀπὸ πίσω ἡ Ἀναλυτῆ... Ἂν πῆτε καὶ γιὰ τὴ Βουγιουκλάκη, κλαίει καὶ ὀδύρεται, ποὺ δὲν τὴν προτίμησα. Γιατὶ ἐγὼ ζητοῦσα ἐσᾶς, δεσποινὶς Σούζη. Ὁ ρόλος εἶναι κομμένος καὶ ραμένος ἀπάνω σας... Ὤ! μὴ μοῦ πῆτε ὄχι!

—Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐπιμένετε... εἶπε μὲ καλλιτεχνικὸ σκέρτσο ἡ Σούζη.

—Περίφημα! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ σκηνοθέτης. Αὔριο θὰ ἔλθω σπίτι σας νὰ ὑπογράψουμε τὸ συμβόλαιο!

Κι' ἀφοῦ πῆρε τὴ διεύθυνσί της, ἔφυγε φωνάζοντας:

—Τρέχω γιὰ τὸ στούντιο, νὰ δώσω ἐντολὲς γιὰ τὴν προετοιμασία τοῦ γυρίσματος.

Καὶ ἔφυγε χαρούμενος, ἐνῶ ἡ Σούζη ἔπλεε σὲ πελάγη καλλιτεχνικῆς εὐτυχίας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος. ποὺ σήμερα ἔχει τέτοια ψυχικὴ διάθεσι ἡ Σούζη. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περιμένει τὸν σκηνοθέτη, ποὺ θὰ τῆς ἀνοίξη τὶς χρυσὲς πόρτες τῶν καλλιτεχνικῶν της ὀνείρων. Ὄχι, γιὰ νὰ δοῦνε μερικὲς-μερικὲς ἀσήμαντες βεντετοῦλες τί πάει νὰ πῆ Σούζη Ντῆαρ...

Καὶ νά, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πορτας. Ἔτρεξε μὲ ἕνα διαφανὲς κιμονὸ ἡ Σούζη καὶ ἄνοιξε. Ἦταν ὁ σκηνοθέτης. Τὸ κλειστὸ πουλόβερ, ἐλαφρῶς λιγδιασμένο, τὶς μαλλοῦρες καὶ τὸ μοῦσι.

—Ἄς μὴν ἀργοῦμε, δεσποινὶς Σούζη, τῆς εἶπε βιαστικὸς ὁ μουσᾶτος. Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ στούντιο. Ἔφερα τὸ συμβολαιο!

Καὶ χωρὶς ἀργοπορία ἅπλωσε στὸ τραπέζι τοῦ χὼλ ἕνα χαρτὶ καὶ ἔδωσε στὴ Σούζη τὸ στυλογράφο του.

—Ὑπογράψτε, δεσποινίς! Καὶ γρήγορα γιατὶ βιάζομαι. Αὔριο βλέπετε ἀρχίζουμε τὸ γύρισμα.

Συγκινημένη ἡ Σούζη ἔσκυψε καὶ ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο.

—Λαμπρά! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ σκηνοθέτης.

Κι' ἀφοῦ τσέπωσε γρήγορα-γρήγορα τὸ συμβόλαιο συνέχισε:

—Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω, δεσποινίς! Ἡ εἴδησι ὅτι πρωταγωνιστεῖτε στὴν ταινία μου μαθεύτηκε στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους καὶ πάει νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό της ἡ Καρέζη. Ἡ Ἀναλυτῆ κήρυξε ἀπεργία πείνης καὶ ἡ Βουγιουκλάκη δήλωσε ὅτι ἀποσύρεται ἀπ' τὴν ὀθόνη καὶ θὰ κλειστῆ σὲ μοναστῆρι...

—Μὴ μοῦ τὸ λέτε!...

—Βεβαίως! Λοιπόν, στὶς ἑπτὰ θὰ σᾶς περιμένω στὸ μπὰρ γιὰ τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες. Φεύγω γιὰ τὸ στούντιο! Ἀντίο ἔνδοξη πρωταγωνίστρια... Ὠρβουὰρ μεγάλη ἱέρεια τῆς τέχνης.

Καὶ ξεκίνησε. Ξαφνικά, σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε, γύρισε πίσω καὶ φώναξε μὲ ἀπόγνωσι:

—Πώ! πώ! Ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὸν σκηνογράφο νὰ τοῦ δώσω λεπτὰ γιὰ τὶς μακέτες καὶ ξέχασα νὰ πάρω τὸ βιβλιάριο τῆς Τραπέζης νὰ σηκώσω χρήματα. Ποῦ νὰ τρέχω τώρα στὸ σπίτι! Θ' ἀργήσω. Βρὲ τί ἔπαθα!

Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, σὰν νὰ βρῆκε κάποια λύσι, ἀπευθύνθηκε στὴ Σούζη:

—Δῶστε μου τρία χιλιάρικα, δεσποινὶς καὶ τὸ βράδυ θὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω. Τὸ πᾶν νὰ μὴν καθυστερήσουμε τὸ γύρισμα...

Στάθηκε ἀμήχανη ἡ Σούζη. Νὰ ἀρνηθῆ, θὰ καθυστεροῦσε τὸ γύρισμα. Νὰ ζητήση πάλι ἀπ' τὴν κυρὰ-Καλλιόπη. θὰ ἔβαζε τὶς φωνὲς καὶ θὰ τὴν ἔκανε ρεζίλι στὸ σκηνοθέτη. Ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὴν κρεβατοκάμαρα, προχώρησε στὴν σιφονιέρα, ποὺ ἔκρυβε τὶς οἰκονομίες της ἡ μητέρα της, πῆρε τρία χιλιάρικα καὶ τὰ ἔδωσε στὸ σκηνοθέτη. Εὐτυχῶς δὲν κατάλαβε τίποτα ἡ κυρὰ-Καλλιόπη. Τὸ βράδυ θὰ τῆς τὰ ἐπέστρεφε ὁ μουσᾶτος καὶ θὰ τὰ ἔβαζε στὴ θέσι τους.

—Ὤ! μερσὶ δεσποινίς! Τὸ βράδυ στὶς ἑπτὰ στὸ μπάρ. Ἀρριβεντέρτσι μεγάλη βὰμπ τῆς ὀθόνης!...

Καὶ ἀνεχώρησε τρεχᾶτος.

Τὸ ἴδιο βράδυ, καθισμένη στὸ ψηλὸ σκαμνὶ τοῦ μπὰρ ἔπινε τὸ βερμουτάκι της περιμένοντας νὰ ἔρθη ὁ σκηνοθέτης. Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε καὶ ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Εἶχε πῆ στὶς ἑπτὰ καὶ ἦταν ὀχτὼ καὶ εἴκοσι. Διάβολε! Κάτι θὰ τοῦ συνέβη. Παρήγγειλε καὶ δεύτερο βερμοὺτ κι' ὅλο ἔρριχνε ἀγωνιώδεις ματιὲς στὴν εἴσοδο. Ἐννέα καὶ εἴκοσι... Περίεργο...

—Περιμένετε κανένα: τὴ ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μπάρμαν, βλέποντας τὴν ἀγωνία της.

—Ναί. Περιμένω τὸν σκηνοθέτη μου. Τὸν κύριο ποὺ ἤμαστε χτὲς βράδυ μαζὶ ἐδῶ.

—Τί; ἀπόρησε ὁ μπάρμαν. Αὐτὸν μὲ τὸ μοῦσι;

—Ἀκριβῶς! Εἶναι ὁ σκηνοθέτης μου ὁ κ. Πλουμιστός.

—Ποιὸς Πλουμιστὸς καὶ τί σκηνοθέτης, δεσποινίς; ἀπάντησε μειδιῶντας ὁ μπάρμαν. Αὐτὸς βγῆκε προχθὲς ἀπὸ τὴ φυλακή. Ἐγὼ ἔλεγα πὼς τὸν ξέρετε. Εἶναι ὁ Μπάμπης ὁ Χατζηβούτας, ἢ Μακρυχέρης ἢ Παπαφίγκος ἢ Κόρκος. Γνωστὸς στὴν πιάτσα. Μήπως σᾶς πῆρε τίποτα λεφτά;

—Ὄ... Ὄ... Ὄχι! τὰ μάσησε ἡ Σούζη.

Καὶ ἀφοῦ πλήρωσε, ἔφυγε κίτρινη σὰν φλουρί. Ἦταν φανερὸ πὼς εἶχε πέσει θῦμα ἀπατεῶνος. Καὶ γύρισε στὸ σπίτι μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, ὅπου τὴν ὑπεδέχθη ἡ κυρὰ-Καλλιόπη ἔξαλλη:

—Ποῦ ἤσουν; Τηλεφώνησε κάποιος Πλουμιστός. Νὰ τοῦ πᾶς, λέει, τὶς πέντε χιλιάδες ποὺ σοῦ δάνεισε, ἀλλιῶς θὰ σὲ τραβήξη στὰ δικαστήρια. Ἔχει, λέει, τὴν ἀπόδειξι ποὺ τοῦ ὑπέγραψες γιὰ τὶς πέντε χιλιάδες, ποὺ σοῦ ἔδωσε τὸ πρωΐ...

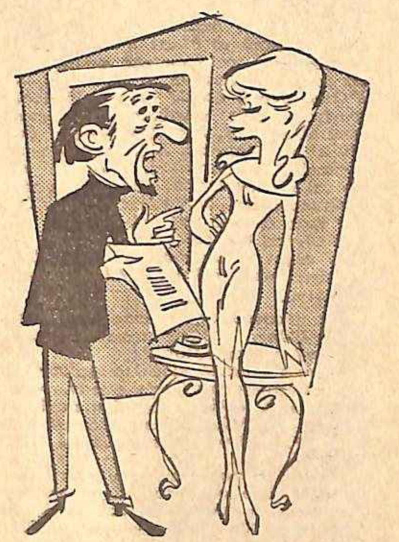

—Ἐγὼ ὑπέγραψα ἀπόδειξι γιὰ λεπτά; Καλὲ συμβόλαιο ὑπέγραψα!

—Τὸ εἶδες ὅτι ἦταν συμβόλαιο; Ἀπόδειξι σ' ἔβαλε καὶ τοῦ ὑπέγραψες! Πώ! πώ! δυστυχία μου. Πᾶνε πέντε χιλιάδες...

—Ὀχτώ! συμπλήρωσε ἡ Σούζη ἀπαθής.

—Τί ὀχτώ:

—Ὀχτώ, μάδερ! Τοὔδωσα καὶ τρεῖς στὸ χέρι ἀπὸ τὴ σιφονιέρα!...

—Πώ! πώ! κακοῦρνα, τί μοὔκανες!!

Ἀλλὰ ἡ Σούζη πῆρε ὕφος κι' ἔσπευσε ν' ἀπαντήση τινάζοντας πίσω τὸ μαλλί:

—Καλέ, μάμυ, πῶς κάνεις ἔτσι γιὰ ὀχτὼ ψωροχιλιάδες; Μπᾶ!

Καὶ ἀπεσύρθη τραγουδῶντας στὴν κρεβατοκάμαρα, ἐνῶ ἡ κυρὰ-Καλλιόπη τραβοῦσε τὰ μαλλιά της...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

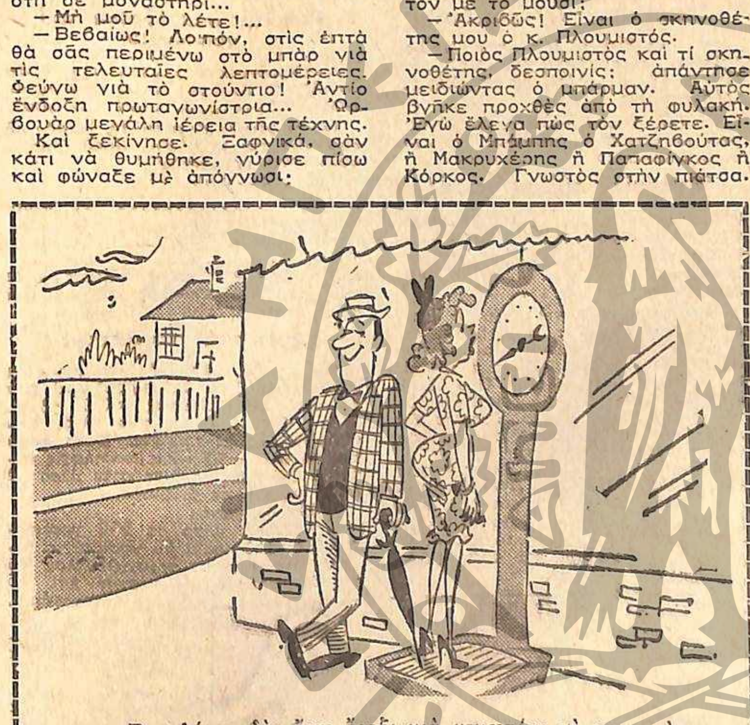

— Βασιλάκη, δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ μπιφτέκι σὲ κοσμικὴ ταβέρνα, ἀπόψε! Θὰ πάρουμε ἀπὸ ἕνα γιαοῦρτι καὶ θὰ φᾶμε στὸ σπίτι!...

✪✪

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΓΚΙΚΑ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους νοικοκυραίους τῆς Ὕδρας ἦταν καὶ ὁ Θεόδωρος Γκίκας, ποὺ πρόσφερε ὅλη του τὴ χρηματικὴ περιουσία στὶς ἀνάγκες τῆς πατρίδος.

Ὅταν ὅμως πέθανε, ἡ γυναίκα του ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ δὲν εἰσακούσθηκε. Καὶ τότε ἡ χήρα ἀναγκάστηκε νὰ περιορισθῆ στὶς κόττες της, πουλῶντας τὰ αὐγά τους γιὰ ν' ἀγοράση τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας. Ὁ δὲ Παπαμιχαλάκης, ὁ παπᾶς τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀναλήψεως, μάζευε γιὰ λογαριασμό της κάθε Κυριακὴ τὰ λεφτὰ τοῦ δίσκου καὶ τὰ ἔδινε στὴ χήρα τοῦ πλούσιου Γκίκα, ὡς ὅτου ἡ δυστυχία καὶ ἡ λύπη ἔβαλαν τέλος στὰ βάσανά της.

Μοντέρνα ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΟΤΕ καὶ πῶς ἀρχίζει τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα;

Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ; Παραμένει πάντοτε ἀσύλληπτο, ἀκόμη κι' ὅταν εἰσχωρῆ ἀργά, σὰν μὲ τὸ σταγονόμετρο, μέσα στὴν ψυχή μας καὶ χρειάζεται μῆνες καὶ χρόνια, γιὰ νὰ πάρη τὴν ὁριστικὴ μορφή του. Κι' εἶναι πάντα ἀπροσδιόριστο. Γιατὶ μπερδεύεται μὲ χίλια δυὸ ἄλλα αἰσθήματα, ἐντυπώσεις, συγκινήσεις, πόθους, ἰδανικά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἔρως μπερδεύεται πιὸ συχνά, εἶναι ἡ φιλία. Ὑπάρχει ἄραγε φιλία στὸν ἔρωτα; Καὶ ὑπάρχει ἔρως στὴ φιλία;

Νὰ μερικὲς σκέψεις ποὺ γράφηκαν πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα: «Ὑπάρχει πολὺ περισσότερος ἔρως στὴ φιλία, παρὰ φιλία στὸν ἔρωτα». Π. Ζεραλντύ. — «Ὅταν μπορῆ κανεὶς νὰ γίνη ὁ ἀγαπημένος μιᾶς γυναίκας, δὲ γίνεται ποτὲ φίλος της». Μπαλζάκ. — «Ἡ φιλία εἶναι ἡ μεγάλη λέξι, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γυναῖκες, εἴτε γιὰ νὰ προκαλοῦν τὸν ἔρωτα, εἴτε γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν». Σαὶντ-Μπέβ. — «Ὅταν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα ἀγαπιοῦνται, δὲν εἶναι φίλοι. Ὅταν ἔχουν πάψει ν' ἀγαπιοῦνται, κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ φίλοι». Μπαρμπὲ ντ' Ὠρεβιγύ.

Θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρωμε ἕνα σωρὸ ἄλλες. Ἀλλὰ περιοριστήκαμε στὶς πιὸ χαρακτηριστικές.

Μερικὰ ἐρωτικὰ εἰδύλλια φαίνονται σὰν καταστάλαγμα ἢ σὰν φυσιολογικὴ ἐξέλιξι μιᾶς φιλίας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ καιρό. Ἄλλα, ἔπειτα ἀπὸ τὸν πυρετὸ τοῦ πάθους, τελειώνουν μὲ μιὰ ἁγνὴ φιλία.

Τὰ πράγματα, ὅμως, δὲν εἶναι τόσο ἁπλὰ ὅσο φαίνονται. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἡ φιλία δὲν εἶναι παρὰ τὸ καμουφλάρισμα τοῦ ἔρωτα. Αὐτὸς φέρνει σ' ἐπικοινωνία ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνονται ἢ δὲν τὸ ἔχουν καταλάβει. (Συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ εἴμαστε ἐρωτευμένοι, χωρὶς νὰ τὸ ἔχωμε καταλάβει). Καταφεύγουν τότε στὴ φιλία, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ βλέπωνται, ν' ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις τους, νὰ νοιώθουν πὼς εἶναι λιγώτερο μόνοι ἀπὸ πρίν. Αὐτὸ τὸ καμουφλάρισμα μπορεῖ νὰ κρατήση πολὺν καιρό, μῆνες, χρόνια κάποτε (ἂν καὶ στὶς ἡμέρες μας τὰ πράγματα ἔχουν συντομευθῆ πολύ). Ἔπειτα, μιὰ μέρα, ὁ ἔρως παραμερίζει τὴ φιλία καὶ βγαίνει στὸ προσκήνιο. Λέμε τότε ὅτι ἡ φιλία ἐξελίχτηκε σὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ θὰ ἦταν πιὸ σωστὸ ἂν λέγαμε ὅτι ὁ ἔρως χρησιμοποίησε τὴ φιλία γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξη τὸ δρόμο.

Ὁ ἔρως καὶ ἡ φιλία

❖

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ἡ φιλία εἶναι τὸ βάλσαμο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἔρωτος. Τὶς πιὸ πολλὲς φορές, τὰ εἰδύλλια, ὅταν δὲν ὁδηγοῦν στὸ γάμο, τερματίζονται μὲ τρόπο σκληρὸ καὶ κάποτε δραματικό: χωρισμός, ἐγκατάλειψι, ἀπιστία, σκηνὲς μὲ μοιραία κάποτε κατάληξι. Ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπιόνταν πρὶν ντρέπονται νὰ ὁμολογήσουν, ἀκόμη καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, πὼς δὲν ἀγαπιοῦνται πιά. Ἀγωνίζονται νὰ τὸ κρύψουν. Κι' αὐτὴ ἡ προσπάθεια τοὺς φέρνει διαρκῶς σὲ σύγκρουσι. Δηλητηριάζουν ἔτσι τὴ ζωή τους, γιατὶ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια...

Μερικοί, ὅμως, ἐλάχιστοι ἴσως, ἔχουν τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ξεφεύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸ σκόπελο. Μετατοπίζουν τὸ αἴσθημά τους στὴν περιοχὴ τῆς φιλίας. Αὐτὴ ἡ μετατόπισι τοὺς γλυτώνει ἀπὸ τὶς γκρίνιες, τοὺς καυγάδες, τὶς σκηνὲς καὶ τὰ δράματα. Μὴ φανταστῆτε πὼς τὸ κάνουν ἀπὸ σκοπό. Αὐτὴ ἡ μετατόπισι γίνεται μόνη της, χωρὶς προδιαγεγραμμένο σχέδιο. Γι' αὐτό, δὲν εἶναι εὔκολο σ' ὅλους νὰ τὴν πετύχουν. Ἀπαιτεῖται μιὰ ἰδιαίτερη ψυχικὴ προδιάθεσι. Καὶ θὰ μπορούσαμε ν' ἀποκαλέσωμε προνομιούχους ἐκείνους ποὺ τὴν ἔχουν. Δὲν προφταίνουν νὰ δοῦν τὴν ἀγάπη τους νὰ πεθαίνη, πρᾶγμα ποὺ εἶναι πάντα ὀδυνηρό. Γιατί, προτοῦ φτάση σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τὴν ἔχουν ἀντικαταστήσει μ' ἕνα ἄλλο αἴσθημα, ποὺ τοὺς δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι πάντα μαζί, ἐνῶ δὲν εἶναι. Αὐτὸ τὸ αἴσθημα εἶναι ἡ φιλία.

Φαίνεται, ἄλλωστε, πὼς εἰλικρινὴς φιλία ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ πρώτου, δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη. Κι' ἡ καλύτερη ἀπόδειξι γι' αὐτὸ εἶναι ὅτι οἱ ἄνδρες δὲ δίνουν τὴ φιλία τους, μὲ τὴν κλασσικὴ σημασία ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ λέξι, παρὰ μόνο σὲ γυναῖκες πολὺ ἡλικιωμένες ἢ πολὺ ἄσχημες. Ὅλες τὶς ἄλλες προτιμοῦν νὰ μὴν τὶς ἔχουν φίλες. Γιατί, ἂν δὲν τὶς ἀγαποῦν, τὶς θέλουν κι' ἡ ἐπιθυμία δὲν ἀφίνει περιθώριο στὴ φιλία, ἐννοοῦμε τὴν ἁγνὴ φιλία.

Στὶς ἡμέρες μας, ὅμως, ἡ φιλία ἔχει ἀποχτήσει καὶ μιὰ ἄλλη σημασία. Πολλὲς νέες ἔχουν φίλο. Τί εἶναι ὁ φίλος τους; Ἀγαπημένος; Πιθανόν. Μνηστήρας; Δὲν ἀποκλείεται. Γιὰ τὴ στιγμὴ εἶναι εὐχαριστημένες γιατὶ ἔχουν ἕνα φίλο. Δὲ βιάζονται ἢ δὲν τὸ θεωροῦν ἀπαραίτητο νὰ τοῦ κολλήσουν ὡρισμένη ἐτικέττα. Κάποτε, μάλιστα, ἀκούει κανεὶς φράσεις σὰν αὐτή: «Ὁ Γ. εἶναι μόνο φίλος μου, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο». Ἡ νέα ποὺ λέει αὐτὰ τὰ λόγια νομίζει πὼς μπορεῖ νὰ κάνη τὰ πάντα μὲ τὸ φίλο της χωρὶς τὴν ἐτικέττα τῆς ἀγάπης ἢ τὴν προοπτικὴ τοῦ γάμου. Αὐτὰ τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ τὰ σκεφτῆ ἀργότερα. Γιὰ τὴ στιγμή, θέλει νὰ προφυλάξη ἀπὸ τὸ αἴσθημα τὴν καρδιά της καὶ τὸ μυαλό της ἀπὸ τὶς σοβαρὲς σκέψεις. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι νὰ χαρῆ τὴ ζωή της μαζὶ μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τῆς εἶναι περισσότερο συμπαθητικὸς ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Μιλῶντας γι' αὐτὲς τὶς σχέσεις, ποὺ πληθύνονται στὴν ἐποχή μας, ὁ δόκτωρ Ρέϊκ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ νέα ποὺ μιλάει γιὰ τὸν ἔρωτα ἢ δέχεται νὰ τῆς μιλᾶνε γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη πρᾶξι τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἁμαρτάνει πρὶν ἀπὸ ὅλα ἀπέναντι στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Στὴν ἐποχή μας, δυστυχῶς, ὑπάρχουν πολλὲς νέες ποὺ δέχονται νὰ τοὺς μιλᾶνε γιὰ «ἐρωτικὲς σχέσεις» χωρὶς ἔρωτα. Ἡ σκέψι ὅτι γίνονται ἔτσι μέσα γιὰ τὴν ἀπόλαυσι τῶν ἀντρῶν δὲν τὶς ἐξεγείρει. Τοὐναντίον τὶς ἐνθουσιάζει. Αὐτό, τὸ νὰ μιλᾶνε, δηλαδή, γιὰ ἔρωτα, χωρὶς ἔρωτα, τὸ ἀποκαλοῦν εἰλικρίνεια».

Στὴν πραγματικότητα, πρόκειται γιὰ μιὰ ἀηδιαστικὴ χυδαιότητα, ποὺ φέρνει τὸν ἄνθρωπο στὴν κατάστασι τοῦ ζώου. Πόσες νέες δὲν ἀκοῦνε καὶ δὲν κουβεντιάζουν παρόμοιες προτάσεις στὴν ἐποχή μας! Στ' ἀλήθεια, μεγαλύτερος ἐξευτελισμὸς στὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα δὲν ὑπάρχει. Οἱ νέες αὐτὲς βρίσκονται πιὸ χαμηλὰ κι' ἀπὸ κεῖνες ποὺ πουλᾶνε τὸ κορμί τους γιὰ μερικὰ χαρτονομίσματα. Γιατί, τὸ κάτω-κάτω, οἱ τελευταῖες ἔχουν ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ νὰ ζήσουν.

«Στὸ ἴδιο ἐπίπεδο, συνεχίζει ὁ δόκτωρ Ρέϊκ, βρίσκονται καὶ πολλὲς ἄλλες ἀπὸ τὶς σημερινὲς νέες, ποὺ παραδίδονται σ' ἐρωτικὲς πράξεις, χωρὶς ἔρωτα, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν καθυστερημένες ἢ γιατὶ κάτι πρέπει νὰ κάνουν κι' αὐτές. Στὶς νέες αὐτὲς ἡ ψυχικὴ διαφθορὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη καὶ χειρότερη ἀπὸ τὴ σωματική. Κι' ὅταν κάποτε τύχη να αἰσθανθοῦν τί εἶναι πραγματικὰ ὁ ἔρως, δὲν ἔχουν πιὰ νὰ τοῦ προσφέρουν παρὰ μιὰ ψυχὴ ἀνίκανη καὶ γιὰ τὴν πιὸ μικρὴ ἔξαρσι κι' ἕνα σῶμα πρόωρα γερασμένο... Ἡ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι περήφανη γιὰ τὸ ρόλο ποὺ τῆς ἔταξε ἡ φύσι. Ὅταν χάση αὐτὴ τὴν περηφάνεια, καταντάει ἕνα ἄθλιο πλᾶσμα, ποὺ ξυπνάει ποταποὺς πόθους, ἀλλὰ ποὺ εἶναι ἀνίκανο νὰ ἐμπνεύση βαθύτερα αἰσθήματα».

Ὑπάρχει, ὡστόσο, μιὰ μορφὴ φιλίας, ποὺ εἶναι πολὺ ἀξιοπρόσεχτη. Πρόκειται γιὰ τὴ φιλία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ δοκιμαστικὸ στάδιο ἑνὸς μελλοντικοῦ αἰσθήματος. Κι' ἐδῶ, ἐκεῖνο ποὺ σπρώχνει ἕναν ἄντρα κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα εἶναι ὁ ἔρως. Μὰ διστάζουν κι' οἱ δυὸ (ἢ ὁ ἕνας μόνο). Ὁ ἄντρας θέλει νὰ μάθη ἂν ἡ νέα στὴν ὁποία τοποθέτησε τὶς ἐλπίδες του εἶναι ἄξια ν' ἀγαπηθῆ. Τὸ ἴδιο κι' αὐτή. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ φιλία ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο μέσον, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθήματά τους. Αὐτὴ ἡ φιλία μπορεῖ νὰ παραχωρήση ἀργότερα τὴ θέσι της στὴν ἀγάπη ἢ νὰ μὴν ἀλλάξη. Κι' ἄλλωστε δὲ δημιουργεῖ δεσμεύσεις ἢ ὑποχρεώσεις. Γι' αὐτὸ καὶ παραμένει ἁγνή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ ἔρως κι' ἡ ἐπιθυμία.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης.

1) Θὰ ζεστάνετε λίγο ἀνθόνερο, θὰ τὸ βάλετε σ' ἕνα εἰδικὸ δοχεῖο καὶ θὰ χώσετε μέσα σ' αὐτὸ τὴ μύτη σας ἐπὶ 5 λεπτά, πρωὶ καὶ βράδυ. Αὐτὸ τὸ μέσο εἶναι ἐξαίρετο, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὑπομονή, γιατὶ τὰ ἀποτελέσματά του ἀργοῦν λίγο.

2) Θὰ πλένετε τὴ μύτη σας μὲ ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ προσθέσετε καὶ λίγη σόδα.

3) Θὰ κάνετε κάθε βράδυ, προτοῦ πλαγιάσετε, ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ μασσὰζ στὴ μύτη σας, μὲ τὴν ἀκόλουθη πομάδα:

Βόραξ	20 γραμ.
Λανολίνη	5 »
Βαζελίνη	5 »
Βάμμα καψικοῦ	20 σταγ.

Γιὰ τὴν ὑπερίδρωσι τῶν ποδιῶν

Θὰ τοὺς κάνετε κάθε βράδυ ἕνα μασσὰζ μὲ τὸ ἀκόλουθο παρασκεύασμα:

Φορμόλη	10 γραμ.
Γλυκερίνη	5 »
Οἰνοπνευματοῦχος διάλυσι λεβάντας 90ο	150 κ. ἑκ.

Ἐναντίον τῶν ρυτίδων

Θὰ ἀναμίξετε σὲ ἴσα μέρη ἀμυγδαλόλαδο, ρετσινόλαδο καὶ ἐλαιόλαδο. Μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ θὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας.

Θὰ σᾶς κάμουν καλὸ ἐπίσης οἱ μάσκες μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ μὲ ἀλεύρι ἀπὸ μπιζέλια.

Ἐναντίον τῆς πιτυρίδας

Θεῖο «πρεσιπιτὲ»	20 γραμ.
Οἰνόπνευμα 90ο	50 »
Οὐδετέρα γλυκερίνη	5 »
Ἀνθόνερο	100 »
Διϋλισμένο νερὸ	250 »

Θὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὴ τὴ λοσιὸν ἐπὶ δυὸ βδομάδες, κάθε μέρα, κατόπιν κάθε δυὸ μέρες ὕστερα δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, ὥσπου ἡ πιτυρίδα νὰ ἐξαφανισθῆ τελείως. Προσέξετε, ὅμως! Πολλὲς γυναῖκες δὲν ἀνέχονται τὸ θεῖον. Ἂν, λοιπόν, ἐμφανισθοῦν κοκκινίλες στὸ πρόσωπό σας, πρέπει νὰ σταματήσετε ἀμέσως.

Μπορεῖτε ἀκόμη ν' ἀκολουθήσετε τὴν ἀκόλουθη μέθοδο: Ἀφοῦ βουρτσίσετε καλὰ τὰ μαλλιά σας θὰ πουδράρετε τὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ μὲ πολὺ ψιλὸ ἀλάτι. Αὐτὸ τὸ πουδράρισμα θὰ τὸ κάμετε ἐπὶ τρεῖς μέρες στὴ σειρά.

Πολὺ καλὸ εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο παρασκεύασμα:

12 κουταλιὲς τῆς σούπας ἐλαιόλαδο 3 κουταλιὲς τῆς σούπας ροῦμι.

Θὰ περάσετε μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά σας τέσσερα βράδυα στὴ σειρά.

Γιὰ τὴν ὑπερίδρωσι τοῦ προσώπου

Ἀπεσταγμένο νερὸ	1 λίτρο
Στυπτηρία	50 γραμ.
Βενζόη	25 γραμ.

Θὰ περάστε μ' αὐτὴ τὴ λοσιὸν τὸ πρόσωπό σας τὸ βράδυ, ἀφοῦ ξεμακιγιαρισθῆτε προσεχτικά.

Ἄλλη συνταγή:

Κολώνια	25 γραμ.
Θειϊκὸν ἀλουμίνιον	3 »
Ἐσὰνς μέντας	3 »
Νερὸ	10 »

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ πλένετε κάθε δυὸ μέρες τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ καμφορροῦχο λοσιόν.

Ξύδι τῆς τουαλέττας

Θὰ βάλετε μέσα σ' ἕνα μπουκάλι μισὸ λίτρο ξύδι ἀπὸ κρασὶ καὶ μιὰ φοῦντα ἄνθη βιολέττας καὶ θὰ τὰ ἀφήσετε ἐπὶ 15 μέρες στὸν ἥλιο. Κατόπιν θὰ τὰ φιλτράρετε. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλετε νὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὸ τὸ ξύδι, θὰ τὸ διαλύσετε μέσα σὲ ζεστὸ νερὸ ἢ σὲ ἀνθόνερο.

Ἄλλη συνταγή:

Θὰ βάλετε μέσα σὲ 500 γραμμάρια ξύδι ἀπὸ κρασὶ 50 γραμμάρια πέταλα ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα. Θὰ τὰ ἀφήσετε νὰ μουσκέψουν ἐπὶ 15 μέρες καὶ κατόπιν, ἀφοῦ τὰ φιλτράρετε, θὰ προσθέσετε 500 γραμμάρια ἀνθόνερο.

Προτοῦ χρησιμοποιήσετε αὐτὰ τὰ ξύδια τῆς τουαλέττας εἶναι καλὸ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ σαπούνι.

Σαμπουὰν γιὰ τὰ μαλλιά σας

1) Θὰ πάρετε τρεῖς κρόκους ἀπὸ φρέσκα αὐγά, θὰ τοὺς χτυπήσετε καὶ θὰ τρίψετε μ' αὐτοὺς τὰ μαλλιά σας, χωρὶς νὰ τὰ βρέξετε προηγουμένως.

Θὰ τὰ ξεπλύνετε κατόπιν μὲ βρόχινο ἢ μὲ ἀπεσταγμένο νερό.

2) Στοὺς τρεῖς κροκοὺς θὰ προσθέσετε δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας ροῦμι καὶ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ρετσινόλαδο. Θὰ ἀφήσετε αὐτὸ τὸ μῖγμα ἐπὶ 10 λεπτὰ στὰ μαλλιά σας καὶ κατόπιν θὰ τὰ πλύνετε μὲ ἐλαφρὴ σαπουνάδα. Θὰ τὰ ξεπλύνετε κατόπιν, ὅπως καὶ προηγουμένως.

3) Ἂν ἔχετε σκοῦρα καὶ λιπαρὰ μαλλιά, θὰ προτιμήσετε τὸ ξύλο τοῦ Παναμᾶ (τσουένι). Ἀφοῦ κόψετε σὲ μικρὰ κομματάκια τὸ τσουένι, θὰ τὸ ρίξετε μέσα σὲ κοχλαστὸ νερὸ καὶ θὰ τὸ ἀφήσετε ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωί, ἀφοῦ σουρώσετε τὸ νερό, θὰ τὸ ζεστάνετε καὶ θὰ περάσετε μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά σας.

4) Νὰ ἀκόμη μιὰ καλὴ συνταγή:

Μαῦρο σαποῦνι	200 γραμ.
Γλυκερίνη	100 »
Οἰνόπνευμα 90ο	180 »
Ἀπεσταγμένο νερὸ	150 »
Ἐσὰνς λαβάντας	3 »
Ἐσὰνς γαρύφαλου	1 »

ἱστορίες τῆς ζωῆς

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Πορτραῖτο με 3 πρόσωπα

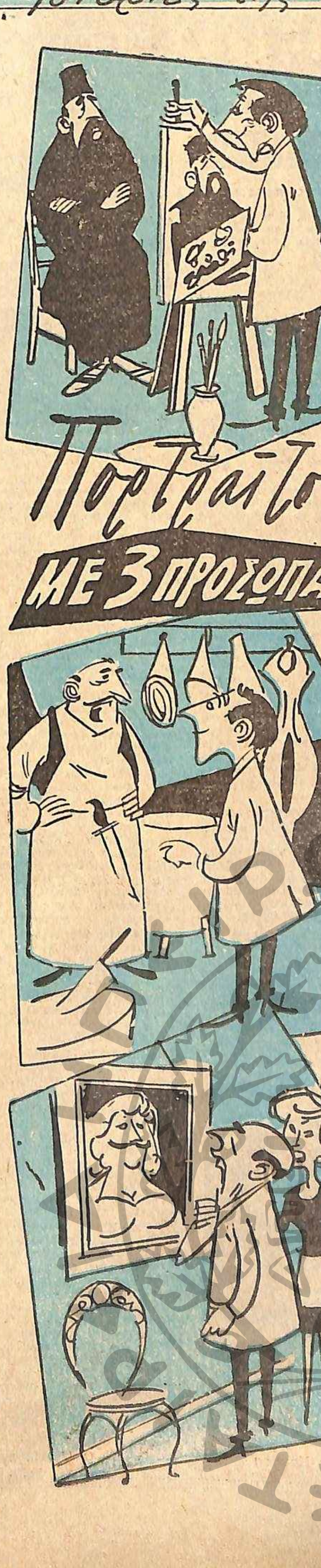

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Τιμολέων Τιμολέοντος ἦταν καλὸς χειριστὴς τοῦ πινέλλου καὶ τῆς μπογιᾶς καὶ οἱ κύριοι ποὺ κάνουν τὸν τεχνοκρίτη ἔκριναν πάντα μὲ εὐμένεια τὰ ἔργα του. Εὕρισκαν πὼς εἶχαν «χρωματικὴ ἁρμονία», «στέρεο σχέδιο», «φῶς» καὶ πολλὰ ἄλλα προσόντα. Ὁ ζωγράφος ἐσκάρωνε ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἔκθεσι καὶ πουλοῦσε μερικὰ ταμπλώ. Ἀλλὰ ἂν περίμενε νὰ ζήση μόνο ἀπὸ τοὺς πίνακές του, θὰ εἶχε φάει καὶ τὰ πινέλλα του. Ὑπηρετοῦσε τὴν Τέχνη, ἀλλὰ δὲν περιφρονοῦσε καὶ τὸ ἐμπορικὸ μέρος. Ἔφτιανε πορτραῖτα. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ κρεμάσουν τὸν ἑαυτό τους ζωγραφισμένο στὸν τοῖχο τοῦ σαλονιοῦ τους. Νομίζουν ἔτσι ὅτι γίνονται ἀξιοπρόσεχτα πρόσωπα καί, ὅσο νὰ πῆς, ἄλλο πρᾶγμα ἡ φωτογραφία καὶ ἄλλο τὸ πορτραῖτο, ἰδίως ὅταν ὁ ζωγραφισμένος ἔχη ἀξιωθῆ νὰ λάβη καὶ κανένα παράσημο, γιὰ τὶς «πολύτιμες ὑπηρεσίες» ποὺ προσέφερε στὸ κράτος, στὴν κοινωνία καὶ περισσότερο στὸν ἑαυτό του. Πᾶνε, λοιπόν, σ' ἕνα ζωγράφο, συμφωνοῦν μιὰ τιμὴ καὶ περνοῦν ὡρισμένες ὧρες καὶ στέκονται σὰν ἀγάλματα, γιὰ νὰ τραβάη στὸ μουσαμᾶ τὶς πινελιές του ὁ καλλιτέχνης.

Ἐκεῖνον τὸν καιρό, λοιπόν, ὁ ζωγράφος Τιμολέων, εἶχε καταπιαστῆ μὲ τὸ πορτραῖτο τοῦ ἡγουμένου Σωφρονίου. Τὸν πάτερ Σωφρόνιο τὸν εἶχε γνωρίσει ὁ καλλιτέχνης στὴ μονὴ ποὺ ἦταν προϊστάμενος. Εἶχε φιλοτεχνήσει δυὸ—τρεῖς ἁγιογραφίες. Ὁ ἡγούμενος ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ παχὺς ἀξιωματοῦχος τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὄχι καὶ πολὺ περασμένος στὰ χρόνια. Εἶχε πυκνὰ μαῦρα γένεια, ποὺ ἔδιναν στὴ φυσιογνωμία του κάτι τὸ ἐπιβλητικό. Τότε εἶχε κατεβῆ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κανονίση κάποια μοναστικὰ ζητήματα καὶ πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου νὰ ἰδῆ καὶ καμμιὰ εἰκόνα ν' ἀγοράση γιὰ τὸ μοναστήρι. Ὁ Τιμολέων εἶχε ἀναδουλειὲς ἐκείνη τὴν περίοδο καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν περίστασι.

—Πάτερ Σωφρόνιε, μιὰ ποὺ θὰ μείνης μερικὲς μέρες στὴν Ἀθήνα, δὲν κάθεσαι νὰ σοῦ κάνω τὸ πορτραῖτο σου;

—Πρὸς ποῖον σκοπόν; εἶπε ὁ ἡγούμενος.

—Νὰ τὸ ἀναρτήσης στὸ ἡγουμενεῖο. Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος εἶναι ἐφήμερος, ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται καὶ παρέρχεται καὶ χρέος ἔχει ν' ἀφίνη τὴν προσωπογραφία του γιὰ τοὺς ἐπιγενομένους. Τὸ πορτραῖτο σου θὰ εἶναι στόλισμα γιὰ τὴ μονή, ποὺ θὰ ἐμπνέη τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν κατάνυξι.

Δούλεψε καλὰ τὴν ὑπόθεσι.

—Πόσο θὰ στοιχίση; ρώτησε ὁ ἡγούμενος.

—Μόνο χίλιες πεντακόσιες, ἴσα-ἴσα, τὰ ἔξοδα. Οἱ πεντακόσιες μπροστὰ γιὰ ν' ἀγοράσω τὰ ὑλικὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὅταν θὰ παραδώσω τὸ πορτραῖτο τῆς ἀνιωσύνης σου.

Ὁ ἡγούμενος συμφώνησε. Πέντε μέρες κατὰ συνέχεια περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ καὶ ἐπόζαρε μὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια.

—Πότε τελειώνουμε; ρώτησε τὴν πέμπτη μέρα.

—Χρειαζόμαστε τρεῖς πόζες ἀκόμα.

—Ἀδύνατον, τέκνον μου. Αὔριο πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὴ μονή, γιατὶ τὴν Κυριακὴ ἔχουμε πανηγύρι.

—Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ ζωγράφος. Κάτι λεπτομέρειες λείπουν. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶσαι παρών. Θὰ τὶς συμπληρώσω ἐγώ. Κι' ἔπειτα μοῦ στέλνεις τὰ χρήματα καὶ σοῦ στέλνω τὸ πορτραῖτο.

—Ἂς γίνη τὸ θέλημά σου, τέκνον μου.

Ὁ ἡγούμενος ἔφυγε. Ὁ ζωγράφος συμπλήρωσε τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες καὶ ὁ πάτερ Σωφρόνιος εἶχε τέτοια ἐπιτυχία ζωγραφιστός, ποὺ νόμιζες πὼς θὰ σοῦ μιλοῦσε καὶ θὰ σ' εὐλογοῦσε.

Πέρασε μιὰ βδομάδα, πέρασαν δέκα μέρες, ἀλλὰ καμμιὰ εἴδησι δὲν ἐρχότανε ἀπὸ τὴ μονή. Ὁ Τιμολέων ἀναγκάστηκε νὰ γράψη: «Τὸ πορτραῖτο, ἅγιε ἡγούμενε, εἶναι ἕτοιμο. Στεῖλε, νὰ στὸ στείλω». Καμμιὰ ἀπάντησι. Ἔγραψε δεύτερο γράμμα. Καὶ τότε ἦρθε τὸ δυσάρεστο νέο: Τὸν πάτερ Σωφρόνιο, τὸν εἶχε καλέσει ὁ Ὕψιστος πλησίον του. Εἶχε παραβαρύνει τὸ στομάχι του τὴ βραδυὰ τῆς πανηγύρεως, ποὺ εἶχε καὶ κάποια ἐπίσημα φιλοξενούμενα πρόσωπα, καὶ δὲν τὸ ἄντεξε. Καί, φυσικά, τὸ ἡγουμενοσυμβούλιο δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ πορτραῖτο, ποὺ εἶχε παραγγείλει ὁ ἀείμνηστος «ἐξ ἰδίων».

Καὶ τὸ πορτραῖτο ἔμεινε στὸ ἀτελιέ, γιὰ νὰ θυμίζη τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων.

✣

Ὁ Τιμολέων ἐψώνιζε κρέας ἀπὸ ἕνα κρεοπωλεῖο τῆς ἀγορᾶς. Τὸν περιποιόταν ὁ ἴδιος ὁ καταστηματάρχης, ὁ κὺρ-Θανάσης, ἕνας ἄνθρωπος μεσόκοπος, φαρδύς, κοντόλαιμος, μὲ κατσαρὸ μαλλὶ καὶ μισὴ πῆχυ μουστάκες. Ὁ ζωγράφος τὸν πέτυχε σὲ καλὴ στιγμή, τὸν ζύγισε μὲ τὸ μάτι καὶ τοῦ ἔρριξε τὴν καλλιτεχνικὴ πρότασι:

—Κὺρ-Θανάση, ξέρεις τί ὡραία φυσιογνωμία ἔχεις γιὰ πορτραῖτο; Θὰ κάνη πάταγο.

—Δηλαδή, νὰ μὲ ζουγραφίσης;

—Αὐτὸ ἐννοῶ.

—Ἔτσι, μὲ τὴν ποδιὰ καὶ μὲ τὶς μαχαῖρες;

—Ὄχι, ἀδερφέ. Θὰ σὲ ζωγραφίσω μὲ τὰ Κυριακάτικά σου. Μὲ τὸ κολλάρο καὶ τὴ γραβάτα σου, σὰν νοικοκύρη ἄνθρωπο.

—Καὶ τί νὰ τὸ κάνω τὸ πολτραῖτο;

—Μπορεῖς νὰ τὸ βάλης στὸ μαγαζί σου, δίπλα ἀπὸ τὴ φωτογραφία τοῦ πατέρα σου. Ἄλλο πρᾶγμα ἡ φωτογραφία, ἄλλο τὸ πορτραῖτο. Αὐτὸ δὰ τὸ ξέρεις. Τὸ πορτραῖτο μιλάει. Θὰ τὸ βλέπης καὶ θὰ χαίρεσαι.

Τοῦ κὺρ-Θανάση, σὰν νὰ τοῦ καλάρασε ἡ ἰδέα.

—Καὶ πόσο θὰ κόψη;

Τοῦ εἶπε τὴν ταρίφα: Χίλιες πεντακόσιες.

—Πολλὰ εἶναι.

—Καλά, γιὰ σένα θὰ κάνω ἰδιαίτερη τιμή. Θὰ τὸ κανονίσουμε ἕνα χιλιάρικο. Καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ δώσης μετρητά. Θὰ τὰ κλείσουμε σὲ κρέας.

—Ἂν εἶναι ἔτσι, γίνεται.

—Ὡραῖα. Βάλε μου τώρα αὐτὸ τὸ μπουτάκι κι' αὐτὴ τὴ σηκοταριά, γιὰ ν' ἀρχίσουμε. Καὶ πότε θἄρχεσαι γιὰ πόζα;

—Τί θὰ πῆ «θἄρχουμαι»; Μπορῶ νὰ παρατάω τὴ δουλειά μου καὶ νἄρχωμαι νὰ μὲ στήνης κολόνα στὸ ἐργαστῆρι, δυὸ καὶ τρεῖς ὧρες τὴν κάθε φορά;

—Νὰ σοῦ πῶ. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νἄρχεσαι πάντα. Ἡ δουλειὰ γίνεται κι' ἀλλοιῶς. Θἄρθης μιὰ-δυὸ φορὲς νὰ πάρουμε τὶς γενικὲς γραμμὲς κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, θὰ μοῦ δώσης μιὰ φωτογραφία σου νὰ δουλέψω. Καὶ θἄρθης καὶ μιὰ ἀκόμα φορὰ γιὰ τὶς τελευταῖες πινελλιές.

—Ἔτσι, μάλιστα. Νἄρθω αὔριο;

—Καλύτερα μεθαύριο. Γιατὶ πρέπει ν' ἀγοράσω μουσαμᾶ, νὰ τὸν καρφώσω στὸ τελλάρο... Αἴ, ἔχει κι' ἡ δική μας τέχνη τὰ δικά της. Τί ὥρα μπορεῖς μεθαύριο;

—Τέσσερις μ' ἕξη.

—Θὰ σὲ περιμένω. Πάρε καὶ τὴ διεύθυνσί μου.

✣

Ἀλλὰ ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ μπαίνη στὰ ἔξοδα γιὰ μουσαμάδες καὶ τελλάρα. Ἐδῶ ἦταν τὸ πορτραῖτο τοῦ πάτερ-Σωφρόνιου, ἀζήτητο καὶ ἄχρηστο πιά. Θὰ περνοῦσε ἕνα χρῶμα στὸν ἡγούμενο, κι' ἀπάνω στὸ καινούργιο φόντο, θὰ ζωγράφιζε τὶς μουστάκες τοῦ κὺρ-Θανάση. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε «ἀπὸ μεθαύριο».

Κι' ἔτσι, τὴν ὡρισμένη μέρα, ὁ κὺρ-Θανάσης, μὲ τὸ μαῦρο κοστούμι, φρεσκοξυρισμένος, μὲ καλοστριμένη τὴ μουστάκα, χτενισμένα τὰ φρύδια καὶ καλοχτενισμένα τὰ κατσαρά, ἔπαιρνε τὴν πόζα του ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶχε στήσει ὁ ζωγράφος.

—Σοῦ πῆρα τὸν καλύτερο μουσαμᾶ ποὺ ὑπάρχει, τοῦ εἶπε ὁ καλλιτέχνης. Σὰν νὰ ποῦμε ἀρνάκι τοῦ γάλακτος. Καὶ θὰ γίνη ἕνα πορτραῖτο ἀριστούργημα.

—Νὰ προσέξης τὸ βλέμμα, σὲ παρακαλῶ. Τὸ θέλω σπαθᾶτο!

Ἡ πρώτη πόζα κράτησε μιάμιση ὥρα.

—Φτάνει, κύριε Τιμολέων. Ἔχουμε καὶ μαγαζί.

—Νὰ σὲ περιμένω αὔριο, κὺρ-Θανάση;

—Αὔριο, Σαββάτο. Μέρα δουλειᾶς κι' ἔχω νὰ περιλάβω κρέατα.

—Κράτα μου μισὸ γουρουνόπουλο τοῦ γάλακτος!

✣

Ἡ δεύτερη πόζα ὡρίστηκε γιὰ τὴν Τρίτη. Ὁ κὺρ-Θανάσης φύσανε καὶ ξεφύσανε ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία.

—Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Ἔχω καὶ μαγαζί.

—Λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ σοῦ φτιάξω τὸ μουστάκι, κὺρ-Θανάση. Γιατὶ ἡ βάσι τῆς φ' σου εἶναι τὸ ὡραῖο σου μουστάκι. Οὔτε ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος!

Ὁ κὺρ-Θανάσης κολακεύτηκε.

—Δὲν χρειάζεται ἄλλη πόζα;

—Ὄχι. Εἴπαμε, ἔχουμε τὴ φωτογραφία. Ἐξ ἄλλου τὴ φυσιογνωμία σου τὴν ἔχω ζωντανὴ μέσα στὸ μυαλό μου. Τέτοιες φυσιογνωμίες δὲν ξεχνιοῦνται, κὺρ-Θανάση. Στὸ λέω ὑπευθύνως!

Κι' ἀπὸ τότε, μέρα παρὰ μέρα, ὁ καλλιτέχνης περνοῦσε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ τὸ... τρυγοῦσε. Βάλε μου αὐτὴ τὴ νεφραμιά, Καὶ καμμιὰ ὀκᾶ μπριζολάκια. Τύλιξέ μου μισὴ ὀκᾶ κυμᾶ. Κόψε μου αὐτὸ τὸ φιλέτο. Καὶ καμμιὰ ὀκαδίτσα ἐντόσθια. Καὶ τὸ Σαββάτο θέλω ἕνα ἀρνάκι, γιατὶ ἔχω τραπέζι. Καὶ πήγαινε καὶ ἡ κυρία Τιμολέοντος πότε-πότε γιὰ κρέας καὶ ...πέρασέ τα ἔναντι λογαριασμοῦ, κὺρ-Θανάση.

—Πότε θὰ τελειώση αὐτὸ τὸ πολτραῖτο, κύριε Τιμολέων; τὸν ρώτησε στὴν τελευταία του ἐπίσκεψι στὸ μαγαζί.

—Μὴ βιάζεσαι, κὺρ-Θανάση. Τὰ ἔργα τέχνης θέλουνε δουλειά. Μοῦ βάζεις τώρα μερικὰ παϊδάκια;

Ἀργότερα, τὸν ξαναρώτησε πάλι.

—Δυὸ-τρεῖς μέρες ἀκόμα, κὺρ-Θανάση. Νὰ δέσουν τὰ χρώματα.

Ἀλλὰ οὔτε σὲ τρεῖς, οὔτε σὲ δεκατρεῖς τελείωνε τὸ ἀτελείωτο ἐκεῖνο πορτραῖτο. Ὁ Τιμολέων τραβοῦσε τὴν ὑπόθεσι σὲ μάκρος, γιατὶ οἰκονομοῦσε τὸ κρέας του ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ζωγράφου εἶχε φτιάξει κάτι μάγουλα σὰν τριαντάφυλλα ἀπὸ τὴν κρεωφαγία. Οἱ χίλιες ποὺ θὰ στοίχιζε τὸ ἔργο, εἶχαν ξεπεραστῆ. Ἕνα Σαββάτο βράδυ ὁ Τιμολέων μπῆκε πάλι στὸ μαγαζὶ χαμογελαστός, μ' ἕνα δίχτυ στὸ χέρι:

—Καλησπέρα κὺρ-Θανάση. Ἤθελα μιὰ γουρουνοκεφαλὴ γιὰ πηχτή.

—Κόψε τὸ δικό μου κεφάλι καὶ κάνε το! ἀπάντησε κοφτὰ καὶ μὲ ἀγανάκτησι ὁ κὺρ-Θανάσης.

—Ποιὸ κεφάλι;

—Τοῦ πολτραίτου.

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω, κὺρ-Θανάση.

—Τί νὰ μὲ καταλάβης, ποὺ μοῦ ἔχεις ρημάξει τὸ χασάπικο. Μέχρι τρία χιλιάρικα κρέας μοὔχεις φάει ὥς τώρα.

—Μιὰ πόζα ἀκόμα καὶ τελειώνουμε.

—Καμμία. Καὶ οὔτε νὰ ξαναπεράσης ἀπὸ τὸ μαγαζὶ χωρὶς παράδες. Δὲν ἔχει ἄλλο κρέας.

—Κὺρ-Θανάση...

—Ἀκοῦς τί σοῦ λέω; Τέρμα!

—Καὶ τὸ πορτραῖτο τί θὰ γίνη;

—Δὲν εἴπαμε; Πηχτή. Δὲν τὸ θέλω. Κράτα το νὰ τὸ βάλης στὴν ἔκθεσι. Ὤχ, ἀδερφέ!

Τὰ μουστάκια τοῦ κὺρ-Θανάση ἀγρίεψαν καὶ κουνιόντουσαν σὰν τοῦ γάτου. Ὁ καλλιτέχνης ἐννόησε πὼς δὲν εἶχε συνέχεια ἡ κρεωφαγία. Κι' ἔφυγε χωρὶς τὴ νουρουνίσια κεφαλή.

Κι' ἔτσι τὸ πορτραῖτο μὲ τὶς μουστάκες, ποὺ εἶχε γίνει ἀπάνω στὸ πορτραῖτο τοῦ ἡγούμενου ἔμεινε γιὰ νὰ στολίζη τὸ ἀτελιέ.

❖

Ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺν καιρό. Ἕνα μῆνα ἀργότερα, παρουσιάστηκε στὸ ἀτελιὲ τὸ ζεῦγος Κατσαροφρύδη—ἕνα μεσόκοπο ἀντρόγυνο. Εἶχε ἔρθει συστημένο.

—Θέλω ἕνα πορτραῖτο τῆς κυρίας μου, εἶπε ὁ σύζυγος. Καὶ νὰ μοιάζη, βέβαια.

—Θὰ εἶναι ἀριστούργημα, εἶπε μὲ μεγάλη... μετριοφροσύνη ὁ Τιμολέων. Ἡ κυρία σας ἔχει πρόσωπο ποὺ ἐμπνέει τὸν καλλιτέχνη.

Συμφώνησαν στὴν τιμή: Δυὸ χιλιάδες.

Ὁ σύζυγος ἔδωσε τὸ ἕνα προκαταβολή. Καὶ κανόνισαν τὶς πόζες: Ἀπὸ Δευτέρα, δέκα μὲ δώδεκα τὸ πρωΐ.

❖

Καὶ βέβαια δὲ θ' ἀνόραζε καινούργιο μουσαμᾶ ὁ καλλιτέχνης. Τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ κὺρ-Θανάση νὰ ἐξαφανιστῆ. Τὸ πορτραῖτο τῆς κυρίας Κατσαροφρύδη, θὰ ζωγραφιζόταν ἀπάνω στὸ πορτραῖτο τοῦ κὺρ-Θανάση, ποὺ εἶχε σκεπάσει τὸν ἡγούμενο.

Ἡ κυρία Κατσαροφρύδη πήγαινε τακτικὰ γιὰ τὶς πόζες της καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐπῆρε ζεστὰ τὴ δουλειά. Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε κρέας στὴ μέση, γιὰ νὰ τὴν τραινάρη. Σὲ δέκα μέρες τὸ πορτραῖτο ἦταν ἕτοιμο καὶ ἄρεσε πολὺ στὴν κυρία καὶ στὸν κύριό της, γιατὶ τὴν ἔδειχνε νεώτερη καὶ σχεδὸν ὡραία.

Ὁ Κατσαροφρύδης κατάθεσε τὸ δεύτερο χιλιάρικο.

—Τριακόσιες δραχμὲς ἀκόμα γιὰ τὴν κορνίζα, εἶπε ὁ ζωγράφος χαμογελαστά. Πάει χωριστά.

Τὶς ἔδωσε μ' εὐχαρίστησι.

❖

Τὸ πορτραῖτο κρεμάστηκε στὴ σάλλα. Ὅποιος τὄβλεπε, τὸ θαύμαζε.

—Πρὸ παντὸς τὸ στόμα! Ἔχει ἔκτακτη ἐπιτυχία.

Δὲν ἦταν καὶ μεγάλη ὑπερβολή. Ὁ ζωγράφος παρουσίαζε τὴν κυρία Κατσαροφρύδη μ' ἕνα γλυκανάλατο χαμόγελο, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι.

Δυὸ ὁλόκληρους μῆνες χαμογελοῦσε στὸν τοῖχο ἡ κυρία Κατσαροφρύδη. Μιὰ μέρα στὸ σπίτι εἶχαν γενικὴ καθαριότητα. Ἡ Κατίνα — ἡ «ὑπηρεσία» — εἶχε ἁρπάξει τὸ βρεμένο ξεσκονόπανο καὶ περνοῦσε πόρτες, παράθυρα, ντουλάπια, σερβίτσια, γυαλικά. Μ' ἕνα ἄλλο βρεμένο πανὶ πῆρε νὰ καθαρίση καὶ τὰ κάδρα. Ζωγραφικὲς καὶ φωτογραφίες, ποὺ εἶχαν μαζέψει σκόνη. Μὲ περισσότερη φροντίδα ἔπιασε νὰ καθαρίση τὸ πορτραῖτο τῆς κυρίας Κατσαροφρύδη. Καί, ὅπως ἔτριβε τὸ πρόσωπο, σταμάτησε καὶ σούρωσε τὰ φρύδια της. Τί διάολο ἦταν αὐτὴ ἡ μαυρίλα ποὺ πρόβαλλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη καὶ στὰ μάγουλα τῆς κυρίας της; Ἔτριψε ἀκόμα λίγο τὸ πορτραῖτο κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

—Κυρία! Κυρία!

—Τί εἶναι, Κατίνα;

—Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάτι περίεργο. Τὸ πορτραῖτο σας ἔβγαλε μουστάκια!

Ἡ κυρία Κατσαροφρύδη ἔτρεξε ἀνήσυχη, εἶδε καὶ ἀπολιθώθηκε. Στὸ πρόσωπό της, στὸ κάδρο, εἶχαν φυτρώσει οἱ μουστάκες τοῦ κὺρ-Θανάση.

—Θαῦμα! Θαῦμα! ξεφώνησε μὲ δέος ἡ Κατίνα.

—Μνήσθητί μου, Κύριε! εἶπε ἡ κυρία Κατσαροφρύδη. Τί μυστήριο εἶναι τοῦτο;

—Μήπως εἶναι μάγια, κυρία;

—Αὐτὸ θὰ εἶναι. Θὰ τὸ μάτιασε ἡ κυρία Παπαδοπούλου ποὺ τὸ κύτταζε ζηλόφθονα. «Καὶ τί ἐπιτυχία ποὺ ἔχει τὸ χαμόγελο!» Θὰ τὸ εἶπε καὶ δέκα φορές. Καλὰ τὸ βρῆκες, Κατίνα. Τώρα σκέπασέ το μ' ἕνα πανί, νὰ μὴν τὸ ἰδῆ κανείς.

Τὸ μεσημέρι ποὺ ἦρθε ὁ Κατσαροφρύδης, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του:

—Ἔλα νὰ ἰδῆς κάτι, Θεόφραστε.

Τράβηξε τὸ πανὶ κι' ὁ Κατσαροφρύδης γούρλωσε τὰ μάτια του.

—Θεὲ καὶ Κύριε! ψιθύρισε. Αὐτὸ εἶναι πρωτοφανές.

Μιὰ ὑποψία τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ: Μήπως κανένας ἐπισκέπτης, βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ τοὺς ἔκανε αὐτὴ τὴν πρόστυχη φάρσα;

—Ὄχι, καλὲ κύριε. Μόνα τους βγῆκαν τὰ μουστάκια τῆς κυρίας.

—Θὰ πάω νὰ φέρω τὸ ζωγράφο εἶπε ὁ Κατσαροφρύδης. Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὸ ἐξηγήση.

Σὲ μισὴ ὥρα τὸν εἶχε φέρει. Τὸν ἔβαλαν στὸ σαλόνι καὶ τοῦ ἔδειξαν τὸ πορτραῖτο:

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, κύριε Τιμολέων, πῶς ἔβγαλε ἡ γυναῖκα μου μουστάκια στὰ καλὰ καθούμενα;

—Ἀλήθεια, πῶς βγῆκαν; ρώτησε, μὲ ἀπορία τάχα καὶ ὁ καλλιτέχνης.

Τοῦ ἐξήγησε ἡ Κατίνα:

—Νά, εἶχα πάρει τὸ βρεγμένο πανί, ἔτριβα τὴ ζωγραφικὴ γιὰ νὰ τὴν καθαρίσω καὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ κυρία ἔβγαλε μουστάκια... Νά, ἔτσι ἔτριβα.

Καὶ πῆρε πάλι τὸ πανὶ κι' ἄρχισε νὰ τρίβη. Ὁ ζωγράφος τὴ σταμάτησε:

—Μή, γιὰ τὸ Θεό. Μὴν τρίβης ἄλλο, μὴ βγῆ καὶ ὁ... ἡγούμενος!

❖

Ποῦ νὰ καθίση τώρα νὰ τοὺς ἐξηγήση τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης του. Νὰ τοὺς πῆ πὼς οἱ ζωγράφοι πολλὲς φορές, ἀπάνω σ' ἕναν παλιὸ πίνακα ζωγραφίζουν ἕναν καινούργιο κι' ἔτσι ἔχουν φανερωθῆ ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, ὅπως καλὴ ὥρα τὰ μουστάκια τοῦ κὺρ-Θανάση. Τὸ μόνο ποὺ εἶπε ἦταν αὐτό:

—Πρόκειται περὶ μυστηρίου! Θὰ σᾶς φτιάξω ἕνα ἄλλο πορτραῖτο, χωρὶς νὰ πληρώσετε. Εἶναι ὑποχρέωσίς μου!

Ἔτσι ἀποζημιώθηκε ἡ κυρία Κατσαροφρύδη. Τῆς φιλοτέχνησε ἕνα καινούργιο πορτραῖτο, σὲ καθαρὸ μουσαμᾶ.

—Αὐτὸ σᾶς τὸ δίνω μ' ἐγγύησι, τῆς εἶπε. Ὅσο καὶ νὰ τὸ τρίψετε, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ βγάλη μουστάκια.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο πορτραῖτο, ὁ Τιμολέων τὸ καθάρισε καὶ πρόβαλε ὁλόκληρος ὁ κὺρ-Θανάσης, μ' ὅλη του τὴν ἀγριάδα. Τὸ πῆγε στὸ κρεοπωλεῖο.

—Κὺρ-Θανάση, μπορεῖ νὰ μὲ πρόσβαλες, ἀλλὰ οἱ καλλιτέχνες δὲν κρατᾶνε κακία. Σοῦ τὸ χαρίζω γιὰ νὰ ἐξωραΐσης τὸ μαγαζί σου. Μόνο ποὺ θέλει μεγάλη προσοχή. Ἕνα ξεσκονισματάκι ἐλαφρὸ μὲ τὸ φτερὸ θὰ τοῦ κάνης καὶ τίποτα περισσότερο. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ τὸ τρίψης ποτὲ μὲ πανί, γιὰ νὰ μὴ βγῆ κανένας ἡγούμενος!

Πότε-πότε ὁ ζωγράφος ἔκανε μιὰ βόλτα ἀπὸ ἀπέναντι κι' ἔρριχνε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸ πορτραῖτο τοῦ κὺρ-Θανάση, γιὰ νὰ ἰδῆ μήπως ξεφύτρωσε καμμιὰ γενειάδα. Ἀλλὰ δὲν ξέρουμε ἂν βγῆκε ὁ ἡγούμενος... Κάποτε, ὅμως, θὰ ξεπροβάλη καὶ θὰ στείλη τὴν εὐλογία του στὸ κατάστημα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

Γιὰ πρώτη φορά, ἕνα κεντρικὸ ἀθηναϊκὸ θέατρο, τὸ «Θέατρο Ἀθηνῶν», ἀλλάζει συγκρότημα μέσα στὴ σαιζόν.

Ἀντὶ τοῦ θιάσου Ἀλεξανδράκη—Ζαβιτσιάνου, ποὺ διαλύεται, θὰ ἐμφανισθῆ ὁ νέος θίασος Σταυρίδη — Κρεββατᾶ — Γαβριηλίδη, ποὺ θὰ ἀρχίση τὸ Πάσχα μὲ τὴν κωμωδία τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ, «Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ ἑαυτός μου».

Τὸ ἴδιο ἔργο εἶχε παιχθῆ, πρὶν μερικὰ χρόνια, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἑαυτούλης μου» στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», εἶχε σημειώσει δὲ τότε πολλὴ ἐπιτυχία.

* Στὴν ἀγροτικὴ τραγωδία τοῦ Λόρκα «Γέρμα», ποὺ ἀνέβασε τὸ Ἐθνικὸ θέατρο, ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ ἕνα ἰσπανικὸ χορὸ ὁ Φλερὺ καὶ ἡ Λίντα Ἄλμα.

Οἱ δυὸ χορευταὶ δέχθηκαν, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόδειξι τοῦ σκηνοθέτη τοῦ ἔργου κ. Σολομοῦ, νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ μάσκες, δὲν δέχθηκαν ὅμως νὰ μὴ ἀναφέρωνται στὸ πρόγραμμα, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐμφάνισί τους.

✪ Στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Ἀκροπὸλ» ἡ Γαλλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Πατρίτσια Ντανὸρ λανσάρει ἕνα ἑλληνικὸ τραγοῦδι τοῦ μαέστρου Μεν. Θεοφανίδη, μὲ τὸν τίτλο «Καρδιά μου».

✪ Τὸ 69ο θεατρικὸ ἔργο τῆς συγγραφικῆς δυάδος Σακελλαρίου — Γιαννακόπουλου «Ἀλλοίμονο στοὺς νέους» ποὺ παίζεται ἀπὸ τὸν Τάκη Χὸρν καὶ τὴ Μάρω Κοντοῦ στὸ θέατρο «Κεντρικὸν» ἀπεδείχθη καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐμπορικά, ἀφοῦ πραγματοποιεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τὶς μεγαλύτερες εἰσπράξεις.

✪ Ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος πρόκειται ν' ἀποκτήση σύντομα μιὰ καινούργια στάρ.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα Χαρίκλεια Μπαξεβάνου, ποὺ ἔχει σημειώσει τὰ τελευταῖα χρόνια, σημαντικὲς ἐπιτυχίες στὴ Γερμανία τόσο στὴ σκηνή, ὅσο καὶ στὴν ὀθόνη.

Ἡ Μπαξεβάνου βρίσκεται σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὸν παραγωγὸ κ. Φίνο, μὲ τὸν ὁποῖο συνηντήθη τὶς τελευταῖες ἡμέρες στὴ Βιέννη.

✪ Ὁ Μάνος Χατζιδάκης φεύγει πάλι γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πρόκειται νὰ γράψη μουσικὴ σ' ἕνα νέο θεατρικὸ ἔργο, ἐπάνω σὲ θέμα δικό του μὲ τὸν τίτλο «Τὸ φεγγάρι».

Στὸ ἔργο αὐτὸ ποὺ θὰ παιχθῆ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα παρισινὰ

Οἱ Τζόλλυ Σίστερς

θέατρα, θὰ κάμη μιὰ ἔκτακτη ἐμφάνισι καὶ ὁ γνωστὸς χορευτὴς Ἐμερζᾶς, ποὺ ἀκολουθεῖ τώρα στὴν Ἀμερικὴ ἀνώτερες σπουδές.

✪ Στὶς 27 Μαρτίου θὰ δοθῆ στὸ Λονδῖνο ἡ ἐπίσημη πρεμιέρα τῆς ταινίας «Τὰ κανόνια τοῦ Ναβαρρόνε», ποὺ γυρίστηκε ὡς γνωστὸν πέρυσι στὴ Ρόδο ἀπὸ τὸν παραγωγὸ Φόρμαν.

✪ Στὴ προχθεσινὴ συναυλία τῆς Ραδιοφωνίας, ποὺ διηύθυνε ὁ Μίκης Θεοδωράκης, μαζὶ μὲ τὰ γνωστὰ ἀστέρια ἐμφανίσθηκε καὶ ἕνας μικροσκοπικὸς τραγουδιστὴς μὲ πολὺ ταλέντο, ὁ Τέλης Χρυσός.

Ὁ συμπαθὴς αὐτὸς τραγουδιστὴς ποὺ συνεργάζεται μὲ τὸν Μανώλη Χιώτη ἔχει ἠχογραφήσει ἀρκετὰ τραγούδια σὲ δίσκους, ταυτόχρονα δὲ ἐμφανίζεται καὶ ὡς κονφερανσιέ.

✪ Οἱ χαριτωμένες ἀδελφὲς «Τζόλλυ» ποὺ ἦρθαν τελευταῖα στὴν Ἀθήνα, εἶναι μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς ἀτραξιὸν στὸ εἶδος τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Γεμᾶτες ζωντάνια καὶ μπρίο οἱ «Τζόλλυ Σίστερς» παίζουν θαυμάσια κιθάρα, τὰ περισσότερα δὲ ἀπὸ τὰ τραγούδια ποὺ ἐκτελοῦν τὰ ἔγραψαν οἱ ἴδιες.

✪ Μετὰ τὸ Μάνο Χατζιδάκι, ἕνας ἄλλος δημοφιλὴς συνθέτης ὁ Μουζάκης, ἀρχίζει νὰ γίνεται γνωστὸς στὸ διεθνὲς κοινό.

Πράγματι, δυὸ τελευταῖα ὡραῖα τραγούδια του, τὸ «Ἀντὶς Ἀμπέμπα» καὶ τὸ «Ραντεβοῦ», ποὺ ἠχογραφήθησαν στὸ Παρίσι σὲ γαλλικὴ μετάφρασι, σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία.

✪ Γιὰ πρώτη φορά, μία γνωστὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας, ἡ Κρινιὼ Παπᾶ, θὰ θέση ὑποψηφιότητα στὶς ἐφετεινὲς ἀρχαιρεσίες τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ θὰ γίνουν τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα.

✪ Ἡ Σοφία Βέμπο στὴν τελευταία της τουρνὲ μὲ τὸ «Πούλμαν τῆς χαρᾶς», μαζὶ μὲ ἄλλα παλιὰ καὶ νέα σουξέ της, λανσάρισε καὶ δυὸ νέα λαϊκὰ τραγούδια, ποὺ ἔγραψε ὁ Τραϊφόρος μὲ μουσικὴ τοῦ Λυκιαρδόπουλου, τὰ «Φτωχολογιά» καὶ «Στὸ χορό».

✪ Ὁ συνθέτης λαϊκῶν τραγουδιῶν Κώστας Καπλάνης, ἔφυγε γιὰ τέταρτη φορὰ στὴν Ἀμερικὴ μαζὶ μὲ τὴ γνωστὴ τραγουδίστρια Σύλα Μπάμπα.

✪ Δυὸ ἄλλες γνωστὲς ἐπίσης τραγουδίστριες, ἡ Ἄννα Μπέλλα καὶ ἡ Μαίρη Καζάκου, ἔφυγαν ἐπίσης τὶς τελευταῖες ἡμέρες γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

✪ Ἡ φωτογραφία τῆς νέας ἐκλεκτῆς τραγουδίστριας Μαίρης Ἀλεξοπούλου ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος μας ἀπεδόθη ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας στὴν Ἕλλη Ξανθάκη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ὁ Τέλης Χρυσὸς

ΚΛΕΜΜΕΝΗ *Εὐτυχία*

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Νέλλη, γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν Ἐλβίρα, μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ λόρδου, γιὰ νὰ γνωρίση τὴ μητέρα του καὶ νὰ πάρη τὸ τσάϊ μαζί τους. Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως, ποὺ συναντάει κοντὰ στὸ σπίτι τῆς Μαίρης Σὸφτ τὸν σὲρ Ράλφ, βρίσκεται ἀντιμέτωπη καὶ μὲ τὸν ἄντρα της. Ὁ νεαρὸς λόρδος βεβαιώνει τὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι οἱ σχέσεις του μὲ τὴ Νέλλη εἶναι τυπικές. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἱκανοποιεῖται ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις. Κι' ὅταν ἡ γυναῖκα του ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ὁμολογήση ὅτι ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὴ Μαίρη Σὸφτ γιὰ νὰ τῆς κρατάη λίγη συντροφιά, τῆς ζητάει νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τῆς ἡλικιωμένης κυρίας. Ἡ Μαίρη Σὸφτ καταλαβαίνει πὼς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι ἡ Νέλλη καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴ δικαιολογήση. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως τῆς λέει καθαρὰ ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἴδιου καὶ τῆς Νέλλης βρίσκεται στὰ χέρια της.

14ον

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ἡ μάνα τρέμοντας. Τί θέλετε ἀπὸ μένα; Σᾶς διαβεβαίωσα ὅτι ἡ κυρία ἔρχεται τακτικὰ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα...

— Γιατί ἔρχεται; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος γρήγορα.

— Μά... εἶμαι μόνη, ἡλικιωμένη, λυπημένη. Ἔρχεται καὶ μοῦ κάνει συντροφιά.

— Καὶ ποῦ σᾶς γνώρισε;

— Ἔτυχε νὰ μὲ γνωρίση.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲ μίλησε. Ὅλα τοῦ φαίνονταν ψέματα. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς κυρίας Σὸφτ ἦταν ψεύτικος. Οἱ ματιὲς ποὺ ἄλλαζε μὲ τὴ γυναῖκα του παράξενες, καὶ τῆς γυναίκας του τὸ ὕφος ἔνοχο. Ἦταν βέβαιος, ὅτι τοὔπαιζαν κάποιο παιχνίδι

— Σίγουρα ἡ κυρία Σὸφτ βοηθεῖ τὴ γυναῖκα μου. Ποιὸς ξέρει τί συμφέρον ἔχει νὰ τὴ βοηθῆ;

Ἔνοιωσε μιὰ ἀπέραντη δυστυχία κι' ἕναν ἀβάσταχτο θυμό. Γι' αὐτὸ κύτταξε τὴν ἡλικιωμένη κυρία παγερά:

— Εὐχαριστῶ! τῆς εἶπε ξερά. Μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

Μονοκόμματος, τρέμοντας ἀπὸ θυμό, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάχτηκαν κεραυνοχτυπημένες.

— Φεύγεις; ρώτησε ἡ Νέλλη, μὲ χείλη ἄσπρα.

Οὔτε τὴν κύτταξε σχεδόν.

— Ναί, ἀποκρίθηκε στεγνά... Ἐσὺ μπορεῖς νὰ μείνης ὅσο θέλεις μὲ τὴν κυρία Σόφτ... Θἄχουμε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ συζητήσουμε τὸ βράδυ.

— Ἀλέξανδρε! ξεφώνησε σχεδὸν ἡ Νέλλη.

Εἶχε τὴ βεβαιότητα, πὼς ἂν τὸν ἄφινε νὰ φύγη ἔτσι, τὸν ἔχανε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι, πὼς ὅταν θἄκλεινε ἡ πόρτα πίσω του, θἄκλεινε γιὰ πάντα καὶ τὸ κεφάλαιο τῆς εὐτυχίας της.

Οὔτε γύρισε αὐτὸς νὰ τὴν κυττάξη. Προχώρησε ἀκόμη πρὸς τὴν πόρτα.

— Κύριε Καρίπη!

Ἡ φωνὴ τῆς Μαίρης Σόφτ, ἐπιτακτική, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήση. Δὲ μποροῦσε νὰ φερθῆ τόσο ἀνάγωγα, νὰ μὴ λάβη ὑπ' ὄψι του τὴ φωνή της.

— Κύριε Καρίπη, φώναξε ἡ Μαίρη... Τί θέλετε, γιὰ νὰ πιστέψετε; Πῶς μπορῶ νὰ σᾶς πείσω;

Γύρισε μονοκόμματος καὶ τὴν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια.

— Μονάχα μὲ ἀποδείξεις κυρία μου, πρόφερε παγερά. Μονάχα μὲ ἀποδείξεις!

— Ἀποδείξεις ὅτι ἔρχεται καὶ μ' ἐπισκέπτεται ἡ γυναῖκα σας;

— Μάλιστα. Ἀποδείξεις καὶ μάλιστα θετικές!

— Δὲν καλοῦμε μάρτυρες

— Δῶστε μου κάποια πιθανὴ ἐξήγησι. Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ Ρίτα δὲ σᾶς γνώριζε. Πῶς ξαφνικὰ λοιπόν, ὄχι μόνον σᾶς γνώρισε, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ σᾶς ἐπισκέπτεται ἔτσι τακτικά; Καὶ γιατί δὲ μοῦ ἀνέφερε ποτὲ γιὰ τὶς ἐπισκέψεις της αὐτές; Τί τὸ ἁπλούστερο, νὰ μοῦ πῆ ὅτι ἔτυχε νὰ σᾶς γνωρίση, νὰ σᾶς συμπαθήση, κι' ὅτι τὸ θεωροῦσε καθῆκον της νὰ σᾶς κρατῆ συντροφιά; Τί τὸ ἁπλούστερο νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια; Μιὰ τόσο ὡραία ἀλήθεια μάλιστα; Γι' αὐτὸ μὲ βλέπετε ἔτσι ἔξω φρενῶν, κυρία μου... Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς παίζετε κάποιο παιχνίδι. Σεῖς κι' ἡ γυναῖκα μου... Γι' αὐτό, ἂν αἰσθάνεσθε πραγματικὴ συμπάθεια πραγματικὴ φιλία γιὰ τὴ γυναῖκα μου, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἐξορκίζω, πέστε μου κάτι ποὺ θὰ μὲ πείση... Ἴσως νὰ εἶμαι τρελλός, ἴσως ἡ ζήλεια νὰ μοῦ θολώνη τὸ μυαλό. Ἂν φύγω ὅμως ἔτσι, νὰ τὸ ξέρετε ὅτι τίποτε στὸν κόσμο δὲ θὰ μοῦ ξερριζώση τὴ δυσπιστία ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ἐξηγῆστε μου, λοιπόν. Καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ τὶς ἀπορίες μου, τὰ ἐρωτηματικὰ ποὺ δημιουργήθηκαν μέσα μου...

— Ναί, τὰ καταλαβαίνω ἀποκρίθηκε ἡ Μαίρη Σόφτ, κλείνοντας τὰ μάτια της, τὰ καταλαβαίνω...

Ἔμεινε ἔτσι κάμποση ὥρα κι' ἡ Νέλλη τὴν κύτταζε μὲ τρόμο. Ἦταν σίγουρη πὼς ἑτοιμαζόταν κάτι νὰ πῆ, πὼς ἡ ἱστορία της ἔφθανε σ' ἕνα κρίσιμο σημεῖο.

Κι' ἄξαφνα ἡ Μαίρη Σὸφτ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε καλὰ καλὰ τὸν Ἀλέξανδρο.

— Θὰ σᾶς δώσω τὶς ἐξηγήσεις ποὺ θέλετε, πρόφερε ἀργά. Θὰ σᾶς δώσω κάθε ἐξήγησι... Συγκεκομμένα, ἀπορεῖτε πῶς καὶ πότε γνωριστήκαμε μὲ τὴν κυρία σας καὶ γιατί ἔρχεται καὶ μ' ἐπισκέπτεται τόσο συχνά; Αὐτὸ δὲ θέλετε νὰ μάθετε;

— Ὄχι ἀκριβῶς αὐτό... δὲ θὰ μ' ἐνδιέφερε νὰ τὸ μάθω αὐτό. Θέλω ὅμως νὰ μπορέσω νὰ τὸ πιστέψω...

— Θὰ τὸ πιστέψετε... θὰ τὸ πιστέψετε... πρόφερε μὲ πόνο ἡ μάνα. Μὲ λίγα λόγια μου θὰ σᾶς πείσω ἀπόλυτα

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Ἡ Νέλλη κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της κι' ὁ Ἀλέξανδρος κύτταζε τὴ Μαίρη στὰ μάτια.

— Κύριε Καρίπη, ρώτησε ἡ Μαίρη Σὸφτ σιγανά. Γνωρίσατε τὴ μητέρα τῆς συζύγου σας;

Τάραξε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἂν γνώρισα τὴ μητέρα τῆς Ρίτας;

— Ναί. Ἔτυχε νὰ γνωρίσετε τὴ μητέρα τῆς Ρίτας;

— Ὄχι. Ἡ Ρίτα εἶναι ὀρφανή, δὲν ἔχει οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα.

— Λάθος! πρόφερε ἡ κυρία Σὸφτ μὲ φωνὴ σταθερή. Πατέρα δὲν ἔχει. Μητέρα ὅμως ἔχει...

— Ἔχει... Καὶ γιατί... γιατί μοῦ εἶπε;...

— Θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Πρῶτα ὅμως, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴ μητέρα τῆς συζύγου σας. Νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά της.

— Ποιό εἶναι τ' ὄνομά της;

— Μαίρη Σόφτ...

Δὲν κατάλαβε ἀμέσως ὁ Ἀλέξανδρος. Ἦταν κάτι τὸ τόσο μακρυνὸ ἀπὸ τὴ σκέψι του, τὸ τόσο ἀπίθανο, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ἀμέσως.

— Ναί, Μαίρη Σόφτ... Καὶ τὴν ἔχετε μπροστά σας, εἶπε μ' ἕνα θλιμένο χαμόγελο ἡ πονεμένη μάνα.

— Μά... ἐσεῖς...

— Πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ πιὸ καθαρά, πιὸ ξάστερα πρόφερε μὲ ἀπόγνωσι ἡ γυναῖκα.

»Μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς μίλησα μὲ σαφήνεια Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μαίρη Σὸφτ κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ μητέρα τῆς Ρίτας. Ἡ κόρη μου δὲν εἶχε ἰδέα πρὶν λίγο καιρὸ ποιὰ ἦταν ἡ μητέρα της. Ἴσως νὰ μὴ σᾶς τὸ εἶχε πῆ. Καταλαβαίνετε φυσικά, ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν ὁμολογεῖ εὐχαρίστως, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴ μητέρα του Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴ συγχωρήσετε, ἔστω κι' ἂν σᾶς εἶπε κανένα ἀθῶο ψεματάκι γι' αὐτό. Τώρα φωτιστήκατε. Γνωρίζετε καὶ σεῖς τὴν πεθερά σας. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μάθη αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Τὸ ξέρω πὼς εἶσθε ἕνας τζέντλεμαν... Κύριε Καρίπη. Ἡ ὑπόληψί μου βρίσκεται ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ χέρια σας...

Ἡ φωνὴ τῆς δυστυχισμένης γυναίκας ἔσβυσε μέσα σ' ἕνα λυγμό. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ προσπαθοῦσε νὰ μιλήση μὲ ὕφος ἀκατάδεχτο, κρύο, ἀγέρωχο, ξαφνικὰ ἡ φωνή της λύγισε, ἔλυωσε σὲ κλάμα. Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν κύτταζε κεραυνοχτυπημένος.

— Εἶστε ἡ μητέρα τῆς Ρίτας; ρώτησε μετὰ κάμποση ὥρα. Εἶστε πραγματικὰ ἡ μητέρα τῆς Ρίτας;

— Ὅσο πραγματικὰ εἶναι τὸ παιδί σας ὁ γυιὸς τῆς Ρίτας, ὅσο πραγματικὰ εἶναι παιδὶ τῆς μητέρας του κάθε παιδὶ ποὺ γεννιέται ἀπὸ μιὰ μάνα.

Ἡ Νέλλη κύτταζε ἴσια μπροστά της, μὲ χείλη σφιχτά, μὲ ἔκφρασι ἐχθρική. Ντρεπόταν ἀφάνταστα. Τόσον καιρὸ ἔτρεμε αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο της τὸν ἐφιάλτη, μὴν ἀνακαλυφθῆ ποτὲ πὼς δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ Ρίτα Πλαντῆ, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ περνάη μερικὲς φορὲς νύχτες ἀγρύπνιας, ἕνας ἄλλος ἐφιάλτης ἦταν πάντα γι' αὐτήν, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴν κατὰ φαντασίαν μητέρα της μήπως τὸ μάθαινε αὐτὸ ὁ Ἀλέξανδρος. Νά, λοιπόν, ποὺ εἶχε φθάσει αὐτὴ ἡ στιγμή. Νά, λοιπόν, ποὺ εἶχε πιὰ γκρεμιστῆ γιὰ πάντα ἡ συγκινητικὴ καὶ ρωμαντικὴ ἱστορία ποὺ εἶχε πλάσει ἡ ἄτυχη ἡ Ρίτα καὶ ποὺ εἶχε κληρονομήσει αὐτὴ μαζὶ μὲ ὅλη τὴν προσωπικότητα τῆς πεθαμένης. Τώρα, μπροστὰ στὸν Ἀλέξανδρο δὲν στεκόταν ἡ ὀρφανὴ κοπέλλα, ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ τῆς πεθάνουν οἱ γονεῖς της. Ὄχι. Τώρα στεκόταν τὸ νόθο κορίτσι ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει μάνα τόσα χρόνια, ὅλα τὰ παιδιάτικά της χρόνια!

Ἔνοιωθε μιὰ ἀβάσταχτη ντροπή, καὶ κάτι σὰ μῖσος γιὰ τὴ Μαίρη Σὸφτ Ἀργότερα μπόρεσε νὰ σκεφθῆ ψύχραιμα καὶ νὰ ἀντιληφθῆ τὴν αὐτοθυσία τῆς γυναίκας αὐτῆς. Κατάλαβε πὼς ἡ Μαίρη Σὸφτ ἀποκαλύπτοντας τὸ μυστικό, ποὺ εἶχε βαστάξει εἰκοσιδύο ὁλόκληρα χρόνια, δεχόταν τὴ ντροπὴ γιὰ νὰ σώση τὴν κόρη της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ ψύχραιμα ἡ Νέλλη καὶ τὸ μόνο ποὺ καταλάβαινε ἦταν πὼς μοιραῖα θἄπεφτε στὴν ἐκτίμησι τοῦ ἀντρός της.

Ὁ Ἀλέξανδρος κύτταζε τὶς

Ἐνσταντανέ

Γεροντικὲς κακίες

Συνταξιοῦχος πιὰ Δὸν Ζουὰν ὁ κ. Φαλακρίδης, δὲν ἐννοεῖ ἀκόμα νὰ τὸ... «βάλη κάτω»! Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη του ἡλικία περιποιεῖται πολὺ τὴν ἐμφάνισί του καὶ ἂν δὲν ἔχη φρέσκια γαρδένια νὰ βάλη στὸ πέττο τοῦ σακκακιοῦ, προτιμάει νὰ μείνη κλεισμένος στὸ σπίτι!

Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι λίγο δύσκολο τώρα πιὰ νὰ ἔχη καινούργιες κατακτήσεις, κάνει συχνὲς ἐπισκέψεις σὲ παληὰ του φλέρτ!

—Σήμερα εἶναι ἡ σειρὰ τῆς Εὐδοκίας.. λέει, ἀφοῦ συμβουλεύεται πρῶτα τὸ καρνέ του.

Κι' ἀφοῦ ρίξη μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη, παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τῆς Εὐδοκίας.

Τὴ βρίσκει ἐκεῖ πραγματικά. Εἶναι συνομήλική του σχεδὸν κι' ἔχει ἕνα σωρὸ ἐγγονάκια γύρω της.

Ὁ κ. Φαλακρίδης ὅμως δὲν πτοεῖται ἀπὸ κάτι τέτοια.

—Καλημέρα, χρυσῆ μου, τῆς λέει καὶ τῆς φιλᾶ τὸ χέρι ἀκριβῶς ὅπως τότε ποὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Ἐκείνη ἀναστενάζει κι' ὁ παλαίμαχος Δὸν Ζουὰν ἀποπειρᾶται νὰ τὴν φλερτάρη:

—Θὰ σοῦ ἔδινα χαρά, ἀγαπητή μου, ἂν σοῦ χάριζα μιὰ τοῦφα ἀπ' τὰ μαλλιά μου;

Ἐκείνη ὅμως, σκασμένη στὰ γέλια, τοῦ κόβει τὸ βῆχα:

—Γιατί δὲ μοῦ χαρίζεις καλύτερα ὁλόκληρη τὴν περοῦκα σου;

Ὁ κ. Φαλακρίδης τότε γίνεται κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του, μὰ γρήγορα βρίσκει τὴν ψυχραιμία του καὶ δίνει ἀκριβοπληρωμένη τὴν ἀπάντησι:

—Μπράβο, χρυσῆ μου!... Βλέπω ὅτι εἶσαι πάντα... θελκτική, παρ' ὅλα τὰ ψεύτικα δόντια σου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

δυὸ γυναῖκες σὰν ἀπολιθωμένος.

— Εἶστε ἀλήθεια ἡ μητέρα τῆς Ρίτας; ρώτησε. ξανὰ σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε.

Ἡ Μαίρη Σὸφτ ἄναψε:

— Νεαρέ μου κύριε, φώναξε μ' ἔξαψι... Νομίζετε πὼς εἶναι εὐχάριστο ἢ εὔκολο γιὰ μιὰ γυναίκα στὰ χρόνια μου, ποὺ δημιούργησε μιὰ καλὴ φήμη στὴν κοινωνία, νὰ σταθῆ τώρα ξαφνικὰ μπροστά σας καὶ νὰ σᾶς κάνη μιὰ φοβερὴ ὁμολογία; Κι' ὅμως, ἔτσι εἶναι... Ἡ Ρίτα εἶναι παιδί μου. Ὁ ἄντρας μου δὲ θέλησε ποτὲ νὰ τὴν ἀναγνωρίση... Ἀναγκάστηκα νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὸ παιδί μου. Τώρα, καθὼς ξέρετε, πέθανε ὁ σύζυγός μου. Κι' ἐγὼ θέλησα νὰ γνωρίσω τὴν κόρη μου. Τὴν εἰδοποίησα, τὴν παρακάλεσα νάρχεται νὰ μὲ βλέπη τακτικά. Ἐλπίζαμε νὰ μείνη τὸ μυστικὸ πάντα ἀνάμεσά μας... Θἄμενε ἂν δὲ σᾶς θόλωνε ὁ Θεὸς τὸ νοῦ, ἂν δὲ σᾶς ἔβαζε μέσα στὴν καρδιὰ τὸ σκουλήκι τῆς δυσπιστίας καὶ τῆς ζήλειας. Τώρα, πιστεύω νὰ ἡσυχάσετε. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνη θαμμένο μέσα στὴν καρδιά σας, τὸ μυστικό μας αὐτὸ ποὺ εἶναι μυστικὸ τῆς γυναίκας σας, τῆς μητέρας τοῦ παιδιοῦ σας.

»Εἶναι κάτι ποὺ δὲ σᾶς θίγει. Ἴσως μάλιστα νὰ εἶναι καλύτερα ποὺ τὸ ξέρετε Πῶς μποροῦνε νάρθοῦνε τὰ πράγματα κανεὶς δὲν ξέρει. Ἐγὼ πάντως, ὡς τὴν τελευταία μου πνοή, θὰ προσεύχωμαι γιὰ τὴν εὐτυχία σας... Καὶ ἂν ζητᾶτε κι' ἄλλες ἀποδείξεις ὑπάρχουν. Ἡ Ρίτα πῆρε χρήματα ἀπὸ μένα. Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι πῆρε χρήματα...

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλέξανδρου ἄστραψαν. Ἡ τελευταία φράσι τὸν ἔπεισε ξαφνικὰ καὶ ὁριστικὰ ὅτι τοὔλεγαν τὴν ἀλήθεια τώρα οἱ δυὸ γυναῖκες. Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του ξαστέρωσε. Δὲν σταμάτησε τὴ σκέψι του στὴν οὐσία τοῦ πράγματος, ἀλλὰ μόνον στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὑποψίες του ἦταν ἀβάσιμες. Ὅλα τὰ ἄλλα ἦταν λεπτομέρειες γι' αὐτὸν ἐκείνη τὴ στιγμή.

ΔΑΚΡΥΑ ΜΑΝΑΣ

Ἡ Μαίρη Σὸφτ ὡστόσο δὲ βάσταξε ἄλλο. Ἐνῶ εἶχε κάνει τὴν ἐξομολόγησί της μὲ ψυχραιμία, μὲ ὕφος ἐπιθετικὸ μάλιστα, ξαφνικὰ σωριάστηκε στὴν καρέκλα της καὶ ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητά. Αἰσθανόταν μιὰ ἀβάσταστη ταπείνωσι τώρα, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἄντρα, ποὺ ἦταν ξένος γι' αὐτήν. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀνῆκε στὴν κοινωνία ποὺ τὴ θεοποιοῦσε ὥς τότε.

Τὰ δάκρυα αὐτὰ ξανάφεραν τὸν Ἀλέξανδρο στὴν πραγματικότητα, τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὴν ἐγωϊστικὴ χαρά του.

— Συχωρέστε με, πρόφερε ταραγμένος. Συχωρέστε με... Δὲν πρέπει νὰ κλαῖτε. Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, πὼς τὸ μυστικό σας εἶναι σὰν νὰ μὴ τὸ φανερώσατε σὲ ἄνθρωπο ζωντανό. Θὰ μείνη θαμμένο γιὰ πάντα μέσα στὴν καρδιά μου. Καὶ πιστέψτε με, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ γνώρισα τὴ μητέρα τῆς γυναίκας μου.

Ἡ Μαίρη ἔκλαιγε ἀκόμη.

— Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη μάνα, βόγγηξε σὲ λίγο. Μιὰ δυστυχισμένη, ἄλλο τίποτε δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ...

— Ἡ μητρότης εἶναι κάτι τὸ ἱερό. πρόφερε σοβαρὰ ὁ Ἀλέξανδρος. Σὲ κάθε της μορφὴ εἶναι ἱερή. Ἐξ ἄλλου μὲ τὴν αὐτοθυσία σας τώρα, νὰ μοῦ φανερώσετε τὴν ἀλήθεια...

— Τώρα τὰ καταλαβαίνετε ὅλα, εἶπε ἡ Μαίρη μὲ φωνὴ βραχνή, πνιγμένη στὰ δάκρυα. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ ἐπιτρέπετε στὴ Ρίτα νάρχεται νὰ μὲ βλέπη καμμιὰ φορά...

— Θάρχεται τακτικά, κάθε μέρα ἂν θέλη, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Ἀλέξανδρος. Τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ μοῦ εἶχε φανερώσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ μυστικό της...

Γύρισε στὴ γυναίκα του, μὲ παράπονο:

— Ἀγάπη μου, γιατί δὲ μοῦ τὸ φανέρωνες ἀπὸ τὴν ἀρχή; Γιατί δὲ μοῦ εἶπες ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωριστήκαμε, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀλληλογραφούσαμε ἀκόμη, τὴν ἀλήθεια; Μπορεῖ νὰ βασιστῆ ἡ εὐτυχία σ' ἕνα ψέμα;

— Ἄκουσε, παιδί μου, εἶπε ἡ Μαίρη, σκουπίζοντας τὰ μάτια της. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φωνάζω παιδί μου, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἄκουσε, Ἀλέξανδοε. Ἡ Ρίτα δὲν εἶχε ἰδέα πὼς ἐγὼ εἶμαι ἡ μάνα της. Αὐτὸ τὄμαθε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Ἔχεις ὑπ' ὄψι σου πότε πέθανε ὁ ἄντρας μου;...

— Ναί... δὲ θὰ εἶναι σαράντα μέρες ἀκόμη...

— Σωστά! Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός μου τὄμαθε ἡ Ρίτα. Κάποτε θὰ σοῦ διηγηθῶ κι' ἐσένα ὅλη μου τὴν ἱστορία, ὅπως τὴ διηγήθηκα στὴ Ρίτα... Τὸ μόνο ποὺ σοῦ λέω τώρα εἶναι αὐτό: ὅτι τὸ μυστικό μου δὲν τὸ ἤξερε κανείς, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ Οὐΐλλιαμς Σόφτ.

— Ἂν εἶναι ἔτσι... εἶπε μαλακὰ ὁ Ἀλέξανδρος.

— Κι' ὅταν τὄμαθε, δὲν ἦταν μονάχα δικό της τὸ μυστικό. Ἦταν πιὸ πολὺ δικό μου. Ἴσως νὰ μὴν εἶχε κἂν τὸ δικαίωμα νὰ στὸ φανερώση... Καὶ τώρα, ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, μπορεῖς νὰ σκεφθῆς ὅτι τὴν ἀδίκησες. Κι' ἐγώ, μπορῶ νὰ σὲ διαβεβαιώσω πὼς σὲ ἀγαπάει, σὲ λατρεύει τόσο, ποὺ ποτὲ δὲν διανοήθηκε νὰ κυττάξη τὸ λόρδο Ράλφ οὔτε κανέναν ἄλλον ἄντρα.

Ὁ Ἀλέξανδρος σηκώθηκε καὶ πῆρε μὲ συγκίνησι τὰ δυὸ χέρια τῆς πονεμένης γυναίκας, στὶς χοῦφτες του:

— Σᾶς εὐχαριστῶ! πρόφερε ταραγμένος. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας νὰ μοῦ πῆτε τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς σας, σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ σώσατε τὴν εὐτυχία μου.

— Καὶ τώρα πηγαίνετε στὸ καλὸ ἀναστέναξε ἡ μάνα. Νἄσαστε πάντα ἀγαπημένοι, νὰ μὴν ὑπάρχη σύννεφο στὴν εὐτυχία σας. Καὶ νὰ μὴ μὲ ξεχνᾶτε κι' ἐμένα. Σκεφθῆτε ἀνθρώπινα. Ἴσως νὰ βοῆτε μερικὰ ἐλαφρυντικὰ μέσα στὴν καρδιά σας, γιὰ μιὰ μάνα σὰν κι' ἐμένα.

Ἡ Νέλλη δὲν εἶχε ἀνοίξει τόση ὥρα τὸ στόμα της. Ἔτρεμε σύγκορμη. Οἱ σκέψεις της ὅμως δὲν ἦταν αὐτὲς ποὺ φανταζόταν ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἦταν σίγουρος αὐτός, πὼς μέσα της λυπόταν τὴ μητέρα της, πὼς τοῦ κρατοῦσε κακία ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ φανερώση τὸ μυστικό της

Ἀλλὰ συλλογιζόταν ὅμως ἡ Νέλλη.

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔκανε μιὰ μεγάλη θυσία, συλλογιζόταν. Ἡ ὁμολογία αὐτὴ τῆς στοίχισε ἀφάνταστα. Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ πετάξη μιὰ γυναίκα τοῦ δικοῦ της χαρακτῆρα τὴ μάσκα ποὺ φοροῦσε μιὰ ὁλόκληρη ζωή... Ἔκανε μιὰ μεγάλη θυσία. Αὐτὸ ποὺ γιὰ μιὰ ἄλλη γυναίκα δὲ θὰ ἦταν ἴσως τόσο φοβερό, γι' αὐτὴν εἶναι ἀφάνταστο. Εἶχε θυσιάσει τότε τὸ παιδί της, γιὰ νὰ σώση τὴν ἀξιοπρέπειά της καὶ τὴν εὐτυχία της. Τώρα θυσίασε τὴν ἀξιοπρέπειά της γιὰ νὰ μὲ σώση. Γιὰ νὰ σώση τὸ παιδί της. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι παιδί της

Ἡ καρδιά της πάγωνε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Γι' αὐτὸ στεκόταν ἀκίνητη, σὰν ἄγαλμα, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸ κενό.

Ὁ Ἀλέξανδρος πῆγε κοντά της ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της.

— Ρίτα, πρόφερε σοβαρά. Πᾶμε! Πᾶμε, ἀγάπη μου...

Τὸν κύτταξε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

— Νὰ πᾶτε, εἶπε ἔντονα ἡ μάνα. Σὲ τέτοιες στιγμὲς εἶναι καλύτερα νὰ μένη μόνο τὸ ἀντρόγυνο. Νὰ πᾶτε.

Κι' ἡ Νέλλη ἀκολούθησε τὸν ἄντρα της, ἀποχαιρετῶντας μόλις, τὴν πονεμένη μάνα.

«ΤΩΡΑ ΣΕ ΑΓΑΠΩ ΠΙΟ ΠΟΛΥ»

Ἔκλαιγε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της ὅλο τὸ βράδυ ἡ Νέλλη. Κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη γιὰ νὰ τῆς δείξη τὴν ἀγάπη του.

— Κι' ἡ ζήλεια εἶναι ἀγάπη, τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε. Σκέψου ψύχραιμα καὶ θὰ μὲ δικαιώσης. Ναί, ἡ Ἐλβίρα μοῦ τὸ σφύριξε. Δὲ μοῦ εἶπε λεπτομέρειες. Θεώρησε πάντως καθῆκον της νὰ μοῦ ὑποδείξη νὰ βρίσκωμαι στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου τὴν τάδε μέρα, τὴν τάδε ὥρα. Ἡ ζωή μου εἶχε σταματήσει αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Πίστεψέ με, ἀγάπη μου, ὅτι ἂν πραγματικὰ ἀνακάλυπτα πὼς μοὔκανες ἀπιστία, δὲ θὰ τὴν ἤθελα πιὰ τὴ ζωή... Ρίτα, σ' ἀγαπῶ τόσο, σὲ λατρεύω τόσο! Σοὔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Σκέψου, σ' ἐμπιστεύθηκα πρὶν νὰ σὲ γνωρίσω. Τί ἤσουν γιὰ μένα; Ἕνα ὄνομα: Ρίτα Πλαντῆ. Καὶ μιὰ φωτογραφία. Μιὰ φωτογραφία, ποὺ κατὰ βάθος οὔτε καὶ σοῦ μοιαζε. Κι' ὅμως ἐμπιστεύθηκα τὴν εὐτυχία μου στὰ χέρια σου. Πίστεψα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι μοὔλεγες τὴν ἀλήθεια. Δὲ μοῦ εἶχες πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τὸ ξέρεις πὼς μισῶ τὸ ψέμα. Κι' ὅμως αὐτὸ στὸ συγχωρῶ. Ἴσως κι' ἐγὼ νάκανα τὸ ἴδιο. Ἴσως κι' ἐγὼ νὰ αἰσθανόμουν ντροπὴ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ μητέρα μου ἦταν ἀνάξια νὰ λέγεται μάνα. Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου. Δὲ θέλω νὰ θίξω τὴ μητέρα σου. Αὐτὸ τὸ κεφάλαιο θὰ τὸ θάψουμε γιὰ πάντα. Σύμφωνοι; Δὲ θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό. Δὲν ἄλλαξε τίποτα ἀνάμεσά μας. Τὸ μόνο ποὺ ἄλλαξε, εἶναι, ὅτι ἡ καλή μου, ἡ κουτή μου γυναικούλα, δὲ θὰ πηγαίνη μὲ τὰ πόδια κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰ μυστηριώδη ἐπίσκεψι. Θὰ πηγαίνη μὲ τὸ ἁμάξι μὲ τὸ σωφέρ. Ἔ, ἀγάπη μου;... Καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν ὑπάρχει πιὰ μυστικὸ ἢ ψέμα ἀνάμεσά μας. Ἔ, ἀγάπη μου; Τὰ ξέρω ὅλα γιὰ τὴ ζωή σου, κι' εἶμαι ἥσυχος κι' εὐτυχισμένος.

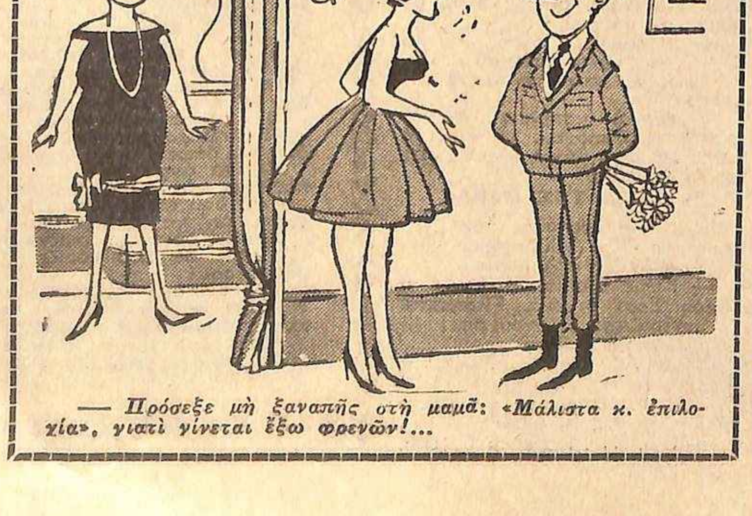

— *Πρόσεξε μὴ ξαναπῆς στὴ μαμᾶ: «Μάλιστα κ. ἐπιλοχία», γιατὶ γίνεται ἔξω φρενῶν!...*

Χωμένη στὴν ἀγκαλιά του σιγόκλαιγε. Κι' ἡ ἴδια δὲ θἄξερε νὰ πῆ, γιατὶ αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψη, νὰ κλάψη πολύ.

— Κι' ὁ Ράλφ Γούντ; φώναξε κάποια στιγμὴ ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐκτεθήκαμε κι' ἀπέναντί του. Πρέπει νὰ τελειώνη καὶ μ' αὐτὸν ἡ ὑπόθεσι. Σὲ ντρόπιασα ἀγάπη μου, μπροστά του.

— Μ' ἔκανες καὶ πόνεσα πολύ, ψιθύρισε ἡ Νέλλη.

— Ναί, τὸ ξέρω. Ἔννοια σου, θὰ τοῦ μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια, τίμια, ἀντρίκια. Θὰ τοῦ πῶ ὅτι διευκρινίστηκε ἀπόλυτα τὸ ζήτημα. Εἶναι κύριος, θὰ καταλάβη. Πές μου ὅμως ἐσύ, γλυκειά μου ἀγάπη. Ἔφυγε τὸ σύννεφο ἀπὸ τὴν ψυχή σου; Συχώρεσες τὸν ἄντρα σου γιὰ τὴ δυσπιστία του; Τὸ ξέχασες κιόλας;

Τὰ δάκρυά της στέγνωσαν κάτω ἀπὸ τὰ φιλιά του. Κι' ἡ μέρα αὐτὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἔτσι τρικυμισμένη τέλειωσε σ' ἕνα γλυκὸ ἐρωτικὸ μεθύσι.

Ἔξω ἔβρεχε. Οἱ μπόρες ποὺ εἶχαν σταματήσει γιὰ λίγο, ξανάπιασαν τώρα τὸ βράδυ. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγόταν κάποιο μπουμπουνητό

Χωμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα της ἡ Νέλλη τὰ ξεχνοῦσε ὅλα. Ἀκόμη καὶ τὸ θάνατο τῆς Ρίτας... Ἀκόμη, πὼς ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἄντρα ποὺ λάτρευε, ὑπῆρχε ἕνα μυστικό. Ἕνα θανάσιμο μυστικό...

ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΝΤΡΟΠΗ

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἔσπρωξε τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ὑποτιθεμένη μητέρα της. Κι' ἡ Νέλλη ὅμως αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ δῆ πάλι αὐτὴ τὴ γυναῖκα, νὰ τῆς μιλήση φιλικά, νὰ τὴν εὐχαριστήση.

Ηὗρε τὴ Μαίρη Σὸφτ τσακισμένη ἀπὸ τὴ ντροπή. Ἦταν ὅπως τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ ἡ Νέλλη. Ἡ ὁμολογία αὐτὴ εἶχε στοιχίσει ἀφάνταστα σ' αὐτὴ τὴν ἀριστοκράτισσα, ποὺ εἶχε δημιουργήσει γύρω της τὸ θρύλο μιᾶς ἄσπιλης, ἐνάρετης γυναίκας.

— Ὅλα πληρώνονται, παιδί μου, σ' αὐτὴ τὴ ζωή, στέναξε ἡ Μαίρη. Ὅλα φανερώνονται. Οἱ παληοὶ ἔλεγαν πὼς ἔχει συνωμόσει ὁ οὐρανὸς μὲ τὴ γῆ νὰ μὴν ὑπάρχη μυστικό. Ποιός νὰ μοῦ τὄλεγε, πὼς θἄρχόταν ἡ στιγμὴ νὰ ὁμολογήσω σ' ἕνα ξένον ἄντρα τὸ μεγάλο μου μυστικό; Τὸ μυστικὸ ποὺ μοῦ φαρμάκωσε ὅλη μου τὴ ζωή;

Ἡ Νέλλη τὴν παρηγόρησε.

— Μὴ στενοχωριέστε γι' αὐτό. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξετίμησε τὴν αὐτοθυσία σας.

— Δὲ μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά. Ἔβλεπα τὴν εὐτυχία σου νὰ κλονίζεται. Καὶ κατὰ βάθος ἔφταιγα ἐγώ. Ἐπειδὴ ἐγὼ σὲ εἶχα παρακαλέσει νὰ μοὔρχεσαι τακτικὰ καὶ μυστικά. Ἤμουν ὑπεύθυνη γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Ὁμολογῶ ὅμως πὼς μὲ τσάκισε αὐτὴ ἡ σκηνή. Δὲ θἄθελα νὰ δῶ τὸν ἄντρα σου γιὰ πολὺν καιρὸ τουλάχιστον. Πές μου, Ρίτα, θὰ μοῦ φέρης τώρα καμμιὰ μέρα νὰ δῶ τὸ ἐγγονάκι μου; Στὸ ζητῶ γιὰ χάρι.

— Τώρα... μπορῶ νὰ σᾶς τὸ φέρω, εἶπε μὲ χαρὰ ἡ Νέλλη τὴν πρώτη στιγμή

Ἔπειτα ἔνοιωσε μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιά. Μιὰ σκέψι, γρήγορη σὰν ἀστραπή:

— Θὰ μάθω καὶ τὸ παιδί μου νὰ τὴν ἀγαπάη σὰν γιαγιά. Θὰ βουτήξω καὶ τὸ γυιό μου στὸ ψέμα!

Ὡστόσο δὲν ὑπῆρχε ὑποχώρησι. Τὰ μάτια τῆς μάνας ἦταν στηλωμένα στὰ δικά της, γεμᾶτα προσδοκία.

— Θὰ σᾶς φέρω τὸ παιδί, ὑποσχέθηκε. Καμμιὰ μέρα ποὺ νὰ ζεστάνη λίγο ὁ καιρὸς θὰ σᾶς τὸν φέρω τὸν ἔγγονό σας.

— Θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου, εἶπε μὲ πόνο ἡ μάνα.

»Μὴ τὸ φέρης ὅμως τὸ παιδάκι μὲ τὸ κρύο, πρόσθεσε σὲ λίγο. Ἄσε νὰ καλωσυνέψη λίγο ὁ καιρός. Τώρα τὴν ἄνοιξι, εἶναι ἐδῶ μαγεία. Τότε νὰ μοῦ τὸ φέρης.

Κι' ἡ Νέλλη τῆς τὸ ὑποσχέθηκε μὲ ὅλη της τὴν καρδιά.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Ὁ χειμώνας κυλοῦσε ἀργά, βαρὺς χειμώνας ἐκείνη τὴ χρονιά. Κάθε Πέμπτη ἀγωνιοῦσε ἡ Νέλλη νὰ βγῆ λίγος ἥλιος γιὰ νὰ πάρη τὸ μωρό της, νὰ τὸ δῆ ἡ κατὰ φαντασίαν γιαγιά Κάθε Πέμπτη ὅμως, λὲς καὶ κάποιος πεισματάρης Θεὸς ἔκανε τὰ πείσματά του, κι' ἄνοιγαν οἱ κρουνοὶ τοῦ οὐρανοῦ. Πότε χιόνι, πότε βροχή. Οὔτε μιὰ Πέμπτη δὲν εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ πάη τὸ μωρό της νὰ τὸ δείξη στὴ «γιαγιὰ» ἡ Νέλλη.

Τὸ παιδάκι ὡστόσο μεγάλωνε, ξυπνοῦσε στὴ ζωή. Ματάκια πανέξυπνα, κινήσεις ζωηρές. Τριῶν μηνῶν μωρουδάκι ἔδινε κιόλας τὴν ἐντύπωσι πὼς σὲ λίγο θὰ μιλοῦσε καὶ θὰ περπατοῦσε. Κουνοῦσε τὰ χεράκια του καὶ τὰ ποδαράκια του ζωηρά, εὔθυμα, κι' ὁ Ἀλέξανδρος ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια.

Ἐκείνη τὴν Πέμπτη εἶχε βγῆ ἥλιος τὸ πρωΐ. Ἕνα ζεστὸ χαμόγελο τῆς ἄνοιξης, μιὰ ὑπόσχεσι πὼς εἶχε φθάσει κιόλας, πὼς δὲν ἦταν παιχνίδι ἡ λιακάδα, πὼς δὲν ἦταν ἀπάτη τὰ λουλούδια ποὺ εἶχαν σκεπάσει τὴ γῆ.

— Σήμερα θὰ πάω τὸ παιδὶ στὴ γιαγιά του, εἶπε τὸ πρωΐ στὸν ἄντρα της ἡ Νέλλη.

— Καὶ βέβαια νὰ τὸ πᾶς, συμφώνησε ὁ Ἀλέξανδρος. Πάρε καὶ τὴ νταντὰ μαζί σου καὶ πηγαίνετε μὲ τὸ ἁμάξι. Ἐγὼ δὲν τὸ χρειάζομαι.

— Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ φύγω, εἶπε ἡ Νέλλη.

Τὴν ὥρα ποὺ κάθονταν στὸ τραπέζι ὅμως, ἄρχισε ἡ συννεφιά. Ὥσπου νὰ σηκωθοῦνε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔβρεχε δυνατά Ἀνοιξιάτικη μπόρα.

— Δὲν εἶνε τυχερὸ νὰ τὸ πάω τὸ παιδὶ σήμερα, εἶπε ἡ Νέλλη μὲ στενοχώρια στὸν ἄντρα της.

— Ἄφησέ το ἔκανε αὐτὸς εὔθυμα. Τώρα θ' ἀνοίξουν οἱ ἡμέρες. Θὰ βρῆς τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ πᾶς.

Κι' ἡ Νέλλη ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τῆς Μαίρης Σὸφτ μόνη της, μὲ τὸ αὐτοκίνητο, φυσικά, καὶ μὲ τὸν σωφέρ.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΣΤΑΡ

Ὅπως ἡ Σοφία Λόρεν, ἔτσι καὶ ἡ περίφημη χορεύτρια Λουντμίλλα Τσερίνα, ἔχει μεγάλη ἀδυναμία στὰ καπέλλα. Τώρα, ἐν ὄψει τῆς ἀνοίξεως, ὁ διάσημος Παρισινὸς δημιουργὸς μόδας Ζὰν Μπαρτέ, ἑτοίμασε, γιὰ τὴν ἐκλεκτή του πελάτισσα, μιὰ σειρὰ ἀπὸ κομψὰ μοντελάκια, ποὺ προορίζονται ἀποκλειστικὰ γι' αὐτήν. Ἀνωτέρω ἡ Λουντμίλλα ποζάρει μὲ δυὸ ἀπὸ τὰ νέα της καπέλλα. Ἀριστερά: Ἕνα κλός, ποὺ θυμίζει 1930. Εἶναι ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα μὲ μεγάλα καρρὼ καὶ χρώματος ταμπά. Δεξιά: Ἕνα ρωμαντικὸ καὶ πραγματικὰ ἀνοιξιάτικο καπελλάκι ἀπὸ ψάθα σκεπασμένη, σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου, μὲ ἄφθονα τεχνητὰ λουλούδια.

Στὴ μακρυνή, ἀριστοκρατικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου, εἶχε ρίξει ψιλὸ χιόνι. Παραξενεύτηκε ἡ Νέλλη, τέτοια προχωρημένη ἐποχὴ νὰ βρῆ χιόνι καὶ στενοχωρήθηκε ποὺ εἶχε φορέσει ἀνοιξιάτικα παπούτσια. Εἶχε νὰ κάνη κάμποσα βήματα μέσα στὸν κῆπο, ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα ὥς τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ὥσπου νὰ φθάση κατάλαβε τὰ παπούτσια της νὰ βαραίνουν ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

— Ἐλεεινὸς καιρός! εἶπε στὴ Μαίρη, μπαίνοντας στὸ σπίτι. Ἤθελα νὰ σᾶς φέρω σήμερα τὸ παιδί, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποφάσισα.

— Τὴν ἄλλη φορά! ἀναστέναξε ἡ Μαίρη. Δὲν εἶναι τυχερὸ ἀκόμη νὰ γνωρίσω τὸ ἐγγονάκι μου.

— Μὴ στενοχωριέστε, τῆς εἶπε ἡ Νέλλη μαλακά. Θὰ τὸ γνωρίσετε καὶ θὰ τ' ἀγαπήσετε.

— Θὰ τ' ἀγαπήσω; πρόφερε ἡ Μαίρη κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Μὰ τὸ λατρεύω κιόλας, παιδί μου. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ τὸ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου;

— Κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλη. σᾶς δίνω τὸ λόγο μου νὰ σᾶς τὸ φέρω αὔριο, ἂν εἶναι καλὸς καιρός, λιακάδα.

— Σ' εὐχαριστῶ... ἀποκρίθηκε ἡ Μαίρη. Καὶ πόσο πιὸ πολὺ θὰ σ' εὐχαριστοῦσα ἂν ἔλειπε ἐκεῖνο τὸ «κυρία» ποὺ μοῦ παγώνει τὴν καρδιά.

Ἡ Νέλλη δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτό. Κι' ἡ ἴδια δὲ θἄξερε νὰ πῆ, τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐμπόδιζε νὰ προσφωνήση πιὸ θερμὰ αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθη σὰν κάτι ἀδύνατο νὰ τὴ φωνάξη: «Μητέρα».

Κάθησε κοντά της πάντως ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ μίλησαν γιὰ διάφορα ζητήματα.

Ἡ Μαίρη φαινόταν νἄχη πάρει τὴν ἀπόφασι πὼς ἡ ἀγάπη ἦταν μονόπλευρη. Πίστευε πὼς αὐτὴ ἀγαποῦσε τὴν κόρη της καὶ πὼς ἡ κόρη της δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

Δὲν τῆς ἔκανε πιὰ παράπονα γι' αὐτό. Ἡ Νέλλη ὅμως τὸ διαισθανόταν, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ πάρη τόνο πιὸ ἐγκάρδιο. Τῆς εἶχε γίνει συνήθεια ἡ κάποια ἐπιφύλαξι.

Ἔμεινε κοντά της πάντως κάμποση ὥρα κι' εἶχε σχεδὸν νυχτώσει, ὅταν σηκώθηκε νὰ φύγη.

Ἡ Μαίρη τὴ συνώδευσε, ὅπως τὸ συνήθιζε, ὡς τὴν ἐξώπορτα. Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, εἶδε πὼς εἶχε χιονίσει πάλι ἀρκετά. Τὰ σκαλοπάτια ἦταν κατάλευκα.

— Πρόσεξε, τῆς εἶπε, πρόσεξε. παιδί μου. Γλυστρᾶνε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια.

— Ἔννοια σας, φώναξε ἀψήφιστα ἡ Νέλλη

Καὶ ξεχνῶντας πὼς δὲ φοροῦσε παπούτσια χιονιοῦ, κατέβηκε γρήγορα, ἐλεύθερα, τὴ μικρὴ μαρμαρένια σκάλα.

Δὲν πρόφθασε νὰ κατεβῆ ὅλα τὰ σκαλοπάτια. Ἕνα γλύστρημα... Προσπάθησε νὰ βρῆ τὴν ἰσορροπία της. Δὲν τὸ κατάφερε. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἔπεσε βαρειὰ στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια.

ΣΤΡΑΜΠΟΥΛΗΓΜΑ

— Χτύπησες; τὴ ρώτησε ἡ Μαίρη μὲ λαχτάρα.

Ἔκανε νὰ σηκωθῆ ἡ Νέλλη. Αἰσθάνθηκε ὅμως ἕνα πόνο δυνατὸ στὸ δεξί της πόδι, στὸν ἀστράγαλο.

— Κάτι ἔπαθε τὸ πόδι μου. βόγγησε. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πατήσω.

Τὴ βοήθησε ἡ Μαίρη νὰ σηκωθῆ, τὴν πῆγε πάλι μέσα στὸ σπίτι.

— Τί ἔπαθε τὸ πόδι σου, παιδί μου; ψιθύρισε τρέμοντας. Τί ἔπαθε; Ξάπλωσε ἐδῶ στὸ ντιβάνι.

Ξάπλωσε στὸ ντιβάνι ἡ Νέλλη. Πονοῦσε ὅμως, κι' ἔνοιωθε τὸ πόδι της νὰ πρήσκεται.

Τῆς τὄπιασε ἀπαλὰ ἡ μάνα, τῆς τὸ πασπάτεψε.

— Δὲν εἶναι τίποτα! τῆς εἶπε σὲ λίγο. Τὸ στραμπούληξες φαίνεται... Πρέπει νὰ τὸ βάλης ἀμέσως σὲ ζεστὴ σαπουνάδα. Περίμενε... Ἡ γριά μου ὑπηρέτρια εἶναι ἄρρωστη σήμερα. Θὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἀμέσως ἐγὼ τὴ σαπουνάδα. Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν εἶναι τίποτε, ξέρω ἀπὸ αὐτά. Μόλις στὸ δέσω, θὰ αἰσθανθῆς ἀνακούφισι. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχεις νὰ περπατήσης παρὰ λίγα βήματα ὥς τὴν πόρτα. Καὶ στὸ σπίτι σου νὰ τὸ ξεκουράσης ἀπόψε, τὸ πόδι σου. Αὔριο θὰ εἶναι καλά.

Ἔτρεξε μόνη της στὴν κουζίνα, καὶ σὲ λίγο ἐρχόταν μὲ μιὰ λεκάνη γεμάτη ζεστὴ σαπουνάδα.

— Στάσου, κορούλα μου, τῆς εἶπε τρυφερά. Νὰ σοῦ βγάλω ἐγὼ προσεκτικὰ τὴν κάλτσα σου.

Τῆς ἔβγαλε μὲ ἄπειρες προφυλάξεις τὴν κάλτσα, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τῆς τρίβη τὸ πόδι μέσα στὸ νερό. Τὸ τρίψιμο αὐτὸ ἔμοιαζε πιὸ πολὺ μὲ χάδι, κι' ἡ Νέλλη αἰσθάνθηκε μιὰ παράξενη συγκίνησι. Τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Πονᾶς, ἔ, παιδί μου; ρώτησε ἡ Μαίρη, μὲ πόνο κι' αὐτή.

— Ὄχι πολύ...

Θἄθελε νὰ πῆ, ὅτι εἶχε δακρύσει, ἐπειδὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὔνοιωθε τὴν περιποίησι μιᾶς μάνας. Ἀλλά, θυμήθηκε πάλι... Τὸ ψέμα ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους, ὀρθωνόταν πάντα σὰν τεῖχος κάθε φορὰ ποὺ κόντευε ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά της. Ὡστόσο ἡ μάνα ἐξακολούθησε τὸ μασσὰζ καὶ σὲ λίγο αἰσθάνθηκε ἡ Νέλλη μεγάλη ἀνακούφισι.

— Εἶμαι πολὺ καλύτερα! εἶπε.

— Περίμενε. Θὰ σοῦ κάνω ἕνα ὡραῖο ἐπίδεσμο, κι' ὅπως σοῦ εἶπα, αὔριο θὰ εἶσαι περδίκι.

Ἔτρεξε, ἔφερε ἕνα ἐπίδεσμο καὶ κάθησε πάλι ἀντίκρυ στὴν κοπέλλα.

Κρατοῦσε μιὰ πετσέτα στὰ γόνατά της.

— Ἔλα, μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ἐνθαρρυντικά. Ἀκούμπησε τὸ πόδι σου ἀπάνω μου. Δὲν πρόκειται νὰ πονέσης.

Μὲ φόβο ἔβγαλε ἡ Νέλλη τὸ πόδι της μέσα ἀπὸ τὸ νερό, τὸ ἀκούμπησε στὰ γόνατα τῆς μάνας. Κι' αὐτὴ ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζη σιγανά.

Ἄξαφνα, καθὼς τὸ σκούπιζε, τὸ ἀνασήκωσε. Τὸ κύτταξε καλὰ-καλά. Ἔπειτα κύτταξε τὴ Νέλλη μὲ μάτια μεγάλα, παράξενα.

— Δὲν εἶναι τὸ δεξί σου πόδι; ρώτησε ἀπότομα.

— Ναί... γιατί;

— Μά... τὸ σημάδι; Ποῦ εἶναι τὸ σημάδι, παιδί μου;

Ἡ καρδιὰ τῆς Νέλλης σταμάτησε. Τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια ἀντιλάλησαν μέσα της σὰ συναγερμὸς κινδύνου. Μὲ μιᾶς τὸ θυμήθηκε. Ἦταν μιὰ λεπτομέρεια ποὺ τὴν εἶχε ξεχάσει. Μιὰ λεπτομέρεια ὅμως ποὔπαιρνε τώρα ξαφνικὰ διαστάσεις καταστροφῆς.

— Ποιό σημάδι; ρώτησε, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

Ἤξερε ὅμως πολὺ καλὰ τί ἐννοοῦσε ἡ μάνα.

Ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ πέλματος εἶχε ἡ Ρίτα (ἡ ἀληθινὴ ἡ Ρίτα) μιὰ βαθειὰ οὐλὴ κάτι ποὔμοιαζε σὰν λακκουβίτσα, σὲ σχῆμα μισοφέγγαρου καὶ σὲ χρῶμα βαθύ, καφετί. Ἦταν ἕνα σημάδι χαρακτηριστικό, ποὺ ἡ ἴδια ἡ ἄμοιρη κοπέλλα δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ ἐξηγήση. Ἔλεγε μονάχα καμμιὰ φορὰ γελῶντας:

— Ἡ ταυτότης μου: Παράξενη ταυτότης, ἔ; Στὴν πατοῦσα!

Ὅλα τὰ εἶχε θυμηθῆ ἡ Νέλλη ὅταν ἀποφάσισε νὰ γίνη αὐτὴ ἡ Ρίτα Πλαντῆ. ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκ γενετῆς «ταυτότητα».

Τὰ μάτια τῆς Μαίρης Σὸφτ ἦταν καρφωμένα ἀπάνω της, μεγάλα, ἐρωτηματικά... Δὲν ἔδειχναν ὡστόσο ἀκόμη δυσπιστία.

— Μήπως κάνω λάθος; τὴ ρώτησε τὴν ἄλλη στιγμή. Πῶς εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ σημάδι τὄχεις στὸ δεξί σου ποδαράκι; Θἄβαζα στοίχημα τὸ κεφάλι μου...

Ἂν μποροῦσε νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία της ἡ Νέλλη, ἴσως καὶ τώρα δὲ θὰ συνέβαινε τίποτε. Ἂν μποροῦσε νὰ πῆ μὲ ὅλη της τὴν ἀφέλεια, ὅτι τὸ εἶχε στ' ἄλλο πόδι τὸ σημάδι...

Κι' ἡ ἴδια δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβη ἀργότερα, γιὰ ποιὸ λόγο τἄχασε ὁλότελα. Γιὰ ποιὸ λόγο κατάλαβε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς εἶναι χαμένη.

— Ποιό σημάδι; ξαναρώτησε κουτά.. Δὲν ξέρω κανένα σημάδι.

Ἡ Μαίρη Σὸφτ τῆς ἄφησε τὸ πόδι, τὸ ἀκούμπησε κάτω. Τὰ μάτια της κόντευαν νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους:

— Δὲν ἔχεις σημάδι; Δὲν ἔχεις ἕνα μικρὸ μισοφέγγαρο;...

Ἡ Νέλλη δὲ μίλησε. Μέσα της

συνέβαινε κάτι παράξενο.

Θυμόταν ἕνα διήγημα, ποὺ τοὺς εἶχαν διαβάσει, σὲ ἑλληνικὴ μετάφρασι, στὰ παιδιατικά τους χρόνια στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Ἦταν τοῦ Ἀλφὸνς Ντωντὲ καὶ μιλοῦσε γιὰ τὴν κατσίκα τοῦ κυρίου Σεγκέν... Πῶς ἐρχόταν αὐτὴ ἡ θύμησι τόσο καθαρὴ τώρα στὸ μυαλό της;

Ἡ ὡραία, ὁλόλευκη κατσικούλα, ποὺ πήδησε τὸ φράχτη τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ζοῦσε μέσα στὴν περιποίησι καὶ στὴν ἀσφάλεια, καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ τὸν ἄγριο λύκο, ἀπάνω στὸ βουνό... Δὲν παρέδωσε ἀμέσως ὅμως τὰ ὅπλα. Πολέμησε, ἡ μικρή, ὄμορφη κι' ὁλόλευκη κατσικούλα ὅλο τὸ βράδυ. Ὁ λύκος μὲ τὰ νύχια του καὶ μὲ τὰ δόντια του, κι' ἐκείνη μὲ τὰ κέρατα. Ὅταν ὅμως χάραξε ἡ αὐγή, κατάλαβε πὼς εἶχε φθάσει ἡ ὥρα της. Τότε ἔχωσε τὸ κεφάλι της στὴν ὡραία λευκὴ καὶ καταματωμένη της γούνα, καὶ περίμενε στωϊκὰ τὸ τέλος.

Ἔτσι κι' ἡ Νέλλη. Εἶχε πολεμήσει μὲ κάθε μέσο, θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο, γιὰ τὴν εὐτυχία. Εἶχε πιστέψει πὼς τὴν εἶχε κατακτήσει. Εἶχε πιστέψει πὼς ἡ ζωή, ποὺ τῆς εἶχε δείξει τόση σκληρότητα στὰ παιδιάτικά της χρόνια, τὴ χάϊδευε τώρα γιὰ πάντα. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ὅλα γκρεμίζονταν.

Ἕνα μικρὸ ἀτύχημα. Ἕνα γλύστρημα στὸ χιόνι! Κι' ὅλο τὸ παλάτι, ποὺ εἶχε γιὰ θεμέλιο ἕνα ψέμα, σωριαζόταν.

Ἡ Μαίρη Σὸφτ τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια. Θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ἀκόμη, πὼς εἶχε συμβῆ λάθος, χωρὶς νὰ φταίη ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα. Παιδὶ βρέσιμο, τὸ εἶχαν ἀλλάξει ἴσως, τὸ εἶχαν μπερδέψει... Τὸ ἔνοχο ὕφος τῆς Νέλλης ὅμως, τῆς φανέρωσε μὲ μιᾶς πὼς τὰ πράγματα δὲν ἦταν ἁπλᾶ:

— Ποιά εἶσαι; τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ παλλόμενη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ποιά εἶσαι σύ; Δὲν εἶσαι ἡ Ρίτα μου, δὲν εἶσαι τὸ παιδί μου!...

— Πολέμησε! τῆς φώναζε κάποια φωνὴ μέσα της, τῆς Νέλλης. Πὲς κάτι. Προσπάθησε νὰ βρῆς μιὰ δικαιολογία.

Τὰ χείλη της ὅμως ἔμεναν ἀσάλευτα. Δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ οὔτε μιὰ λέξι ν' ἀρθρώση.

Ἡ Μαίρη Σὸφτ σηκώθηκε ὄρθια, στάθηκε μπροστά της. Τῆς φάνηκε πελώρια ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Ποιά εἶσαι σύ; τῆς ξανάπε. Δὲν εἶσαι ἡ Ρίτα, δὲν εἶσαι τὸ παιδί μου..

Τώρα μόλις προσπάθησε ἡ Νέλλη νὰ σωθῆ.

— Γιατί; ἀποκρίθηκε ταραγμένη. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ἡ Ρίτα μου εἶχε ἕνα σημάδι ἀνεξίτηλο. Ὁ γιατρὸς ἀπόρησε μόλις γεννήθηκε.

— Μοὔφυγε μὲ τὰ χρόνια, ψιθύρισε ἡ Νέλλη μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Σοὔφυγε μὲ τὰ χρόνια; Τότε, γιατί δὲ μοῦ τὸ εἶπες ἀμέσως; Γιατί ταράχτηκες; Ἔγινες κίτρινη σὰν τὸ κερί. Τρέμεις ὁλόκληρη!

— Πονεῖ τὸ πόδι μου! βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

Μὲ λίγες κινήσεις γρήγορες, ἔκανε τὸν ἐπίδεσμο ἡ Μαίρη. Ἔτσι μπόρεσε ἡ Νέλλη καὶ σηκώθηκε. Κυττάχτηκαν στὰ μάτια.

— Πές μου τὴν ἀλήθεια! πρόσταξε ἡ Μαίρη Σόφτ. Πές μου τὴν ἀλήθεια.

Δίστασε ἡ Νέλλη ἀκόμη λίγες στιγμές. Κι' ἄξαφνα σωριάστηκε στὰ πόδια τῆς πονεμένης μάνας.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

Ἡ ἐξομολόγησί της ἀκούστηκε πνιγμένη στ' ἀναφυλλητά:

— Δὲν εἶμαι ἡ Ρίτα... Εἶμαι ἡ φίλη της, ἡ ἀδελφική της φίλη... Μεγαλώσαμε σὰν ἀδελφές...

— Ποῦ εἶναι ἡ Ρίτα μου; Ποῦ εἶναι; τὴ διέκοψε ἡ μάνα ἔξαλλη. Πές μου ποῦ εἶναι;

Τὰ χείλη τῆς Νέλλης, ἀναδεύονταν, χωρὶς νὰ βγάζουν μιλιά. Ἦταν τόσο φοβερό, τόσο ἀπίθανα σκληρὸ αὐτό, ποὺ ἤθελε νὰ πῆ. Κι' ἡ μάνα τὸ μάντεψε ἀπάνω στὰ βουβά της χείλη:

— Δὲν ζῆ ἡ Ρίτα μου; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ φαινόταν νἄρχεται ἀπὸ τὸν τάφο. Δὲν ζῆ;

Τὰ μάτια της πεταμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους, περίμεναν τὴν ἀπάντησι. Ὅλη της ἡ ὕπαρξι τὴν περίμενε.

Μέσα στὴ θανάσιμη τρομάρα της ἔνοιωσε ἡ Νέλλη μιὰ ἀπέραντη συμπόνοια γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Σὰν τὸ χειροῦργο ποὺ ἑτοιμάζεται ν' ἀκρωτηριάση ἕνα νεαρὸ γερὸ παλληκάρι. Τὸ ξέρει πὼς εἶναι ἀναπόφευκτο, κι' ὅμως ἡ καρδιά του σφίγγεται ἀπὸ συμπόνοια κι' ἡ ψυχή του γεμίζει μὲ φρίκη.

Περνοῦσαν τὰ δευτερόλεπτα καὶ τὰ φοβερὰ λόγια δὲν ἀνέβαιναν στὰ χείλη της.

Τὴν ἅρπαξε ἡ Μαίρη Σόφτ, ἔτσι σκυμμένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν ὦμο, τὴν τράνταξε:

— Δὲν ἀκοῦς; τῆς φώναξε. Πές μου τί ἔγινε τὸ παιδί μου;...

— Κυρία! βόγγηξε ἡ Νέλλη. Σᾶς ἱκετεύω. Μὴν ἐπιμείνετε νὰ μάθετε.. Ἀφῆστε ἕνα ἐρωτηματικὸ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Εἶσαι τρελλή! ξεφώνισε ἡ μάνα μὲ ἀπόγνωσι. Νὰ μὴ θελήσω νὰ μάθω τί ἔγινε τὸ παιδί μου;

— Ἡ Ρίτα... πέθανε! πρόφερε ἐπὶ τέλους ἡ Νέλλη ψιθυριστά.

Μιὰ κραυγή, ποὔμοιαζε μὲ φωνὴ πονεμένου ζώου, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μάνας. Λὲς κι' εἶχε δεχθῆ μιὰ μαχαιριὰ μέσα στὴν καρδιά της.

Ἡ Νέλλη τῆς ἀγκάλιασε τὰ πόδια.

— Συχωρέστε με γιὰ τὸ ψέμα. Δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ κάνω κακό... Θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, θὰ σᾶς τὰ ἱστορήσω. Κι' ἂν θέλετε καταδικάστε με... Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ πιστέψετε εἶναι, πὼς ὅταν μοῦ φανερωθήκατε γιὰ μητέρα μου, δὲ συλλογίστηκα μονάχα τὸν ἑαυτό μου, κι' ἔκρυψα τὴν ἀλήθεια. Σᾶς συλλογίστηκα καὶ σᾶς. Εἶπα μέσα μου, πὼς θὰ εἶναι μεγάλος ὁ πόνος σας, νὰ περιμένετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τόσα χρόνια, κι' ἄξαφνα νὰ μάθετε πὼς τὸ παιδί σας δὲν ὑπάρχει. Συχωρέστε με!

Ἡ Μαίρη τὴν ἀπώθησε βίαια. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε παλλόμενη:

— Σήκω! Σήκω γρήγορα καὶ πές μου τα ὅλα. Μὴ γυρεύης τώρα νὰ ὀμορφήνης τὴν πρᾶξι σου. Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Τί τὄκανες τὸ παιδί μου; Μήπως μοῦ τὸ σκότωσες;

Τὰ μάτια τῆς Νέλλης κόντευαν νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Πῶς; Νὰ τὴ σκότωσα; Ἐγὼ νὰ σκότωσα τὴ Ρίτα;

— Μὴ παίρνης αὐτὸ τὸ ἀθῶο ὕφος. Μὲ ξεγέλασες τόσον καιρό. Ἔκλεψες τὴν ἀγάπη μου... Ἔπαιξες ἕνα φρικτὸ παιχνίδι μὲ τὴν κουρελιασμένη μου καρδιά.

»Εἶσαι μιὰ ἀπατεών, μιὰ κοινὴ ἀπατεών... Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια...

Ἤθελε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια, ἦταν τόσο ταραγμένη ὅμως, ποὺ δὲν ἄφινε τὴ Νέλλη νὰ μιλήση. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε αὐτὴ ν' ἀρχίση τὴν ἀφήγησί της, ἡ Μαίρη τὴ διέκοπτε, ξεφώνιζε:

— Τὸ παιδί μου... Ποιός μοῦ τὸ σκότωσε; Γιατί πῆρες τὴ θέσι τῆς κόρης μου; Γιατί μ' ἄφησες νὰ πιστέψω πὼς εἶσαι παιδί μου, Γιατί ἄφησες τὴν καρδιά μου νὰ δοκιμάση αὐτὴ τὴν εὐτυχία; Δὲν καταλάβαινες πὼς ἦταν θάνατος γιὰ μένα; Ἂν δὲν εἶχα πιστέψει πὼς ηὗρα τὴν κόρη μου, θὰ εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι. Γιατί μ' ἄφησες νὰ ζήσω τρεῖς μῆνες μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο; Γιατί μ' ἄφησες νὰ σοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου;

Μὲ κόπο κατάφερε ἡ Νέλλη νὰ διηγηθῆ στὴν δύστυχη μάνα ὅλο τὸ τραγικὸ περιστατικό, πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα, πῶς ἄθελά της σχεδὸν πῆρε τὸ ρόλο τῆς σκοτωμένης κοπέλλας.

Ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀφήγησί της, ἡ Μαίρη τιναζόταν, λὲς κι' εἶχε δεχθῆ αὐτὴ τὸ θανάσιμο χτύπημα στὴ σύγκρουσι, λὲς κι' εἶχε πονέσει αὐτή, λὲς κι' εἶχε ξεψυχήσει ἡ ἴδια.

Ὅταν ἐπὶ τέλους τὰ εἶπε ὅλα ἡ Νέλλη, κύτταξε τὴν ἄμοιρη μάνα ἱκετευτικά.

— Τώρα τὰ ξέρετε ὅλα, τῆς ψιθύρισε. Τώρα ἡ εὐτυχία μου βρίσκεται στὰ χέρια σας.

Ἡ Μαίρη Σὸφτ πετάχτηκε ὄρθια. Ἡ φυσιογνωμία της ἔμοιαζε μὲ μιὰ πέτρινη μάσκα

— Ναί, τώρα τὰ ξέρω ὅλα. Τώρα ξέρω γιατὶ δὲ μπόρεσες ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσης. Τώρα ξέρω γιατί μὲ πλήγωνες μὲ κάθε σου λέξι, μὲ κάθε σου ματιά.

»Μὲ φοβόσουν καὶ μὲ μισοῦσες. Στενοχωρήθηκες ποὺ παρουσιάστηκα στὴ ζωή σου. Ἤμουν γιὰ σένα ἕνας διαρκὴς κίνδυνος...

— Δὲ θὰ θελήσετε νὰ μὲ καταστρέψετε; φώναξε μὲ ἀγωνία ἡ Νέλλη.

Τὰ μάτια τῆς Μαίρης Σὸφτ στηλώθηκαν ἀπάνω της σκληρά, σὰν λεπίδες μαχαιριοῦ:

— Τὸ θεωρεῖς φυσικὸ ν' ἀφήσω ἔτσι τὰ πράγματα; Τὸ θεωρεῖς φυσικὸ νὰ γίνω συνεργὸς μιᾶς ἀπατεῶνος, ποὺ ἔκλεψε τὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ μου;

— Μὰ δὲν ἔκανα κακὸ τῆς Ρίτας, πρόφερε μὲ δάκρυα στὴ φωνὴ ἡ Νέλλη. Σᾶς λέω τὴν ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφή μου. Τὴν ἔκλαψα, πόνεσα γιὰ τὸ θάνατό της.

Γέλασε ἡ μάνα πικρά.

— Πόνεσες... Κι' ἀπάνω στὸν τάφο της ἔστησες τὴν εὐτυχία σου... Ἀλήθεια ποῦ εἶναι θαμένη ἡ κόρη μου;...

— Στὸ νεκροταφεῖο ἐδῶ...

— Καὶ τί εἶναι γραμμένο ἀπάνω στὸν τάφο της;

— Τ' ὄνομά μου, Νέλλη Παπαδοπούλου, ψιθύρισε ἡ ἄμοιρη κοπέλλα.

Χτύπησε ἡ μάνα τὰ χέρια της, μὲ τρελλὴ ἀπελπισία.

— Ἀκόμη καὶ τ' ὄνομά της τῆς ἔκλεψες, πέρα ἀπὸ τὸν τάφο... Καὶ τὰ λεφτά;

Ἡ φυσιογνωμία της ἔγινε ἀκόμη πιὸ σκληρή.

— Τί ἔγιναν τὰ λεφτά; Τὶς πῆρες τὶς λίρες; Εἶχες τὸ θράσος νὰ τὶς πάρης;

— Δὲν ἤθελα! βόγγηξε ἡ Νέλλη. Τὸ ξέρετε πὼς δὲν τὶς πῆρα ἀπὸ τὴν ἀρχή...

— Φοβόσουν, ἔ; Δὲν εἶχες τόσο θράσος ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔπειτα ἀποθρασύνθηκες. Δὲν εἶναι ἔτσι; Ἔπειτα, σκέφθηκες πὼς δὲν ἔχει γοῦστο μιὰ ἀπάτη χωρὶς χρηματικὸ κέρδος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἀβαριτσιώτης καὶ ἡ δεσποινὶς Εἰρήνη Χαλᾶ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὐχόμεθα κάθε εὐτυχία.

Οἰκ. Βασ. Γεωργιάδη

— Τί συμβαίνει, Γιωργάκη... Κόμπλεξ μήπως λόγω βαθμοῦ; Πλησίασε δεκανέα!...

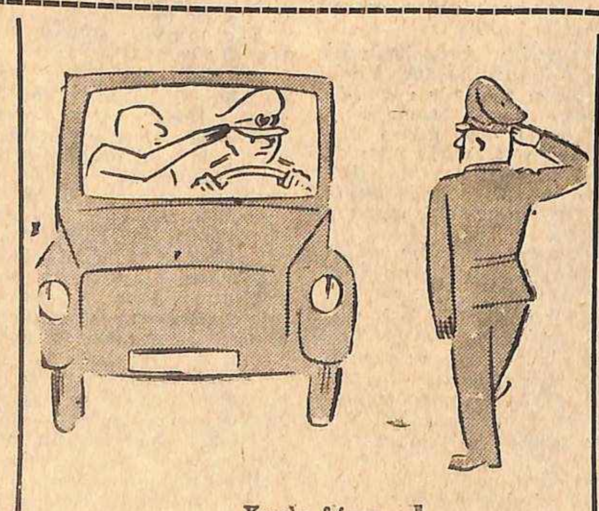

Χωρὶς λόγια.

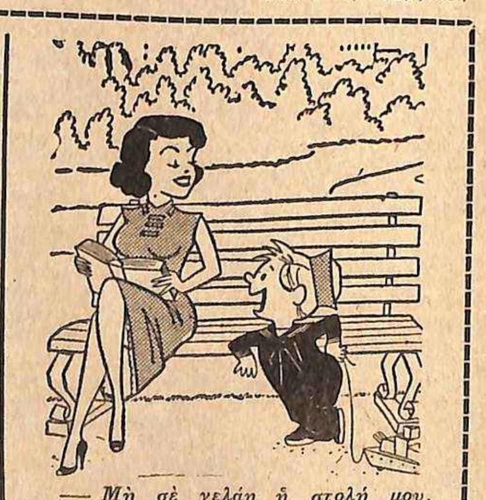

— Μὴ σὲ γελάη ἡ στολή μου, μπέμπα μου! Αὐτὰ τὰ ναυτικὰ κάνουν τὸν ἄνθρωπο πολὺ νεώτερο!

Μίκης Θεοδωράκης

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι μὲ τὸν ἐκλεκτὸ συνθέτη γιὰ τὸ σύγχρονο λαϊκὸ τραγοῦδι

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕ πὼς ἡ συνομιλία μας μὲ τὸ Μίκη Θεοδωράκη, μᾶς ἔδωσε μιὰ σπάνια χαρὰ — μιὰ ἀπὸ τὶς σπανιώτερες πνευματικὲς χαρὲς ποὺ δοκιμάσαμε τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ὁ Μίκης — ἕνας τριαντάρης ἢ τριανταπεντάρης νέος, ψηλός, κασιανός, εὐπροσήγορος καὶ πρόθυμος ἄνθρωπος—δὲν ἔχει βέβαια ἀνάγκη ἀπ' τὴ δική μου παρουσίασι. Ἡ μουσική του — ἡ κλασσικὴ ἐννοῶ μουσικὴ μὲ τὴν ὁποία ἀσχολήθηκε σοβαρὰ καὶ γιὰ χρόνια, καὶ ἡ λαϊκὴ μουσική, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ «πάθος τὸ ἱερὸ» τῆς ζωῆς του, — τώρα τελευταῖα μιλάει γιὰ λογαριασμό του καὶ τὸ εὐρὺ κοινὸ ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπό του τὸν ἑρμηνευτὴ τῶν καϋμῶν καὶ τῶν πόθων του.

Πῆρε λοιπὸν τὰ τραγούδια του καὶ τὰ ἔκανε συντροφιά του καὶ χαρά του καὶ τὸν παραδέχτηκε σὰν τὸν καλύτερο σύγχρονο Ἕλληνα συνθέτη.

★

Βρήκαμε τὸν Θεοδωράκη παρέα μὲ τοὺς κύριους ἑρμηνευτὲς τῶν τραγουδιῶν του, τὸν Μανώλη Χιώτη, τὴ Μαίρη Λίντα, τὸ Γρηγόρη Μπιθικώτση καὶ μερικοὺς ἄλλους, πάνω στὴν πρόβα τους.

Ἑτοίμαζαν τὸ ρεσιτάλ, τὸ «Κεντρικό», ὅπου ὁ συνθέτης μὲ σολίστ τὸν Χιώτη θὰ παρουσίαζε τὴ νέα του παραγωγή.

Καθὼς ἀνεβαίναμε τὰ παλιὰ σανιδένια σκαλιά, ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ δωματιάκι τῆς πρόβας, τὸ σημερινὸ ἀστέρι τῆς στήλης μᾶς ἔστειλε τὸ πρῶτο του ἐπισκεπτήριο. Ἕνα μπουκέτο νότες, ὁλόδροσες καὶ μελωδικές, ποὺ κατρακύλησαν στὴ σκάλα, σὰ νὰ φτερούγισε ξαφνιασμένο ἕνα σμῆνος ἀπὸ γλυκόλαλα πουλάκια τοῦ ἀγροῦ.

Ἦταν μιὰ μελωδία — ἕνα τραγοῦδι ποὺ δὲν ἀκούστηκε ἀκόμα καὶ ποὺ αὐτὲς τὶς μέρες πρόκειται νὰ λανσαριστῆ στὸν κύκλο ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ἀρχιπέλαγος». Ἦταν τὸ τελευταῖο τραγοῦδι τοῦ Θεοδωράκη:

«Ἡ μάνα σου εἶναι τρελλὴ
καὶ σὲ κλειδώνει μοναχή.
Σὰν θέλω νἄμπω
στὴν κάμαρά σου
μοῦ ρίχνεις σχοινὶ μεταξωτὸ
καὶ κλειδωμένους
μᾶς βλέπει ἡ νύχτα...»

Ἀνεβήκαμε καὶ χτυπήσαμε τὴν πόρτα. Ἕνα πουλάκι εἶχε τρυπώσει καὶ στὴ δική μας καρδιὰ καὶ κελαϊδοῦσε. Ἦταν —τὄπαμε κιόλας στὴν ἀρχή— τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Θεοδωράκη.

★

— Ξέρετε, κατὰ κάποιο τρόπο, δὲ θέλω νὰ δίνω συνεντεύξεις, ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ συνομιλητῆ μας, μόλις μοῦ πρόσφερε καρέκλα καὶ τσιγάρο. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶστε ὁ πρῶτος δημοσιογράφος, ποὺ ἀποφασίζω νὰ μιλήσω μαζί του.

Ἄνοιξα τὰ μάτια ἀπὸ ἔκπληξι.

— Κι' αὐτὰ ποὺ γράφονται γιὰ σᾶς;

— Μερικὰ λόγια. Συνήθως ἄλλα λέω, κι' ἄλλα γράφονται. Ἀκόμα καὶ κάτι ποὺ ἔγραψα τελευταῖα — μιὰ ἐπιστολὴ σὲ κάποιο περιοδικὸ — παραποιήθηκε σύμφωνα μὲ τὶς ἀπόψεις τῆς συντάξεώς του. Ἔτσι..

— Ἔτσι; Ὁλοκληρῶστε τὴ σκέψι σας, παρακαλῶ...

Διστάζει. Σκέπτεται λίγο καὶ στὸ τέλος ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμία του:

— Δὲν εἶμαι «βεντέττα». Θἆταν κουτὸ νὰ μὲ νομίση ὁ κόσμος γιὰ «βεντέττα». Γιά σκεφτῆτε το καὶ σεῖς. Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ὅλα... βεντετοποιοῦνται.

— Μὰ τὸ κακὸ δὲν ξεκινάει πάντα ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους. Καμμιὰ φορὰ κι' οἱ καλλιτέχνες ἐπιδιώκουν μόνοι τους τὴ βεντετοποίησι διὰ τοῦ θορύβου. Ἀ προπό. Μοὔρχεται στὸ νοῦ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάποιος συνάδελφός σας. Ἔκαμε τόσο θόρυβο τελευταῖα, ἀρνούμενος τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

Χαμογελᾶ.

— Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ κλῖμα μου αὐτά. Ἐξ ἄλλου...

— Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶναι κι' αὐτὸς λάτρης τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ὅπως ἐσεῖς. Κι' αὐτὸς δημιουργεῖ λαϊκὴ μουσική.

Μὲ διακόπτει, μιλῶντας ἁπλᾶ:

— Διασκευάζει, θέλετε, νὰ πῆτε.

Λέει τὸ λόγο φυσικὰ καὶ ἥρεμα, χωρὶς νὰ νοιώθη ὅτι ἐξαπολύει μιὰ βόμβα, γιὰ τοὺς μουσικοὺς κύκλους.

— Διασκευάζει; Πῶς τὸ ἐννοεῖτε αὐτό;

— Μὰ... τοῦ τόπα καὶ τοῦ ἰδίου. Βλέπει τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι... ἀπ' ἔξω...

— Ἐνῶ ἐσεῖς;

★

Νά ποὺ φτάσαμε καὶ στὸν «ἑαυτό» του. Στὴ δική του προσπάθεια καὶ τὴ δική του προσωπικότητα.

Γιὰ ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς τὴ συνέχεια τῆς συνομιλίας καὶ τὸ νόημά της, θἄπρεπε νὰ ὁπλιστῆ μὲ ὡρισμένες πληροφορίες γιὰ τὸ Μίκη Θεοδωράκη καὶ τὸ ἔργο του.

Τὸ ἔργο αὐτὸ — καθαρὰ μουσικὸ — χωρίζεται μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, σὲ δυὸ σκέλη: Στὴ σοβαρή του ἐργασία πάνω στὴν κλασσικὴ μουσικὴ καὶ στὴν ὄπερα, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπη καὶ ἀξιόλογη καὶ ποὺ ἔχει ἐκτιμηθῆ ἀρκετὰ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὸν τόπο μας. Καί, δεύτερο, στὴ λαϊκὴ μουσικὴ καὶ στὸ λαϊκὸ τραγοῦδι, ποὺ ἑλκύει τελευταῖα τὸ ἐνδιαφέρο του, καὶ ποὺ κατὰ προτίμησι ἀποτέλεσε τὸ κύριο θέμα τῆς συνεντεύξεώς μας.

Δείγματα τῆς ἱκανότητάς του στὸ λαϊκὸ τραγοῦδι ὁ Θεοδωράκης ἔχει προσφέρει ὡς τώρα πολλά. Συνθέσεις του λαϊκῆς μουσικῆς, ὅπως ὁ «Ἐπιτάφιος», ἡ «Μυρτιά», «Μάννα μου καὶ Παναγιά μου», «Μαργαρίτα Μαργαρώ», «Δραπετσώνα», κ. ἄ., ποὺ εἶδαν τὸ φῶς τὰ τελευταῖα δυὸ χρόνια ἀγαπήθηκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ πλατὺ κοινὸ κι' ἔγιναν «σουξέ», ἐπισκιάζοντας κάθε ἄλλη λαϊκὴ μουσικὴ δημιουργία — ἀπὸ τὶς σύγχρονες βέβαια.

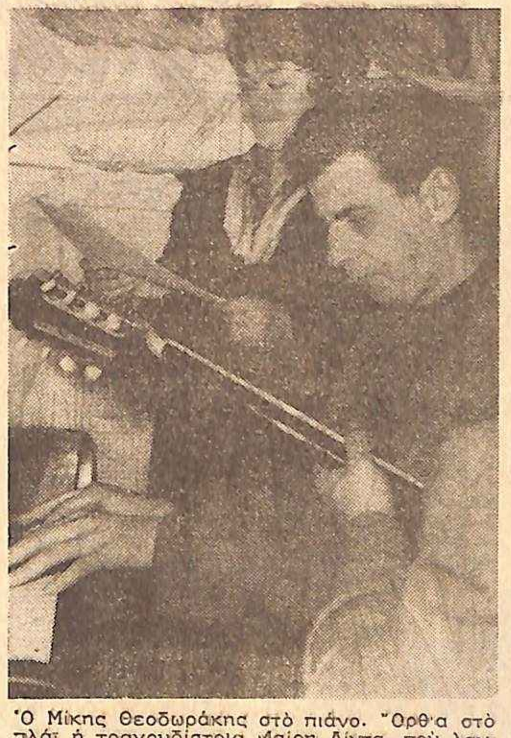

Ὁ Μίκης Θεοδωράκης στὸ πιάνο. Ὄρθια στὸ πλάϊ ἡ τραγουδίστρια Μαίρη Λίντα, ποὺ λανσάρει ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ νέα τραγούδια του.

Τὰ τραγούδια αὐτά, τραγουδημένα ἀπὸ τὸ ζευγάρι Μαίρη Λίντα — Χιώτη καὶ ἀπὸ τὸ Γρηγόρη Μπιθικότση, βρῆκαν τόση ἀπήχησι, ὥστε κυκλοφόρησαν ἀμέσως σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες δίσκους καὶ ὁ Θεοδωράκης, δίχως νὰ τὸ θέλη ἢ νὰ τὸ ἐπιδιώκη, ἔγινε τὸ πρόσωπο τῆς ἡμέρας, ὁ λατρευτὸς τῆς νεολαίας καὶ τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, τὸ λαμπερὸ ἀστέρι, ποὺ σελαγίζει στὸ μουσικό μας οὐρανό.

Ἀπέναντι σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κατακλυσμὸ εἶχα μιὰν ἐπιφύλαξι. Καὶ τοῦ τὴ διετύπωσα:

— Καθὼς λένε, κ. Θεοδωράκη, εἶστε σήμερα ὁ ἀνανεωτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ. Ἔχω τὴ γνώμη πὼς ἐσφαλμένα τοποθετεῖται τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι στὰ στενὰ περιθώρια τοῦ «λαϊκοῦ τραγουδιοῦ», ποὺ καλλιεργεῖτε καὶ σεῖς. Στὰ πλαίσια τοῦ «μπουζουκιοῦ», γιὰ νὰ ἐκφραστῶ ἔτσι.

Εἴπαμε τὸ λογάκι μας καὶ σταματήσαμε, περιμένοντας... τὴ θύελλα. Ὅμως... «θύελλα γιόκ», ὅπως εἶπε κι' ὁ γνωστὸς Τοῦρκος πλοίαρχος.

Ὁ Μίμης χαμογέλασε καὶ ἀπολογήθηκε ἁπλᾶ:

— Κατ' ἀρχὴν τὸ «μπουζοῦκι», ὅπως τόσο ἔντονα τὸ ἀναφέρατε, εἶναι ἕνα εὐχάριστο ἑλληνικὸ ὄργανο.

— Ἑλληνικό; Ὄχι δά. Ἀνατολίτικο, θέλετε νὰ πῆτε.

— Εἶπα ἑλληνικό. Δὲν ἔχει ὅμως σημασία. Τὸ μπουζοῦκι δὲν εἶναι... μουσική. Εἶναι ἁπλῶς ὄργανο. Ἕνα ἀρκετὰ εὐχάριστο ὄργανο, ἕνα ὄργανο «βασιλικό», ὅταν ἐκεῖνος ποὺ τὸ κρατᾶ ξέρη νὰ παίζη, ὅπως ὁ Μανώλης Χιώτης. Καὶ θέλω νὰ προσθέσω πὼς ἐκεῖνο ποὺ δίνει ἀξία στὸ ὄργανο εἶναι ἡ ποιότητα τῆς μουσικῆς καὶ ὁ τεχνίτης τοῦ ὀργάνου. Ὅταν κανεὶς κάνη τέχνη — καὶ θὰ συμφωνήσετε πὼς ἡ μουσικὴ εἶναι τέχνη — καὶ ὅταν ἡ τέχνη αὐτὴ εἶναι ποιότητος, παίζουν μικρὸ ρόλο τὰ ἐκφραστικά του μέσα. Θἆταν σὰ νὰ ἐπέβαλλε κανεὶς στὸ Ντοστογιέφσκυ, φέρ' εἰπεῖν, νὰ γράφη μὲ μολύβι ἢ μὲ μελάνι. Πάντα θἆταν ὁ Ντοστογιέφσκυ. Αὐτό, φυσικά, τὸ λέω, δίχως νὰ ἐννοῶ πὼς ἐγὼ πλησιάζω καὶ κατ' ἰδέαν τὸν τεράστιο αὐτὸ ὀγκόλιθο τῆς Τέχνης.

— Ἀναφέρατε τὸν ὅρο «μουσικὴ ποιότητος». Ἔχετε τὴ γνώμη πὼς τὸ «λαϊκὸ» τραγοῦδι εἶναι μουσικὴ ποιότητος, στὴν «ἐλαφρὰ» φυσικά;

— Καὶ βέβαια. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη μουσικὴ ἐκτὸς ἀπ' τὴ «λαϊκὴ» στὸν τόπο μας.

— Καὶ ἡ καλουμένη «ἐλαφρὰ μουσική»;

— Ποῦ τὴν εἴδατε, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα;

Ἀκοῦμε τὸ χαρακτηριστικὸ σφύριγμα μιᾶς καινούργιας «βόμβας», ποὺ πρόκειται νὰ «σκάση» στὸ στενὸ παλιὸ δωματιάκι, ὅπου οἱ «πρόβες» σταμάτησαν χάριν τῆς συνεντεύξεως.

— Ποῦ τὴν εἶδα; Τί λόγος! Μὰ ὑπάρχουν τόσα ἑλληνικὰ ἐλαφρὰ τραγούδια καὶ τόσοι Ἕλληνες συνθέτες τῆς ἐλαφρᾶς.

— Οἱ μόνοι συνθέτες ἑλληνικῆς μουσικῆς, ποὺ ξέρω, εἶναι ὁ Τσιτσάνης, ὁ Μανώλης Χιώτης καὶ οἱ τραγουδισταὶ ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, ἡ Μαίρη Λίντα, ὁ Μπιθικότσης, ὁ Καζαντζίδης.

— Καὶ τὰ ὡραῖα ἑλληνικὰ ταγκό μας, τὰ «μάμπο» μας, τα «τσάρλεστόν» μας;

— Μὰ τὸ εἴπατε μόνος σας. Εἶναι «ταγκὸ» ἢ «μάμπο». Δηλαδὴ λαϊκὴ μουσικὴ νοτιοαμερικάνικη. Δὲ νομίζετε, ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φτιάξουμε «ἑλληνικὴ» μουσική;

★

Μεταξὺ ἑνὸς καφὲ καὶ ἑνὸς τσιγάρου, μᾶς ἀνέλυσε τὸ «πιστεύω» του. Μὲ ἁπλές, λιτὲς ἐκφράσεις. Καθὼς μιλοῦσε, εἴχαμε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕναν ἐπιστήμονα, ἕνα μαθηματικό, ποὺ μὲ τὸ γωνιόμετρο καὶ τὸ διαβήτη ἔλυε τὸ δύσκολο πρόβλημα.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἦταν — τί ἄλλο; — ἡ «μουσική». Ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι τέχνη «φυγῆς». Ὅταν ἀκοῦτε ἕνα τραγοῦδι, μὲ μοναδικὸ κίνητρο νὰ ξεχάσετε τὰ βάσανά σας, νὰ λησμονήσετε τὸν ἑαυτό σας, νὰ «φύγετε» γιὰ λίγο ἀπ' τὸ πετσί σας, δὲν ἀκοῦτε «τέχνη», δὲν ἀκοῦτε «μουσική». Ἁπλῶς ξεσκᾶτε ὅπως θὰ ξεσκάζατε ἂν πηγαίνατε νὰ παίξετε, φέρ' εἰπεῖν, πρέφα. Ἡ Τέχνη ὅμως δὲν εἶναι... γιὰ τὴν τέχνη, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

— Πῶς τὸ ἐννοεῖτε αὐτό;

— Νά, τὸν φέρνει κοντὰ στὸν ἑαυτό του, στὸν πόνο του, στὴ χαρά του, στὴν ἴδια του τὴν καρδιά. Ἡ μουσική...

— ...Ἡ λαϊκὴ μουσική.

— Σωστά. Ἡ λαϊκὴ μουσικὴ καὶ τὸ λαϊκὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, τονισμένο πάνω στὸ ἑλληνικὸ χρῶμα καὶ τὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις, ἀφοῦ ἐμεῖς ποὺ τὰ δημιουργοῦμε εἴμαστε Ἕλληνες, ἔχει αὐτὴ τὴ δύναμι τῆς καλῆς τέχνης. Πλησιάζει τὸν ἄνθρωπο στὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ἡ λαϊκὴ μουσικὴ ἔχει, μπορῶ νὰ πῶ, δύναμι πανανθρώπινη. Ἄξιος ὁ μισθὸς ἐκείνων ποὺ τάσσουν τὸν ἑαυτό τους —μικρὸν ἢ μεγάλο— στὴν ἐξυπηρέτησί της.

★

Ἡ συνομιλία μας μὲ τὸν Θεοδωράκη —τὸ τόνισα ἀπ' τὴν ἀρχή— μᾶς ἔδωσε μιὰ σπάνια πνευματικὴ χαρά. Ὅταν κατεβαίναμε ἀπ' τὶς σκάλες ἔνοιωθα μιὰ παράξενη εὐδιαθεσία. Πάνω εἶχαν ἀρχίσει οἱ πρόβες καὶ τὸ σμῆνος τῶν πουλιῶν κατρακύλησε στὸ στενὸ διάδρομο.... Στ' αὐτιά μου ἔφτασε ἕνα τραγοῦδι, ἡ «Μαργαρίτα-Μαργαρώ»:

«Ἡ μάνα σου εἶναι τρελλὴ
καὶ σὲ κλειδώνει μοναχή...»

Βγήκαμε στὸ δρόμο τραγουδῶντας το. Σὲ λίγο θὰ τὸ τραγουδᾶτε καὶ σεῖς, θὰ τὸ τραγουδάη ὅλη ἡ Ἀθήνα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΕΣ

Στὸ σπίτι μου τὸ χαλασμένο

Παληοζωή, τὶς πίκρες σου
γιὰ μένα τὶς φυλοῦσες,
ὅ,τι ἔχτιζα τὸ γκρέμιζες
ὅ,τι εἶχα τὸ χαλοῦ-
(σες...

Στὸ σπίτι μου τὸ χα
(λασμένο
ποιὸν ἔχω τώρα νὰ
(περιμένω;

Ποτὲ γιὰ μένα ἡ
(αὐγὴ
δὲ βγαίνει, δὲ χα-
(ράζει,
αὐτοὺς ποὺ ἀγάπη-
(σα ἐγὼ
τὸ χῶμα τοὺς σκε-
(πάζει...

Στὸ σπίτι μου τὸ χα-
(λασμένο
ποιὸν ἔχω τώρα νὰ περιμένω;

Κεῖ ποὺ πονοῦσα ἄνοια
μὲ χτύπησε ἡ μοῖρα
καὶ τὰ φαρμάκια τὰ πικρὰ
ὅλα ἐγὼ τὰ ἤπια...

Στὸ σπίτι μου τὸ χαλασμένο
ποιὸν ἔχω τώρα νὰ περιμένω;

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τά ἄψυχα διηγοῦνται...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἕνα παγκάκι θυμᾶται...

«ΕΙΝΑΙ μιὰ πολὺ ρομαντικὴ περιοχὴ αὐτὴ ποὺ μὲ ἀγκαλιάζει. Καὶ ὁ ρομαντισμὸς θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς σὰν κάτι ξεπερασμένο — καὶ ἴσως νὰ εἶναι. Ἡ ἐποχή μας, καλπάζοντας πρὸς τὰ ἀτομικὰ πειράματά της, ἄφισε πίσω της τοὺς σπαρακτικοὺς στεναγμοὺς τῶν ἐρωτευμένων, ἴσως γιατὶ ερωτευμένοι, μὲ τὴν παλιὰ ἐτυμολογία τοῦ ὅρου, δὲν ὑπάρχουν πιά. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ἰσχυριστῇ κανεὶς ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας ζευγαρώνονται, μ' ἕνα ζευγάρωμα ὅμως ποὺ γίνεται χωρὶς αἰσθηματικὴ προπαρασκευη, καὶ χωρίζουν μ' ἕνα χωρισμὸ ποὺ γίνεται χωρὶς δραματικὰ ἐπακόλουθα.

Ἐλπίζω νὰ μὴν παρεξηγηθῶ σὰν ἕνα θλιβερὸ κατάλοιπο ἄλλων ἐποχῶν ποὺ ἐννοεῖ νὰ ἐπιβάλη τὴν ἀναχρονιστικὴ καὶ ἀπηρχαιωμένη παρελθοντολογία του, στοὺς πρακτικοὺς ἀπογόνους τῶν ρομαντικῶν προγόνων... Ἔχω δῆ ὅμως τόσα πολλά, ποὺ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι οἱ σανίδες μου ζυμώθηκαν μὲ τὸ αἴσθημα. Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε, ἄς θυμηθῶ κάτι ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸ παρελθόν μου, ποὺ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ τέτοιες ἀνάλογες ἀναμνήσεις...

*

»Ἦταν ἕνα ἀπόγεμα τοῦ Ὀκτωβρίου, στὴν πατρίδα μου, φυσικὰ — στὸ Ζάππειο. Ὀκτώβριος, ἀπόγεμα καὶ Ζάππειο, τρεῖς ἰσχυρότατοι παράγοντες μελαγχολίας. Μιὰ πυκνὴ φυλλωσιὰ μ' ἔκρυβε καὶ μὲ ράντιζε μὲ κίτρινα φῦλλα. Τὰ «σκουριασμένα» φῦλλα ποὺ ὀφείλουνε τὴ σκουριά τους στὸ φθινοπωρινὸ πρωτοβρόχι. Ἀπὸ κάπου, κρυμμένη μέσα στὶς ἀρρωστημένες φυλλωσιές, μιὰ ὀρχήστρα ξεψυχοῦσε μὲ τοὺς ἤχους της ξεπαγιασμένους ἀπὸ τὰ πρῶτα ρίγη...

»Ἕνα ἀεράκι, νοτισμένο ἀπ' τὴν ὑγρασία κάποιας μακρυνῆς βροχῆς, ξεμάλλιαζε μιὰ ἀκακία, πού, ἀπαρηγόρητη, ἄφινε τὰ δάκρυά της ν' ἀργοσταλάζουν σὲ κιτρινισμένα φῦλλα πρὸς τὸ χῶμα. Κι' ἀπάνω μου καθόταν ἕνας ὁλόασπρος γέρος. Μὲ τὴ ρεντιγκότα του κουμπωμένη ὣς ἀπάνω, διάβαζε μιὰν ἀπογεματινὴ ἐφημερίδα. Διερωτόμουν ἂν διάβαζε πραγματικά. Γιατὶ τὰ πρεσβυωπικὰ μάτια του πλανιόντουσαν στὶς γραμμὲς χωρὶς νὰ σταματᾶνε πουθενά, λὲς καὶ χάνονταν κάπου, μακρυὰ— ἴσως στὸ παρελθόν.

»Ἀπὸ τὴ δεντροστοιχία σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε ἕνα καρροτσάκι. Μιὰ καλοθρεμμένη νταντὰ τὸ ἔσπρωχνε, καὶ πίσω της ἀκολουθοῦσαν δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιά, νέα, ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, στήριζε τὴν ἄλλη, γριοῦλα, κυρτωμένη ἀπ' τὸν καιρό, μὲ τὰ μαλλιά της χιονισμένα καὶ τὰ χρόνια καταγραμμένα σὲ βαθύτατες ρυτίδες ἀπάνω στὸ πρόσωπό της. Ἕνα ἐβένινο μπαστουνάκι μὲ χρυσὴ λαβὴ συμπλήρωνε τὴν ὑποστήριξί της. Μ' ὅλη τὴ διπλὴ ξένη βοήθεια, ὅμως, σὲ μιὰ στιγμή, ἐκείνη σταμάτησε. Τὰ γηρατειὰ εἶναι τόσο περίεργα... Λαχανιάζουν καὶ στὸ ἴσωμα — ἐνῶ τὰ νειᾶτα σκαρφαλώνουν χαμογελαστὰ καὶ στὶς βουνοπλαγιές. Ἔτσι εἶν' ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου· περνάει μ' εὐκολία τὰ ἐμπόδια κι' ὅταν στὸ τέλος φτάση στὸν ἴσο δρόμο, ἀγκομαχάει καὶ πέφτει...

»— Κουράστηκες, μαμά;

»Ἦταν ἡ νέα ποὺ ρώτησε.

»Ἡ φωνὴ τῆς γριούλας ἔφτασε σπασμένη, σὰ στεναγμός:

»— Ναί, Λίζα.. Τὰ πόδια μου δὲ μὲ βαστᾶνε...

»Ἡ γριούλα ἄφισε τὸ μπράτσο τῆς κόρης της, κι' ἔπεσε ἀπάνω μου, δίπλα στὸ γέρο, ποὺ τώρα εἶχε ἀφίσει τὴν ἐφημερίδα του, καὶ τὴν κύτταζε, στὴν ἀρχὴ ἔκπληκτος, ὕστερα συγκινημένος.

»— Καλά, λοιπόν, μαμά, εἶπε ἡ νέα. Θὰ πᾶμε νὰ παίξη λιγάκι ὁ μπέμπης καὶ θὰ γυρίσουμε νὰ σὲ πάρουμε...

»Ἡ νταντὰ μὲ τὸ καρροτσάκι καὶ μὲ τὴ νέα γυναῖκα ἀπὸ πίσω, προχώρησαν. Ἡ γριούλα τακτοποιήθηκε στὸ παγκάκι, ἔβαλε δίπλα τὸ μπαστουνάκι της κι' ἑτοιμάστηκε νὰ παραδοθῆ στὴ σιωπηλὴ ρέμβη τῆς μεγάλης ἡλικίας, πού, ἐνῶ δὲν ἔχει τίποτα νὰ εὐχηθῆ καὶ νὰ περιμένη, ἔχει ὅμως τόσα ν' ἀναπολήση...

»Ὁ διπλανός της γέρος εἶχε μισοσηκωθῆ, γεμᾶτος συγκίνησι. Καὶ τὰ πανιασμένα χείλη του μουρμούρισαν ἕνα ὄνομα:

»— Μαριάννα...

»Αὐτὴ ἡ φωνή.. Αὐτὸ τ' ὄνομα, προφερμένο ἔτσι... Ἡ γριούλα γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι δίπλα της, στὸ πρόσωπο τοῦ κάτασπρου γέρου, ποὺ τὴν κύτταζε στὰ μάτια. Διέκρινε ξαφνικὰ ὅλη τὴν παλιά της ζωὴ ν' ἀνασταίνεται:

»— Κίμων!

»Κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοῦ φθινόπωρου τὶς πρῶτες ἀνατριχίλες, μέσα στὰ φῦλλα ποὺ ἔπεφταν, ἄρχισε χαμηλόφωνη, μελαγχολική, ἡ συζήτησι ποὺ ἔβγαινε μὲ κόπο ἀπὸ τὰ γέρικα χείλη:

»— Ἡ κόρη σου καὶ τὸ ἐγγονάκι σου;... Ἔ;...

»Ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ρωτοῦσε.

»— Ναί. Βγήκαμε μὲ τὴ λιακάδα...

»Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἐλαφρά. Μαζὶ μὲ τὴ συνηθισμένη τρεμούλα τῶν γερόντων, ἦρθε καὶ κάποια ἔντονη συγκίνησι νὰ μπερδέψη τὰ λόγια της.

»— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... ἔκανε ἐκεῖνος. Εἶδα τὴ λιακάδα σήμερα, ξεθάρρεψα καὶ βγῆκα... Φθινόπωρο, τὰ φῦλλα πέφτουν.. Κι' ὁ χειμῶνας δὲν εἶναι μακρυά... Σὲ λίγο τὰ σύννεφα θὰ μᾶς χωρίσουν ἀπ' τὸν ἥλιο, καὶ θὰ προσπαθοῦμε ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴν παγωνιά, μὲ δυὸ - τρία κούτσουρα ριγμένα στὸ τζάκι... Ἔχεις τζάκι, Μαριάννα;...

»— Ὄχι. Ἔχω καλοριφέρ...

»— Ἅ, δὲν ἔχεις δίκιο... Ὅποιος δὲν ἔχει πιὰ φωτιὰ στὶς φλέβες του, πρέπει νὰ τὴν ἔχη, τοὐλάχιστον, μπροστὰ στὰ μάτια του. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔχω τζάκι... Κι' ὅταν τ' ἀνάψω καὶ σπιθοβαλήση χαρούμενη ἡ φλόγα του, κάνω τὸν παλληκαρὰ στὸ χειμῶνα—πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια...

»Ἡ γριοῦλα τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

»— Μὰ τόσο πολὺ τὸν φοβᾶσαι τὸ χειμῶνα;...

»Ὁ γέρος κύτταξε μὲ μάτι θαμπὸ ἕνα συννεφάκι ποὺ μ' γάλωνε στὸν ὁρίζοντα. Ἡ φωνή του ἔφτασε σὰν ἀπὸ μακρυά:

»— Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια τὸν φοβᾶμαι πολύ, δὲ στὸ κρύβω... Γιατὶ σκέφτομαι πὼς κάθε χειμῶνας μου μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος...

»Ἀσυναίσθητα καὶ τῆς γριούλας τὰ μάτια καρφώθηκαν στὸ ἴδιο συννεφάκι ποὺ προχωροῦσε μεγαλώνοντας:

»— Σ' ἔχει ἐπηρεάσει τὸ φθινόπωρο...

»— Ποιό φθινόπωρο, Μαριάννα;... Ἐμεῖς δὲν πρέπει πιὰ νὰ μιλᾶμε παρὰ γιὰ χειμῶνα.

»— Εἶσαι, βλέπω, πολὺ ἀπαισιόδοξος...

»— Ἀπαισιόδοξος;.. Γιὰ κύτταξε τὰ μαλλιά μου, γιὰ κύτταξε καὶ τὰ δικά σου! Καὶ στῶν δυό μας τὸ κεφάλια τὸ ἔχει στρώσει. Καὶ τὸ χιόνι αὐτὸ δὲν περιμένει κανέναν ἀνοιξιάτικο ἥλιο γιὰ νὰ λυώση... Πῶς θὲς νὰ ζήση, λοιπόν, ἡ αἰσιοδοξία μέσα στὸ χιόνι, Μαριάννα;... Εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ ζητᾶς ζωντανὸ ἕνα κυκλάμινο μέσα στοὺς αἰώνιους παγετῶνες...

»Ἡ γριούλα ἔσκυψε πολὺ χαμηλὰ τὸ κεφάλι:

»— Ἀλήθεια...

»Ἡ ὀρχήστρα εἶχε πάψει ν' ἀκούγεται ἀπὸ μακρυά. Τὰ γέλοια τῶν παιδιῶν τὸ ἴδιο. Καὶ μόνο γύρω τους τὰ φῦλλα πέφτανε πάντα...

»— Χιόνια στὰ μαλλιά μας, Μαριάννα... Κι' ὅμως: Εἴχαμε κάποτε μαῦρα μαλλιὰ κι' ἐμεῖς...

»Ὢ, αὐτὴ ἡ φωνή, αὐτὰ τὰ λόγια, αὐτὸς ὁ χαμένος κόσμος ποὺ ζωντάνευε ἀπότομα ἀπόψε, μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ ὀκτωβριανοῦ ἀπομεσήμερου...

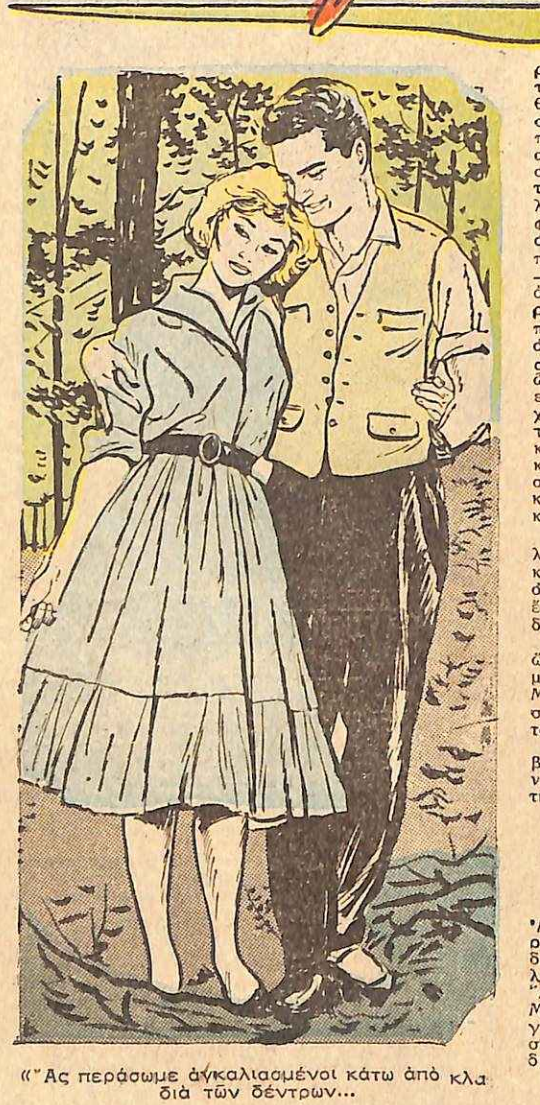

«Ἂς περάσωμε ἀγκαλιασμένοι κάτω ἀπὸ κλαδιὰ τῶν δέντρων...

»Ἡ γριούλα δάκρυσε, ἔκανε νὰ πάρη τὸ μαντηλάκι ἀπὸ τὴν τσάντα της καί, μὲ τὴν κίνησι, τῆς ἔπεσε τὸ ἐβένινο μπαστοῦνι. Ἐκεῖνος ἔσκυψε, τὸ σήκωσε, τῆς τὄδωσε:

»— Πάρε τὸ μπαστουνάκι σου... Τὴ συντροφιά σου... Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε μπαστουνάκι... Καὶ εἶναι σκληρὴ ἡ μοναξιὰ γιὰ τοὺς γέρους...

»Ἡ γριούλα πετάχτηκε ἀγανακτισμένη:

»— Οὔ, πιά! Γέροι... Γέροι.. Ἀντί, σήμερα, ποὺ σὲ ξαναεῖδα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, νὰ κάνης ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ τὸ ξεχάσουμε, κάνεις ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ τὸ θυμόμαστε...

»Ὁ γέρος τὴν κύτταξε μὲ ἐπιείκεια:

»— Καλά, Μαριάννα... Ἂς τὸ ξεχάσουμε...

»Ἀσυναίσθητα, ἀπαλά, τῆς ἔπιασε τὸ ἄσαρκο χέρι μὲ τὰ δυὸ δικά του καὶ συνέχισε:

»— Νά: Εἴμαστε δυὸ παιδιά... Ἐγὼ κάτι περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνων· ἐσὺ κάτι λιγώτερο... Ἔλα... Ἂς τρέξουμε μαζὶ στὴν Κολοκυθοῦ, στὰ Σεπόλια, στὰ Πατήσια, ἂς κόψουμε ὅσες μαργαρίτες βροῦμε, ἂς τὶς μαδήσουμε κι' ἂς πάρουμε στὰ σοβαρὰ ὅσες μᾶς ποῦνε «ναὶ» καὶ στ' ἀστεῖα ὅσες μᾶς ποῦνε «ὄχι». Ἂς περάσουμε ἀγκαλιασμένοι κάτω ἀπὸ ἀλύγιστα πλατάνια, κάτω ἀπο ραχιτικὰ πεῦκα, κάτω ἀπὸ ἀσπροπράσινες λεῦκες, δίπλα ἀπὸ ρυάκια μὲ ἀκατάσχετη ἐρωτικὴ φλυαρία... Ἔλα ὕστερα νὰ κόψουμε δρόμο μέσ' ἀπ' τοὺς κάμπους κι' ἀπ' τὰ περιβόλια, — δὲν πειράζει, ἂς λασπωθοῦνε λίγο τὰ σκαρπίνια σου.. — ἄσε νὰ σ' ἀνακατέψη λίγο τὰ μαλλιά σου ὁ ἄνεμος — δὲν πειράζει, κι' ἂς μὴν ἔχης τσατσάρα... —, ἄκουσε τὸ μονότονο κρότο τοῦ μαγκανοπήγαδου, μὰ πρόσεξε μὴ σὲ δαγκώση ἐκεῖνος ὁ ἀγριεμένος σκῦλος... Κι' ἄσε τὸ κορμί σου πάνω στὸ δικό μου, κι' ἄσε τὸ κεφαλάκι σου πάνω στὸν ὦμο μου, κι' ἄσε νὰ σοῦ φιλήσω τὰ μάτια, κι' ἂς εἶναι τὸ φιλὶ στὰ μάτια χωρισμός.. Νά, μήπως δὲ χωρίσαμε, Μαριάννα;... Ἔλα ν' ἀνηφορίσουμε κατὰ τὴ Νεάπολι, ἔλα νὰ ξαναβρεθοῦμε στὸ πατρικό σου τῆς ὁδοῦ Ἐρεσσοῦ — τότε... θυμᾶσαι;...— κι' ἔλα νὰ ξαναζήσουμε σὲ μιὰ γρήγορη, μὰ τόσο συγκινητική, ἀναδρομή, ὅλη αὐτὴ τὴ μελαγχολικὴ ἱστορία τοῦ ἄσκοπου ἔρωτά μας, ποὺ γεννήθηκε καὶ πέθανε χωρὶς νὰ ζήση...

»Τὸ δειλινὸ σκέπαζε σιγὰ - σιγὰ τὴ μελαγχολικὴ φύσι μὲ σκιές. Τὸ σύννεφο εἶχε μεγαλώσει κι' ἔκρυβε τὸν ἥλιο ποὺ ἀργόσβηνε στὴ δύσι.. Τὸ ἀεράκι, τὸ νοτισμένο ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ βροχούλα, ἔκανε τὴν ἀτμόσφαιρα νὰ ριγῆ... Κι' ἀπάνω μου δυὸ μελαγχολικὰ γεροντάκια ἀναπολοῦσαν...

»...Κι' ἡ ἀναπόλησί τους συνεχίστηκε ὣς τὴν ὥρα ποὺ ξαναγύρισε ἡ κόρη τῆς γριούλας, μαζὶ μὲ τὸ ἐγγονάκι της, μέσ' στὸ καρροτσάκι του... Μὲ κόπο ἡ γριούλα σηκώθηκε καὶ τοὺς ἀκολούθησε χωρὶς νὰ γυρίση νὰ κυττάξη — σὰ νὰ μὴν τολμοῦσε νὰ κυττάξη...

»Κι' ὁ γέρος, ἀφοῦ τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα νὰ χάνεται, σηκώθηκε κι' αὐτός, ξεσκόνισε λίγο τὴ ρεντιγκότα του, καὶ τράβηξε κατὰ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

* *

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΡΑΦΑΛΙΑ

Στὸν ἀποκλεισμὸ τοῦ Πειραιᾶ, στὰ 1855, οἱ Ἀγγλογάλλοι εἶχαν κατασχέσει τὰ πολεμικὰ καράβια μας. Ἕνας ὅμως καπετάνιος παράκουσε τὴ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως: ὁ Ὑδραῖος Ραφαλιᾶς, ποὺ ἔφυγε καὶ χάθηκε στὸ πέλαγος. Οἱ Ἄγγλοι τὸν κυνήγησαν καὶ τὸν ἀποκλείσανε στὴ Μυτιλήνη. Ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικὸς τότε, πήγε μὲ βάρκα στὴν κορβέτα κι' ἔδειξε τὴ διαταγὴ στὸν καπετάνιο. Ὁ Ραφαλιᾶς ὅμως ἅρπαξε τὴ διαταγὴ καὶ τὴν ἔσχισε.

—Ἐγὼ τέτοια διαταγὴ τὴ ...! ἀποκρίθηκε.

Ὁ Ἄγγλος ἔφυγε γρήγορα κι' ὁ Ραφαλιᾶς εἶπε στοὺς ναῦτες του:

— Εἶναι κανένας σας ποὺ θέλει νὰ δώσουμε τὸ καράβι;

— Κανένας! εἶπαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

Τότε ὁ Ραφαλιᾶς κατέβασε τὴ σημαία, τὴν τύλιξε γύρω στὸ κορμί του καὶ παράγγειλε νὰ ἑτοιμάσουν τὰ κανόνια.

Μὰ καὶ πάλι φάνηκε ὁ Ἄγγλος, ποὺ ἐρχότανε βίζιτα στὸν ἀντάρτη. Ἀντὶ ὅμως νὰ τοῦ βουλιάξη τὸ καράβι, τοὔσφιξε τὸ χέρι μὲ θαυμασμό.

Σὲ λίγο ὁ Ἄγγλος ἔκανε πανιὰ μὲ τὰ πολεμικά του, ἐνῶ ὁ Ραφαλιᾶς ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη ἀρμένιζε γιὰ μακρυά.

Ὅταν τέλειωσε ὁ ἀποκλεισμός, ὁ Ραφαλιᾶς γύρισε στὸν Πειραιᾶ

Ὁ βασιληᾶς Ὄθωνας, μόλις τὄμαθε, κατέβηκε στὸ καράβι του καὶ μὲ βαρὺ ὕφος εἶπε στὸν Ραφαλιᾶ:

—Γιατὶ δὲν ὑπακούσατε εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ δὲν παραδώσατε τὸ καράβι; Καὶ τόσους μῆνες ποῦ ἤσαστε;

—Δὲν ἤθελα νὰ μαυρίσω τὸ κούτελο τῆς πατρίδας, οὔτε τὸ κούτελο τοῦ βασιληᾶ μου! ἀποκρίθηκε ὁ ἡρωϊκὸς καπετάνιος.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ στήν ΑΙΓΙΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ	: ΑΛΙΚΗ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ	: ΤΖΩΝΥ (Δημόσ.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ	: ΖΑΝ
ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΣΗ	: ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ	: ΝΕΝΕ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ	: ΝΤΟΝΤΟΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ	: ΥΠΗΡΕΤΗΣ
Θ. ΒΕΓΓΟΣ	: ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Σενάριο — Σκηνοθεσία — Παραγωγή
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

14ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη φτάνει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της στὴν Αἴγινα. Στὴν παραλία συναντοῦν τὸν Ζάν, νεαρὸ ἀπόγονο τῆς πιὸ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ νησιοῦ, ποὺ πηγαίνει στὸ ψάρεμα καὶ εἶναι γι' αὐτὸ ἀτημέλητα ντυμένος. Ἡ Ἀλίκη τὸν περνάει γιὰ ἀχθοφόρο καὶ τὸν φωνάζει γιὰ νὰ μεταφέρη τὶς βαλίτσες τους. Τρεῖς μέρες ἀργότερα συναντᾶ στὴν παραλία ἕνα κομψοντυμένο νέο, τὸ Ζάν, ποὺ ὅλοι ἀποκαλοῦν Ἄρχοντα καὶ ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸ Γιάννακα, τὸν ἀχθοφόρο. Ἐνῶ ὁ Τζώνυ ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴ Νενέ, ἡ Ἀλίκη ἀνακαλύπτει πὼς ὁ Γιάννακας καὶ ὁ Ζὰν εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Πηγαίνει, λοιπόν, στὸ ἀρχοντικὸ τῆς Δούκισσας, τοῦ δίνει δυὸ χαστούκια καὶ παίρνοντας ἕνα ποδήλατο φεύγει γιὰ τὸ λιμάνι...

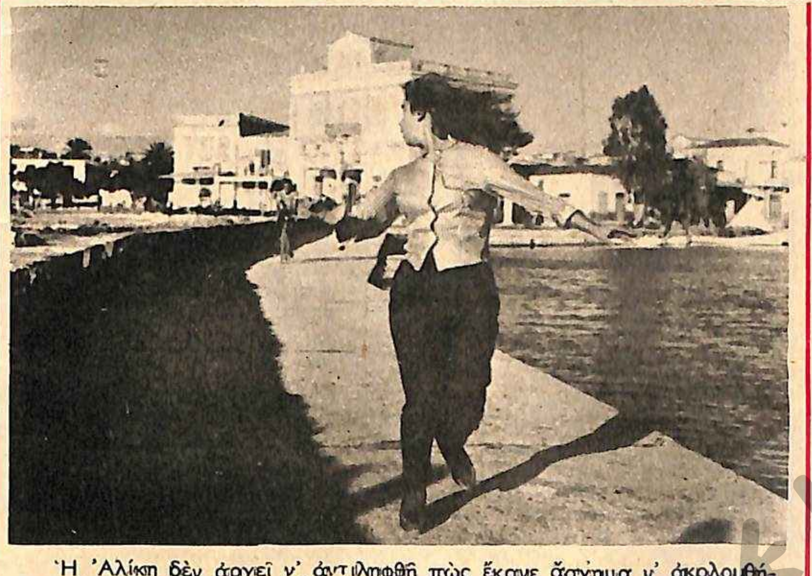

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀργεῖ ν' ἀντιληφθῆ πὼς ἔκανε ἄσχημα ν' ἀκολουθήση τὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ὁ ναΐσκος αὐτός, ποὺ εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο τὸ ἔμβλημα τῆς Αἰγίνης, βρίσκεται πάνω στὸ μῶλο, ποὺ προστατεύει τὸ λιμάνι. Βλέποντας, λοιπόν, τὸ Ζὰν νὰ ἔρχεται μὲ τὸ ποδήλατό του...

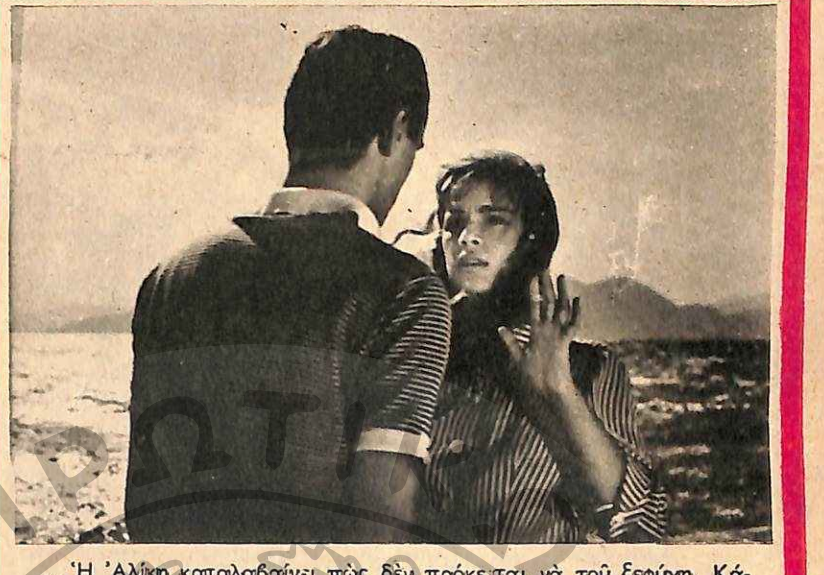

... Ἡ Ἀλίκη καταλαβαίνει πὼς δὲν πρόκειται νὰ τοῦ ξεφύγη. Κάνει νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι. Ὁ Ζὰν ὅμως δίνει τὸ ποδήλατό του σ' ἕνα μικρὸ καὶ τὸν στέλνει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἱεροῦ. Ἡ Ἀλίκη βλέποντας τὴ ρόδα, τρέχει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ πέφτει πάνω στὸ Ζάν, ποὺ τὴν περιμένει ἐκεῖ.

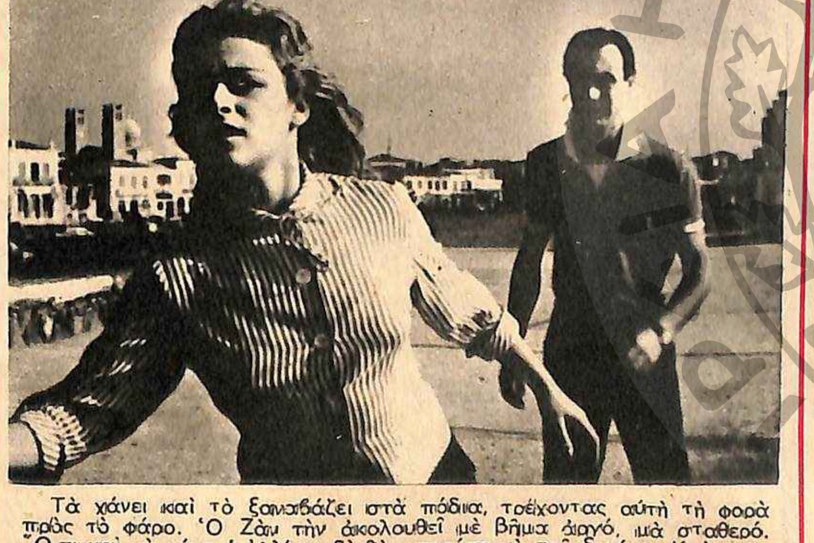

Τὰ χάνει καὶ τὸ ξαναβάζει στὰ πόδια, τρέχοντας αὐτὴ τὴ φορὰ πρὸς τὸ φάρο. Ὁ Ζὰν τὴν ἀκολουθεῖ μὲ βῆμα ἀργό, μὰ σταθερό. Ὅ,τι καὶ νὰ κάνη ἡ Ἀλίκη, δὲ θὰ μπορέση νὰ τοῦ ξεφύγη. Καὶ πραγματικά, φτάνοντας στὸ φάρο, ἐκείνη σταματᾶ. Ἡ θάλασσα εἶναι φουρτουνιασμένη κι' ἕνα δυνατὸ κῦμα τὴν καταβρέχει.

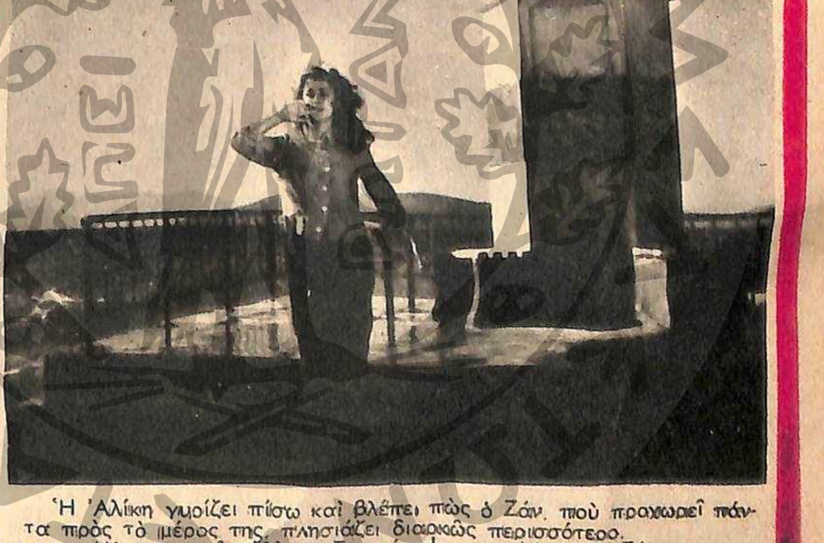

Ἡ Ἀλίκη γυρίζει πίσω καὶ βλέπει πὼς ὁ Ζάν, ποὺ προχωρεῖ πάντα πρὸς τὸ μέρος της, πλησιάζει διαρκῶς περισσότερο.

— Μὴ προχωρῆς ἄλλο... Σταμάτα!... φωνάζει στὸ Ζάν.

Ἐκεῖνος ὅμως χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ σημασία στὰ λόγια της ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῆ.

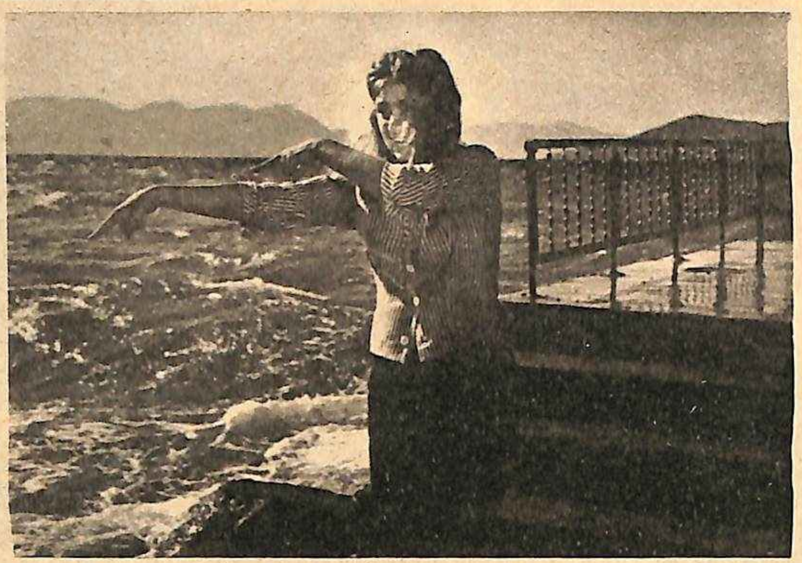

— Σταμάτα!... τοῦ ξαναφωνάζει ἡ Ἀλίκη... Μὴ πλησιάζης ἄλλο.
Καὶ βλέποντας πὼς ὁ Ζὰν δὲν ἐννοεῖ νὰ συμμορφωθῆ, τοῦ φωνάζε δείχνοντάς του τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα:
— Ἕνα βῆμα ἂν κάνης ἀκόμη, θὰ πέσω νὰ πνιγῶ!...
Ὁ Ζὰν ὅμως ξέρει πὼς δὲν πρόκειται νὰ πέση.

Καί, πραγματικά, σὲ λίγο βρίσκεται μπροστά της. Πρὶν ἐκείνη προφτάση νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπειλή της, ὁ Ζὰν τὴ σφίγγει πάνω του. Ἐκείνη κάνει στὴν ἀρχὴ ν' ἀντισταθῆ, δὲν ἀργεῖ ὅμως νὰ γείρη, νικημένη, μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸ ἀναπόφευκτο φιλὶ ἔρχεται νὰ ἐπισφραγίση τὴ συνθηκολόγησι καὶ ὁ Ζὰν δὲν ξεκολλάει τὰ χείλη του ἀπὸ τὰ δικά της, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ τῆς ψιθυρίση:
— Σ' ἀγαπῶ!...
— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ... τοῦ ψιθυρίζει κι' ἐκείνη...

Ξαφνικά, ὅμως, συνέρχεται καὶ ἀπωθώντας τὸν Ζὰν λέει:
— Τί εἶπα;
— Εἶπες πὼς κι' ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς...
— Κι' ἐσὺ τὸ πίστεψες ἔ; Ἡ σειρά μου τώρα νὰ σὲ κοροϊδέψω, ὅπως μὲ κοροΐδευες ἐσὺ τόσες μέρες!

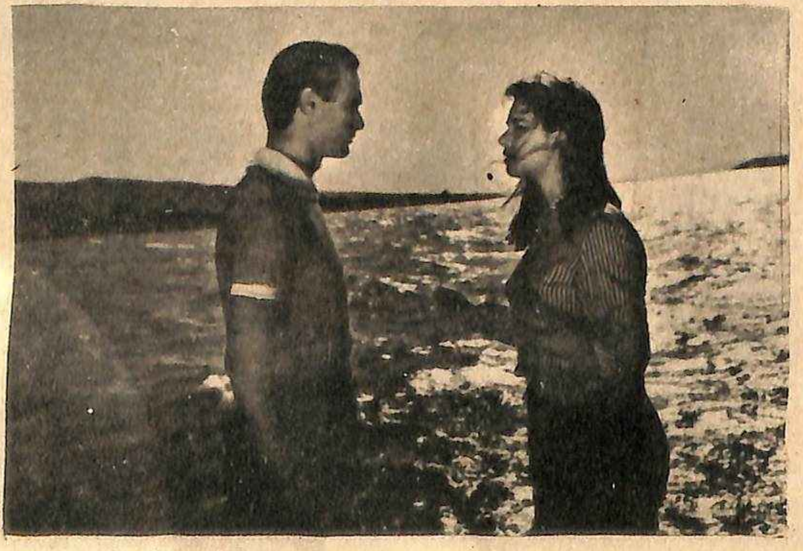

— Δὲ σὲ κοροΐδεψα, Μουσίτσα...
— Πῶς λέγεται τότε αὐτό, ποὺ ἔκανες;
— Ἐσὺ ἄρχισες τὸ παιγνίδι, παίρνοντάς με γι' ἀχθοφόρο τὴν πρώτη μέρα, ποὺ ἦρθες στὴν Αἴγινα.
— Καὶ γιατί δὲ μοῦ εἶπες ἀμέσως τὴν ἀλήθεια;

— Δὲ σοῦ κρύβω πὼς μοῦ ἄρεσες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ σὲ κάνω νὰ ἐνδιαφερθῆς γιὰ μένα ἐπειδὴ εἶμαι πλούσιος, ἐπειδὴ εἶμαι ὁ «Ἄρχοντας» τοῦ νησιοῦ. Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο μ' εὐχαριστοῦσε, ποὺ σ' ἔβλεπα νὰ ἐνδιαφέρεσαι περισσότερο γιὰ τὸ Γιάννακα τὸ μπεκρῆ, παρά...

... Γιὰ τὸν πλούσιο καὶ κομψὸ Ζάν...
Τὰ λόγια καὶ οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ζὰν συγκινοῦν τὴν Ἀλίκη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως θυμᾶται ὅσα τῆς εἶπε πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ ἀμαξᾶς καὶ διαμαρτύρεται:
— Ἔκανες ὅμως ὅλη τὴν Αἴγινα νὰ γελάη σὲ βάρος μου!...

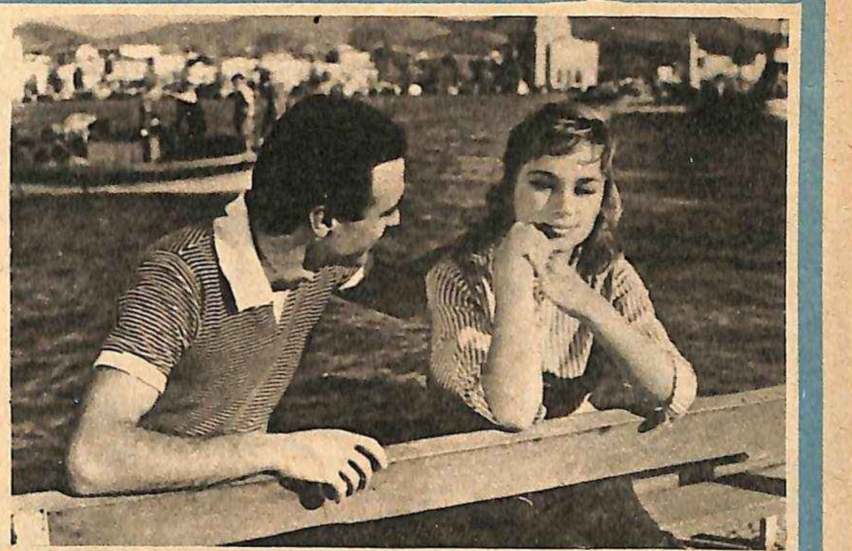

— Κανεὶς δὲ γέλασε σὲ βάρος σου... Ὅλοι ὅσοι μὲ βοήθησαν νὰ παίξω τὸ διπλὸ παιγνίδι, τὸ ἔκαναν πρόθυμα, γιατὶ ἤξεραν πὼς σ' ἀγαποῦσα... Ρώτησέ τους, ἂν δὲ μὲ πιστεύης...
Ἡ Ἀλίκη μένει σκεπτικὴ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο σηκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἅγιο Νικόλα.

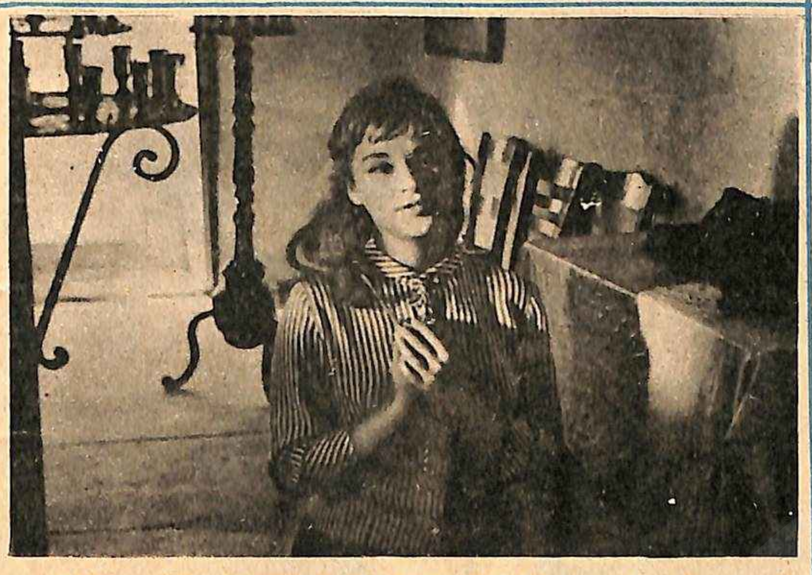

Μπαίνει μέσα, πλησιάζει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, κάνει τὸ σταυρό της καὶ προσεύχεται σιωπηλά. Ὁ Ζάν, ποὺ ἔχει κι' ἐκεῖνος πλησιάσει στὸ μεταξὺ τὸ ἐκκλησάκι, στέκεται στὴν εἴσοδο καὶ τὴν κυττάζει. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μάθη τί σκέπτεται ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Ἀλίκη, μὰ δὲν τολμᾶ νὰ τὴ διακόψη.

Μόνο ὅταν ἡ Ἀλίκη τελειώνη καὶ παίρνη ἕνα κερὶ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψη, ὁ Ζὰν παίρνοντας κι' αὐτὸς ἕνα ἄλλο, τὴν πλησιάζει καὶ πιάνοντάς της τὸ χέρι τῆς τὸ σφίγγει χωρὶς νὰ πῆ λέξι.
Ἡ Ἀλίκη τὸν κυττάζει στὸ πρόσωπο...

... Σὰν νὰ προσπαθῆ κι' ἐκείνη νὰ μαντέψη τὶς σκέψεις του.
Ὅταν ὅμως ὁ Ζὰν γυρίζη καὶ τὴν κυττάζη στὰ μάτια, τότε ἡ Ἀλίκη τοῦ χαμογελᾶ κατασυγκινημένη, σὰν νὰ κατάλαβε μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ πὼς ὅλα ὅσα τῆς εἶπε ἦταν ἀλήθεια.
— Ἔλα! τῆς ψιθυρίζει ὁ Ζὰν σφίγγοντάς της καὶ πάλι τὸ χέρι.

Μόλις βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι, ὁ Ζὰν ξαναπαίρνει τὴν Ἀλίκη στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐκείνη τότε, ὄχι μόνο τὸν ἀφίνει νὰ φιλήση τὰ χείλη της, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνταποδίδει τὸ φιλί του μὲ τὴν ἴδια θέρμη.
— Εἶσαι τὸ κορίτσι, ποὺ χρόνια περίμενα, τῆς ψιθυρίζει ὁ Ζάν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

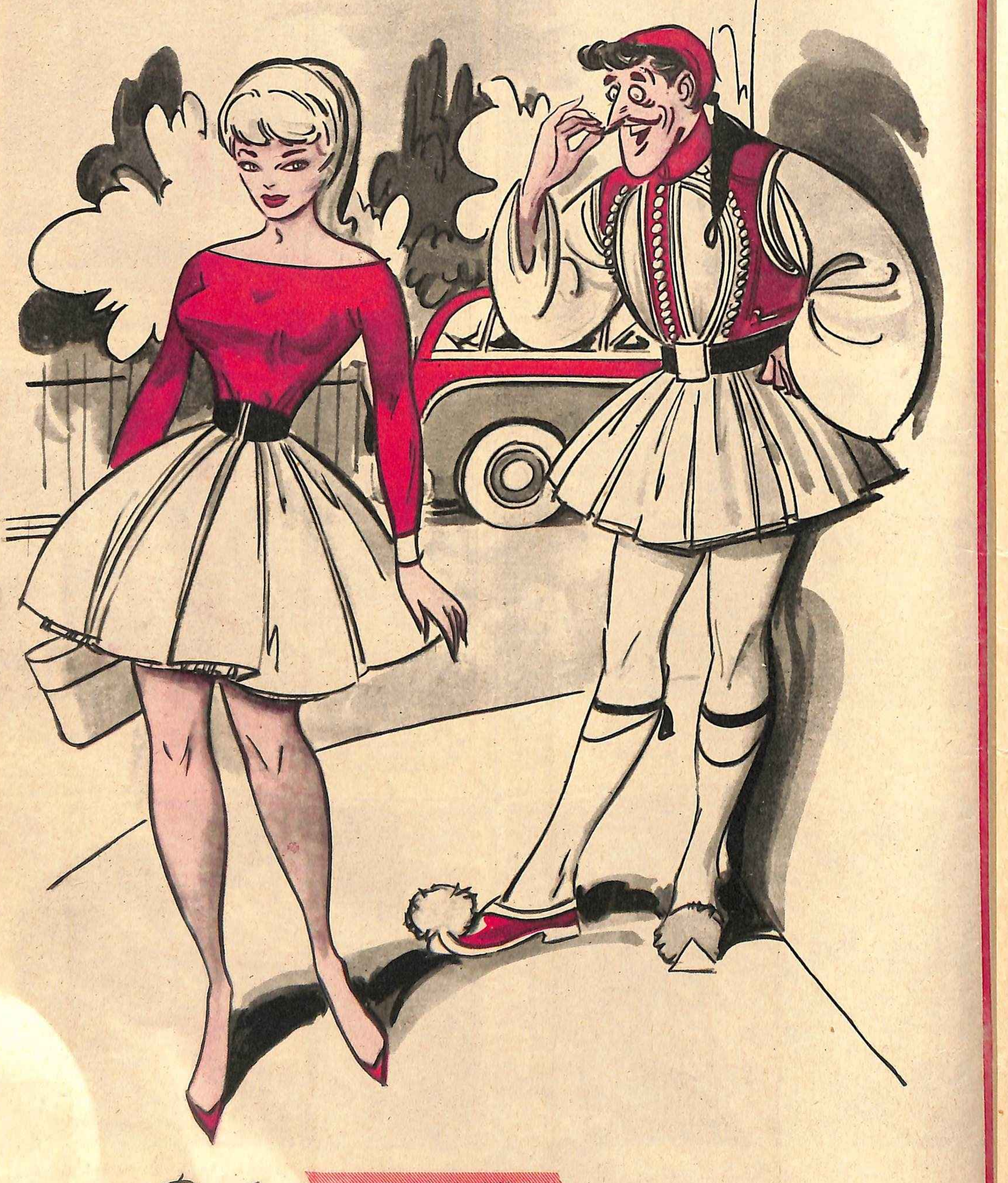

— Τσελιά μου, ἐσύ!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Συναρπαστικό ἱπποτικό μυθιστόρημα ὑπό Μιχαήλ Ζεβακό

Η ΑΜΑΖΟΝΑ μέ τό σπαθί

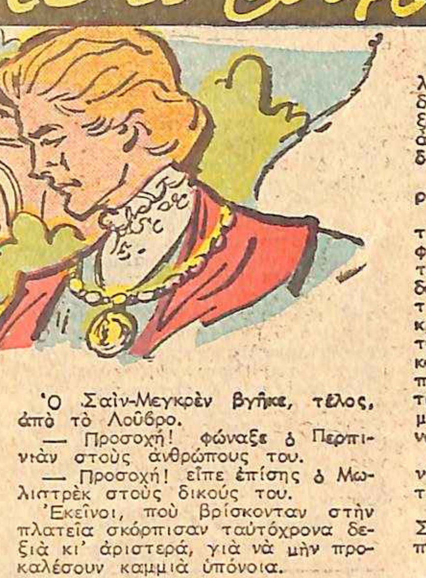

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 Πινὰκλ παρασκευάζει τὰ δηλητήρια, ποὺ προορίζονται γιὰ τὸ βασιλιᾶ, ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 Πινὰκλ μπαίνει κρυφὰ στὸ διαμέρισμά του, ἀδειάζει τὰ μπουκαλάκια καὶ ἀντικαθιστᾶ τὸ περιεχόμενό τους μὲ νερό. Στὸ μεταξύ, ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης, ποὺ ἔχει πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν Σοριέντες τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, προσποιεῖται ὅτι θὰ πάη γιὰ κυνῆγι στὰ κτήματά του. Ἡ γυναῖκα του, ἀνύποπτη, εἰδοποιεῖ τὸν Σαὶν Μεγκρήν. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι συναντιῶνται σ' ἕνα ἀπόμερο σπιτάκι. Ἀλλά, γιὰ κακή τους τύχη, ὁ Τρομπαφιὸρ κι' ὁ Σπαρτιμόσκα ἀνακαλύπτουν τὸ κρησφύγετό τους καὶ τὸ κάνουν γνωστὸ στὸ Γκίζη, ποὺ κρύβεται στὸ Παρίσι. Ὁ δοῦκας καταστρώνει τότε ἕνα σατανικὸ σχέδιο γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Σαὶν Μεγκρὲν καὶ τὴ γυναῖκα του. Ἀλλ' ὁ Σοριέντες ἔχει λόγους γιὰ νὰ μὴ θέλη νὰ πάθη κακὸ ἡ δούκισσα. Προσπαθεῖ, λοιπόν, νὰ πείση τὸν Γκίζη ὅτι τὸ συμφέρον του ἀπαιτεῖ νὰ μὴν τὴν πειράξη.

14ον

Ὁ Γκίζης γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

— Εἴσαστε βέβαιος; ρώτησε.

— Τὰ δηλητήρια τοῦ Πινὰκλ δὲ συγχωροῦν, ἀπάντησε ὁ Σοριέντες. Κι' ὁ βασιλιᾶς ἤπιε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δηλητήρια.

Φαινόταν ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε.

— Σ' ἕνα μῆνα! ψιθύρισε ὁ Γκίζης μὲ συλλογισμένο ὕφος. Σ' ἕνα μῆνα πρέπει νὰ κυριεύσωμε ἕνα θρόνο!... Καὶ ποιὸ θρόνο! Τὸν ὡραιότερο τῆς χριστιανωσύνης!

— Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ καταχτήσετε αὐτὸ τὸ θρόνο, εἶπε ὁ Σοριέντες. Νομίζω, ἄλλωστε, πὼς ἔχετε τὰ μεγαλύτερα δικαιώματα πάνω σ' αὐτόν. Ὅσο γιὰ μένα, ἔχω πάρει τὰ μέτρα μου καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἰσπανίας, δὲ θὰ βρῆτε κανένα ἐμπόδιο. Ἀλλὰ νομίζω πὼς καὶ σεῖς, αὐθέντα, πρέπει νὰ προετοιμασθῆτε, ἂν δὲ θέλετε νὰ χάσετε τὴν εὐκαιρία.

— Καὶ βέβαια, θὰ κάμω ὅ,τι πρέπει, ἀπάντησε ὁ Γκίζης, ποὺ εἶχε ξεχάσει γιὰ τὴ στιγμὴ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ φίλο της. Θὰ συγκαλέσω τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου καὶ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς μου, γιὰ νὰ πάρωμε τὶς ἀπαιτούμενες ἀποφάσεις. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ τὸ χρόνο καὶ τὸν τόπο, ὅπου θὰ γίνη αὐτὴ ἡ συγκέντρωσις, γιατὶ φοβᾶμαι ὅτι, χωρὶς ἐσᾶς, δὲ θὰ καταλήξωμε σὲ γενναῖες καὶ δραστήριες ἀποφάσεις. Εἴσαστε ὁ μεγάλος φίλος μου.

— Ὅσο γρηγορώτερα, τόσο καλύτερο θὰ εἶναι, εἶπε ὁ Σοριέντες. Συχωρέστε με, αὐθέντα, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν παίρνουν ἀναβολή.

— Μείνετε ἥσυχος, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Γκίζης. Δὲ θ' ἀφίσω αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ μοῦ ξεφύγη.

Τυλίχτηκε κατόπιν μὲ τὸ μανδύα του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη. Ἀλλ' ἂν ὁ Γκίζης εἶχε ξεχάσει τὴ γυναῖκα του, ὁ Σοριέντες εἶχε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ τοῦ τὴν ξαναθυμίση.

— Σ' ἕνα μῆνα θὰ εἴσαστε βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας, τοῦ ξαναεῖπε. Καὶ τότε θὰ πρέπει νὰ λογαριάζετε τὴν κοινὴ γνώμη καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὴν ἔχετε πάντοτε μὲ τὸ μέρος σας.

— Ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ Γκίζης.

— Νά γιὰ ποιὸ λόγο δὲν πρέπει νὰ δώσετε σὲ κανένα τὸ δικαίωμα νὰ μπορέση νὰ πῆ, ὅτι ὁ καινούργιος βασιλιᾶς μαχαίρωσε τὴ σύζυγό του, γιατὶ ἦταν ἄπιστη.

Ὁ Γκίζης ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Ἡ δούκισσα τῆς Γκίζης θὰ χρωστάη σὲ σᾶς τὴ ζωή της, εἶπε ἔπειτα. Τὸ Σαὶν-Μεγκρέν, ὅμως, τὸν κρατάω! Καὶ καμμιὰ δύναμι δὲ θὰ μπορέση νὰ μοῦ τὸν πάρη ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ὁ Σοριέντες ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

«Δὲ θὰ τολμήση νὰ χτυπήση τὴ δούκισσα, σκεφτόταν. Κι' ἔτσι ἡ «κυρία» δὲ θὰ γίνη βασίλισσα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρά, μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος».

Ὁ Γκίζης, ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ διατηρήση τὸ ἰνκόγνιτό του, ἔφυγε μόνος του, χωρὶς ὁ Σοριέντες νὰ τὸν συνοδεύση ὡς τὸ κεφαλόσκαλο, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρῖζα μπῆκε στὸ γραφεῖο.

— Λοιπόν, τί εἶπε ὁ δούκας; ρώτησε ἀνυπόμονα.

— Εἶπε, ὅτι ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν θὰ πάψη αὔριο νὰ ζῆ, ἀπάντησε ὁ Σοριέντες.

— Δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ Σαὶν-Μεγκρέν, φώναξε μὲ θυμὸ ἡ συνομιλήτριά του. Σᾶς ρωτάω γιὰ τὴ δούκισσα... Τί σᾶς εἶπε γι' αὐτήν;

— Ἡ δούκισσα θὰ ἔχη τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸ Σαὶν-Μεγκρέν, ἀπάντησε ὁ Σοριέντες.

Μιλοῦσε μὲ τόση βεβαιότητα, ὥστε ἡ συνομιλήτριά του δὲν ὑποπτεύθηκε ὅτι τῆς ἔλεγε ψέμματα. Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρῖζα ἔφυγε ἀμέσως.

— Σ' ἕνα μῆνα θὰ εἶμαι δούκισσα τῆς Γκίζης κι' ὕστερα βασίλισσα τῆς Γαλλίας! σκεφτόταν.

Η ΠΑΓΙΔΑ

Συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τὸν Περπινιὰν καὶ τὸν Μωλιστρέκ, ὁ Γκίζης πέρασε στὴν ἀντίθετη ὄχθη. Ἀπὸ ἐκεῖ, διευθύνθηκε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὅπου βρισκόταν τὸ μέγαρο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐκεῖ πέρασε τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ διευθύνθηκε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ὀνωρίου, ποὺ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

Στὸ δρόμο αὐτὸ εἶχαν πάει ἀπὸ πρὶν οἱ δολοφόνοι. Ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριά. Χωρισμένοι σὲ μικρὲς ὁμάδες ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς, πηγαινοέρχονταν πάνω στὸ δρόμο, συζητοῦσαν, γελοῦσαν κι' ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπων, ποὺ βρίσκονταν τυχαῖα ἐκεῖ.

Ὁ Περπινιὰν βρισκόταν ἐπίσης ἐκεῖ. Εἶχε διεκδικήσει τὴν τιμὴ νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος κι' εἶχε σοβαροὺς λόγους γι' αὐτό.

Στὴν πλατεῖα, ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στὸ Λοῦβρο καὶ τὴν ὁδὸ Ἁγίου Ὀνωρίου βρισκόταν ἕνας ἄλλος ὅμιλος. Πρὸς τὰ δεξιά, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ τῆς Στρουθοκαμήλου εἶχαν πάρει θέσι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τρομπαφιὸρ καὶ τοῦ Σπαρτιμόσκα. Ἀρχηγός τους ἦταν ὁ Μωλιστρέκ, ποὺ δὲν τοὺς ἄφηνε καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν βγῆκε, τέλος, ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

— Προσοχή! φώναξε ὁ Περπινιὰν στοὺς ἀνθρώπους του.

— Προσοχή! εἶπε ἐπίσης ὁ Μωλιστρὲκ στοὺς δικούς του.

Ἐκεῖνοι, ποὺ βρίσκονταν στὴν πλατεῖα σκόρπισαν ταὐτόχρονα δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουν καμμιὰ ὑπόνοια.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν πέρασε ἀνύποπτος ἀνάμεσά τους καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸ Ἁγίου Ὀνωρίου. Οἱ ὁμάδες τῶν δολοφόνων κινήθηκαν ἀμέσως ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη... Τότε μόνο ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν κατάλαβε τὴν παγίδα. Ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ ξεφύγη. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονταν στὴν πλατεῖα καὶ ποὺ εἶχαν σκορπίσει στὸ πέρασμά του, εἶχαν ξαναγυρίσει τώρα στὶς θέσεις τους καὶ τοῦ εἶχαν κόψει τὴν ὑποχώρησι πρὸς τὸ Λοῦβρο. Ἂν διευθυνόταν πρὸς τὰ δεξιά, θἄπεφτε πάνω στὸν Περπινιὰν καὶ τοὺς δολοφόνους του. Ἂν ἔστριβε πρὸς τὰ ἀριστερά, θὰ εἶχε νὰ κάμη μὲ τὸν Μωλιστρὲκ καὶ τοὺς δικούς του.

Ἡ θέσι του ἦταν, στ' ἀλήθεια, τραγική. Ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Περπινιὰν καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι. Ὁ Περπινιὰν τὸ ἔσφιξε ἀνάμεσα στὰ δικά του κι' ἀμέσως ἔπειτα ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ τράβηξε τὸ ξίφος καὶ τὸ ἐγχειρίδιό του.

— Κόμη, εἶπε, πρέπει ν' ἀλληλοσφαγοῦμε, γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγὴ ποὺ ἔχω. Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ δώσαμε ἀμοιβαῖα νὰ χτυπηθοῦμε στὴν καρδιά.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ἀμυντικὴ στάσι.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του κι' εἶδε τοὺς δολοφόνους ποὺ βρίσκονταν παντοῦ, ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουν πάνω του. Εἶδε ἐπίσης, λίγο πιὸ πέρα, ἕνα ζωντανὸ ἄγαλμα, ποὺ τὸ πρόσωπό του κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὶς πτυχὲς τοῦ μανδύα του καὶ ποὺ στεκόταν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μάντεψε χωρὶς δυσκολία τὸ δοῦκα τῆς Γκίζης. Δὲν τοῦ ἔμενε, λοιπόν, τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πουλήση ἀκριβὰ τὸ τομάρι του.

Ἔβγαλε τότε μὲ μιὰ ἀργὴ κίνησι τὸ ξίφος καὶ τὸ ἐγχειρίδιό του.

— Κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά, Σαὶν-Μεγκρέν! τοῦ φώναξε ὁ Περπινιάν.

— Κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά, Περπινιάν! ἀπάντησε ὁ Σαὶν-Μεγκρέν.

Διασταύρωσαν τὰ ξίφη τους. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς ξιφισμούς, ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἔκαμε μιὰ ὁρμητικὴ ἐπίθεσι.

Ὁ Περπινιὰν εἶδε τὸ ξίφος τοῦ ἀντιπάλου του, ποὺ ἡ αἰχμή του διευθυνόταν πρὸς τὸ στῆθος του. Θὰ τοῦ ἦταν πολὺ εὔκολο ν' ἀποκρούση τὸ χτύπημα. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτα. Ἔτσι, τὸ ξίφος τοῦ Σαὶν-Μεγκρὲν χώθηκε στὸ στῆθος του... Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ραγκαστὲν σωριαζόταν κάτω σὰν ἄψυχη μᾶζα.

Ὁ ἀγώνας αὐτὸς δὲν εἶχε κρατήσει περισσότερο ἀπὸ δυὸ ἢ τρία λεπτά. Τὸ ἀπρόοπτο καὶ τραγικὸ τέλος του ἔκαμε γιὰ μερικὲς στιγμὲς διστακτικοὺς τοὺς δολοφόνους. Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀνάπαυλα, γιὰ νὰ φωνάξη στὸν ἀντίπαλό του, ποὺ στεκόταν πάντα ἀκίνητος, κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο:

— Γκίζη, εἶσαι ἐπίορκος καὶ ἄνανδρος! Ἂν τολμᾶς, ἔλα ν' ἀνα-

Κουβέντες τῆς πιάτσας

Ἀνάπαυλα

Γιὰ διήμερο ταξίδι ἑτοιμάζεται ἡ Ντίνα,
για νὰ διώξη λιγουλάκι τῆς ζωῆς της τὴν ρουτίνα
τὸ Σαββατοκύριακό της μιὰ χαρὰ νὰ τὸ περάση
καὶ τὸ «θεῖο της... λαρύγγι» μιὰ σταλιὰ νὰ ξεκουράση!

✤

Ἀοιδὸς τραβᾶ νὰ γίνη ἡ Ντινούλα δηλαδή,
ἐπειδὴ τῆς εἶπε κάποιος ὅτι γλυκοκελαϊδεῖ
καὶ τὴν ὄμορφη φωνή της ἐὰν τὴν καλλιεργήση
ἡ ἀηδονίσια της ἡ φήμη διεθνῶς θά... φτερουγίση!

✤

Γιὰ τὸν σπάνιο λαιμό της τῆς μιλοῦσε κάθε μέρα,
προσπαθώντας νὰ τῆς δώση περισσότερον ἀέρα
καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή του καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του,
τὴν ταλαίπωρη τὴν Ντίνα τὴν ἐπῆρε στό... λαιμό του!

✤

Ἤγουν ἄρχισε ἀπὸ τότε κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴ στιγμή,
νὰ ταράζη τὸ τσαρδί της μὲ «φά, σόλ» καὶ «ντό, ρέ, μί»
ν' ἀμολάη ψηλὲς κορῶνες καὶ στριγγλιὲς λογῆς-λογῆς
καὶ τοὺς γείτονές της νἄχη σὲ κατάστασι... φυγῆς!

✤

Τοὺς τρελλαίνει, μέρα-νύχτα, μὲ τρελλὲς παραφωνίες
κι' ὅλο κάνουν οἱ καϋμένοι ἁγιασμοὺς καὶ λιτανεῖες
καὶ θερμοπαρακαλᾶνε νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴν Ντίνα,
γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ γειτονιά της θὰ
(ὑψώση... καραντίνα!

✤

Ἔτσι, αὔριο ποὺ φεύγει, ἡ Ντινού-
(λα φυσικά,
καὶ «σολφέζ» ἐγκαταλείπει καί...
(κομμάτια μουσικά,
μὲ χαρὰ οἱ γείτονές της πρὸς τὶς
(πόρτες θὰ τραποῦν
καὶ ἀντὶ «καλὸ ταξίδι» «στά... κομ-
(μάτια» θὰ τῆς ποῦν!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

μετρηθῆς μαζί μου... Ἀλλ' ὄχι, δὲ θὰ τὸ κάμης, γιατὶ δὲν ἔχεις τὸ θάρρος. Τὸ μόνο ποὺ ξέρεις εἶναι νὰ χτυπᾶς κρυφὰ καὶ στὸ σκοτάδι... Δολοφόνε!

Ἀκούστηκαν ἀμέσως ἄγριες κραυγές. Ἡ ὁμάδα ποὺ διοικοῦσε πρὶν ὁ Περπινιὰν κι' ἡ ἄλλη, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα, κινήθηκαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του.

Ἡ ὁμάδα τοῦ Τρομπαφιὸρ πλησίαζε ἐπίσης. Οἱ κακοποιοὶ ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν, μόλις ἄκουσαν τὶς φωνὲς καὶ τὸ θόρυβο, ἔτρεξαν ἀμέσως μὲ τὰ ἐγχειρίδια στὰ χέρια. Ἔπρεπε νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ μέρος, γιὰ νὰ ἔχουν δικαίωμα στὴ συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ ποὺ τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῆ... Ὁ Μωλιστρὲκ προχωροῦσε πίσω ἀπὸ τὸν Τρομπαφιὸρ καὶ τὸν Σπαρτιμόσκα.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, βλέποντας ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὁρμοῦν κατ' ἐπάνω του, ἔκαμε ἕνα τεράστιο πήδημα κι' ἔτρεξε νὰ στηρίξη τὴν πλάτη του σ' ἕνα τοῖχο. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ ἐπίθεσι ἀπὸ τὰ νῶτα.

Ἐπακολούθησε τότε σύγχυσι. Οἱ ὁμάδες ἀνακατεύτηκαν μεταξύ τους. Ἄλλοι ἔτρεχαν πρὸς τὰ δεξιὰ κι' ἄλλοι πρὸς τὰ ἀριστερά, γιὰ νὰ βρεθοῦν στὴν κατάλληλη θέσι, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ χτυπήσουν τὸ Σαὶν-Μεγκρέν.

Ἀπὸ τὴ σύγχυσι αὐτὴ ἐπωφελήθηκε ὁ Μωλιστρέκ, γιὰ νὰ κατεβάση μὲ ὁρμὴ τὸ χέρι του. Ἐκεῖνος ποὺ βρισκόταν μπροστά του ἦταν ὁ Σπαρτιμόσκα. Ἡ λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Μωλιστρὲκ χώθηκε ὣς τὴ λαβὴ ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες του κι' ὁ δυστυχισμένος σωριάστηκε μπρούμυτα στὸ χῶμα.

Ὁ Μωλιστρὲκ ἀναζήτησε μὲ τὰ μάτια τὸν Τρομπαφιὸρ καὶ τὸν εἶδε λίγο πιὸ πέρα. Ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του καὶ κατέβασε μὲ ὁρμὴ τὸ ἐγχειρίδιό του, ποὺ ἦταν βαμμένο κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Σπαρτιμόσκα.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἔγιναν αὐτὴ τὴ φορὰ ὅπως τὴν πρώτη. Γιατὶ ὁ Τρομπαφιόρ, μ' ὅλο ποὺ εἶχε χτυπηθῆ ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες, γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του κι' ἀναγνώρισε τὸ δολοφόνο

— Ἀ, προδότη! βρυχήθηκε.

Καί, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔχωσε τὸ ἐγχειρίδιό του μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ Μωλιστρέκ. Ἔπειτα, σωριάστηκε στὸ χῶμα.

Ὁ Μωλιστρὲκ ταλαντεύθηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα ἔπεσε κι' αὐτὸς πλάϊ στὸ θῦμα του.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, στὸ μεταξύ, ἀπέκρουε τὶς ἐπιθέσεις τῶν δολοφόνων. Ἀλλ' οἱ ἐχθροί του ἦταν πολλοὶ καὶ τὸ χέρι του εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται. Ἐξακολουθοῦσε, ὡστόσο, ν' ἀγωνίζεται μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἦταν τὸ χαμόγελο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ξέρει ἀπὸ πρίν, ὅτι εἶναι καταδικασμένος, καὶ ποὺ ἀντιμετωπίζει μὲ γαλήνη τὸ θάνατο.

Ὁ ἄνισος αὐτὸς ἀγώνας κράτησε πάνω ἀπὸ εἴκοσι λεπτά. Ἀλλά, στὸ τέλος, ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἔπεσε.

Οἱ δολοφόνοι ὥρμησαν τότε πάνω του κι' ἄρχισαν νὰ τὸν χτυπᾶνε σὰ λυσσασμένοι μὲ τὰ ξίφη καὶ τὰ ἐγχειρίδιά τους.

Τὰ χτυπήματα συνεχίστηκαν ἀκόμη κι' ὅταν ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἔπαψε νὰ δίνη σημεῖα ζωῆς.

Ὁ δυστυχισμένος Σαὶν-Μεγκρὲν πετσοκόπηκε μὲ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν, ὅτι οἱ δολοφόνοι τοῦ ἔδωσαν τριάντα δυὸ χτυπήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέθανε τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ Γκίζης, ὡστόσο, πίστεψε πὼς εἶχε μείνει στὸν τόπο. Γι' αὐτὸ ἔφυγε σὲ λίγο, τυλιγμένος, ὅπως πάντα, στὸ μανδύα του, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἡ δούκισσα περίμενε πάντα τὸν ἀγαπημένο της στὴν ἐρωτικὴ φωλιά τους. Ἀλλ' εἶχε ἀρχίσει πιὰ ν' ἀνησυχῆ. Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἡ ἀνησυχία της μεγάλωνε.

Ἡ ἀγωνία πλημμύριζε τώρα τὴν ψυχή της.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα.

— Ἦρθε! ξεφώνισε χαρούμενα.

Κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξη.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε. Πέθαινα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἀγαπημένε μου!

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βρισκόταν μπροστά της ἄνοιξε τὸ μανδύα του. Καὶ τότε ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸ σύζυγό της.

Ὁ Γκίζης ὑποκλίθηκε μὲ μιὰ ψυχρὴ εἰρωνεία μπροστά της κι' ἔπειτα εἶπε:

— Μὴν περιμένετε περισσότερο τὸν ἀγαπημένο σας, κυρία. Δὲ θἄρθῆ... Δὲ θὰ ξαναρθῆ ποτὲ πιά!

Ἔκαμε μιὰ καινούργια ὑπόκλισι, ξανατυλίχτηκε στὸ μανδύα του κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ περισσότερο γι' αὐτήν.

Ἡ δούκισσα εἶχε σωριαστῆ τώρα ἀναίσθητη στὸ πάτωμα.

Προτοῦ κλείσωμε αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γκίζη βρῆκαν στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς τρία μόνον πτώματα: τοῦ Περπινιάν, τοῦ Μωλιστρὲκ καὶ τοῦ Σπαρτιμόσκα. Τὸ πτῶμα τοῦ Τρομπαφιόρ, ἂν βέβαια ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πεθάνει, δὲ βρέθηκε ἀνάμεσά τους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτόν. Δὲν ἀνῆκε, ἄλλωστε, στοὺς ἀνθρώπους τοῦ δούκα.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου ἡ δούκισσα τῆς Γκίζης νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴ λιποθυμία της. Ἦταν τρελλὴ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ λύπη. Δὲ μποροῦσε ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλὰ τώρα ἔτρεμε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της ἐπίσης.

Ἡ σκέψι, ὡστόσο, νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ μοῖρα της, δὲν πέρασε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό της. Γι' αὐτό, δὲ δίστασε νὰ ξαναγυρίση στὸ μέγαρό της.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, λέγοντας πὼς ἦταν ἄρρωστη, ὅπως καὶ ἦταν.

Ὁ Γκίζης δὲν πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ παρὰ μόνο τὴν ἄλλη μέρα. Ἦταν χαρούμενος καὶ προσπάθησε νὰ φανῆ ὅσο μποροῦσε πιὸ εὐγενικὸς μαζί της.

— Κυρία, τῆς εἶπε, τιμώρησα ὅπως ἔπρεπε τὴν ἀναίδεια τοῦ Σαὶν-Μεγκρέν, ποὺ ἐξέθετε τὴν ὑπόληψί σας. Εἶναι περιττὸ νομίζω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν ἀμφέβαλλα ποτὲ γ... τὴν ἀρετή σας.

Ἡ δούκισσα ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της, ἀνίκανη ν' ἀντιληφθῆ ἂν τὴν εἰρωνευόταν ἢ ὄχι.

— Σᾶς παρακαλῶ, συνέχισε ὁ δούκας, νὰ μὴν παραμείνετε κλεισμένη. Πρέπει, τοὐναντίον, νὰ βγῆτε, νὰ δεχθῆτε κόσμο... Ἔτσι, θὰ δείξετε σ' ἐκείνους ποὺ σᾶς κακολογοῦν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Σαὶν-Μεγκρὲν δὲ σᾶς προκάλεσε καμμιὰ λύπη κι' ὅτι ἐπιδοκιμάζετε ἀπόλυτα ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε.

Ἡ δούκισσα ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ἔκαμε μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της.

— Θὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγές σας, αὐθέντα, ἀπάντησε.

— Εἴσαστε ὑπέροχη, εἶπε ὁ δούκας. Κι' ἄλλωστε, ἤμουνα βέβαιος ὅτι μποροῦσα νὰ βασίζωμαι σὲ σᾶς.

Ὑποκλίθηκε ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ βγῆκε. Καθὼς διευθυνόταν στὰ διαμερίσματά του, σκεφτόταν:

«Ὁ Σοριέντες εἶχε δίκιο. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ κλείσω τὰ στόματα τοῦ κόσμου εἶναι νὰ κάμω ὅλους νὰ πιστέψουν πὼς βρίσκομαι σὲ ἄριστες σχέσεις μὲ τὴ δούκισσα. Αὐτὸ θὰ εἶναι ταὐτόχρονα μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἀρετή της. Ἀργότερα... ὅταν θὰ γίνω βασιλιᾶς, θὰ κανονίσωμε τοὺς λογαριασμούς μας».

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Σαὶν-Μεγκρὲν ἔκαμε σ' ὅλους βαθειὰ ἐντύπωσι. Στὴν Αὐλή, ὅπως καὶ στὴν πόλι, δὲ γινόταν λόγος παρὰ γι' αὐτόν. Κι' ὅλοι ἔλεγαν πὼς ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ Γκίζης. Καὶ γι' αὐτὸ περίμεναν νὰ δοῦν τί θἄκανε ὁ βασιλιᾶς. Ἀλλ' ὁ βασιλιᾶς ἔκλαψε τὸ φίλο του καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ γίνη μεγαλόπρεπη κηδεία. Ἀπόφυγε, ὅμως, νὰ δείξη τὴν ἐχθρότητά του ἐναντίον τοῦ Γκίζη.

Στὸ μέγαρο Σοριέντες, ἐξ ἄλλου, ἡ «κυρία» πανηγύριζε τὸ θρίαμβό της. Κι' ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ ζητήση πληροφορίες γιὰ τὴ δούκισσα τῆς Γκίζης. Ἀλλὰ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ τὴν πληροφορήση γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ εἶχε τόσο μεγάλη σημασία γι' αὐτήν.

Τὸ παράξενο ἦταν, ὅτι τὸ ἀπόγεμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας τὴν ἐπισκέφθηκε ἡ ἴδια ἡ δούκισσα τῆς Γκίζης.

Ἡ δούκισσα, κάνοντας αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, ὑποτασσόταν στὶς διαταγὲς τοῦ Γκίζη. Δὲν ἔμεινε, ἄλλωστε, παρὰ ἐλάχιστα λεπτά. Εἶχε νὰ κάμη καὶ μερικὲς ἄλλες ἐπισκέψεις, κατὰ διαταγήν.

Ἡ ἐπίσκεψι αὐτή, ὡστόσο, κατατάραξε τὴν «κυρία». Καί, γιὰ μιὰ στιγμή, φοβήθηκε πὼς ὅλα της τὰ σχέδια σωριάζονταν σ' ἐρείπια. Τί τὴν ἐνδιέφερε ὁ Σαὶν-Μεγκρέν; Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἦταν ὁ θάνατος τῆς δούκισσας.

Δὲν ἀπογοητεύθηκε, ὡστόσο. Στὴν ἀνάγκη, θὰ ξανάρχιζε ἀπὸ τὸ ἄλφα... Τὸ μυαλό της ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Ρολάνδη.

— Εἶναι ἕνα ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πεθάνη, ψιθύρισε. Εἶναι καιρὸς νὰ τελειώνωμε.

Ὁ Πινάκλ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή της, τῆς ἔφερε τὸ δηλητήριο, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει εἰδικὰ γιὰ τὴ Ρολάνδη.

— Ἡ ἐπίδρασί του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς δόσεις, τῆς ἐξήγησε. Ἂν δώσετε σ' ἕναν ἄνθρωπο τὸ τέταρτο αὐτοῦ τοῦ μπουκαλιοῦ, θὰ πεθάνη σὲ μιὰ ἑβδομάδα. Ἂν τοῦ δώσετε τὸ μισό, θὰ πεθάνη σὲ τρεῖς ἡμέρες. Κι' ἂν τοῦ τὸ δώσετε ὁλόκληρο, θὰ πέση σὰν κεραυνόπληκτος ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες.

— Ἡ Ρολάνδη πρέπει νὰ πιῆ τότε ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ, εἶπε ἡ συνομιλήτριά του.

Κι' ἀμέσως ρώτησε:

— Τὸ σπίτι εἶναι ἕτοιμο;

— Μπορεῖτε νὰ πᾶτε ὁπότε θελήσετε, ἀπάντησε ὁ Πινάκλ.

— Θὰ πάω αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπάντησε ἡ «κυρία».

Μπῆκε ἀμέσως στ' ἁμάξι της κι' ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ἁμαξᾶ νὰ τὴν πάη στὴν Κουρτίλ.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἄλλη κυρία μὲ τὰ γκρίζα μπῆκε σ' ἕνα ἄλλο ἁμάξι κι' εἶπε στὸν ἁμαξᾶ νὰ παρακολουθήση τὸ πρῶτο.

Στὴν Κουρτίλ, ἡ «κυρία» ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα σπιτάκι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν ἀγορά. Ἀπὸ κεῖ περνοῦσε κάθε πρωΐ ἡ Ζακελίνα, ἡ μαγείρισσα τῆς Ρολάνδης, γιὰ νὰ κάμη τὰ ψώνια της.

Ἡ «κυρία» τὴν παραμόνεψε καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ περάση μέσα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τῆς μιλήση. Ἔβαλε τότε πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος δέκα χιλιάδες λίβρες κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἕνα μπουκαλάκι.

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶσαι πλούσια καὶ μπορεῖς ν' ἀγοράσης ἕνα δικό σου σπίτι καὶ νὰ ζήσης ἤρεμα, τῆς εἶπε. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητάω, εἶναι νὰ ρίξης τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ μπουκαλιοῦ μέσα στὸ γάλα τῆς κυρίας σου.

Ἡ Ζακελίνα ἀρνήθηκε στὴν ἀρχή. Ἀλλ' ἡ «κυρία» τὴ διαβεβαίωσε, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ὑπνωτικὸ κι' ὄχι γιὰ δηλητήριο. Καὶ τότε δέχτηκε.

Μιὰ περίπου ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζακελίνα σερβίρισε τὸ γάλα της στὴ Ρολάνδη. Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ἄλλη κυρία μὲ τὰ γκρίζα ἔφτασε τρέχοντας κι' ἔπεισε τὸ Μαρασκὲν νὰ τῆς ἀνοίξη.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν πίνετε αὐτὸ τὸ γάλα! φώναξε στὴ Ρολάνδη. Εἶναι δηλητηριασμένο!... Φωνάξετε τὴ μαγείρισσά σας!

Ἡ Ζακελίνα ἐμφανίστηκε σὲ λίγο. Ἦταν κατακίτρινη ἀπὸ τὸν τρόμο της.

— Πόσα χρήματα πήρατε γιὰ νὰ ρίξετε αὐτὸ τὸ δηλητήριο στὸ γάλα τῆς κυρίας σας; τὴ ρώτησε ἡ ἐπισκέπτρια.

— Μοῦ δώσατε δέκα χιλιάδες λίβρες, ὁμολόγησε τρέμοντας ἡ Ζακελίνα. Μοῦ εἴπατε πὼς δὲν ἦταν δηλητήριο...

— Τὰ χρήματα δὲ σοῦ τὰ ἔδωσα ἐγώ, ἀλλ' ἡ ἀδελφή μου, εἶπε ἡ ἐπισκέπτρια. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι χωρὶς σημασία.

Κι' ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς ἡ Ρολάνδη δυσπιστοῦσε, πῆρε τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ γάλα καὶ τὸ ἄδειασε μέσα στὴ γαβάθα ὅπου ἔτρωγαν οἱ κόττες. Δυὸ ἀπ' αὐτές, ἔτρεξαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ τὸ ρουφᾶνε μ' ὁλοφάνερη εὐχαρίστησι.

— Σ' ἕνα τέταρτο θὰ ἔχουν πεθάνει, εἶπε ἡ ἐπισκέπτρια.

Ἔπειτα ἔφυγε.

Πέρασε ἕνα τέταρτο. Ἔπειτα μισή, μιά, δυὸ ὧρες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὅλοι οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον τὶς δυὸ κόττες. Ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ πηγαινοέρχονταν μέσα στὴν αὐλή, χωρὶς νὰ δείχνουν τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ὕποπτα, συμπέρανε ὁ Μαρασκέν.

Κι' ὁ Περρὼ συμφώνησε μαζί του.

Ἡ Ζακελίνα ξεθάρρεψε τότε καὶ ζήτησε συχώρεσι ἀπὸ τὴν κυρία της.

— Δὲν ἦταν δηλητήριο, εἶπε. Ἡ κυρία αὐτὴ μὲ διαβεβαίωσε, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ὑπνωτικό... Καὶ νά ποὺ οἱ κόττες δὲν ψόφησαν.

Ἡ Ρολάνδη, ὡστόσο, σκέφτηκε πὼς ἦταν καλύτερο νὰ τὴ διώξη.

— Δὲ σοῦ κρατάω κακία, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη... Ἡ μόνη σου δικαιολογία εἶναι, ὅτι εἶσαι φτωχή. Ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ κέρδιζες δέκα χιλιάδες λίβρες σὲ παρέσυρε καὶ σ' ἔκαμε νὰ προδώσης τὴν κυρία σου. Δὲ μπορεῖς πιὰ νὰ μείνης περισσότερο στὸ σπίτι μου.

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Τὸ ὅτι οἱ κόττες δὲν πέθαναν, δὲν ἦταν μυστήριο. Γιατί, ὅπως ξέρουν οἱ ἀναγνῶστες μας, ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 Πινάκλ ἀντικαθιστοῦσε τὰ δηλητήρια, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὰ μπουκαλάκια τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 Πινάκλ μὲ καθαρὸ νεράκι. Ἀλλ' ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 Πινάκλ, ὅπως κι' οἱ δυὸ ἀδελφές, ἡ Λεονώρα κι' ἡ Ἑρμόζα, ἀγνοοῦσαν αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Ἐκείνη ἀπ' αὐτές, ποὺ ἤθελε νὰ δηλητηριάση τὴ Ρολάνδη, σκέφτηκε, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀποτυχία ἦταν ἔργο τῆς ἄλλης καὶ γι' αὐτὸ ἡ ὀργή της στράφηκε ἐναντίον της.

— Θὰ μᾶς καταστρέψη! εἶπε μὲ λύσσα. Ἂν δὲν ἦταν ἀδελφή μου κι' ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσα, θἄπρεπε νὰ τὴ χτυπήσω ἀλύπητα. Ἀλλ' ὄχι, αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάμω... Μπορῶ καὶ πρέπει, ὅμως, νὰ τὴν κάμω ἀνίκανη νὰ μᾶς βλάψη.

Ἡ ἀπόφασί της ἦταν νὰ τὴν κρατήση φυλακισμένη μέσα στὸ μέγαρο Σοριέντες, ὥσπου νὰ μπορέση νὰ φέρη σὲ αἴσιο πέρας τὰ σχέδιά της. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ τὴ βρῆ πουθενά. Ἡ ἀδελφή της εἶχε ἐξαφανιστῆ... Σκέφθηκε τότε ὅτι, ἀφοῦ δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν ἀδελφή της, ἔπρεπε τοὐλάχιστο νὰ τελειώνη μὲ τὴ Ρολάνδη.

Ἀλλὰ πῶς θὰ κατάφερνε νὰ τὴ χτυπήση; Δὲ μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ χωθῆ μέσα στὸ σπίτι, ὅπου, ἄλλωστε, ἡ Ρολάνδη δὲν ἦταν μόνη. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὴν παρασύρη σὲ παγίδα.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα σκέφτηκε πολλὴν ὥρα. Καί, τέλος, νόμισε, ὅτι βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Ὁπλίσθηκε τότε μ' ἕνα μικρὸ ἐγχειρίδιο κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο Σοριέντες.

Ποῦ πῆγε; Τί ἔκαμε; Θὰ τὸ μάθωμε στὴ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεώς μας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὰ γεγονότα, ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ὁ Πούλο, τὸ σκυλὶ τῆς Ρολάνδης, ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς. Ἡ ἐξαφάνισί του ἦταν, ὡστόσο, λιγώτερο μυστηριώδης ἀπὸ ὅ,τι φαινόταν. Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα εἶχε νοικιάσει, ὅπως ξέρομε, ἕνα σπίτι στὴν Κουρτίλ. Στὸ σπίτι αὐτὸ ἔφερε μιὰ ὄμορφη σκυλίτσα. Τὸ νὰ παρασύρη τὸν Πούλο ὣς ἐκεῖ καὶ κατόπιν νὰ τὸν κλείση μέσα στὸ ὑπόγειο, ἦταν τὸ πιὸ εὔκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Τὸ βράδυ, ἡ Ρολάνδη ἄκουσε δυνατὰ οὐρλιάσματα κι' ἀμέσως ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Πούλο.

— Σκοτώνουν τὸν Πούλο! φώναξε.

Κι' ἀμέσως ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Μαρασκέν, ὁ Περρώ, ἡ Σαφίρ, ἡ Μπεργκαμὸτ κι' ἡ Λολίτα τὴν ἀκολούθησαν. Ἀλλὰ τὰ οὐρλιάσματα ἀκούγονταν πότε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔτσι, ὁ μικρὸς ὅμιλος χωρίστηκε καί, σὲ κάποια στιγμή, ἡ Ρολάνδη βρέθηκε μόνη. Ἐξακολούθησε, ὡστόσο, νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου νόμιζε πὼς ἀκούγονταν τὰ οὐρλιάσματα τοῦ Πούλο.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνας ἴσκιος πρόβαλε μπροστά της. Κι' ἡ Ρολάνδη ἀναγνώρισε χωρὶς δυσκολία τὴ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα.

— Γιὰ τελευταία φορά, θέλεις νὰ ἐξαφανισθῆς; ρώτησε ἡ τελευταία. Θέλεις νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τὰ δικαιώματά σου;

Ἡ Ρολάνδη κατάλαβε, ὅτι ἡ συνομιλήτριά της εἶχε ἔρθει μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴ σκοτώση. Ἀλλὰ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της.

— Δὲ θὰ παραιτηθῶ ποτὲ ἀπὸ τὰ δικαιώματά μου, ἀπάντησε.

— Πέθανε τότε! οὔρλιαξε ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα.

Καὶ σήκωσε τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της. Ἡ λάμψι του ἔσχισε τὸ σκοτάδι.

Ἀλλά, ξαφνικά, δυὸ χέρια σφίχτηκαν γύρω στὸν καρπό της καὶ δὲν τὴν ἄφησαν ν' ἀποτελειώση τὴν κίνησί της.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα γύρισε τὸ κεφάλι της. Ἔμοιαζε σὰν τὴν τίγρι, ποὺ θέλουν νὰ τῆς πάρουν τὴ λεία της. Ἀντίκρυσε τότε τὴν ἀδελφή της.

— Ἐσὺ ἐδῶ; φώναξε.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Εἶμαι ὁ ἴσκιος σου, ποὺ σὲ συνοδεύει παντοῦ.

— Εἶσαι τρελλή! οὔρλιαξε ἡ πρώτη. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι μᾶς καταστρέφεις; Ἄφησέ με...

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ ἀδελφή της. Δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ κάμης αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔγκλημα... Ἐνόσω ζῶ, δὲ θ' ἀγγίξης τὴ Ρολάνδη!

Γύρισε ταὐτόχρονα στὴ Ρολάνδη.

— Φωνᾶχτε τοὺς ἀνθρώπους σας, τῆς εἶπε.

— Θέλεις, λοιπόν, νὰ σκοτώσω καὶ σένα; οὔρλιαξε ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα.

— Δὲ θὰ μπορέσης νὰ μὲ σκοτώσης, ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Καὶ θὰ μὲ βρίσκης πάντα μπροστά σου, ὅσο αὐτὴ ἡ νέα θὰ ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία μου.

Ὁ Μαρασκέν, ὁ Περρώ, ὁ Ζὰν Γκερὲν κι' οἱ τρεῖς νέες, ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῆς Ρολάνδης, ἔτρεχαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Βρέθηκαν σὲ λίγο γύρω στὴν πριγκήπισσα.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα ἔκαμε τότε νὰ χτυπήση τὴν ἀδελφή της. Ἀλλὰ τὸ ἐγχειρίδιο ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ κύλησε ἀνάμεσα στὰ χορτάρια.

— Δὲ μπορῶ νὰ σὲ χτυπήσω, τῆς εἶπε. Ἄς εἶσαι καταραμένη!

Ἄρχισε ἔπειτα νὰ τρέχη καὶ σὲ λίγο χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ Μαρασκὲν κι' ὁ Περρὼ θέλησαν νὰ τὴν κυνηγήσουν. Ἀλλ' ἡ Ρολάνδη τοὺς συγκράτησε.

— Δὲ θέλω νὰ κάμετε κακὸ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τοὺς εἶπε. Ἀφῆστε την νὰ φύγη.

Ἡ ἄλλη εἶπε τότε στὴ Ρολάνδη:

— Θὰ βρῆτε ἐδῶ κοντά, μέσα σὲ μιὰ λόχμη, τὸ σκυλί σας. Ξυλοκόπησαν ἄγρια τὸ δυστυχισμένο ζῶο γιὰ νὰ τὸ κάμουν νὰ οὐρλιάζη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἤξεραν πὼς θὰ βγαίνατε ἔξω... Ὁ κίνδυνος δὲν πέρασε, Ρολάνδη. Πρέπει νὰ διπλασιάσετε τὶς προφυλάξεις σας.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε, χωρὶς ἡ Ρολάνδη, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνησι, νὰ προφτάση νὰ τῆς πῆ τίποτα.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Ἐνῶ ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα ἀποτύγχανε στὴ δεύτερη προσπάθειά της νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ Ρολάνδη, ὁ Σοριέντες φρόντιζε νὰ ἐκτελέση τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι ἐναντίον τοῦ Πινάκλ.

Ἀλλά, προτοῦ ἐκτελέση αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ γιὰ ὡρισμένα πράγματα. Γι' αὐτὸ τὸν κάλεσε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο του.

— Πότε θ' ἀρρωστήση ὁ βασιλιᾶς; τὸν ρώτησε.

Ὁ Πινάκλ εἶχε κάμει κιόλας τοὺς ὑπολογισμούς του.

— Ἀνάμεσα στὴν πρώτη καὶ τὴν τρίτη τοῦ ἐρχόμενου μηνός, ἀπάντησε.

— Καὶ πόσο θὰ κρατήση αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια;

— Ὀχτὼ ὣς δέκα ἡμέρες. Ὁ βασιλιᾶς θὰ πεθάνη ἀνάμεσα στὶς 9 καὶ στὶς 11 Αὐγούστου. Πιθανὸν στὶς 10.

— Νομίζω, ὅτι στὶς 10 Αὐγούστου ὁ βασιλιᾶς θὰ δώση μιὰ μεγάλη γιορτὴ στὸ Λοῦβρο.

— Τὸ ἄκουσα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Πινάκλ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀποφασισθῆ τίποτα ἀκόμη.

— Στὴν περίπτωσι αὐτή, πρέπει νὰ ὑποθέσωμε, ὅτι ἡ γιορτὴ δὲ θὰ δοθῆ. Γιατί, κι' ἂν ἀκόμη ὁ βασιλιᾶς δὲν ἔχη πεθάνει θὰ εἶναι

Τό σύνθημα:

ΜΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

ΔΥΟ ΓΕΥΜΑΤΑ
ΜΕ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΓΙΩΤΗ

εἶναι πραγματικότης

Διότι:

ΜΕ ΕΝΑ φακελλάκι ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ
Φτιάχνετε 4 πιάτα κρέμας

ΜΕ ΕΝΑ κουτί ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ ΓΙΩΤΗ
Φτιάχνετε 20 πιάτα σούπας

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΛΙΓΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ
ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΩΤΗ
ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΘΡΕΠΤΙΚΩΤΑΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΙΚΤΙΝΟΥ 3

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ!

Ἔχει διαπιστωθῆ ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, ὅτι ἀποφασιστικὸς παράγων γιὰ τὴν νεανικὴ φρεσκάδα τοῦ δέρματος εἶναι ἡ περιεκτικότης του εἰς ὑγρόν. Μὲ τὴν πάροδο ὅμως τοῦ χρόνου, τὸ δέρμα δὲν συγκρατεῖ τὴν ποσότητα τοῦ ὑγροῦ ποὺ χρειάζεται, κι' ἔτσι, ἀρχίζει νὰ διψᾶ. Πρώτη ἔνδειξι εἶναι οἱ μικρὲς ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα.

Μοναδικὴ λύσις
...εἶναι ἡ NIVEA ποὺ σᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐξουδετερώσετε αὐτὸ τὸ μειονέκτημα!

Κρέμα NIVEA
Ἡ κρέμα NIVEA, χάρις στὰ ὑγροδημιουργὰ συστατικά της, δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῆ καὶ ἀποκαθιστᾶ τὴν ἰσορροπία τοῦ ὑγροῦ. Τὸ δέρμα ξαναπαίρνει τὸ χαμένο ὑγρό του, τρέφεται καὶ γίνεται πάλι φρέσκο καὶ ἀνθηρὸ μὲ ὡραῖο ροδαλὸ χρῶμα.

Γαλάκτωμα NIVEA
Ἀνοίγει ἕνα νέο δρόμο στὴν περιποίησι τοῦ δέρματος καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ προσφέρει στὴν κάθε γυναῖκα τὴν πολυτέλεια μιᾶς ὡλοκληρωμένης περιποιήσεως.

Εἶναι ἰδεῶδες γιὰ τὸ ντεμακιγιάζ.

Χάρις στὴν εἰδικὴ ἀφρώδη σύστασί του, τὸ χιονόλευκο γαλάκτωμα NIVEA εἰσχωρεῖ μὲ ἐλαφρὸ μασσὰζ στὸ δέρμα, τὸ τρέφει, τὸ ἀναζωογονεῖ. Ἔτσι νιώθετε τὸ σῶμα σας φρέσκο καὶ ξεκούραστο ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ἕνα αἴσθημα εὐτυχίας σᾶς πλημμυρίζει!

σὲ τέτοια κατάστασι, ποὺ δὲ θὰ μπορέση νὰ παρευρεθῆ σ' αὐτήν.

Ὁ Πινὰκλ κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Ὁ βασιλιᾶς δὲ θὰ εἶναι τόσο πολὺ ἄρρωστος, ὥστε νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκη νὰ πέση στὸ κρεβάτι του. Θὰ παθαίνη μόνο πυρετούς. Ἀλλά, μόλις τοῦ πέφτη ὁ πυρετός, θὰ νομίζη πὼς εἶναι καλά. Ἄν, λοιπόν, ἐπιθυμῆ πραγματικὰ νὰ παρευρεθῆ σ' αὐτὴ τὴ γιορτή, εἶναι πιθανὸν ὅτι δὲ θὰ δυσκολευτῆ νὰ τὸ κάμη.

— Μ' ἄλλα λόγια, μπορεῖ νὰ πεθάνη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γιορτῆς;

— Εἶναι πολὺ πιθανόν.

Ὁ Σοριέντες ἔμεινε κάμποση ὥρα συλλογισμένος. Στύλωσε ὕστερα τὰ μάτια του πάνω στὸ συνομιλητή του.

— Ἂς μιλήσωμε γιὰ τὴν «κυρία», εἶπε. Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι πλησιάζει ἡ στιγμή, ποὺ θὰ θελήση νὰ γλυτώση κι' ἀπὸ μένα... Γι' αὐτό, προτοῦ περάση πολὺς καιρός, θὰ σᾶς ζητήση ἕνα δηλητήριο, ποὺ θὰ προορίζεται γιὰ μένα.

Σταμάτησε λίγο κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Ἂν δὲν τὸ ἔχη κάμει κιόλας...

Ὁ Πινὰκλ ἔνοιωθε τὸ βλέμμα τοῦ δούκα νὰ βαραίνη πάνω του.

— Ὡς τὴ στιγμή, δὲ μοῦ ζήτησε τίποτα γιὰ σᾶς, ἀπάντησε. Τῆς ἔδωσα μόνο ἕνα δηλητήριο γιὰ τὴ Ρολάνδη ντὲ Μονκαπέ.

Τὸ ὕφος του ἔδειχνε, ὅτι ἔλεγε ἀλήθεια. Ὁ Σοριέντες δὲ δυσκολεύτηκε νὰ τὸν πιστέψη.

— Ἔστω, εἶπε. Ἀλλ' ἡ σειρά μου δὲ θ' ἀργήση νάρθῆ.

— Ἐφ' ὅσον παίρνετε τὸ ἀντίδοτο, ποὺ παρασκεύασα εἰδικὰ γιὰ σᾶς, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε, ἀπάντησε ὁ Πινάκλ.

— Δὲν ξεχνάω ποτὲ αὐτὸ τὸ ἀντίδοτο, εἶπε ὁ Σοριέντες. Ἀλλ' ἀναρωτιέμαι ἂν ἔχη τὴ δύναμι νὰ μὲ προφυλάξη ἀπὸ ὁποιοδήποτε δηλητήριο.

— Μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Πινάκλ. Κανένα δηλητήριο δὲ μπορεῖ νἄχη ἐπίδρασι σὲ σᾶς.

Αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ μάθη ὁ Σοριέντες. Ὁ Πινάκλ, δίνοντας αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσι, ἀπήγγελλε μόνος του τὴ θανατικὴ καταδίκη του.

«Δὲ μοῦ χρειάζεται πιά», σκέφτηκε ὁ Σοριέντες.

Καὶ πρόσθεσε δυνατά:

— Φτάνομε στὸ τέρμα. Πλησιάζει ἡ στιγμὴ ποὺ θάρθῆτε νὰ μοῦ ζητήσετε τὸ χαρτί, ποὺ θὰ σᾶς κάμη πρωθυπουργὸ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Πινὰκλ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ βγῆκε τρισευτυχισμένος.

Ὅταν ἔμεινε μόνος του, ὁ Σοριέντες ἄρχισε νὰ σκέφτεται μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ξεφορτωνόταν τὸν ἄχρηστο πιὰ Πινάκλ.

— Τὸ καλύτερο καὶ τὸ ἁπλούστερο εἶναι νὰ βάλω κάποιον νὰ τοῦ καρφώση ἕνα ἐγχειρίδιο ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες, τὴν ὥρα ποὺ θὰ περνάη ἀπὸ κάποιο ἔρημο καὶ σκοτεινὸ δρόμο, ψιθύρισε. Ὄχι στοὺς ἀνθρώπους μου, γιατὶ τοὺς ξέρει ὅλους. Σὲ ποιὸν τότε;... Ἀλλὰ γιατί ὄχι στὸ Ζὺλ τὸ Λύκο, ποὺ ξεπάστρεψε τὸ Ραγκαστέν; Θὰ ἐνθουσιαστῆ ὅταν τοῦ ἀναθέσω αὐτὴ τὴν καινούργια δουλειά.

Τυλίχτηκε ἀμέσως στὸ μανδύα του κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Ζὺλ τοῦ Λύκου.

— Ἔχω καὶ πάλι ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες σου, τοῦ εἶπε χωρὶς προλόγους.

— Λυπᾶμαι ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἀπάντησε ὁ Ζύλ. Τὸ ἄφησα τὸ παλιὸ ἐπάγγελμά μου. Ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω ἥρεμα στὸ μέλλον... Κι' ἄλλωστε, εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος.

— Ἀλλὰ θὰ προσθέσω στὰ πλούτη σου ἄλλες δυὸ χιλιάδες λίβρες, ποὺ τὶς ἔφερα ἐδῶ, εἶπε ὁ Σοριέντες. Αὐτὴ ἡ δουλειά, ποὺ ἦρθα νὰ σοῦ προτείνω, θὰ εἶναι ἡ τελευταία... Ἅμα τὴν τελειώσης, θὰ τοῦ δώσω ἀκόμη χίλιες λίβρες.

Ἀλλ' ὁ Ζὺλ ἔμεινε ἀκλόνητος στὴν ἀπόφασί του.

— Οἱ τρεῖς χιλιάδες λίβρες εἶναι, βέβαια, καλές, ἀπάντησε. Ἀλλ' ὁρκίστηκα πὼς δὲ θὰ ξανακάνω ἄλλη δουλειὰ σὰν αὐτὴ ποὺ ἤρθατε νὰ μοῦ προτείνετε καὶ ξέρω πὼς θὰ πάθω κακὸ ἂν παραβῶ τὸν ὅρκο μου... Δὲ θέλω, ὅμως, νὰ σᾶς ἀφίσω σὲ στενόχωρη θέσι. Θὰ σᾶς ὑποδείξω τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο, ποὺ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤσουνα ἐσύ.

— Ἐγγυῶμαι γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ στείλω νὰ τὸν φωνάξω.

Ὁ Σοριέντες δίστασε μερικὲς στιγμές.

— Φώναξέ τον, εἶπε ἔπειτα. Ἀρκεῖ νὰ κάμη καλὰ τὴ δουλειά.

Εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ Ζὺλ εἶχε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ θέλη ἡ δουλειὰ ν' ἀνατεθῆ σὲ πρόσωπο τῆς δικῆς του ἐκλογῆς, γιατὶ μιὰ λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἔτρεξε, λοιπόν, στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε καὶ σφύριξε μὲ συνθηματικὸ τρόπο.

Ἕνας ἄνθρωπος ἐμφανίστηκε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ Ζὺλ τοὔδωσε μιὰ σύντομη διαταγὴ κι' ἔπειτα ἔκλεισε τὸ παράθυρο καὶ ξαναγύρισε στὸ Σοριέντες.

— Θὰ εἶναι ἐδῶ σὲ λίγο, τοῦ εἶπε.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε στὸ σπίτι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Τρομπαφιόρ.

Ο ΦΟΝΙΑΣ

Ὁ Τρομπαφιὸρ εἶχε προμηθευτῆ ἄλλοτε ἕναν ἁλυσιδωτὸ θώρακα, ποὺ δὲν τὸν ἀποχωριζόταν ποτέ. Αὐτὸς ὁ θώρακας, λοιπόν, τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ χτύπημα τοῦ Μωλιστρέκ.

Αὐτὸ τὸ χτύπημα τὸν ἔκαμε νὰ καταλάβη πολλὰ πράγματα. Καὶ τὸ κυριώτερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν, ὅτι τὸ θάνατό του εἶχε διατάξει ὁ Γκίζης. Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χτύπημά του στὸν Μωλιστρέκ, ἔπεσε κι' αὐτὸς κάτω, κάνοντας τὸν πεθαμένο. Ἀργότερα, ὅμως, βλέποντας, ὅτι δὲν τὸν πρόσεχαν, σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Ὁ Τρομπαφιὸρ κρύφτηκε μερικὲς ἡμέρες. Ἀποφάσισε, τέλος, νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ Ζὺλ τὸ Λύκο, γιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἦταν ἄνθρωπός του. Στὴν πραγματικότητα, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὴ προστασία.

Ὁ Ζὺλ ὁ Λύκος, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ποὺ μάντεψε τὸ φόβο τοῦ Τρομπαφιόρ, τὸν πῆρε πρόθυμα κοντά του, ξέροντας πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν χρησιμοποιήση ὅπως ἤθελε.

Ὁ Τρομπαφιόρ, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο, ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ Σοριέντες.

— Στὶς διαταγές σας, ἀφέντη, εἶπε.

Ὁ Ζὺλ ὁ Λύκος πέρασε τότε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ τοὺς ἀφίση νὰ κουβεντιάσουν μόνοι τους. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, στύλωσε τὸ αὐτί του σὲ μιὰ μικρὴ τρύπα, ποὺ βρισκόταν στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας. Ἀπὸ ἐκεῖ μποροῦσε ν' ἀκούη τὰ πάντα.

Ὁ Σοριέντες μίλησε χωρὶς προλόγους στὸν Τρομπαφιὸρ καὶ τοῦ ἐξήγησε τί ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὸν καὶ ποιὰ θὰ ἦταν ἡ ἀμοιβή του. Ἐκεῖνος, ποὺ ἔπρεπε νὰ σκοτώση, ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κόκκινη προσωπίδα τοῦ Λούβρου. Τὴν ἡμέρα ποὺ θάπρεπε νὰ τὸν χτυπήση, θὰ τοῦ τὸν ὑποδείκνυε ὁ δούκας.

— Σὲ προειδοποιῶ, ὅτι, ἂν δὲν κάμης καλὰ τὴ δουλειά σου, θὰ τὸ μάθω, τοῦ εἶπε τελειώνοντας.

Ὁ Σοριέντες ἔδωσε κατόπιν στὸν Τρομπαφιὸρ χίλιες πεντακόσιες λίβρες κι' ἄλλες τόσες στὸ Ζύλ, γιὰ νὰ τὶς δώση στὸν πρῶτο, ὅταν θὰ τέλειωνε τὴ δουλειά.

Σὲ λίγο, ὁ Ζὺλ κι' ὁ Τρομπαφιὸρ ἔμειναν μόνοι.

— Καὶ πῶς σκέφτεσαι νὰ χτυπήσης τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κόκκινη προσωπίδα; ρώτησε ὁ πρῶτος.

Ὁ Τρομπαφιὸρ τοῦ ἐξήγησε ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιό του.

— Θὰ περνᾶς κάθε μέρα ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ μάθης πότε ὁ ἄρχοντας θὰ μᾶς εἰδοποιήση, ὅτι πρέπει νὰ κάμης τὴ δουλειά, τοῦ εἶπε ὁ Ζύλ.

Ὁ Τρομπαφιὸρ ἔφυγε. Σὲ λίγο ἔφυγε κι' ὁ Ζύλ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ δεύτερος ἔμπαινε στὴν ταβέρνα τῆς «Χρυσῆς Πέστροφας». Κάθησε σ' ἕνα τραπέζι καὶ παράγγειλε δυνατὰ ἕνα μπουκάλι κρασί. Αὐτὸ τὸ κρασὶ τοῦ τὸ σερβίρισε ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς ταβέρνας, ἡ ὄμορφη Μωβιέτ. Καθὼς ἔσκυβε, γιὰ νὰ τοῦ γεμίση τὸ κύπελλό του, ὁ Ζὺλ τῆς εἶπε σιγά:

— Πρέπει νὰ δῶ τὸν κύριο Ἱππότη.

Ἡ Μωβιὲτ τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο:

— Πέρασε πλάϊ κι' ἀνέβα στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Ζὺλ ἄδειασε ὡς τὴ μέση τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κρασί, πλήρωσε καὶ βγῆκε. Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἔστριψε ἀπότομα καὶ ξαναμπῆκε ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ πόρτα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὴ μικρὴ σοφίτα, ποὺ χρησίμευε ἄλλοτε στὸ Ραγκαστὲν σὰν κατοικία. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε τὰ μέρη καὶ περίμενε.

Ἕνα τέταρτο ἀργότερα, φάνηκε ὁ Ραγκαστέν. Ἦταν ντυμένος στὰ μαῦρα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ ἤξερε πὼς ἦταν μιὰ καμουφλαρισμένη αὐτοκτονία.

Ὁ Ζὺλ σηκώθηκε καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμό.

— Κύριε ἱππότα, εἶπε, ὁ ἴδιος πελάτης ποὺ μὲ πλήρωσε γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσω, μοῦ ζήτησε νὰ μαχαιρώσω τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κόκκινη μάσκα.

— Καὶ δέχτηκες; ρώτησε ὁ Ραγκαστέν, χωρὶς νὰ δείξη οὔτε ἔκπληξι, οὔτε συγκίνησι.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ζύλ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκομαι στὴν ὑπηρεσία σας, κατάλαβα μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲ τὰ εἶχα σκεφτῆ ἄλλοτε. Αἰσθάνομαι τώρα ἀηδία γιὰ τὸ παλιὸ ἐπάγγελμά μου.

Ὁ Ραγκαστὲν ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Δῶσε μου τὸ χέρι σου, τοῦ εἶπε. Τώρα εἶσαι ἀληθινὸς ἄντρας. Ὑπάρχουν πολὺ καλύτερα πράγματα, ποὺ μπορεῖ νὰ κάμη κανεὶς στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώνη τοὺς ἄλλους... Εἶπες λοιπόν, ὅτι ἀρνήθηκες νὰ σκοτώσης τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κόκκινη μάσκα;

— Ναί. Σκέφτηκα, ὅμως, ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι μπορεῖ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρη καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ὑπόδειξα ἕναν ἄλλον... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγεται Τρομπαφιόρ. Εἶναι καινούργιος στὸ ἐπάγγελμα καὶ θὰ κάμη ὅ,τι τοῦ πῶ... Περιμένω, λοιπόν, τὶς διαταγές σας.

Ὁ Ραγκαστὲν δὲν ἔδειξε ἤξερε τὸν Τρομπαφιόρ.

— Δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω τίποτα, εἶπε ὁ Ραγκαστέν. Θὰ γίνη ὅ,τι συμφωνήθηκε ἀνάμεσα στὸν πελάτη καὶ τὸν Τρομπαφιόρ. Μόνον ὅτι, ὅταν θὰ σὲ εἰδοποιήσουν, ὅτι ὁ Τρομπαφιὸρ πρέπει νὰ κάμη τὴ δουλειά, θὰ τρέξης νὰ μοῦ τὸ πῆς. Τὰ ὑπόλοιπα ἀφοροῦν ἐμένα.

— Θὰ γίνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε, ἀπάντησε ὁ Ζύλ.

Ἔπειτα ἔφυγε.

Η ΚΑΛΗ ΑΔΕΛΦΗ

Ἡ «κυρία», γυρίζοντας στὸ μέγαρο Σοριέντες, ἔπειτα ἀπὸ τὴ δεύτερη ἀπόπειρά της ἐναντίον τῆς Ρολάνδης, βρῆκε ἐκεῖ τὴν ἀδελφή της, ποὺ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Ἡ ἐξήγησι ἀνάμεσα τους ἦταν βίαιη.

— Ἀφοῦ φέρνεσαι σὰν ἐχθρα, θὰ σοῦ φερθῶ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ἡ πρώτη. Δὲ θὰ ξαναβγῆς ἀπὸ δῶ.

— Θὰ μὲ φυλακίσης, λοιπόν;

— Ὄχι ἀπόλυτα. Ἀλλὰ θὰ βρίσκεσαι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπαγρύπνησί μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ «κυρία» ἔκαμε γνωστὴ στὸ Σοριέντες τὴν καινούργια ἀποτυχία της. Ὁ δούκας, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τῆς γνωστοποίησε τὰ μέτρα ποὺ εἶχε πάρει γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦν τὸν Πινάκλ.

— Καὶ πότε σκεφτόσαστε νὰ ἐνεργήσετε; ρώτησε ἡ «κυρία».

— Αὔριο ἢ μεθαύριο ἴσως.

Ἡ «κυρία» ἔμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές.

— Ὁ Πινὰκλ βεβαιώνει, ὅτι τὰ πρῶτα συμπτώματα θὰ ἐκδηλωθοῦν ἀνάμεσα στὴν 1 καὶ στὶς 3 τοῦ μηνός, δηλαδὴ σὲ πέντε ἢ ἕξη ἡμέρες, εἶπε ἔπειτα. Νομίζω, λοιπόν, ὅτι θὰ ἦταν καλύτερα νὰ περιμένωμε ὡς τότε... Ἂν ὑποθέσωμε, ὅτι ὁ Πινὰκλ ἔκαμε λάθος, πρέπει νὰ ξαναρχίσωμε τὴ δουλειά... Κι' ἴσως τότε νὰ μᾶς χρειασθῆ καὶ πάλι. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ βιαστοῦμε νὰ τὸν ξεπαστρέψωμε.

— Ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ὁ Σοριέντες. Θὰ περιμένωμε, λοιπόν, ὥσπου νὰ ἐκδηλωθῆ ἡ ἀρρώστεια τοῦ βασιλιᾶ... Καὶ μὲ τὴ Ρολάνδη τί σκεφτόσαστε νὰ κάμετε;

— Ψάχνω, ἀλλὰ δὲ βρῆκα τίποτα ἀκόμη... Ἂς περιμένωμε μερικὲς ἡμέρες. Ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς πλησιάζει. Θὰ ἐνεργήσωμε ἀνάλογα μὲ τὰ γεγονότα, ποὺ θὰ ξετυλιχτοῦν αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς «κυρίας» ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα καὶ δὲν εἶχε χάσει οὔτε λέξι ἀπ' αὐτὴ τὴ συνομιλία.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς πέρασαν τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα μαζί. Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἡ «κυρία» εἶπε στὴν ἄλλη:

— Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σὲ κλειδώσω στὸ δωμάτιό σου, ἀδελφή μου.

— Κάμε ὅπως νομίζεις.

— Σὺ τὸ θέλησες, εἶπε ἡ πρώτη.

Ὡδήγησε κατόπιν τὴν ἀδελφή της στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν κλείδωσε.

— Θάρθῶ νὰ σὲ ξεκλειδώσω αὔριο τὸ πρωΐ, τῆς φώναξε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Τί ἔγινε κατόπιν; Ἄγνωστο. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ ἀδελφὴ τῆς «κυρίας» βρισκόταν στὸ δρόμο. Ἄρχισε τότε νὰ προχωρῆ γρήγορα κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς Ρολάνδης. Ὁ Μαρασκέν, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὰ γεγονότα τῆς προπερασμένης νύχτας, μὴ ξέροντας ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν καλὴ ἢ τὴν κακὴ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφές, τῆς ἄνοιξε κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τὴ Ρολάνδη.

— Ἤρθατε γιὰ νὰ μὲ σώσετε ἢ γιὰ νὰ μὲ σκοτώσετε; ρώτησε ἡ νέα.

— Γιὰ νὰ σᾶς σώσω, ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια.

Ἡ Ρολάνδη φαινόταν ἤρεμη. Κι' ὡστόσο, ἔνοιωθε μιὰ κρυφὴ ἀνησυχία, ὅπως γινόταν κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφές. Γιατὶ δὲν ἤξερε μὲ ποιὰ εἶχε νὰ κάμη, μὲ τὴν καλὴ ἢ μὲ τὴν κακή.

— Δὲ θὰ μοῦ πῆτε, ρώτησε, σὲ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἐξαδέλφες μου χρωστάω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ποὺ θὰ εἶναι αἰώνια, στὴ Λεονώρα ἢ τὴν Ἑρμόζα; ρώτησε.

— Καταλαβαίνω τὴν ἐπιθυμία σας νὰ διαλευκάνετε αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶναι τοῦτο: Ἡ μητέρα μου, ποὺ εἶχε μαντέψει τὰ μοχθηρὰ ἔνστιχτα τῆς ἀδελφῆς μου, μοῦ ζήτησε, λίγο καιρὸ πρὶν πεθάνη, νὰ τῆς ὁρκιστῶ πάνω στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας της, ὅτι θὰ στεκόμουν πάντα κοντὰ στὴν ἀδελφή μου, ὅτι θὰ τὴν καθοδηγοῦσα, ὅτι θὰ τὴν προστάτευα κι' ὅτι θὰ προσπαθοῦσα νὰ ἐπανορθώσω, ὅσο μοῦ τὸ ἐπέτρεπαν οἱ δυνάμεις μου, τὸ κακὸ ποὺ θἄκανε γύρω της, χωρίς, ὅμως νὰ τὴν προδώσω ποτέ. Νά γιατί ἀγρυπνῶ πάνω σας. Ἀλλὰ δὲ θὰ παραβῶ τὸν ὅρκο μου καὶ δὲ θὰ σᾶς πῶ ποιὰ εἶμαι, γιατί, διαφορετικά, θὰ πρόδιδα τὴν ἀδελφή μου.

Ἡ Ρολάνδη δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἡ ἐπισκέπτρια τῆς ἀφηγήθηκε τότε τὴ συνομιλία ἀνάμεσα στὸ δοῦκα ντὲ Σοριέντες καὶ τὴν ἀδελφή της, ποὺ εἶχε ἀκούσει καὶ τῆς ἔδωσε διάφορες λεπτομέρειες σχετικὰ μὲ τὴ σχεδιαζομένη ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ Ἐρρίκου 3ου.

— Θὰ μὲ ρωτήσετε ἴσως γιατί πρέπει νὰ σᾶς ἐνδιαφέρη ὁ θάνατος τοῦ βασιλιᾶ, συνέχισε. Σᾶς ἐνδιαφέρει, γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πεθάνη ὁ βασιλιάς, ἡ ἀδελφή μου θὰ γίνη παντοδύναμη. Θὰ τῆς εἶναι πολὺ εὔκολο τότε νὰ πετύχη μιὰ ἀπόφασι, ποὺ θὰ σᾶς στερῆ ἀπὸ ὅλα τὰ δικαιώματά σας ἢ νὰ σᾶς κλείση σὲ μιὰ φυλακή, ὅπου θὰ εἴσαστε ζωντανὴ-νεκρὴ ἢ νὰ σᾶς παραδώση στὸ δήμιο. Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμωμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ ματαιωθῆ αὐτὴ ἡ ἀπόπειρα. Καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα σὲ σᾶς. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσετε τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστέν, ποὺ θὰ ἐνεργήση μ' ὅποιο τρόπο νομίζει καλύτερο.

— Ἀλλοίμονο, κυρία, ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστὲν δὲ ζῆ πιά, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ρολάνδη. Αὐτὸ τὸ ξέρετε.

Λέγοντας αὐτὸ τὸ ψέμμα, κοκκίνισε καὶ ταυτόχρονα γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της. Ἡ ἐπισκέπτρια κατάλαβε τὴν ἀμηχανία της καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν ξέρετε νὰ λέτε ψέμματα, τῆς εἶπε. Κι' ἐγὼ ἐπίσης φανταζόμουν, ὅτι ὁ Ἱππότης ντὲ Ραγκαστὲν εἶχε πεθάνει. Καὶ ξέρετε ἀπὸ ποιὸν ἔμαθα, ὅτι ἔκανα λάθος;... Ἀπὸ σᾶς.

— Ἀπὸ μένα;

— Ἀπὸ σᾶς, συνέχισε ἡ ἐπισκέπτρια. Σᾶς ἔμαθα ἀρκετὰ ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ κατάλαβα, ὅτι εἴσαστε ἀπὸ κεῖνες πού, ὅταν δώσουν μιὰ φορὰ τὴν καρδιά τους, δὲν τὴν ξαναπαίρνουν πίσω... Ἄν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶτε, εἶχε πεθάνει, θὰ ἤσαστε τόσο ἤρεμη; Καὶ γι' αὐτὸ σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι πρέπει νὰ προσέξετε. Ἂν ἡ ἀδελφή μου σᾶς ἔβλεπε ὅπως εἴσαστε τώρα, θὰ σχημάτιζε ἀμέσως τὴν ἴδια πεποίθησι μὲ μένα. Καὶ θὰ ἐνεργοῦσε ὅπως αὐτὴ ξέρει... Δὲ σᾶς ζητάω, ὅμως, νὰ μοῦ πῆτε, ὅτι ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστὲν εἶναι ζωντανός. Πρέπει, τοὐναντίον, νὰ δείχνετε σ' ὅλους πὼς πιστεύετε τὸ ἀντίθετο... Καὶ τώρα σᾶς εἰδοποίησα γιὰ ὅλα. Κάμετε ὅ,τι νομίζετε.

Ἑτοιμάσθηκε κατόπιν νὰ φύγη.

— Πέστε στὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστέν, ὅτι οἱ πληροφορίες ποὺ σᾶς ἔδωσα, προέρχονται ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸ μέγαρο Σοριέντες, πρόσθεσε. Ὁ Ἱππότης θὰ καταλάβη.

Βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὅταν, τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ ἀδελφή της πῆγε νὰ τὴν ἐλευθερώση, βρῆκε τὴν πόρτα κλειστή, ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει τὸ προηγούμενο βράδυ. Ἡ φυλακισμένη τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὴ διαβεβαίωσε, ὅτι δὲν εἶχε στενοχωρηθῆ καθόλου ἀπὸ τὴν ἐγκάθειρξί της.

Στὸ μεταξύ, ἡ Ρολάνδη εἶχε στείλει τὸ Ζὰν Γκερὲν νὰ βρῆ τὸ Ζὺλ τὸ Λύκο, πού, μὲ τὴ σειρά του, πῆγε στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χρυσῆς Πέστροφας», ὅπου ἡ ὄμορφη Μωβιὲτ τὸν ἔφερε σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ Ραγκαστέν.

Ἔτσι, ὁ ἱππότης ἔμαθε ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ ξέρη. Οἱ πληροφορίες, ποὺ τοῦ μετέδωσε ἡ Ρολάνδη, συνδυάζονταν μὲ τὴν ἀπόφασι τοῦ Σοριέντες νὰ ξεφορτωθῆ τὸν Πινάκλ.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΣΟΡΙΕΝΤΕΣ

Κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ ἀκολούθησαν, ὁ Σοριέντες ἔδειξε ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα. Κάθε μέρα συναντιόταν μὲ τὸν Γκίζη καὶ εἶχε μακρὲς συνομιλίες μαζί του. Τὸ βράδυ, ἐξ ἄλλου, ντυμένος ἁπλᾶ, πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῆ διάφορα πρόσωπα. Ὁ Ἱσπανὸς εὐπατρίδης εἶχε μεγάλες συμπάθειες ἀνάμεσα στοὺς φανατικοὺς Γάλλους κληρικούς, ποὺ δὲ δίσταζαν νὰ κάνουν βίαιες ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ καὶ ποὺ δὲν ἔκρυβαν τὴ συμπάθειά τους γιὰ τὴν Ἱσπανία. Ὁ Σοριέντες, ἄλλωστε, ἤξερε νὰ διεγείρη τὸ ζῆλο τους, σκορπίζοντας ἄφθονα χρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ἀλλὰ κι' ὁ Γκίζης δὲν καθόταν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, εἶχε ἀλλεπάλληλες συσκέψεις μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, μὲ ἰσχυροὺς εὐπατρίδες, μὲ κληρικούς, μὲ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ. Ὁ Γκίζης εἶχε κάθε λόγο νὰ φαντάζεται, ὅτι ὁ Σοριέντες ἦταν πιστὸς σύμμαχός του καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ, ὅτι ἐργαζόταν γιὰ δικό του λογαριασμό.

Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι στὸ Παρίσι ἐπικρατοῦσε μεγάλη ἀναταραχή. Οἱ πιὸ περίεργες φῆμες κυκλοφοροῦσαν ἀνάμεσα στὸ λαό. Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὶς 10 Αὐγούστου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀκριβῶς θὰ γινόταν αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Τὸ ὅτι, ὅμως, ὁ βασιλιᾶς θάδινε αὐτὴ τὴν ἡμέρα μιὰ μεγάλη γιορτὴ στὸ Λοῦβρο, ἔκανε ὅλους νὰ συνδυάζουν αὐτὴ τὴ γιορτὴ μὲ τὰ γεγονότα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξετυλιχτοῦν.

Ἔτσι, ἔφτασε ἡ 1η Αὐγούστου. Τὸ πρωΐ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὁ Σοριέντες κάλεσε τὸν Πινὰκλ καὶ κλείστηκε μαζί του στὸ γραφεῖο του.

— Ὁ βασιλιᾶς; τὸν ρώτησε.

Σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἦταν σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὁ Πινὰκλ ἀπάντησε:

— Ἡ ἀρρώστεια τοῦ βασιλιᾶ θὰ ἐκδηλωθῆ προτοῦ τελειώση ἡ σημερινὴ ἡμέρα.

— Θὰ πάω σήμερα στὸ Λοῦβρο, γιατὶ θέλω νὰ δῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια πῶς θὰ ξετυλιχθοῦν τὰ πράγματα, εἶπε ὁ Σοριέντες.

— Θὰ δῆτε καὶ θὰ πεισθῆτε, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Πινάκλ. Μόνον, ὅτι θὰ πρέπει νὰ ὁπλισθῆτε μὲ λίγη ὑπομονή... Ὅπως καταλαβαίνετε, δὲ μπορῶ νὰ προσδιορίσω τὴν ἀκριβῆ ὥρα, ποὺ θὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ πρῶτα συμπτώματα.

— Θὰ πάω μαζὶ μὲ τὸ Γκίζη, ποὺ κι' αὐτὸς ἐπίσης θέλει νὰ δῆ τὰ πράγματα μὲ τὰ μάτια του, εἶπε ὁ Σοριέντες.

— Μπορῶ νὰ πῶ στὸν ἀφέντη μου μιὰ παρατήρησί μου σχετικὰ μὲ τὸ δοῦκα τῆς Γκίζης; ρώτησε ὁ Πινάκλ.

— Μιλῆστε...

— Διασχίζοντας τοὺς δρόμους, ἄκουσα πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ μιλᾶνε γιὰ κάποιο γεγονὸς ποὺ θὰ γίνη στὶς 10 Αὐγούστου.

— Καὶ λοιπόν;

— Τὸ γεγονὸς αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάει ὁ κόσμος, ξέρομε, ὅτι θὰ εἶναι ὁ θάνατος τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ θὰ πεθάνη πιθανώτατα αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Σοριέντες μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Γκίζης θὰ ἀνακηρυχθῆ βασιλιᾶς. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸ νομίζω πὼς εἶναι πιὸ σημαντικὸ ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἐρρίκου 3ου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

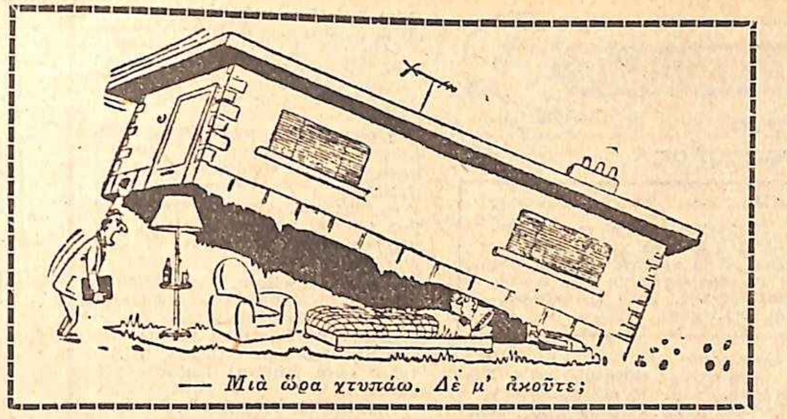

— Μιὰ ὥρα χτυπάω. Δὲ μ' ἀκοῦτε;

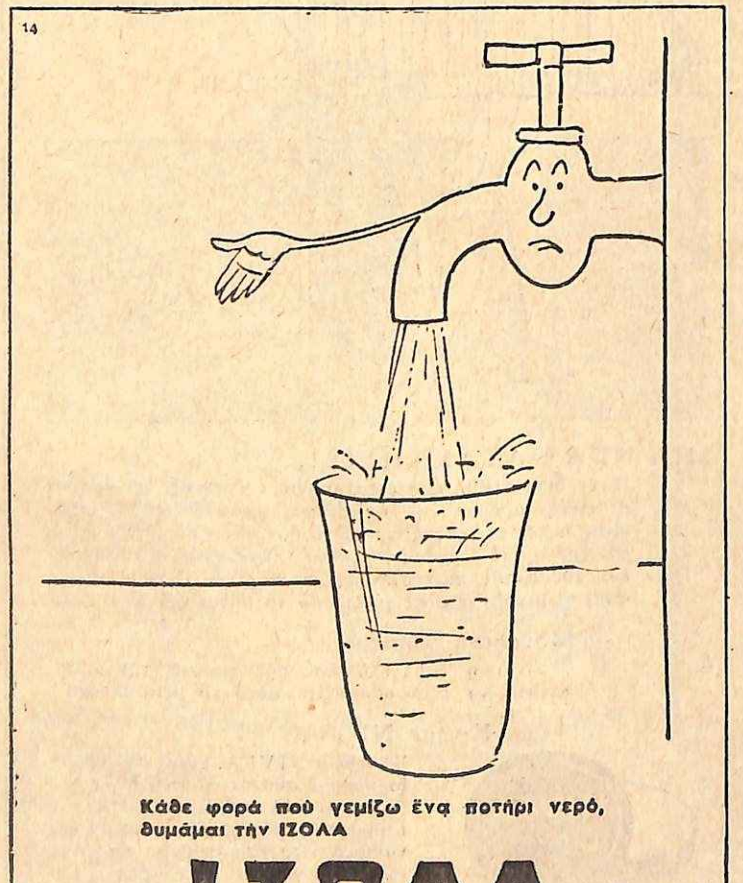

14

Κάθε φορὰ ποὺ γεμίζω ἕνα ποτῆρι νερό, θυμᾶμαι τὴν ΙΖΟΛΑ

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουϊζίδου-Ἀμπαζῶ
Βοηθὸς-Συνεργάτις τῶν καθηγητῶν KRAKANOFF, MORRIS, MASSON, ELDE & τοῦ δερματολόγου ἰατροῦ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΗΘΟΥΣ, ΣΩΜΑΤΟΣ
ΕΙΔΙΚΑ TRAITEMENTS ΑΦΥΔΑΤΩΣΕΩΣ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΡΙΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ
ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ Η 40ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ ΕΡΜΟΥ 51, Τηλ. 35.213
ΓΚΙΚΑ

BAB-O
ΤΟ ΠΡΩΤΟ
Αὐτόματο
ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟ
τὸ ὁποῖον σὲ 7 δευτερόλεπτα
χωρὶς τρίψιμο
καθαρίζει ἐνῶ τὸ κοιτάζετε
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΩΣ ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΑΣ
Κάνει σὰν καινούργια
δοχεῖα, χυτρες, νεροχύτες, μπάνια, πορσελάνες καὶ χίλια δυὸ πράγματα.

7 SECOND
BAB-O
CLEANSER
BLEACHES OUT STAINS

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ θάνατος τῆς Ἑλληνοπούλας

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΩΤΗΡΗΣ ἁρματωλὸς τοῦ 21, ΑΝΤΙΟΠΗ κόρη του, ΜΑΡΚΟΣ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ἀντιόπης. (Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἠπείρου τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Στὸ καθαρὸ σπιτάκι της κάθεται καὶ κεντάει ἡ Ἀντιόπη, ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ Σωτήρη. Ξαφνικὰ μπαίνει ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ψηλὸ καὶ καλοδεμένο παλληκάρι).

ΜΑΡΚΟΣ: Καλησπέρα, περιστέρα μου.

ΑΝΤΙΟΠΗ (σηκώνεται νὰ τὸν ὑποδεχτῇ): Καλησπέρα, ἀητέ μου!

ΜΑΡΚΟΣ: Τί κάνεις;

ΑΝΤΙΟΠΗ: Κεντάω τὰ προικιά μου. Κάθισε ἐδῶ κοντά μου...

ΜΑΡΚΟΣ: Ὅλο τὸ κέντημα θὰ κυττάζῃς; Ἐμένα δὲ θὰ μὲ βλέπῃς;

ΑΝΤΙΟΠΗ (κοκκινίζοντας): Σὲ βλέπω κι' ἐσένα.

ΜΑΡΚΟΣ: Στὶς ὀμορφιές σου εἶσαι πάλι σήμερα! Τί μάτια λαμπερά, τί μάγουλα τριανταφυλλένια! Λαχταρῶ νὰ τὰ φιλήσω. Θυμᾶσαι πῶς μᾶς καμάρωναν ὅλοι ὅταν ἀρραβωνιαστήκαμε.

ΑΝΤΙΟΠΗ: Μάρκο, ἂν δὲν ἔχῃς σκοπὸ νὰ καθίσῃς φρόνιμα, καλύτερα νὰ πηγαίνῃς. Σοῦ τὄχω πῆ: Δὲν θὰ μὲ φιλήσῃς, πρὶν γίνῃς ἄντρας μου.

ΜΑΡΚΟΣ: Κι' ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σοῦ κλέψω τὸ φιλί. Θέλω ἐσὺ μόνη σου νὰ μοῦ τὸ δώσῃς. Μ' ἀγαπᾶς;

ΑΝΤΙΟΠΗ: Πάντα σ' ἀγαπῶ, Μάρκο... Μὰ σήμερα μιὰ θλῖψι μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά..

ΜΑΡΚΟΣ: Γιατί; Μήπως δὲν εἶναι καλὰ ὁ πατέρας σου;

ΑΝΤΙΟΠΗ: Δόξα σου ὁ Θεός, καλὰ εἶναι. Μὰ εἶδα ἀπόψε ἕνα παράξενο ὄνειρο.

ΜΑΡΚΟΣ: Τί εἶδες;

ΑΝΤΙΟΠΗ: Εἶδα πῶς μ' ἔρραναν μὲ κόκκινα ροδόφυλλα... Καὶ τὰ κόκκινα ροδόφυλλα εἶναι γρήγορο κακό...

ΜΑΡΚΟΣ: Πῶς πιστεύετε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες στὰ ὄνειρα!... Μὰ κι' ἐγὼ θυμᾶμαι πῶς εἶδα ἕνα ὄνειρο.

ΑΝΤΙΟΠΗ: Τί εἶδες:

ΜΑΡΚΟΣ: Εἶδα δυὸ ἀστέρια νὰ λάμπουν στὸν οὐρανό, μὰ σὲ λίγο ἔσβυσε τὸ ἕνα καὶ χάθηκε.

ΑΝΤΙΟΠΗ: Καὶ τὸ δικό σου ὄνειρο δὲν εἶναι καλό, Μάρκο.

ΜΑΡΚΟΣ: Τί λές, ἀγάπη μου; Ὄνειρα εἶναι. Ἐγὼ μάλιστα ἔδωσα καὶ μιὰ ἐξήγησι στὸ δικό μου. Λοιπόν, τὸ ἕνα ἀστέρι ποὺ χάθηκε εἶναι ὁ ἐχθρός μας, ποὺ γρήγορα θὰ σβύσῃ. Καὶ τὸ ἄλλο ποὺ ἔμεινε, εἶναι ἡ γλυκειά μας Ἑλλάδα.

ΑΝΤΙΟΠΗ: Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, ὅπως τὸ λές..

ΜΑΡΚΟΣ: Ἔτσι εἶναι. Δὲν θὰ πᾶνε χαμένες τόσες θυσίες. Ὁ πατέρας σου ἔφαγε τὴ ζωή του ἁρματωλὸς στὰ βουνά. Πρέπει νὰ ἐλευθερωθοῦμε.

(Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπαίνει ὁ Σωτήρης, θλιμένος κι' ἀμίλητος).

ΜΑΡΚΟΣ: Καλησπέρα, πατέρα. Γιατί εἶσαι θλιμένος; Ἄλλη φορὰ ἔμπαινες μὲ τὸ τραγούδι στὸ στόμα. Ξέχασες τὰ κλέφτικα τραγούδια σου;

ΑΝΤΙΟΠΗ: Ἀλήθεια, πατέρα. Καλὰ σοῦ λέει ὁ Μάρκος. Θυμᾶμαι κι' ἐγὼ τὸν Μπότσαρη. Καρδιὰ μάλαμα, μὰ καὶ λιονταρίσια. Καὶ τί ὄμορφα ποὺ τραγουδοῦσε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Παιδιά μου, τὰ τραγούδια ποὺ εἶχα μάθει, ὅταν πολεμοῦσα κοντά του, δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ. Μά, κόρη μου, δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τραγούδια, ἀλλὰ γιά... μοιρολόγια.

ΑΝΤΙΟΠΗ: Γιατί, πατέρα;

ΜΑΡΚΟΣ: Τί συμβαίνει;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ἡ καρδιά μου εἶναι μαύρη..

ΑΝΤΙΟΠΗ: Γιατί τὸ λὲς αὐτό, πατέρα; Μήπως ἂν παντρευτῶ τὸ Μάρκο δὲν θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν θὰ σὲ φροντίζω; Κι' ὁ Μάρκος σ' ἀγαπάει σὰν πατέρα του.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ξέχασε, κόρη μου καὶ τὸ Μάρκο καὶ μένα μαζί... (Τὴν κυττάζει μὲ στοργὴ καὶ μὲ λύπη). Καϋμένο μου παιδί!

ΑΝΤΙΟΠΗ: Μά, γιατί, γιατί πατέρα μου κλαῖς ἔτσι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καλύτερα νὰ σᾶς μιλήσω... Κόρη μου ἀκριβή, κι' ἐσὺ Μάρκο παιδί μου, ἀκοῦστε... Μιὰ συμφορὰ μεγάλη μᾶς ἦρθε...

ΑΝΤΙΟΠΗ: Συμφορά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναί, κόρη μου. Ὁ Πασᾶς. ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, τὸ θηρίο τῆς Ἠπείρου, σὲ εἶδε...

ΑΝΤΙΟΠΗ: Παναγία μου!...

ΜΑΡΚΟΣ: Ποῦ, πότε τὴν εἶδε; Μίλησέ μας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Φαίνεται πῶς πέρασε προχτὲς ἀπ' τὸ χωριό μας μεταμφιεσμένος μαζὶ μ' ἕναν ἔμπιστό του. Εἶδε τὴν Ἀντιόπη στὸ παράθυρο νὰ κεντάῃ. Καὶ σήμερα μοῦ μήνυσε νὰ τοῦ τὴ στείλω γιὰ τὸ χαρέμι του. Ἀλλιώτικα θὰ στείλῃ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὴ πάρουν μὲ τὴ βία.

(Ἡ Ἀντιόπη πέφτει ἀπελπισμένη πάνω στὸν καναπέ. Κι' ὁ Μάρκος πηγαινοέρχεται ἔξαλλος).

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ὁ τύραννος θέλει νὰ μᾶς πάρῃ τὴν Ἀντιόπη, τὸν θησαυρό μας. Τέτοια ὀμορφιὰ ἀκόμη δὲν στόλισε τὸ χαρέμι του. Τώρα πιὰ εἶναι χαμένη γιὰ μᾶς. Κλάψε Μάρκο, κλάψε μαζί μου. Οὔτε ἐγὼ ἔχω πιὰ κόρη, οὔτε ἐσὺ ἔχεις πιὰ ἀρραβωνιαστικιά...

ΜΑΡΚΟΣ: Τί λές, πατέρα; Ἐσύ, ἕνας ἁρματωλός, κι' ἐγώ, τὸ γενναῖο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, θὰ ἀφήσουμε νὰ μᾶς τὴν πάρῃ ὁ πασᾶς;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καὶ πῶς μποροῦμε ν' ἀντισταθοῦμε στὴ φοβερὴ διαταγὴ τοῦ τυράννου; Ἂν δὲ στείλουμε τὴν Ἀντιόπη στὰ Γιάννενα, θὰ μᾶς τὴν πάρουν μὲ τὴ βία καὶ θὰ μοῦ πάρουν ὅλη τὴν περιουσία κι' ἴσως καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη...

ΜΑΡΚΟΣ: Ἐσύ, ἕνας ἁρματωλὸς συλλογίζεσαι τὴν περιουσία σου καὶ τὴ ζωή σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέλω νὰ πῶ πὼς εἴτε τὴ στείλουμε εἴτε ὄχι, ἡ Ἀντιόπη εἶναι χαμένη! Εἴμαστε χαμένοι!..

ΑΝΤΙΟΠΗ: Θεέ μου!.. Τὸ ὄνειρό μου βγῆκε ἀληθινό.

ΜΑΡΚΟΣ: Μὴ δειλιάζῃς, ἀγάπη μου. Μὰ τί νὰ κάνουμε, τί πρέπει νὰ κάνουμε;..

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ Τί νὰ κάνουμε;

ΑΝΤΙΟΠΗ (Σηκώνεται ἄξαφνα ἀγριεμένη. Τὰ μάτια της ἀστράφτουν. Ἡ φωνή της τρέμει ἀπὸ συγκίνησι καὶ ὀργή): Ἀφοῦ εἶστε Ἕλληνες, δὲν θὰ μὲ παραδώσετε ζωντανὴ στὰ χέρια τοῦ τυράννου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε, κόρη μου;

ΑΝΤΙΟΠΗ: Σκοτῶστε με!...

(Οἱ δυὸ ἄντρες χαμηλώνουν τὰ μάτια καὶ δὲν βγάζουν μιλιά).

ΑΝΤΙΟΠΗ: Σκοτῶστε με!.. Ἔτσι θὰ σωθῶ ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θηρίου. (Πηγαίνει κοντὰ στὸν πατέρα της). Πατέρα μου, τὸ τουφέκι σου εἶναι ἀλάθευτο. Σημάδεψέ με στὴν καρδιά. Θὰ πεθάνω εὐτυχισμένη, πιστὴ στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Πατρίδα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θεέ μου! Νὰ σκοτώσω μὲ τὰ χέρια μου τὴ λατρεμένη κόρη μου;..

ΑΝΤΙΟΠΗ: Πρέπει, πατέρα, γιὰ νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τὸ ἀτίμασμα...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δὲν μπορῶ, παιδί μου...

ΑΝΤΙΟΠΗ: Μὴ διστάζῃς. Ποτὲ ὣς τώρα δὲν δείλιασες. Σῶσε με ἀπὸ τὴ μαύρη σκλαβιά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ὄχι, ὄχι, δὲν μπορῶ. Ἔλεος, Ἅη - Γιώργη μου!

ΑΝΤΙΟΠΗ (πηγαίνει κοντὰ στὸ Μάρκο): Λύτρωσέ με ἐσύ, ἀγαπημένε μου. Δῶσε μου τὸ πρῶτο καὶ στερνὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης καὶ γλύτωσέ με... Σὲ ἱκετεύω, Μάρκο...

ΜΑΡΚΟΣ: Δὲν μπορῶ... Δὲν ἔχω τὴ δύναμι...

ΑΝΤΙΟΠΗ: Ἀρνιέσαι κι' ἐσύ; Δὲν μ' ἀγαπᾷς; Προτιμᾷς νὰ μὲ ρίξῃς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλῆ; Προτιμᾷς τὸ ντρόπιασμά μου ἀπὸ τὸ θάνατο; Μὰ ὄχι, δὲ θὰ γίνῃ τὸ χατῆρι τοῦ ἄπιστου Καλύτερα νὰ χαρῇ τὰ νιάτα μου ἡ μαύρη γῆ... Ὁρκίζομαι στὴ ψυχὴ τῆς μητέρας μου ποὔπεσε στὸ γκρεμό, σὰν τὴν κυνήγησε ὁ ἐχθρός, πὼς δὲν θὰ μὲ χαρῇ ὁ τύραννος.. Ποτέ!..

(Κυττάζει γιὰ λίγο τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της κι' ὕστερα φεύγει καὶ πάει στὴν πλαϊνὴ κάμαρη. Ἀκούγεται ἡ φωνή της ποὺ σιγανοτραγουδάει θλιμένα):

Ἔχετε γειὰ ἀψιξιάτικες δροσιὲς καὶ μῦρα,
καὶ ρόδα τῆς αὐγῆς καὶ χρυσαχτίδες.
Ξέρουνε νὰ πεθάνουν οἱ Ἑλληνίδες
ὅταν ἡ μαύρη τὸ προστάζῃ μοῖρα...

(Ἄξαφνα ἀκούγεται ἕνας πυροβολισμός. Ὁ πατέρας κι' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τρέχουν στὴν πόρτα τῆς κάμαρας).

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θεέ μου!... Σκοτώθηκε!... Σκοτώθηκε μὲ τὸ καρυοφύλλι μου!... (Σωριάζεται κάτω, τραβῶντας τ' ἄσπρα του μαλλιά).

ΜΑΡΚΟΣ: Τί συμφορά, Θεέ μου, τί συμφορά!.. Νά τὰ κόκκινα ροδόφυλλα τοῦ ὀνείρου της... Τὸ αἷμα της, τὸ αἷμα!

ΣΩΤΗΡΗΣ (μὲ φωνὴ πνιγμένη): Ἀντιόπη, κόρη μου!..

ΜΑΡΚΟΣ: Γλυκειά μου, περιστέρα μου!... Ἀγαπημένη μου ἀρραβωνιαστικιά!.. Πέθανες σὰν ἀληθινὴ Ἑλληνοπούλα..

ΑΡΝΟΛΔ ΜΑΡΛΙΝΓΚΕΡ

Για τον Έρωτα

Χωρὶς ἐκτίμησι ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ἀξία καὶ χωρὶς ἐμπιστοσύνη δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ καμμιὰ χαρά. Φὸν Κλάϊστ

Στὴν ἀγάπη, ὅσο περισσότερο μιλᾶμε, τόσο λιγώτερα λέμε. Πριγκήπισσα Καραντάγια

Ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτα μὲ τὸ χρόνο: γεννιέται, μεγαλώνει κι' ἀνθίζει μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Κόρνερ

Μόνο ὅσοι ξέρουν νὰ μισήσουν ξέρουν καὶ ν' ἀγαποῦν. Κροπότκιν

Ἡ ἀγάπη κυλάει πάνω σὲ δυὸ τροχούς. Ὁ ἕνας εἶναι ἡ ἀγάπη κι' ὁ ἄλλος τὸ χρυσάφι. Ζακὸμπ

Ἡ ἀγάπη μέσα στὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας εἶναι ὅπως τὸ διαμάντι ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ κάρβουνο. Λασάλ

Στὴν ἀγάπη δυὸ μόνο πράγματα ἔχουν ἀξία, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι παραγέμισμα. Μ. Ντονναὶ

Ἡ ἀγάπη δὲν ζῇ μόνο μὲ αἰσθήματα. Τῆς χρειάζονται καὶ μερικὰ μπιφτέκια. Α. Ντόσσι

Ἡ μαγεία τῆς πρώτης ἀγάπης βρίσκεται στὸ ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε πῶς μιὰ μέρα θὰ τελειώσῃ. Ντισραέλι

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πυξίδα τῆς γυναίκας. Ντράμμοντ

Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ μοναδικὸς θησαυρὸς τῆς γυναίκας, ἀλλὰ κι' ἡ ἀθεράπευτη ἀρρώστια της. Φὸν Κόσβους

Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ ἐγωϊσμὸς τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθήσεων. Μπουφλὲρ

Ἡ ἀγάπη γεννιέται ἀπὸ περιέργεια καὶ πεθαίνει μὲ τὴ συνήθεια. Μποντεμπέλλι

Δὲν ἀγαπᾶμε μὲ τὴ λογική. Μπερτὼ

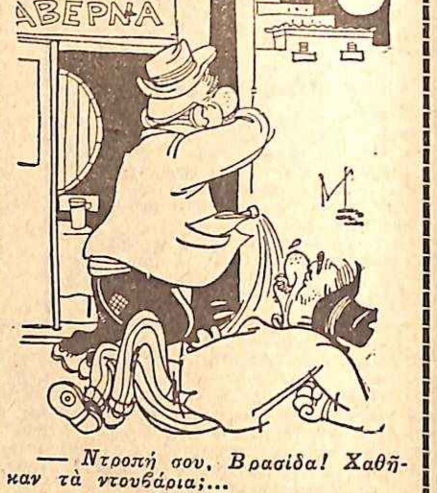

— *Ντροπή σου, Βρασίδα! Χαθῆκαν τὰ ντουβάρια;...*

(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

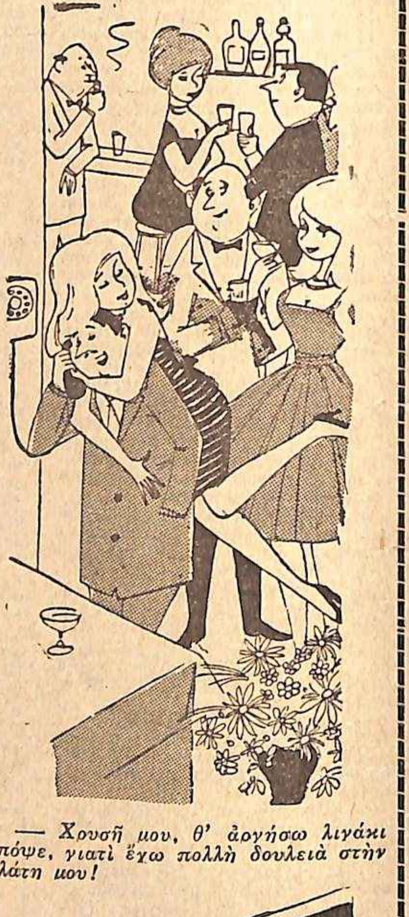

— *Χρυσῆ μου, θ' ἀργήσω λιγάκι ἀπόψε, γιατὶ ἔχω πολλὴ δουλειὰ στὴν πλάτη μου!*

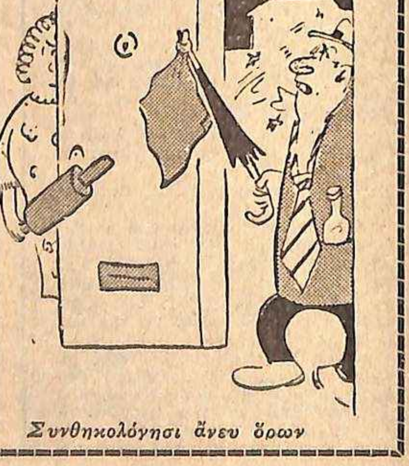

Συνθηκολόγησι ἄνευ ὅρων

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ὁ Περικλῆς καὶ οἱ ἐχθροί του

Διαδοσίες, συκοφάντες, δημαγωγοὶ

ΕΙΝΑΙ φυσικὸ ἕνας πολιτικός, ποὺ ἐπὶ σαράντα χρόνια διαχειρίζεται τὰ κοινὰ καὶ ὁ ὁποῖος στὰ εἴκοσι τελευταῖα ἦταν ὁ πραγματικὸς κυβερνήτης τοῦ τόπου, νὰ ἔχῃ δημιουργήσει ἐχθροὺς καὶ ἀντιπολίτευσι. Καὶ ἀπὸ τὸ γενικὸ αὐτὸ κανόνα δὲ μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ὁ Περικλῆς. Στὸ μακρὺ διάστημα τῆς πολιτικῆς του σταδιοδρομίας ἀντιμετώπισε ἄλλοτε σφοδρότερα καὶ ἄλλοτε ἀσθενέστερα τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἀντιπάλου του πολιτικοῦ κόσμου. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε ἦταν ποὺ ἀπέφυγε τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ποὺ προηγήθηκαν ἀπὸ αὐτόν. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς εὐνόησε τὸ μεγάλο πολιτικό. Οἱ ἐχθροί του δὲν κατώρθωσαν νὰ μαζέψουν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου ἔξη χιλιάδες ψήφους, ὅσες χρειάζονταν γιὰ νὰ σταλῇ ἕνας Ἀθηναῖος πολιτικὸς στὴν ἐξορία.

Ὁ Περικλῆς ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του βρέθηκε ἀντίθετος μὲ τὸν Κίμωνα, τὸν ἀρχηγὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν, δηλαδὴ τῆς δεξιᾶς, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Ὅταν πέθανε ὁ Κίμων, τὸν διαδέχτηκε στὴν ἀρχηγία τῶν ὀλιγαρχικῶν ὁ γαμπρός του Θουκυδίδης. Ὁ πολιτικὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς Θουκυδίδης ἀλλὰ ἄλλος ἐπιφανὴς ἐπίσης Ἀθηναῖος.

Οἱ πολιτικοὶ ἀγῶνες τοῦ Περικλῆ μὲ τὸ Θουκυδίδη κράτησαν μιὰ ἑξαετία. Οἱ κατηγορίες ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἐστήριξε τὴν πολεμική του ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὀλιγαρχικῶν ἀφοροῦσαν κυρίως τὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ τοῦ Περικλῆ.

«Τὸν κατηγοροῦσαν, ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὅτι σπαταλοῦσε τὰ δημόσια χρήματα σὲ πολυδάπανα καὶ ἀνωφελῆ καλλιτεχνικὰ ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσε νὰ στολίσῃ τὴν Ἀθήνα σὰ γυναῖκα φιλάρεσκη. Τὴν παραφόρτωνε μὲ πολύτιμα ἔργα, μὲ ἀγάλματα καὶ ναοὺς ποὺ κόστιζαν χιλιάδες τάλαντα».

Στὶς κατηγορίες αὐτὲς ὁ Περικλῆς μπόρεσε ν' ἀντεπεξέλθῃ εὔκολα. Τί φυσικώτερο, ἔλεγε, παρὰ νὰ γίνωνται παρόμοια ἔργα σὲ μιὰ πόλι τόσο πλούσια σὰν τὴν Ἀθήνα, ποὺ καὶ δόξα ἀθάνατη θὰ τῆς ἀφήσουν κι' ἐπὶ πλέον θὰ δώσουν ἐργασία στὸν κόσμο, ποὺ θὰ ὠφεληθῇ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀπὸ τὴν κοινὴ εὐπορία;

Τὰ ἐπιχειρήματα φαίνεται πῶς ἦταν πειστικά, γιατὶ ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς ὄχι μόνο δὲ δυσκολεύτηκε ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Περικλῆ ἀπὸ κάθε κατηγορία, ἀλλὰ συγχρόνως ἔστειλε στὴν ἐξορία καὶ τὸν πολιτικό του ἀντίπαλο. Μὲ τὸν ἐξοστρακισμὸ τοῦ Θουκυδίδη (443 π. Χ.) διαλύθηκε οὐσιαστικὰ τὸ ὀλιγαρχικὸ κόμμα καὶ ὁ Περικλῆς ἔγινε πλέον ὁ μοναδικὸς ρυθμιστὴς τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας. Κοντά του, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους πολιτικούς, εἶχαν μαζευτῆ τὰ προοδευτικώτερα στοιχεῖα, ὅ,τι ἐκλεκτότερο εἶχε ἡ Ἀθήνα τοῦ «χρυσοῦ αἰῶνα».

Ἡ ἀντιπολίτευσι οὔτε τὴ δύναμι εἶχε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ, οὔτε ἀκόμα τὸ θάρρος γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ στὴν Πνύκα, μπροστὰ στὸ δικαστήριο τοῦ λαοῦ. Ἀνίκανη γιὰ κάθε θετικὴ ἐνέργεια, καταφεύγει σ' ἕνα μέσο ποὺ μεταχειρίζονται πολλὲς φορὲς οἱ μικροὶ γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς μεγάλους ἀντιπάλους των: στὴ συκοφαντία. Οἱ σατυρικοὶ ποιητὲς ὑποβοηθοῦν τὸ ἔργο τους, εἴτε γιὰ νὰ κάνουν πνεῦμα καὶ νὰ διασκεδάσουν τὸν ἀθηναϊκὸ λαό, εἴτε καὶ ἀπὸ πολιτικὴ ἀντίθεσι πρὸς τὸν Περικλῆ. Μὲ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχαν στὴν κοινὴ γνώμη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μπόρεσαν νὰ κατασυκοφαντήσουν τὸ ἔργο του.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔγινε μὲ σύστημα. Στὴν ἀρχὴ σατύριζαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἢ μὲ τραγούδια τῆς ἀγορᾶς μερικὰ σωματικὰ ἐλαττώματα τοῦ Περικλῆ ἢ τὸ ἀκατάδεκτο καὶ τὸ ἀγέρωχο τοῦ χαραχτῆρα του. Σατυρίζουν ἀκόμα τὰ ἔργα ποὺ κατασκευάζονται καὶ τὸ σύνδεσμο ποὺ ἔχει μὲ τὴν Ἀσπασία. Τὴν ὀνομάζουν εἰρωνικά: «Ἥραν τοῦ νέου Ὀλυμπίου, Ὀμφάλην καὶ Δηϊάνειραν τοῦ νέου Ἡρακλέους». Πολλὲς φορὲς ὅμως «περικοσμοῦν» καὶ μὲ βρισιὲς τὸν Περικλῆ καὶ τὴν Ἀσπασία. «Βασιλῆ τῶν σατύρων» ὀνομάζει τὸν Ἀθηναῖο πολιτικὸ ὁ ποιητὴς Ἕρμιππος, ἐνῶ ὁ Κρατῖνος λέγει τὴν Ἀσπασία «παλλακὴν κυνώπιδα», δηλαδὴ παλλακίδα μὲ μάτια σκύλου, καὶ ὁ Ἀριστοφάνης «λαικάστριαν», δηλαδὴ βρωμογυναῖκα.

Ἔπειτα οἱ συκοφαντίες γίνονται βαρύτερες καὶ συγκεκριμένες. Διαδίδουν γιὰ τὸ Φειδία πὼς μάζευε στὸ ἐργαστήριό του ἐλεύθερες γυναῖκες γιὰ νὰ τὶς προμηθεύῃ στὸν Περικλῆ. Ὅτι ὁ Μένιππος ἔγινε στρατηγὸς χάρι στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις ποὺ εἶχε ἡ γυναῖκα του μὲ τὸν Ἀθηναῖο πολιτικό. Ὁ Πυριλάμπους, πολιτικὸς φίλος τοῦ Περικλῆ καὶ γνωστὸς γιὰ τὰ ὀρνιθοτροφεῖα του, διαβάλλεται ὅτι ἔστελνε παγώνια καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ πουλερικὰ στὶς ἐρωμένες τοῦ Περικλῆ. Ὅτι ὁ Χαρῖνος, χάρι στὴν κομματική του ἐπιρροή, εἶχε συγχρόνως 5—6 δημόσιες θέσεις, πρᾶγμα ἀπηγορευμένο ἀπὸ τὸ ἀθηναϊκὸ πολίτευμα ποὺ ἐπέτρεπε μονάχα ἕνα δημόσιο ἀξίωμα σὲ κάθε πολίτη.

Οἱ συκοφαντίες ρίχνουν τὸ δηλητήριό τους καὶ σ' αὐτὸ τὸ στενώτατο περιβάλλον τοῦ Περικλῆ. Διαδίδουν ὅτι ἔχει ἐρωμένη τὴ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ του. Καὶ τὸ καταπληκτικώτερο εἶναι — καθὼς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος — ὅτι αὐτὸς ὁ γυιὸς τοῦ Περικλῆ, ὁ Ξάνθιππος, κακολογοῦσε τὸν ἔνδοξο πατέρα του καὶ εἶχε μῖσος ἐναντίον του, γιατὶ κάποτε, ἄσωτος καὶ σπάταλος καθὼς ἦταν, δανείστηκε ἀπὸ κάποιον χρήματα χρησιμοποιώντας τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του. Κι' ὅταν ὁ δανειστὴς ἐζήτησε τὰ χρήματα, ὁ Περικλῆς ὄχι μόνο δὲν τὰ ἔδωσε ἀλλὰ τὸν κατήγγειλε καὶ στὸ δικαστήριο.

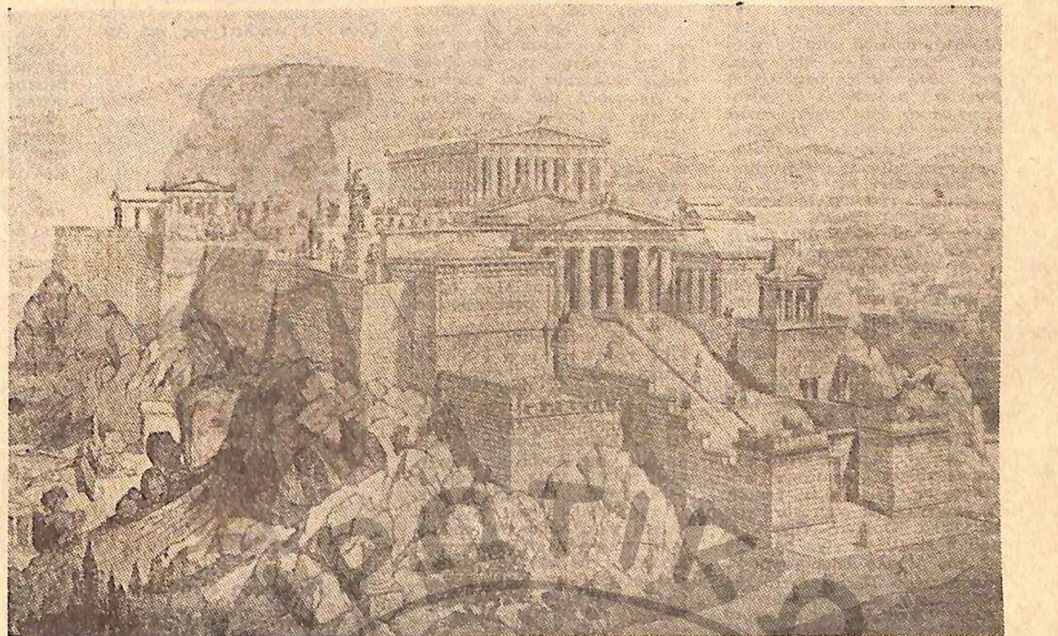

Φανταστικὴ ἀναπαράστασι τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ.

Τὰ μεγάλα ἔργα ποὺ γίνονταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔδιναν ἐπίσης λαβὴ σὲ κατηγορίες. Οἱ συκοφάντες διέδιδαν ὅτι μοναδικὸς σκοπὸς τῆς κατασκευῆς τους ἦταν ὁ παράνομος πλουτισμὸς τῶν φίλων τοῦ Περικλῆ. Στὸ θέατρο σατύριζαν ἕναν ἐργολάβο ποὺ εἶχε ἀγοράσει ὅλους τούς... γαϊδάρους τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ μετφέρουν τὰ μάρμαρα ποὺ χτιζόταν ὁ Παρθενώνας. Τὰ μάρμαρα τὰ μεταφέραν ἀπὸ τὴν Πεντέλη ἐπάνω σὲ κατρακύλια καὶ τὰ τραβοῦσαν ὑποζύγια. «Καὶ δὲ φθάνει, προσθέτουν, ποὺ ὁ ἐργολάβος, ὁ φίλος τοῦ Περικλῆ, εἶχε γίνει πάμπλουτος μὲ τὴν «ἐπιχείρησι τῶν γαϊδάρων» ἀλλὰ δὲν ἄφηνε σὲ ἡσυχία καὶ τοὺς κατοίκους. Γιατὶ κάθε μεσημέρι, μόλις οἱ Ἀθηναῖοι πήγαιναν νὰ πλαγιάσουν, τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀνεβασμένα τετράποδα ἄρχιζαν... συναυλία ἀπὸ ὀγκανισμούς!...»

Ὅλη αὐτὴ ἡ συκοφαντικὴ ἐκστρατεία — διαδόσεις, λίβελλοι, σατυρικὰ τραγούδια, κακογλωσσιὲς καὶ βρισιὲς ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου — γίνεται μὲ σύστημα μιὰ ὁλόκληρη δεκαετία. Ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς διασκέδαζε πολλὲς φορὲς ἀκούοντας τοὺς εὐτράπελους στίχους τῶν σατυρικῶν στὸ θέατρο, χωρὶς ὅμως νὰ δίνῃ καὶ βαθύτερη σημασία σ' αὐτούς. Παραμένει πάντοτε πιστὸς στὸν Ἀθηναῖο πολιτικό, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ ὅλη τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὸ κῦρος του. Ἡ ἀντιπολίτευσι ὅμως δὲν ἀπελπίζεται καὶ μεταφέρει σὲ ἄλλο ἐπίπεδο τὸν ἀγῶνα της, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ τὴ διαβρωτική της πολιτικὴ εἶχε δημιουργήσει τὸ ἀπαραίτητο κλῖμα. Ἀφίνει πλέον τὶς διαδόσεις καὶ τὶς κουβέντες τῶν τριόδων καὶ ἐπιχειρεῖ κάτι τὸ θετικώτερο: Νὰ εἰσαγάγῃ σὲ δίκη, μὲ κατηγορίες βέβαια ἀστήρικτες, μερικοὺς ἀπὸ τοὺς στενοὺς φίλους τοῦ Περικλῆ.

Ὁ Φειδίας εἶναι ὁ ἀνώτερος ἐπόπτης ὅλων τῶν ἔργων ποὺ γίνονται. Σ' αὐτὰ ξοδεύονται μεγάλα ποσὰ καὶ ἐργάζονται χιλιάδες ἐργάτες. Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ νὰ ἔχῃ ἀποκτήσει μεγάλη ἐπιρροὴ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ποὺ ἐξαρτᾶται οἰκονομικὰ ἀπ' αὐτόν, νὰ ἔχῃ μιὰ τεραστία πολιτικὴ δύναμι. Οἱ δύο μεγάλοι φιλόσοφοι Ἀναξαγόρας καὶ Δάμων εἶναι φίλοι καὶ θαυμαστὲς τοῦ Περικλῆ. Μὲ τὶς φιλοσοφικὲς σχολὲς ποὺ ἔχουν ἀνοίξει στὴν Ἀθήνα εἶναι μιὰ ζωντανὴ προπαγάνδα γιὰ τὸν Ἀθηναῖο πολιτικό.

Ἡ Ἀσπασία ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ ἕνα στοιχεῖο μεγάλης σημασίας. Τὸ σπίτι της εἶναι τὸ ἐντευκτήριο τῶν καλλιτεχνῶν καὶ φιλοσόφων, ἀλλὰ συγχρόνως ἕνα μεγάλο πολιτικὸ κέντρο ὅπου συζητοῦνται τὰ ζητήματα καὶ καταστρώνονται τὰ σχέδια. Εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ στενώτερο πρόσωπο στὸ περιβάλλον τοῦ Περικλῆ καὶ χτυπώντας αὐτὴν εἶναι σὰν νὰ χτυποῦν τὸν ἴδιο.

Αὐτὴ ἦταν σὲ λίγες γραμμὲς ἡ ἰδιαίτερη θέσι τῶν τεσσάρων προσώπων ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐστράφη ἡ ἀντίδρασι. Ἄρχισε ἀπὸ τὸν ἀσθενέστερο, τὸ Δάμωνα. Τὸν κατηγόρησαν ὅτι στὶς φιλοσοφικές του σχολὲς ἔκανε προπαγάνδα ὑπὲρ τῆς δικτατορίας, θέλοντας τάχα τὸν Περικλῆ γιὰ δικτάτορα. Μολονότι ἡ κατηγορία ἦταν ἐντελῶς ἀσύστατη, ἐν τούτοις ἦταν τόσο ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὥστε οἱ δικαστὲς δὲ δίστασαν νὰ στείλουν στὴν ἐξορία τὸ γέρο φιλόσοφο (436 π. Χ.). Ἦταν ἡ πρώτη ἐπιτυχία τῆς δημαγωγίας!

Ἀκολούθησε ἡ δίκη τοῦ Ἀναξαγόρα. Τὸν κατηγόρησαν ὅτι οἱ φιλοσοφικές του θεωρίες ἦταν ἐναντίον τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, ἀφοῦ δίδασκε ὅτι ὁ ἥλιος ἦταν μία μᾶζα ἀπὸ φωτιὰ καὶ ὄχι θεὸς — ὅπως ἤθελε ἡ θρησκεία— ἢ ὅτι οἱ κεραυνοὶ προέρχονται ἀπὸ τὴ σύγκρουσι τῶν νεφῶν καὶ δὲν τοὺς ἔρριχνε ὁ Ζεύς. Ὁ Ἀναξαγόρας προτίμησε προτοῦ νὰ δικαστῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα (433 π.Χ.) Ἐγκαταστάθηκε στὴ Λάμψακο ὅπου ἄνοιξε τὴν περίφημη φιλοσοφική του σχολή. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Φειδίας ὅταν θέλησαν νὰ τὸν δικάσουν γιατὶ στὸ χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ποὺ βρισκόταν στὸν Παρθενῶνα εἶχε ἀπεικονίσει στὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τὸ πρόσωπό του καὶ τοῦ φίλου του Περικλῆ, πρᾶγμα ποὺ θεωρεῖτο γιὰ μεγίστη ἀσέβεια. Καὶ ὁ Φειδίας ἐγκατέλειψε τὴν Ἀθήνα, πρὶν νὰ δικαστῇ καὶ πῆγε στὴν Ὀλυμπία ὅπου ἔκανε τὸ θαυμάσιο χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ τὰ ἄλλα ἀριστουργήματα τοῦ ἐκεῖ ἱεροῦ.

Μετὰ τὸ Δάμωνα, τὸ Φειδία, τὸν Ἀναξαγόρα ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Ἀσπασίας. Τὴν καταγγεῖλαν μὲ τὴ διπλῆ κατηγορία τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ προξενητισμοῦ. Ὅτι, δηλαδή, ἐπρέσβευε πράγματα ἀντίθετα μὲ τὴ θρησκεία καὶ ὅτι παρέσυρε στὸ σπίτι της ὄχι μόνο ἑταῖρες ἀλλὰ καὶ παντρεμένες ἀκόμη γυναῖκες, ποὺ τὶς διέφθειρε. Στὸ δικαστήριο παρουσιάστηκε καὶ ὑποστήριξε τὴν Ἀσπασία ὁ ἴδιος ὁ Περικλῆς. Καὶ ἡ Ἡλιαία τὴν ἀπήλλαξε ἀπὸ κάθε κατηγορία.

Ὕστερ' ἀπὸ τὶς τέσσαρες αὐτὲς δίκες οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλῆ προχώρησαν ἀκόμα περισσότερο: Κατηγόρησαν τὸν ἴδιο τὸν Περικλῆ καὶ τὸν εἰσήγαγαν σὲ δίκη. Ἀλλὰ μὲ τὸ θέμα αὐτὸ θ' ἀσχοληθοῦμε στὸ ἑπόμενο σημείωμα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Τὸ πιὸ σημαντικό, ἀλλὰ καὶ πιὸ τραγικὸ κινηματογραφικὸ γεγονὸς τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἦταν ἀναμφισβήτητα ὁ θάνατος τῆς Μπελίντα Λῆ, ποὺ ἐθεωρεῖτο μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ πιὸ «σέξυ» γυναῖκες, ποὺ ἀνέδειξε ἡ 7η Τέχνη.

Ἡ Μπελίντα Λῆ

Ἡ γόησσα, μὲ τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ἐκφραστικὰ πράσινα μάτια, εἶχε γεννηθῆ στὸ Ντέβον τῆς Ἀγγλίας, στὶς 15 Ἰουνίου 1935, δὲν ἦταν δηλαδὴ οὔτε 26 χρόνων. Ὅπως εἶναι ἤδη γνωστὸ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἡ Μπελίντα σκοτώθηκε σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, κοντὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες. Τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγοῦσε κάποιος Φαλέντσα, εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ κι' ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 160 χιλιομέτρων, ὅταν ξαφνικὰ ἔσκασε ὁ ἀεροθάλαμος τοῦ πίσω ἀριστεροῦ τροχοῦ. Τὸ αὐτοκίνητο ἐξετινάχθη τότε μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ἡ Μπελίντα Λῆ βρέθηκε νεκρὴ σὲ ἀπόστασι 20 περίπου μέτρων ἀπ' αὐτό. Ὁ ὁδηγός, καθὼς καὶ τὰ δυὸ ἄλλα ἄτομα, ἰταλικῆς καταγωγῆς, ποὺ ἐπέβαιναν τοῦ αὐτοκινήτου, τραυματίστηκαν σοβαρά, φαίνεται ὅμως πὼς θὰ διαφύγουν τὸ θάνατο.

Εἶναι γνωστὴ ἡ πολυτάραχη ζωὴ τῆς ὡραίας στάρ, ποὺ ἀποπειράθηκε μάλιστα ν' αὐτοκτονήση, στὴ Ρώμη, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ παντρευτῆ τὸν πρίγκηπα Ὀρσίνι. Πρὸ καιροῦ ἡ Μπελίντα εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸν Ἰταλὸ δημοσιογράφο Γκουαλτιέρο Τζιακοπέττι, καὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνειρο αὐτὸ διαλύθηκε, ὅταν ἦρθε ἀπὸ τὸ Χὸνγκ - Κὸνγκ ἡ εἴδησι, ὅτι ὁ ἐρωτύλος Ἰταλὸς δημοσιογράφος συνελήφθη ἐκεῖ καὶ φυλακίστηκε μὲ τὴν κατηγορία, ὅτι ἀποπλάνησε δυὸ νεαρὲς ἰθαγενεῖς. Ἡ Μπελίντα ἔμαθε τότε πὼς κάτι παρόμοιο εἶχε συμβῆ καὶ τὸ 1955 σὲ βάρος μιᾶς τσιγγάνας 16 χρόνων.

Οἱ ἀποκαλύψεις βύθισαν καὶ πάλι στὴν ἀπελπισία τὴν ὡραία Μπελίντα, ποὺ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία καὶ δὲν ἔκρυβε τὴ θλῖψι της.

Ἡ στάρ, ποὺ εἴδαμε προσφάτως στὰ φίλμ «Τὸ ρόδον τῆς Μαρτινίκας» καὶ «Ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου» (Ροζμαρί), εἶχε τελειώσει στὴ Ρώμη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ὁ Ἰωσὴφ καὶ τ' ἀδέλφια του». Εἶναι δὲ καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Μεσσαλίνα», μὲ τὸ Σπῦρο Φωκᾶ, ποὺ δὲν προεβλήθη ἀκόμα ἐδῶ.

★ Τὸ γερμανικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Στὰρ Μαγκαζίν», ὕστερα ἀπὸ μιὰ σφυγμομέτρησι τῆς κοινῆς γνώμης, δημοσιεύει κατὰ σειρὰν τ' ἀγαπημένα ἀστέρια τοῦ γερμανικοῦ κοινοῦ.

Ἡ Ροὺθ Λόυβερικ ἔρχεται πρώτη καὶ τὴν ἀκολουθοῦν ἡ Λιζελὸτ Πούλβερ καὶ ἡ Νάντια Τίλλερ. Ἡ Μαρία Σὲλ εἶναι 15η στὴ σειρὰ καὶ ἡ Ρόμυ Σνάϊντερ 28η!...

Στοὺς ἄντρες τὴν πρώτη θέσι καταλαμβάνει ὁ παλαιὸς κωμικὸς Χάϊντς Ρῆμαν, ποὺ ἐκτοπίζει στὴ δεύτερη θέσι τὸν Ο. Β. Φίσερ, ποὺ κρατοῦσε ἐπὶ σειρὰ χρόνων τὰ πρωτεῖα. Ὁ Χάρντυ Κρύγκερ, ὁ Πέτερ Βὰν Ἔϋκ καὶ ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς καταλαμβάνουν ἀντιστοίχως τὴν 4η, 5η καὶ 9η θέσι.

★ Σὰν βόμβα ἔσκασε ἡ δήλωσι, ποὺ ἔκανε ἡ Ἴνγκριτ Μπέργκμαν στοὺς Ἰταλοὺς δημοσιογράφους:

— Θ' ἀπομακρυνθῶ γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ τόσο ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

Ἡ Μπέργκμαν, 44 χρόνων, ἔκανε τὴ δήλωσι αὐτὴ ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κόρη της Τζέννυ Λίντστρομ.

Δύο ἐξηγήσεις δίδονται αὐτομάτως στὴ δήλωσι αὐτή: 1) Ἡ Μπέργκμαν περιμένει ἕνα νέο εὐτυχὲς γεγονὸς (τὸ πέμπτο). Καὶ 2) Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα» βλέπει πὼς ἡ δημοτικότης της μειώθηκε πολὺ τελευταῖα καὶ προτιμᾶ ν' ἀποσυρθῆ, μιὰ καὶ ἡ ζήτησί της ἐκ μέρους τῶν παραγωγῶν ὅλο καὶ λιγοστεύει. Ὕστερα ἀπὸ τὸ «Πανδοχεῖο τῆς 6ης εὐτυχίας» (1958), ποὺ δὲ γνώρισε τὴν ἀναμενομένη ἐπιτυχία, ἡ Μπέργκμαν γύρισε ἕνα μόνο φίλμ «Σᾶς ἀρέσει ὁ Μπράμς;», μὲ τὸν Ὕβ Μοντάν. Ἴσως ὅμως ἡ προβολὴ αὐτοῦ τοῦ φίλμ, ποὺ θ' ἀρχίση σὲ λίγο, δώση μιὰ νέα ὤθησι στὴν καριέρα τῆς Ἴνγκριντ.

★ Ἡ κατάστασι τῆς Ἐλίζαμπετ Τάιηλορ παρουσιάζει μιὰ ἱκανοποιητικὴ βελτίωσι κι' ἔτσι ἡ στὰρ θὰ μπορέση σὲ λίγες μέρες νὰ ἐγκαταλείψη τὴν κλινική. Ὁ κ. Σπῦρος Σκούρας, ποὺ ἔφτασε στὸ Λονδῖνο, ἐπεσκέφθη τὴ Λὶζ στὴν κλινικὴ κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ συζήτησι μαζί της, δήλωσε πὼς δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξη τὴν πρωταγωνίστρια τῆς «Κλεοπάτρας». Πρόσθεσε δὲ πὼς τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ θ' ἀρχίση τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ἀπριλίου. Ὁ Ἔντυ Φίσερ ὅμως ἀρνεῖται νὰ ἐπιτρέψη τόσο γρήγορα στὴ γυναῖκα του νὰ ξαναπιάση δουλειά. Καὶ οἱ γιατροί, ποὺ παρακολουθοῦν τὴ στάρ, τῆς συνιστοῦν νὰ ξεκουραστῆ γιὰ ἕνα τουλάχιστο χρόνο. Ἂν ἡ Λὶζ ἀκολουθήση τὶς συμβουλές τους, ἡ «Φὸξ» θὰ ὑποχρεωθῆ ἢ νὰ βρῆ ἄλλη Κλεοπάτρα, ἢ ν' ἀναβάλη ἐπ' ἀόριστον τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ.

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ κόρη τοῦ Ἔντυ Κωνσταντὶν Τάνια, ποὺ εἶναι σήμερα 17 χρόνων, πρόκειται νὰ κάνη τὸ θεατρικὸ ντεμποῦτο της, στὸ θέατρο τῆς Ἀμερικανικῆς Λέσχης τοῦ Παρισιοῦ.

★ Μιὰ ὀξεῖα σκωληκοειδῖτις τῆς Ρόμυ Σνάϊντερ, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἄμεση χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ἀνάγκασε τὴν Ἐλβίρα Ποπέσκο, διευθύντρια τοῦ «Θεάτρου τῶν Παρισίων», ν' ἀναβάλη τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ τὰ τέλη Μαρτίου τὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου «Κρῖμα, ποὺ εἶμαι μιά...», τὸ ὁποῖο περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ Παρίσι. Στὸ ἔργο αὐτό, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ διάσημος Ἰταλὸς Λουκίνο Βισκόντι, παίζουν 70 καλλιτέχνες καὶ τὰ ντεκόρ του στοίχισαν 50 ἑκατομμύρια φράγκα. Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ κάνουν τὸ ντεμποῦτο τους στὸ θέατρο τόσο ἡ Ρόμυ ὅσο καὶ ὁ μνηστήρ της Ἀλαὶν Ντελόν.

Ἡ Γιολάντα Ντόνλαν

★ Ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης Φεντερίκο Φελλίνι (Γλυκεῖα ζωὴ) διάλεξε τὸ Λῶρενς Ὀλίβιε γιὰ πρωταγωνιστὴ τοῦ νέου του φίλμ. Ὁ προσωρινὸς τίτλος τοῦ ἔργου θὰ εἶναι ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ «Φελλίνι ἀριθμὸς 8», κι' αὐτὸ γιὰ νὰ κρατηθῆ ἀπόλυτα μυστικὴ ἡ ὑπόθεσι τοῦ ἔργου.

★ Μιὰ διάστασι ἀπόψεων μὲ τὸν Μάρλον Μπράντο, πρωταγωνιστὴ τοῦ φίλμ «Ἡ ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ», ἔκανε τὸ σκηνοθέτη Κάρολ Ρῆντ νὰ ἐγκαταλείψη τὸ φίλμ στὰ 2)3 τοῦ γυρίσματος. Γιὰ τὸ ὑπόλοιπο θὰ τὸν ἀντικαταστήση ὁ Λιούϊς Μάϊλστον. Τὸ φίλμ γυρίζεται ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Ταϊτή, στὰ μέρη δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅπου συνέβη ἡ ἱστορικὴ ἀνταρσία.

★ Ὁ σύζυγος τῆς Λουτσία Μποζὲ καὶ διάσημος Ἱσπανὸς ταυρομάχος Λουῒς Μιγκὲλ Ντομινγκουΐν, γράφει τώρα ἕνα θεατρικὸ ἔργο, τοῦ ὁποίου κρατάει μυστικὸ τόσο τὸν τίτλο, ὅσο καὶ τὴν ὑπόθεσι.

★ Ἡ Ἀγγλίδα ἠθοποιὸς Γιολάντα Ντόνλαν θεωρεῖται ἡ Τζοῦντυ Χόλλιντεϊη τῆς Ἀγγλίας. Αὐτή, ἄλλωστε, ἔπαιζε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία σ' ἕνα θέατρο τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης τὸ ἔργο «Γεννημένη χθές», ποὺ ἀποτέλεσε τὴν πρώτη μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐπιτυχία τῆς Τζοῦντυ Χόλλιντεϊη.

★ Ἡ Μπέττυ Χάττον ποὺ ἀγωνίστηκε μὲ φανατισμὸ κατὰ τὴν προεκλογικὴ περίοδο ὑπὲρ τοῦ Νίξον, κατηγορεῖ τώρα τὸν Φρὰνκ Σινάτρα, φανατικὸ ὑποστηρικτὴ τοῦ Προέδρου Κέννεντυ, ὅτι μαζὶ μὲ τὴν «ὁμάδα» του ἔχουν δημιουργήσει μιὰ ἀφόρητη κατάστασι στὴν κινηματογραφούπολι.

— Ὁ Φράνκ, εἶπε, εἶναι ἀπόλυτος κύριος τῆς καταστάσεως. Αὐτὸς ἀποφασίζει ποιὰ φίλμ θὰ γυριστοῦν καὶ ποιοὶ ἠθοποιοὶ θὰ παίξουν σ' αὐτά. Τὸ Χόλλυγουντ ἔχει γίνει σωστὴ κόλασι.

★ Ἡ Βίρνα Λίζι, ποὺ εἴδαμε τελευταῖα στὸν «Ἀρχισιδηρουργό», ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ δημοφιλέστερα ἀστέρια τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Τὸ νέο της φίλμ «Μόνη κατὰ τοῦ Βοργία», προβάλλεται τώρα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τόσο στὴν Ἰταλία, ὅσο καὶ στὴ Γαλλία.

★ Ἡ Ἔλινορ Πάρκερ καὶ ὁ Πὼλ Κλῆμενς δὲ χωρίζουν. Λίγες μέρες μετὰ τὴν ὑποβολὴ τῆς αἰτήσεως διαζυγίου συμφιλιώθηκαν καὶ τὴν ἀπέσυραν.

★ Ὁ Σὰλ Μινέο ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνων ἀπουσία, κατὰ τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα του. Βγαίνει τώρα συχνὰ τὰ βράδυα μὲ δυὸ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τῆς κινηματογραφουπόλεως: τὴν Λετίτσια Ρόμαν καὶ τὴν Τίνα Λουΐζ.

Ἡ Βίρνα Λίζι

★ Ὁ Τζῶν Γκάβιν πρόκειται νὰ γίνη πατέρας σὲ λίγες βδομάδες.

★ Ἡ Ἔστερ Οὐΐλλιαμς καὶ ὁ Φερνάντο Λάμας θὰ παντρευτοῦν στὴν Ἱσπανία, ὅπου καὶ θὰ γυρίσουν μαζὶ τὸ προσεχές τους φίλμ.

★ Ἐπειδὴ δὲν πλήρωνε τὴ διατροφὴ στὴν πρώην σύζυγό του, ὁ Κάμερον Μίτσελ βρίσκεται τώρα στὴ φυλακή, μέχρις ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους του. Ὁ Κάμερον δήλωσε ὅμως πὼς προτιμᾶ νὰ μείνη ἐκεῖ, παρὰ νὰ τῆς δώση ἔστω καὶ μιὰ δεκάρα.

★ Ὅλα τελείωσαν μεταξὺ τοῦ Τζῶν Σάξον καὶ τῆς Τζάννετ Λέηκ. Οἱ δυὸ πρώην ἐρωτευμένοι, ποὺ φόρτωναν δῶρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀποφάσισαν ξαφνικὰ νὰ ξαναδώσουν πίσω ὁ ἕνας τὰ δῶρα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ χωρίσουν.

★ Ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται μεταξὺ τοῦ γυιοῦ τοῦ Τζόελ Μὰκ Κρῆ Τζόντυ καὶ τῆς κόρης τῆς Τζόαν Κράουφορντ Χριστίνας. Ἡ νέα γενιὰ ἔχει τώρα τὸ λόγο.

★ Ἡ Ζοζεφίνα Μπαῖκερ δήλωσε στὸ σύζυγό της, τὸ διάσημο διευθυντὴ ὀρχήστρας Τζὸ Μπουγιόν, πὼς δὲν πρόκειται νὰ τοῦ δώση διαζύγιο. Ἡ περίφημη μαύρη τραγουδίστρια, χορεύτρια καὶ στὰρ ἔχει υἱοθετήσει, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, ὀρφανὰ ὅλων τῶν χρωμάτων ἀπὸ διάφορες χῶρες, τὰ ὁποῖα περιβάλλει μὲ ὑποδειγματικὴ μητρικὴ στοργή. Βρίσκει, λοιπόν, πὼς τὸ διαζύγιο θὰ κατέστρεφε τὸ κοινωνικὸ ἔργο ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ κοινοῦ.

★ Ὁ Ντῖνο ντὲ Λαουρέντις ἀποφάσισε ν' ἀναλάβη τὴν παραγωγὴ τοῦ νέου φίλμ τοῦ Βιττόριο ντὲ Σίκα «Δευτέρα Παρουσία» καὶ νὰ κάνη τὸ ἔργο αὐτὸ τὴ μεγαλύτερη ὑπερπαραγωγὴ τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Στὸ φίλμ θὰ συγκεντρωθοῦν τὰ ὀνόματα 131 ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες φίρμες τοῦ παγκοσμίου κινηματογράφου.

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε, ἡ ὁποία μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, ὕστερα ἀπὸ παραμονὴ 23 μερῶν, παρακολούθησε ντυμένη κατάμαυρα τὴν κηδεία τῆς πρώην πεθερᾶς της, κυρίας Αὐγούστας Μίλλερ, μητέρας τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ πρώην συζύγου της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

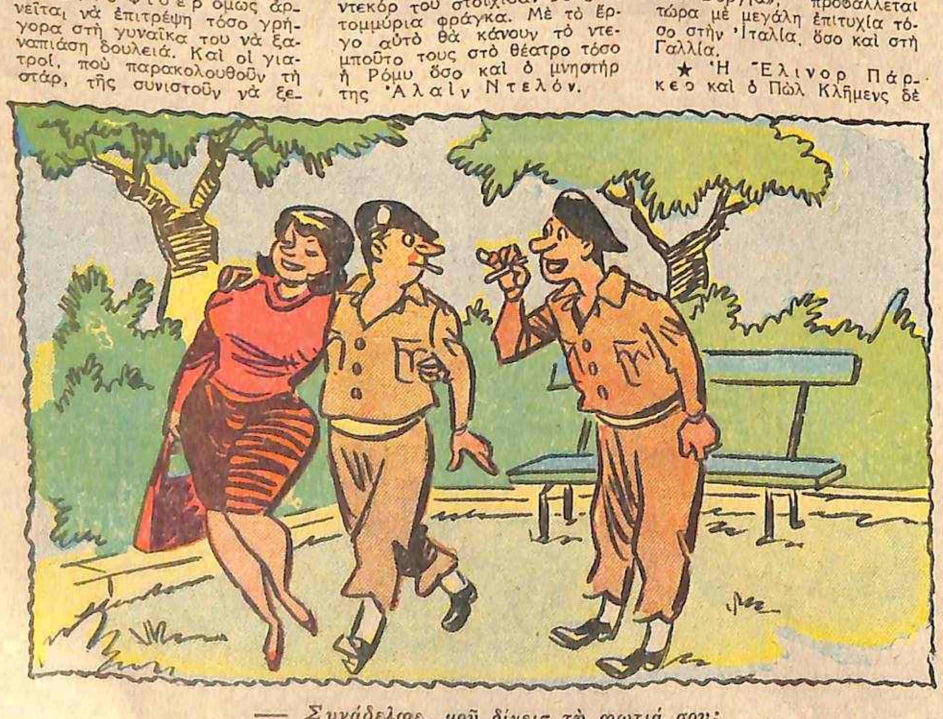

— Συνάδελφε, ποῦ δίνεις τὴ φωτιά σου;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Τὸ καταφύγιο ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

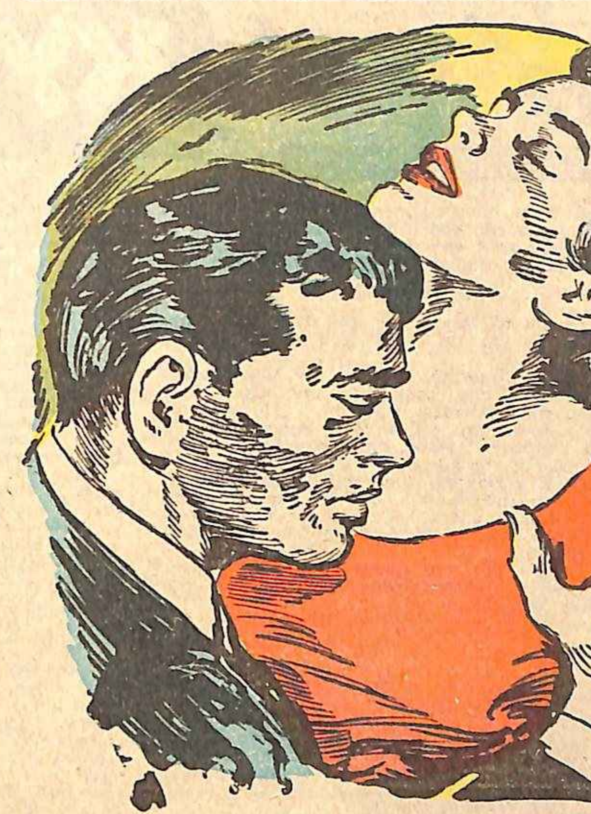

«Μιὰ ἡμέρα τὴν ἔπιασα ἀγκαλιασμένη μὲ τὸν πιὸ καλὸ φίλο μου...»

Ἐκεῖ, μέσα ἀπὸ τὰ καταπράσινα ἔλατα ποὺ πυκνώνανε τὴν τοῦφα τοῦ δάσους στὴν κορφὴ τοῦ γραφικοῦ βουνοῦ, εἶχε σκαρφαλώσει τὸ καταφύγιο γιὰ τοὺς ὀρειβάτες καὶ τοὺς χιονοδρόμους. Ἦταν ἕνα κατάλευκο γραφικὸ σπιτάκι μὲ κόκκινα κεραμίδια καὶ πράσινα παραθυρόφυλλα. Ἕνα κομμάτι Ἑλβετίας καρφωμένο μέσα στὸ ἑλληνικὸ θαῦμα! Γύρω ἀπὸ τὸ καταφύγιο, τὸ βουνὸ πύκνωνε τὶς ὀμορφιές του — μῦρα, χρώματα, ἤχους... Δὲν κυριαρχοῦσε ὅμως πάντα ἡ ὀμορφιὰ ἐκεῖ πάνω — ἢ τουλάχιστον ἡ ὀμορφιὰ τῆς γαλήνης. Γιατὶ ὅποτε ἡ φύσις ἀγρίευε, ἤτανε κι' ἡ ὀμορφιὰ τῆς θύελλας ἴδια ὄμορφη: Βούϊζε ὁ βοριᾶς καὶ γονάτιζε τὰ ἔλατα καὶ χτυποῦσε ἀλύπητα τὸ καταφύγιο ἡ βροχή. Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴ βροχὴ ἔφτανε τὸ χιόνι, ἀχνό, πουπουλένιο, νὰ σφίξη στὴν παγωμένη του ἀγκαλιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ δημιούργημα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει ἐκεῖ ψηλὰ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση μὲ παλληκαριὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως...

Μέσα στὸ καταφύγιο κατοικοῦσε χειμῶνα—καλοκαῖρι ὁ μπάρμπα Σωτήρης. Ἦταν ὁ φύλακας. Ἔπαιρνε ἕνα μικρὸ μισθό, μερικὰ φιλοδωρήματα ἀπὸ τοὺς ὀρειβάτες ποὺ φτάνανε ὡς τὸ ἐρημητήριό του, εἶχε στέγη, θέρμανσι — ἀπὸ τὰ τεράστια κλαδιὰ ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ τὰ ἔλατα κι' ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν πουρναριῶν, ποὺ καίγανε στὸ μεγάλο τζάκι... Τί ἄλλο ἤθελε; Εἶχε κλείσει τοὺς λογαριασμούς του μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ξέρη, κι' ἐλπίδα του ἤτανε νὰ τὸν ξεχάσουνε... Τὸν εἴχανε ξεχάσει κιόλα. Οἱ μόνοι ποὺ τὸν θυμόντουσαν ἦταν οἱ σπάνιοι ἐπισκέπτες τοῦ καταφυγίου, αὐτοὶ ποὺ ξεπέφτανε στὸ βουνό, εἴτε σὰν φυσιολάτρες, εἴτε σὰν ἐκδρομεῖς, εἴτε σὰν ἁπλοὶ ἐρωτευμένοι ποὺ ψάχνανε νὰ βροῦνε μέσα στὴ μαγεία τῆς ἐξοχῆς ἀφορμὲς γιὰ νὰ ἀγαπηθοῦν πιὸ τρυφερὰ καὶ μὲ πιὸ πολὺ πάθος...

Ἕνα τέτοιο ζευγαράκι ξέπεσε ἕνα ἀνοιξιάτικο μεσημέρι στὸ καταφύγιο. Ἤτανε δύο παιδιὰ στὴν τρυφερὴ ἡλικία ποὺ δημιουργεῖ τὰ πρῶτα ὄνειρα καὶ τὶς τρυφερὲς αὐταπάτες. Νόμιζαν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀγάπη κι' ἡ ἀγάπη εἶναι ζωή. Βάδιζαν ἀγκαλιασμένα καὶ κάθε τόσο σταματούσανε γιὰ νὰ φιληθοῦνε...

Καλημερίσανε μὲ κέφι τὸ μπάρμπα Σωτήρη.

Κι' αὐτὸς τοὺς ἀποκρίθηκε μὲ καλωσύνη:

— Καλῶς ὡρίσατε...

— Εἴμαστε κουρασμένοι καὶ κρυώνουμε... τοῦ εἶπε τὸ κορίτσι.

— Κρυώνετε μὲ τέτοια λιακάδα; ἀπόρησε ὁ γέρος.

— Λιακάδα μὲ δόντια... ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι.

Μὲ ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του ὁ γέρος εἶπε:

— Καὶ ποῦ νὰ σᾶς εἶχα ὅταν μουγκρίζη ὁ βορριᾶς καὶ γονατίζη τὰ ἔλατα, τὰ ξερριζώνη, τὰ ρίχνη κομμένα καταγῆς...

— Μπᾶ; Γίνονται τέτοιες καταιγίδες ἐδῶ πάνω; ἔκανε φοβισμένο τὸ κορίτσι

— Γίνονται λέει... Ἀπὸ καταιγίδες ἄλλο τίποτε!

— Καὶ δὲ φοβᾶσαι;

— Τί νὰ φοβηθῶ; Ὑπάρχουν καταιγίδες πιὸ μεγάλες...

— Ποιές;

— Αὐτὲς ποὺ ἀναταράζουνε τὴν ἀνθρώπινη καρδιά

Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι κυττάξανε περίεργα τὸ γέρο ποὺ μιλάγε ἔτσι. Αὐτὸς ὅμως, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ συνεχίση τὴν κουβέντα γιὰ κάτι ποὺ φαίνεται πὼς τὸν πόνανε προσωπικά, εἶπε μὲ ψεύτικο κέφι:

— Ἐλᾶτε, λοιπόν, νὰ ζεσταθῆτε μέσα...

— Ἔχεις ἀναμένη φωτιά;

— Τὰ κούτσουρα δὲ λείπουν ἀπὸ τὸ τζάκι...

— Καὶ τὸ καλοκαίρι;

— Λίγες εἶναι καὶ οἱ καλοκαιρινὲς μέρες ποὺ δὲν κάνει κρύο ἐδῶ πάνω...

— Ζέστη δὲ νοιώθεις ποτέ;

— Δὲ θυμᾶμαι νὰ ἵδρωσα ὅσο εἶμαι ἐδῶ...

Κρατημένοι χέρι μὲ χέρι οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι μπήκανε στὴ μεγάλη σάλα τοῦ καταφυγίου. Πραγματικά, μέσα στὸ μεγάλο τζάκι ἀνάβανε δυὸ τεράστια κούτσουρα ποὺ χύνανε γύρω τους μιὰ θαλπωρὴ γλυκειά...

Ἕνα γύρω τὰ μεγάλα παράθυρα ἀφίνανε νὰ μπαίνη τὸ φῶς τοῦ ξάστερου ἀνοιξιάτικου ἀπομεσήμερου.

Κάτσανε οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σὲ ἕναν πάγκο, μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο ξύλινο τραπέζι.

Ζεσταμένοι κι' αὐτὴ κι' αὐτός, νοιώσανε ὅτι πεινάγανε. Ἄνοιξε ἡ κοπέλλα ἕναν ἐκδρομικὸ σάκκο κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μερικὰ φαγώσιμα καὶ μιὰ μπουκάλα κρασί. Τὰ στρώσανε ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ γεμίσανε δυὸ ποτήρια κοκκάλινα.

— Δὲ φέρνεις καὶ τὸ δικό σου ποτῆρι, μπάρμπα; πρότεινε στὸ φύλακα ἐκεῖνος.

— Μετὰ χαρᾶς... εἶπε αὐτός

Βγῆκε καὶ γύρισε μὲ ἕνα ποτῆρι. Τοῦ τὸ γεμίσανε, τοῦ δώσανε καὶ ἕνα μεζέ.

— Γιὰ πιοτὸ δὲ λέω ποτὲ ὄχι! τοὺς εἶπε ἐνῶ πλατάγιζε τὰ χείλια του μετὰ τὸ ρούφημα τοῦ ποτηριοῦ του ὡς κάτω. Ὅ,τι βρῶ δὲν τὸ ἀφίνω...

— Μὲ τὸ δίκηο σου... εἶπε ἐκεῖνος μὲ μπουκωμένο στόμα. Ἐδῶ πάνω κάνει πάντα κρύο. Μὲ τὸ πιοτὸ καταφέρνεις νὰ ζεσταίνεσαι.

Ὁ γέρος κύτταζε τὰ ἀναμμένα κούτσουρα μελαγχολικά:

— Καὶ νὰ ξεχνάω... πρόσθεσε σιγά.

Ἦταν τόσο ἁπλᾶ σπαρακτικὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ποὺ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι ἔνοιωσε μια δυνατὴ συγκίνησι...

— Ἔχεις τίποτε νὰ ξεχάσης;... τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα

Ὁ γέρος δὲν εἶχε σηκώσει ἀπὸ τὸ τζάκι τα μάτια του.

— Βάλε ἕνα ποτῆρι ἀκόμα...

Τοῦ γεμίσανε τὸ ποτῆρι πάλι. Τὸ ξαναρούφηξε μὲ μιᾶς. Ὕστερα εἶπε σὰ νὰ μονολογοῦσε:

— Εὐλογημένο πρᾶμα τὸ πιοτό. Τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς σὲ κάνει νὰ ξεχνᾶς..

Γιὰ λίγο σταμάτησε κι' ὕστερα συνέχισε μὲ χείλια σφιγμένα:

— Κάποτε ὅμως σοῦ δείχνει καὶ διπλὸ αὐτὸ ποὺ θὲς νὰ ξεχάσης! Καὶ τότε εἶναι διπλὸς ὁ πόνος σου...

Ζύγωσε πιὸ κοντά του ἐκεῖνος.

— Ἔχεις καμμιὰ παλιὰ ἐρωτικὴ πληγὴ μέσα σου; τὸν ρώτησε.

Λαμπυρίσανε δακρυσμένα τὰ μάτια τοῦ γέρου:

— Νὰ τὸ λέμε τώρα; Δὲν κάνει ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια... Εἶναι καὶ ντροπή!

— Γιατί ντροπή;

— Δὲ τὸ καταλαβαίνεις; Δὲ μιλάει γιὰ ἀγάπες ἕνας παλιόγερος σὰν κι' ἐμένα!

Ἤπιε κανένα-δυὸ ποτηράκια ἀκόμα — ἄδειασε μὲ ἄπληστη δίψα τὴ μπουκάλα! Καὶ τότε λύθηκε ἡ γλῶσσα του:

— Ἡ ἀγάπη παιδιά μου, εἶναι κάτι ποὺ ἀνεβάζει καμμιὰ φορὰ τὸν ἄνθρωπο, κάποτε ὅμως τὸν κατεβάζει καὶ τὸν κουρελιάζει! Ἐσεῖς ἀγαπιόσαστε καὶ φαινόσαστε εὐτυχισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας. Ἐγὼ ὅμως τὴν πλήρωσα ἀκριβά. Πᾶνε χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε... Ἡ γυναῖκα ποὺ λάτρεψα, ποὺ τὴν εἶχα κάνει εἴδωλο, ποὺ τῆς ἔδωσα τὸ φτωχό μου ὄνομα, δὲ σεβάστηκε τίποτα! Καὶ μιὰ μέρα τὴν ἔπιασα ἀγκαλιασμένη μὲ τὸν πιὸ καλὸ φίλο μου, ξεδιάντροπα μέσα στὸ ἴδιο μου τὸ σπίτι! Γιὰ νὰ μὴν τοὺς σκοτώσω ἔφυγα... Γύρισα σὰν τρελλὸς τὶς ἐρημιὲς ζητῶντας νὰ ξεχάσω... Τὸ κατάφερα μόνο ἐδῶ πάνω. Κι' ὅταν ἔρχεται — ἀκόμα καὶ σήμερα — τὸ φάντασμά της νὰ μὲ παιδέψη, τὸ πνίγω στὸ πιοτό! Καὶ τότε αὐτό, ἢ χάνεται, ἢ θεριεύει! Ἔχω ὅμως τὴ φύσι πλάϊ μου νὰ μὲ ἀγκαλιάζη καὶ νὰ μοῦ μαλακώνη τὴ θύμισι μὲ καλοκαιριές ἢ μὲ καταιγίδες...

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀκούγανε συγκινημένοι τὸ γέρο-φύλακα νὰ μιλάη. Ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα τὸ φῶς ἔμπαινε τώρα ξεφτισμένο καὶ θαμπό. Τὰ σύννεφα εἴχανε τριγυρίσει τὸν ἥλιο.

Κύτταξε ὁ φύλακας ἔξω καὶ τοὺς εἶπε:

— Μὴν ἀργῆτε ἐδῶ, γιατὶ ὁ καιρὸς χαλάει...

Μαζέψανε τὰ πράματά τους, τὸν χαιρετήσανε καὶ φύγανε.

Κατηφορίζοντας ἀπὸ τὸ βουνὸ νοιώσανε τὴν ἀνοιξιάτικη θύελλα νὰ τοὺς ζυγώνη. Ξέσπασε μόλις μπήκανε στὸ λεωφορεῖο.

Ἐκείνη εἶχε κολλήσει ἀπάνω του σὰ νὰ τοῦ ζήτανε προστασία. Ἐκεῖνος τῆς ψιθύρισε:

— Ἐσὺ θὰ μὲ ἀγαπᾶς πάντα, ἢ θὰ μὲ στείλης σὲ καμμιὰ ἐρημιὰ γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω;...

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκά...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τὸ τηλέφωνο τῆς τσέπης

Ζυγίζει μόνο 200 γραμμάρια

Τὸ τηλέφωνο της τσεπης ἀποτελεῖ πιὰ πραγματικότητα. Κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ εταιρία τηλεφώνων Μπελ καὶ χρησιμοποιεῖται σήμερα στὸ Μπίνγκαμπτον, τὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σπρίνγκφηλντ, τὸ Κολοῦμπας καὶ διάφορες πόλεις τῆς Πενσυλβανίας. Ἡ συσκευὴ ἔχει μέγεθος ὅσο κι' ἕνα ραδιόφωνο τῆς τσέπης ἢ ὅσο ἕνα ἠλεκτρικὸ ξυράφι καὶ ζυγίζει περίπου 200 γραμμάρια. Λειτουργεῖ δὲ κατὰ τὸ σύστημα τῶν τρανζίστορ. Εἶναι, δηλαδή, ἕνας δέκτης ραδιοφωνικῶν κυμάτων.

Γιὰ τὴ στιγμή, τὸ χρησιμοποιοῦν κυρίως ἐπιχειρηματίες, ποὺ τὸ εἶδος τῶν ἐργασιῶν τους τοὺς ὑποχρεώνει νὰ μετακινοῦνται συχνά, καὶ γιατροί. Προκειμένου γιὰ τοὺς τελευταίους, ὁ πελάτης μπορεῖ νὰ τοὺς ἀνακαλύψη ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκωνται καὶ νὰ ἐπικοινωνήση μαζί τους.

Τὸ τηλέφωνο τῆς τσέπης λειτουργεῖ μὲ τρόπο πολὺ ἁπλό. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἕνας πελάτης θέλει νὰ τηλεφωνήση στὸ γιατρό του. Ὁ τελευταῖος δὲ βρίσκεται, ὅμως, στὸ ἰατρεῖο του. Ἔτσι, τὸ τηλεφώνημα τὸ παίρνει ἡ νοσοκόμος του. Αὐτὴ τηλεφωνεῖ ἀμέσως στὸ κέντρο τοῦ ραδιοτηλεφωνικοῦ συστήματος καὶ μεταβιβάζει στὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο τὸ τηλεφώνημα τοῦ πελάτη. Ὁ ὑπάλληλος ἀναζητεῖ τὸν ἀτομικὸ ἀριθμὸ τοῦ γιατροῦ (κάθε πελάτης ἔχει τὸν δικό του) καὶ ἐκπέμπει ἕνα ραδιοφωνικὸ σῆμα.

Ὁ γιατρός, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκεται, ἀκούει ἀμέσως ἕνα κουδούνισμα, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ συσκευή του. Δὲν ἔχει τότε παρὰ νὰ σκύψη καὶ ν' ἀκούση τὴ μετάδοσι τοῦ τηλεφωνήματος τοῦ πελάτου. Ὅλα αὐτὰ γίνονται μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Ἀντὶ γιὰ τὴ νοσοκόμο, τὸ τηλεφώνημα τοῦ γιατροῦ μπορεῖ νὰ τὸ πάρη καὶ νὰ τὸ μεταδώση τὸ ἴδιο τὸ τηλέφωνο. Ἡ ἐφεύρεσι αὐτή, ποὺ συμπληρώνει τὴν πρώτη, εἶναι ἑλβετική. Τὸ τηλέφωνο, δηλαδή, ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς γιὰ νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό, τὸ ἀνασηκώνει μόνο του καὶ ἀκούει. Αὐτὰ ποὺ ἀκούει τὰ γράφει σὲ μιὰ ταινία, ὅπως περίπου γίνεται στὸ μαγνητόφωνο, ἀφοῦ προηγουμένως εἰδοποιήση τὸν τηλεφωνοῦντα μ' ἕνα εἰδικὸ σῆμα ὅτι τὸ τηλεφώνημά του τὸ ἀκούει τὸ ἴδιο κι' ὄχι ἄνθρωπος. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τηλεφώνου βάζει κατόπιν τὴν ταινία σ' ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα καὶ ἀκούει τὰ τηλεφωνήματα ποὺ πῆρε κατὰ τὴν ἀπουσία του.

Προκειμένου γιὰ τὸ τηλέφωνο τῆς τσέπης, γίνεται τὸ ἑξῆς: Ὁ μηχανικὸς ἀκροατὴς παίρνει τὴν κλῆσι καὶ τὴ μεταβιβάζει ἀμέσως, χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ αὐτόματο σύστημα, στὸ ραδιοτηλεφωνικὸ κέντρο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ κλῆσις μεταβιβάζεται στὸ γιατρό. Ὁ μηχανικὸς ἀκροατὴς κάνει, δηλαδή, τὸ ἴδιο καλὰ τὴ δουλειά του ὅσο κι' ἕνας ἄνθρωπος.

Γύρω ἀπό τό ΚΥΝΗΓΙ

ΟΙ ΦΩΛΙΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

ΠΟΛΛΟΙ εἶναι οἱ τρόποι καὶ ποικίλα τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ πουλιὰ γιὰ νὰ χτίσουν τὴ φωλιά τους. Μερικῶν πουλιῶν οἱ φωλιὲς εἶναι ἀρχιτεκτονικὰ ἀριστουργήματα. Ἐκτὸς τῆς ἀτομικῆς φωλιᾶς ποὺ χτίζει κάθε πουλί, ὡρισμένα πουλιὰ ὅπως οἱ σπουργίτες, χτίζουν ὁμαδικὰ ὁλόκληρο οἰκοδομικὸ συγκρότημα.

Ὑπάρχουν καὶ πουλιὰ ποὺ δὲ χτίζουν φωλιά, ἀλλὰ τοποθετοῦν τ' αὐγά τους σὲ ξένες φωλιὲς πουλιῶν. Ἕνα τέτοιο πουλί εἶνια καὶ ὁ κοῦκος. Αὐτός, μάλιστα, εἶναι καὶ ἀναιδέστατος. Ἀφήνει τὴ φροντίδα τῆς ἐκκολάψεως τῶν αὐγῶν του στοὺς ἰδιοκτῆτες τῆς φωλιᾶς. Ἂν δὲ ὑπάρχῃ στενότης χώρου στὴ φωλιὰ πετάει τὰ ξένα αὐγὰ γιὰ νὰ βάλῃ τὰ δικά του.

Ὁ δρυοκολάπτης (τσικλητήρας) χτίζει τὴ φωλιά του μέσα στὰ κοιλώματα τῶν κορμῶν τῶν δέντρων. Μεταφέρει μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀπαραίτητα καὶ ἀναγκαῖα γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς φωλιᾶς του οἰκοδομικὰ ὑλικά. Ἂν δὲν βρῆ ἕτοιμο κοίλωμα, τὸ φτιάνει σκάβοντας τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου μὲ τὸ ἰσχυρότατο ράμφος του.

Τὸ χελιδόνι, ὡς γνωστόν, χτίζει τὴ φωλιά του κάτω ἀπὸ τὸ γεῖσο τῶν σπιτιῶν ἢ κάτω ἀπὸ τὰ μπαλκόνια. Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὰ χελιδόνια φτιάνουν τὶς φωλιές τους μὲ φύκια καὶ χρησιμοποιοῦν γιὰ συγκολλητικὴ ὕλη μιὰ οὐσία ποὺ βγάζουν ἀπ' τὸ στόμα τους. Οἱ χελιδονοφωλιὲς αὐτὲς στὴν Κίνα εἶναι φαγώσιμες καὶ πανάκριβες, γιατὶ θεωροῦνται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα.

Τὸ πετροχελίδονο χρησιμοποιεῖ γιὰ φωλιά του τὶς τρύπες τῶν βράχων. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὸ ψαροπούλι.

Ἡ φωλιὰ ὅμως ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὸ καλλιτέχνημα, εἶναι ἡ φωλιὰ τῆς καρδερίνας καὶ τοῦ σπίνου. Εἶναι ντυμένη ἀπ' ἔξω μὲ μούσκουλο καὶ λειχῆνες καὶ ἀπὸ μέσα στρωμένη μὲ τρίχες, φυτικὸ βαμπάκι, χνοῦδι, μαλλὶ καὶ πούπουλα. Τὸ μούσκουλο εἶναι λεπτὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει ἐπάνω στὶς ὑγρὲς πέτρες καὶ στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων. Ἡ λειχῆνα εἶναι παράσιτο ποὺ φυτρώνει ἐπάνω στοὺς φλοιοὺς τῶν δέντρων, στοὺς βράχους, στὸ ἔδαφος.

Ὁ τρωγλοδύτης φτιάνει μιὰ σφαῖρα ἀπὸ μούσκουλο, τῆς ἀφήνει γιὰ ἄνοιγμα μιὰ στρογγυλὴ τρύπα καὶ τὴν κρύβει ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ φυλλώματα δέντρων.

Οἱ ἐρωδιοὶ καὶ οἱ πελαργοὶ εἶναι θαυμάσιοι βεργοπλέχτες στὴν κατασκευὴ τῆς φωλιᾶς τους. Μερικὰ βαλτόπουλα, ὅπως οἱ νερόκοττες, φτιάνουν τὶς φωλιές τους ἐπάνω στὰ στεκούμενα νερὰ τῶν βάλτων καὶ τῶν ἑλῶν.

Οἱ γλάροι χρησιμοποιοῦν γιὰ φωλιὲς τὶς λακκοῦβες τῶν ἀπότομων βράχων. Τὶς στρώνουν μὲ φύκια γιὰ νᾆναι μαλακές. Τὰ περισσότερα μικρόσωμα πουλιὰ φτιάνουν τὴ φωλιά τους κατάγαμα, κάτω ἀπὸ πυκνὰ χαμόκλαδα ἢ πέτρες.

Η ΚΑΛΗΜΑΝΑ

Χειμωνιάτικο πουλὶ κι' ἡ καλημάνα, μᾶς ἐπισκέπτεται μὲ τὶς βαρυχειμωνιές. Τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ εἶναι «σχοίνικλος». Ἡ καλημάνα εἶναι ὄμορφο πουλί, μεγάλη σὰν πιτσοῦνι. Τὸ κεφάλι της διακοσμεῖται μ' ἕνα πράσινο λοφίο ἀπὸ λίγα φτερά. Τὰ πόδια της ἔχουν χρῶμα ἀνοιχτὸ-κοκκινωπὸ καὶ ἡ κοιλιά της ἄσπρο. Κάτω ἀπὸ τὸ λαιμό της βρίσκεται μιὰ πρασινόμαυρη τραχηλιά. Φτεροῦγες, στῆθος καὶ ράχη, εἶναι πρασινωπά. Τὰ μάτια τῆς καλημάνας εἶναι ζωηρὰ καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὴ μαύρη γραμμὴ ποὺ τὰ περιτριγυρίζει. Ἡ οὐρὰ τοῦ πουλιοῦ εἶναι πλατειά.

Οἱ καλημάνες, μεταναστευτικὰ κι' αὐτὲς πουλιά, ζοῦν κοπαδιαστά. Τὶς συναντοῦμε στὰ ἀνοιχτὰ χωράφια ὅπου βόσκουν. Οἱ καλημάνες εἶναι ὠφέλιμα πουλιά, γιατὶ τρῶνε σκαθάρια καὶ ἄλλα ζιζάνια. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέπεται, γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὸ κυνῆγι τους. Ἐπιτρέπεται, ὅμως, γιατὶ τὸ κρέας τους εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ εὔγευστα, ἀρκεῖ νὰ σιτέψη, προτοῦ μαγειρευτῆ.

Σὰν φιλύποπτα πουλιὰ ποὺ εἶναι οἱ καλημάνες, δύσκολα ζυγώνονται ἀπὸ τὸν πεζὸ κυνηγό. Μπορεῖ νὰ τὶς πλησιάσῃ ἐντὸς βολῆς, ἂν εἶναι μέσα σὲ τροχοφόρο ἢ ἂν βαδίζῃ πλάϊ σ' αὐτό. Κυνῆγι συστηματικὸ τῆς καλημάνας δὲ γίνεται. Ἄλλωστε οἱ κυνηγοί μας δὲν ἐνδιαφέρονται καὶ πολὺ γιὰ τὸ πουλὶ αὐτό. Ἡ καλημάνα πετάει ἀργὰ καὶ γι' αὐτὸ χτυπιέται εὔκολα. Χρειάζονται, ὅμως, ἰσχυρὲς γομώσεις καὶ μέτρια σκάγια ἀπὸ Νο 7 — Νο 9 γιὰ νὰ διαπεράσουν τὸ πυκνὸ πτέρωμά της.

Η ΝΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Τὰ περισσότερα σκυλιὰ ποὺ μεταφέρονται γιὰ κυνῆγι μὲ αὐτοκίνητο, σιδηρόδρομο κλπ., προσβάλλονται ἀπὸ ναυτία. Ἡ ναυτία τοῦ σκύλου ἐκδηλώνεται μὲ ἀδιαθεσία τοῦ σκύλου, μὲ σιελόρροια, ἐμετούς, ἰλίγγους κλπ. Εἶναι πολὺ ὀχληρὲς γιὰ τοὺς συνεπιβάτες τοῦ μεταφορικοῦ μέσου, ποὺ μεταφέρει τὸ σκύλο, οἱ συνέπειες τῆς ναυτίας.

Ἡ δυσάρεστη αὐτὴ περίπτωσι μπορεῖ νὰ προληφθῆ ἂν χορηγηθῆ στὸ σκύλο ἕνα δισκίο Vasano ἢ Dramamine, μισὴ ὡς μία ὥρα πρὸ τῆς ἐπιβιβάσεώς του στὸ μεταφορικὸ μέσο. Ἀποτελεσματική, ἐπίσης, εἶναι μιὰ ἔνεσι ἀπομορφίνης στὸ σκύλο λίγη ὥρα πρὸ τῆς μεταφορᾶς του. Ὑποβοηθεῖ τὴν προληπτικὴ θεραπεία καὶ ἡ νηστεία. Τὸ σκυλὶ ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ πρέπει νἄχῃ ἄδειο τὸ στομάχι του.

Ο ΛΥΚΟΣ

Ἕνα ἀγρίμι τοῦ τόπου μας, ποὺ ἀπασχολεῖ διαρκῶς τὸν τύπο γιὰ τὶς ζημιὲς ποὺ κάνει, εἶναι ὁ λύκος.

Ὁ λύκος μαζὶ μὲ τὸ τσακάλι, τὸν λυκοτσάκαλο καὶ τὴν ἀλεποῦ ἀνήκει στὴν οἰκογένεια ποὺ ἡ ζωολογία μας τὴν ὀνομάζει κυνοειδῆ. Ἡ ὀνομασία «κυνοειδῆ» προέρχεται ἀπ' τὴ λέξι «κύων», ποὺ θὰ πῆ σκυλί. Ὑπάρχει, λοιπόν, στενὴ συγγένεια μεταξὺ τοῦ σκυλιοῦ καὶ τοῦ λύκου.

Τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ λύκου εἶναι τὰ ἑξῆς: ρύγχος (μουσούδα) σουβλερό, αὐτιὰ μικρὰ τεντωμένα ὄρθια, μάτια λοξά, λαιμὸς κοντὸς χοντρὸς καὶ πολὺ δυνατός, οὐρὰ τριχωτὴ ριγμένη κάτω ἀπ' τὰ σκέλια.

Ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος τοῦ ζώου, εἶναι γκριζόμαυρος καὶ ἀσπροκίτρινος στὴν κοιλιά, στὸ στῆθος καὶ στὸ λαιμό.

Οἱ πρόγονοί μας τιμοῦσαν τὸ λύκο. Πολλὰ ἀρχαῖα ὀνόματα ἔχουν σχέσι μὲ τὸ λύκο, ὅπως Λυκοῦργος, Λυκάων, Λυκομήδης, Αὐτόλυκος καθὼς καὶ τοποθεσίες καὶ πόλεις καὶ βουνὰ ὅπως Λυκία, Λυκοσούρα, Λύκειον ὄρος, Λυκαβηττὸς κλπ. Στὴν Αἴγυπτο λατρεύονταν οἱ λύκοι ὡς ἱεροί.

Τὸ λυκόσκυλο ἀγριεύει καμμιὰ φορὰ καὶ γίνεται ἐπικίνδυνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ λυκαυγὲς καὶ τὸ λυκόφως ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς προβιᾶς τοῦ λύκου πῆραν τὰ ὀνόματα. Καὶ νομίσματα ἔφερναν ἐπάνω τους κεφάλι λύκου ἢ λύκαινας.

Καὶ σήμερα πολλὰ ὀνόματα καὶ πολλὲς τοποθεσίες θυμίζουν λύκο, ὅπως Λυκούδης, Λυκάκης κλπ. Λυκοσποριά, Λυκόρεμα, Λυκόβρυση κ.ἄ. Καὶ ὁ προσκοπισμὸς ἔχει ἱδρύσει τὴν κατηγορία τῶν «Λυκόπουλων» γιὰ τὰ μικρὰ μέλη του

Ὁ λύκος εἶναι ἐπιβλαβέστατο ἀγρίμι. Κάνει μεγάλες ζημιὲς στὰ ἄγρια καὶ στὰ οἰκόσιτα ζῶα. Τὴν ἡμέρα λουφάζει σὲ ἀπροσπέλαστα μέρη. Τὶς ἐπιδρομές του τὶς κάνει νύχτα. Ἀποφεύγει, κατὰ κανόνα νὰ κάνη ζημιὲς κοντὰ στὸ κρησφύγετό του. Μπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτὸ καὶ δεκάδες χιλιόμετρα γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν τροφή του.

Τὸ ἀγρίμι αὐτὸ ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀναπτυγμένες τὴν ἀκοή, τὴν ὅρασι καὶ τὴν ὄσφρησι. Οὐρλιάζει ἀπαίσια σὰν τὸ τσακάλι. Ὅταν ἁρπάξῃ κανένα πρόβατο, τὸ ρίχνει ἐπάνω στὴν πλάτη του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ὑπάρχει διαδεδομένη ἡ πλάνη ὅτι ὁ λύκος δὲ μπορεῖ νὰ στρίψῃ τὸ κεφάλι του γιατὶ ἔχει κοντὸ λαιμό. Ἐν τούτοις καὶ τὸ κεφάλι του στρίβει μὲ εὐκολία καὶ τὸ κορμί του εἶναι εὐλύγιστο.

Ὁ λύκος ἀποφεύγει τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν, ὅμως εἶναι λυσσασμένος, πεινασμένος καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ὀργασμοῦ του γίνεται ἐπιθετικώτατος καὶ θρασύτατος. Δὲ διστάζει νὰ μπῆ μέσα σὲ συνοικισμούς, σὲ χωριὰ καὶ σὲ πόλεις ἀκόμα.

Ὁ λύκος εἶναι ἄριστος κολυμβητής. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας λύκος ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ Τρίκερι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, πήγαινε κολυμπῶντας σ' ἕνα ἀπέναντι νησάκι, ποὺ ἀπεῖχε 600 μέτρα καὶ κατασπάραζε τὰ πρόβατα ποὺ ἔβοσκαν ἐκεῖ.

Ὁ λύκος ζευγαρώνει καὶ μὲ τσακάλια καὶ μὲ σκύλες. Ἀπ' τὴ διασταύρωσι μὲ τσακάλι προέρχεται ὁ «λυκοτσάκαλος», ποὺ εἶναι πιὸ αἱμοβόρος καὶ πιὸ ἄγριος ἀπ' τὸ λύκο. Ἀπ' τὴ διασταύρωσι τοῦ λύκου μὲ σκύλα πιστεύεται ὅτι προῆλθε τὸ λυκόσκυλο. Στὸ λυκόσκυλο ἔρχεται φορὰ ποὺ ξαναζωντανεύουν μέσα του τ' ἄγρια ἔνστικτα τοῦ λύκου. Τότε γίνεται ἐπικίνδυνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ λύκος εἶναι καὶ λίγο ὠφέλιμο ζῶο. Καθαρίζει τὴν ὕπαιθρο ἀπὸ τὰ ψοφήμια.

Οἱ λύκοι λυμαίνονται τὴ γειτονιά μας Γιουγκοσλαβία. Οἱ ἀπώλειές της σὲ αἰγοπρόβατα ἀνέρχονται τὸ χρόνο σὲ δεκάδες χιλιάδων κεφάλια καὶ σὲ χιλιάδες ἄλογα, βώδια, ὄνους καὶ ἡμιόνους. Ἡ Γιουγκοσλαβία τροφοδοτεῖ τὴ χώρα μας μὲ λύκους καὶ ἂν δὲν ἐκλείψη ὁ λύκος ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαβία, δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ἐκλείψη κι' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Φέτος ἡ γιουγκοσλαβικὴ Κυβέρνησι ὥρισε χρηματικὴ ἀμοιβὴ δρχ. 3200 γιὰ κάθε ἔγκυο λύκαινα, ποὺ φονεύουν οἱ κυνηγοί. Καὶ ἡ κυβέρνησί μας ἐπικηρύσσει τὸ λύκο, κάθε χρόνο καὶ ὁρίζει καὶ χρηματικὴ ἀμοιβὴ γιὰ τὸ φόνο του.

Ὁ λύκος ἐκτὸς ἀπ' τὶς ζημιὲς ποὺ κάνει στὰ κυνήγια μας καὶ τὴν κτηνοτροφία, εἶναι καὶ φορεὺς τῆς λύσσας στὸν τόπο μας.

Τὸ κυνῆγι τοῦ λύκου γίνεται μὲ δυὸ τρόπους: μὲ παγάνα καὶ στὸ καρτέρι. Ἡ παγάνα δὲν πετυχαίνει πάντοτε γιατὶ τὸ πονηρὸ αὐτὸ ζουλάπι φεύγει ἀπὸ τὸ δάσος, προτοῦ ἀκόμα ζωστῆ, ἀπὸ τοὺς κυνηγούς. Τὸ κυνῆγι στὸ καρτέρι γίνεται σὲ θέσεις ἀπὸ ὅπου περνάει συνήθως ὁ λύκος. Οἱ κυνηγοὶ δένουν στὶς θέσεις αὐτὲς κανένα ζωντανὸ κατσικάκι ἢ τοποθετοῦν κανένα ψοφῆμι καὶ κρύβεται ὁλόγυρα. Ὑπάρχει τὸ ἔθιμο νὰ περιφέρεται τὸ δέρμα τοῦ σκοτωμένου λύκου στὰ χωριὰ καὶ στοὺς συνοικισμούς, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸ μέρος ὅπου σκοτώθηκε ὁ λύκος. Τὸ δέρμα τοῦ λύκου δὲν ἔχει ἀξία σὰν γουναρικό. Τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ στρωσίδι.

Παροιμίες: «Σὰν πιάσῃ τὸ ρίφι τὸ κλαρί, λύκος νὰ φάῃ τὴ μάνα». Δηλαδή, ὅταν τὸ παιδὶ μπορῆ νὰ συντηρῆται μόνο του, δὲ δίνει πεντάρα γιὰ τὴ μάνα ποὺ τὸ μεγάλωσε. «Ἔρημα μαντριὰ γεμᾶτα λύκους». Ὅταν δὲν ὑπάρχη ἐπίβλεψι βρίσκουν τὴν εὐκαιρία οἱ ἐπιτήδειοι καὶ κάνουν τὴ μπάζα τους. «Ὁ λύκος ἀπ' τὰ μετρημένα τρώει»: Ἀπορία πῶς ἔγινε μιὰ κατάχρησι ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ γίνῃ. «Κουβεντοῦλα, κουβεντοῦλα, πῆρ' ὁ λύκος τὴ βετοῦλα». Ὅποιος δὲν προσέχει στὴ δουλειά του, παθαίνει ζημιές. «Τὸ λύκο ἐκρεμούσανε κι' αὐτὸς ποὺ πᾶν τὰ πρόβατα». Λέγεται γιὰ ἄνθρωπο ἐπιπόλαιο ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει. «Λύκος σ' ἔφαγε, βάλε ἀπ' τὸ μαλλί του». «Ἂν σὲ βλάψῃ κακός, νὰ γίνῃς καὶ σὺ κακὸς γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇς. «Αὐτὸς ποὺ ὑπομένει τὸ λύκο διαφεντεύει». Ὅταν δέχεται κανένας ἀδιαμαρτύρητα τὴν τυραννία, ὑποστηρίζει τὸν τύραννό του. «Ὁ λύκος ἂν φοβόταν τὴ βροχή, θάφτιανε τραγίσια κάπα». Δικαιολογία ποὺ μεταχειρίζεται ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀποτρέπουν ἀπὸ παράλογη ἢ ἐπικίνδυνη ἐπιχείρησι». «Ὁ λύκος ἔχει τ' ὄνομα κι' ἡ ἀλεποῦ τὴ χάρι». Ἡ τέχνη καὶ ἡ σκέψι (ἀλεποῦ) νικάει τὴ δύναμι (λύκος). «Ὁ λύκος στὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται». Λέγεται γιὰ ἄνθρωπο ποὺ καταγίνεται σὲ ὕποπτες ἐπιχειρήσεις. «Ὁ λύκος κι' ἂν ἐγέρασε κι' ἄλλοξε τὸ μαλλί του οὔτε τὴ γνώμη τ' ἄλλαξεν οὐδὲ τὴν κεφαλή του». Χρησιμοποιεῖται αὐτὴ ἡ παροιμία γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὰ χρόνια δὲν ἀλλάζουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

Γιὰ τὸ σκότωμα τοῦ λύκου χρειάζονται ἰσχυρὲς ντουφεκιὲς γεμισμένες μὲ σφαιρίδια.

Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὶς δαιμονικὲς ἰδιότητες ποὺ ἀποδίδει ὁ λαός μας στὸ λύκο, εἶναι καὶ τοῦτο: στὸν Καντζᾶ τῆς Ἠπείρου οἱ πεθαμένοι θάβονται μὲ τὶς κάλτσες τους μόνο, χωρὶς τὰ παπούτσια τους. Γιατὶ πιστεύουν ἐκεῖ ὅτι, ἂν τὸ πετσὶ τῶν παπουτσιῶν εἶναι ἀπὸ ζῶο λυκοφαγωμένο, μπορεῖ νὰ βρυκολακιάσῃ ὁ πεθαμένος.

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ὁ βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας Ἐρρῖκος ὁ 4ος ἦταν μανιώδης κυνηγός. Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε βγῆ στὸ κυνῆγι τὸν ἔπιασε ραγδαία βροχὴ κι' ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ καλῦβι ἑνὸς ἀγρότη.

Ἡ στέγη ὅμως τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀγρότη ἦταν τόσο πολὺ κατεστραμμένη, ὥστε ἔβρεχε μέσα στὸ σπίτι σχεδὸν ὅσο καὶ ἔξω.

— Γιατί, φίλε μου, ρώτησε ὁ Ἐρρῖκος τὸν ἀγρότη, δὲν ἐπισκευάζεις τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ σου;

— Μ' αὐτὸν τὸν καιρό, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ χωρικός, δὲ μπορῶ.

— Δὲ λέω μ' αὐτὸν τὸν καιρό, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Μποροῦσες, ὅμως, νὰ τὸ ἔχῃς κάνει ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός.

— Μά, ὅταν ὁ καιρός, Μεγαλειότατε, εἶναι καλός, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ φτιάξω τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ μου, εἶπε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια ὁ ἀγρότης...

ΩΡΙΩΝ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Νικηταρᾶ

Ἕνα τάξιμο στὴν Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου

—ΚΑΛΗΜΕΡΑ κουμπάρε! εἶπε ἕνα πρωΐ ὁ Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας στὸν Νικηταρᾶ, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθηκε στὸ μέγαρό του, στὸ Ναύπλιο, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του.

Ὁ Νικηταρᾶς, ἀκούγοντας τὸν ἐγκάρδιο αὐτὸ χαιρετισμό, ἔμεινε ἔκπληκτος. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Γι' αὐτό, ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸ μέγαρο, εἶχε πολλὴ περιέργεια, ἀλλὰ καὶ ἀνυπομονησία, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ Κυβερνήτη.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, ἀντάμωσε τὸν Βαγγέλη Ποταμιᾶνο, διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ διηγήθηκε τί τοῦ εἶχε συμβῆ λίγη ὥρα πρίν.

— Φαίνεται, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος θέλει νὰ σὲ κάνῃ κουμπάρο, καπετὰν-Νικήτα.

— Δὲν πιστεύω. Αὐτὸ εἶναι παρὰ πολύ.

— Ὅλος ὁ κόσμος, ὅμως, ξέρει, στρατηγέ, πόσο ὁ ἐξοχώτατος Κυβερνήτης σὲ ἀγαπάει καὶ σὲ ἐκτιμάει γιὰ λαμπρὸ καὶ ἔνδοξο ἀγωνιστή, πιστὸ στρατιώτη καὶ φίλο εἰλικρινέστατο καὶ ἀφωσιωμένο. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι θέλει νὰ συνδεθῆ μὲ σένα μὲ πνευματικὴ συγγένεια, γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ ὑψηλὸ δεῖγμα τῆς εὐνοίας κι' ἐκτιμήσεώς του.

— Ἂς εἶναι! Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐξετάσω καλὰ τὸ πρᾶγμα. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀστεῖο, τυχαία φράσι, ἢ παραδρομὴ τῆς γλώσσας χωρὶς ἔννοια.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Νικηταρᾶς παρουσιάστηκε στὸν Κυβερνήτη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις — γιατὶ εἶχε θάρρος μαζί του. Ὕστερα, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς συνήθεις τύπους τῆς παρουσιάσεως, ρώτησε συγκινημένος:

— Ἐξοχώτατε, μοῦ ἐπιτρέπει ἡ ἐξοχότης Σου νὰ τὴν ρωτήσω, γιατί χτὲς μὲ ὠνόμασε κουμπάρο;

— Γιὰ νὰ σὲ κάνω κουμπάρο, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ Κυβερνήτης. Ἔμαθα μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ γυναίκα σου ἐγέννησε καὶ θέλω νὰ βαφτίσω τὸ παιδί.

— Ἡ τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε, ἐξοχώτατε, εἶναι μεγάλη καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων. Ἀλλά...

— Τί ἀλλά; τὸν διέκοψε ὁ Κυβερνήτης, παραξενεμένος μὲ τὴν ἐπιφύλαξι τοῦ καπετάνιου.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεννοηθῶ πρῶτα μὲ τὴ γυναῖκα μου. Μπορεῖ νὰ ἔχῃ τάξει τὸ παιδὶ ἀλλοῦ καὶ εἶναι ἁμαρτία νὰ πατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της, εἶπε ὁ Νικηταρᾶς, γεμᾶτος πίστι στὶς θρησκευτικὲς προλήψεις τοῦ λαοῦ.

— Πολὺ καλά, πρόσθεσε ὁ Κυβερνήτης. Σέβομαι τὰ θρησκευτικά σας αἰσθήματα. Συνεννοήσου μὲ τὴ γυναῖκα σου καὶ αὔριο νὰ μοῦ πῇς...

Ἡ γυναίκα τοῦ Νικηταρᾶ ἦταν ἀπόγονος τῆς ἱστορικῆς οἰκογένειας τοῦ περίφημου ἥρωα καὶ ἁρματωλοῦ τῆς Λακεδαίμονος Ζαχαριᾶ. Ἐπίσης εἶχε καὶ σπάνια προτερήματα, ποὺ τὴν ἀνέδειχναν πολύτιμη σύζυγο. Τὴν ἔλεγαν Ἀγγελικὴ καὶ εἶχε καρδιὰ καὶ ψυχὴ πραγματικὰ ἀγγελική. Θαύμαζε καὶ ἀγαποῦσε τὸ Νικηταρᾶ, κι' αὐτὸς πάλι τὴν ἐκτιμοῦσε καὶ τὴ λάτρευε. Ζοῦσε ἔτσι μαζί της ἁρμονικὰ καὶ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀποφασίσῃ μόνος, γιὰ τὸν ἀνάδοχο τοῦ μοναδικοῦ ἀρσενικοῦ παιδιοῦ τους.

Ἤθελε ὅμως μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ νὰ εἶναι κουμπάρος του ὁ Κυβερνήτης, χωρὶς ὡστόσο νὰ παραβλέψῃ τὴ γνώμη τῆς γυναίκας του.

Καὶ ὅταν σὲ λίγο ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, τῆς εἶπε χαρούμενος:

— Ἀγγελική, ἔγινε διπλῆ ἡ εὐτυχία, ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ Θεός. Δὲν τὴ φαντάζεσαι! Μαζὶ μὲ τὸ γυιό μας, παρουσιάστηκε κι' ἕνας καλὸς καὶ μεγάλος, πολὺ μεγάλος κουμπάρος καὶ ζητάει νὰ τὸν βαφτίσῃ. Ὁ κουμπάρος αὐτὸς εἶναι ὁ ἐξοχώτατος Κυβερνήτης μας, ὁ Καποδίστριας!

Ἡ γυναίκα τοῦ Νικηταρᾶ τὸν κύτταζε στὰ μάτια ὅσο μιλοῦσε, κάπως στενοχωρημένα. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο τοῦ ἀπάντησε σοβαρὰ καὶ ἔντονα:

— Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτέ, Νικήτα!

— Μπᾶ! Πῶς τὸ εἶπες Ἀγγελική μου; Δὲ θέλεις τὸν Κυβερνήτη κουμπάρο! Πῶς γίνεται νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῶ; Καὶ ποῦ θὰ βροῦμε καλύτερο γουνὸ τοῦ παιδιοῦ μας; Χωρὶς ἄλλο θ' ἀστειεύεσαι ἢ δὲν εἶσαι στὰ λογικά σου.

— Οὔτε ἀστειεύομαι, οὔτε παραλογίζομαι, Νικήτα μου! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν τὸ δίνω τὸ παιδὶ σὲ κανένα νὰ τὸ βαφτίσῃ, οὔτε σ' αὐτὸν τὸν Κυβερνήτη. Τιμὴ καὶ δόξα μας εἶναι ἕνας κουμπάρος σὰν αὐτόν. Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω τάξει τὸ παιδί μας στὴν Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου. Θὰ τὸ πάω ἐκεῖ στὴ χάρι Της, θὰ τὸ ρίξω μπροστὰ στὴν Παναγιὰ κι' ὅποιος τύχῃ νὰ πάρῃ τὴ σκουφίτσα του, αὐτὸς θὰ τὸ βαφτίσῃ. Ἔτσι, δικαιολογήσου ὅπως θέλεις στὸν Κυβερνήτη.

Ἡ σοβαρότητα καὶ ἡ εἰλικρίνεια τῆς φιλόθρησκης γυναίκας του ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι στὸ Νικηταρᾶ, ἀλλὰ συγχρόνως τὸν ἔφεραν σὲ δύσκολη θέσι. Ἀπ' τὸ ἕνα μέρος ὄφειλε νὰ ὑπακούσῃ στὸν Κυβερνήτη καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, φιλόθρησκος ὅπως ἦταν κι' αὐτός, δὲ μποροῦσε ν' ἀσεβήσῃ στὴν Παναγιά, ποὺ σ' αὐτὴν ἡ φιλόθρηκη γυναίκα του εἶχε ἀφιερώσει τὴ βάφτισι τοῦ γυιοῦ του.

Ἡ δυσκολία ἦταν μεγάλη κι' ὁ Νικηταρᾶς, ἀφοῦ, τοῦ κάκου σκέφτηκε, ἄφησε στὴν τύχη τὴ λύσι τοῦ ζητήματος. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐπισκέφθηκε τὸν Κυβερνήτη καὶ τοῦ εἶπε τί συνέβαινε.

— Ἡ γυναίκα σου ἔχει ἀπόλυτο δίκηο, τοῦ εἶπε ὁ Κυβερνήτης. Ἀλλὰ τὰ πράγματα μποροῦν, νομίζω, νὰ οἰκονομηθοῦν καὶ νὰ πῶς: Ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς νὰ βαφτίσουμε τὸ παιδί, παίρνουμε ἕνα ἐθνικὸ καράβι, μπαίνουμε μέσα ὅλοι καὶ πηγαίνουμε στὴν Τῆνο. Πᾶμε στὴ λειτουργία τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἡ κουμπάρα ρίχνει τὸ παιδὶ στὴ χάρι Της κι' ἐγὼ παίρνω τὴ σκουφίτσα του καὶ ἔτσι τὸ βαφτίζω. Καλὰ τὰ λέω;

— Πάρα πολὺ καλά, ἐξοχώτατε! ἀποκρίθηκε ὁ Νικηταρᾶς, παίρνοντας βαθειὰ ἀνάσα γιὰ τὴ λύσι, ποὺ εἶχε βρῆ ὁ ἴδιος ὁ Κυβερνήτης καὶ τὸν εἶχε βγάλει ἔτσι ἀπὸ μιὰ μεγάλη στενοχώρια.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ ἡ θέλησι τοῦ Κυβερνήτη θὰ ἱκανοποιεῖτο καὶ τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα τοῦ Νικηταρᾶ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀγγελικῆς.

Κι' ἐνθουσιασμένος πρόσθεσε:

— Νὰ μᾶς ζήσῃς, ἐξοχώτατε, καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγία νὰ γίνῃ τὸ παιδὶ καλὸς χριστιανὸς καὶ καλὸς πατριώτης.

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός, ἀντευχήθηκε μὲ τὴ καρδιά του ὁ Κυβερνήτης. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σοῦ μοιάσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἄξιος γυιός σου.

Ὁ Νικηταρᾶς γύρισε στὸ σπίτι του καὶ γεμᾶτος χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι ἀνακοίνωσε τὸ σχέδιο τοῦ Κυβερνήτη στὴ γυναίκα του, ποὺ τὸ δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Μὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε θλιβερὸ τέλος.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τοῦ Σεπτεμβρίου 1831, τὸ Ναύπλιο ἦταν ἡφαίστειο πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν, ποὺ ἔβραζε διαρκῶς. Ὁ Καποδίστριας δολοφονήθηκε κι' ὁ Νικηταρᾶς ἔχασε γιὰ πάντα τὸν κουμπάρο του. Ἔχυσε πολλὰ καὶ εἰλικρινῆ δάκρυα γιὰ τὴν δολοφονία του.

Καὶ γιὰ τὴ μνήμη τοῦ ἀξέχαστου Καποδίστρια, ἔδωσε τ' ὄνομα ἐκείνου στὸ γυιό του: τὸν βάφτισε Ἰωάννη.

Καὶ δὲν ἀρκέσθηκε μόνο σ' αὐτό.

Στὴ νότια πεδιάδα τοῦ Ἀργολικοῦ, ποὺ, κατὰ τὸν Πουκεβίλ, ὀνομαζόταν Κάμπος τοῦ Δραγουμάνου, κοντὰ στὴ θάλασσα, σὲ ὄμορφο μέρος, ὁ μεγαλοκτηματίας τοῦ Ἄργους Σερεμὲτ Ἐφέντης, εἶχε μεγάλη κτηματικὴ περιουσία.

Ἐκεῖ, μετὰ τὸν ἀγῶνα, ἀπόκτησε ὁ Νικηταρᾶς ἕνα μεγάλο κτῆμα κι' ἔχτισε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ἐκκλησάκι, ποὺ τὸ καθιέρωσε στὸν Ἅγιο Ἰωάννη.

⁂

ΜΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἀπὸ γράμμα τοῦ Κολοκοτρώνη στὸν Κ. Ἀλεξανδρόπουλο ποὺ τοῦ ἔστειλε στὶς 14 Δεκεμβρίου 1821 διαβάζουμε τὰ ἑξῆς·

«Νὰ προσπαθήσῃς νὰ εὕρῃς μερικὸν πανὶ καὶ νὰ μοῦ κάνουν ἕνα σώβρακον, τὸ ὁποῖον νὰ γίνῃ ὀλίγον μακρύ. Μάλιστα τὰ καλαμόποδα νὰ γίνουν ἕως κάτω, καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ μοῦ τὸ ἐξαποστείλῃς, ὅτι δὲν ἔχω διόλου καὶ τὸ προσμένω ἄφευκτα...»

Ἕνα ἐσώρρουχο εἶχαν ὅλοι οἱ πολεμιστὲς καὶ γιὰ νὰ τ' ἀλλάξουν ἔπρεπε ν' ἀφήσουν τὸ στρατόπεδο καὶ νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους καμμιὰ γιορτὴ μεγάλη. Εἴδεμὴ ποιὸς εἶχε νοῦ γιὰ πλύσι καὶ καθαριότητα μέσα στὴν ἔννοια τοῦ πολέμου;

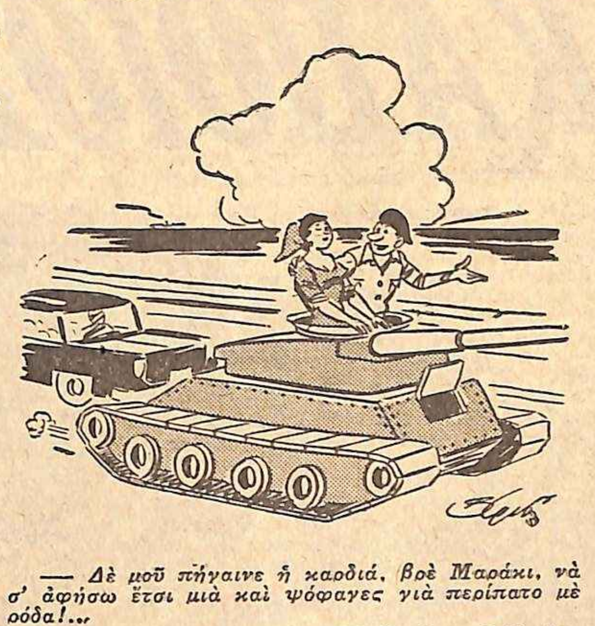

— Δὲ μοῦ πήγαινε ἡ καρδιά, βρὲ Μαράκι, νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι μιὰ καὶ ψόφαγες γιὰ περίπατο μὲ ρόδα!..

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

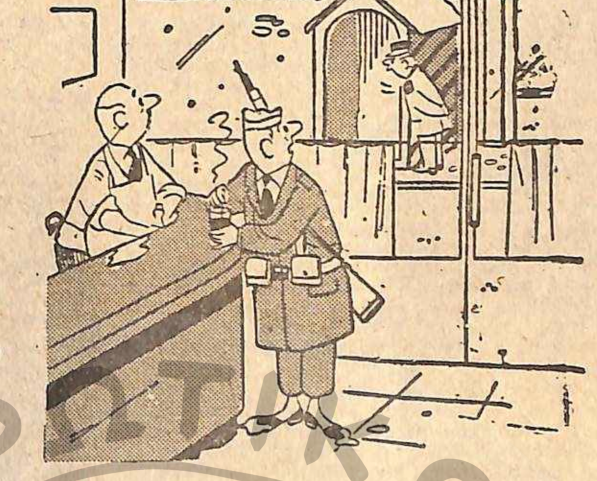

— Οὔτε ἕνα ποτηράκι δὲ σ' ἀφίνουν νὰ πιῇς, γιὰ νὰ ζεσταθῇς λιγάκι!...

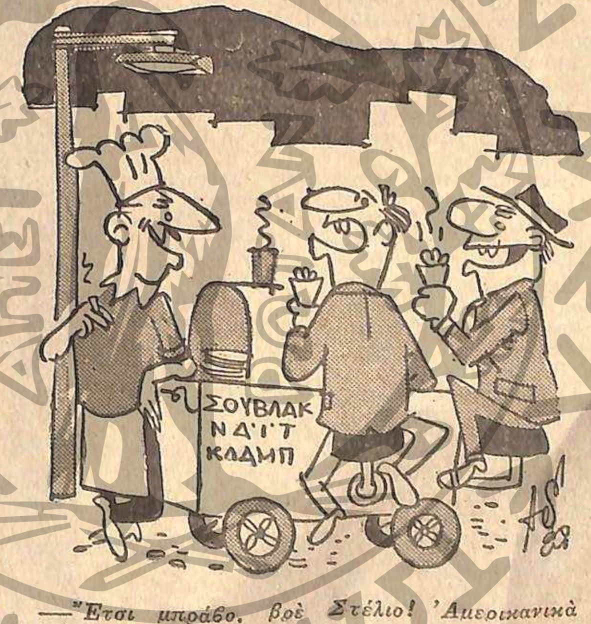

— Ἔτσι μπράβο, βρὲ Στέλιο! Ἀμερικανικὰ συστήματα!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΚΑΠΟΙΟΣ, πού ἀγαποῦσε ΣΙΩΠΗΛΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ὁ Φρανσουὰ ἄκουσε τὴ Ρενὲ νὰ τοῦ λέη κομπιάζοντας πὼς ἔδωσε τὸ λόγο της στὸν Ἀλαίν, τὰ μάτια του θολώσανε. Ὡστόσο, δὲ διαμαρτυρήθηκε, δὲν ἔκανε παράπονα, ὅπως περίμενε καὶ φοβόταν ἡ Ρενέ. Εἶπε ἁπλῶς, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή του ὅσο μποροῦσε πιὸ σταθερή:

— Σᾶς εὔχομαι καλὰ στέφανα, καὶ κάθε εὐτυχία. Ὁ Ἀλαὶν φαίνεται καλὸ παλληκάρι.

Ἄφησε τὴ Ρενὲ μόνη στὸ μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου εἶχαν συναντηθῆ, κι' ἔφυγε τρέχοντας σχεδόν, σὰν νὰ φοβότανε μὴν κλάψη μπροστά της.

★

ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ μαζὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιά, στὴν ἐπαρχιακὴ ἐκείνη πόλι. Ἡ Ρενὲ εἶχε μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν. Δὲν πρόλαβε σχεδὸν νὰ τοὺς γνωρίση. Μιὰ θεία της, γεροντοκόρη, τὴν πῆρε στὸ σπίτι της καὶ τὴν ἀνάστησε σὰν νὰ ἦταν δικό της παιδί.

Οἱ γονεῖς τοῦ Φρανσουά, — πέντε χρόνια μεγαλύτερου ἀπὸ τὴ Ρενέ, — ἔμεναν στ' ἀντικρυνὸ σπίτι. Ἀπὸ πολὺ μικρά, τὰ δυὸ παιδιὰ ἦταν ἀχώριστοι φίλοι. Ὅταν ἦταν μαζί, δὲν ἤθελαν κανένα ἄλλον συντροφιά.

— Ὅταν μεγαλώσουμε, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι ἐσένα μονάχα θὰ πάρω! τῆς ἔλεγε.

... Τί γρήγορα ποὺ περνοῦν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια! Ἡ Ρενὲ ἔγινε εἴκοσι χρόνων κοπέλλα, καὶ ὁ Φρανσουὰ εἶχε πάρει τὸ πτυχίο τῆς νομικῆς. Σὲ λίγο θ' ἄρχιζε νὰ δικηγορῆ. Στὸ μεταξύ, εἶχαν πεθάνει καὶ ἡ θεία τῆς Ρενέ, — κληροδοτῶντας στὴν ἀνηψιά της τὸ σπίτι της, — καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Φρανσουά.

Ὁ Φρανσουά, χωρὶς νὰ τῆς ξανακάνη πιὰ λόγο γιὰ γάμο, ὅπως ὅταν ἦταν μικρὰ παιδιά, — εἶχε γίνει πολὺ σοβαρὸς νέος, — φαινόταν ἕτοιμος, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὴ Ρενέ, νὰ πραγματοποιήση τὴν παληά του ὑπόσχεσι. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἡ Ρενέ, εἶχε ἀγαπήσει μὲ πραγματικὸ ἔρωτα, τὸν Ἀλαίν, ἕνα γοητευτικὸ παλληκάρι, ποὺ τῆς κρατοῦσε συντροφιὰ ὅταν ὁ Φρανσουὰ ἔλειπε στὸ Παρίσι γιὰ τὶς σπουδές του.

Κατάλαβε ὅτι τὸ αἴσθημα ποὺ ἔνοιωθε τόσα χρόνια γιὰ τὸ Φρανσουὰ ἦταν ἀδελφικὴ φιλία, καὶ τίποτα περισσότερο. Καὶ ὅταν ὁ Ἀλαὶν τὴ ζήτησε σὲ γάμο, ἡ ἀπάντησι ποὺ τοῦ ἔδωσε ἀμέσως ἦταν καταφατική. Λυπήθηκε ἐπειδὴ θὰ πίκραινε τὸν παιδικό της φίλο. Μά, δὲν ὁρίζει κανεὶς τὴν καρδιά του.

Ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ὁ Φρανσουὰ πούλησε τὸ πατρικό του σπίτι κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Μπορντώ, νὰ ἐξασκήση τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀπέφυγε νὰ ξανασυναντηθῆ μὲ τὴ Ρενέ. Πρίν, ὅμως, φύγη, τῆς ἔστειλε ἕνα μπουκέτο ἄλικα γαρύφαλλα, ποὺ τὸ συνόδευε ἕνα γράμμα μὲ τὶς πιὸ θερμές του εὐχὲς γιὰ τὴν εὐτυχία της.

★

Ο ΑΛΑΙΝ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένη νὰ γίνη ὁ γάμος, γιὰ νὰ κάνη τὴ Ρενὲ γυναῖκα του.

Ἕνα βράδυ, ποὺ τὴ συνόδευσε ὣς τὸ σπίτι της, — εἶχαν πάει σ' ἕναν κινηματογράφο καὶ πέρασαν καὶ ἀπὸ ἕνα μπὰρ νὰ πιοῦν τὰ ὀρεκτικά τους, — δὲν τὴν ἄφησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε. Τὴν ἀγκάλιασε πιὸ δυνατὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί, μὲ φωνὴ βαρειὰ ἀπ' τὸν πόθο, λόγια ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ ριγήση ὁλόκληρη.

— Ὄχι... ὄχι... Ἀλαίν! τραύλισε. Δὲν πρέπει... δὲν εἶναι σωστό...

— Μά, γιατί; ἐπέμεινε ἐκεῖνος, μὲ τὰ χείλη κοντὰ στὸ στόμα της. Γιατί βασανίζεις τὸν ἑαυτό σου; Μήπως δὲ θὰ γίνης γυναῖκα μου; Ἡ ἐπιχείρησι ὅπου ἐργάζομαι μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ βάλη μέτοχο στὰ κέρδη, σὲ τρεῖς μῆνες τὸ πολύ... Ρενέ, μικρή μου Ρενέ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ...

Τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ μεθύσι βάσταξε κάπου μιὰ βδομάδα. Κάθε βράδυ, ὅταν ὅλοι στὴν ἀπόμερη γειτονιὰ ἔπεφταν νὰ κοιμηθοῦν, ὁ Ἀλαὶν πήγαινε καὶ συναντοῦσε τὴ Ρενὲ στὸ σπίτι της...

Ἐκείνη, ὅμως, συνῆρθε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ ζάλη τῶν αἰσθήσεων. Καί, ὅταν ξανασυναντήθηκαν, παραπονέθηκε στὸ φίλο της ἐπειδὴ ἔκανε κατάχρησι τῆς ἀγάπης της, τῆς ἀδυναμίας της. Ἐκεῖνος καμώθηκε ὅτι τὸν προσέβαλαν οἱ διαμαρτυρίες της. Κι' ἔφυγε, χωρὶς κἂν νὰ τὴν φιλήση.

Ἔκανε δεκαπέντε μέρες νὰ ξαναπεράση ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἡ Ρενὲ κόντεψε νὰ τρελλαθῆ. Δὲν εἶχε κανένα νὰ τοῦ πῆ τὸν πόνο της, — καὶ τὴν ντροπή της. Τέλος, ἀποφάσισε νὰ τοῦ τηλεφωνήση στὸ γραφεῖο του. Καταλάβαινε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήση χωρὶς αὐτόν.

— Καλά, θάρθω, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

Καὶ πῆγε, πράγματι, καὶ τὴν εἶδε. Ἡ Ρενὲ τρόμαξε ὅταν τὸν ἀντίκρυσε. Τὰ μάγουλά του εἶχαν βαθουλώσει καὶ τὰ μάτια του δὲν εἶχαν πιὰ τὴν παληά τους λάμψι.

— Μὲ συγχωρεῖς, Ρενέ, ποὺ δὲν φάνηκα τόσες μέρες! τραύλισε, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε σπασμωδικὰ στὴν ἀγκαλιά του. Μοῦ ἀνέθεσαν στὸ γραφεῖο πολλὲς δουλειὲς μαζὶ κι' ἔπρεπε νὰ τὶς φέρω σὲ πέρας, γιὰ νὰ μ' ἔχουν σὲ μεγαλύτερη ἐκτίμησι, ἀφοῦ θὰ μὲ κάνουν συνεταῖρο... Μὰ τώρα, δὲν θὰ ξαναχωριστοῦμε ποτὲ πιά, — ποτὲ πιά!...

Παρ' ὅλη τὴ χαρά της, ἐπειδὴ τὸν ξανάβλεπε, ἡ Ρενὲ εἶχε προσέξει πὼς χειρονομοῦσε σὰν τρελλός. Καὶ κοκκάλωσε ἀπὸ τὸ φόβο της, ὅταν τὸν εἶδε νὰ βγάζη ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ νὰ τῆς τὸ δίνη, λέγοντας βραχνά:

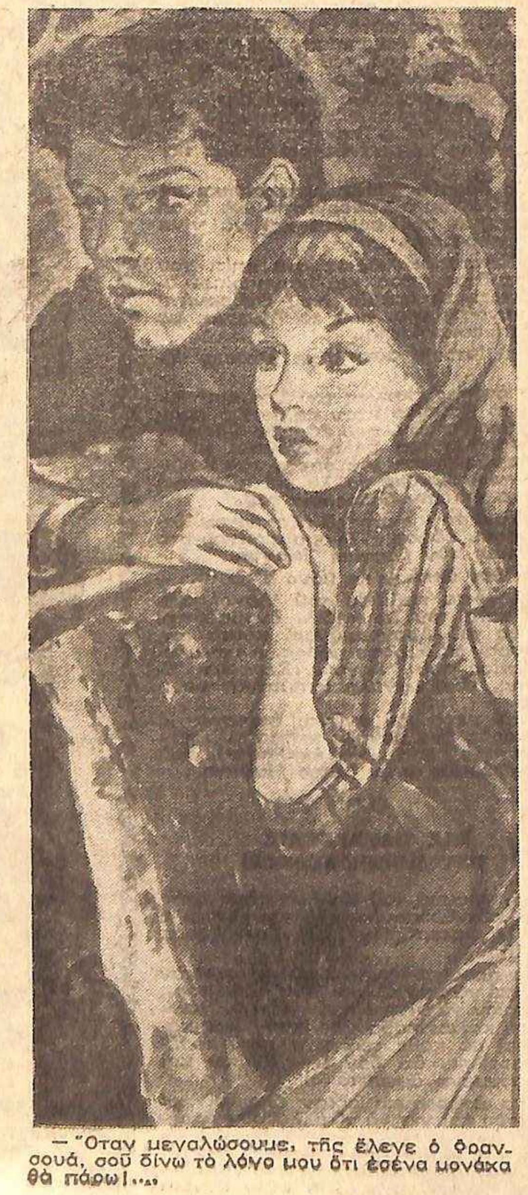

— "Ὅταν μεγαλώσουμε, τῆς ἔλεγε ὁ Φρανσουά, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι ἐσένα μονάχα θὰ πάρω!..."

— Νά, πάρ' αὐτὸ... καὶ μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσης, ἂν σοῦ κάνω στὸ μέλλον ἀπιστίες! Πάρ' το, εἶναι δικό σου!

Ἡ Ρενὲ τὸ πῆρε μηχανικά, μαγνητισμένη ἀπὸ τὶς λάμψεις τῶν ματιῶν του, καὶ τὸ ἔβαλε σ' ἕνα συρτάρι τοῦ κομμοῦ της. Ὁ Ἀλαὶν ἠρέμησε ἀμέσως, καὶ ξανάγινε τρυφερὸς καὶ στοργικός, ὅπως ἄλλοτε. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἄργησε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της...

Πέρασαν ἔτσι ἄλλες δεκαπέντε μέρες εὐτυχίας γιὰ τὴ Ρενέ. Ξαφνικά, ὁ Ἀλαὶν τὴν πληροφόρησε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φύγη γιὰ τὴν Τουλών. Τὸν ἔστελνε τὸ γραφεῖο, γιὰ μιὰ μεγάλη δουλειά. Θὰ ἔλειπε κάπου ἕνα μῆνα.

— Μόλις ἐπιστρέψω, πρόσθεσε, σφογγίζοντας μὲ τὰ χείλη του τὰ δάκρυα, ποὺ ἔτρεχαν στὰ μάγουλά της, θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας... Θὰ σοῦ γράφω τακτικά.

★

ΠΕΡΑΣΕ, ὅμως, ἕνας, ἑνάμισυ μῆνας καὶ ἡ Ρενὲ δὲν ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν Ἀλαίν. Προσπάθησε νὰ τὸν δικαιολογήση: Θὰ εἶχε πολλὲς δουλειές ὁ καϋμένος. Φρόντιζε γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν δύο.

Μά, ὅταν ἔνοιωσε στὰ σπλάχνα της τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς μητρότητος, νόμισε πὼς εἶχε ὑποχρέωσι νὰ τ' ἀνακοινώση στὸν Ἀλαίν, — στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Ζήτησε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του τὴ διεύθυνσί του στὴν Τουλὼν καὶ τοῦ ἔγραψε.

Ἡ ἀπάντησί του ἦταν μιὰ λακωνικὴ καρτποστάλ. Ἡ δουλειὰ πήγαινε καλά, μὰ δὲν τοῦ ἄφηνε διαθέσιμο καιρό, νὰ τρέξη νὰ φιλήση τὴν ἀγαπημένη του Ρενέ. Οὔτε λέξι γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα...

Ἡ Ρενὲ ἔπεσε ἄρρωστη ἀπὸ τὴν παγερὴ ὑποδοχὴ ποὺ βρῆκε τὸ μήνυμά της. Πέρασε ἔτσι ἕνας ἀκόμα μήνας, χωρὶς ὁ Ἀλαὶν νὰ τῆς ξαναγράψη, νὰ ζητήση πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασί της. Δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ βάλη μὲ τὸ νοῦ της. Σὲ ποιόν νὰ πῆ τὸν πόνο της, τὴν ντροπή της;

Στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμές, σκέφτηκε τὸ μόνο ἄνθρωπο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξη ἄφοβα τὴν καρδιά της καὶ νὰ τοῦ ζητήση μιὰ συμβουλή: Τὸ Φρανσουά. Μολονότι τὸν εἶχε πικράνει πολύ, κάτι τῆς ἔλεγε ὅτι μποροῦσε πάντα νὰ βασίζεται στὸν παιδικό της φίλο.

Ἔβαλε μερικὰ πράγματά της σὲ μιὰ βαλίτσα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Μπορντώ. Τί τῆς ἦρθε νὰ πάρη μαζί της ὅλα τὰ γράμματα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὣς τότε ὁ Ἀλαίν, τὰ διάφορα μικρὰ δῶρα του, ἀκόμα καὶ τὸ περίστροφο;

Μόλις ἔφτασε στὸ Μπορντὼ ἔπιασε δωμάτιο σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο, φρόντισε νὰ μάθη τὴ διεύθυνσι τοῦ Φρανσουά, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δικηγορῆ, καὶ τοῦ ἔγραψε. Ἐκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως.

Ἀλγεινὴ ἔκφρασι ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του ὅταν ἔμαθε τὴν κατάστασι τῆς παιδικῆς του φίλης. Τὰ μάτια του ἔλεγαν καθαρὰ πὼς δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ ὅπως ἄλλοτε. Τὴν παρηγοροῦσε, ὅσο μποροῦσε.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Ρενέ! Δῶσε μου τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀλαίν. Θὰ τοῦ τηλεγραφήσω στὴν Τουλών. Καὶ εἶμαι βέβαιος, — προσέθεσε, σφίγγοντας ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές του, — ὅτι δὲ θὰ παραλείψη νὰ κάνη τὸ καθῆκον του!

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Ἀλαὶν παρουσιαζότανε μπροστὰ στὴ Ρενέ, ποὺ ἔτυχε νὰ τακτοποιῆ τότε τὰ πράγματά της στὴ βαλίτσα της. Μόλις τὸν εἶδε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἐπὶ τέλους, σὲ ξαναβλέπω, ἀγαπημένε μου! ψιθύρισε κλαίοντας καὶ γελῶντας ἀπὸ χαρά. Πές μου ὅτι δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ πιά!

Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀφοῦ τὴ φίλησε παγερὰ στὸ μέτωπο, γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τῆς φανερώση τὴν τρομερὴ ἀλήθεια:

... Εἶχε ἀρραβωνιαστῆ στὴν Τουλὼν μὲ τὴν κόρη ἑνὸς μεγαλεμπόρου. Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κάνη τὸν πλούσιο αὐτὸν γάμο, γιατὶ ἔτσι μονάχα θὰ ἐξασφάλιζε τὸ μέλλον του. Σὲ λίγες μέρες, θὰ γινόντανε οἱ γάμοι. Ἡ Ρενὲ ἦταν καλὸ καὶ λογικὸ κορίτσι, καὶ θὰ τὸν δικαιολογοῦσε. Τὴν παρακαλοῦσε μονάχα νὰ τοῦ ἐπιστρέψη ὅλα τὰ γράμματά του...

Ἡ Ρενὲ ἔνοιωθε τοὺς κροτάφους της νὰ χτυπᾶνε δυνατά. Νόμιζε πὼς ἔβλεπε κακὸ ὄνειρο. Ὥστε γι' αὐτὸ μονάχα εἶχε ἔρθει ὁ Ἀλαίν! Γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι ἔπαιρνε ἄλλη, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ξεχάση, καὶ νὰ τῆς ζητήση πίσω τὰ γράμματά του!

— Καλά... καὶ τὸ παιδί... τὸ παιδί μας; τραύλισε.

— Θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη μὲ αὐτό! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλαίν, χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ συγκίνησι.

Κῦμα ἀηδίας ἔπνιξε τότε τὴ Ρενέ. Ὅλη ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ἀλαὶν ἔγινε διὰ μιᾶς μῖσος καὶ περιφρόνησι.

— Εἶσαι τυχερός! τοῦ εἶπε γελῶντας ἄγρια. Δὲ θὰ σὲ κάνω νὰ περιμένης πολύ! Ἔχω πάρει μαζί μου ὅ,τι ζητᾶς.

Ἔτρεξε στὸν κομμό, ἄνοιξε τὴ βαλίτσα της καὶ ἄρχισε νὰ βγάζη ἀπὸ μέσα καὶ νὰ πετᾶ χάμω τὰ γράμματα τοῦ Ἀλαίν, μαζὶ μὲ τὰ μικρά του δῶρα...

— Πάρ' τα ὅλα! οὔρλιασε. Δὲν θέλω νὰ κρατήσω τίποτα ἀπὸ σένα, τίποτα, τίποτα!

Χειρονομοῦσε σὰν μανιακή. Ὁ Ἀλαὶν τὴν φοβήθηκε. Ἔσκυψε, μάζεψε ἀπὸ τὸ πάτωμα μονάχα τὰ γράμματά του καὶ ὀπισθοχώρησε κατὰ τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ πῆ τίποτα. Μόλις βγῆκε ἔξω, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη βιαστικὰ τὴ σκάλα.

Τὴν τελευταία στιγμή, ἡ Ρενὲ θυμήθηκε ὅτι στὸ βάθος τῆς βαλίτσας εἶχε καὶ τὸ περίστροφο ποὺ τῆς ἔδωσε κάποτε ὁ Ἀλαίν, τυλιγμένο σὲ μιὰ πετσέτα. Μιὰ τρομερὴ ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλό της: Μήπως ὁ Ἀλαὶν εἶχε ἀποφασίσει ἀπὸ τότε νὰ κόψη κάθε δεσμὸ μαζί της καί, προβλέποντας τὴν ἀπόγνωσί της, τῆς ἔδινε τὰ μέσα νὰ ξεμπερδέψη μὲ τὴ ζωή της; Γιὰ ὅλα τὸν θεωροῦσε ἱκανὸ τὸν ἐλεεινὸ αὐτόν! Μά, ὄχι, δὲ θὰ τοῦ τὴν ἔκανε τὴ χάρι!

Ἄρπαξε τὸ περίστροφο καὶ πετάχτηκε στὸ διάδρομο. Στὸ μεταξύ ὁ Ἀλαὶν εἶχε φτάσει στὸ κάτω πάτωμα. Ἡ Ρενὲ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κάγκελο, καὶ τοῦ φώναξε:

— Ξέχασες κάτι!

Ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ὅταν τὴν εἶδε μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, φοβήθηκε μήπως θὰ τὸν σκότωνε καὶ κρύφτηκε στὸ πρῶτο δωμάτιο ποὺ βρῆκε ἀνοιχτὸ μπροστά του. Ἡ Ρενὲ κατέβηκε, ἔξαλλη, τὴ σκάλα, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψη. Κάποιος, ὅμως, ποὺ ἀνέβαινε, μὴ γνωρίζοντας τὶς πραγματικές της προθέσεις, τὴν σταμάτησε καὶ τῆς ἅρπαξε βάναυσα τὸ ὅπλο ἀπὸ τὸ χέρι...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κάτι σὰν σεισμὸς ἔγινε στὰ ἔγκατα τῆς Ρενέ. Ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητη στὰ σκαλοπάτια.

★

ΣΥΝΗΡΘΕ στὸ Δημόσιο Μαιευτήριο. Μιὰ ἀδελφὴ τὴν πληροφόρησε ὅτι εἶχε κάνει ἀποβολή, ἐνῶ ἕνας βλοσυρὸς ἀστυνομικός, ποὺ τὴν περίμενε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της, ἄρχισε νὰ τὴν ὑποβάλλη σὲ ἀνάκρισι. Τοῦ κάκου ἐκείνη ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κάνη φονικό, ἀλλὰ μονάχα νὰ ἐπιστρέψη τὸ ὅπλο. Ὁ Ἀλαὶν εἶχε ὑποστηρίξει μὲ πεῖσμα, στὸ τμῆμα, τὴν κατηγορία του.

Ὁ Θεὸς μονάχα θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητα τῆς Ρενέ. Δύο ὁλόκληρους μῆνες χαροπάλεψε. Ὁ μόνος ποὺ δὲν τὴν ἐγκατέλειψε στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς ἦταν ὁ Φρανσουά, — ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσα χρόνια σιωπηλά. Πήγαινε τακτικὰ καὶ τὴν ἔβλεπε, κι' ἔμενε πολλὴ ὥρα κοντά της, προσπαθῶντας νὰ τῆς δώση κουράγιο.

— Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνη ἡ δίκη σου! τῆς εἶπε ἕνα πρωΐ σφίγγοντας στοργικὰ τὸ χέρι της. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἀθωωθῆς. Ἂν καὶ εἶμαι δικηγόρος, δὲ θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπεράσπισί σου. Τὴν ὑπόθεσί σου θὰ τὴν ἀναθέσω σ' ἕναν καλὸ συνάδελφό μου. Νομίζω ὅτι θὰ σοῦ φανῶ πιὸ χρήσιμος ὡς μάρτυς ὑπερασπίσεως.

... Ὅταν ἡ Ρενὲ παρουσιάστηκε, ἀνάμεσα σὲ δύο χωροφύλακες στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ψίθυροι συμπόνιας ἀκούστηκαν στὸ ἀκροατήριο. Εἶχε καταντήσει σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ὁ πρόεδρος τῆς ὑπέβαλε μερικὰ ἐρωτήματα. Ὕστερα, ὁ συνήγορός της ζήτησε νὰ γίνη ἀντιπαράστασι μεταξὺ τῶν δύο μαρτύρων: τῆς κατηγορίας — τοῦ Ἀλαίν, — καὶ τῆς ὑπερασπίσεως, — τοῦ Φρανσουά.

Ἡ Ρενὲ μπόρεσε τότε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, νὰ κάνη σύγκρισι ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄντρες, ποὺ ὑπῆρξαν πόλοι στὴ ζωή της. Ὁ Ἀλαίν, — προσωποποίησι τοῦ δόλου καὶ τῆς ὑποκρισίας — κατέθεσε μὲ χαμηλωμένα μάτια, χωρὶς νὰ τολμήση οὔτε μιὰ φορὰ νὰ κυττάξη τὴ Ρενὲ στὸ ἑδώλιο τῆς κατηγορουμένης ἢ τὸ Φρανσουά, μπερδεύοντας τὰ λόγια του.

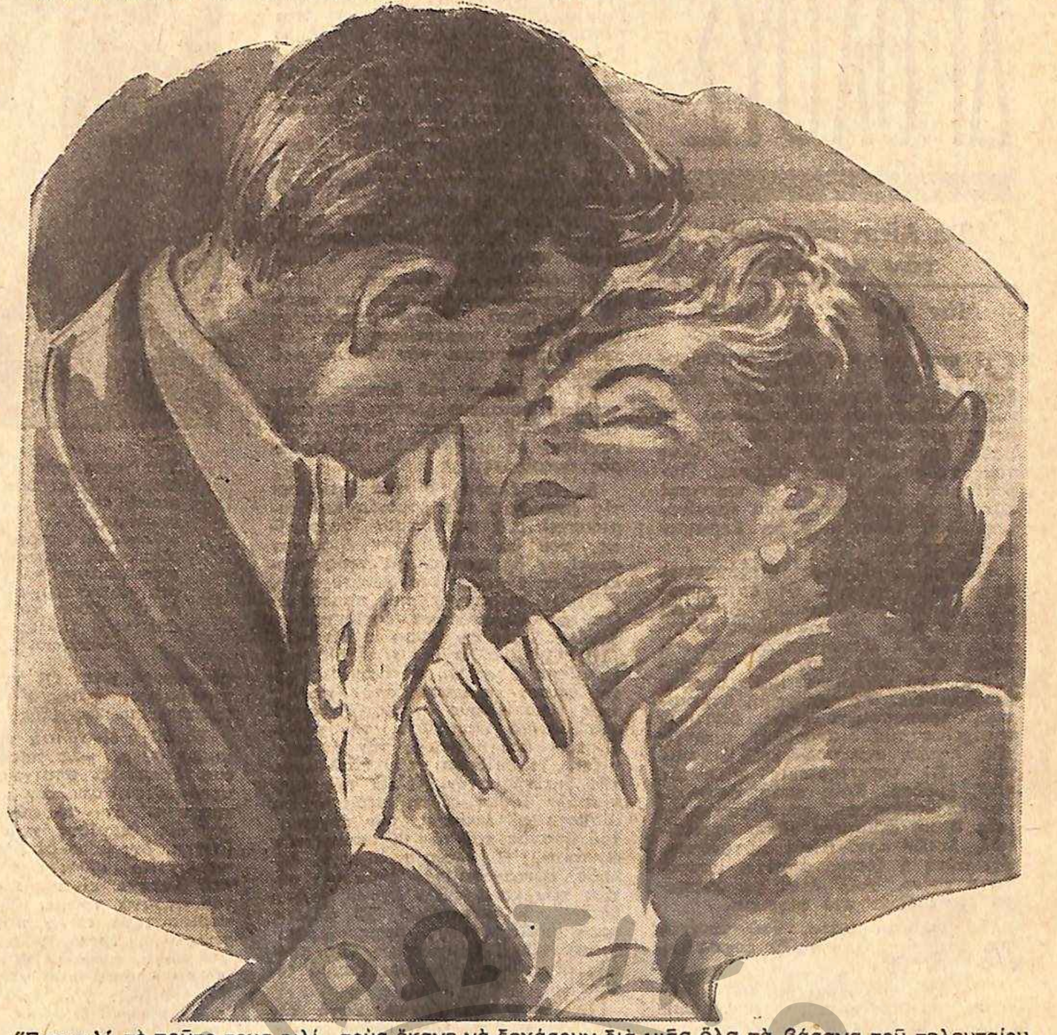

Ἕνα φιλί, τὸ πρῶτο τους φιλί, τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν διὰ μιᾶς ὅλα τὰ βάσανα τοῦ τελευταίου καιροῦ.

Ἀπεναντίας, ὁ Φρανσουὰ ἀπαντοῦσε μὲ σταθερὴ φωνὴ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ πρόεδρος. Κάπου-κάπου, ἔρριχνε καὶ μιὰ ματιὰ στὴ Ρενέ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐμψυχώση. Ἐκείνη παρακολουθοῦσε τὶς ἐρωταποκρίσεις σὰν ὑπνωτισμένη. Συνῆλθε ξαφνικά, ὅταν βρόντησε στ' αὐτιά της ἕνα ὠμὸ ἐρώτημα τοῦ προέδρου στὸ μηνυτή:

— Καὶ ποῖος, κατὰ τὴν γνώμην σας, εἶναι πατέρας τοῦ παιδιοῦ τῆς κατηγορουμένης, ἀφοῦ ἰσχυρίζεσθε ὅτι αἱ σχέσεις σας μὲ αὐτὴν ὑπῆρξαν καθαρῶς πλατωνικαί;

Ὁ Ἀλαὶν ταράχτηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ σκέφτηκε ὅτι ἡ Ρενὲ δὲν εἶχε κανένα στοιχεῖο γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν πατρότητά του. Καί, ὕστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμό, εἶπε δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸ Φρανσουά:

— Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι, αὐτός, ὁ παιδικός της φίλος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως κατάλαβα, πρὶν τὴ γνωρίσω ἐγώ!

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ κατηγορία ἔκανε τὸ Φρανσουὰ νὰ κοκκινίση. Ἡ Ρενὲ σηκώθηκε ὄρθια, γιὰ νὰ διαψεύση τὸν ἐλεεινὸ συκοφάντη. Ὁ Φρανσουά, ὅμως, ποὺ ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του, τῆς ἔκανε νόημα νὰ καθήση.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, κύριε πρόεδρε! εἶπε ἀτάραχος. Ὅταν ἔμαθα πὼς ἡ κατηγορουμένη ἐπρόκειτο νὰ γίνη μητέρα ἀπὸ μένα, τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τὴν στεφανωθῶ. Στὸ μεταξύ, ὅμως, εἶχε συνάψει ἕναν... ἀθῶο δεσμὸ μὲ τὸ μηνυτή τ... Μοῦ τὸ ἀπεκάλυψε, καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία της νὰ τὸν συναντήση γιὰ τελευταία φορά, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψη κάτι μικρὰ δῶρα ποὺ τῆς εἶχε κάνει κατὰ καιρούς.

— Σᾶς ἔκανε λόγο καὶ γιὰ ἕνα περίστροφο; ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Βεβαιότατα!

Ἔλεγε ψέματα γιὰ ν' ἀπαλλάξη τὴ Ρενὲ ἀπὸ τὴν κατηγορία ὅτι ἤθελε δῆθεν νὰ σκοτώση τὸν Ἀλαίν.

Τὸν πίστεψαν, ὅμως. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀλαίν, μολονότι στὴν ἀρνὴ τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ὁμολογία τοῦ Φρανσουά, δὲ θέλησε νὰ τὸν διαψεύση. Ἀπεναντίας, ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἐπειδὴ ὁ δικηγόρος ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνη τῆς πατρότητος.

★

Η ΑΠΟΦΑΣΙ τοῦ δικαστηρίου γιὰ τὴ Ρενὲ ἦταν ἀθωωτική. Τὸ ἀκροατήριο τὴ δέχτηκε μὲ χειροκροτήματα.

Ὁ Φρανσουὰ καὶ ἡ Ρενὲ βγήκανε μαζὶ ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Ἔνοιωθαν τὴν ἀνάγκη νὰ περπατήσουν λίγο, νὰ πάρουν καθαρὸ ἀέρα, μακρυὰ ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς μεγάλης αἴθουσας καὶ τὸ ἀποκρουστικὸ θέαμα τοῦ Ἀλαίν.

Εἶχαν μπῆ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν σ' ἕνα ἔρημο πάρκο. Προχωροῦσαν ἀμίλητοι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Ρενὲ στάθηκε, ἔπιασε τὸ κεφάλι τοῦ Φρανσουὰ μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ τὸν κύτταξε βαθυὰ στὰ μάτια:

— Σὲ σένα ὀφείλω τὴ σωτηρία μου! ψιθύρισε. Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν, τόσο πολύ;

— Ἀπὸ μικρὸ παιδί... Καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ὥσπου νὰ πεθάνω...

— Μὰ κι' ἐγώ, Φρανσουά, θὰ σὲ λατρεύω μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, ὥσπου νὰ κλείσω τὰ μάτια μου! φώναξε ἡ Ρενέ.

Ἕνα φιλί, τὸ πρῶτο τους φιλί, τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν διὰ μιᾶς ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ τελευταίου καιροῦ.

★

ΤΗΝ ἑπομένη, ἔμαθαν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Ἀλαὶν δὲν πρόφτασε νὰ ἐπιστρέψη στὴ Λυών, γιὰ νὰ κάνη τοὺς γάμους του μὲ τὴν κόρη τοῦ πλουσίου μεγαλεμπόρου.

Ἐνῶ περνοῦσε ἀφηρημένος ἀπὸ μιὰ πλατεῖα, ἕνα φορτηγὸ ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἔκανε λυῶμα.

ΑΝΡΥ ΝΤΕΜΟΝΖΩ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ λίπη εὐνοοῦν τὸν καρκῖνο

Μὴν κάνετε κατάχρησι σὲ αὐγὰ

Οἱ παρατηρήσεις ἑνὸς ἐπιστήμονος ἀπὸ τὸ Πορτορίκο ἔδειξαν, ὅτι τὸ αὐγὸ τῆς κόττας εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισι τοῦ καρκίνου. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς ἔδινε σὲ μιὰ ὁμάδα ποντικῶν μαζὶ μὲ τὴν ἄλλη τους τροφὴ καὶ αὐγὰ κόττας. Παρατήρησε, λοιπόν, ὅτι οἱ ποντικοὶ αὐτοὶ πάθαιναν συχνότερα καρκῖνο, παρ' ὅ,τι ἄλλοι ποὺ δὲν ἔτρωγαν αὐγὰ κόττας.

Παρόμοιες ἔρευνες διεξάγονται ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Οἱ ἐπιστήμονες ὑποβάλλουν, δηλαδή, διάφορα πειραματόζωα σὲ ὡρισμένες δίαιτες, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ποιὰ ἢ ποιὲς ἀπ' αὐτὲς εὐνοοῦν τὴν ἐμφάνισι τοῦ καρκίνου. Κάθε δίαιτα περιλαμβάνει μιὰ ποσοτικὴ ἢ ποιοτικὴ τροποποίησι τῶν βασικῶν στοιχείων τῆς διατροφῆς: πρωτεϊνῶν, λιπῶν, σακχάρου καὶ βιταμινῶν. Οἱ παρατηρήσεις γίνονται καθ' ὁμάδες. Κάθε ὁμὰς ἀσχολεῖται μὲ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἢ μὲ ὡρισμένο εἶδος πρωτεϊνῶν, λιπῶν κλπ. Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι αὐτὴ ἡ ἔρευνα ἀπαιτεῖ μακρότατο χρόνο. Ἀλλ' ἔτσι τὰ συμπεράσματα εἶναι πιὸ σίγουρα.

Τὰ συμπεράσματα, ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὶς μέχρι τοῦδε ἐργασίες, εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα διατροφῆς (μαργαρίνες, λίπη, ὡρισμένα εἴδη ζάχαρης, διάφορες συνθετικὲς τροφές, κλπ.) προδιαθέτουν σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία στὸν καρκῖνο. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ λεχθῆ καὶ γιὰ τὶς κονσερβαρισμένες τροφές.
Ὅλοι οἱ πειραματισταὶ εἶναι σύμφωνοι, ὅτι ἡ ὑγεία βρίσκεται στὶς φρέσκες φυσικὲς τροφές.

2) Οἱ δίαιτες, ποὺ εἶναι πλούσιες σὲ λίπη, εὐνοοῦν τὸν καρκῖνο.

3) Οἱ δίαιτες, ποὺ περιλαμβάνουν μεγάλον ἀριθμὸ θερμίδων σχετικὰ μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀτόμου, προδιαθέτουν ἐπίσης στὸν καρκῖνο. Μ' ἁπλούστερα λόγια, ἡ τροφή μας πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἕνας ἐργάτης, ποὺ ἐργάζεται βαρυά, ἔχει ἀνάγκη π. χ. ἀπὸ 3.500 — 4.000 θερμίδες τὴν ἡμέρα. Ἡ ἴδια ποσότης θερμίδων, ὅμως, μπορεῖ νὰ εἶναι καταστρεπτικὴ γιὰ ἕναν ὑπάλληλο ἢ ἕναν ἀργόσχολο.

4) Σὲ περίπτωσι ἐμφανίσεως καρκίνου, οἱ φτωχὲς σὲ θερμίδες δίαιτες ἀναστέλλουν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκινώδους ὄγκου.

5) Ἡ παχυσαρκία εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ ὁδηγοῦν στὸν καρκῖνο. Παρατηρήθηκε, ὅτι τὸ βάρος τῶν ποντικῶν, ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ καρκῖνο, ἦταν κατὰ 10—15 % ἀνώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν ὑγιῶν ποντικῶν.

6) Οἱ ἐλαφρὲς δίαιτες (λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸν κανονικὸ ἀριθμὸ θερμίδων), δίνουν μεγαλύτερη ζωτικότητα, παρατείνουν τὴ ζωὴ καὶ ἀπομακρύνουν τὸν κίνδυνο τοῦ καρκίνου.

7) Ἡ αὔξησι τοῦ βάρους, ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένη ἡλικία, δὲν ἀποτελεῖ ἔνδειξι ὑγείας. Πρέπει, τοὐναντίον, νὰ μᾶς ἐμβάλη σὲ σοβαρὲς ἀνησυχίες.

8) Ἡ ἐλαφρὴ δίαιτα διεγείρει τὶς ἐκκρίσεις τῶν ὁρμονῶν καὶ δημιουργεῖ μιὰ κατάστασι ἰσορροπίας, ποὺ δὲν εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισι καρκίνου ἢ καταπολεμᾶ τοὺς καρκινώδεις ὄγκους στὴ γένεσί τους.

9) Ἡ λαιμαργία, ποὺ παρουσιάζουν ὡρισμένα ἄτομα, ὀφείλεται σὲ βλάβες διαφόρων νευρικῶν κέντρων.

10) Οἱ ἐναλλαγὲς τῆς δίαιτας (πλούσια ἢ φτωχὴ σὲ θερμίδες) ἔχει ἄμεση ἐπίδρασι στὴν πορεία ἑνὸς καρκινώδους ὄγκου. Ἡ πλούσια δίαιτα ἐπιταχύνει τὴν ἐξέλιξί του, ἐνῶ ἡ φτωχὴ τὴν ἀναχαιτίζει. Ἡ ἐπίδρασι τῶν ἐναλλαγῶν τῆς διαίτης στὴν ἐξέλιξι τῶν καρκινωδῶν ὄγκων, εἶναι περισσότερο αἰσθητὴ σ' ἐκείνους τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος καὶ τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων. Ἡ πλούσια δίαιτα, δηλαδή, ἐπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξι αὐτῶν τῶν καρκινωδῶν ὄγκων, ἐνῶ ἡ φτωχὴ τὴν καθυστερεῖ. Σ' ἄλλους καρκινώδεις ὄγκους, ὅμως, ἡ ἐπίδρασι τῶν αὐξομειώσεων τῆς τροφῆς δὲν εἶναι στὸν ἴδιο βαθμὸ αἰσθητή.

11) Ἡ φτωχὴ δίαιτα, κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς παρέτεινε τὴ ζωὴ πολλῶν καρκινοπαθῶν. Ἡ κατάστασί τους χειροτέρευσε, τοὐναντίον, κατὰ τὴ μεταπολεμικὴ περίοδο, λόγῳ τοῦ ὅτι καλυτέρευσαν τὴν τροφή τους ποσοτικὰ καὶ ποιοτικά.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσωμε στὸ αὐγό. Πρέπει νὰ τὸ ἐξοβελίσωμε ἀπὸ τὴν τροφή μας; Οἱ γνῶμες τῶν ἐπιστημόνων πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα' ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ο «ΚΑΝΩΝ» ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ

Στὰ νοσοκομεῖα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἰδίως τοῦ Λονδίνου, χρησιμοποιεῖται ἐδῶ καὶ λίγες βδομάδες ἕνα νέο ἁπλὸ ὄργανο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστῆ «Κανὼν τῶν ἀσθενειῶν». Ὁ κανὼν αὐτός, ποὺ ὀφείλεται σὲ δυὸ διασήμους Ἄγγλους ἐπιστήμονες καὶ εἶναι προϊὸν μακρῶν μελετῶν, διευκολύνει ἀφάνταστα τὴ διάγνωσι κι' ἔχει προσφέρει ἤδη πολύτιμες ὑπηρεσίες στοὺς γιατρούς, ποὺ ξέρουν νὰ τὸν χειριστοῦν. Βάσει τῶν διαφόρων συμπτωμάτων, ποὺ παρουσιάζει ὁ ἄρρωστος καὶ τῶν πληροφοριῶν, ποὺ δίνει στὸ γιατρό του, ὁ ἐπιστήμων δὲν δυσκολεύεται νὰ βρῆ πάνω στὸ νέο ὄργανο τὴν πάθησι τοῦ πελάτου του. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ ἐφεύρεσι, ποὺ ἁπλοποιεῖ τὴν ἐργασία τοῦ γιατροῦ καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ κάνη μιὰ σωστὴ διάγνωσι ἢ νὰ ἐπαληθεύση τὴ διάγνωσι, ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος.

Τὸ αὐγὸ εἶναι μιὰ τροφὴ πού, σὲ μικρὸ ὄγκο, μᾶς προσφέρει πλούσια θρεπτικὰ στοιχεῖα. Μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι δὲν κάνομε κατάχρησι κι' ὅτι τὸ αὐγὸ συμπληρώνει τὶς θερμίδες ποὺ μᾶς χρειάζονται, ὄχι μόνο δὲ βλάπτει, ἀλλά, τοὐναντίον, εἶναι ὠφέλιμο. Ἐκεῖνο ποὺ βλάπτει εἶναι τὸ «καὶ ἕνα αὐγό», τὸ νὰ τρῶμε, δηλαδή, ἕνα ἢ περισσότερα αὐγὰ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἄλλη τροφή μας. Μιλῶντας γιὰ αὐγά, ἐννοοῦμε καὶ ὅλα τὰ παρασκευάσματα ποὺ γίνονται μ' αὐτὰ (κρέμες, γλυκίσματα κλπ.).

Δὲ μπορεῖ, βέβαια, νὰ γίνη λόγος γιὰ καρκινογόνο ἐπίδρασι τοῦ αὐγοῦ στὰ παιδιά. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὰ ἰσχύει, γιὰ λόγους γενικωτέρας ὑγιεινῆς, ὁ κανόνας ποὺ εἴπαμε παραπάνω. Τὸ αὐγὸ πρέπει, δηλαδή, νὰ συνυπολογίζεται στὴν ἄλλη τροφή τους κι' ὄχι νὰ θεωρῆται σὰν κάτι τὸ ἐπὶ πλέον.

Συνοψίζοντας τὰ ἀνωτέρω, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι, στὸ κεφάλαιο τῆς διατροφῆς, οἱ δυὸ μεγάλοι παράγοντες ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου, εἶναι ἡ πολυφαγία καὶ τὰ ἄφθονα λίπη.

Καὶ τώρα νά τρεῖς τύποι διαίτης:

(σὲ γραμμάρια)

	Πλούσια	Μέτρια	Φτωχὴ
Κρέας ἢ ψάρια ἢ αὐγὰ	180	125	80
Γάλα	250	400	200
Τυρὶ	30	40	20
Βούτυρο ἢ λίπη ἢ λάδι	60	45	30
Ψωμὶ	350	300	250
Ζυμαρικὸ	50	35	20
Πατάτες	300	200	500
Χορταρικὰ φρέσκα	200	300	150
Φροῦτα φρέσκα	150	250	125
Ζάχαρη, γλυκίσματα, κομπόστες, σοκολάτα	50	50	50
Κρασὶ	500	500	—
Θερμίδες	3000	2750	2100

Μικρὰ Ἐπιστημονικὰ Νέα

Νέος τρόπος δαμαλισμοῦ

Γιὰ τὸν εὐκολώτερο καὶ ἁπλούστερο δαμαλισμό, ἐπινοήθηκε τώρα μιὰ μικρὴ συσκευή, σὰν δαχτυλίδι, ποὺ τὴν περνάει ὁ γιατρὸς στὸν ἀντίχειρά του. Πάνω σ' αὐτὴν ὑπάρχουν πέντε μικρὲς προεξοχές. Ὁ γιατρὸς τὶς ἀλείφει μὲ μιὰ σταγόνα ἐμβολίου καὶ τὶς πιέζει ὕστερα δυνατὰ πάνω στὸ δέρμα τοῦ μπράτσου. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι σχεδὸν ἀνώδυνη καὶ δὲν τρομάζει τὰ μικρὰ παιδιά. Τὸ μπόλι γίνεται ἔτσι σὲ 2—3 δευτερόλεπτα. «Πιάνει» πιὸ συχνὰ καὶ ἀφίνει σημάδι πολὺ μικρότερο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα.

Οἱ παχύσαρκοι δὲν εἶναι εὐτυχισμένοι

Ἡ τελευταία καινοτομία στὸ ζήτημα τῆς παχυσαρκίας εἶναι νὰ παρέχωνται στὸν ἀσθενῆ ὅλα τὰ λίπη ποὺ ζητάει. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θὰ φανῆ παράξενο, ἀλλ' ἡ τακτικὴ αὐτὴ εἶχε ὡς σήμερα ἐξαίρετα ἀποτελέσματα. Ὁ ἀσθενὴς τρώγοντας λίπη, πεινάει λιγώτερο. Ἐκτὸς τούτου, αἰσθάνεται βαθμιαία ἀπέχθεια γιὰ τὰ λίπη καὶ τὰ περιορίζει μόνος του. Τὸ κυριώτερο, στὴν περίπτωσι αὐτή, παρατηροῦν οἱ ἐπιστήμονες, εἶναι νὰ περιορίση ὁ ἀσθενὴς τὸ συνολικὸ ἀριθμὸ τῶν θερμίδων ποὺ καταναλίσκει.

Κατὰ τὸ τελευταῖο συνέδριο ἐναντίον τῆς παχυσαρκείας, ποὺ συγκροτήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐξ ἄλλου, ὅλοι οἱ σύνεδροι ἔμειναν σύμφωνοι στὸ ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς παχυσαρκίας εἶναι ἡ πολυφαγία. Ἀλλὰ σὲ τί ὀφείλεται ἡ πολυφαγία; Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων διατύπωσε τὴν ὑπόθεσι ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τρῶνε πολὺ κατέχονται ἀπὸ κάποια κρυφὴ ἀγωνία. Τὸ ἄφθονο φαγητὸ τοὺς κάνει νὰ ξεφεύγουν γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ἐπίμονη σκέψι ποὺ τοὺς βασανίζει. Μ' ἁπλούστερα λόγια, τὸ ρίχνουν στὸ φαγητὸ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς σκοτοῦρες τους. Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, καταντοῦν παχύσαρκοι. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους, γιὰ τοὺς ὁποίους λέμε ὅτι τοὺς πάχυνε ἡ λύπη ἡ στενοχώρια. Κι' αὐτοὶ ἐπίσης τὸ ἔρριξαν στὸ φαγητό, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ἀντιστάθμισμα στὸν πόνο τους. Γι' αὐτό, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων συμπεραίνει ὅτι οἱ παχύσαρκοι δὲν εἶνει εὐτυχισμένοι.

Τὸ ξηρὸ στόμα εὐνοεῖ τὴν τερηδόνα

Οἱ Γερμανοὶ ὀδοντίατροι ἔκαμαν τελευταῖα μιὰ ἐνδιαφέρουσα παρατήρησι: Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ στόμα τους εἶναι πάντοτε ξηρὸ παθαίνουν τερηδόνα πολὺ συχνότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ ξηρότης τοῦ στόματος ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι σάλιου. Ἔχει ἀποδειχθῆ, λοιπόν, ὅτι τὸ σάλιο περιέχει ἕνα εἰδικὸ ἔνζυμο, τὴ λυσοζύμη, ποὺ ἔχει ἰσχυρὴ ἀντιβιοτικὴ ἐπίδρασι. Ὁ σὲρ Ἀλεξάντερ Φλέμμινγκ, προτοῦ ἀνακαλύψη τὴν πενικιλλίνη, εἶχε μελετήσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὴν προστατευτικὴ ἐπίδρασι τῆς λυσοζύμης. Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες πρόσεξαν ἐπίσης ὅτι οἱ ἀσθενεῖς ποὺ τὸ σάλιο τους ἦταν φτωχὸ σὲ λυσοζύμη εἶχαν χαλασμένα δόντια σὲ μεγάλο βαθμό. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μ' ἐκείνους ποὺ ἀναπνέουν ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐπειδὴ κρατᾶνε τὸ στόμα τους ἀνοιχτό, τὸ σάλιο τους ἐξατμίζεται καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ κι' ἡ πολύτιμη λυσοζύμη ποὺ περιέχει.

Ψεκαστῆρες γιὰ τὴν ἡμικρανία

Ἐπινοήθηκε ἕνας μικρὸς ψεκαστήρας, ποὺ χωράει μέσα στὴν τσέπη ἢ στὴν τσάντα καὶ φέρνει γρήγορα καὶ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἐναντίον τῆς ἡμικρανίας. Παρέχει στὸν πάσχοντα μετρημένες δόσεις τρυγικῆς ἐργοταμίνης, μὲ τὴ μορφὴ ἀεροσόλ. Τὸ φάρμακο δὲ αὐτὸ ἀνακουφίζει ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς ἡμικρανίας. Ὁ ψεκαστήρας αὐτὸς ἔχει τὴν ἴδια ἀποτελεσματικότητα μὲ τὶς ἐνέσεις ἐργοταμίνης.

Ἡ σκλήρωσι κατὰ πλάκας ἔχει μολυσματικὴ αἰτία;

Κατὰ τὸν δόκτορα Λὲ Γκάκ, ἡ σκλήρωσι κατὰ πλάκας, ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀσθένεια, μπροστὰ στὴν ὁποία ἡ ἐπιστήμη βρίσκεται ἀνίσχυρη, ἀποτελεῖ ἐπιπλοκὴ μιᾶς μολυσματικῆς ἀσθενείας, ποὺ εἶναι εὐτυχῶς πολὺ σπανία. Ἂν ἡ θεωρία τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος ἀποδειχθῆ σωστή, τότε ἡ θεραπεία τῆς σκληρώσεως κατὰ πλάκας θὰ εἶναι δυνατή, μὲ τὴν προϋπόθεσι, πάντως, ὅτι ἡ διάγνωσι τῆς ἀσθενείας θὰ γίνη ἐγκαίρως.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΒΡΟΓΧΙΤΙΣ

Ὁ βήχας, ποὺ περνάει ἀπαρατήρητος

ΟΠΩΣ ὁ καρκίνος τῶν πνευμόνων, ἔτσι καὶ ἡ χρονία βρογχῖτις προσβάλλει κυρίως ἄτομα μεσόκοπα ἢ ἡλικιωμένα. Παρατηρεῖται συχνότερα στοὺς ἄντρες παρὰ στὶς γυναῖκες. Εἶναι ἐπίσης πιὸ συχνὴ στὶς πόλεις, παρὰ στὴν ὕπαιθρο.

Ἀρχίζει πολλὲς φορὲς μ' ἕνα κρυολόγημα ποὺ δὲ θεραπεύθηκε ὅπως ἔπρεπε. Ἐπανειλημμένα τέτοια κρυολογήματα αὐξάνουν σιγὰ-σιγὰ τὴ βλάβη ποὺ ἔχουν πάθει οἱ βρόγχοι καὶ οἱ πνεύμονες. Ὁ πάσχων ἔχει ἕνα ἐπίμονο βῆχα μὲ φλέγματα καὶ δυσκολεύεται συχνὰ ν' ἀναπνεύση.

Σ' ἄλλους πάλι ἡ βρογχῖτις ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ καὶ ἀνεπαίσθητα. Ἕνας ἐλαφρὸς πρωϊνὸς βήχας γίνεται πιὸ ἐπίμονος κι' ἐπαναλαμβάνεται στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὁλοένα συχνότερα. Ὡστόσο, συνήθως δὲν τοῦ δίνει κανεὶς προσοχή.

Ὁ χειμώνας, μὲ τὰ συνηθισμένα κρυολογήματα καὶ τὶς γρίππες του, χειροτερεύει τὰ πράγματα. Μπορεῖ ὅμως νὰ περάσουν χρόνια ὁλόκληρα, ὥσπου νὰ αἰσθανθῆ ὁ πάσχων τόσο ἄσχημα τὸν ἑαυτό του, ὥστε ν' ἀποφασίση νὰ συμβουλευθῆ τὸ γιατρό. Κι' ὡς τότε ἡ βλάβη μπορεῖ νάχη γίνει πιὰ ἀνεπανόρθωτη. Ὁ γιατρὸς διαπιστώνει ἀκόμη μιὰ περίπτωσι χρονίας βρογχίτιδος.

Ὡστόσο δὲν πεθαίνουν γρήγορα ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ χρονία βρογχίτιδα. Κι' ὅταν ἀκόμη καταφύγουν στὸ γιατρὸ πολὺ ἀργά, ὅταν δὲν ἔχουν πιὰ μεγάλες ἐλπίδες θεραπείας, μπορεῖ νὰ ζήσουν πάντως πολλὰ χρόνια, δεκαετίες ὁλόκληρες. Βρίσκονται ὅμως σὲ μιὰ κατάστασι μερικῆς ἀναπηρίας καὶ ἐλαττωμένης ἀποδόσεως.

Συχνά, ἔχουν χάσει τὴ δουλειά τους, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας τους. Τὸ ἠθικό τους εἶναι καταρρακωμένο.

Κι' ὅμως θὰ μποροῦσαν νἆναι πολὺ καλλίτερα, ἂν εἶχαν δώσει ἐγκαίρως προσοχὴ στὸν ἐπίμονο βῆχα τους καὶ συμβουλεύονταν τὸ γιατρό τους.

Εἶναι πολλὲς οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴ χρονία βρογχίτιδα. Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες εἶναι ἡ μόλυνσι τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπὸ καπνοὺς καὶ σκόνες. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, οἱ θάνατοι ἀπὸ βρογχίτιδα στὶς βιομηχανικὲς πόλεις εἶναι πενταπλάσιοι ἢ ἑξαπλάσιοι ἀπὸ τὸ γενικὸ μέσον ὅρο.

Ἐπίσης παθαίνουν συχνὰ βρογχίτιδα ὅσοι ἐργάζονται σὲ ὡρισμένες δουλειές, ὅπως π.χ. στὰ ὀρυχεῖα ἢ στὰ βαμβακοκλωστήρια.

Τὰ κρυολογήματα παίζουν σπουδαῖο ρόλο, ἐλαττώνοντας τὴν ἀντίστασι τῶν βρόγχων καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπανορθώνουν τὶς βλάβες τους.

Τέλος, τὸ κάπνισμα προδιαθέτει στὴ χρονία βρογχίτιδα, μὲ τὸ μόνιμο ἐρεθισμὸ ποὺ προκαλεῖ στοὺς βρόγχους καὶ στοὺς πνεύμονες. Ἔχει δὲ ἀποδειχθῆ ὅτι τὸ τσιγάρο εἶναι πιὸ βλαβερὸ ἀπ' τὸ ποῦρο ἢ τὸ τσιμποῦκι.

Ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου περιέχει περὶ τὶς 100 διάφορες οὐσίες, πολλὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες. Βέβαια, ὅλες αὐτὲς ὑπάρχουν σ' ἐλάχιστη ποσότητα. Ἀλλ' ἡ βλαβερὴ ἐπίδρασί τους συγκεντρώνεται σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ καθημερινὸ κάπνισμα ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς ἡ νικοτίνη, ποὺ δημιουργεῖ καὶ διατηρεῖ τὸ πάθος τοῦ καπνίσματος, δὲν εἶναι βλαβερὴ στοὺς πνεύμονες. Οἱ ὑπόλοιπες ὅμως οὐσίες τοῦ καπνοῦ ἐρεθίζουν τὸ βλεννογόνο τους, αὐξάνουν τὴν ἔκκρισι βλέννας καὶ προκαλοῦν ἀλλοιώσεις, ὁλοένα μεγαλείτερες. Οἱ βρόγχοι ἀρχίζουν τότε νὰ διαμαρτύρωνται μὲ τὸν τρόπο τους: μὲ τὸν πρωϊνὸ βῆχα.

Οἱ στατιστικὲς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἡ βρογχῖτις εἶναι πολὺ συχνότερη στοὺς καπνιστές, καὶ ἰδίως σ' ὅσους καπνίζουν πολύ. Ἀλλὰ κι' οἱ θάνατοι ἀπὸ βρογχίτιδα εἶναι περισσότεροι στοὺς καπνιστές, γιατὶ τὸ κάπνισμα χειροτερεύει τὴν κατάστασί τους.

Κόβοντας τὸ κάπνισμα, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ χρονία βρογχίτιδα παρατηροῦν στὸν ἑαυτό τους μιὰ αἰσθητὴ καλλιτέρεψι καὶ εὐεξία. Ὁ βήχας τους ἐλαττώνεται. Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ γίνουν καλά, γιατὶ οἱ βρόγχοι τους ἔχουν πάθει πιὰ ἀνεπανόρθωτες βλάβες.

Ἐξ ἄλλου, τὸ κάπνισμα εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς παράγοντες ποὺ προκαλοῦν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος. Κι' ἐδῶ ἐπίσης μιλᾶνε εὔγλωττα οἱ στατιστικές.

Τέλος, ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι τὸ κάπνισμα κάνει κακὸ στὴν πνευμονικὴ φυματίωσι, (δυσκολεύοντας τὴν ἐπούλωσι τῶν πληγῶν τῶν πνευμόνων), στὶς παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, στὸ ἕλκος τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου, κλπ.

Οἱ δοθιῆνες καὶ τὰ κριθαράκια

Πῶς μπορεῖτε νὰ τὰ προλάβετε

ΟΙ περισσότεροι δοθιῆνες (καλόγεροι) δημιουργοῦνται ἀπ' τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ μικροβίου, ποὺ ὀνομάζεται «χρυσίζων σταφυλόκοκκος».

Τὸ μικρόβιο αὐτὸ ζῆ πάνω στὸ δέρμα τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ τοὺς προκαλῆ καμμιὰ ἐνόχλησι. Προπάντων ὅμως φωλιάζει μέσα στὴ μύτη, ἀνάμεσα στὶς τρίχες τῶν ρουθουνιῶν, ὅπου βρίσκει εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του: ζέστη, ὑγρασία καὶ κατάλληλο ἀερισμό. Ἀπὸ κεῖ, μπορεῖ νὰ μεταφερθῆ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, μὲ τὰ μαντήλια ἢ μὲ τὰ δάχτυλα.

Ὅπως εἴπαμε, ὁ σταφυλόκοκκος εἶναι ἀβλαβής, ὅσο μένει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος. Ἀλλάζουν ὅμως τὰ πράγματα, ὅταν εἰσχωρήση ὡς τὶς ρίζες τῶν τριχῶν. Ἐκεῖ βρίσκει θερμότητα καὶ ἄφθονη τροφὴ ἀπ' τὸ φυσικὸ λίπος τοῦ δέρματος. Πολλαπλασιάζεται λοιπὸν ἐντατικὰ καὶ δημιουργεῖ μιὰ ἑστία μολύνσεως.

Γι' αὐτὸ οἱ δοθιῆνες σχηματίζονται πάντα στὶς ρίζες τῶν τριχῶν. Δὲν παρουσιάζονται ποτὲ στὶς παλάμες ἢ στὰ πέλματα, ὅπου δὲν ὑπάρχουν τρίχες.

Πῶς ὅμως εἰσχωρεῖ ὁ σταφυλόκοκκος ὡς τὴ ρίζα τῶν τριχῶν, ἀφοῦ δὲν ἔχει δική του κίνησι; Ἁπλούστατα, τὸν βοηθεῖ σ' αὐτὸ τὸ τρίψιμο τοῦ δέρματος. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ οἱ δοθιῆνες σχηματίζονται προπάντων στὰ μέρη ποὺ τρίβονται περισσότερο πάνω στὰ ροῦχα: στὸ σβέρκο, στοὺς γλουτοὺς καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τῶν μπράτσων. Ἐμφανίζονται ἐπίσης στὸ τριχωτὸ δέρμα, ὅταν συνηθίζουμε νὰ ξύνουμε τὸ κεφάλι μας.

Ὅσοι χρειάζονται γυαλιά, βγάζουν συχνὰ κριθαράκια (ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μικροὶ δοθιῆνες στὰ βλέφαρα), γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι τρίβουν τὰ μάτια τους, προσπαθῶντας νὰ δοῦνε καλλίτερα. Ἀντίθετα, αὐτοὶ ποὺ φορᾶνε συνεχῶς γυαλιά, πολὺ σπάνια βγάζουν κριθαράκια, γιατὶ τὰ ματογυάλια τους ἐμποδίζουν νὰ τρίψουν τὰ βλέφαρα μὲ τὰ δάχτυλά τους.

Ὅταν λοιπὸν οἱ σταφυλόκοκκοι φτάσουν στὴ ρίζα τῶν τριχῶν καὶ ἀρχίσουν νὰ πολλαπλασιάζωνται μὲ ἐπικίνδυνο ρυθμό, ὁ ὀργανισμὸς κινητοποιεῖ ἀμέσως τὰ ἀμυντικά του μέσα. Στέλνει δηλαδὴ μυριάδες λευκὰ αἱμοσφαίρια στὸ σημεῖο τῆς μολύνσεως, γιὰ νὰ καταβροχθίσουν τὰ μικρόβια.

Συγχρόνως οἱ γύρω ἰνώδεις ἱστοὶ δημιουργοῦν ἕνα προστατευτικὸ τεῖχος ποὺ περιβάλλει τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ μάχη λευκῶν αἱμοσφαιρίων καὶ σταφυλοκόκκων. Αὐτὸ τὸ «τεῖχος» εἶναι ὁ ὀδυνηρὸς βῶλος ποὺ αἰσθανόμαστε μὲ τὴν ψηλάφησι.

Ὅσο γιὰ τὸ πῦον, εἶναι τὰ λείψανα τῶν κατεστραμμένων ἱστῶν καὶ τὰ πτώματα τῶν μικροβίων καὶ τῶν αἱμοσφαιρίων ποὺ ἔπεσαν στὴ μάχη. Τέλος, ὁ ἐχθρὸς κατατροπώνεται, τὸ σπειρὶ ἀνοίγει, ξεχύνεται τὸ πῦον του καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἐπούλωσις.

Ἂν ὅμως στύψωμε τὸν καλόγερο πρὶν «ὡριμάση» καὶ ἀνοίξη μόνος του, τὸ πῦον μπορεῖ νὰ διοχετευθῆ πρὸς τὰ μέσα, ἀνάμεσα στοὺς ἱστούς, καὶ νὰ δημιουργήση ἕνα «ἡφαίστειο» μὲ πολλοὺς κρατῆρες, δηλαδὴ ἕνα ἐπικίνδυνο σπειρὶ μὲ πολλὲς τρύπες, ποὺ λέγεται «ἄνθραξ».

Ὅταν πρωτοανακαλύφθηκε ἡ πενικιλλίνη, ἐξόντωνε τοὺς σταφυλοκόκκους μὲ λίγες ἐνέσεις καὶ θεράπευε ὅλους τοὺς δοθιῆνες, τὰ κριθαράκια καὶ τοὺς ἄνθρακες. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως δημιουργήθηκαν εἴδη σταφυλοκόκκων ἐξοικειωμένων καὶ ἀνθεκτικῶν στὴν πενικιλλίνη. Αὐτὸ συνέβη προπάντων στὰ νοσοκομεῖα, ἀφ' ἑνὸς ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐκεῖ γίνεται μεγάλη χρῆσι πενικιλλίνης κι' ἀφ' ἑτέρου γιατὶ ἡ στενὴ συμβίωσι τόσων ἀρρώστων καὶ νοσοκόμων διευκολύνει τὴ μετάδοσι τῆς μολύνσεως.

Εὐτυχῶς, παρασκευάσθηκε τώρα μιὰ νέα πενικιλλίνη, ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον ὅλων τῶν σταφυλοκόκκων. Ἐπίσης ἀνακαλύφθηκαν καὶ διάφορα ἄλλα δραστικὰ ἀντιβιοτικά, ἀλλ' οἱ γιατροὶ τὰ χρησιμοποιοῦν μόνο σὲ σοβαρὲς περιπτώσεις γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀνθεκτικοὶ καὶ σ' αὐτὰ οἱ σταφυλόκοκκοι.

Γιὰ τὴν προφύλαξι ἀπ' τοὺς δοθιῆνες χρειάζεται καλὸ πλύσιμο τῶν χεριῶν μὲ σαπουνάδα, ἐπὶ 2 λεπτὰ τῆς ὥρας. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ ὅσους παθαίνουν συχνὰ δοθιῆνες ἢ περιποιοῦνται ἄλλους πάσχοντες. Ὡστόσο, καὶ μὲ τὸ καλλίτερο ἀκόμη πλύσιμο, μένουν πάντα ἀρκετὰ μικρόβια πάνω στὸ δέρμα.

Ὁ καθαρὸς ἀέρας, ὁ ἥλιος, τὰ καθημερινὰ λουτρὰ καὶ ἡ κατάλληλη δίαιτα αὐξάνουν τὴν ἀντίστασι τοῦ δέρματος στοὺς σταφυλοκόκκους. Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγωνται τὰ στενὰ κολλάρα καὶ ἐσώρρουχα.

Οἱ προφυλάξεις αὐτὲς συμπληρώνονται μ' ἕνα ἤπιο ἀντισηπτικὸ γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρουθουνιῶν.

Γελωτοθεραπεία

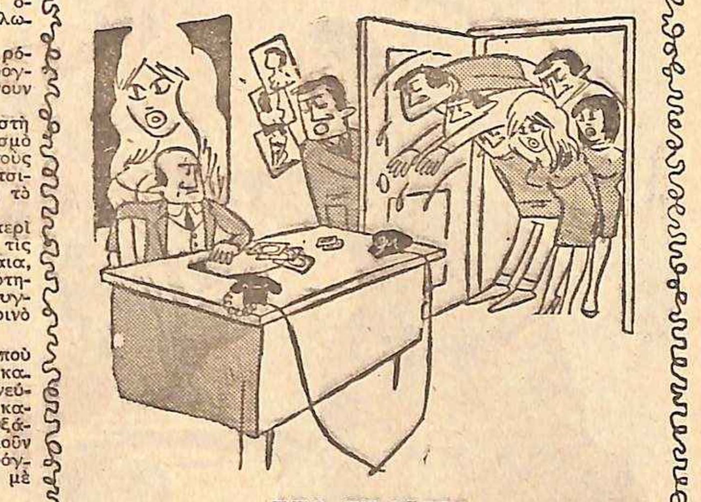

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΟΥ

— Κύριε διευθυντά, ἔφτασε τὸ «νέο κῦμα»!...

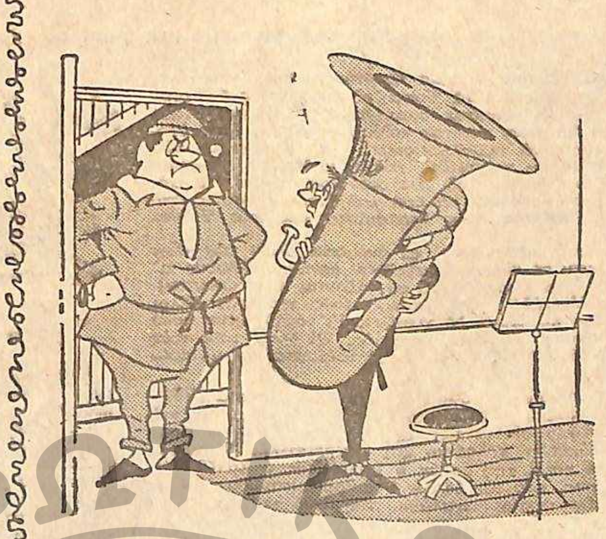

— Τί θὰ γίνη μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; Ἐγὼ θέλω νὰ κοιμηθῶ.
— Ἐν τάξει, θὰ σᾶς παίξω ἕνα... νανούρισμα!

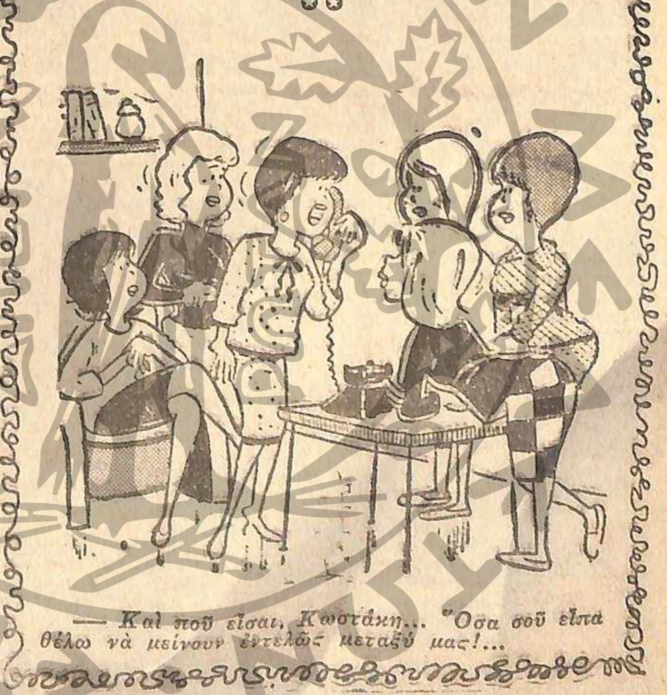

— Καὶ ποῦ εἶσαι, Κωστάκη... Ὅσα σοῦ εἶπα θέλω νὰ μείνουν ἐντελῶς μεταξύ μας!...

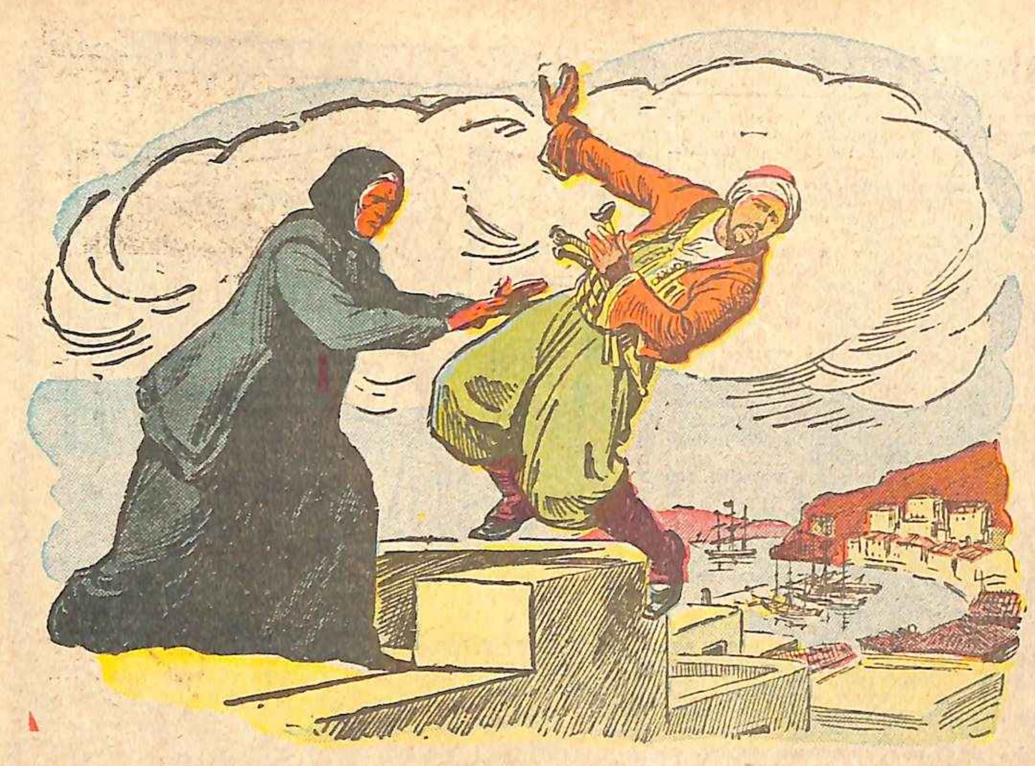

Ἡ χήρα Καραντάναινα, μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ τὸν ρίχνει κάτω.

Ἡ μάνα ΤΟΥ ΚΑΡΑΝΤΑΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΥΔΡΑΙ-Ι-ΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ τὰ τρία ἡρωικὰ ξερονήσια, τὴν Ὕδρα, τὶς Σπέτσες καὶ τὰ Ψαρά, οἱ κατακτητὲς ἔπαιρναν σὰν χαράτσι χρήματα, διαμαντικὰ καὶ ἄντρες. Κάθε χρόνο ἔπαιρναν πενῆντα παλληκάρια, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ συμπληρώσουν τὰ πληρώματα τῶν κουρσάρικων καραβιῶν, ποὺ ἡ κυβέρνησι χρησιμοποιοῦσε ἐναντίον τοῦ βενετσιάνικου στόλου. Τὸ Δοβλέτι δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ καλλίτερους ναῦτες ἀπὸ τοὺς Ὑδραίους, τοὺς Σπετσιῶτες καὶ τοὺς Ψαριανούς.

Ἔτσι, κάθε χρόνο, τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν νέων ἔμπαιναν σὲ κλῆρο. Τραβοῦσαν πενῆντα κλήρους κι' ὅποιοι ἦταν «τυχεροὶ» θὰ ρογιάζονταν (μισθώνονταν) στὴν Ἀρμάδα. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πενῆντα, ἄλλοι γύριζαν κι' ἄλλοι δὲ γύριζαν. Γι' αὐτό, ἦταν πολὺ συγκινητικὸς ὁ ἀποχαιρετισμός. Οἱ δικοί τους τοὺς ξεπροβόδιζαν μὲ κλάματα, μὲ ταξίματα καὶ μὲ προσευχές.

Ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγούμαστε ἔγινε στὰ 1769.

Ἡ Καραντάναινα, μιὰ λεβεντοχήρα, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς Ὕδρας, ἦταν γυναῖκα μεγαλόκαρδη, εὐλαβικὴ καὶ συμπονετική. Ἕνα μοναδικὸ παιδὶ τῆς ἄφησε ὁ μακαρίτης ὁ Χατζῆ-Καραντάνης, ποὺ τὸν ἔφαγε ἡ πικροκυματοῦσα θάλασσα: Τὸν ὡραῖο Μιχαλάκη, τὸν ἀνθὸ καὶ τὸ καμάρι τῆς Ὕδρας. Καὶ νά τώρα ποὺ τὄφερε ἡ μοῖρα νὰ τοῦ πέση ὁ πρῶτος λαχνὸς τοῦ ναυτομαζώματος. Ἡ χήρα πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν καϋμό της. Πάνω στὴν ἀπελπισία της, μάζεψε ὅλο τ' ἀσῆμι καὶ τὸ χρυσάφι, ποὺ εἶχε κρυμμένα στὰ μπαοῦλα της. Γέμισε τρία πουγγιὰ καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σουλτάνου.

— Ἄφησέ μου τὸ μονάκριβο γυιό μου, μπέη μου, καὶ πάρε ὅλο τὸ βιός μου.

— Δὲ γίνεται, κυρά μου, δὲ γίνεται... Ἔπρεπε νἄρχόσουνα πιὸ μπροστά. Τώρα τὄμαθε ὅλος ὁ ντουνιᾶς...

Ἡ χήρα ἔβγαλε τὸ μαυρόγυρο, ὑδραίϊκο μαντήλι της καὶ σκούπισε τὰ βουρκωμένα μάτια της.

Ἡ πικρὴ μέρα τοῦ μισεμοῦ ἦρθε. Ὁ μοσχαναθρεμμένος γυιὸς τῆς χήρας ἀνακατεύει τὰ δάκρυά του μὲ τὰ καυτὰ δάκρυα τῆς μάνας του. Καὶ πάει στὸ ριζικό του...

*

Πέρασε ἕνας χρόνος, πέρασαν ἀκόμα καὶ μερικὰ φεγγάρια. Ὅσοι ζήσανε, ὅσοι δὲν τοὺς ἔφαγαν τὰ βόλια ἢ τ' ἄγρια κύματα, γύρισαν ἕνας-ἕνας στὴν Ὕδρα. Οἱ δικοί τους τοὺς καλωσόριζαν μὲ χαρούμενα δεξιμιά, μὲ ἀγιοκέρια καὶ μὲ λαμπάδες σὰν νἆταν Λαμπρή. Τὸ βράδυ στρωνόντουσαν τραπέζια καὶ τὰ τραγούδια ἀντηχοῦσαν στὰ καλντερίμια τοῦ νησιοῦ.

Μονάχα τῆς Καραντάναινας, τῆς ἀρχόντισσας ὁ γυιὸς δὲ γύρισε ἀκόμη. Ἡ κυρα-Κρυστάλλω, πικραμένη, ρωτοῦσε ὅλο τὸν κόσμο. Ἄλλοι τῆς λέγανε πὼς τὸν ἀπάντησαν σὲ μακρυνὲς θάλασσες, στὴ Μπαρμπαριά, στὸ Τούνεζι, κι' ἄλλοι πὼς σκοτώθηκε σ' ἕνα κουρσάρικο ρεσάλτο, στ' ἀνοιχτὰ τῆς Κρήτης καὶ τὸν θάψανε σ' ἕνα ἔρημο ἀκρογιάλι.

Ἡ δόλια ἡ Καραντάναινα δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Νὰ τὸν κλάψη γιὰ πεθαμένο ἢ ν' ἀφήση ἀκόμη τὴν ἐλπίδα νὰ ζεσταίνη τὴν καρδιά της; Ρίχτηκε λοιπὸν στὰ θεοτικὰ καὶ ὁλοένα γυρνοῦσε στὶς ἐκκλησιὲς καὶ στὰ μοναστήρια κι' ἔταζε λαμπάδες καὶ εἰκονίσματα. Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ὁ Μιχαλάκης δὲ φαινόταν. Κι' ἡ κατακαμένη χήρα, ποὺ κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της, πὼς ὁ γυιός της δὲν πέθανε, ὅλο καὶ ἀγναντεύει τὸ πέλαγο κι' ὅλο ρωτάει τοὺς ναυτικούς, ποὺ ἀράζουν στὸ λιμάνι:

— Μὴν εἴδατε τὸ γυιό μου, τὸ Μιχάλη Χατζηκαραντάνη;

Μιὰ μέρα οἱ ἀετομμάτες Ὑδραῖοι ναυτικοί, ποὺ καθόντουσαν στ' ἀκρογιάλι καὶ κάπνιζαν τὰ τσιμπούκια τους, εἶπαν μὲ θαυμασμό:

— Μωρέ, μεγάλο μπάρκο ἐτοῦτο ποὺ ἔρχεται!

Μὰ σὲ λίγο, ὅταν ξεχώρισαν τὴ σημαία του, πρόσθεσαν:

— Ξένο εἶναι... Τί γυρεύει ἐδῶ;

Ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἕνα ὄμορφο, γερὸ καράβι, ἕνα δίκροτο, ἄραξε στὴν Ὕδρα.

— Πῶς τόνε λένε τὸν καπετάνιο σας; ρώτησαν οἱ Ὑδραῖοι τοὺς ναῦτες τοῦ ξένου καραβιοῦ.

— Ἀλῆ Καραντάνη! Δὲν τὸν ξέρετε; Εἶναι πατριώτης σας.

— Τί λές! Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχουμε κανένα μουσουλμᾶνο μὲ τέτοιο ὄνομα...

Ὁ ναύτης γέλασε.

— Περιμένετε, τώρα θὰ βγῆ ἔξω καὶ θὰ τὸν δῆτε!

Ἀλῆ Καραντάνης! Οἱ ἀγαθοὶ Ὑδραῖοι δὲ μπόρεσαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους, ὅταν εἶδαν νὰ πηδάη καὶ νὰ βγαίνη ἔξω, ντυμένος στὰ μετάξια, σαρικοφορεμένος, ζωσμένος μὲ χρυσὸ σπαθί, ὁ Μιχαλάκης, ὁ γυιὸς τῆς κυρᾶς Κρυστάλλως καὶ τοῦ παληοῦ καπετάνιου Χατζῆ Καραντάνη.

— Ὥστε ὁ ἐρίφης ἀλλαξοπίστησε! Ἔλεγαν. Γι' αὐτὸ δὲ φαινόταν στὸ νησὶ τόσον καιρό!...

— Καὶ τώρα, εἶπε ἕνας θαλασσόλυκος, πῶς τόλμησε νἄρθῆ;

Ὁ ἐξωμότης τοὺς χαιρετάει μὲ χαμόγελα καὶ μὲ λυγίσματα. Μὰ ἐκεῖνοι κάνουν πὼς δὲν τὸν ξέρουν. Τοῦ γυρίζουν τὶς πλάτες καὶ φεύγουν.

Ὡστόσο βρέθηκε κάποιος ποὺ ἔτρεξε νὰ φέρη τὸ μαντᾶτο στὴ χήρα:

— Κυρα-Κρυστάλλω, κόπιασε! Ἦρθε ὁ κανακάρης σου!

— Ἀλήθεια; Ὁ γυιός μου; Ὁ Μιχάλης μου! Χριστὲ καὶ Παναγιά!

— Μὴ μελετᾶς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγιά, κυρα-Καραντάναινα, γιατὶ κολάζεσαι! τῆς πέταξε τὸν πικρὸ λόγο, ὁ μαντατοφόρος. Ὁ γυιός σου δὲ λένεται πιὰ Μιχάλης, λέγεται Ἀλῆς!

Ἡ κυρα-Καραντάναινα ἔμεινε κεραυνωμένη. Δὲν πρόφτασε νὰ σύρη φωνή, κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι τοῦ ἀρχοντικοῦ της βλέπει ἕνα σαρικοφόρο ν' ἀνηφορίζη τὸ καλντερίμι καὶ νἄρχεται.

*

Κι' ἡ δύστυχη μάνα, ἀκούγοντας τὰ βήματά του ν' ἀνεβαίνουν γρήγορα τὰ σκαλιὰ τοῦ πύργου τῶν προγόνων του, τοῦ ἱστορικοῦ πύργου τῆς Κιάφας, λέει μέσα στὶς κατάρες της:

— Θεέ μου, πῶς δὲ σωριάζονται οἱ τοῖχοι νὰ μᾶς πλακώσουν;

Ὁ γειροφερμένος φτάνει στὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ κοντοστέκεται χαμογελῶντας:

— Γειά σου, μάνα! Γιατί, εἶσαι ἔτσι σὰν μαρμαρωμένη; Δὲ μὲ γνωρίζεις; Εἶμαι ὁ γυιός σου ὁ Καραντάνης!

— Ἐσύ; Μήπως κάνεις λάθος; Δὲ γέννησα ἐγὼ κανένα Ἀλῆ!

— Πικράθηκες, μανοῦλα μου, ποὺ ἀλλαξοπίστησα; τῆς εἶπε μ' ἕνα πλατὺ ἠχηρὸ γέλιο. Ὁ Σουλτᾶνος εἶναι τώρα ἄρχοντας τοῦ κόσμου. Νίκησα τοὺς Μπερμπερίνους πειρατὲς κι' ὁ Βεζύρης μὲ κάλεσε στὸ σεράγι καὶ μοὖπε: «Γίνε δικός μας, Μιχαλάκη, καὶ θἄχης ἀξιώματα, πλούτη καὶ δόξα». Κουτὸς ἤμουν ν' ἀρνηθῶ; Μ' ἔκαναν ἀρχηγὸ τῆς πιὸ μεγάλης ἀρμάδας! Νἄρθῆς στὴν Πόλη νὰ δῆς τὰ καράβια μου, νὰ δῆς τὰ σεράγια καὶ τοὺς μπαξέδες μου! Νὰ δῆς καὶ τὸ χαρέμι μου μὲ τὶς ὄμορφες γυναῖκες. Ὅλες αὐτὲς θἆναι σκλάβες σου, μανούλα μου, καὶ θὰ σὲ προσκυνᾶνε. Γι' αὐτὸ ἦρθα μὲ τόση λαχτάρα νὰ σὲ πάρω...

— Μπράβο, γυιέ μου, ποὺ θυμήθηκες τὴ μανούλα σου, τοὖπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ σπαραγμό. Καὶ πῶς θὰ φύγουμε;

Μεθυσμένος ἀπὸ τὴν περηφάνεια του, ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό του, δὲν κατάλαβε τὴν πικρὴ εἰρωνεία, τὸ τραγικὸ νόημα ποὺ εἶχαν τὰ λόγια τῆς μάνας του.

— Ρωτᾶς πῶς θὰ φύγουμε; Ἕνα μεγάλο καράβι μᾶς περιμένει στὸ λιμάνι.

— Μπᾶ! Δὲν τὄξερα παιδί μου! τοὖπε μὲ μάτια ποὺ ἄστραψαν καὶ φλόγισαν. Θέλω νὰ τὸ δῶ.

— Ἔλα, μανούλα μου, ἔλα νὰ δῆς τὸ καράβι μου. Τέτοιο σκαρὶ δὲν ξαναμπῆκε στὸ λιμάνι τῆς Ὕδρας! Πᾶμε στὴν ταράτσα ποὺ εἶναι ψηλὰ νὰ τὸ δῆς καλύτερα.

Ἀνέβηκαν στὴν κορφὴ τοῦ πύργου. Κι' ὁ ἐξωμότης προχώρησε στὴν ἄκρη τῆς ταράτσας.

— Νά, αὐτὸ εἶναι, τῆς λέει γεμᾶτος περηφάνεια. Καὶ τῆς δείχνει τὸ καράβι μὲ τὴν κόκκινη παντιέρα. Τότε ἡ χήρα Καραντάναινα, ἡ ψυχωμένη καὶ δυνατὴ Ὑδραίισσα, μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ τὸν ρίχνει κάτω.

— Πέθανε προδότη! βόγγηξε μὲ φωνὴ ποὺ ἀντιλάλησε σ' ὁλόκληρη τὴν Ὕδρα.

Ὁ ἐξωμότης ἔπεσε κατακέφαλα πάνω στὸ καλντερίμι κι' ἔμεινε στὸν τόπο.

Ἔτρεξαν οἱ νησιῶτες καὶ τὴ ρωτοῦσαν:

— Μὲ τί καρδιὰ μπόρεσες νὰ σκοτώσης τὸ παιδί σου;

— Δὲ σκότωσα τὸ παιδί μου, ξεφώνησε ἡ τραγικὴ μάνα. Σκότωσα ἕναν ἄπιστο... Ὁ Θεὸς ἂς μοῦ τὸ συγχωρέση...

Ὅλο τὸ νησὶ σηκώθηκε τότε στὸ πόδι νὰ τὴν προστατέψη ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι τῶν κατακτητῶν. Καὶ τὴν ἔκρυψαν σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της μὲ προσευχὲς καὶ νηστεῖες. Ὅσο γιὰ τὸ ὡραῖο καράβι, ποὺ περίμενε τὸν Ἀλῆ Καραντάνη, οἱ δημογέροντες εἶπαν στοὺς ναῦτες:

— Ἀνοῖχτε τὰ πανιά σας καὶ φευγᾶτε. Τὸν καπετάνιο σας τὸν σκότωσε ἡ μάνα, ποὺ τὸν ὥριζε.

Ἔτσι τὸ καταραμένο καράβι ἔφυγε παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ λείψανο τοῦ Ἀλῆ, γιὰ νὰ τὸ θάψουνε ἀλλοῦ, κι' ὄχι στὸ τιμημένο χῶμα τῆς Ὕδρας. Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἀποθανάτισε τὸ φριχτὸ αὐτὸ δρᾶμα:

«Τὸ μάθατε τί γένηκε στῆς Κιάφας τ' ἀ-
(κροτόπι;
Τοῦ Καραντάνη τὸ παιδί, τὸ Καραντανο-
(παίδι
τὄρριξε ἡ Καραντάναινα, ἐκείνη ἡ ἀντρο-
(γυναῖκα
στὸ καλντιρίμι ἀπ' τὴν ψηλὴ τοῦ πύργου
(τὴν ταράτσα...»

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

◆ ◆

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κάποτε ὁ Καποδίστριας, ἔχοντας γιὰ σύνοδό του τὸν Γέρο τοῦ Μωριᾶ, βγῆκε νὰ περιοδεύση τὴν Πελοπόννησο.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἐνῶ κοντεύανε νὰ φτάσουν στὴ Νεμέα, ὁ κυβερνήτης εἶπε στὸν Κολοκοτρώνη:

— Λησμονήσαμε, στρατηγέ, νὰ φροντίσουμε γιὰ τὸ σπίτι, ποὺ θὰ μείνουμε. Ἐπίσης δὲν στείλαμε ἄνθρωπο ν' ἀγοράση τρόφιμα...

— Ἔννοια σου, ἐκλαμπρότατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γέρος, φρόντισα ἐγὼ γιὰ ὅλα. Τὰ βάρετα θὰ πέσουν στὸ δεσπότη!

— Μὰ αὐτὸ ποὺ λές, στρατηγέ, ξαναεῖπε ὁ Καποδίστριας, δὲν εἶναι σωστό. Ὁ δεσπότης εἶναι φτωχὸς ἄνθρωπος.

— Τί λές, ἐκλαμπρότατε! φώναξε τότε δυνατὰ ὁ Κολοκοτρώνης. Φτωχὸς εἶναι ὁ δεσπότης, ποὺ παίρνει ἀπὸ πεθαμένους καὶ ζωντανούς;... Φτωχὸς εἶναι ὁ διάβολος!...

Ὁ Καποδίστριας ξέσπασε σ' ἀκράτητα γέλια, μὲ τὸ ἀστεῖο τοῦ Κολοκοτρώνη, μολονότι πολὺ σπάνια γελοῦσε.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ αγάπες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ	: ΜΠΡΙΖΙΤ
ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ	: ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ	: ΜΙΣΕΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ	: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ-	: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ	: ΝΤ' ΕΡΜΠΛΑΙ

14ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μισὲλ Λεγκρὰν εἶναι διευθυντὴς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς Λωριέ. Ἡ Μπριζίτ, ἡ ὡραία κόρη τοῦ προέδρου, ἀγαπάει τὸ Μισὲλ καὶ κατορθώνει μὲ διάφορα τεχνάσματα νὰ τὸν παντρευτῆ. Πιστεύει ὅμως πὼς οἱ ἀμέτρητες παλαιὲς κατακτήσεις του ἀποτελοῦν σοβαρὸ κίνδυνο. Μιὰ μέρα ἡ Μπριζὶτ καλεῖ στὸ σπίτι τους μιὰ παλαιὰ φίλη τοῦ Μισέλ, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ διακόψη μαζί της. Διώχνει τὴν ὑπηρέτρια καὶ ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς σερβίρη ἡ ἴδια.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν Μπριζίτ, τῆς ζητάει τὴ μαγιονέζα, ποὺ πρέπει, φυσικά, νὰ συνοδεύη τὸν ἀστακό...

— Δυστυχῶς ἡ μαγιονέζα... «ἔκοψε»: Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσο στενοχωρηθήκαμε ὅλοι στὴν κουζίνα...

— Καλά, πήγαινε.

Ὁ Μισὲλ προσπαθεῖ νὰ κόψη τὸν ἀστακὸ καὶ ἡ Μπριζὶτ διασκεδάζει παρακολουθῶντας τὶς ἀδέξιες κινήσεις του..

Ξαφνικὰ ὁ ἀστακὸς γλυστράει καὶ ἡ Μονὶκ τὸν δέχεται κατάμουτρα.

Ἡ κωμικὴ αὐτὴ σκηνὴ κάνει τὴ Μπριζὶτ νὰ γελάση μὲ τὴν καρδιά της. Χτυπᾶ ὅμως τὸ τηλέφωνο καὶ τρέχει νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό...

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ τὸ τηλεφώνημα αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα... Τὸ περίμενα!

Κάθεται μὲ ἀναίδεια πάνω στὸ γραφεῖο...

— Δὲν ὑπάρχουν πιὰ ὑπηρέτες στὴν ἐποχή μας!..

—Ἐμπρός... Ἐσεῖς εἶσθε ἐξοχώτατε... Εἶστε γοητευτικός, ἐξοχώτατε... Καὶ βέβαια εἶμαι ἐλεύθερη... Στὴν πρεσβεία εἴπατε;... Ἔρχομαι ἀμέσως...

Ὁ Μισὲλ κάνει νὰ ἐμποδίση τὴν Μπριζὶτ νὰ βγῆ... Ἐκείνη ὅμως τοῦ πετᾶ τὴν ποδιά της καὶ φοράει τὸ ἐπανωφόρι της... Η Μονὶκ καταλαβαίνει ἀπὸ τὰ λόγια, ποὺ ἀνταλλάσσουν, πὼς εἶναι παντρεμένοι...

Βρίσκει προσβλητικὴ τὴν κωμωδία ποὺ ἔπαιζαν σὲ βάρος της καὶ ἀρχίζει κι᾿ ἐκείνη μιὰ τρομερὴ σκηνή. Τοῦ λέει πὼς ὅλα πιὰ τελείωσαν μεταξύ τους καὶ πρὶν φύγη, τοῦ πετᾶ στὸ κεφάλι τὸν ἀστακό, ποὺ εἶχε ἀφήσει μπροστά της πάνω στὸ τραπέζι...

Ἔτσι, φεύγοντας ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ Μπριζίτ, ἀφίνει τὸ Μιτὲλ ὁλομόναχο στὸ σπίτι... Φτάνοντας στὴν πρεσβεία, βρίσκει τὸν πρίγκηπα ἕτοιμο νὰ φύγη γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου θὰ δοκιμάση ἕνα νέο ἀεριωθούμενο ἀεροπλάνο...

...Ἡ Μπριζὶτ δέχεται μ᾿ ἐνθουσιασμὸ νὰ τὸν συνοδέψη...

Ἐνῶ ὁ πρίγκηψ ἐξετάζει τὸ ἀεροπλάνο, ἡ Μπριζὶτ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν ἄντρα της.

— Μισέλ, θὰ ζήσω μιὰ καταπληκτικὴ περιπέτεια. Φεύγω ἀεροπορικῶς μὲ τὸν πρίγκηπα γιὰ τὸ Λονδῖνο... Θὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μὲ τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας...

— Φτάνουν τ᾿ ἀστεῖα, Μπριζίτ... Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ νὰ μοῦ λὲς τέτοιες ἀνοησίες... Ἔχω πολὺ πιὸ σοβαρὲς ἀσχολίες!

Παίρνοντας θέσι κοντὰ στὸν πιλότο, δηλαδὴ τὸν πρίγκηπα, ἡ Μπριζὶτ σκέπτεται τὰ μοῦτρα, ποὺ θὰ κάνη ὁ Μισέλ, ὅταν θὰ μάθη ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ τὰ πιστέψη...

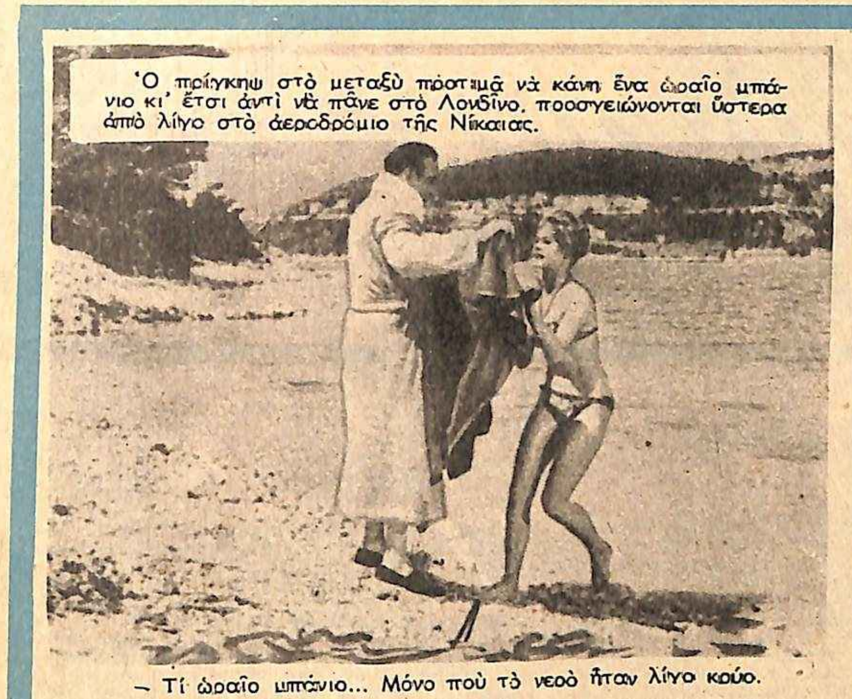

Ὁ πρίγκηψ στὸ μεταξὺ προτιμᾶ νὰ κάνη ἕνα ὡραῖο μπάνιο κι᾿ ἔτσι ἀντὶ νὰ πᾶνε στὸ Λονδῖνο, προσγειώνονται ὕστερα ἀπὸ λίγο στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νίκαιας.

– Τί ὡραῖο μπάνιο... Μόνο ποὺ τὸ νερὸ ἦταν λίγο κρύο.

— Νοιώθω ρίγη στὴν πλάτη... Λέτε νὰ κρυώσουμε;

— Πᾶμε νὰ πιοῦμε κανένα κονιάκ. Θὰ συνέλθουμε...

Διαλέγουν ἕνα ἔρημο ταβερνάκι καὶ ὁ καταστηματάρχης τοὺς πλησιάζει μὲ οἰκειότητα, παίρνοντας τὸν πρίγκηπα γιὰ τὸ «Μεγάλο Θωμᾶ», τὸν ἀρχηγὸ μιᾶς συμμορίας, ποὺ τὸν περίμενε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα

— Πῶς πῆγε τὸ ταξίδι;... Σὲ συγχαίρω Θωμᾶ γιὰ τὴ νέα σου κατάκτησι... Θὰ εἶναι ἀσφαλῶς Παριζιάνα...

— Βέβαια.

Ἡ Μπριζὶτ δὲν καταλαβαίνει, γιατὶ ὁ καταστηματάρχης δείχνει τόσο θάρρος καὶ ἀποκαλεῖ τὸν πρίγκηπα Θωμᾶ. Ὁ πρίγκηπας ὅμως, θέλοντας νὰ μείνη μόνος μὲ τὴ Μπριζίτ, τὸν παρακαλεῖ νὰ τοὺς φέρη λίγο κονιάκ

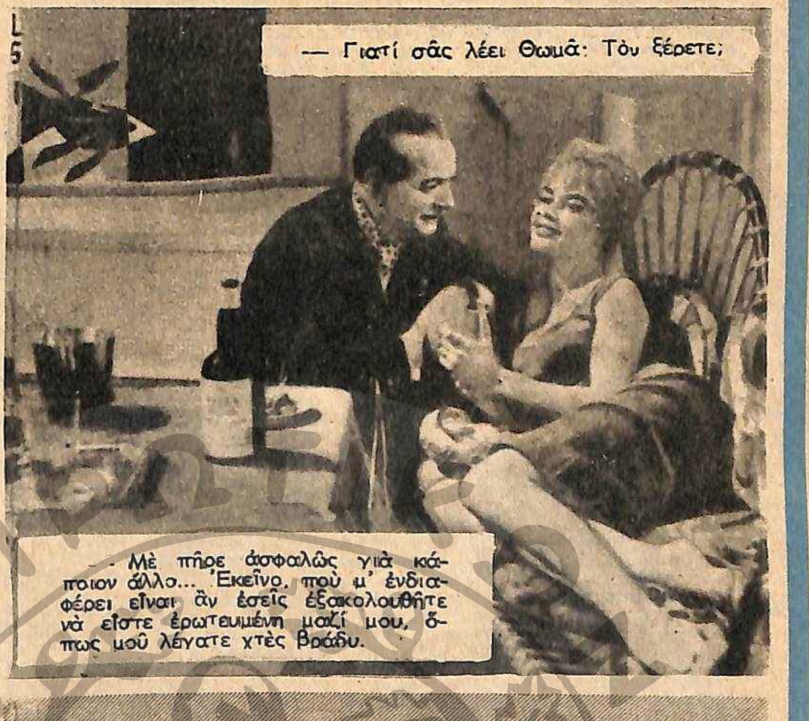

— Γιατί σᾶς λέει Θωμᾶ: Τὸν ξέρετε;

— Μὲ πῆρε ἀσφαλῶς γιὰ κάποιον ἄλλο... Ἐκεῖνο, ποὺ μ᾿ ἐνδιαφέρει εἶναι ἂν ἐσεῖς ἐξακολουθῆτε νὰ εἶστε ἐρωτευμένη μαζί μου, ὅπως μοῦ λέγατε χτὲς βράδυ.

— Ἂς χορέψουμε... Σκέπτομαι τὴ λύσσα τοῦ ἄντρα μου, ὅταν θὰ τοῦ πῶ ὅ,τι συνέβη καὶ πρὸ παντὸς ὅ,τι πρόκειται νὰ συμβῆ.

— Ὥστε σκοπεύετε νὰ τὰ πῆτε ὅλα στὸν ἄντρα σας;...Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν ἀπατᾶτε;

—Ἀσφαλῶς! Καὶ ὁμολογῆστε πὼς δὲν ἔκανα ἄσχημη ἐκλογή...

— Ὅταν συνήθως μιὰ γυναίκα ἀποφασίζη ν᾿ ἀπατήση τὸν ἄντρα της, δὲν τὸν ἐνημερώνει γιὰ ὅτι ἔκανε ἢ θὰ κάνη. Ὅταν θὰ σᾶς ξαναπάω τὸ βράδυ κοντά του, καλύτερα νὰ τοῦ πῆτε πὼς πήγατε στὸ κινηματογράφο μὲ μιὰ φίλη σας, ἀφοῦ προηγουμένως πήρατε τὸ τσάϊ μαζί της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

Τὸ προμήνυμα τοῦ '21

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΒΑΡΥ, μολυβένιο, τὸ ποῦσι ἔπνιγε τὴν παγωμένη ἐκείνη Νοεμβριανὴ νύχτα ὅλη τὴν Πετρούπολι. Ἀραιὲς οἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ στροβιλιζόντουσαν μέσα στὴ γκριζόμαυρη καταχνιά, ὅμοιες μὲ ἀνάλαφρα πούπουλα, γιὰ νὰ κατακάτσουνε στὸ τέλος ἀπάνω στὶς στέγες τῶν βαρυῶν κτιρίων, ἢ στοὺς τρούλους τῶν ἐκκλησιῶν, ἢ στὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων.

1764. Στὸ θρόνο τοῦ Ἰβὰν τοῦ τρομεροῦ κάθεται τώρα μιὰ γυναίκα. Μιὰ τολμηρή, μιὰ δυναμικὴ γυναίκα, ποὺ ἀξίζει χίλιους ἄντρες. Τὴν καρδιά της δὲν τὴ μαλακώνει δειλὴ εὐαισθησία. Οἱ δυνατοὶ κι' ἀποφασιστικοὶ χτύποι της, ἀκούγονται ὡς μακρυά, ὡς τὰ ἀνώτατα παγωμένα σύνορα τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας, γιὰ νὰ προδώσουνε μιὰν ἀχαλίνωτη φιλοδοξία, ποὺ τὴν ἐνσαρκώνει ἕνα παράτολμο, ἕνα ὑπεράνθρωπο σχέδιο: Ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη ἔχει βάλει σκοπό της νὰ ἑνώση κάτω ἀπὸ τὸ χρυσό της σκῆπτρο ὅλη τὴν Ὀρθοδοξία! Ἐχθρὸς ἀκοίμητος κι' ἄγρια φανατισμένος, στέκει ἀποφασιστικά, μπροστὰ στὸ χιονόλευκο σταυρὸ τοῦ Βορρᾶ, τὸ κατακόκκινο, τὸ ματωμένο μισοφέγγαρο τῆς Ἀσίας γιὰ νὰ ἀντιστρατεύεται κάθε σχέδιο ποὺ θὰ δώση φτερὰ στοὺς ραγιάδες καὶ θὰ τοὺς ἀνοίξη τὴν πόρτα γιὰ τὴ μεγάλη τους ἕνωσι!...

Ἔτσι, ἡ Αἰκατερίνη προβάλλει σὰ μυθικὴ θεότητα στὰ ὄνειρα τῶν ἀλυσοδεμένων σκλάβων, τῶν ραγιάδων, ποὺ τοὺς κρατάει δέσμιους ἡ Πύλη, ἕτοιμη νὰ πνίξη τὴν παραμικρή τους ἀπόπειρα γιὰ ξεσήκωμα μέσα στὸ αἷμα καὶ στὴ φωτιά!...

Μαγνήτης ἀκατανίκητος προβάλλει μπροστὰ σ' ὅλα τὰ δακρυσμένα μάτια ἡ πανίσχυρη αὐτοκράτειρα μὲ τὶς ἀπέραντες δυνατότητες, ποὺ μπορεῖ, μόνο αὐτή, νὰ ὀρθώση τὸ φοβερὸ της ἀνάστημα ἀπέναντι στὸν ἄγριο δυνάστη, νὰ ἀντιμετωπίση μὲ παλληκαριὰ τὴ λύσσα του καὶ νὰ τὸν νικήση! Πίσω της ξεπροβάλλουν ξεθαρρεμένοι, ὀργανώνονται μὲ ἀπελπισμένη ἀποφασιστικότητα, ὅλοι οἱ ἀλυσοδεμένοι δοῦλοι τῆς Ὀρθοδοξίας... Νά, κι' ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ἐκείνη τὴν παγωμένη Νοεμβριανὴ νύχτα τοῦ 1764, διασχίζει μὲ βιαστικὸ βῆμα τοὺς ἔρημους δρόμους τῆς Πετρουπόλεως, κουβαλώντας μαζί του τὴν οἰμωγὴ τῆς Ἑλλάδος ὡς τὰ αὐτιὰ τῆς ἐστεμμένης ἐλπίδας, ποὺ κάθεται ἀπάνω στὸ χρυσὸ θρόνο τῶν Ρώσων. Θὰ τὸν ἀκούση ἄραγε; Ἡ τόσο πολυδιαφημισμένη συμπόνοια τῆς Αἰκατερίνης στὸ δρᾶμα τῶν ὁμοθρήσκων, εἶναι πραγματικότης, ἢ διπλωματικὴ ὑπερβολή;... Θὰ θελήση ἡ τρομερὴ αὐτοκράτειρα τοῦ Βορρᾶ, ποὺ βασιλεύει ἀπάνω στοὺς πάγους, καὶ—λένε—ἔχει καταφέρει, κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους αὐτοὺς νὰ συντηρήση μεσογειακὴ φλόγα μέσα στὴν καρδιά της, νὰ βοηθήση τοὺς δυστυχισμένους Ἕλληνες;... Αὐτοὺς ποὺ στὶς 29 τοῦ Μάη τοῦ 1453 θάψανε ὅλα τὰ ὄνειρά τους κάτω ἀπὸ τὰ γκρεμισμένα τείχη τῆς βασιλεύουσας, μαζὶ μὲ τὰ χρυσᾶ σανδάλια, μὲ τοὺς κεντημένους ἀητοὺς στὰ πεθαμένα πόδια τοῦ τελευταίου τῶν Παλαιολόγων;... Θὰ θελήση ἡ περήφανη αὐτοκράτειρα τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ βοηθήση τὴ ματωμένη Ἑλλάδα νὰ ξεπλύνη τὰ αἵματα, νὰ ὑψώση τὸ σκυμένο κεφάλι της καὶ νὰ θυμηθῆ παλιὰ κλέη;

Μιὰ φορά, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ταξίδεψε ἀπὸ τόσο μακρυὰ ὁ ἀπεσταλμένος της, ἔκανε τόσο δρόμο ἀνάμεσα ἀπὸ τόσους κινδύνους, κι' ἔφτασε κατάκοπος, μὰ ἐμψυχωμένος ἀπὸ μιὰν ἀπελπισμένη πίστι, ἀπὸ τὴν πληγωμένη Ἀθήνα στὴν περήφανη Πετρούπολι τῶν ἐλπίδων του... Γεώργιος Παπαζώλης τ' ὄνομά του. Μεσ' στὴ ζεστὴ καρδιά του ἔχει φουντώσει τὸ παράτολμο σχέδιο: Ἡ Αἰκατερίνη θὰ βοηθήση—πρέπει νὰ βοηθήση! Ἡ τρομακτικὴ πολεμικὴ της μηχανὴ πρέπει νὰ κινηθῆ γιὰ ὄφελος τῆς σκλαβωμένης ἑλληνικῆς πατρίδας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἔστειλε ἡ Ἑλλάδα τὸ τολμηρὸ παιδί της γιὰ νὰ ζεστάνη τὰ χιόνια, νὰ φανατίση τὴν Αἰκατερίνη! Εἶναι μεγάλο, ὑπεράνθρωπο τὸ θάρρος του, χείμαρρος ἀπὸ φωτιὰ ἡ γλῶσσα του!... Ἂς τὴ δῆ μόνο, καὶ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν κερδίση μὲ τὸ μέρος του!

Θὰ τὴ δῆ ὅμως;... Μιὰ τραγικὴ ἀμφιβολία πνίγει στὰ βάθη τῆς παράτολμης καρδιᾶς του τὴν αἰσιοδοξία: Ἡ Αἰκατερίνη εἶναι ἀπρόσιτη. Γιὰ νὰ φτάση κανεὶς ὡς αὐτήν, πρέπει πρῶτα νὰ περάση ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τόσων ἀλύγιστων παλατιανῶν, τόσων σκληρῶν αὐλικῶν ποὺ ἀπομακρύνουν ὅλους τοὺς ἐνοχλητικούς. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι χωρὶς ἄλλο κι' ἐκεῖνος!

Πῶς νὰ ἀποφύγη τὴ γενικὴ σκληρὴ μοίρα; Πῶς νὰ τὴν πλησιάση;...

Ἔχει ὅμως ὁ Παπαζώλης — νομίζει ὅτι ἔχει, δηλαδὴ — τὸ σχέδιό του: Ἔμαθε ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι γιὰ νὰ μπῆ κανεὶς στὸ ἰδιαίτερο περιβάλλον τῆς Αἰκατερίνης, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση μιὰν ἰδιωτικὴ ἀκρόασί της, πρέπει νὰ κερδίση τὴν εὔνοια τοῦ Γρηγόρη Ὀρλώφ, τοῦ ἀγγελόμορφου ἀξιωματικοῦ, ποὺ διευθύνει, ἀφανὴς κι' ἀόρατος, μὲ τὸν ἐπίζηλο τίτλο «ἐκλεκτοῦ τῆς αὐτοκράτειρας», ὅλη τὴν ἀχανῆ αὐτοκρατορία. Καὶ τὸν Ὀρλὼφ ἐλπίζει πρῶτον νὰ ζεστάνη ὁ Παπαζώλης. Εἶναι νέος κι' ἐκεῖνος, εἶναι τολμηρός, εἶναι περήφανος. Δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ συγκινηθῆ γιὰ τὸ δρᾶμα τῆς ἄτυχης Ἑλλάδας, τῆς τσακισμένης ἡρωΐδας τοῦ τόσο ἐκτυφλωτικοῦ παρελθόντος...

Κι' ἔτσι προχωρεῖ γρήγορα καὶ βιαστικὰ ὁ μακρυνὸς ξένος στοὺς δρόμους τῆς Πετρουπόλεως, βαδίζοντας πρὸς τὰ ἀνάκτορα τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης. Καί, σὲ λίγο, νὰ ποὺ προβάλλουνε μπροστά του, ὀγκώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ, μὲ φωτισμένα τὰ παράθυρά τους. Πόσα λαμπερὰ ἀστέρια ποὺ τρυπᾶνε μὲ ἐλπίδες τὴ ζοφερὴ παγωμένη νύχτα! Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλπίδες αὐτές, τρυπώνει καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ Παπαζώλη, γιὰ νὰ τὴ ζεστάνη εὐεργετικά: Δὲ μπορεῖ, θὰ τὴν κερδίση τὴν ἱερὴ ὑπόθεσι τῆς ἄτυχης πατρίδας του, ποὺ σέρνεται τόσους σκληροὺς αἰῶνες ματωμένη στὴ σκλαβιά!...

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

ΣΤΗΝ εἴσοδο τῶν ἀνακτόρων τὸν σταματάει ὁ φρουρός, ὑψώνοντας ἀποφασιστικὰ τὴ λόγχη του:

— Τί ζητᾶς; τὸν ρωτάει ξερά, ἀπότομα.

Ὁ Ἕλληνας γνωρίζει καλὰ τὰ ρωσικά. Καὶ τὰ ἐπιστρατεύει μὲ τὴν πιὸ ἐπιτήδεια διπλωματικὴ φρασεολογία του γιὰ νὰ νικήση τὸ πρῶτο ἐμπόδιο:

— Ζητάω, γενναῖε μου, νὰ μιλήσω στὸ στρατηγὸ Γρηγόρη Ὀρλώφ... ἀποκρίνεται.

— Τέτοια ὥρα; ἀπορεῖ ὁ σκοπός.

Ὁ ξένος μεταχειρίζεται ἕνα ψέμα. Ὅλα ἐπιτρέπονται ὅταν τὸ ζητάη ἡ πατρίδα:

— Μὲ περιμένει...

Ὁ σκοπὸς τὸν κυττάζει περίεργα:

— Λὲς ἀλήθεια;...

Ὁ ξένος ἔχει παρουσιαστικὸ εὐγενικό, δὲ δείχνει ὅτι εἶναι ὕποπτος.

— Ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακρυά... μουρμουρίζει, καὶ στὴ φωνή του προδίνεται ἡ ἀπέραντη κούρασι. Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα...

Ἀνοίγει τόσο ἕνα στόμα ὁ Ρῶσος στρατιώτης: Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα; Μά, ἦτανε τὸ ἴδιο σὰ νὰ τοὔλεγε ὅτι εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ φεγγάρι!...

— Καὶ ἦρθες γιὰ νὰ δῆς τὸ στρατηγὸ Ὀρλώφ; ρωτάει πάλι.

— Ναί, μοναδικός μου σκοπὸς εἶναι αὐτός, κανένας ἄλλος. Τοῦ φέρνω ἕνα πολὺ σοβαρὸ μήνυμα...

Κλονίζεται ὁ φρουρός:

— Δὲ μπορεῖς νἄρθης αὔριο;

φλογερὰ τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ξένος:

— Αὔριο; Μά κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει εἶναι κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ πολύτιμη!

Παρασύρει τὸ στρατιώτη ἡ φλόγα του.

— Κι' ἄκου, προσθέτει ὁ Παπαζώλης, δέχομαι, ἂν ὁ στρατηγὸς πῆ ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ τὸν ἀνησυχήσω νὰ φυλακιστῶ στὰ πιὸ βαθυὰ κι' ἀνήλια μπουντρούμια τῆς Πετρουπόλεως ἢ νὰ ἐξοριστῶ στὶς πιὸ ἄγονες ἐρημιὲς τῆς Σιβηρίας.

Ὁ θερμὸς Ἕλληνας κέρδισε τὸ Ρῶσο... Τὸν μπάζει ἐκεῖνος μέσα στὸ φυλάκιο, ὅπου καίει γερὴ φωτιά, καὶ τοῦ λέει:

— Περίμενε... Πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸ στρατηγό...

Σὲ λίγο, ἕνας ἄλλος στρατιώτης ὁδηγεῖ τὸν ξένο, ἀνάμεσα ἀπὸ πλῆθος διαδρόμους, πρὸς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ εὐνοουμένου. Μιὰ πόρτα ἀνοίγει, καὶ ὁ Γεώργιος Παπαζώλης βρίσκεται μέσα σ' ἕνα τεράστιο δωμάτιο, καλοζεσταμένο ἀπὸ τέσσερα θεόρατα τζάκια, ποὺ μασᾶνε μέσα στὰ φλογερά τους στόματα ὁλόκληρους κορμοὺς δέντρων...

Μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ἕνας ἄντρας ντυμένος μὲ τὴν ὁλόλαμπρη στολὴ τοῦ στρατηγοῦ, περιμένει ὀρθός. Ὁ Παπαζώλης πλησιάζει καὶ ὑποκλίνεται μπροστά του, γεμάτος εὐγένεια ἀνακατωμένη μὲ περηφάνεια. Ἡ ὑπόκλισί του δὲν ἔχει τίποτε τὸ ταπεινό. Ὕστερα σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἀτενίζει. Ἔχει μπροστά του ἕναν μελαχροινὸ ἄντρα ὡς τριάντα ἐτῶν μὲ βελουδένια μάτια, ποὺ πίσω ἀπὸ τὸ βελοῦδο τους ἀστράφτει ἡ πιὸ σκληρή, ἡ πιὸ ἀτσάλινη θέλησι.

— Μὲ ζήτησες;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀρλὼφ εἶναι κοφτερὴ σὰν μαχαίρι.

Ὁ ξένος ὅμως δὲ δειλιάζει:

— Ναί, στρατηγέ, σὲ ζήτησα... Καί, γιὰ νὰ σὲ δῶ μεταχειρίστηκα ἕνα ψέμμα: Εἶπα πὼς μὲ περιμένεις...

— Σὲ περιμένω;... Καὶ ποῦ σὲ ξέρω;...

Ζεσταίνεται ἀπότομα ὁ Ἕλληνας:

— Κι' ἂν δὲ μὲ ξέρης, στρατηγὲ Γρηγόρη Ὀρλώφ, ξέρεις ὅμως, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ ξέρης, τὴν Ἑλλάδα!

Μιὰ σπίθα διαβατικὴ στὰ βελουδένια μάτια:

— Εἶσαι Ἕλληνας;

— Ἔχω αὐτὴ τὴν πικρὴ τιμή...

— Κι' ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

— Γραμμὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὴ σκλαβωμένη πρωτεύουσα τοῦ ἀθάνατου μεγαλείου, ποὺ σέρνει βαρειὲς τὶς ἁλυσίδες της μέσα στὴν πιὸ σκληρὴ καὶ ἄδικη σκλαβιά...

Ὁ στρατηγὸς ἔχει σταυρώσει τὰ χέρια στὸ στῆθος του καὶ κυττάζει τὸν Ἕλληνα:

— Καὶ τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ;... Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα;...

Φλογίζεται ὁ ἄλλος! Πυρωμένη λάβα ξεχύνονται τὰ λόγια του:

— Ἦρθα νὰ σὲ δῶ Γρηγόρη Ὀρλώφ! Ζητάω νὰ σὲ κερδίσω μὲ τὸ μέρος μου, μὲ τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδας, μὲ τὸ μέρος τοῦ Δικαίου! Σκληρὴ ἡ μοίρα μας ὅλων ἐκεῖ κάτω! Ἀπάνθρωπο τὸ ριζικό μας: Ἀδούλωτοι σκλάβοι μὲ περήφανη κι' ἀδάμαστη ψυχή, ἀναγκαζόμαστε νὰ σερνόμαστε σὰ σκουλήκια στὴ γῆ... Δὲ γονατίζουμε μόνοι, μᾶς ἀναγκάζουνε μὲ τὴ βία νὰ γονατίσουμε... Καί, μ' ὅλα αὐτά, ὅμως δὲν προσκυνᾶμε...

»Βαθειά, μέσα στὶς καρδιές μας, ἡ ἐλπίδα, δειλὴ Ἑστιάδα, συντηρεῖ τὴ σπίθα τῆς λευτεριᾶς!... Ἔλα νὰ τὴν κάνης φλόγα τὴ σπίθα αὐτή, στρατηγὲ Γρηγόρη Ὀρλώφ!

Παρασυρόμενος ἄθελά του ἀπὸ τὸν καταρράχτη τῆς λάβας, ὁ εὐνοούμενος τῆς Αἰκατερίνης, προσπαθεῖ νὰ ἀντιδράση:

— Ἐγώ; Μὲ ποιὸν τρόπο; ρωτάει.

— Ἐσὺ μπορεῖς νὰ συνηγορήσης γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ὑπόθεσι στὴν Αὐτοκράτειρα!... Ἐσὺ μονάχα ἐσύ!.. Καὶ νὰ τὴν κερδίσης τὴν ὑπόθεσι... Εἶναι μιὰ ὑπόθεσι ἱερὴ καὶ μεγάλη! Ἂν θελήσης νὰ ἐνδιαφερθῆς, πηδᾶς ἀπότομα, Γρηγόρη Ὀρλώφ, στὶς πιὸ χρυσὲς σελίδες τῆς ἱστορίας! Γίνεσαι ὁ Μαικήνας τῆς Ἐλευθερίας! Γίνεσαι ὁ νικητὴς τῆς σκλαβιᾶς! Γίνεσαι ὁ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τοὺς μεγάλους, ποὺ ἅπλωσες τὸ δυνατό σου χέρι γιὰ νὰ σηκώσης τὴν ἀδικοπεσμένη Ἑλλάδα!...

Σιγὰ-σιγὰ στοῦ Ὀρλὼφ τὰ μάτια ζωντανεύει τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον. Κατεβάζει τὰ χέρια ἀπὸ τὸ στῆθος του, μὲ τὸ ἕνα παίρνει ἕναν χρυσὸ χαρτοκόπτη ποὺ ἔχει μπροστά του καὶ παίζει νευρικά:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 56

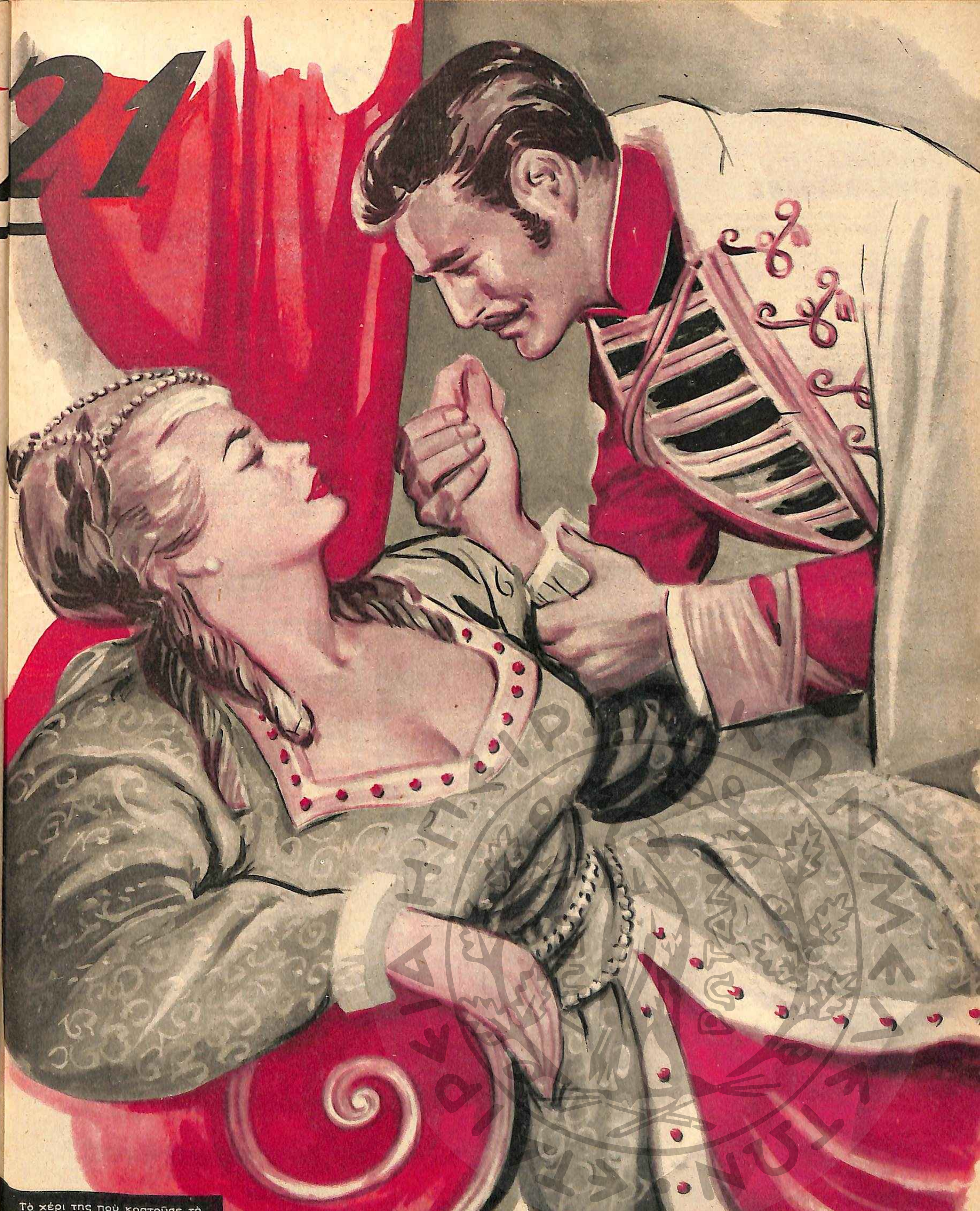

Τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὸ δικό του, τὸν τράβηξε κοντά της...

Τό καλλιτεχνικό μας σαλόνι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΠΡΙΝ τὸν δῶ καὶ μιλήσουμε στὸ ἄνετο καὶ κομψὸ διαμερισματάκι τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ὅπου μένει μὲ τὴν νεαρὴ γυναῖκα του τὴν Ἄρτεμι καὶ τὴν κορούλα του τὴ Μαρία, εἶχα ἑτοιμαστῆ ψυχικὰ γιὰ ἕνα εἶδος... προσκυνήματος.

Ὁ Γιάννης Σακελλαρίδης τυχαίνει νὰ εἶναι, βλέπετε, ὁ γυιὸς τοῦ Θεόφραστου Σακελλαρίδη, τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ μουσουργοῦ, τοῦ γλυκοῦ συνθέτη τῶν καϋμῶν καὶ τῆς ξενοιασιᾶς, τοῦ δημιουργοῦ τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέτας καὶ πατέρα τοῦ ἀξέχαστου «Βαφτιστικοῦ», ποὺ ἔτερψε καὶ συγκίνησε μιὰ ὁλόκληρη γενιά, τὴ γενιὰ τῶν πατεράδων μας.

Περίμενα, λοιπόν, νὰ βρῶ στὸ γυιό του τὰ.. ἀπομεινάρια τοῦ πατέρα, τὴ συνέχεια τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ταμπεραμέντου του, μιὰ λυρικὴ νότα τοῦ παρελθόντος. Μιὰν ἀτμόσφαιρα κατάλληλη γιὰ νοσταλγίες καὶ δάκρυα.

Καὶ βρῆκα μιὰ... βόμβα.

Καθὼς μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα ἦταν κατσούφης καὶ ἀγουροξυπνημένος. Πρόσωπο σκληρό πηγοῦνι θεληματικό, γαλανά, ψυχρὰ μάτια.

— Ὁ κ. Σακελλαρίδης; Ὁ Γιάννης Σακελλαρίδης;

Κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

— Ὁ γυιὸς τοῦ...

Στὸ βλέμμα του διάβασα τὴ δυσφορία καὶ κάποια ἐχθρότητα, ποὺ ἀργότερα, μπόρεσα νὰ τὴν καταλάβω καὶ νὰ τὴν ἑρμηνεύσω.

— Μάλιστα. Ὁ γυιὸς τοῦ...

— Ἦρθα, ξέρετε, νὰ μιλήσουμε περὶ μουσικῆς.

★

Μὲ ψυχρὴ εὐγένεια μὲ πέρασε στὸ σαλονάκι. Ἕνα πιάνο μ' ἕνα βάζο, ὅπου δυὸ ἀνθισμένοι κλῶνοι μυγδαλιᾶς δημιουργοῦσαν ἀτμόσφαιρα, ἀποτελοῦσε τὸ πρῶτο ἔπιπλο τοῦ σπιτιοῦ. Στὴν ἄκρη μιὰ μισογραμμένη παρτιτούρα. Δυὸ βάζα μὲ τουλίπες στὸ τραπεζάκι. Καὶ δυὸ ὀβὰλ καθρέφτες στὸν τοῖχο μὲ κορνίζα Λουδοβίκου 14ου.

Τὰ ἄνθη χωρὶς ἄρωμα — ἦταν ψεύτικα, ὅπως εἶναι τώρα τῆς μόδας, καὶ τὸ πιάνο βουβό. Κι' ὁ συνομιλητής μου ψυχρὸς ἀκόμα, δὲν ἔλεγε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

— Λοιπόν, τί λέγαμε; Ἄ, ναί. Κάποιο βράδυ ἔπινα σ' ἕνα μεγάλο καμπαρὲ τοῦ Λονδίνου. Ἦταν κατάμεστο. Σὲ μιὰ στιγμή, στὸ διπλανό μου τραπεζάκι, εἶδα νὰ συνωστίζωνται νεαροὶ Ἄγγλοι καὶ κρύες Ἀγγλίδες. Κρατοῦσαν λευκὲς κόλλες χαρτὶ καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ κάποιον ὡραῖον ἄντρα νὰ τοὺς βάλη τὴν ὑπογραφή του. Αὐτόγραφα, ποὺ λέτε. Δὲν ἤξερα ποιός εἶναι. Μὰ... ὡστόσο πῆρα κι' ἐγὼ μιὰν ἄσπρη κόλλα καὶ πῆγα: «Παρακαλῶ, κύριε...». Μοῦ ὑπέγραψε τὸ αὐτόγραφό μου καὶ τότε ἔμαθα πὼς λεγόταν Λιμπεράτσε. Ὁ μεγάλος πιανίστας, ξέρετε, ἔ; Τοῦ ἐξήγησα πὼς ἤμουν Ἕλληνας δημοσιογράφος καὶ εὐχαριστήθηκε. Ξαναπῆρε τὸ αὐτόγραφο καὶ ζωγράφισε δίπλα στὴν ὑπογραφή του δυό... πιανάκια μὲ κηροπήγια. Γέλασα πολύ.

Στὰ ψυχρὰ μάτια τοῦ συνομιλητοῦ μου κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνα μικρὸ γέλιο. Ἔχετε δῆ μάτια νὰ γελοῦν;

— Δηλαδή, θέλετε νὰ σᾶς ζωγραφίσω κι' ἐγὼ δυό... πιανάκια, ἀφοῦ εἶμαι πιανίστας; Ἔχω διάθεσι γιὰ ἀστεῖα.

— Προτιμῶ, ...δυὸ μπουζούκια. Εἶναι τώρα τόσο τῆς μόδας! Καὶ ἐπὶ πλέον μᾶς... δοξάζουν στὸ Ἐξωτερικό, στὰς Εὐρώπας καὶ τὰ ρέστα. Ἡ ἑλληνικὴ μουσικὴ καὶ ἡ ντόπια σύνθεσι βασίζονται τώρα σ' αὐτά. Μᾶνος Χατζηδάκις—Θεοδωράκις, ἔτσι δὲν εἶναι;

★

Εἶπα τὸ λογάκι μου καὶ... ἔσκασε ἡ βόμβα. Μιὰ βόμβα ὅμως παράξενη, ὄχι καταστροφική, ἀλλὰ ὠφέλιμη καὶ εὐεργετική.

Ἡ βόμβα αὐτὴ ἦταν μιὰ συνομιλία περὶ ντόπιας μουσικῆς καὶ συνθέσεως, μιὰ καὶ ὁ νεαρὸς Σακελλαρίδης ποὺ δὲν ἔχει πατήσει ἀκόμα τὰ τριάντα του χρόνια, εἶναι ὁ ἴδιος μαέστρος, συνθέτης καὶ δημιουργὸς τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ μοντέρνου κουαρτέττου», ποὺ ἀκομπανιάρει τὰ τραγούδια τῆς Νάνας Μούσχουρη σὲ γνωστὸ νυχτερινὸ κοσμικὸ κέντρο.

Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀναμεταδώσω τὴ συνομιλία αὐτὴ ὅσο πιὸ πιστὰ καὶ περιεκτικὰ μπορῶ καὶ βγάλτε σεῖς τὰ συμπεράσματα. Πρῶτος ἄνοιξε τὴ συζήτησι ὁ Γιάννης Σακελλαρίδης.

— Τὸ μπουζοῦκι; Χμ! Μὰ πῶς γίνεται νὰ «δοξάζη... τὴν Ἑλλάδα» ἀφοῦ δὲν εἶναι ἑλληνικὸ ὄργανο;

— Δὲν ξέρω. Πάντως ἔτσι γίνεται. Σήμερα ἔχει πέρασι τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι. Ἐσεῖς γράφετε τέτοια;

— Γράφω. Ἀλλὰ κάνετε ἕνα λάθος. Τὸ «λαϊκὸ» τραγοῦδι δὲν εἶναι τὸ μπουζουξίδικο. Εἶναι ὅ,τι τραγουδᾶ ὁ ἑλληνικὸς λαός. Παλιὰ ἦταν οἱ καντάδες, οἱ ὀπερέτες, τὰ τραγούδια τοῦ Ἀττίκ. Τώρα...

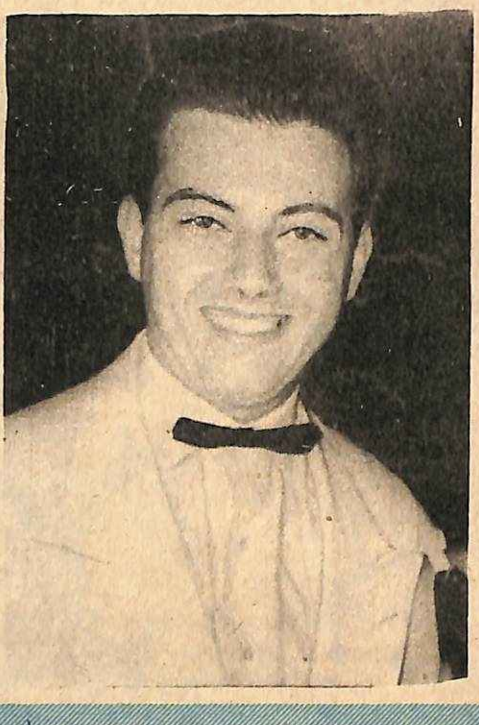

Ὁ Γιάννης Σακελλαρίδης

— Τώρα;

— Τώρα τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν. Ἡ ἑλληνικὴ μουσικὴ μπερδεύτηκε μὲ τὸ μπουζοῦκι, ἐσκεμμένα.

— Γιατί ἐσκεμμένα;

— Γιατὶ ἔτσι μόνο μπορεῖ νὰ «πιάση» ἔξω. Μονάχη της, —καταλάβατε;— δὲν ἀντέχει σὲ σύγκρισι μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἐλαφρὰ μουσική. Τῆς κόλλησαν, λοιπόν, τὸ «φολκλόρ», τὸ μπουζοῦκι, τὸ «χρῶμα» ἂν θέλετε. Ἔτσι ὁ ξένος συγκινεῖται μὲ «τουριστικὴ μουσική», ἂν μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω αὐτὸ τὸν ὅρο. Καθαρὴ «τουριστική» περιέργεια. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ μουσικὴ τῶν Ζουλοῦ.

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἡ χρησιμοποίησι τοῦ μπουζουκιοῦ δείχνει πὼς εἴμαστε «φτηνοὶ» μουσικῶς;

— Ἀσφαλῶς. Καὶ ὄχι τώρα μονάχα. Πάντα. Ποτὲ ἡ Ἑλλάδα δὲν ξεπέρασε μουσικὰ τὸ σκαλὶ τῆς ὑποανάπτυκτης χώρας. Ποτὲ δὲν εἶχε μουσικὲς παραδόσεις.

— Τὸ λέτε σεῖς αὐτό; Ὁ γυιὸς τοῦ Θεόφραστου Σακελλαρίδη;

— Μὲ συγχωρεῖτε. Τιμῶ τὴν μνήμη τοῦ πατέρα μου. Καὶ τὸν ἀγαπῶ. Ὁ ἴδιος ἦταν ἕνας «καθαρὸς» μουσουργός. Σήμερα ὅμως δὲν ὑπάρχουν καθαροὶ μουσουργοὶ καὶ συνθέτες. Ὅλοι προσπαθοῦν νὰ στηριχθοῦν στὸ «χρῶμα». Τὸ ντόπιο χρῶμα. Ὅμως ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι ποτὲ «ντόπια». Δὲν ἔχει πατρίδα καὶ σύνορα. Βρίσκεται πέρα καὶ πάνω ἀπὸ αὐτά.

— Ἑπομένως;

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ, ποῦ θέλω νὰ καταλήξω. Ἡ μουσική μας θὰ βρῆ τὸν σωστό της δρόμο, ὅταν οἱ «ἐργάτες» της πάψουν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὰ στολίδια τῆς μορφῆς καὶ προσέξουν τὴ μελωδία. Ὅταν πάψουν νὰ τὴν ἐντοπίζουν σὲ ὡρισμένον τόπο καὶ χῶρο. Ἡ μουσικὴ εἶναι πανανθρώπινη καὶ μιλᾶ στὴν καρδιά. Ὁ σωβινισμὸς καὶ αὐτὰ ποὺ ἀκούγονται τελευταῖα περὶ δημιουργίας «γνήσια ἑλληνικῆς μουσικῆς» εἶναι ἀνοησίες. Εἶναι σὰν νὰ λέμε, πὼς ἐμεῖς θέλουμε νὰ προσφέρουμε στὸν ξένο μας κρύο νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ ἀπ' τὸ κανάτι, τὸ ντόπιο αἰγινήτικο κανάτι, καὶ περιφρονοῦμε τὸ ψυγεῖο. Τί λέτε; Θἆναι ἀρκετὰ κρύο τὸ νερό μας, τὸ νερὸ τοῦ κανατιοῦ; Καὶ θὰ μπίνη εὐχαριστημένος ὁ ξένος μας;

— Αὐτὰ ποὺ λέτε εἶναι ἀξιόλογα. Ὑπάρχουν ἄλλοι Ἕλληνες συνθέτες ποὺ νὰ τὰ λένε, ἔτσι κι' αὐτοί;

— Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ προσπαθοῦν ν' ἀκολουθήσουν αὐτὸν τὸ σωστὸ δρόμο.

— Ποιοί εἶναι;

— Νὰ σᾶς τοὺς πῶ. Ὁ Καπνίσης κι' ὁ Λαβράνος. Καὶ ἐλαφρῶς ὁ Πλέσσας. Βλέπετε, δὲν εἶναι καὶ τόσο μαῦρα τὰ πράγματα. Ἡ Ἑλλάδα θὰ βρῆ τὸ δρόμο της μουσικά. Καὶ σιγὰ-σιγά, μὲ μόχθο καὶ ἱδρῶτα θὰ τραβήξη μπροστά.

★

Ἂς συγχωρηθῆ ὁ γράφων, ποὺ γιὰ σήμερα μιμήθηκε τοὺς παλαιοὺς ἀναγνωσματογράφους, ποὺ πρότασσαν στὰ βιβλία τους τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τους καὶ κατόπιν πήγαιναν στὴν ἀρχή. Καμμιὰ φορὰ τὸ ζουμὶ βρίσκεται στὸ τέλος καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ σημερινοῦ μας μαέστρου, τὸ «ζουμὶ» ἦταν πολὺ καὶ νόστιμο. Μονάχα πού...

Ὁ συνομιλητής μου περιμένει.

— Πέστε το. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Νά. Στὴν ἀρχὴ φαινόσαστε τόσο ἀδιάφορος ὅταν σᾶς πρότεινα νὰ μιλήσουμε περὶ μουσικῆς. Καὶ τώρα...

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ἀρχίσατε ἀπ' τὸν πατέρα μου γιὰ τὸ θέμα σας περὶ μουσικῆς. Ὁ ἴδιος ὁ μπαμπᾶς ποτὲ δὲ μοῦ μίλησε γιὰ θέματα μουσικῆς.

— Παράξενο. Γιατί;

— Μοῦ εἶχε πῆ ὅταν ἤμουν μικρός, ὅτι δὲν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ γίνω κι' ἐγὼ συνθέτης... λόγω ὀνόματος. Ἂς γινόμουν ὅ,τι ἤθελα. Ἂν ἀκολουθοῦσα τὸν ἴδιο δρόμο κάποτε, αὐτὸ θὰ γινόταν γιατὶ θὰ μοῦ τὸ ὑπαγόρευε ἡ καρδιά μου κι' ὄχι ὁ ἴδιος.

— Καὶ νά ποὺ σᾶς τὸ ὑπαγόρεψε.

Ἔτσι ἔγινε. Στὶς φλέβες τοῦ Γιάννη κυλοῦσε τὸ ἴδιο αἷμα μὲ κεῖνο ποὺ κυλοῦσε στὶς φλέβες τοῦ πατέρα τοῦ «Βαφτιστικοῦ». Ὁ «γέρος» χάρηκε ὅταν τὸ ἀνακάλυψε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ σπουδάση στὸ Ἐθνικὸ Ὠδεῖο καὶ τὴ Μουσικὴ Ἀκαδημία τῆς Ρώμης. Ὕστερα ὁ «πατέρας» πέθανε, κι' ὁ νεαρὸς Γιάννης, ἄψογα καταρτισμένος, μὲ γερὴ μουσικὴ μόρφωσι, ἄρχισε τὴ δουλειά.

Ἂν καὶ ἀρκετὰ νέος, ἔχει γράψει ὡς τώρα κομμάτια γιὰ πιάνο, μουσικὴ ταινιῶν, μουσικὴ γιὰ μπαλέτα καὶ ἀκόμη ἐλαφρὰ τραγούδια, ὅπως τὸν «Διαβάτη», τὸν «Παλιατζῆ», τὸ «Μιὰ συντροφιά», τὸ «Τί κι' ἂν χωρίσουμε» κ.ἄ.

Τὰ τελευταῖα εἶναι σὲ μοντέρνες μελωδίες καὶ τραγουδιοῦνται μὲ πάθος ἀπ' τὴν σύγχρονη νεολαία, ποὺ διαβλέπει στὸ πρόσωπο τοῦ καινούργιου αὐτοῦ συνθέτη τὸν «συνθέτη» της.

Ὅσο γιὰ μᾶς ἔχουμε νὰ τονίσουμε, πὼς ἄσχετα μὲ τὶς προσδοκίες αὐτές, ἄσχετα μὲ τὴ μικρὴ ἀκόμα προσφορά του, ἄσχετα μὲ τὴ μελλοντική του ἀπόδοσι, ὁ Γιάννης Σακελλαρίδης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους χτίστες καὶ θεμελιωτὲς τῆς μουσικῆς μας αὔριον.

Κι' εἴμαστε βέβαιοι πώς, ἂν γινόταν ὁ γερο-Θεόφραστος ν' ἄκουγε ἀπὸ κάποια γωνιὰ τὴ συνομιλία μας, θὰ καμάρωνε γιὰ τὸ γυιό του.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ —πατέρας καὶ γυιὸς— καθένας γιὰ τὸν καιρό του, ἐπαναστάτες. Καὶ δίχως «ἐπαναστάτες» ὁ κόσμος δὲν πηγαίνει μπροστά.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΝΙΑ ΖΩΐΔΟΥ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΣΥΝΑΝΤΗΣΑ τὴ Σόνια Ζωΐδου, τὴ νεαρή, ἀλλὰ ἀξέχαστη πρωταγωνίστρια τῆς «Λίμνης τῶν πόθων», ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀπογεύματα, στὸ σπίτι τῶν γονέων της, κάπου ἐκεῖ σ' ἕνα γραφικὸ δρομᾶκο τοῦ Γκύζη.

Ἦταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ καὶ ζωγράφιζε.

— Σόνια, στάσου κοπέλλα μου, ὅπως εἶσαι. Μὴν κινηθῆς.

Σήκωσε τὰ καστανὰ μάτια της καὶ στὰ χείλη της ζωγραφίστηκε ἕνα χαμόγελο.

— Γιατί;

— Νὰ σὲ καμαρώσω πρῶτα. Κι' ὕστερα...εἶσαι ἔτσι, ἐσὺ ἡ ἴδια κι' ὄχι ὁ πίνακας ποὺ φιλοτεχνεῖς, ἕνα ἐξαίσιο ταμπλώ. Ἤθελα νἆμουν κι' ἐγὼ ζωγράφος νὰ ζωγραφίσω ἐσένα.

Ξαναχαμογέλασε καὶ ὑπάκουσε. Ἕνα χαμόγελο ἀπονήρευτο, ἀθῶο, παιδικό, θἄλεγα, ἂν ἡ Σόνια Ζωΐδου δὲν ἦταν 20 ἐτῶν.

— Εἶσαι 20 ἀλήθεια; Δὲ θὰ τὸ πίστευα.

— Εἰκοσιένα, διορθώνει. Πάω σὲ λίγο...φανταράκι.

— Λέω... καλύτερα νὰ μὴν πᾶς.

— Γιατί;

— Γιατί, κοπέλλα μου, θὰ χαλάση ἡ πειθαρχία στὸ στρατό, ἂν φορέσης χακί. Κι' ὁ στρατός, ξέρεις, εἶναι κάτι ποὺ τὸ χρειάζεται τὸ κράτος.

★

Μὲ τὴ Σόνια Ζωΐδου, τὴ νεαρώτερη καὶ πιὸ πικάντικη πρωταγωνίστρια τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συζητάη ὧρες, καὶ νἄχη τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ κουβέντα ἄρχισε πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ.

Εἶναι τόσο χαριτωμένο τὸ πνεῦμα της, τόσο ἀβίαστος ὁ λόγος, τόσο ἔξυπνη καὶ πολιτισμένη ἡ «μανταλιτὲ» μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετωπίζει κάθε θέμα τοῦ καιροῦ μας!

Καὶ μπορεῖ νὰ συζητήση κάθε θέμα. Ἀπὸ κινηματογράφο μέχρι... πολιτικὴ καὶ μέχρι ἔρωτα. Ἁπλᾶ, δίχως σεμνοτυφίες, ἀλλὰ μὲ ἐκείνη τὴ στέρεη ἁπλότητα, ποὺ εἶναι ἡ ἀληθινὴ σεμνότης.

Ἔτσι, ἄθελά σου, ὁλοκληρώνεις μέσα σου τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ Σόνια Ζωΐδου εἶναι ὁ τύπος τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ ξέρει νὰ βλέπη τὴ ζωὴ σὰν ἄντρας, τετράγωνα καὶ λογικά, δίχως νὰ πάψη νἆναι εὐαίσθητος δέκτης σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ἢ τὰ αἰσθήματα ποὺ συγκινοῦν προαιώνια τὴ γυναῖκα.

Καθήσαμε στὸ ἄνετο σαλονάκι, ἐνῶ ὁ φωτορεπόρτερ ἑτοίμαζε τὸ φλάς.

— Λοιπόν, Σόνια, τί λές. Τό... κεντᾶμε;

— Ποιό;

— Τὸ παραμῦθι. Τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς σου.

Σηκώνεται. Τὸ ἐφαρμοστὸ ἀνδρικὸ παντελόνι, ποὺ φορᾶ (μέσα στὸ σπίτι προτιμᾶ νὰ φορᾶ ἐφαρμοστὰ παντελόνια καὶ σκοῦρες πλεχτὲς μπλοῦζες) διαγράφει καμπύλες νειότης.

— Νὰ τὸ κεντήσουμε. Ἀλλὰ ὄχι, παραμῦθι. Θὰ σοῦ πῶ μονάχα ἀλήθειες.

— Νἄξερες πόσο ἀρέσουν οἱ ἀλήθειες. Εἶναι τόσο σπάνιες στὰ χείλη τῶν στάρ!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν... ἐξ ὄνυχος ποὺ λένε. Βγῆκες στὸ σινεμὰ ἐπειδὴ οἱ γονεῖς σου ἦσαν καλλιτέχνες;

Σηκώνει τὰ χέρια.

Πά, πά, πά. Δὲν ἔχει σχέσι τὸ σόϊ της μὲ τὴν 7η Τέχνη. Ὁ μπαμπᾶς της εἶναι ἀνώτερος τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος καὶ ἡ μαμᾶ μιὰ καλὴ νοικοκυρά.

— Μοντέρνα γυναῖκα ὅμως.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Τὴν εἶδα πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ ἀπέναντι δωμάτιο. Τῆς μοιάζεις.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Λοιπόν, ἄκου. Μιὰ καὶ μιλᾶμε γιὰ τὴ μαμᾶ, νὰ σοῦ πῶ τί διηγεῖται γιὰ μένα: Ἤμουν, λέει, μικρή, 2—3 χρονῶν. Κάποτε πῆγε μὲ τὸν μπαμπᾶ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Χόρευαν τὰ ζευγάρια, ἔπαιζε ἡ μουσικὴ κι' ἐγὼ καθόμουν καὶ χάζευα. Ὥσπου σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκα, πῆγα στὴν πίστα κι' ἄρχισα νὰ χορεύω ὅ,τι μοῦ κατέβαινε. Μωράκι ἤμουνα, πὲς μιὰ κουκλίτσα..

— Καὶ τώρα εἶσαι κουκλίτσα!

— Μερσί. Στάθηκε, λοιπόν, ὁ κόσμος καὶ μ' ἔκανε γοῦστο. Φαίνεται πὼς τὰ αὐτοσχεδιάσματά μου ἦταν ἄμορφα. Λίγο ὅμως πρὶν τελειώσω, ἔπεσα χάμω λιπόθυμη. Ἡ μαμᾶ λέει πὼς μ' ἔπιασε κακὸ μάτι.

— Κι' ἐσὺ τί λές;

— Δὲν ξέρω. Μᾶλλον θἆχα κουραστῆ. Δὲν πιστεύω στὸ «μάτιασμα».

— Καὶ κάνεις καλά. Ἂν ἦταν νὰ σὲ πιάνη «μάτι», θἄπρεπε νὰ μὴ προφταίνης νὰ ξελιποθυμᾶς σήμερα, ὅταν βγαίνης στὸ δρόμο.

— Θὲς νὰ πῆς...

— Ναί, θέλω νὰ πῶ πὼς ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι θαυμαστές σου.

— Εἶσαι πολὺ εὐγενής.

— Ἡ ἀλήθεια. Πρὸ παντὸς ἡ ἀλήθεια. Αὐτὴ δὲν εἶπες πὼς σοῦ ἀρέσει;

★

Εἶχε, λοιπόν, ἀπὸ μωράκι ἡ Σόνια στὸ αἷμα της τὴν ἀγάπη γιὰ τὶς καλὲς τέχνες, ἰδίως δὲ γιὰ τὸ χορό.

Οἱ γονεῖς της, σύγχρονοι ἄνθρωποι, δὲν ἔφεραν ἀντίρρησι στὴν ἀγάπη αὐτή. Τὴν ἔγραψαν σὲ κάποια σχολὴ χοροῦ καὶ ἡ Σόνια χόρευε, ἰδιωτικῶς, ἐννοεῖται, ὥσπου μεγάλωσε. Τότε τὴν εἶδε, σὲ κάποιο πάρτυ, θαρρῶ, ἕνας Ἕλληνας παραγωγὸς καὶ ἔτσι, στὰ γρήγορα, σὰν στὰ παραμύθια, ἡ Σόνια βρέθηκε στὰρ τοῦ σινεμά. Καὶ τί στάρ! Μιὰ στὰρ ποὺ «ἔπιασε» καὶ ποὺ καθιερώθηκε στὸ ἄψε-σβῦσε.

— Εἶχες ταλέντο. Ἀλλοιῶς θἄπεφτες στὰ γρήγορα.

— Ἔτσι θἆναι. Πάντως δὲν ἀρκεῖ τὸ ταλέντο καὶ ἡ φωτογένεια. Πρέπει νἄχης τὴ δύναμι τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τὰ διδάγματα τῆς πείρας. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα, παίρνω μαθήματα δραματικῆς ἀπ' τὸν κ. Ροντήρη. Ἔτσι ἐλπίζω νὰ σταθῶ. Καὶ ν' ἀνέβω.

Τί λόγος. Ἡ Σόνια «στάθηκε» σὰν πρωταγωνίστρια. Αὐτὴ ἡ κρίσις δὲν ἀνήκει στὸν γράφοντα, ἀλλὰ στὸ πλατὺ κοινό, ποὺ ἀγαπᾶ τὴ Σόνια Ζωΐδου, στοὺς παραγωγούς μας, ποὺ τὴ βομβαρδίζουν μὲ καινούργιες προτάσεις γιὰ «γύρισμα» ταινιῶν, στὰ φίλμ, ποὺ ἔχει παίξει ὡς τώρα καὶ στὴν ἑλλανόδικη ἐπιτροπὴ τοῦ Φεστιβὰλ Ἀργεντινῆς, ποὺ τῆς ἀπένειμε στὸ Μάντζο Πλάτα τὸ πρῶτο βραβεῖο τῆς πιὸ δημοφιλοῦς στάρ.

Ὡς τώρα, ἡ Σόνια ἔχει γυρίσει κάπου 10 ταινίες, ὅπως τὴ «Λίμνη τῶν πόθων», τὸ «Ἕνας ἥρως μὲ παντοῦφλες», τὸ «Ὅσο ὑπάρχουν γυναῖκες», τὸ «Ἕνα κορίτσι σὲ περιμένει», τὴν «Κατάρα τῆς μάννας» κι' ἑτοιμάζεται νὰ γυρίση δυὸ-τρεῖς ἀκόμη. Κι' εἶναι μόλις εἴκοσι χρονῶν. Φανταράκι, πέστε.

★

Τῆς τὸ θυμίζω ἀπὸ σπόντα:

— Ξέρεις, Σόνια, τὰ φανταράκια εἶναι συνήθως ἐρωτευμένα. Λόγῳ... ἡλικίας, βέβαια.

Κάνει μιὰ κίνησι σὰ νὰ λέη: «Φυσικά».

Τσίμπησε κιόλας τὸ ἀγκίστρι; Γιὰ νὰ δοῦμε. Προχωρῶ στὴν ἐρώτησι:

— Εἶσαι κι' ἐσύ;

— Φυσικά.

— Καί... ποιὸς εἶναι ὁ τυχεράκιας;

— Ὁ...κινηματογράφος!

— Διάβολε! Ἐννοοῦσα κάτι πιὸ ζωντανό.

— Ὑπάρχει πιὸ ζωντανὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο;

— Λέω πώς... πὼς (ἐλαφρὸς βήχας) ὑπάρχει.

— Ποιός;

— Ὁ ἄντρας... (Πάλι βήχας).

Ἀναγκάζεται νὰ συμφωνήση:

— Ναί. Εἶναι κι' οἱ ἄντρες... Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα πράγματα τῆς ζωῆς, ὅταν ὑπάρχη στὴ μέση ἔρωτας!

— Κι' ἐσὺ δὲν ἀγαπᾶς τὸν ἔρωτα;

Σκέφτεται λιγάκι καὶ καθὼς ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζη, τὰ μάτια της θαρρεῖς πὼς σκουραίνουν. Ὕστερα ὁμολογεῖ:

— Τὸν ἔρωτα ναί. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ ζωντανέψη στὰ μάτια μου τὸν ἔρωτα, δὲν ἔχει βρεθῆ. Δὲν τὸν βρῆκα ἀκόμη.

Τὸ μικρὸ σαλονάκι, καθὼς ἡ Σόνια σταματᾶ νὰ μιλᾶ, βυθίζεται στὴ σιωπὴ καὶ στὸ μισόφωτο.

Ἔξω τὸ δρομάκι ἔχει σκοτεινιάσει. Πουθενὰ δὲ φαίνεται διαβάτης.

Ὡστόσο, μέσα στὸ σιωπηλὸ σαλόνι, νοιώθεις νὰ σφύζουν ἡ ζωὴ καὶ τὰ νειᾶτα, ἡ ὀμορφιά, ἡ τέχνη, τὰ ὄνειρα κι' ἡ λαχτάρα γιὰ τὸ καλύτερο.

Ἡ παρουσία τῆς Σόνιας τὸ γεμίζει, ὅπως γεμίζει τὴν αἴθουσα τοῦ σινεμά, ὅταν παίζη στὸ πανί, ὅπως γεμίζει τὴν καρδιὰ τοῦ συνομιλητῆ μ' ἕνα της λόγο ἢ μ' ἕνα ἀθῶο χαμόγελο.

Τῆς σφίγγω τὸ χέρι.

— Γειά σου, Σόνια. Καί... ἄκου. Εἶδα πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ κερδίζουν μάχες. Δὲν εἶδα κανέναν ὅμως νὰ γίνεται συνταγματάρχης...πρὶν νὰ πάη φαντάρος. Σὲ σένα τὸ βλέπω γιὰ πρώτη φορά.

— Γιατί τὸ λές;

— Νά. Ἔγινες πρωταγωνίστρια σὲ 10 ταινίες πρὶν κλείσης τὰ 20. Λίγο τὄχεις; Μὲ τὸ καλὸ νὰ γίνης καί... στρατηγός. Γιατὶ θὰ γίνης.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁλόχαρη ἡ Σόνια Ζωΐδου ποζάρει γιὰ τὸ φωτογράφο τοῦ «Θησαυροῦ».

Ξαπλωμένη σὲ δυὸ πολυθρόνες, ἡ Σόνια μελετᾶ τὸν καινούργιο της ρόλο, ποὺ ὅπως λέει ἡ ἴδια θἆναι ὁ καλύτερος τῆς καρριέρας της.

Ἡ Ἀθήνα ποὺ φεύγει

ΧΡΩΜΑΤΑ
ΙΝΣΤΙΤΟΥ

»Ἕνας βέρος Ἀθηναῖος μὲ κατάλευκα μαλλιά,
συλλογιέται σὲ μιὰν ἄκρη τὴν Ἀθήνα τὴν παλιὰ
καὶ καθὼς τὴ νοσταλγεῖ,
ὅλο καὶ μονολογεῖ:
»Ἡ σκαπάνη κι' ἡ μπουλντόζα κάνει θραῦσι ἐντατικὰ
καὶ σαρώνει κάθε μέρα τὰ παληὰ τ' ἀρχοντικά,
ἀφανίζονται γαγιάτια,
μαρμαρένια σκαλοπάτια
καὶ παντοῦ, στὴν ἐποχή μας τό... «μπετὸν» παίρνει καὶ (δίνει
καὶ ἀγνώριστη ἡ Ἀθήνα καί... «τσιμέντο» πάει νὰ γίνη!

★

»Τὰ γνωστὰ τῆς Ὁμονοίας καὶ μεγάλα καφενεῖα
παραδίδονται κι' ἐκεῖνα στῆς σκαπάνης τὴ μανία
καὶ στὴ θέσι τους φυτρώνουν μεγαρόνες ξαφνικά,
μὲ ζαχαροπλαστειάκια καὶ μπαράκια κοσμικά...
Ἔτσι ἐκεῖ ποὺ ἐσυχνάζαν Ἀθηναῖοι σοβαροὶ
καὶ μὲ τὸν πολλὰ-βαρὺ
ἐπερνούσανε τὴν ὥρα,
βλέπεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον... ἐλαφρὲς ὑπάρξεις τώρα!

★

»Ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη μέρα κι' ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν (ἄλλη,
τὸν ρυθμό της καὶ τὴν ὄψι ὅλη ἡ πόλι μεταβάλλει...
Καὶ τὸν κόσμο τὸν ἀφήνει μὲ ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα
καὶ μὲ τὴ μεταβολή της στόχος γίνεται σχολίων,
γιατὶ ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχε, μέχρι χτὲς-προχθὲς ἀκόμα
κάποιο χρωματοπωλεῖον,
βλέπει, σήμερα, κανεὶς
κομμωτήριον τῆς μόδας κι' ἰνστιτοῦτο καλλονῆς!

★

»Στὸ σημεῖο ποὺ ὑπῆρχε κάποια μάντρα μιὰ φορὰ
καὶ σανὸ τροφοδοτοῦσε τοῦ μονίππου τὸν καρρᾶ,
βενζινάδικο φυτρώνει
καὶ γιὰ ἵππους συγκεντρώνει
λιμουζίνες νέων τύπων
κι' ἀρκετῶν δεκάδων ἵππων
καὶ προσφέρει ὑπηρεσίες εἰδικὲς καὶ γενικὲς
σὲ δεκάδες σωφερίνες... ἀεροδυναμικές!

★

»Πᾶνε, φεύγουν ἀπ' τὴ μέση καὶ τῆς Πλάκας οἱ ταβέρ-(νες
καὶ σὲ πολυκατοικίες μεταβάλλονται μοντέρνες
μὲ κομφὸρ καὶ «ρετιρὲ»
καὶ ὑπόγεια καμπαρέ!
Ἔτσι ἐκεῖ ποὺ συχνοβγαίναν οἱ παληοὶ θεοὶ σεργιάνι
καὶ τὰ πίνανε γιὰ γοῦρι, ταχτικὰ ἢ ἀραιά,
ἀπ' τὴν τζὰζ χαλάει ὁ κόσμος κι' ἀπὸ τὸ μπουζουκομάνι
καὶ τὸν πρῶτο λόγο ἔχουν τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ»!

★

»Τὰ παλιὰ τὰ σπίτια ὅλα μᾶς ἀφήνουνε γιὰ πάντα,
κι' ὅπου ἔβλεπες μπαλκόνι, βλέπεις σήμερα βεράντα,
ὅπου ἀντὶ γιὰ «γκαγκαρέους»
καὶ παλιοὺς νοικοκυραίους
συναντᾶς, αὐτὰ τὰ χρόνια,
νεαρὲς κονταμαλλοῦσες μὲ ἀντρίκια παντελόνια!

★

»Πᾶς σ' αὐτὰ τὰ ἴδια μέρη ὅπου ἔβλεπες συχνὰ
νὰ προβάλλουν στὸ μπαλκόνι κοριτσόπουλα σεμνὰ
καὶ σοῦ φεύγει τὸ κεφάλι
καὶ σοῦ κόβεται ἡ μιλιά,
γιατὶ βλέπεις νὰ προβάλλη
κάποιος νέος ντελικάτος μὲ ἀκούρευτα μαλλιά!
Καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισί του τὴν πολὺ ἐκκεντρική,
ὑποθέτεις ὅτι βλέπεις Ἰουλιέττα ἀρσενική!

★

»Τὸν κατήφορο ἐπῆρε ἡ Ἀθήνα δυστυχῶς,
μολονότι οἱ οἰκοδομές της... ἀνεβαίνουν συνεχῶς
καὶ κοντεύει ἀπὸ «γκάγκστερς» νὰ γεμίση ὡς τὰ μπούνια
κι' ἀπὸ δράκους ποὺ ἀπάγουν καὶ κορίτσια ἀπὸ τήν... (κούνια!
Τῆς φρικτῆς ξενομανίας κάθε μέρα πέφτει θῦμα
καὶ παρ' ὅλο ποὺ διαβάζεις «Σόδα μπὰρ» σὲ κάθε βῆμα,
ὅση... σόδα κι' ἂν ρουφήξης, διόλου δὲν τὴ συγχωρεῖς
καὶ τὰ τόσα τὰ τρωτά της νά... χωνέψης δὲ μπορεῖς!»

Εικονογράφισις
Αλκ Γάλλια ὁ Συνεργάτης Γ.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Ινβερνίτσιο

ΤΟ ΦΙΛΙ της πεθαμένης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Ἀλφόνσος φιλάει τὴ «νεκρὴ» ἀδελφή του, νοιώθει ἕνα ἐλαφρὸ φρικίασμα τῶν χειλιῶν της καὶ πείθεται ἀμέσως πὼς ἡ Κλάρα εἶναι ζωντανή. Παρ' ὅλες δὲ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν ἄλλων, ποὺ πιστεύουν πὼς ἔπαθε παραίσθησι, τὴν μεταφέρει στὸ ἀπόμερο σπιτάκι τοῦ σωφέρ. Ἐκεῖ τὴν περιποιεῖται ὅσο μπορεῖ κι' ἡ Κλάρα ξαναγυρίζει σὲ λίγο στὴ ζωή. Γιατὶ ἡ Νάρα τῆς εἶχε δώσει ἕνα δυνατὸ ναρκωτικό, ὥστε νὰ τὴ νομίσουν γιὰ νεκρὴ καὶ να τὴ θάψουνε. Στὴν ἀρχή, εἶναι πολὺ ἀδύνατη καὶ κινδυνεύει ἀκόμη ἡ ζωή της καὶ τὸ μυαλό της. Σιγὰ σιγὰ ὅμως γίνεται καλά. Ὁ Ἀλφόνσος τῆς φανερώνει τότε ὅ,τι ἔγινε, κι' αὐτὴ πάλι τοῦ διηγεῖται τὸ δρᾶμα ποὺ πέρασε μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὴ φιλενάδα της καὶ τὴν ἀπόπειρά τους νὰ τὴ στείλουν στὸν τάφο, ζωντανή. Ὁ Ἀλφόνσος ὁρκίζεται νὰ τιμωρήση τοὺς δύο ἐνόχους. Ὡστόσο, στὸ μεταξύ, δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς ὅτι ζῆ ἡ Κλάρα, γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψη ἡ ἴδια κι' ἡ κόρη της ποὺ βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ πατέρα της. Μὴ θέλοντας ἀκόμα νὰ φανερώση ὅλη τὴν ἀλήθεια στὴν ἀδύνατη Κλάρα, ὁ ἀδελφός της τὴ βεβαιώνει πὼς ἡ Λίλια βρίσκεται μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της στὸ Τουρῖνο κι' ὅτι περνάει καλὰ καὶ ἥσυχα, τῆς ὑπόσχεται δὲ νὰ τῆς τὴν φέρη γρήγορα.

7ον

Ἡ ζωὴ θὰ περνοῦσε ἥσυχα καὶ γλυκὰ στὸ ἀπόμερο ἐκεῖνο σπιτάκι, μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι, ἂν ἡ Κλάρα δὲν ἀγωνιοῦσε γιὰ τὴν κόρη της. Γιατὶ δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ τῆς κρύψουν περισσότερο τὴν ἀλήθεια: Ἤξερε πὼς ἡ Λίλια βρισκότανε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της.

Ὁ Νάννι, δασκαλεμένος ἀπ' τὸν Ἀλφόνσο, τῆς ἔφερνε κάθε μέρα καλὲς εἰδήσεις γιὰ τὴ μικρούλα — ἐνῶ, πραγματικά, ὅπως ξέρουμε, αὐτὴ βρισκότανε μακρυά, στὸ ἐξωτερικό. Ὡστόσο ἡ κόμησσα δὲν ἡσύχαζε κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ ξαναβρῆ τελείως τὶς δυνάμεις της γιὰ νὰ ξαναδῆ τὴν κορούλα της, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά, μέσ' ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο.

Μιὰ μέρα, ἡ Κλάρα καθότανε στὸ παράθυρο, μελαγχολική. Ἡ Ἰνὲς τῆς κρατοῦσε συντροφιὰ κι' ἔφτιανε συγχρόνως ἕνα σκουφάκι. Κάθε τόσο, τὴν κύτταζε μὲ τὰ γλυκὰ καὶ χαϊδευτικά της μάτια.

— Ἀργεῖ ὁ Ἀλφόνσος... εἶπε κάποια στιγμὴ ἡ κόμησσα. Ποιὸς ξέρει τί ἐμπόδια θὰ βρῆκε γιὰ νὰ δῆ τὴ μικρή μου Λίλια... Ἂν ἤξερες, Ἰνές, τί ὄμορφη ποὺ εἶναι καὶ τί χαριτωμένη ὅταν προφέρη τὰ πρῶτα λογάκια της!...

Ἡ Ἰνὲς ἄκουγε μὲ συγκίνησι. Θὰ γινόταν κι' αὐτὴ σὲ λίγο μητέρα, κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ καταλαβαίνη καλύτερα τὸ μαρτύριο, ποὺ περνοῦσε ἡ Κλάρα.

— Ποιὸς θὰ τῆς μιλάη τώρα γιὰ τὴ μαμά της; πρόσθεσε ἡ Κλάρα, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ της. Ἴσως οἱ ἄγγελοι... καὶ στ' ὄνειρό της θὰ μοῦ στέλνη μὲ τὰ χεράκια της χίλια φιλιά!

— Θὰ τὴν ξαναδῆς γρήγορα, τὴν παρηγόρησε ἡ Ἰνές. Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ὁ Ἀλφόνσος.

— Τὰ ἐλπίζω ὅλα ἀπ' τὸν ἀδελφό μου... Σωστὰ λέει πὼς ἐγὼ εἶμαι πιὰ νεκρὴ γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὴν κοινωνία... Δὲ θὰ ξαναπαρουσιαστῶ, παρὰ μόνο ὅταν ὑπάρξη ἀνάγκη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄκουσαν τ' αὐτοκίνητο ποὺ ἔφερνε τὸν Ἀλφόνσο.

Ἡ Ἰνὲς πήδησε ὄρθια. Ἡ Κλάρα θέλησε νὰ σηκωθῆ κι' αὐτή, ἀλλ' ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀδύνατη καὶ ξανάπεσε στὴν πολυθρόνα της, καρφώνοντας τὰ μάτια της στὴν πόρτα μὲ λαχτάρα.

Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνη ὁ Ἀλφόνσος, ἕνα χαμόγελο χαρᾶς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της.

— Ἦρθες, ἐπιτέλους! φώναξε ἡ Ἰνές. Σὲ περιμέναμε ἀνυπόμονα. Ἔλα νὰ παρηγορήσης τὴν Κλάρα.

Ὁ Ἀλφόνσος φίλησε τὴ γυναῖκα του. Ὕστερα πλησίασε τὴν ἀδελφή του, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὄσφιξε στὰ δικά του.

— Λοιπόν, τὴν εἶδες; τὸν ρώτησε ἐκείνη μ' ἀγωνία, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

— Ναί, τὴν εἶδα.. Ἡσύχασε, θὰ στὰ πῶ ὅλα!

Ὁ Ἀλφόνσος ἔβαζε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Ἔπρεπε νὰ λέη ψέμματα διαρκῶς, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνη τὴν ἀδύνατη καὶ εὔθραυστη ἐκείνη γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς ξαναδίνη ἐλπίδες. Ἂν μάθαινε ξαφνικὰ ἡ κόμησσα πὼς ἡ κόρη της βρισκότανε τόσο μακρυά της, θὰ πέθαινε ἀπ' τὸν πόνο της. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὴν προετοιμάσουν γιὰ τὴ σκληρὴ ἀλήθεια καὶ νὰ περιμένουν ν' ἀναρρώση τελείως πρὶν πάρουν μιὰ ἀπόφασι.

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Ἀλφόνσος δὲν εἶχε μπορέσει νὰ μάθη στὴν πόλι τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο, ὅτι ὁ κόμης βρισκόταν ἀκόμα στὸ Παρίσι. Ὡστόσο βεβαίωσε τὴν ἀδελφή του:

— Μπόρεσα νὰ δῶ τὴ Λίλια, ἐνῶ ἔβγαινε μὲ τὴ γκουβερνάντα της. Πλησίασα κι' εἶπα σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα πὼς ἤμουν ζωγράφος, πὼς μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ ὀμορφιὰ τῆς κοπελλίτσας ποὺ εἶχε μαζί της, καὶ πὼς ἤθελα πολὺ νὰ τῆς δώσω ἕνα φιλί.

— Τὴ φίλησες;... Τὴ φίλησες; φώναξε ἡ κόμησσα, κλαίγοντας. Ἄχ, δός μου αὐτὸ τὸ φιλί, ποὺ προέρχεται ἀπ' τὴν κόρη μου!

Παραληρῶντας σχεδόν, ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφό της κι' ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὰ δικά του, σὰ νὰ μποροῦσε ἀληθινὰ νὰ βρῆ ἐκεῖ μιὰ ἀνάσα τοῦ παιδιοῦ της.

Καϋμένη μητέρα! Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τῆς διαλύση αὐτὴ τὴν ψευδαίσθησι;...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α΄.

Ὁ γέρος συμβολαιογράφος τῆς κόμησσας Κλάρας βρισκόταν ἕνα πρωῒ στὸ γραφεῖο του, ὅταν ζήτησε νὰ τὸν δῆ ἕνας νέος, γιὰ νὰ τοῦ μιλήση γιὰ κάτι ἐπεῖγον.

Τὸν δέχθηκε ἀμέσως. Ἦταν ἕνα ὡραῖο παλληκάρι, χλωμό, μὲ σοβαρὴ καὶ μελαγχολικὴ ἔκφρασι. Κάθησε στὴν πολυθρόνα ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ συμβολαιογράφος, καὶ μπῆκε ἀμέσως στὸ θέμα του:

— Εἶμαι ὁ ἀδελφὸς τῆς κόμησσας Κλάρας Ραμπάλντι, εἶπε.

— Ἐσεῖς! φώναξε ὁ γέρος. Ὤ, δὲ φαντάζεσθε πόσο χαίρομαι ποὺ σᾶς βλέπω!... Μὰ γιατί νὰ μὴν ἔρθετε νωρίτερα;...

Καὶ κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

— Ἔφτασα πάντως ἐγκαίρως γιὰ νὰ ἐμποδίσω ἕνα φριχτὸ ἔγκλημα! δήλωσε ὁ Ἀλφόνσος, μὲ βαθειὰ συγκίνησι.

Ὁ συμβολαιογράφος τὸν κύτταξε μ' ἀνησυχία καὶ τρόμο.

— Τί ἐννοεῖτε; μουρμούρισε. Πέστε μου γρήγορα τί συνέβη!

— Ἡ ἀδελφή μου εἶναι ζωντανή, πρόφερε ὁ νέος.

Ὁ γέρος ἀναπήδησε στὸ κάθισμά του. Νόμισε πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ τρελλό... Ὁ Ἀλφόνσος κατάλαβε τὴ σκέψι του.

— Μὴ μὲ κυττάζετε μ' αὐτὸ τὸ ὕφος, εἶπε. Ἔχω τὰ λογικά μου πολὺ ἐν τάξει! Ἂν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ μ' ἀκούσετε, θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς κάνη ν' ἀνατριχιάσετε...

Ὁ γέρος ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος. Χοντρὲς στάλες ἱδρῶτα γυάλιζαν στὸ μέτωπό του.

Ὁ νέος τοῦ διηγήθηκε μὲ συντομία ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

— Ἄ, τοὺς κακούργους! μουρμούρισε ἐκεῖνος. Μὰ ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος. Δὲ θ' ἀφίση ἀτιμώρητο ἕνα τέτοιο ἔγκλημα..

— Τὸ ἐλπίζω! Ξέρετε ποῦ βρίσκεται τώρα ὁ κόμης;

— Ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ κείνη τὴν ἄθλια, ποὺ τὸν κατάστρεψε.

— Καὶ πῆρε μαζί του τὴ Λίλια; Ὡστόσο ἡ ἀδελφή μου μοῦ εἶπε πὼς σᾶς εἶχε παραδώσει μιὰ δήλωσι, γιατὶ τὴ βασάνιζε ἕνα πένθιμο προαίσθημα καὶ δὲν ἤθελε, σὲ περίπτωσι ξαφνικοῦ θανάτου της, νὰ μείνη ἡ κόρη της στὰ χέρια τοῦ ἄντρα της...

— Δὲ σᾶς εἶπε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο; Ὅτι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πῆγε στὸ σπίτι του, τὴν ἀνάγκασε αὐτὸς νὰ ὑπογράψη ἕνα χαρτί, χωρὶς νὰ τῆς ἀφίση καιρὸ νὰ τὸ διαβάση; Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ χαρτί, ἐμπιστευότανε τὴ μικρὴ στὸν πατέρα της καὶ τὸν ὥριζε κηδεμόνα της καὶ διαχειριστὴ τῆς περιουσίας της. Εὐτυχῶς, ὁ κόμης δὲ μπόρεσε ἀκόμα νὰ βάλη στὸ χέρι τὴν περιουσία τῆς κόμησσας, γιατὶ ἀπαιτοῦνται πρῶτα ὡρισμένες νομικὲς διατυπώσεις...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ συμβολαιογράφου. Τοὔφερνε ἕνα ἐπεῖγον γράμμα.

— Μοῦ τὄδωσε μιὰ γυναῖκα καὶ περιμένει ἀπάντησι, τοῦ ἐξήγησε.

Ὁ γέρος ἄνοιξε τὸ γράμμα, τὸ διάβασε γρήγορα κι' ἔγινε κατάχλωμος.

— Διαβᾶστε καὶ σεῖς... εἶπε στὸν Ἀλφόνσο, δίνοντάς του το.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἔλεγε:

«Κύριε συμβολαιογράφε. Εἶμαι, ἢ μᾶλλον ἤμουν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἡ γκουβερνάντα τῆς κόρης τῆς δυστυχισμένης κόμησσας Ριμπάλντι. Σᾶς παρακαλῶ νάρθῆτε ἀμέσως νὰ μὲ δῆτε, γρήγορα ὅμως, γιατὶ δὲ μοῦ μένει παρὰ λίγων ὡρῶν ζωή. Ἔχω νὰ σᾶς πῶ πράγματα πολὺ σπουδαῖα».

— Πᾶμε ἀμέσως, εἶπε ὁ Ἀλφόνσος μὲ ταραχή. Θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας.

Ὁ συμβολαιογράφος κάλεσε τὸν ὑπάλληλό του.

— Ἂς περάση ἡ γυναῖκα ποὺ ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα, διέταξε.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, παρουσιάστηκε μιὰ γυναῖκα μαυροφορεμένη, χλωμή, μ' ἕνα μαντῆλι στὸ κεφάλι.

— Ἐσεῖς φέρατε αὐτὸ τὸ γράμμα; τὴ ρώτησε ὁ γέρος.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ τὄγραψα ἐγώ, ὅπως μοῦ τὸ ὑπαγόρεψε ἡ ἀδελφή μου, ἡ Τζουστίνα, γιατὶ εἶναι βαρυὰ ἄρρωστη, στὸ σπίτι μου.

— Πᾶμε ἀμέσως νὰ τὴ δοῦμε!

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, εἶχαν φτάσει σ' ἕνα φτωχόσπιτο.

Ἡ κάμαρα τῆς ἄρρωστης ἦταν μικρή, ἀλλὰ καθαρή. Ἡ Τζουστίνα κειτότανε στὸ κρεβάτι, κατάχλωμη. Μὰ δὲ φαινόταν ἑτοιμοθάνατη. Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνη ὁ συμβολαιογράφος, ἕνωσε τὰ χέρια της καὶ εἶπε μὲ λυγμοὺς στὴ φωνή:

— Εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε. Φοβόμουν μήπως ἀρνηθῆτε, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς παράστησα σοβαρώτερη τὴν κατάστασί μου. Μὲ συγχωρῆτε!

— Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ γέρος μὲ μιὰ χειρονομία. Μιλῆστε ἐλεύθερα, καλή μου γυναῖκα.

— Μά... ὁ κύριος;... πρόφερε ἡ Τζουστίνα, κυττάζοντας μ' ἀνησυχία τὸν Ἀλφόνσο.

— Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε μπροστά του. Ἔχει μεγαλύτερα δικαιώματα ἀπὸ μένα νὰ σᾶς ἀκούση.. γιατὶ εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς κόμησσας Ραμπάλντι!

Ἡ Τζουστίνα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ τραύλισε, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα:

— Ὤ, κύριε, γιατί ἤρθατε τόσο ἀργά;

Ὁ Ἀλφόνσος ἔτρεμε. Ὡστόσο ἀπάντησε μὲ σοβαρὴ φωνή:

— Πατὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν τιμωρία!

— Ναί, ναί, πρέπει νὰ τιμωρήσετε ἐκείνη τὴν ἄθλια, τὴ Νάρα, ποὺ σκότωσε τὴν καλή μου κυρία καὶ θέλει νὰ κάνη τὸ ἴδιο καὶ γιὰ

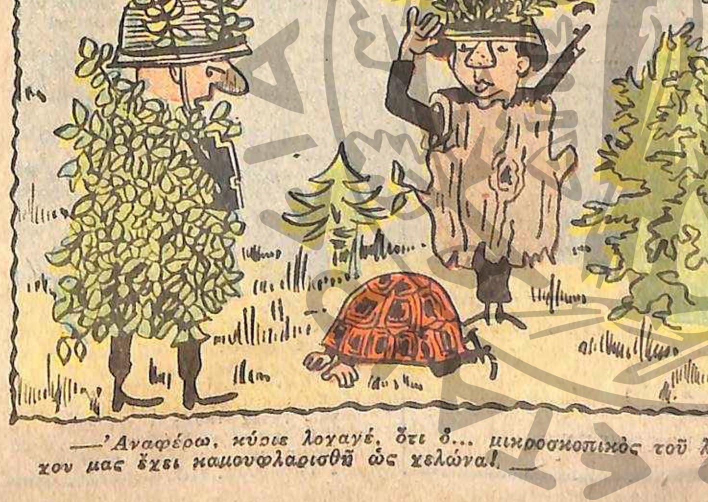

—'Αναφέρω, κύριε λοχαγέ, ὅτι ὁ... μικροσκοπικὸς τοῦ λόχου μας ἔχει καμουφλαρισθῆ ὡς χελώνα! —

τὴν καϋμένη τὴ Λίλια!

Ὁ συμβολαιογράφος κι' ὁ 'Αλφόνσος ταράχθηκαν.

— Ξέρετε ποῦ βρίσκεται ἡ μικρή; ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Ἂν τὄξερα, θἄμουν ἐδῶ τώρα;... Εἶχα ὁρκιστῆ στὴ μακαρίτισσα νὰ προσέχω πάντα τὴν κόρη της, νὰ δώσω καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα γι' αὐτήν... Ἀκοῦστε, λοιπόν, τί συνέβη!

»Πρὶν ἀκόμα γίνη ἡ κηδεία τῆς κυρίας μου, ὁ κόμης μὲ πῆρε μαζί του στὸ μέγαρό του, καθὼς καὶ τὴ Λίλια. Ἡ μικρούλα ἔκλαιγε, ζητοῦσε τὴ μαμᾶ της. Κι' ὅταν ἐκείνη ἡ ἀδιάντροπη χορεύτρια θέλησε νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς σύστησε νὰ μὴν κλαίη γιατὶ θὰ εἶχε πιὰ αὐτὴ γιὰ μαμᾶ, ἡ Λίλια ἔβαλε ἀκόμα δυνατώτερα κλάματα κι' ἔχωσε τὰ νύχια της στὰ μάγουλα τῆς ἄθλιας γυναίκας.

»— Φίδι! μουρμούρισε ἐκείνη μὲ λύσσα. Δαγκάνεις, σὰν τὴ μητέρα σου! Μὰ θὰ σὲ λυώσω, ὅπως ἔλυωσα κι' ἐκείνη!

Ὁ 'Αλφόνσος κι' ὁ συμβολαιογράφος ἔβγαλαν μιὰ κραυγὴ φρίκης.

— Κι' ὁ κόμης;... εἶπε ὁ δεύτερος.

— Δὲν ἦταν ἐκεῖ, ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Ἆ, ναί! Εἶχε ἔρθει στὸ γραφεῖο μου, νὰ μοῦ δείξη τὸ χαρτί, ποὺ εἶχε ὑπογράψει ἡ κόμησσα χωρὶς νὰ τὸ διαβάση, καὶ ποὺ τοῦδινε ἀπόλυτα δικαιώματα στὴ Λίλια καὶ στὴν περιουσία της...'Εγὼ ὅμως, ξέροντας ὅσα εἶχαν προηγηθῆ, τοῦ δήλωσα πὼς δὲ θἄδινα οὔτε μονόλεπτο προτοῦ βεβαιωθῶ πὼς ὁ θάνατος τῆς κόμησσας ἦταν φυσικός. Τὸν πληροφόρησα ἀκόμα πὼς εἶχα στὰ χέρια μου τὴ διαθήκη της, μὲ τὴν ὁποία ἄφηνε τὴ μισὴ περιουσία της σ' ἕναν ἄλλο.

— Φαντάζομαι τὴ μανία του! φώναξε ἡ Τζουστίνα. Γι' αὐτό, ὅταν γύρισε σπίτι, βλαστημοῦσε κι' ἔσπαζε ὅ,τι εὕρισκε μπροστά του... Διάταξε νὰ ἑτοιμάσουν τὶς βαλίτσες, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ φύγαμε.

— Σᾶς πῆραν μαζί τους;

— Ναί, γιατὶ κατάλαβαν πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ ἡσυχάσουν τὴ Λίλια, ποὺ κρεμιότανε στὸ λαιμό μου καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωριστῆ ἀπὸ μένα. Μὰ εἶχαν τὸ σχέδιό τους... Πρὶν προχωρήσω ὅμως, πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ: Μήπως ἔγινε νεκροψία στὴ δύστυχη τὴν κυρία μου;

Ὁ 'Αλφόνσος κι' ὁ γέρος ἀντάλλαξανε μιὰ ματιά. Ὕστερα ὁ δεύτερος εἶπε:

— 'Ετοιμαστῆτε, Τζουστίνα, γιὰ μιὰ ἀνέλπιστη ἔκπληξι, ποὺ θὰ σᾶς παρηγορήση...

Ἡ ἄρρωστη κύτταξε τοὺς δυὸ ἄντρες, μὲ μάτια, ποὺ λάμπανε ἀπὸ περιέργεια.

— Τζουστίνα, πρόφερε σοβαρὰ ὁ 'Αλφόνσος, θὰ κρατήσετε ἕνα μυστικό, ποὺ θὰ σᾶς ἐμπιστευθοῦμε:

— Μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου, κύριε! Σᾶς τ' ὁρκίζομαι σ' ὅ,τι ἔχω πιὸ ἱερό...

— Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ἡ κυρία σας, ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφή, εἶναι ζωντανή!

Ἡ ἄρρωστη γούρλωσε τὰ μάτια της. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε ἄσπρο σὰν τὸ σεντόνι της.

— Εἶν' ἀλήθεια;... τραύλισε. Δὲ μὲ κοροϊδεύετε;... Ζῆ ἡ καλή μου κυρία;

— Ναί. Ἡσυχᾶστε ὅμως...

— Ὢ, ἂν ξέρατε τί αἰσθάνθηκα, μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ εἴπατε ἔτσι ξαφνικά!... Μοῦ φάνηκε πὼς θὰ πέθαινα ἀπὸ εὐτυχία... Θὰ ξαναδῶ λοιπὸν τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς κυρίας μου; Ὤ, ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος... καὶ δὲ συγχωρεῖ τοὺς κακούργους!... Πότε θὰ μπορέσω νὰ τὴ δῶ;

— Ὄχι τώρα, γιατὶ πρέπει νὰ μείνη ἀκόμα νεκρὴ γιὰ ὅλους, εἶπε ὁ 'Αλφόνσος.

Ἡ Τζουστίνα τὸν κύτταξε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη. Κι' ὁ νέος τῆς ἐξήγησε:

— Ἂν ἐκείνη ἡ γυναῖκα μάθη πὼς ζῆ ἀκόμα ἡ ἀδελφή μου, ἡ μικρὴ θἆναι ἴσως χαμένη!

— Ναί, ἀλήθεια! Πρέπει νὰ σώσουμε τὴ Λίλια...

— Καὶ θὰ τὴ σώσουμε, δήλωσε ἤρεμα ὁ συμβολαιογράφος. Πέστε μας ὅμως ὅσα ξέρετε.

Β΄.

Ἡ Τζουστίνα ἀναστέναξε κι' ἄρχισε τὴ διήγησί της:

— Ὁ κόμης εἶχε βγάλει εἰσιτήρια γιὰ τὸ Μιλάνο. Ἤμαστε μόνοι, σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως. Ὁ κόμης κι' ἡ Νάρα μιλοῦσαν σιγά, σὲ μιὰ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν ἤξερα. Δὲν καταλάβαινα λέξι. Μὰ οἱ ματιὲς ποὺ ρίχνανε σὲ μένα καὶ στὴ μικρούλα, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὴν ἀγκαλιά μου, δὲ μ' ἀρέσανε καθόλου...

»Εἶχε ἀρχίσει νὰ μ' ἀποκοιμίζη ἡ κίνησι τοῦ τραίνου, ὅταν μὲ ξύπνησε ὁ κόμης.

»— Φτάσαμε, μοῦ εἶπε. Θὰ κατεβοῦμε. Πάρε τὴ μικρή, κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τὰ πράγματά μας.

»— Φτάσαμε κιόλας στὸ Μιλάνο; ρώτησα.

»— Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς θὰ πηγαίναμε στὸ Μιλάνο; παρατήρησε ἀπότομα ἡ Νάρα.

»— Κανείς.. Ἔτσι μοῦ φάνηκε...

»Δὲ μοῦ ἀπαντήσανε. Κατεβήκαμε ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ βγήκαμε ἀπ' τὸ σταθμό. Σὲ λίγο, εἴχαμε φτάσει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἀφοῦ μᾶς δώσανε δωμάτια, κατεβήκαμε νὰ φᾶμε.

»Ἡ Λίλια εἶχε ξυπνήσει, ἔκλαιγε πάλι καὶ φώναζε τὴ μαμᾶ της.

»— Πάρε την καὶ πήγαινέ την μιὰ βόλτα στὸ διάδρομο, γιὰ νὰ ἡσυχάση, μὲ διάταξε ὁ κόμης.

»Ὑπάκουσα. Βγαίνοντας, ἄκουσα τὴ Νάρα νὰ λέη σιγά:

»— Ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε...

»Γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν εἶδα ν' ἀνοίγη ἕνα βαλιτσάκι ποὺ εἶχε πάρει μαζί της. Βλέποντας πὼς τὴν κύτταζα, μοῦ φώναξε θυμωμένα:

»— Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἴπανε; Πήγαινε ἔξω!...

»Βγῆκα στὸ διάδρομο, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Μὲ φιλιὰ καὶ χάδια, κατώρθωσα νὰ παρηγορήσω τὴ Λίλια.

»Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, βγῆκε ὁ κόμης καὶ μοῦ εἶπε, μ' ἕνα τόνο παράξενα εὐγενικό:

»— Ἔλα νὰ φᾶμε, Τζουστίνα. Θὰ πεινάη κι' ἡ Λίλια.

»Ὑπάκουσα. Ἡ Νάρα καθότανε κιόλας στὸ τραπέζι. Ὁ κόμης μοὔδειξε τὴ διπλανὴ θέσι, χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη.

»Κάθησα καὶ πῆρα τὴ Λίλια στὰ γόνατά μου. Μπροστά μου, πάνω στὸ τραπέζι, ὑπῆρχε ἕνα πιάτο σούπα, ὅμοιο μὲ κεῖνα ποὺ εἶχαν ὁ κόμης καὶ ἡ χορεύτρια. Τάϊσα ἀπ' αὐτὸ τὴ μικρή, ἐνῶ ἡ Νάρα κι' ὁ κόμης τρώγανε, ἀμίλητοι. Ἔφαγα ὕστερα τὴν ὑπόλοιπη σούπα ποὺ εἶχα στὸ πιάτο μου. Μοῦ φάνηκε κάπως ἁλμυρή, ἀλλὰ δὲν ἔδωσα σημασία.

»Μᾶς σερβίρισαν ὕστερα κρέας. Πρὶν ὅμως τελειώσουμε τὸ φαγητό, ἡ Λίλια ἀποκοιμήθηκε. Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἔνοιωθα κατακουρασμένη, τὰ μάτια μου κλείνανε κάθε στιγμή.

»— Μοῦ φαίνεται πὼς νυστάζεις πολύ, Τζουστίνα, μοῦ εἶπε ὁ κόμης. Θἆναι ἀπ' τὸ ταξίδι... Πήγαινε νὰ πλαγιάσης, γιατὶ πρέπει νὰ φύγουμε νωρὶς τὸ πρωΐ.

»Σηκώθηκα μὲ κόπο. Τὰ γόνατά μου λυγίζανε. Ἡ Λίλια κοιμότανε βαθυά.

»Ἕνας καμαριέρης μᾶς πῆγε στὴν κάμαρά μας. Ἡ Νάρα κι' ὁ κόμης θὰ μένανε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

»Ἔγδυσα τὴ Λίλια, δίχως νὰ ξυπνήση, καὶ τὴν ξάπλωσα στὸ ἕνα κρεβάτι.

»Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς κατάφερα νὰ γδυθῶ κι' ἐγώ... Τὰ βλέφαρά μου ἦταν βαρυά, σὰν μολυβένια. Μόλις πλάγιασα, ἀποκοιμήθηκα ἀμέσως...

»Ὅταν ξύπνησα, τὸ πρωΐ, βρῆκα ἀδειανὸ τὸ ἄλλο κρεβάτι. Τί σήμαινε αὐτό; Ποιὸς εἶχε πάρει τὴ μικρή;... Πήδησα ὄρθια, ντύθηκα βιαστικὰ κι' ἔτρεξα στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἦταν ἀδειανό, μὲ τὰ κρεβάτια ἀπείραχτα. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ βαλίτσα, τίποτα!

»Φώναξα τὸν καμαριέρη. Βλέποντάς με, ἐκεῖνος γέλασε καὶ μοῦ εἶπε εἰρωνικά:

»— Κοιμηθήκατε μὲ τὴν ψυχή σας!...

»— Ποῦ εἶναι τ' ἀφεντικά μου; τὸν ρώτησα, κατάπληκτη, ἀναστατωμένη.

»— Τ' ἀφεντικά σας; Φύγανε ἀπὸ νωρίς, ἐνῶ ἐσεῖς ροχαλίζατε!

»— Φύγανε;... τραύλισα, νοιώθοντας ἕνα κόμπο νὰ μοῦ σφίγγη τὸ λαιμό.

»— Γιατί σᾶς φαίνεται παράξενο; Προσπάθησαν νὰ σᾶς ξυπνήσουνε, ἀλλὰ δὲ μπορέσανε. «Ἡ καϋμένη ἡ γυναῖκα! εἶπε ὁ κύριός σας. Εἶχε τόσες νύχτες νὰ κοιμηθῆ... Ἂς τὴν ἀφίσουμε νὰ ἡσυχάση. Ἔτσι κι' ἔτσι, δὲν ἐπρόκειτο νἄρθῆ μαζί μας». Μοῦ ἀνάθεσε ὕστερα νὰ σᾶς πῶ νὰ γυρίσετε στὸν τόπο σας κι' ἄφησε κάτω στὸ γραφεῖο κάτι λεφτὰ γιὰ σᾶς.

»Ἔπεσα σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔβαλα τὰ κλάματα.

»— Μὰ τί πάθατε, καλή μου γυναῖκα; μὲ ρώτησε μ' ἀπορία ὁ καμαριέρης.

»Κατάλαβα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσω, νὰ φανερώσω τὸ μυστικό μου σ' ἕνα ξένο... Πῶς μποροῦσα ἄλλωστε νὰ κατηγορήσω τὸν κόμητα: Μήπως δὲν ἦταν δικαίωμά του νὰ μ' ἀφίση καὶ νὰ φύγη μὲ τὴν κόρη του;... Ἂν ἔλεγα πὼς μοῦ εἴχανε δώσει ναρκωτικό, γιὰ νὰ κοιμηθῶ βαρυά, θὰ γελοῦσαν ὅλοι μαζί μου. Ἴσως καὶ νὰ μὲ ὑποπτεύονταν...

»Σώπασα, λοιπόν, κατέβηκα στὸ γραφεῖο καὶ πῆρα ἕνα φάκελλο μὲ λεφτά, ποὺ μοῦ εἶχε ἀφίσει ὁ κόμης. Ὕστερα ρώτησα τὸν καμαριέρη, κάνοντας τὴν ἀδιάφορη:

»— Μήπως ξέρετε ποῦ πήγανε τ' ἀφεντικά μου;

»— Δὲ σᾶς τὸ εἴχανε πῆ;...

»— Δὲ σκέφθηκα νὰ τοὺς ρωτήσω, γιατὶ δὲ φανταζόμουνα πὼς θὰ μ' ἔπαιρνε ἔτσι ὁ ὕπνος καὶ πὼς δὲ θὰ τοὺς ἔβλεπα ὅταν θὰ φεύγανε...

»— Τοὺς συνώδεψα ὡς τὸ σταθμὸ κι' ἄκουσα τὴν κυρία νὰ λέη γαλλικὰ στὸν κύριο: «Πρέπει νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο». Ὕστερα, βλέποντας πὼς ἤμουν κοντά τους, σώπασε. Μὰ ἐγὼ ἔκανα πὼς δὲν εἶχα καταλάβει λέξι, καὶ πείσθηκαν ἔτσι πὼς δὲ θἄξερα γαλλικά. Μοῦ δώσανε ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ καὶ φύγανε.

»Δὲν ἔκανα ἄλλες ἐρωτήσεις στὸν καμαριέρη. Καταλάβαινα, ἄλλωστε, πὼς δὲ θἄξερε νὰ μοῦ πῆ τίποτ' ἄλλο... Πρὶν φύγω ὅμως, τοὔδωσα τὸ φάκελλο μὲ τὰ λεφτά.

»— Δὲ μοῦ χρειάζονται, τοῦ εἶπα. Θὰ μ' εὐχαριστήσης πολὺ ἂν τὰ πάρης...

»Μὲ κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια. Ἴσως νὰ μὲ πέρασε γιὰ τρελλή... Μὰ δὲν ξέρω γιατί, τὰ λεφτὰ ἐκεῖνα μοῦ καίγανε τὰ χέρια!

»Γύρισα ὕστερα μὲ τὸ τραῖνο στὴ Φλωρεντία. Εἶχα σκοπὸ νἄρθῶ ἀμέσως νὰ σᾶς βρῶ, κύριε συμβολαιογράφε, ἀλλ' ἀρρώστησα, ἴσως ἀπ' τὶς συγκινήσεις ποὺ εἶχα περάσει. Καὶ μόνο σήμερα μπόρεσα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

»Τώρα, κύριοι, σᾶς τὰ εἶπα ὅλα... Ἡ εἴδησι ποὺ μοῦ ἀναγγείλατε γιὰ τὴν κόμησσα, μ' ἔκανε καλά! Δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ τὴν ξαναδῶ... καὶ νὰ τιμωρηθῆ ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος, ποὺ θέλησε νὰ τὴ θάψουνε ζωντανή!

Ὁ 'Αλφόνσος κι' ὁ συμβολαιογράφος σηκώθηκαν.

— Ἔννοια σας, καὶ δὲ θ' ἀργήση νἄρθῆ ἡ μέρα τῆς τιμωρίας, εἶπε ὁ δεύτερος μὲ σταθερὸ κι' ἀποφασιστικὸ τόνο. Νἆσαστε βέβαιη πὼς θὰ σᾶς ἀνταμείψουμε γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σας.

Ἡ Τζουστίνα ἔκλαιγε.

— Ἡ ὡραιότερη ἀνταμοιβὴ γιὰ μένα θὰ ἦταν νὰ ξαναδῶ τὴν κυρία μου!

— Θὰ τὴν ξαναδῆτε, ἀλλ' ὄχι σήμερα. Θὰ ξανάρθω αὔριο ἐδῶ... γιατὶ ἔχω στὸ μυαλό μου κάποια ἰδέα, ποὺ θέλω νὰ τὴν πραγματοποιήσω. Μὴν πῆτε ὅμως λέξι σὲ κανένα, οὔτε καὶ στὴν ἀδελφή σας.

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι, κύριοι, δὲ θὰ μιλήσω! Μείνετε ἥσυχοι.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ οἱ δυὸ ἄντρες, ὁ 'Αλφόνσος εἶπε στὸ συμβολαιογράφο:

— Ἀλλοίμονο! Ἡ καϋμένη ἡ Λίλια εἶναι χαμένη!...

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι ἀκόμα, ἀπάντησε. Πρέπει ὅμως νὰ ἐνεργήσουμε ἀμέσως, κι' ἡ Τζουστίνα θὰ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη... Μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, 'Αλφόνσο:

— Ἀπόλυτη! Σὰ νἆσαστε πατέρας μου.

— Θὰ μ' ἀφίσετε νὰ τελειώσω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

— Μόνος σας;

— Ὄχι. Θέλω ὁπωσδήποτε τὴ συνεργασία σας, ὅπως καὶ τῆς ἀδελφῆς σας.

— Μὰ τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;...

— Μὴ μοῦ κάνετε ἄλλες ἐρωτήσεις γιὰ τὴν ὥρα. Ἀφῆστε μου ἀπόλυτη ἐλευθερία, καὶ νἆσαστε σίγουρος πὼς θὰ πᾶνε ὅλα καλά... Τώρα ποὺ θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας, προειδοποιῆστε τὴν ἀδελφή σας πὼς θἄρθῶ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀπόψε κιόλας, ἀφοῦ κανονίσω πρῶτα ὡρισμένες λεπτομέρειες.

Κι' ὁ γέρος πρόσθεσε, μ' ἕνα χαμόγελο:

— Θὰ δῆτε πώς, ὄχι μόνο θὰ σώσουμε τὴ μικρή, ἀλλὰ καὶ θὰ ξαναφέρουμε τὸν κόμητα, μετανοιωμένο, στὰ πόδια τῆς ἀδελφῆς σας.

Ὁ 'Αλφόνσος ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι.

— Αὐτόν; Ἕνα δολοφόνο;... Ξεχνᾶτε λοιπὸν πώς, ἂν δὲν ἔφτανα ἐγκαίρως, θὰ εἶχαν θάψει ζωντανὴ τὴν Κλάρα;...

— Ἔχετε δίκιο. Μὰ εἴσαστε νέος, 'Αλφόνσο, καὶ δὲν ξέρετε ἀκόμα τί εἶναι ἱκανὸς νὰ κάνη ἕνας ἄντρας, ὅταν ὑποδουλωθῆ σ' ἕνα κολασμένο πάθος...

Ὁ 'Αλφόνσος δὲν ἀπάντησε.

— Σᾶς συνιστῶ ἀκόμα νὰ μὴν πῆτε στὴν κόμησσα, ὅτι μιλήσατε μὲ τὴ Τζουστίνα, πρόσθεσε ὁ γέρος.

— Ἔννοια σας!

— Προσπαθῆστε νὰ φαίνεσθε πρόσχαρος καὶ μὴ φανερώσετε οὔτε στὴ γυναῖκα σας ὅσα ξέρετε.

— Πολὺ καλά, κύριε... Σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ ὅ,τι κάνετε γιὰ μένα καὶ τὴν ἀδελφή μου!

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσφιξε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τοῦ νέου κι' ἀπομακρύνθηκε.

Γ΄.

Ὁ 'Αλφόνσος γύρισε στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι. Ἡ χαρούμενη ἔκφρασί του ἔκανε νὰ χτυπήση ἡ καρδιὰ τῆς Κλάρας καὶ νὰ κοκκινίση ἀπὸ εὐχαρίστησι ἡ γυναῖκα του.

Ἡ κόμησσα τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της μὲ λαχτάρα.

— Μοῦ φέρνεις εἰδήσεις ἀπ' τὴ Λίλια μου; ρώτησε.

Ὁ 'Αλφόνσος τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του καὶ φίλησε τρυφερὰ τὰ μαλλιά της.

— Ἡ Λίλια εἶναι καλά, ἀπάντησε. Κι' ἐλπίζω πὼς γρήγορα θὰ τὴν ἔχουμε κοντά μας.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώση!...

— Ναί, ὁ συμβολαιογράφος μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο...

— Ποιὸν ὅρο;

— Δὲ θέλησε νὰ μοῦ τὸν πῆ. Θὰ τὸν ἐξηγήση σὲ σένα, ὅταν θἄρθῆ νὰ σὲ δῆ καὶ νὰ σοῦ μιλήση. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολύ, θἆν' ἐδῶ.

Ἡ Κλάρα ἀναστέναξε.

— Ἄλλη μιὰ ὥρα ἀγωνίας!... μουρμούρισε, χλωμιάζοντας.

— Ἡσύχασε, ἀδελφούλα μου. Ἂν κάνης ἔτσι, θ' ἀρρωστήσης. Ἐνῶ θὰ χρειαστῆς ὅλο τὸ θάρρος καὶ τὶς δυνάμεις σου γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ θ' ἀναλάβουμε.

— Ὤ, θὰ τἄχω, θὰ τἄχω... γιὰ τὴν κόρη μου!

Πραγματικά, σὲ μιὰ ὥρα, ἔφτασε ὁ συμβολαιογράφος.

Προχώρησε πρὸς τὴν κόμησσα, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, καὶ τῆς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, μὲ μιὰ πατρικὴ κίνησι. Ἐκείνη ἔπεσε μέσα, ἀκούμπησε τὸ ξανθὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ὁ γέρος προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση. Τὴν ἔβαλε νὰ καθήση σὲ μιὰ πολυθρόνα, κάθησε κι' αὐτὸς κοντά της καὶ τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὰ χέρια.

— Μάθατε, πρόφερε ἡ Κλάρα μὲ κόπο, πὼς θέλανε νὰ μὲ θάψουνε ζωντανή;

Ὁ συμβολαιογράφος ἀνατρίχιασε.

— Ναί, τἄμαθα ὅλα. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε νὰ γίνη τέτοιο φριχτὸ

Γιά τό συνάχι

• Ἄοσμον.
• Ψεκάζεται εἰς τοὺς ρώθωνας.

ΝΕΟ PRIPHEN

«Νέο» Πριφὲν» εἰς φιαλίδιον ψεκαστῆρα

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΡΙΝΙΚΗΝ ΚΟΙΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΦΑΡΥΓΓΑ

Στά Φαρμακεῖα

Fedele
ITALIA
esportazione
Brodo di Casa
Fedele
ITALIA
esportazione
Brodo di Casa

Ἡ ποιότης καὶ ὄχι ἡ ρεκλάμα μᾶς ἔδωσε τὴν πρώτη κατανάλωσι. Ἀγοράστε κι' ἐσεῖς τὴν καλλίτερη Ἐπιμένετε στὴν μάρκα

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

Zinnia

Ἕνα ΔΩΡΟ γιά σᾶς

Ἡ νέα εὐρωπαϊκὴ θήκη μὲ τὴ νέα ποιότητα κραγιὸν ZINNIA κι' ἕνα κομψὸ καθρεπτάκι τσάντας, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὡραία κασετίνα.

ΜΟΝΟ ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

Δοκιμάστε τά 2

ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
* Νο 25 ΜΠΕΖ ΚΟΡΑΛ
* Νο 26 ΜΠΕΖ ΜΠΡΑΖΙΛ

ΔΙΑΙΤΑ Ἢ ΟΧΙ;

ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Ὄχι αὐστηρὴ δίαιτα πιά», συμβουλεύουν οἱ Γερμανοὶ εἰδικοί. Ἐὰν θέλετε νὰ ἐλαττώσετε τὸ βάρος σας ἢ νὰ διατηρήσετε κομψὴ τὴ σιλουέττα σας, δὲ χρειάζεται πιὰ νὰ ὑποβάλλεσθε σὲ μιὰ ἀτέλειωτη βασανιστικὴ δίαιτα. Ἡ διαρκὴς «στέρησις» καὶ τὰ ἀτέλειωτα «μή», κάνουν τὴ ζωὴ μαρτύριο, ἀφαιροῦν κάθε χαρά της καὶ συγχρόνως ὑπονομεύουν οὐσιαστικώτερα τὴν ὑγεία.

Ἀναιμία, σωματική, ψυχικὴ καὶ νευρικὴ κατάπτωσι, ἕνα διαρκὲς αἴσθημα κοπώσεως, μελαγχολία, δέρμα μαραμένο, ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τὶς συνήθεις συνέπειες τῆς κούρας ἀδυνατίσματος.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ διακινδυνεύσετε ὅλα αὐτὰ χάριν τῆς κομψότητος; Ὄχι! διότι εὐτυχῶς τρώγοντας ἀπ' ὅλα μὲ μέτρο καὶ πίνοντας κάθε πρωῒ ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ «Τσάϊ Ρίχτερ», μπορεῖτε νὰ ἀδυνατίσετε ἐντελῶς ἀκίνδυνα, ὅσο θέλετε. Μὲ τὸ «Τσάϊ Ρίχτερ» ὄχι μόνο ἐλαττώνεται τὸ βάρος, ἀλλὰ τὸ σῶμα αἰσθάνεται καλλίτερα. Ὅλα τὰ ὄργανα λειτουργοῦν ὅπως πρέπει. Πονοκέφαλοι, τὰ νεῦρα, ἡ κόπωσι, ἡ ἀθυμία, ἐξαφανίζονται βαθμηδὸν καὶ τὸ δέρμα ξαναβρίσκει τὴ δροσιά του

Τὸ «Τσάϊ Ρίχτερ» εἶναι ἁγνὸ φυτικὸ παρασκεύασμα, δοκιμασμένο ἐδῶ καὶ 50 χρόνια, ποὺ ἔχει τὴν καταπληκτικὴ ἰδιότητα ν' ἀποβάλλη τὸ περιττὸ βάρος τοῦ σώματος, διατηρῶντας συγχρόνως τὸν ὀργανισμὸ σὲ μία κανονική, ἰσορροπημένη λειτουργία. Ἀρχῖστε ἀπὸ σήμερα νὰ πίνετε κάθε πρωῒ ἕνα φλυτζάνι «Τσάϊ Ρίχτερ» καὶ σύντομα θὰ διαπιστώσετε τὰ εὐεργετικά του ἀποτελέσματα.

Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Παρουσιάζουμε εἰς τοὺς φίλους μας

ΚΟΜΜΩΤΑΣ

Τὸ πρῶτο Σεσουὰρ στὸν Κόσμο πού...
ΟΜΙΛΕΙ
Τὸ πρῶτο Σεσουὰρ στὸν Κόσμο πού...
ΑΚΟΥΕΙ
Τὸ πρῶτο Σεσουὰρ στὸν Κόσμο πού...
ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ

Δὲν τοῦ λείπει τίποτα. Τὰ ἔχει ὅλα:
ΑΝΤΟΧΗ–ΑΡΧΟΝΤΙΑ–ΤΕΧΝΙΚΗ

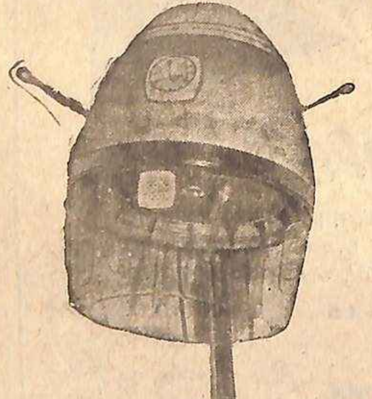

ΜΗΠΩΣ ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ..;

Μά... δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πιστέψετε, ἀλλὰ νὰ κάμετε τὸ ἑξῆς... Ζητήσατέ μας μίαν ἐπίδειξι ἢ γράψετε διὰ Βιβλιογραφίαν. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

PRESTO

ΒΑΛΣΑΜΗΣ ΚΑΙ ΒΑΛΣΑΜΗΣ
Θησέως 11 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 35-396
ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ

ἔγκλημα, κι' οἱ ἔνοχοι θὰ τιμωρηθοῦνε γρήγορα! πρόφερε μὲ σοβαρὴ φωνή.

Τα μαγουλα τῆς κόμησσας κοκκίνισαν ἐλαφρά.

— Τὸ μόνο ποὺ θέλω, εἶναι νὰ πάρω πίσω τὴν κόρη μου! εἶπε. Κι' ὕστερα νὰ ζήσω μονάχα γι' αὐτήν... νὰ μείνω ξεχασμένη καὶ νεκρὴ γιὰ τὸν κόσμο. Ὅσο γιὰ κείνους, ποὺ μὲ εἶχαν καταδικάσει σ' ἕνα τόσο φριχτὸ τέλος, ἂς τοὺς τιμωρήση ὁ Θεός!

Ὁ συμβολαιογράφος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὁ Ἀλφόνσος μὲ προειδοποίησε πῶς θἀρχόσαστε καὶ πῶς εἴχατε κάτι νὰ μοῦ πῆτε, πρόσθεσε ἡ Κλάρα.

— Πραγματικά... Ποῦ εἶναι τώρα ὁ ἀδελφός σας;

— Πιστεύω πῶς θἆναι στὴν ἄλλη κάμαρα, μὲ τὴ γυναῖκα του. Θέλετε νὰ τὸν φωνάξω;

— Σὲ λίγο... Δὲν ὑπάρχει βία. Γιατὶ θὰ μείνω ἐδῶ ἀπόψε κι' αὔριο θὰ φύγουμε ὅλοι μαζί.

Ἡ κόμησσα κύτταξε τὸ γέρο, κατάπληκτη.

— Θὰ φύγουμε; Γιὰ ποῦ;

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω!...

Δ΄.

Ὁ κόμης Γκουΐντο Ραμπάλντι βρισκόταν ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες στὸ Παρίσι. Δὲν εἶχε μπορέσει ἀκόμα νὰ πάρη τὴν κληρονομία τῆς γυναίκας του, εἶχε ὅμως δανειστῆ ἕνα μεγάλο ποσὸν ἀπὸ κάποιους τραπεζίτες, ποὺ ξέρανε πῶς ἡ Λίλια ἦταν κληρονόμος τῆς μητέρας της κι' ὁ κόμης διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τῆς μικρῆς.

Εἶχε νοικιάσει, λοιπόν, ἕνα κομψὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα, σ' ἕνα μέγαρο τοῦ Βουλεβάρτου τῶν Ἰταλῶν, εἶχε ἀγοράσει ἕν' αὐτοκίνητο καὶ εἶχε προσλάβει δυὸ ὑπηρέτες, ἕνα μάγειρο καὶ μιὰ γκουβερνάντα γιὰ τὴ Λίλια.

Ἦταν ὡστόσο δυστυχισμένος, σ' αὐτὴ τὴν καινούργια ζωή του. Τὸν βασάνιζαν οἱ τύψεις καὶ τὸ μέλλον τοῦ φαινότανε σκοτεινό.

Ὅταν συναντήθηκε τυχαίως μὲ τὸ μαρκήσιο Σάρτρ, ὁ παλιός του φίλος γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴ τὸν χαιρετήση. Ὁ Γκουΐντο κατακοκκίνισε, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸν πλησιάση καὶ νὰ τοῦ ζητήση τὸ λόγο γι' αὐτὴ τὴν προσβολή. Ἔνοιωθε πῶς τὴν ἄξιζε...

Ὅταν ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ Δάσος, μὲ τὴ Νάρα στὸ πλευρό του, ἀναρωτιόνταν ὅλοι ἂν εἶχε παντρευτῆ τὴ γοητευτικὴ χορεύτρια — ποὺ τὴ θυμόνταν ἀπὸ τὴν Ὄπερα. Μὰ δὲν εἶχαν τρόπο νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειά τους.

Ἡ ὀμορφιὰ τῆς Νάρας φαινόταν πῶς εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ ἐκθαμβωτική.

Ἀντίθετα, ὁ Γκουΐντο εἶχε γεράσει πρόωρα. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν στοὺς κροτάφους. Ἡ ἔκφρασί του ἦταν θλιμμένη κι' εἰρωνικὴ μαζί. Ὅλη ἡ ἐμφάνισί του ἔδειχνε μιὰ κούρασι καὶ ἐγκατάλειψι.

Δὲν ἀγαποῦσε πιὰ τὴ Νάρα. Τὴν ἀνεχότανε. Τὴ φοβότανε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ νομιμοποιήση τὸ δεσμό του μαζί της.

Θἄλεγε κανεὶς πῶς ὁ θάνατος τῆς Κλάρας τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια... Τώρα ποὺ εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὴ γυναῖκα του, τὴν ἀποζητοῦσε κι' ἔνοιωθε πῶς τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ὅταν ἦταν ἀκόμα ζωντανὴ καὶ μποροῦσε νὰ εὐτυχήση τόσο μαζί της!

Μετάνοιωνε πικρὰ ὅταν θυμότανε τὸ τελευταῖο ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάνει σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴ μοιραία ἐκείνη γόησσα.

Μὰ τί ὠφελοῦσε τώρα πιά; Δὲ μποροῦσε νὰ ἐπανορθώση τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει... Κι' ἂν ἡ Νάρα ἤξερε τὴν ἀδυναμία του, πόσο θὰ τὸν κορόϊδευε!

Προτιμοῦσε, λοιπόν, νὰ ὑποφέρη κουφά, σιωπηλά, παρὰ νὰ δείξη τὶς ματωμένες πληγὲς τῆς καρδιᾶς του. Δὲ μποροῦσε ἐξ ἄλλου νὰ δῆ τὴ Λίλια, γιατὶ ἡ μικρὴ ἦταν μιὰ συνεχὴς τύψι γι' αὐτόν.

Ριχνότανε μὲ πάθος στὰ σπόρ, γιὰ νὰ κουράση τὸ σῶμα του καὶ νὰ μὴ σκέπτεται...

Ὅταν η Νάρα τὸν κατηγοροῦσε κάποτε πῶς τὴν παραμελοῦσε, κλεινότανε στὴν κάμαρά του καὶ δὲν ἔβγαινε πιὰ καθόλου ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ἡ Νάρα ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι, ὁ Γκουΐντο ἀνέβηκε στ' ἄλογό του καὶ πῆγε στὰ Ἠλύσια. Τοῦ ἄρεσε τόσο νὰ καλπάζη στὶς φαρδειὲς ἐκεῖνες δενδροστοιχίες, ἰδίως ὅταν ὁ καιρὸς γύριζε στὴ θύελλα.

Ἀφοῦ ἔτρεξε μιὰ ὥρα, πήγαινε ὕστερα σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ ξεκουραστῆ τ' ἄλογό του, ὅταν διασταυρώθηκε μ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ περνοῦσε μὲ μικρὴ ταχύτητα.

Ἔρριξε μέσα μιὰ ἀφηρημένη ματιά... καὶ λίγο ἔλειψε τότε νὰ μπήξη μιὰ φωνὴ καὶ νὰ πέση ἀπ' τὴ σέλλα! Στ' αὐτοκίνητο καθότανε μιὰ νέα κυρία, μὲ πένθος. Ἂν δὲν ἦταν τὰ κατάμαυρα μαλλιά της, ὁ Γκουΐντο θὰ πίστευε πῶς ἔβλεπε τὴν Κλάρα!

Ἡ ἄγνωστη εἶχε τὸ ἴδιο πρόσωπο, ἄσπρο, κανονικὸ ὀβάλ, τὰ ἴδια γλυκὰ καὶ μελαγχολικὰ μάτια, τὰ ἴδια ρόδινα χείλη...

Ἡ ὀπτασία πέρασε καὶ χάθηκε... Ὅταν ὁ Γκουΐντο συνῆλθε ἀπ' τὴ συγκίνησί του, βρέθηκε μόνος στὴ δενδροστοιχία. Τ' αὐτοκίνητο εἶχε ἐξαφανιστῆ.

«Ποιὸ μπορεῖ νἆναι αὐτὸ τὸ θεῖο πλάσμα, ποὺ μοιάζει τόσο στὴν Κλάρα; ἀναρωτήθηκε. Τί ἀπίστευτη ὁμοιότης!... Ἂν δὲν ἦταν τὸ μαῦρο χρῶμα τῶν μαλλιῶν, θὰ πίστευα πῶς εἶχε ἀναστηθῆ ἡ γυναῖκα μου... Ἔκανα ἄσχημα ποὺ δὲν τὴν παρακολούθησα. Μὰ θὰ τὴν ξαναβρῶ... θέλω νὰ τὴν ξαναβρῶ!».

Γύρισε στὸ σπίτι του παράξενα ταραγμένος. Τὰ μάτια του λάμπανε, τὰ χείλη του μισοχαμογελοῦσαν.

Ἡ Νάρα πρόσεξε ἀμέσως αὐτὴ τὴ μεταβολή του κι' ἔνοιωσε ἀνησυχία καὶ ζήλεια.

— Νόμιζα πῶς δὲ θὰ γύριζες γιὰ φαΐ... τοῦ εἶπε εἰρωνικά.

Ὁ Γκουΐντο ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ σ' ἐμπόδιζε νὰ φᾶς ἐσύ, παρατήρησε.

Ἡ Νάρα ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια.

— Ἐσὺ μοῦ μιλᾶς ἔτσι;... τὸν μάλωσε.

Ἡ βαθειὰ κι' ἐρευνητικὴ ματιά της τὸν ἔκαμε νὰ χλωμιάση.

— Μὲ συγχωρῆς, μουρμούρισε, δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω...

— Κάτι σὲ ἀπασχολεῖ, εἶπε ἡ Νάρα.

— Ὄχι, σὲ βεβαιῶ!

— Μοῦ λὲς ψέμματα... Ἔτσι μὲ πληρώνεις λοιπὸν γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ τὶς θυσίες μου;

— Ἔχεις παράπονα ἐναντίον μου;

— Θυμήσου τί μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ... Νὰ μὲ κάνης γυναῖκα σου!

— Εἶναι πολὺ γρήγορα ἀκόμα. Δὲν πέρασαν παρὰ δυὸ μῆνες ἀπ' τὸ θάνατο τῆς Κλάρας.

— Δὲ μιλοῦσες ὅμως ἔτσι, ὅταν ζητιάνευες τὸν ἔρωτά μου!

Ἡ Νάρα δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίση. Ἔπεσε σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ὁ Γκουΐντο θέλησε νὰ γονατίση δίπλα της. Μὰ ἔπειτα μετάνοιωσε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται νευρικά. Ἐκείνη παρακολουθοῦσε κάθε κίνησί του καὶ κατάλαβε πῶς κάτι σοβαρὸ τοῦ συνέβαινε. Σηκώθηκε τότε, κόκκινη ἀπὸ θυμό, καὶ τοῦ φώναξε:

— Τίποτα πιὰ δὲ σὲ συγκινεῖ! Ἀλλοίμονό σου ὅμως... Ξέρεις πῶς εἶμαι ἱκανὴ γιὰ ὅλα... Ἡ ζωή σου εἶναι πιὰ δεμένη ἀναπόσπαστα μὲ τὴ δική μου. Ἂν δοκιμάσης νὰ μὲ προδώσης, νὰ μ' ἐγκαταλείψης, θὰ φωνάξω σὲ ὅλους πῶς δηλητηρίασες τὴ γυναῖκα σου!

— Σῶπα, δυστυχισμένη! τραύλισε ὁ κόμης, κατατρομαγμένος.

— Θὰ ὁμολογήσω πῶς ἤμουν συνένοχός σου... Ἂν δὲ μὲ πιστέψουνε, θὰ ζητήσω νὰ γίνη νεκροψία!...

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Γκουΐντο βρέθηκε κοντὰ στὴ Νάρα καὶ τῆς ἔφραξε τὸ στόμα.

— Σῶπα. ἀλλοιῶς δὲν ἐγγυῶμαι πιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου! μούγκρισε. Ἐσύ, ἐσὺ μονάχα μ' ἔσπρωξες στὸ ἔγκλημα, καὶ τώρα μὲ κατηγορεῖς! Δὲ σ' ἀγάπησα τόσο ποὺ νὰ πιστέψω γιὰ ἄτιμη τὴ γυναῖκα μου, νὰ τὴν καταδικάσω γιὰ νὰ σὲ κάνω πλούσια; Τί ἄλλο θέλεις;

Μιὰ λάμψι μίσους πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τῆς Νάρας. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ συγκρατηθῆ, τὸν ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ φώναξε:

— Ἔχεις δίκιο!... Συχώρεσέ με, εἶμαι τρελλή... Μὰ σ' ἀγαπῶ τόσο!

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ Γκουΐντο ξαναπῆγε στὰ Ἠλύσια, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναβρῆ τὴν ἄγνωστη καὶ νὰ τὴν πλησιάση μὲ κάθε τρόπο. Μὰ δὲν τὴν εἶδε καθόλου.

Καὶ δὲν πρόσεξε πῶς τὸν εἶχε παρακολουθήσει μ' ἕνα αὐτοκίνητο ἡ Νάρα, ποὺ εἶχε ὑποψιαστῆ ἀπ' τὴ συμπεριφορά του.

Ὅταν εἶδε ὡστόσο ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς γύρους στὶς δενδροστοιχίες, ξαναγύριζε στὸ σπίτι, πείσθηκε πῶς οἱ φόβοι της ἦταν ἀβάσιμοι.

Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, δὲν τὸν ξαναπαρακολούθησε. Κι' ὁ Γκουΐντο φάνηκε τώρα πιὸ τυχερός, γιατὶ συνάντησε πάλι τ' αὐτοκίνητο τῆς ὡραίας ἄγνωστης!

Ἡ ματιά του καρφώθηκε ἄπληστα πάνω της καὶ τοῦ φάνηκε πῶς τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει ἐλαφρά. Δὲ γύρισε ὡστόσο νὰ τὸν κυττάξη καθόλου.

Ἐκεῖνος παρακολούθησε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι τ' αὐτοκίνητό της, ποὺ πήγαινε σιγά.

Ἀναρωτιότανε γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ φοροῦσε πένθος καὶ γιατί φαινότανε τόσο χλωμὴ καὶ σκεπτική... Ποιὰ δυστυχία τὴν εἶχε βρῆ;... Κι' εἶχε ἀντιληφθῆ τώρα πῶς τὴν παρακολουθοῦσε, σὰ νὰ τὸν τραβοῦσε κάποια μαγικὴ δύναμι;

«Εἶναι δυνατόν;... ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Ἐγὼ ποὺ δηλητηρίασα τὴ γυναῖκα μου γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτήν, μπορεῖ νὰ ἐρωτευθῶ μιὰ ἄγνωστη μονάχα ἐπειδὴ τῆς μοιάζει;... Ἂν τὸ μάθη ἡ Νάρα!...».

Σ' αὐτὴ ἡ σκέψι, σκυθρώπασε. Τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε ν' ἀντηχῆ στ' αὐτιά του τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τῆς χορεύτριας...

Ξαφνικά, εἶδε τὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματάη μπροστὰ σὲ μιὰ κομψὴ βιλλίτσα. Ἡ πόρτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε καὶ φάνηκε μιὰ ὡραιότατη γυναῖκα, μελαχροινὴ κι' αὐτή.

«Ἐδῶ μένει, ἄραγε, ἡ ἄγνωστή μου, ἢ ἔρχεται μονάχα γιὰ ἐπίσκεψι;», ἀναρωτήθηκε ὁ Γκουΐντο.

Βλέποντας ὡστόσο πῶς ἡ δεύτερη γυναῖκα τὸν κύτταζε, κοκκίνισε, σπηρούνισε τ' ἄλογό του κι' απομακρύνθηκε.

— Πῶς φοβήθηκα μὴ μ' ἀναγνωρίση! ψιθύρισε τότε ἡ γυναῖκα τοῦ αὐτοκινήτου στὴν ἄλλη.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, τὴν καθησύχασε ἐκείνη. Πιστεύω πῶς εἶχε δίκιο ὁ συμβολαιογράφος μας...Πᾶμε τώρα νὰ τὰ ποῦμε ὅλα στὸν Ἀλφόνσο, ποὺ φοβότανε κι' αὐτὸς μήπως δὲν πετύχουμε...

Ἦταν λοιπὸν πραγματικὰ ἡ Κλάρα, ἡ ὄμορφη ἐκείνη γυναῖκα ποὺ ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ Γκουΐντο νὰ γεμίση καὶ πάλι ἀπὸ ἔρωτα!

Ε΄.

Ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλὲς τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ κόμησσα εἶχε ἀλλάξει τὴν ἐμφάνισί της. Εἶχε βάψει τὰ μαλλιά της κατάμαυρα, ἀλλὰ εἶχε διατηρήσει τὴ γλυκειὰ ματιά της καὶ τὸ μελαγχολικὸ χαμόγελό της.

Ὁ συμβολαιογράφος τῆς εἶχε ὑποδείξει νὰ προσπαθήση νὰ γοητέψη τὸν κόμητα. Μὰ θὰ κατάφερνε νὰ παίξη τὸ ρόλο της ὡς τὸ τέλος; Ναί, ἀσφαλῶς, γιατὶ σκεπτόταν συνεχῶς τὴν κόρη της, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ξαναπάρη κοντά της.

Καὶ συγχρόνως εἶχε μιὰ κρυφὴ ἐπιθυμία νὰ ξανακατακτήση τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ τὴν εἶχε περιφρονήσει κι' ἐγκαταλείψει γιὰ ἕνα ἄθλιο πλάσμα σὰν τὴ Νάρα!

Χρειάστηκαν ὅμως μῆνες, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ σκηνοθεσία.

Ὁ Ἀλφόνσος κι' ἡ Ἰνὲς δὲ χρειάστηκε ν' ἀλλάξουν καθόλου τὴν ὄψι τους, μιὰ καὶ δὲν τοὺς ἤξερε ὁ κόμης. Ὁ συμβολαιογράφος ὅμως φρόντισε νὰ μεταμφιεσθῆ.

Εἶχαν φτάσει κι' οἱ τέσσερες στὸ Παρίσι, εἶχαν νοικιάσει μιὰ βιλλίτσα στὰ Ἠλύσια καὶ τὴν εἶχαν ἐπιπλώσει θαυμάσια.

Ὁ συμβολαιογράφος περνοῦσε γιὰ μαρκήσιος Τόμπα, ὁ Ἀλφόνσος γιὰ γυιός του κι' ἡ Ἰνὲς γιὰ νύφη του. Ἡ Κλάρα παρουσιαζότανε σὰν ἀδελφὴ τῆς Ἰνὲς καὶ χήρα ἑνὸς Ἄγγλου λόρδου. Τὴν εἶχαν ἐπονομάσει «ἡ Κυρία μὲ τὰ μαῦρα», γιατὶ φοροῦσε πάντα πένθος.

Τὴν πρώτη φορά, ποὺ ἀντίκρυσε τὸν ἄντρα της, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς ἕνα σύννεφο σκέπασε τὰ μάτια της. Νόμισε πῶς θὰ πέθαινε. Ἡ καρδιά της ἔπαψε σχεδὸν νὰ χτυπάη.

Ἦταν θαῦμα πῶς ἔκρυψε τὴν τόση συγκίνησί της.

Ὅταν γύρισε σπίτι της, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συμβολαιογράφου κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Τὸν εἶδα... τραύλισε. Μὰ δὲν τόλμησα νὰ τὸν κυττάξω... Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω στὴ δοκιμασία...

— Θὰ μπορέσετε, ἀγαπητή μου... γιὰ τὴ Λίλια!

— Ναί, ἔχετε δίκιο! φώναξε ἡ Κλάρα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Καλὰ κάνατε καὶ μοῦ τὴ θυμίσατε. Ναί, θὰ φανῶ δυνατή... Πιστεύετε νὰ μ' ἀναγνώρισε ὁ Γκουΐντο;

— Ὄχι, εἶν' ἀδύνατο. Σίγουρα ὅμως, θὰ τοὔκανε ἐντύπωσι ἡ παράξενη ὁμοιότης σας μὲ τὴ «νεκρή».

— Κι' ἂν μείνη ἀδιάφορος, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴ Νάρα;

— Τότε θὰ βροῦμε ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ πάρουμε τὴν κόρη σας.

Στὴ δεύτερη συνάντησι, ὅταν ὁ Γκουΐντο τὴν παρακολούθησε, ἡ Κλάρα ταράχτηκε καὶ συγκινήθηκε.

«Ναί, θέλω νὰ νικήσω!...», εἶπε στὸν ἑαυτό της.

Κι' ὅμως φοβότανε κατὰ βάθος...

Λίγο ἀργότερα, ὁ Γκουΐντο ξαναπέρασε ἀπ' τὴ μικρὴ βίλλα. Ἡ καγκελλόπορτα ἦταν ἀνοιχτή, κι' ἕνας κηπουρὸς ταχτοποιοῦσε κάτι γλάστρες. Ὁ Γκουΐντο πλησίασε.

— Ποιὸν ζητᾶτε, κύριε; τὸν ρώτησε ὁ κηπουρός.

— Κανένα, φίλε μου. Θαυμάζω ἁπλῶς αὐτὸ τὸν ὡραῖο κῆπο.

Ὁ κηπουρὸς χαμογέλασε.

— Ναί, εἶπε, οἱ κυρίες μου λατρεύουνε τὰ λουλούδια.

— Ἅ, μένουν κυρίες σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Μάλιστα. Δυό... Ἡ μιὰ εἶναι παντρεμένη μὲ τὸ γυιὸ τοῦ μαρκησίου Τόμπα κι' ἡ ἄλλη χήρα.

Ὁ Γκουΐντο ἔκανε τὸν ἀδιάφορο.

— Ἡ χήρα, εἶπε, εἶναι μήπως ἡ ὄμορφη ἐκείνη καὶ ψηλὴ κυρία, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, ποὺ φοράει μαῦρα;

— Μάλιστα, κύριε. Ἔχει ὁρκιστῆ νὰ μὴ βγάλη ποτὲ τὸ πένθος. Γι' αὐτὸ τὴ λένε «ἡ Κυρία μὲ τὰ μαῦρα».

— Εἶναι Γαλλίδα;

Ὁ κηπουρὸς ἄρχιζε νὰ δυσπιστῆ σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστο ποὺ τοῦ ἔκανε τόσες ἐρωτήσεις.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ξερά. Νά ὁ γυιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μου. Ρωτῆστε τὸν ἴδιο, ἂν θέλετε.

Ὁ Ἀλφόνσος, ἡ γυναῖκα του, ἡ ἀδελφή του κι' ὁ συμβολαιογράφος εἶχαν ἀκούσει μέσα ἀπ' τὸ σπίτι τὸ διάλογο τοῦ κηπουροῦ μὲ τὸ Γκουΐντο.

— Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπέμβουμε, εἶπε σιγὰ ὁ νέος.

Ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς του, γιὰ νὰ τῆς δώση κουράγιο, κι' ἄνοιξε τὴ τζαμόπορτα τῆς βεράντας, ἀπ' ὅπου κατέβαινε κανεὶς σὸν κῆπο.

Ὁ Γκουΐντο θἄθελε νὰ φύγη. Μὰ ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του. Ὁ Ἀλφόνσος τὸν πλησίασε.

— Ἐμένα ζητᾶτε, κύριε; τὸν ρώτησε γαλλικά.

Ἐκεῖνος κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιὰ κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι. Μὲ συγχωρῆτε ποὺ μπῆκα στὸ σπίτι σας χωρὶς τὴν ἄδειά σας. Μὲ τράβηξε ὅμως ὁ θαυμάσιος αὐτὸς κῆπος.

— Μπορεῖτε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας, ἂν θέλετε.

ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ ΣΑΣ

Σᾶς συνέβηκε ποτὲ αὐτὸ τὸ δυσάρεστο; Νὰ κρατᾶτε τὴν ἀναπνοή σας ἢ νὰ στρέφετε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι ὅταν συζητᾶτε, ἐπειδὴ τὸ στόμα σας ἦταν δύσοσμο... Τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς σεῖς εἶστε ἡ αἰτία γιὰ τὶς δυσάρεστες αὐτὲς συνέπειες. Μὴν ἀμελεῖτε νὰ καθαρίζετε τακτικὰ τὰ δόντια σας! Τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν ποὺ παραμένουν στὸ στόμα σήπονται καὶ ἀποτελοῦν σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία τῶν δοντιῶν. Χρησιμοποιεῖτε τὴν Ὀδοντόπαστα Νιβέα. Εἶναι ἕνα ἀνεγνωρισμένο προϊὸν τοῦ Οἴκου Beiersdorf Γερμανίας. Ἡ Ὀδοντόπαστα Νιβέα διαλύει ὅλα τὰ ὑπολείμματα, καθαρίζει καὶ ἀπολυμαίνει τὰ δόντια καὶ κάνει τὴν ἀναπνοὴ δροσερὴ κι' εὐχάριστη. Πρωῒ — βράδυ, Ὀδοντόπαστα Νιβέα. Πωλεῖται παντοῦ σὲ σωληνάρια μικρὰ τῶν 30 γρ. καὶ μεγάλα τῶν 65 γρ. ποὺ εἶναι καὶ οἰκονομικώτερα.

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
Μενάνδρου 75 καὶ 72
Πλ. Βάθης τηλ. 525.638
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ
ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΝ
Φιλελλήνων & Ψύλλα 2
Τηλ. 32.916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ

Γιατί νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά σας, ἐνῶ εἶναι τόσο εὔκολο νὰ τὰ σώσετε; Γιατί νὰ μὴ τὰ διατηρῆτε ὡραῖα καὶ γερά; Ἐμπιστευθῆτε τα στὴ

SEBORINE

Ἡ λιπαρότης τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, ποὺ εἶναι ἡ κυριωτέρα καὶ ἡ πιὸ σίγουρη ἀφορμὴ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ θεραπεύεται. Ἡ ΠΙΤΥΡΙΔΑ, ἄλλη ἐπίσης ἐνοχλητικὴ ἀφορμὴ ἐξαφανίζεται σὲ 2—4 χρήσεις. Ἡ φαγούρα σταματάει τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ τὰ μαλλιὰ ἔχουν τὴν καλύτερη ἐμφάνισι. Ἀγοράσατε ἕνα φιαλίδιο. Τιμὴ δρχ. 22. Θὰ σωθῆτε.

Πωλεῖται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

Σόλωνος 35. Τηλ. 610-764.

ΘΑΥΜΑΤΑ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ;

Καὶ βέβαια γίνονται. Αὐτὸ διεπίστωσαν ὅσοι χρησιμοποίησαν τὸ μοντέρνο Ἰαπωνικὸ Ἰατρικὸ Ἔμπλαστρον

ΣΑΛΟΝΠΑΣ

καὶ τὸ ἀπεκάλεσαν ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ.
Ἄριστον παυσίπονον ὅλων τῶν μυϊκῶν πόνων ἐκ ψύξεως καὶ κοπώσεως.
Ρευματισμοί, Νευραλγίαι,
Ἰσχιαλγίαι.
Ζητήσατέ το εἰς τὰ Φαρμακεῖα

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

SCHERK
GP 100
MYSCHERK

Στρώνει θαυμάσια...

..καὶ ἀφομοιώνεται μὲ τὸ δέρμα δίδοντας ἔτσι χάρι στὸ πρόσωπο. Ἡ πούδρα Μύστικουμ ΣΕΡΚ, λεπτὴ σὰν ἀχνός, σὲ μοντέρνους χρωματισμοὺς καὶ ὡραῖα ἀρωματισμένη, εὐχαριστεῖ τὶς γυναῖκες ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦν.

Μεγάλο κουτὶ Δρχ. 32
Μικρὸ » » 20

Πούδρα
Mysticum
Scherk

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9
ΤΗΛ. 25-739

πρότεινε ὁ 'Αλφόνσος.

— Εἴσαστε πολὺ εὐγενής, μουρμούρισε ὁ Γκουΐντο. 'Επιτρέψτε μου νὰ σᾶς συστηθῶ. Εἶμαι ὁ κόμης Γκουΐντο Ραμπάλντι, 'Ιταλός.

— 'Α, εἴμαστε πατριῶτες, λοιπόν, γιατὶ κι' ἐγὼ γεννήθηκα στὴν 'Ιταλία. Εἶμαι γυιὸς τοῦ μαρκησίου Τόμπα... Χαίρω ἰδιαιτέρως γιὰ τὴ γνωριμία σας.

'Ο Γκουΐντο ἦταν ταραγμένος. Μὰ ὁ 'Αλφόνσος ἔκανε πὼς δὲν τὸ πρόσεξε.

— 'Ελᾶτε νὰ σᾶς συστήσω στὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν κουνιάδα μου, πρόσθεσε ὁ νέος. Μολονότι ζοῦν ἀποτραβηγμένες, θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσουν... Ἔχουν γεννηθῆ στὴ Νότιο 'Αμερική, ἀλλὰ παντρεύτηκαν στὴν 'Ιταλία καὶ συμπαθοῦνε ἰδιαιτέρως τοὺς 'Ιταλούς.

'Ο Γκουΐντο ἀκολούθησε τὸ νέο στὸ σαλόνι, ὅπου βρίσκονταν οἱ ἄλλοι.

'Ο συμβολαιογράφος ἦταν ἀγνώριστος, μὲ τὴν περρούκα καὶ τὰ σκοῦρα γυαλιά, ποὺ φοροῦσε. Ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔκανε πὼς διάβαζε ἐφημερίδα. 'Η 'Ινὲς καθόταν στὸ πιάνο κι' ἡ Κλάρα ξεφύλλιζε ἕνα περιοδικό.

'Ο 'Αλφόνσος τοὺς σύστησε τὸ Γκουΐντο. Ἔγειραν κι' οἱ τρεῖς τὸ κεφάλι τους, χωρὶς νὰ μιλήσουν. 'Η Κλάρα κοκκίνισε, ἀπ' τὶς ματιὲς ποὺ τῆς ἔρριχνε ὁ κόμης.

— Μὲ συγχωρῆτε πολὺ γιὰ τὴν ἐνόχλησι, εἶπε ἐκεῖνος.

— Μὰ τί λέτε! Μᾶς κάνετε εὐχαρίστησι...διαμαρτυρήθηκε ὁ συμβολαιογράφος, μὲ φωνὴ ἐλαφρὰ ἀλλαγμένη, δείχνοντάς του μιὰ πολυθρόνα.

'Η συζήτησι ἦταν στὴν ἀρχὴ ψυχρὴ καὶ συγκρατημένη, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ζωήρεψε. Μονάχα ἡ Κλάρα δὲ μιλοῦσε. Κάπου-κάπου ὅμως κρυφοκύτταζε τὸν κόμητα. 'Εκεῖνος τὸ εἶχε καταλάβει κι' ἔνοιωθε ἕνα παράξενο συναίσθημα, χαρὰ καὶ φόβο μαζί...

Πέρασε γρήγορα μιὰ ὥρα. 'Ο Γκουΐντο σκόπευε πιὰ νὰ φύγη, ὅταν ὁ 'Αλφόνσος τὸν ρώτησε ἂν ἦταν παντρεμένος. 'Ο κόμης χλώμιασε.

— Εἶμαι χῆρος, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, ἀπάντησε.

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ξύπνησα μιὰ ὀδυνηρὴ ἀνάμνησι, τοῦ εἶπε ὁ 'Αλφόνσος.

'Ο Γκουΐντο ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἀμίλητος.

— Εἴσαστε μόνος λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ 'Ινὲς μὲ πονετικὸ τόνο.

— Ναί, μόνος...

'Η Κλάρα ἔνοιωσε ἕνα πόνο στὴν καρδιά. Τί εἶχε γίνει λοιπὸν ἡ κόρη της;... Ἕνα ἐλαφρὸ βογγητὸ βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη της, καὶ λιποθύμησε.

Ὅλοι ἀναστατώθηκαν. 'Ο 'Αλφόνσος ἔτρεξε, τὴ σήκωσε καὶ τὴν πῆγε σ' ἄλλη κάμαρα.

'Ο Γκουΐντο δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση τὸ λόγο τῆς ξαφνικῆς ἐκείνης λιποθυμίας. Μὰ φαινότανε καθαρὰ πὼς ὑπέφερε. 'Ο συμβολαιογράφος τὸ κατάλαβε.

— 'Ησυχᾶστε, κύριε, εἶναι κάτι ποὺ τῆς συμβαίνει συχνά, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ἄντρας της... Δυστυχῶς γι' αὐτήν, δὲν ἔχει παιδιά, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουνε...

'Ο 'Αλφόνσος ξαναγύρισε στὸ σαλόνι καὶ δήλωσε πὼς εἶχε συνέλθει ἡ «κουνιάδα» του.

'Η κουβέντα ξανάρχισε.

Μὰ ὁ Γκουΐντο δὲν εὕρισκε ἡσυχία. Δὲν ἤθελε νὰ φύγη, χωρὶς νὰ ξαναδῆ τὴν ὡραία καὶ ἐνδιαφέρουσα χήρα.

Τέλος, παρουσιάστηκε πάλι ἡ Κλάρα. Ἦταν ἀκόμα πιὸ χλωμὴ καὶ τὰ μάτια της ἀστράφτανε σὰ μπριλλάντια.

'Ο κόμης ἔνοιωθε μιὰ ἀνεξήγητη ταραχή, κυττάζοντάς την. Φοβήθηκε ὅμως μήπως τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

— Νὰ σᾶς ξαναδοῦμε, ἔ; τοῦ εἶπε φιλικὰ ὁ 'Αλφόνσος.

'Ο Γκουΐντο δίσταζε ν' ἀπαντήση, ὅταν εἶδε τὴ ματιὰ τῆς Κλάρας νὰ καρφώνεται πάνω του.

— Ναί, θὰ ξανάρθω γρήγορα, τραύλισε. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρόσκλησι... μὲ κάνει πολὺ εὐτυχισμένο...

Μόλις βγῆκε, ἡ Κλάρα σηκώθηκε καὶ εἶπε μὲ ταραχή:

— Πρέπει νὰ τὸν παρακολουθήσω. Θέλω νὰ μάθω ποῦ μένει.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά! δήλωσε ὁ 'Αλφόνσος, παίρνοντας τὸ καπέλλο του.

'Ο κόμης Ραμπάλντι περπατοῦσε στὸ δρόμο, ἀφηρημένα, κουνῶντας τὰ χέρια του σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ κάποιον. Μπῆκε σ' ἕνα ρεστωράν. 'Ο 'Αλφόνσος, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι, κάθησε σ' ἕνα ἀντικρυνὸ καφενεῖο.

Πέρασε μιὰ ὥρα σχεδόν. 'Ο νέος ἄρχιζε ν' ἀνυπομονῆ, ὅταν βγῆκε ὁ κόμης ἀπ' τὸ ρεστωράν.

'Η παρακολούθησι ξανάρχισε.

'Ο Γκουΐντο δὲ σταμάτησε πιὰ παρὰ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, ὅπου στεκόταν ἕνα αὐτοκίνητο, σὰ νὰ περίμενε κάποιον. Εἶπε κάτι στὸ σωφὲρ κι' ὕστερα μπῆκε στὸ σπίτι.

'Αφοῦ περίμενε πέντε λεπτά, ὁ 'Αλφόνσος μπῆκε κι' αὐτὸς καὶ ρώτησε τὸ θυρωρό:

— 'Εδῶ μένει ὁ δούκας Μανταλόνι;

— Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Κι' ὅμως, τ' αὐτοκίνητο ποὺ στέκεται ἀπ' ἔξω, μοῦ φάνηκε πὼς εἶναι τὸ δικό του.

— Λάθος κάνατε. Εἶναι ἑνὸς 'Ιταλοῦ κόμητος... Νά, ἡ κυρία ποὺ κατεβαίνει τώρα τὴ σκάλα, εἶναι ἡ κόμησσα.

'Ο 'Αλφόνσος ἀνασκίρτησε καὶ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὴ γυναῖκα ἐκείνη, μὲ τὸ σκουρομελάχροινο δέρμα, τὰ ἀστραφτερὰ μάτια καὶ τὸ ἐκκεντρικὸ κομψὸ ντύσιμο.

«Τώρα δικαιολογῶ τὴν ἐπιρροὴ μιᾶς τέτοιας γόησσας σ' ἕναν ἄντρα ἀδύνατο σὰν τὸν κουνιάδο μου!», σκέφθηκε.

'Αμέσως ὅμως μετάνοιωσε γι' αὐτὴ τὴ σκέψι του.

«Εἶναι ἡ κακούργα, ποὺ προσπάθησε νὰ δηλητηριάση τὴ δύστυχη ἀδελφή μου!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

'Ανατρίχιασε, κι' ἡ ματιά του γέμισε μῖσος.

Τ' αὐτοκίνητο εἶχε ξεκινήσει. 'Ο 'Αλφόνσος ἔβαλε ἕνα χαρτονόμισμα στὸ χέρι τοῦ θυρωροῦ καὶ τὸν ρώτησε:

— Πέστε μου, ἔχει παιδιὰ αὐτὴ ἡ ὡραία κυρία;

— Μάλιστα. Ἕνα κοριτσάκι, σὰν ἀγγελοῦδι. 'Αλλὰ δὲν τὸ παίρνει ποτὲ μαζί της.

— Εἶναι λοιπὸν κακὴ μητέρα;

— 'Η γκουβερνάντα τῆς μικρῆς λέει πὼς ἡ κόμησσα δὲν τὴν ἀγαπάει κι' ὁ κόμης δὲ θέλει νὰ τὴ δῆ.

'Ο 'Αλφόνσος συγκρατοῦσε μὲ κόπο τὴ συγκίνησί του.

— Τοὐλάχιστον ἡ γκουβερνάντα εἶναι καλὴ γυναῖκα;

— Πρώτης τάξεως, κύριε. Τὸ κοριτσάκι τὴν ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' τὴ μαμᾶ του.

'Ο 'Αλφόνσος ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Ἔπειτα βγῆκε ἀπ' τὸ μέγαρο, σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ γύρισε μ' αὐτὸ στὴ μικρὴ βίλλα, ὅπου τὸν περίμεναν ἀνυπόμονα. 'Εκεῖ, διηγήθηκε ὅσα εἶχε κάμει κι' εἶχε μάθει.

'Η Κλάρα ἔμοιαζε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της. Ἔκλαιγε, ἀγκάλιαζε τὸν ἀδελφό της καὶ τὴν 'Ινὲς καὶ φώναζε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της:

— Εἶναι καλά, λοιπόν, ἡ Λίλια μου... θὰ τὴν ξαναδῶ, θὰ τὴ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὴν ἀκούσω πάλι νὰ μὲ λέη «μαμᾶ»!

Ὅλοι ἦταν συγκινημένοι. 'Ο συμβολαιογράφος ἠρέμησε πρῶτος καὶ εἶπε:

— Ναί, θὰ τὴν ξαναδῆτε, κυρία κόμησσα. Μὰ πρέπει νὰ προσέξετε πολύ... 'Ο ἄντρας σας δὲν ὑποπτεύθηκε τὴν ἀλήθεια, τοῦ κάνατε ὅμως βαθειὰ ἐντύπωσι. Τώρα χρειάζεται νὰ παίξετε ἐπιδέξια τὸ ρόλο σας, ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ σώσετε τὴν κόρη σας.

'Η Κλάρα ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτική. 'Η 'Ινὲς πῆγε κοντά της, τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση καὶ τῆς εἶπε:

— 'Αγαπᾶς πάντα τὸν ἄντρα σου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 842

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Εὐλόγησε τὴν 25η Μαρτίου τοῦ 1821 τοὺς ἐπαναστάτες, ποὺ εἶχαν ἐξορμήσει κατὰ τῶν Καλαβρύτων. — Εἶναι πάντοτε οἱ Ἕλληνες πολεμισταί.
2 Ποταμὸς τῆς Θράκης. — Εἶδος ὑφάσματος. — Πεδίον δράσεως γιὰ ἕνα ταυρομάχο.
3 Πρόθεσι (δημ.) — Μιὰ τῶν Κυκλάδων. — Συμπληρώνει πολλὲς φίρμες. — Τροπικὸ ἐπίρρημα.
4 Πρόθεσις. — 'Ακούγεται σὲ πολλὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα.
5 'Ερωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Δὲ συμπεριλαμβάνεται στὸ καθαρὸ βάρος (πληθ.). — Μεγαλούπολις τῆς Βραζιλίας.
6 Συγκεντρώνει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα ἑνὸς συνόλου.
7 Παίζουν σπουδαῖο ρόλο σ' ἕνα σύγχρονο πόλεμο. — Ἕλλην θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας, ποὺ παντρεύτηκε διάσημη καλλιτέχνιδα.
8 Κραυγή, ποὺ ἐμψυχώνει τὸν Ἕλληνα στρατιώτη. — Δερμάτινη ταινία, ποὺ μεταδίδει κίνησι ἀπὸ ἕνα μηχάνημα σὲ ἄλλο.
9 Οἰνοπνευματῶδες ποτό. — 'Ο πρῶτος γυμνιστής.
10 Ἔνδυμα, ποὺ ἔδωσε τὸ παρὸν σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες τῆς φυλῆς μας. — Τὸ λυκόφως τῆς ζωῆς.
11 Βυζαντινὴ νότα — Φαγοπότι (δημ.). — 'Ανεστραμμένη ἀρχὴ ὅρκου.
12 Σύνδεσμος συμπλεκτικός. — Μαίρη ...: παλαιὰ δόξα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. — 'Η «Βροχὴ» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα του.
13 Μισὸ μπάρ. — Προηγοῦνται ἀπ' αὐτὸν ἄλλοι πέντε. — Χαρακτηρίζουν μέρος τοῦ 24ώρου. — Νότα.
14 Παιγνίδι, ἀλλὰ καὶ ἀποκριάτικη ἀμφίεσι. — 'Αρχαῖος διδακτικὸς καὶ ἐπικὸς ποιητής, ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἡ «Θεογονία».
15 Πόλις τῆς Μ. 'Ασίας στὸ βιλαέτιο τῆς Προύσης, ποὺ καταλήφθη τὸν Αὔγουστο τοῦ 1920 ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. — Χρειάζεται ὕστερα ἀπὸ ἕνα θαλάσσιο μπάνιο. — Προσφώνησι, ποὺ προϋποθέτει... στεφάνι.
16 Ποιὸς χαρτοπαίκτης δὲν τὸ θέλει. — Ὅπλο τῶν ἀρχαίων
17 Κινηματογράφος τῆς πρωτευούσης. — Βασιλεύει.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ὑπερπλήρη. — Ἔχει σχέσι μὲ τὸ πυροβολικό.
2 Τὰ μαλλιὰ αὐτὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας. — Διασκέδασι, ποὺ ὀργανώνεται ἰδίως ἀπὸ νέους.
3 Ὅμοια σύμφωνα. — Λάμπουν στὸ στερέωμα. — Τ' ἀρχικὰ τῆς ἰταλικῆς ραδιοφωνίας. — 'Αδιακρίτως ἀριθμοῦ (θηλυκ. πληθ.).
4 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτ). — 'Αρχαία πόλις τῆς Β. Σικελίας. — Νοτιοαφρικανὸς φιλέλλην.
5 Προστατεύει μαῦρες καὶ ξανθές — Σᾶς βοηθοῦν νὰ σχηματίσετε μιὰ σαφῆ εἰκόνα τῆς καταστάσεως.
6 Περίφημος ἀρχηγὸς δούλων, ποὺ ἐπαναστάτησαν κατὰ τῆς Ρώμης. — 'Αρχικὰ 'Υπουργείου
7 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία.— Χλόη. —'Οστοῦν τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ κρανίου.
8 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία. — Τὰ δυὸ ἄκρα τῆς Μάλτας.
9 Ρῆμα πού... κονιορτοποιεῖ.— Ἔχει φτερὰ καὶ πετάει.
10 Βεβαιωτικὸ μόριο. — Πρόθεσι μπροστὰ σὲ φωνῆεν. — Παίρνουν ἀξία ὅταν ἀκολουθοῦν ἀριθμό.
11 Μοναδικό. — Μαρίκα ...: Παλαιὰ δόξα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου. — 'Απατεών.
12 Κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου μας (ἐπών.). — Μόριο, ποὺ δηλώνει ἐπίτασι.
13 'Απάντησι, ποὺ συνήθως μᾶς ἱκανοποιεῖ. — Ἔχει σχέσι μὲ τὴ διακύμανσι τῶν τιμῶν (οὐδ.).
14 Προηγεῖται συμπεράσματος. — Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη — Καρποὶ δέντρων, ποὺ σπάνια φθάνουν στὴν ἀγορά.
15 Βρίσκεται μέσα στὴ δεύτερη δεκάδα. — Κάτοικος νομοῦ τῆς Πελοποννήσου. — Θεῖος τῶν 'Αμερικανῶν, μὰ καὶ τῶν ...σταυρολέξων. — Δέντρο.
16 Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ, ἀδελφὸς τοῦ 'Αρκαδίου. — 'Ανόητοι.
17 'Ωραῖο λουλουδάκι. — 'Υπάρχουν καὶ τέτοια κύματα.

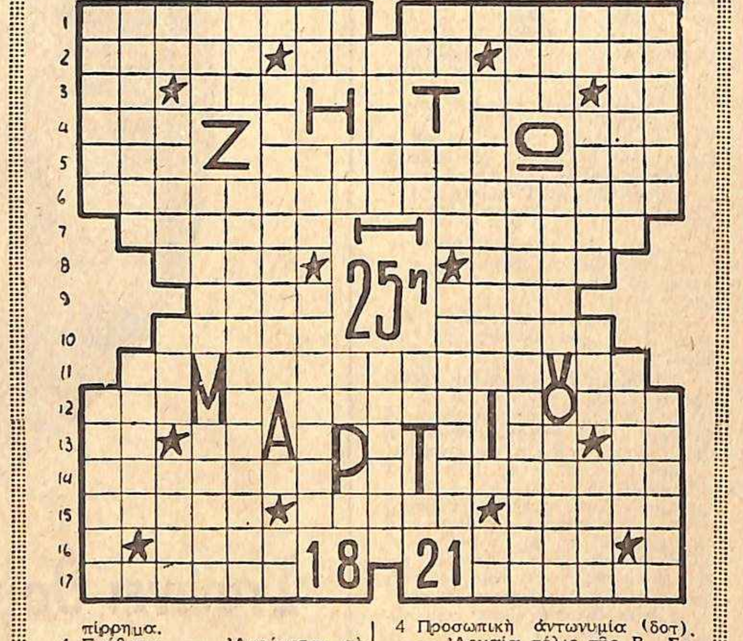

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ (Γλυφάδα)

'Η λύσις τοῦ 841
στὴ σελ. 76

'Αποστολεὺς τοῦ ὑπ' ἀρ. 841 σταυρολέξου, τοῦ προηγουμένου τεύχους μας, ἦταν ὁ κ.
ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ματιὲς σὲ ὅλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ θαλασσοπούλια

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ πιλότος ἑνὸς ἀμερικανικοῦ DC—8, ποὺ μόλις εἶχε ἀπογειωθῆ ἀπὸ τὸ ἔδαφος, παρατήρησε ὅτι οἱ κινητῆρες δὲ δούλευαν κανονικὰ κι' ὅτι κινδύνευαν νὰ σταματήσουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Εἶχε τότε τὴν καλὴ ἔμπνευσι νὰ γυρίση στὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ προσγειωθῆ, πρᾶγμα ποὺ τὸ κατάφερε ὄχι χωρὶς κόπο. 'Η ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἔδειξε ὅτι στὰ κενά, ἀνάμεσα στοὺς κινητῆρες, εἶχαν εἰσχωρήσει θαλάσσια πουλιά, ποὺ εἶχαν χτίσει ἐκεῖ τὶς φωλιές τους. Κατόπιν αὐτοῦ, σ' ὅλες τὶς ναυτικὲς βάσεις τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, καταρτίσθηκαν ὁμάδες κυνηγῶν, ποὺ ἄρχισαν ἕναν ἄγριο πόλεμο ἐναντίον τῶν θαλασσίων πουλιῶν, γιὰ νὰ τ' ἀναγκάσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ἀεροδρόμια.

'Αμφίβιο αὐτοκίνητο

Οἱ Γερμανοὶ κατασκεύασαν ἕνα ἀμφίβιο αὐτοκίνητο, μὲ τετρακύλινδρο κινητῆρα. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ προχωρεῖ μέσα στὸ νερὸ μὲ ταχύτητα 12 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἐνῶ στὴν ξηρὰ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη ταχύτητα 115 χιλιομέτρων.

Τὸ διαζύγιο στοιχίζει πολὺ ἀκριβὰ

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ ὄμορφη Μάρτζορι Στήλ, ποὺ ἦταν ἁπλὴ πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα, εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ παντρευτῆ τὸν προϊστάμενό της Χάρτφορντ, ποὺ εἶναι ἰδιοκτήτης καμμιὰ δεκαπενταριὰ καταστημάτων διαφόρων εἰδῶν. Γιὰ κάμποσο καιρὸ τὰ πῆγαν καλά, ἀπόχτησαν μάλιστα καὶ δυὸ παιδιά. 'Αλλὰ ὁ Χάρτφορντ ἦταν ἄστατος κι' ἡ Μάρτζορι, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀπιστίες του, ζήτησε διαζύγιο. Οἱ ἀπαιτήσεις της ἦταν μέτριες, ἀλλὰ ὁ δικαστὴς ὑπερέβαλε καὶ τὶς μεγαλύτερες προσδοκίες της. «Ἂν συγκατατίθεσαι στὸ διαζύγιο, θὰ ὑποχρεωθῆς νὰ δώσης τὴ μισὴ περιουσία σου στὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ δυὸ παιδιά σου», εἶπε στὸ σύζυγο. 'Ο Χάρτφορντ ἀπάντησε ὅτι προτιμοῦσε νὰ διορθωθῆ καὶ νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὴ γυναῖκα του, ὅπως κι' ἔγινε.

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου σὲ 20 δισεκατομμύρια χρόνια

'Ο καθηγητὴς Μάρτιν Ρύλ, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ, διατύπωσε μιὰ καινούργια θεωρία γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Σύμπαντος. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του, ὁ κόσμος γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ 10 δισεκατομμύρια χρόνια ἀπὸ μιὰ γιγαντιαία ἔκρηξι καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ συντρίμματα αὐτῆς τῆς ἐκρήξεως, ποὺ ἀπομακρύνονται μὲ καταπληκτικὲς ταχύτητες ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κέντρο 'Αλλὰ ἀφοῦ τὸ Σύμπαν εἶχε μιὰ ἀρχή, παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Ρύλ, θὰ πρέπει νἄχη κι' ἕνα τέλος, ποὺ θὰ ἐπέλθη, ὅταν αὐτὰ τὰ συντρίμμια θὰ διασπαροῦν μέσα στὰ κενὰ τῶν σκοταδιῶν, ὅπου δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ζωή. Αὐτὸ θὰ γίνη ὅταν οἱ σημερινοὶ ἥλιοι ἀρχίσουν νὰ σβύνουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Δὲν ὑπάρχει, ὡστόσο, λόγος νὰ ἀνησυχοῦμε. Τὸ τέλος τοῦ κόσμου, λέει ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων, δὲν θὰ ἐπέλθη πρὶν ἀπὸ 20 δισεκατομμύρια χρόνια.

Οἱ 'Ιρλανδοὶ πρόγονοι τοῦ Κέννεντυ

Στὸ Ντουγεντσάϊν τῆς 'Ιρλανδίας ζῆ σήμερα ἕνας μακρυνὸς συγγενὴς τοῦ προέδρου τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Τζαίημς Κέννεντυ, κι' ἡ ἀδελφή του Μαίρη, ἡλικιωμένοι κι' οἱ δυό. 'Απὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ ξεκίνησε τὸ 1848 ὁ Πάτρικ - 'Ιωσὴφ Κέννεντυ, προπάππος τοῦ σημερινοῦ προέδρου Τζῶν Φίτζεραλντ Κέννεντυ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ προσφορὲς ἐργασίας, ποὺ δημοσιεύονταν στὶς ἐφημερίδες τῆς Βοστώνης, ἀνέφεραν ρητά: «Δὲν γίνονται δεκτοὶ οὔτε 'Ιρλανδοὶ οὔτε καθολικοί». 'Ο Πάτρικ-'Ιωσήφ, ὡστόσο, σκληροκέφαλος σὰν ὅλους τοὺς συμπατριῶτες του, πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Βοστώνη, ὅπου πείνασε κάμποσους μῆνες. Κατάφερε, τέλος, νὰ μεταβάλη μιὰ ἄθλια παράγκα σὲ μπάρ, ποὺ ἔγινε σὲ λίγο κέντρο ὅλων τῶν μεταναστῶν. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς περιουσίας τῶν Κέννεντυ, ποὺ κατὰ τὶς δυὸ ἑπόμενες γενεές, ἔφθασε σὲ ἀστρονομικοὺς ἀριθμούς.

Οἰκονομίες στὸ Λευκὸ Οἶκο

'Ο πρόεδρος Κέννεντυ διέταξε αὐστηρὲς οἰκονομίες στὸ Λευκὸ Οἶκο. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἐκείνη τῶν ἀνακοινωθέντων, ποὺ διανέμονται στὶς ἐφημερίδες. Δὲ θὰ εἶναι πιὰ γραμμένα μὲ δυὸ περιθώρια, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὅπως γινόταν ὡς τώρα, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ δημοσιογράφοι νὰ σημειώνουν τὶς παρατηρήσεις τους, ἀλλὰ μὲ ἕνα μόνον. Ἔτσι, θὰ ἐπέλθη οἰκονομία στὸ χαρτί.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ φοροῦν μασέλες

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν, τὰ 13% τῶν ἀνθρώπων φοροῦν μασέλα. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ὑπερισχύουν οἱ γυναῖκες. 'Η ἀναλογία εἶναι: 12 ἄνδρες, 14 γυναῖκες. Οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς δεκαετηρίδες, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ψεύτικα δόντια.

Οἱ πιὸ γοητευτικοὶ ἄνδρες τοῦ κόσμου

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ Γαλλίδες καλλιτέχνιδες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἡ Μαρτὶν Καρὸλ καὶ ἡ Ζοζεφίνα Μπαῖκερ, χαρακτήρισε ὡς τοὺς πιὸ γοητευτικοὺς ἄνδρας τῆς ἐποχῆς μας τοὺς ἀκόλουθους 14 μὲ τὴ σειρά: πρόεδρος Κέννεντυ, Ζὰκ Σαμπὰκ—Ντελμᾶ (γνωστὸς Γάλλος πολιτικός), Τσάρλι Τσάπλιν, 'Ερνὲστ Χεμινγουαίη, Γκρέγκορυ Πέκ, Ζὰν Κοκτώ, Γκάρυ Κοῦπερ, στρατηγὸς ντὲ Γκώλ, 'Αντρὲ Μαλρώ, Ζὰν Μαραί, Σάχης τῆς Περσίας, δόκτωρ Σβάϊτσερ, Παῦλος Πικασσό, Βιττόριο ντὲ Σίκα.

Κρύβω κάτι!
χάρισμά σου.......
..........εἶναι γιὰ τὴν
ὀμορφιά σου!
ΝΕΟ
ΚΛΙΝ
ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΝ
ΚΡΥΒΩ ΚΑΤΙ
Νέο
ΚΛΙΝ
Τὸ **Νέο ΚΛΙΝ** σᾶς προσφέρει κάτι ποὺ δὲν ξανάγινε μέχρι σήμερα!.. Μιὰ σειρὰ ἐκλεκτῶν καλλυντικῶν γιὰ τὴν ὀμορφιά σας!...
Τὸ **Νέο ΚΛΙΝ** ἐνισχυμένον
ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ
ΠΛΕΝΕΙ 2 ΦΟΡΕΣ ΚΑΛΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ "ΝΕΟ ΚΛΙΝ" ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΝ: ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ΚΟΡΗ τοῦ μανδαρίνου

— Θὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ, στὴ χαρὰ καὶ στὸν πόνο, εἶπε ἡ Νὶ-Κό.

Ὁ σοφὸς μανδαρῖνος Κὸ-Φὰ εἶπε στὸ μαθητή του Λί:

— Πέρασες τὰ τρία χρόνια τῆς σιωπῆς. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ σοῦ δίδαξα τὰ μυστικὰ τῆς αἰώνιας νεότητας, τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τὶς ἑφτὰ μεταμορφώσεις, το τυπικὸ τῶν ἐξορκισμῶν, τὸν τρόπο νὰ φτιάνης φυλαχτά, τὴ μυστηριώδη γλῶσσα τῶν ἄστρων καὶ τὸ κλειδὶ τῆς σοφίας. Σ' ἔμαθα ἀκόμη, πὼς ὅλα τὰ πράγματα εἶναι μάταια. Καὶ τώρα πήγαινε νὰ ἐκπληρώσης τὴν ἀποστολή σου στὸν κόσμο.

— Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ἀποστολή μου; ρώτησε ὁ Λί.

Ὁ σοφὸς μανδαρῖνος ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος.

— Ἡ ἀποστολή σου εἶναι νὰ ζήσης, ἀπάντησε ἔπειτα.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ζήσω; ξαναρώτησε ὁ Λί.

— Κάθε ἄνθρωπος βρίσκει μόνος του τὸ δρόμο του στὴ ζωή, ἀπάντησε ὁ Κὸ-Φά.

Ὁ Λὶ περιπλανήθηκε ἀρκετὸ καιρὸ καί, μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸν πρίγκηπα Μοῦ, ποὺ ἦταν ἐξάδελφος τοῦ αὐτοκράτορα καὶ διοικητὴς τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τοῦ δώση μιὰ θέσι.

— Τί ἔκαμες ὡς σήμερα; τὸν ρώτησε ὁ πρίγκηπας Μοῦ.

— Ἐμελέτησα τὰ παραγγέλματα τοῦ Κομφουκίου καὶ τοῦ Λάο - Τσέ, ἀπάντησε ὁ Λί. Ξέρω τὴν προϊστορία τοῦ οὐρανίου κράτους καὶ τὴ γενεαλογία τῶν θεῶν...

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει τί ξέρεις, ἀλλὰ τί ἔχεις κάμει, τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Μοῦ.

— Βρῆκα ἕνα σακκουλάκι μ' ἑκατὸ χρυσᾶ «τάελ» καὶ πέρασα τὸν ποταμὸ Χουὰν-γκό, γιὰ νὰ πάω νὰ τὸ δώσω στὸν κατοχό του. Κι' ἐπειδὴ στὸ ταξίδι βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ ξοδέψω ἕνα «τάελ», δούλεψα ἕνα μῆνα γιὰ νὰ συμπληρώσω τὸ ποσόν.

— Εἶσαι ἀνίκανος νὰ κυττάξης τὰ δικά σου συμφέροντα, τοῦ εἶπε ὁ πρίγκηπας Μοῦ. Πῶς μπορῶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ τὰ δικά μου;

Καὶ τὸν ἔδιωξε.

Ὁ Λὶ περιπλανήθηκε καὶ πάλι καί, μιὰ μέρα, πῆγε σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ καλλιεργοῦσε μεταξοσκώληκες κι' εἶχε πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἀνθρώπους στὴν ὑπηρεσία της.

— Ξέρω ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ μεταξοσκώληκα καὶ ποιὲς εἶναι οἱ εὐνοϊκὲς φάσεις τῆς σελήνης γιὰ τὴν καλλιέργειά του, τῆς εἶπε.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἄλλοτε χορεύτρια σὲ μιὰ παγόδα κι' εἶχε κάμει πολλὰ χρήματα ὑπηρετώντας τὸ θεὸ Φό. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμη νεανικό.

— Εἶσαι ὄμορφο παλληκάρι, τοῦ εἶπε κυττάζοντάς τον ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἀναρωτιέμαι, ὡστόσο, ἂν μιὰ γυναῖκα μπορῆ νὰ σοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη... Γνώρισες ἄλλες γυναῖκες στὴ ζωή σου;

— Ναί... Τὴν Πάνκα—Τί...

— Ποιά ἦταν ἡ Πάνκα—Τί;

— Μιὰ νεαρὴ χήρα.

— Ὄμορφη;

— Σὰν τὶς νύφες τοῦ οὐρανοῦ.

— Κι' ἔμεινες πολὺ κοντά της;

— Μόνο μιὰ ἑβδομάδα.

— Σ' ἔδιωξε ἢ ἔφυγες μόνος σου;

— Ἔφυγα μόνος μου, γιατὶ ἡ Πάνκα—Τὶ μοῦ πρόσφερε τὴ μισὴ περιουσία της, γιὰ νὰ μὲ κρατήση γιὰ πάντα κοντά της.

— Ἤθελε νὰ σὲ κάμη σύζυγό της;

— Ἡ Πάνκα—Τὶ ἀνῆκε στὴ θρησκεία τοῦ Λάο—Τσὲ καὶ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ξαναπαντρευτῆ. Μοῦ πρότεινε, ὅμως, νὰ εἶμαι γι' αὐτὴν ὅ,τι ἕνας σύζυγος.

— Καὶ δὲ δέχτηκες;

— Φοβήθηκα ὅτι θὰ μόλυνα τὸ σῶμα μου σὲ μιὰ ἕνωσι ποὺ δὲ θὰ εἶχε τὴν εὐλογία τῶν θεῶν.

Ἡ παληὰ χορεύτρια τὸν κύτταξε μὲ συμπόνοια πρῶτα κι' ὕστερα μὲ ὀργή.

— Δὲν ἔχω δουλειὰ γιὰ σένα, τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

Ὁ Λὶ ἄφησε τότε τὶς νότιες ἐπαρχίες καὶ πέρασε σ' ἐκεῖνες τοῦ βορρᾶ. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ καθόταν συλλογισμένος κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, εἶδε μιὰ νέα, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς θεᾶς Καλί. Εἶχε λεπτὰ πόδια, σὰν τὰ νεαρὰ βλαστάρια τοῦ μπαμποῦ, μάτια σὰν σμαράγδια, ἐπιδερμίδα σὰν τὰ πέταλα τοῦ λωτοῦ καὶ λυγερὸ κορμί.

Ὁ Λὶ ξέχασε ἀμέσως τὴ σοφία του καὶ στὰ χείλη του ἀνέβηκαν λόγια πλημμυρισμένα ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ λατρεία. Ἡ νέα λεγόταν Νὶ-Κό, ποὺ σήμαινε «ὄγδοο χρῶμα τοῦ οὐράνιου τόξου» κι' ὁ πατέρας της ἦταν ὁ πλούσιος μανδαρῖνος Χουὰν Σοῦ.

Πόσο γλυκειὰ ἦταν ἡ φωνή της! Ὁ Λὶ νόμιζε πὼς ἄκουγε μιὰ οὐράνια μελωδία. Θυμήθηκε τότε πὼς ὁ Κὸ—Φά, ὁ δάσκαλός του, τὸν εἶχε μάθει τὴ μυστικὴ ἁρμονία τῶν λέξεων. Ἔφτιαξε, λοιπόν, ἕνα μεγάλο ποίημα, τὄγραψε μὲ τὸ καλύτερο γράψιμό του σὲ μεταξωτὸ χαρτὶ καὶ τὴ νύχτα μπῆκε σὰν κλέφτης στὸν κῆπο τοῦ Χουὰν—Σοῦ, γιὰ νὰ πάη νὰ τὸ κρεμάση ἀπὸ τὰ κλαδιὰ μιᾶς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς, μπροστὰ στὸ παράθυρο τῆς Νὶ—Κό.

Τὸ ἴδιο ἔκανε τὴν ἄλλη καὶ τὶς ἐπόμενες ἡμέρες. Γιὰ πρώτη φορά, ἡ ἀγάπη εἶχε μπῆ μέσα στὴν ψυχή του.

Ἡ Νὶ—Κὸ πήγαινε κάθε τόσο στὸ ναὸ τῆς θεᾶς Καλί, ποὺ ἦταν ἡ προστάτις τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν, γιὰ νὰ τῆς προσφέρη τὰ δῶρα της. Ἀλλὰ τώρα ἔκαμε πιὸ συχνὲς τὶς ἐπισκέψεις της. Ἔτσι, ὁ Λὶ μποροῦσε νὰ τὴν βλέπη.

Πόσο ἦταν εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυὸ κάθε φορὰ ποὺ συναντιόνταν! Μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους κι' ἔφτιαναν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Νὶ—Κὸ εἶπε στὸ Λί:

— Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκωμαι κοντά σου. Γιατὶ δὲ μιλᾶς στὸν πατέρα μου, ἀγαπημένε μου;

Ὁ Λὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ πήγαινε τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Χουὰν-Σοῦ τὸν δέχτηκε καλόκαρδα.

— Φαίνεσαι ἔξυπνος καὶ δυνατός, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ τὰ μάτια πολλὲς φορὲς μᾶς γελᾶνε. Θέλω νὰ πεισθῶ, πὼς ἡ κρίσι μου εἶναι σωστή.

Καὶ τοὔδωσε ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ μπαμποῦ.

— Δοκίμασε τὴ δύναμί σου, τοῦ εἶπε.

Ὁ Λὶ τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ μὲ μιὰ ἁπλῆ κίνησι τὸ ἔσπασε στὰ δύο. Ἔσπασε κατόπιν κάθε κομμάτι σ' ἄλλα δύο.

Ὁ Χουὰν—Σοῦ ἄφησε ὕστερα τὴ μακρειὰ πίπα του ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ὁ Λὶ τὴν ἔπιασε προτοῦ πέση στὸ πάτωμα.

— Ἡ δύναμι χωρὶς τὴ γρηγοράδα εἶναι ἄχρηστη, εἶπε ἀποφθεγματικὰ ὁ Χουὰν—Σοῦ. Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, γιατὶ τὶς ἔχεις καὶ τὶς δύο καὶ πιστεύω πὼς μπορεῖς νὰ κάμης εὐτυχισμένη τὴν κόρη μου... Ἀλλὰ γιατὶ θέλεις νὰ τὴν παντρευτῆς;

— Γιατὶ τὴν ἀγαπάω τόσο πολύ, ποὺ ἡ ζωή μου δὲ θὰ εἶχε νόημα χωρὶς αὐτήν. Ἂν ὁ μεγάλος Βούδδας μοῦ κάμη τὴ χάρι ν' ἀφήσω πίσω μου ἀπογόνους, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴ λατρεία τῶν προγόνων, δὲ θάθελα νὰ τοὺς ἀποχτήσω ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Νὶ—Κό.

Ὁ Χουὰν—Σοῦ χαμογέλασε.

— Ποιός δὲ θάθελε νὰ παντρευτῆ μιὰ νέα, ποὺ ὁ πατέρας της τῆς δίνει γιὰ προῖκα ἕνα ἑκατομμύριο «τάελ»; εἶπε. Δὲ μπορεῖ, βέβαια, νὰ μὴν ξέρης ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ προῖκα ποὺ θὰ δώσω στὴ Νὶ—Κό;

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Λί.

— Καὶ δὲ φρόντισες νὰ τὸ μάθης;

— Γιατί θἄπρεπε νὰ τὰ μάθω;

Ὁ Χουὰν—Σοῦ κύτταξε μ' ἔκπληξι τὸ συνομιλητή του.

— Κι' ἂν ἡ κόρη μου δὲν εἶχε γιὰ προῖκα οὔτε ἕνα «τάελ» θὰ τὴ ζητοῦσες καὶ πάλι; ρώτησε.

— Ἀγαπάω τὴ Νὶ—Κὸ καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω σύζυγό μου, ἀπάντησε ὁ Λί. Αὐτὸ μόνο ξέρω κι' αὐτὸ ἦρθα νὰ πῶ στὸν ἀξιοσέβαστο πατέρα της.

Ὁ Χουὰν—Σοῦ κύτταξε κάμποση ὥρα τὸ Λί. Ἔπειτα εἶπε ἀργά:

— Σοῦ εὔχομαι, νέε μου, οἱ θεῖες Ἀψαρᾶ, οἱ νύμφες τοῦ Οὐρανοῦ, νὰ σκορπίσουν πάνω σου τὰ ἄνθη τῆς αἰωνιότητος καὶ νὰ σοῦ δώσουν κάθε εὐτυχία σ' αὐτὴ καὶ στὴ μέλλουσα ζωή, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἕναν ἠλίθιο στὴν οἰκογένειά μου.

Καὶ τὸν ἔδιωξε μὲ μιὰ χειρονομία.

Ὁ Λὶ ἔφυγε μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ λύπη καὶ πέρασε ἀπὸ τὸν κῆπο, ὅπου ἄλλοτε κρεμοῦσε τὰ ποιήματα ποὺ ἔγραφε γιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Δὲ θὰ μποροῦσε τώρα νὰ ξαναϊδῆ τὴ Νὶ—Κό, γιατὶ σίγουρα ὁ πατέρας της δὲ θὰ τὴν ἄφηνε νὰ ξαναβγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ καλύτερο ἦταν λοιπὸν νὰ πεθάνη, γιατὶ ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν ἀγαπημένη του τοῦ φαινόταν ἀνυπόφορη.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, ἔνοιωσε δυὸ χέρια γύρω στὸ λαιμό του. Ὁ Λὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε μπροστά του τὴ Νὶ—Κό.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε, ἤμουνα κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν καλαμένια πόρτα κι' ἄκουσα ὅλη τὴ συνομιλία σου μὲ τὸν ἀξιοσέβαστο πατέρα μου. Ἦρθα, λοιπόν, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲ θὰ φύγης μόνος σου ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Θὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ στὴ χαρὰ καὶ στὸν πόνο, στὴν εὐτυχία καὶ στὴ δυστυχία.

Ὁ Λὶ δὲν περίμενε ν' ἀκούση τίποτα ἄλλο. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε μαζί του... Γύρω τους τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν μὲ τὶς πιὸ μελωδικὲς φωνές τους, ὁ ἀέρας ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐωδίες κι' ὁ οὐρανὸς ἅπλωνε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους τὴ γαλάζια ἀπεραντωσύνη του.

Λ. ΜΟΡΑΝ

Ὁ πρῶτος χάρτης ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Γιὰ νὰ βρίσκουν τὸ δρόμο οἱ ἐξερευνηταί της

Ο ΠΡΩΤΟΣ σταθμὸς τῆς ἐξερευνήσεως τοῦ Διαστήματος θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἡ Σελήνη. Ὅταν ὅμως οἱ ἀστροναῦτες, ποὺ θὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ, θὰ βγοῦνε ἀπ' τὸ διαστημόπλοιό τους, πῶς θὰ προσανατολισθοῦνε καὶ θὰ βροῦνε τὸ δρόμο τους σ' ἕνα ἐντελῶς ἄγνωστο, τραχὺ καὶ ἀφιλόξενο τοπίο, σπαρμένο ἀπὸ κρατῆρες; Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήση ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀεροπορία ἑτοιμάζει τὸν πρῶτο «ὁδικὸ χάρτη» τῆς Σελήνης.

Δὲν ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα στὴ Σελήνη ἤ, ἂν ὑπάρχη, εἶναι ἀραιοτάτη. Ἑπομένως, κάθε λεπτομέρεια τοῦ ἐδάφους της, θὰ διακρίνεται καθαρώτατα καὶ ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐπειδὴ ἡ Σελήνη ἔχει σχετικὰ μικρὲς διαστάσεις, ὁ ὁρίζων πάνω σ' αὐτὴν θὰ εἶναι πολὺ κοντυνότερος παρὰ ὅσο στὴ Γῆ, καὶ συνεπῶς οἱ ἐξερευνηταὶ δὲ θὰ μποροῦν νὰ δοῦνε πολὺ μακρυά, ἀπὸ κάθε σημεῖο τῆς ἐπιφανείας της. Χρειάζεται λοιπὸν νὰ εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ λεπτομερέστατους τοπογραφικοὺς χάρτες της, γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν ὅταν θ' ἀπομακρύνωνται κάπως ἀπὸ τὴ βάσι τους.

Αὐτός, ποὺ ἑτοιμάζεται τώρα στὴν Ἀμερική, ἦταν ἰδέα ἑνὸς εἰδικοῦ ἐπιστήμονος, 37 μόλις ἐτῶν: τοῦ «σεληνολόγου» δόκτορος Τσάρλ Κάμπεν, διευθυντοῦ τοῦ Ἱδρύματος Γεωφυσικῶν Ἐρευνῶν τῆς Μασσαχουσέτης.

Ἀπ' τὸ 1958 ἀκόμη, ὁ δόκτωρ Κάμπεν σκέφθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνον ἐλεύθερα σκίτσα τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης, καμωμένα μὲ τὸ χέρι, καθὼς καὶ χιλιάδες φωτογραφίες της. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ συγκεντρώση στοιχεῖα ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταρτισθῆ ἕνας τέλειος καὶ συστηματικὸς χάρτης.

Ἕνας Βρεταννὸς ἀστρονόμος, ὁ δόκτωρ Ζντένεκ Κοπάλ, βοήθησε σημαντικὰ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο χρηματοδοτούμενος μὲ ἀμερικανικὰ κεφάλαια. Ἐγκαταστάθηκε στὸ ἀστεροσκοπεῖο «Πὶκ ντὺ Μιντί», πάνω στὰ γαλλικὰ Πυρηναῖα. Εἶχε προτιμήσει τὸ ἀστεροσκοπεῖο αὐτό, γιατὶ βρίσκεται σὲ ὕψος 2.800 μέτρων, ψηλότερα δηλαδὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο, μέσα σὲ μιὰ ὁλοκάθαρη ἀτμόσφαιρα.

Ἀπ' τὸ Νοέμβριο τοῦ 1958 ποὺ ἄρχισε τὴ δουλειά του, ὁ δόκτωρ Κοπὰλ ἔχει τραβήξει περὶ τὶς 15.000 φωτογραφίες τῆς Σελήνης μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς εἰδικοῦ τηλεσκοπίου. Μετρώντας δὲ πόσο μακραίνουν ἢ κονταίνουν οἱ σκιὲς τῶν ὑψωμάτων στὶς διάφορες ὧρες τοῦ 24ώρου, μπόρεσε νὰ ἐξακριβώση τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν ὑψωμάτων, κι' ἑπομένως τὴ διαμόρφωσι τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης.

Μεταξὺ ἄλλων, βρῆκε, ὅτι οἱ κρατῆρες τῆς Σελήνης δὲν ἔχουν ἀπόκρημνες πλαγιές — ὅπως πίστευαν ὡς τώρα οἱ ἀστρονόμοι — ἀλλὰ ὁμαλὰ κατωφερικές.

Μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ συγκεντρώθηκαν ἀπὸ διάφορες πηγές, ἄρχισε ἀπὸ πέρυσι ἡ χαρτογράφησι τῆς Σελήνης στὸ Κέντρον Ἀεροναυτικῶν Παρατηρήσεων τοῦ Σαὶν-Λουΐς, ὅπου ἐργάζονται 2.800 χαρτογράφοι, τοπογράφοι, φωτογράφοι κι' ἄλλοι εἰδικοί. Τὶς ἐργασίες διευθύνουν ὁ δόκτωρ Κάμπεν καὶ ὁ χαρτογράφος Ρόμπερτ Κίνγκσλεϋ.

Ὁ «ὁδικὸς χάρτης» τῆς Σελήνης θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 84 φύλλα. Ἔχει δὲ ἑτοιμασθῆ κιόλας τὸ πρῶτο μέρος του. Οἱ σχεδιαστές του εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν καὶ νὰ λύσουν ἕνα σωρὸ προβλήματα, ποὺ μόνο ἕνας εἰδικὸς μπορεῖ νὰ τὰ κατανοήση.

Ἕνα ἀπ' αὐτά, ἦταν π. χ. ἡ διατύπωσι τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος. Ἐφόσον ἡ Σελήνη ἀντικρύζει τὴ Γῆ, ἡ Ἀνατολή της βρίσκεται πρὸς τὴ δική μας Δύσι, καὶ ἀντιστρόφως. Ὅταν ὅμως οἱ ἀστροναῦτες θὰ ζητήσουν νὰ συμβουλευθοῦν τὸ χάρτη τῆς Σελήνης, θὰ θέλουν νὰ βροῦνε σ' αὐτὸν τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύσι στὶς συνηθισμένες θέσεις τους, ὅπως τὶς ξέρουν στοὺς χάρτες τῆς Γῆς.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ χάρτη, ἑτοιμάσθηκε ἐπίσης μιὰ πελώρια φωτογραφία τῆς πανσελήνου, χωρισμένη σὲ πολλὰ κομμάτια. Ἐπίσης καταρτίστηκε ἕνας «Φωτογραφικὸς Ἄτλας» τῆς Σελήνης προωρισμένος γιὰ τὶς μελέτες τῶν ἀστρονόμων.

Η ΣΑΧΑΡΑ θὰ ἀλλάξη ὄψι!..

Θὰ γίνη καὶ πάλι ἐπίγειος παράδεισος

ΟΛΑ δείχνουν πὼς ἡ Σαχάρα πρόκειται νὰ γίνη καὶ πάλι ἕνας ἐπίγειος παράδεισος — ὅπως ἦταν ἐδῶ καὶ 6000 χρόνια, ὅταν ζοῦσαν ἐκεῖ διάφορες χαμένες φυλές. Γιατὶ ἀποδείχθηκε πὼς κρύβει κάτω ἀπ' τὴν ἄμμο της ἀνυπολόγιστους θησαυρούς: πετρέλαιο, μεταλλεύματα καὶ ἰδίως νερό, ἄφθονο νερό, μιὰ τεράστια ὑπόγεια λίμνη, ποὺ ἔχει ἀρχίσει ἤδη ἡ ἐκμετάλλευσί της.

Ἡ λίμνη αὐτὴ ὑπολογίζεται πὼς ἔχει ἔκτασι περίπου 1 ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ὅση εἶναι δηλαδὴ ὁλόκληρη ἡ Ἀλγερία. Ἀρχίζει ἀπ' τὰ βουνὰ τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἁπλώνεται πρὸς τὸ νότο, κάτω ἀπὸ τὴ Λιβύη. Ἔχει βάθος 500—1000 μέτρων καὶ βρίσκεται 300—1.200 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Τὸ νερό της εἶναι γλυκό, πόσιμο. Οἱ εἰδικοὶ δὲν ἔχουν μπορέσει νὰ καθορίσουν τὴν πηγή του. Πάντως, προέρχεται ἀσφαλῶς ἀπὸ ποτάμια καὶ ἀπὸ βρόχινα νερὰ ποὺ εἰσχωροῦν μέσα στὴ γῆ.

Ἔχουν ἤδη ἀνοιχτῆ ἀρτεσιανὰ πηγάδια μὲ ἀπόδοσι καταπληκτική. Ἕνα ἀπ' αὐτά, στὴν Οὐάργκλα, δίνει 85 ἑκατομμύρια τόννους νερὸ τὸ χρόνο. Καὶ σ' ἕνα ἄλλο εἶναι τόση ἡ πίεσι τοῦ νεροῦ ποὺ ἀναβλύζει, ὥστε κινεῖ μιὰ μικρὴ τουρμπίνα καὶ παράγει ἠλεκτρισμὸ (ἡ ἐγκατάστασις αὐτὴ εἶναι ἴσως μοναδικὴ στὸν κόσμο, στὸ εἶδος της).

Ἡ τεράστια αὐτὴ λίμνη ἀνακαλύφθηκε ἐντελῶς τυχαῖα. Τὸ 1956, γίνονταν γεωτρήσεις στὸ Χασσὶ Μεσαοὺντ ἀπὸ Γάλλους γεωλόγους, ποὺ ἀναζητοῦσαν πετρέλαιο. Ὑπολόγιζαν νὰ τὸ βροῦνε σὲ βάθος 3.000 μέτρων. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως βρῆκαν νερό, λίγο βαθύτερα ἀπ' τὰ 1000 μέτρα. Στὴν ἀρχὴ καταράστηκαν τὴν «κακοτυχία» τους. Ἀλλὰ μετάνοιωσαν γρήγορα. Γιατί, δίχως νερὸ γιὰ τὴν ψῦξι τῶν μηχανημάτων, θὰ ἦταν ἀδύνατες οἱ γεωτρήσεις — ποὺ ἔχουν ὁδηγήσει σήμερα στὸ ἄνοιγμα 48 φρεάτων πετρελαίου σ' αὐτὴ τὴν περιοχή.

Μὲ τὸ ἄφθονο νερὸ τῆς ὑπόγειας λίμνης μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῆ ἡ Σαχάρα μὲ σιτάρι καὶ λαχανικά, γιατὶ σὲ πολλὰ μέρη της ἡ ἄμμος εἶναι ἀνακατεμένη μὲ συστατικὰ γόνιμου χώματος, ποὺ θὰ «ζωντανέψουν» μὲ τὸ βρέξιμο. Ἀκόμα καὶ στὴν καρδιὰ τῆς ἐρήμου, στὴν περιοχὴ τοῦ Τανεζρούφτ, ὅπου τὸ ἔδαφος σκεπάζεται ἀπὸ σκέτο ἀμμοχάλικο, πυρωμένο ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο, ὑπάρχει σὲ σχετικὰ μικρὸ βάθος τὸ πλούσιο ἔδαφος μιᾶς παληᾶς ζούγκλας.

Πραγματικά, ἡ Σαχάρα σκεπαζότανε κάποτε ἀπὸ πυκνὴ τροπικὴ βλάστησι, γεμάτη κροκοδείλους, λιοντάρια καὶ ἐλέφαντες, καὶ εἶχε ἄφθονο νερό. Αὐτὸ ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τοιχογραφίες ἡλικίας 10.000 ἐτῶν, ποὺ βρέθηκαν μέσα σὲ σπηλιές, στὰ ὀροπέδια Τασιλὶ Ἀζέρ, σχεδιασμένες μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη ἀπὸ τοὺς τρωγλοδύτες κυνηγοὺς τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐποχῆς.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ὁ ἥλιος, οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ ἀπότομες μεταβολὲς θερμοκρασίας ἄλλαξαν τὴ μορφὴ τοῦ τοπίου. Πραγματικά, νεώτερες τοιχογραφίες, ποὺ ἔγιναν 5.000 χρόνια ἀργότερα, παριστάνουν λειβάδια καὶ ζῶα ποὺ βοσκᾶνε. Οἱ κυνηγοὶ θὰ εἶχαν παραχωρήσει τότε τὴ θέσι τους σὲ βοσκούς.

Ἀλλ' ἡ μεταβολὴ συνεχίσθηκε, ἡ Σαχάρα στέγνωσε τελείως, ὁ φυτικὸς κόσμος της ἐξαφανίσθηκε καὶ μαζί μ' αὐτὸν λείψανε καὶ τὰ ζῶα. Οἱ φυλὲς ποὺ τὴν κατοικοῦσαν, σβύσανε ἢ γίνανε νομαδικὲς καὶ μετανάστευσαν ἀλλοῦ.

Ἔτσι, στὸν 20ὸν αἰῶνα, ἡ Σαχάρα εἶχε γίνει ἡ μεγαλύτερη ἔρημος τοῦ κόσμου, μὲ πλάτος 1.500—5.000 χιλιομέτρων, ἔκτασι 10 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ κατοίκους ἀραιότερους ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τῆς Γῆς — ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Πόλους.

Μὲ τὰ ἀπόκρημνα ὄρη τοῦ Χογκὰρ στὸ κέντρο της, μὲ τοὺς λόφους καὶ τὰ ὀροπέδια της καὶ μὲ τὶς ξερὲς κοῖτες τῶν ποταμῶν, μοιάζει σὰν τοπίο τῆς Σελήνης, τόσο στὴν ἐμφάνισι ὅσο καὶ στὶς ἀπότομες διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Πραγματικά, σὲ ὡρισμένα μέρη της, τὴν ἡμέρα ἡ ζέστη ἀνεβαίνει στοὺς 55 βαθμούς, ἐνῶ τὴ νύχτα τὸ κρύο φτάνει τοὺς 10 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ἀλλ' ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησι ἐλπίζει τώρα ν' ἀλλάξη τελείως αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τὸ 1957, ἱδρύθηκε ἕνας Ὀργανισμὸς Ἀναπτύξεως τῆς Σαχάρας, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἀξιοποίησι τῶν δύο τρίτων τῆς μεγάλης ἐρήμου (τοῦ τμήματος δηλαδὴ ποὺ ἀνήκει στὴ Γαλλία, γιατὶ τὸ ὑπόλοιπο ἕνα τρίτο εἶναι αἰγυπτιακό).

Ἀφοῦ χαρτογράφησε τὸν ὀρυκτὸ πλοῦτο τῆς Σαχάρας, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ὀργάνωσι τῶν συγκοινωνιῶν. Ἐνῶ πρὶν ἀπὸ 35 χρόνια περνοῦσαν τὴ Σαχάρα μερικοὶ πρωτοπόροι τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ «Σιτροέν», μὲ «ἑρπύστριες» ἢ μὲ ἑξάτροχες «Ρενῶ», σήμερα κυκλοφοροῦν συνεχῶς εἰδικὰ πετρελαιοκίνητα καμιόνια στοὺς δρόμους ποὺ τὴ διασχίζουνε ἀπὸ τὸ βορρᾶ πρὸς τὸ νότο.

Οἱ δρόμοι αὐτοὶ εἶναι ἀκόμα λίγοι, κι' ὄχι ἀσφαλτοστρωμένοι. Τελειοποιοῦνται ὅμως ὁλοένα, ἐνῶ συγχρόνως κατασκευάζονται καὶ νέοι.

Ἀνεμόμυλοι ἢ πετρελαιομηχανὲς ἀνεβάζουν τὸ ὑπόγειο νερό, ἐκεῖ ὅπου δὲ μποροῦν ν' ἀνοιχθοῦν ἀρτεσιανὰ πηγάδια.

Ἐξ ἄλλου, ἔχει ἀρχίσει ἡ ἐκμετάλλευσι τῶν τεραστίων στρωμάτων πετρελαίου ποὺ κρύβει τὸ ἔδαφος τῆς Σαχάρας. Στὴν περιοχὴ τοῦ Χασσὶ Μεσαοὺντ ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ 3½ δισεκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου, καὶ στὸ Ἐτζελὲ ἄλλα 2 δισεκατομμύρια βαρέλια. Ἄγνωστο δὲ ποιὲς ποσότητες θὰ βρεθοῦν ἀκόμα.

Τὸ πετρέλαιο αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ πλούσιο σὲ βενζίνη καὶ σὲ φυσικὰ ἀέρια.

Γιὰ τὴ μεταφορά του, θὰ χρειαστοῦν τεράστιοι ἀγωγοί. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, πλάτους 60 πόντων καὶ μήκους 665 χιλιομέτρων, θὰ μεταφέρη 30 ἑκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου τὸ χρόνο.

Ὑπάρχουν ἐπίσης στὴ Σαχάρα καὶ πλούσια κοιτάσματα φυσικοῦ ἀερίου, μελετᾶται δὲ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ὁ καλλίτερος τρόπος ἐκμεταλλεύσεως τους. Τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι θὰ τὸ ὑγροποιοῦν καὶ θὰ τὸ μεταφέρουν μὲ τεράστια πετρελαιοφόρα πλοῖα.

Ἡ δυτικὴ Σαχάρα ἐξ ἄλλου εἶναι πλουσιώτατη σὲ σίδηρο. Στὴ Μαυριτανία, οἱ φλέβες περιέχουν 125 ἑκατομμύρια τόννους σιδηρομεταλλεύματος ἐξαιρετικὰ καθαροῦ (μὲ περιεκτικότητα 64%). Ἀλλοῦ πάλι ἀνακαλύφθηκαν κοιτάσματα 2 ἑκατομμυρίων τόννων, ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἀπ' τὰ ὁποῖα βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ὑπάρχει στὴ Σαχάρα σίδηρος ἀρκετὸς γιὰ τὶς ἀνάγκες ὅλου τοῦ κόσμου ἐπὶ 400 χρόνια.

Ὑπάρχουν ἐπίσης 500.000 τόννοι χαλκοῦ καὶ 1.000.000 τόννοι μαγγανίου, καθὼς καὶ μεγάλες ποσότητες κάρβουνου, μολύβδου, τιτανίου καὶ χρυσοῦ. Τέλος, στὰ βουνὰ τοῦ Χογκὰρ φαίνεται πὼς ὑπάρχει οὐράνιον.

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ Σαχάρα μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡ πλουσιώτερη χώρα τοῦ κόσμου σὲ μεταλλεύματα.

Ἐξ ἄλλου, τὸ κλῖμα της εἶναι ἰδεῶδες γιὰ ἐγκαταστάσεις ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Γιατὶ βρίσκεται τόσο κοντὰ στὸν Ἰσημερινό, ὥστε οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πέφτουν σχεδὸν κατακόρυφες, ἐνῶ συγχρόνως δὲν ὑπάρχει ὑγρασία στὴν ἀτμόσφαιρα.

Τέλος, μελετῶνται δυὸ ἄλλα καταπληκτικὰ σχέδια ποὺ, ἂν πραγματοποιηθοῦν, θ' ἀλλάξουν τελείως τὴ μορφὴ καὶ τὸ κλῖμα τῆς Σαχάρας. Θυμίζουν μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἀλλὰ προσαρμοσμένα στὶς τεχνικὲς δυνατότητες τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ ἀποβλέπουν στὴ δημιουργία μιᾶς «τεχνητῆς θάλασσας» στὴν ἔρημο, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ προκύψουν σύννεφα, βροχές, ποτάμια, κλπ.

Τὸ ἕνα σχέδιο προβλέπει τὴ μεταφορὰ νεροῦ ἀπὸ τὴ Μεσόγειο μ' ἕνα σύστημα σίφωνος, γιὰ νὰ γεμίζη μ' αὐτὸ ἕνας πελώριος «λάκκος» ἐκτάσεως 30.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ποὺ βρίσκεται στὸ αἰγυπτιακὸ μέρος τῆς Σαχάρας. Τὸ δεύτερο σχέδιο ἀφορᾶ τὸ ἄνοιγμα μιᾶς διώρυγος 36 χιλιομέτρων ποὺ θ' ἀρχίζη ἀπ' τὴ Μεσόγειο, θὰ περνάη ἀπὸ τὰ σύνορα Ἀλγερίας καὶ Τύνιδος καὶ θὰ φτάνη σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μισόξερες σήμερα ἁλμυρὲς λίμνες, χαμηλότερες ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ σχέδια θὰ κοστίσουν ἀστρονομικὰ ποσά. Ὑπόσχονται ὅμως νὰ μεταβάλουν τὴ Σαχάρα σὲ Παράδεισο.

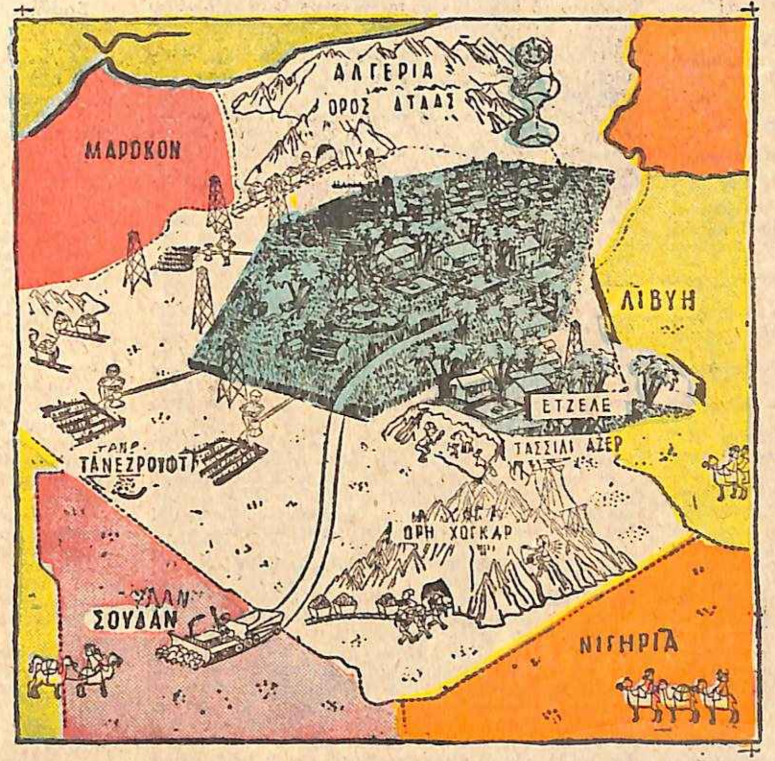

Μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι τῆς Σαχάρας, ὅση εἶναι ἡ ὑπόγεια λίμνη της, μπορεῖ νὰ γίνη καὶ πάλι καταπράσινη, ἐνῶ ἄλλες περιοχὲς της θὰ ἀποδίδουν τεράστιες ποσότητες πετρελαίου καὶ μεταλλευμάτων.

Ἕνα ἀρτεσιανὸ πηγάδι τῆς Σαχάρας, ποὺ ἀποδίδει συνεχῶς ἕνα ὁρμητικὸ χείμαρρο νεροῦ, ἀπὸ βάθος 1000 μέτρων.

⁂

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Κοντὰ στὶς πολλὲς ἄλλες ἰδιοτροπίες του, ὁ κεραυνὸς δείχνει κι' ἕνα ...ἱπποτικὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ ὡραῖο φῦλο! Πράγματι, οἱ ἄντρες ποὺ σκοτώνονται κάθε χρόνο ἀπὸ κεραυνοὺς σ' ὅλο τὸν κόσμο, εἶναι 9 φορὲς περισσότεροι ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

Ἡ Νότιος Ἀφρικὴ παρουσιάζει ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμό της, τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ θυμάτων τῶν κεραυνῶν: περίπου 600 τὸ χρόνο. Στὴν Εὐρώπη, κάθε ἄνθρωπος ἔχει μόλις 1 πιθανότητα στὰ 2.000.000 νὰ τὸν χτυπήση κεραυνός.

τό προμήνυμα τοῦ 21

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 42—43)

— Τί θὲς ἀπὸ μένα ἐπὶ τέλους;... ρωτάει τὸν Παπαζώλη μὲ μαλακωμένη φωνή.

Ἕνα δυνατὸ καρδιοχτύπι δονεῖ τὸ στῆθος τοῦ Ἕλληνα:

— Τί θέλω;... Νὰ μιλήσης στὴν Αὐτοκράτειρα! Νὰ τῆς ζητήσης τὴ βοήθεια γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἑλλάδος... Κι' ἡ Ἑλλάδα, αὔριο ἐλεύθερη ἀπὸ τὸ ζυγό, θὰ σὲ εὐγνωμονῆ γιὰ πάντα, Γρηγόρη Ὀρλώφ, σὰν ἐλευθερωτή της!...

Μένει λίγο συλλογισμένος ὁ στρατηγός.

Κι' ὕστερα λέει:

— Ξαναγύρισε αὔριο... Ἀλήθεια, πῶς λέγεσαι;

— Γεώργιος Παπαζώλης... ἀπαντάει ὁ ἄλλος τρέμοντας. Ἀπὸ τὴ Σιάτιστα τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας...

Δίνει τὸ χέρι του ὁ Ρῶσος στὸν Ἕλληνα:

— Καλά... ἔλα αὔριο...

Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Ὀρλὼφ ὁ Παπαζώλης.

Κι' ἡ εὐγνωμοσύνη ξεχειλίζει ἀπὸ τὸ πικραμένο του στόμα:

— Σ' εὐχαριστῶ!...

ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

ΤΟΝ δέχτηκε καλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Αἰκατερίνη. Ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια του. Καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ἀξιέπαινος, Παπαζώλη, γιὰ τὴ φιλοπατρία σου καὶ γιὰ τὴν τόλμη σου... Δὲ σοῦ κρύβω ὅτι ἡ μακρυνὴ σκλαβωμένη πατρίδα σου μὲ ἐνδιαφέρει...

— Θὰ τὴ βοηθήσης, λοιπόν, Μεγαλειοτάτη;... ρώτησε ὁ Ἕλληνας μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

— Θέλω νὰ τὴ βοηθήσω... Ἄσε με ὅμως νὰ βρῶ τὸν τρόπο... Ἀνοιχτὸ πόλεμο, βέβαια, δὲ συμφέρει κανένα μας νὰ ἀνοίξω.

— Δὲ σοῦ ζητᾶμε ἐπίσημο πόλεμο. Λίγους στρατιῶτες, κάμποσα καράβια, μερικὰ λεπτά.

— Καλά... καλά... Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ δοῦμε, θὰ τὰ ξαναποῦμε. Καὶ στὸ μεταξύ...

Ἔκοψε στὴ μέση τὴ φράσι της ἡ Αἰκατερίνη. Κι' ἡ ματιά της μεταφέρθηκε, γεμάτη περιέργεια καὶ ἡδονισμὸ ἀπὸ τὸν ἕναν ἄντρα στὸν ἄλλο. Ἤτανε κι' οἱ δυό τους νέοι, ὄμορφοι, περήφανοι. Ὁ ἕνας ὅμως, ὁ Ὀρλώφ, ἤτανε πιὰ παλιός, ὁ γνώριμος τῆς ἄπληστης ἀγκαλιᾶς της...

Κι' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, τὸ αἴσθημα τῆς συνενοχῆς στὸ σκοτεινὸ ἔγκλημα ποὖχε συνωμοτικὰ ξεκαθαρίσει τὸν Πέτρο 3ο, ἀνακάτωνε τὴν ἐρωτική της συμπάθεια μὲ κάτι σὰν ὁρμέμφυτη ἀποστροφή... Ἡ δυναμικὴ πεντάδα τῶν ἀδελφῶν Ὀρλώφ—Ἀλέξης, Γρηγόρης, Ἰβάν, Φεοντὸρ καὶ Βλαδίμηρος—ἦταν ἐκείνη ποὖχε βρεθῆ πάντα δίπλα στὴν Αἰκατερίνη, ἕτοιμη νὰ ὑποστηρίξη τὶς πιὸ παράτολμες φιλοδοξίες της ἀκόμα καὶ μὲ τὸ ἔγκλημα. Πολλοὶ ὀνομάζανε χαμηλόφωνα τὴν πεντάδα συμμορία — ἰδίως ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ὁ Ἀλέξης Ὀρλώφ, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακα τοῦ ἔκπτωτου καὶ φυλακισμένου Τσάρου, ἀνάγγειλε ἀπὸ τὸ μικρὸ κτῆμα τῆς Ρόπσχα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Πέτερχοφ τὸ θάνατο τοῦ ἀνώμαλου καὶ ἐνοχλητικοῦ ἄντρα της στὴν Αἰκατερίνη μ' ἕναν τόνο συγκρατημένης καὶ ὑποκριτικῆς συντριβῆς, ποὺ ἔκρυβε ὅμως ἕναν ἄγριο θρίαμβο!...

Ἐνῶ ὁ δεύτερος ἄντρας ποὺ βρισκότανε μπροστά της, ὁ Ἕλληνας, ἤτανε καινούργιος, ὄμορφος, ἐνδιαφέρων καὶ λευκός. Δὲν τὸν βάραινε τίποτα. Στὴ συνείδησι ἐκείνης ποὺ ἐπιλεγότανε «Σεμίραμις τοῦ Βορρᾶ» ἦταν ἕνας νέος, ὄμορφος ὀνειροπόλος, γεμᾶτος θέρμη μεσογειακὴ καὶ ἡλιολουσμένο πάθος. Πρὸς τὸ παρόν, τὸ πάθος αὐτὸ ἐκδηλωνότανε γιὰ τὴ σκλαβωμένη πατρίδα του. Ἀργότερα μποροῦσε νὰ μεταφερθῆ καὶ σ' ἐκείνην ποὺ θὰ ὑποσχότανε νὰ τὴ βοηθήση....

Ἡ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ Ὀρλὼφ ἀντήχησε νευριασμένη λίγο στὰ αὐτιά της, διώχνοντας τὰ ἡδονικά της ὀνειροπολήματα:

— Καὶ στὸ μεταξύ;

Χαμογέλασε ἡ Αἰκατερίνη, δείχνοντας τὴ διπλῆ σειρὰ τῶν μαργαριταρένιων της δοντιῶν πίσω ἀπὸ τὸ δίδυμο κοράλλι τῶν ἡδονικῶν χειλιῶν της:

— Στὸ μεταξύ, ἡ στολὴ τοῦ λοχαγοῦ τῆς φρουρᾶς μου θὰ πήγαινε, νομίζω, καλὰ στὸν προστατευόμενό σου, Γρηγόρη...

Δάγκωσε τὰ χείλια του δυνατὰ ὁ Ὀρλώφ:

— Λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς; μουρμούρισε.

Ξαφνικά, αὐτὸς ὁ μικρὸς κι' ἀσήμαντος Ἕλληνας ποὺ ἐκεῖνος ὁ ἴδιος τὸν εἶχε μπάσει στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς Τσαρίνας, ἀποκτοῦσε ἀνάστημα πιθανοῦ ἀντιπάλου!

Τὴν ἤξερε καλὰ τὴν ἐστεμμένη φιλενάδα του ὁ Ὀρλώφ... Ἡ φιλήδονη ἰδιοσυγκρασία της στηριζότανε στὴν ἀλλαγή... Αὐτὸς ὁ Γεώργιος Παπαζώλης ἤτανε νέος κι' ὄμορφος. Κι' ἀκόμα, περιβαλλόταν ἀπὸ τὸ θλιμμένο φωτοστέφανο τοῦ σκλαβωμένου ἥρωα... Ἦταν ἐπικίνδυνος! Ἔπρεπε νὰ τὸν προσέξη...

Ἡ βαθειά, γεμάτη φλογερὴ γυναικότητα, φωνὴ τῆς Αἰκατερίνης, φτερούγισε πάλι μέσα στὸ καλοζεσταμένο δωμάτιο:

— Ἔτσι, σὰ λοχαγὸ τῆς φρουρᾶς, θὰ τὸν ἔχουμε πάντα κοντά μας... Θὰ μᾶς μιλάη γιὰ τὴν ὡραία μακρυνή του πατρίδα, ὥσπου τελικά, νὰ μᾶς κάνη νὰ ἐνδιαφερθοῦμε γι' αὐτήν...

Ὁ Παπαζώλης εἶχε γονατίσει, εἶχε ἁρπάξει τὸ ὁλόλευκο χέρι τῆς πανίσχυρης ἐκείνης γυναίκας — ἕνα χέρι ζυμωμένο μὲ χιόνι τοῦ βορρᾶ καὶ γιασεμιὰ τοῦ νότου...— καὶ τὄφερε μὲ σεβασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη στὰ χείλια του:

— Ἡ εὔνοιά σου γιὰ μένα, πανέμορφη Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης, μὲ συγκινεῖ βαθυά... Ἂς ἐλπίσω ὅτι κάποτε ἀνάλογη εὔνοια θὰ γνωρίση κι' ἡ δυστυχισμένη μου πατρίδα...

Μὲ μάτια μισόκλειστα, ἡ Αἰκατερίνη ἄφισε τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὰ χείλια τοῦ θερμοῦ Ἕλληνα... Ἕνα ρῖγος ἡδονικὸ ἀγκάλιασε τὸ κορμί της! Ἕνα ρῖγος, ποὺ διοχετεύτηκε στὸ κορμὶ τοῦ Παπαζώλη, σὰ φωτιὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο φυτίλι...

Σκοτεινός, ὁ Γρηγόρης Ὀρλώφ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος του, κύτταξε τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ ποὖχε μπροστά στὰ μάτια του, γεμᾶτος ἀνησυχία... Μιὰ πικρὴ βεβαιότητα δάγκωνε ὀδυνηρὰ τὴν καρδιά του: Μόνος του εἶχε τοποθετήσει ἀπέναντί του ἕναν ἀντίζηλο — καὶ ἀντίζηλο ἰσχυρό!

«ΖΗΛΕΥΩ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΟΥ!..»

ΦΟΡΕΣΕ τὴν ὄμορφη, ἀστραφτερὴ στολὴ τοῦ λοχαγοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ὁ Γεώργιος Παπαζώλης, μιὰ στολὴ ποὺ ἔκανε πολλοὺς γύρω του νὰ τὸν ζηλέψουν... Ἐκεῖνος ὅμως, καὶ στὴ στολή, καὶ στὸ ἀξίωμα, δὲν εἶδε παρὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ διευκολύνανε τὸ σκοπό του... Πραγματικὰ τώρα ἤτανε κάθε μέρα κοντὰ στὴν Αὐτοκράτειρα. Καὶ ἡ παρουσία του —ἤτανε σίγουρος— δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τῆς θυμίζη τὴν ἄτυχη σκλαβωμένη του πατρίδα... Γιὰ τὴν Αἰκατερίνη ὅμως τὸ πρᾶγμα ἤτανε κάπως διαφορετικό: Ὁ Ἕλληνας αὐτὸς δὲν εἶχε ἀξία μόνο σὰν Ἕλληνας, εἶχε κυρίως σὰν ἄντρας — σὰ θερμὸς μεσογειακὸς ἄντρας, ποὺ ὑποσχόταν ὁλοκάθαρα ὅτι θἄκανε καὶ γιὰ ὑπέροχος τρυφερὸς φίλος...

Γι' αὐτὸ τὸν κρατοῦσε συχνὰ τὰ βαρυὰ χειμωνιάτικα βράδια κοντά της — ὅταν ὁ Γρηγόρης Ὀλλὼφ στελνότανε γιὰ ἐπιθεώρησι σὲ μακρυνὲς φρουρές... Τὸν τοποθετοῦσε τότε δίπλα της, σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς τόσους μαλακοὺς σοφάδες ποὺ τοὺς στολίζανε τὰ βαρυὰ μεταξωτὰ τῆς Μοσούλης ἢ τῶν Ἰνδιῶν, καὶ τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα του, τὴν Ἑλλάδα. Κι' ὁ Παπαζώλης δὲ βαριότανε νὰ μιλάη... Χείμαρρος ζεστὸς τὰ λόγια του ξεχυνόντουσαν ἀπὸ τὸ ἀντρίκιο του στόμα μὲ τὴ βαρειὰ κι' ἐμπνευσμένη φωνή... Τὸν ἄκουγε ἡ Αἰκατερίνη μὲ μισόκλειστα πάντα μάτια, νανουρισμένη πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ γλυκειὰ μελωδία τῆς φωνῆς του, παρὰ ἀπὸ τὰ λόγια του...

Ἕνα βράδυ τοῦ εἶπε:

— Τὸ ξέρεις ὅτι... τὴ ζηλεύω τὴν Ἑλλάδα σου;...

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος ἐκεῖνος.

— Ζηλεύεις... τὴν Ἑλλάδα, Μεγαλειοτάτη;... ψέλλισε.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔπαιζε μ' ἕναν χαρτοκόπτη ἀπὸ φίλντισι καὶ χρυσάφι.

— Ναί... τὴ ζηλεύω! ξανᾶπε πιὸ σιγά. Γιατὶ ἀπασχολεῖ ὅλη σου τὴ σκέψι. Καὶ δὲν ἀφίνει περιθώριο γιὰ τίποτ' ἄλλο...

Δὲν ἤθελε, κυρίως ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ καταλάβη ὁ Παπαζώλης.

— Γιὰ τί ἄλλο, Μεγαλειοτάτη;

Τὸ ὁλόλευκο χέρι της ἔψαξε τὸ δικό του, τὄπιασε, τὄσφιξε:

— Γιὰ τὸν ἔρωτα!...

Ξαφνικά, κάτι ἀέρινο σκίστηκε μπροστά του, καὶ εἶδε! Αὐτὴ ἡ πανίσχυρη βασίλισσα, ἤτανε καὶ γυναῖκα... Τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὸ δικό του, τὸν τράβηξε κοντά της...

— Εἶσαι φλογερὸς πατριώτης, Παπαζώλη... μουρμουρίσανε τὰ χείλια της πολὺ κοντὰ στὰ δικά του.

Κι' ὕστερα, πιὸ σιγά, ἡ φωνή της ξεψύχησε στ' αὐτί του:

— Εἶσαι, ἄραγε, τὸ ἴδιο φλογερὸς ἐραστής;...

Ξετρελλαμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της ποὺ τὸν μεθοῦσε, ἀπὸ τὶς γαλάζιες λιμνοθάλασσες τῶν ματιῶν της, ποὺ τὸν πνίγανε μέσα στὰ ἀπύθμενα βάθη τους, ἐκεῖνος μπόρεσε νὰ ψελλίση μόνο:

— Μεγαλειοτάτη!...

Μὲ τὸ ἄλλο μυρωμένο χέρι της τοῦ χτύπησε ἐλαφρὰ τὰ χείλια:

— Δὲ θέλω νἆμαι γιὰ σένα «Μεγαλειοτάτη»...τὸν μάλωσε. Λέγε με ἁπλᾶ Αἰκατερίνη...

— Αἰκατε....

Δὲν πρόφτασε νὰ προφέρη ὅλο τὸ ὄνομά της, καὶ τὰ χείλια τους βρέθηκαν ἑνωμένα...

Ξαφνικά, ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὸν διάδρομο, ἀκούστηκε νὰ πλησιάζη βαρὺ ἕνα ἀντρικὸ βῆμα... Μόλις ποὺ πρόφτασαν ἡ αὐτοκράτειρα κι' ὁ λοχαγός της νὰ ἀπομακρυνθοῦν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε, καὶ στὸ κατῶφλι της πλαισίωσε τὴν ψηλή, περήφανη κορμοστασιὰ τοῦ Γρηγόρη Ὀρλώφ...

Ἡ Αἰκατερίνη πετάχτηκε ὀρθὴ ἀπὸ τὸ σοφᾶ ποὺ καθότανε καὶ ρώτησε αὐστηρὰ τὸν εὐνοούμενό της:

— Τί συμβαίνει, Γρηγόρη;...

Ἐκεῖνος δάγκωσε τὰ χείλια του:

— Τελείωσα πιὸ νωρὶς τὴν ἐπιθεώρησι, κι' ἦρθα...

Σπίθισε ὁ θυμὸς στὰ γαλάζια μάτια τῆς Αὐτοκράτειρας, ποὺ κυματίσανε σὰ θάλασσες τρικυμισμένες:

— Ἔκανες πολὺ ἄσχημα...

Ὁ τόνος της ἤτανε ξερός, κοφτός...

Ἔγινε κατάχλωμος ὁ εὐνοούμενος:

— Αἰκατερίνη...

Τὸ ἀτσαλένιο βλέμμα τοὔκοψε ἀλύπητα τὴν οἰκειότητα:

— Ξεχνᾶτε, στρατηγὲ Γρηγόρη Ὀρλώφ, ὅτι γιὰ ὅλους θέλω νἆμαι «Ἡ Αὐτῆς Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης»...

Κουνήθηκαν τὰ χείλια τοῦ Ὀρλώφ, ἦχος κανένας ὅμως δὲν κατάφερε νὰ βγῆ ἀπὸ μέσα τους... Σφιχτήκανε σπασμωδικὰ οἱ γροθιές του... Ἔδειξε σὰ νὰ ἦταν ἕτοιμος νὰ ὁρμήση πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζευγάρι, ποὺ τόσο πρόδινε τὸν ἔρωτά του καὶ τὶς φιλοδοξίες του... Μπόρεσε ὅμως νὰ συγκρατηθῆ, γύρισε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ λέξι, χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω του...

Πῆγε τότε ἡ Αἰκατερίνη καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα μὲ διπλῆ στροφὴ τοῦ κλειδιοῦ, κι' ὕστερα γύρισε στὸν Παπαζώλη, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀμίλητος, παγωμένος, αὐτὴ τὴ σκηνή:

— Καὶ τώρα, τοῦ ψιθύρισε μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο, ἂς μιλήσουμε γιὰ τὰ πολὺ δικά μας, ὡραῖε μου Ἕλληνα...

— Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ γιατροὶ συμφώνησαν σὲ κάτι... Θέλουν πέντε χιλιάρικα ὁ καθένας!...

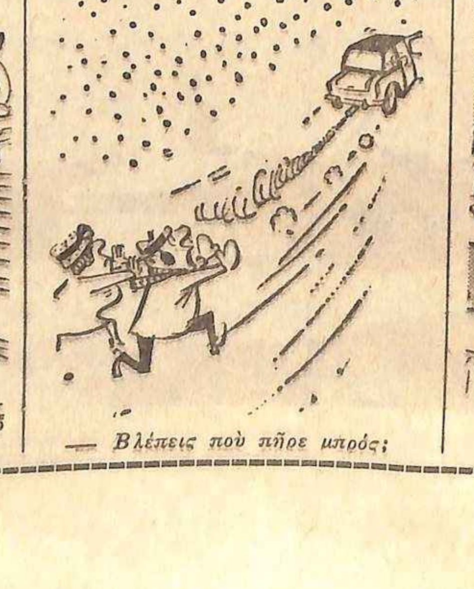

— Βλέπεις ποὺ πῆρε μπρός;

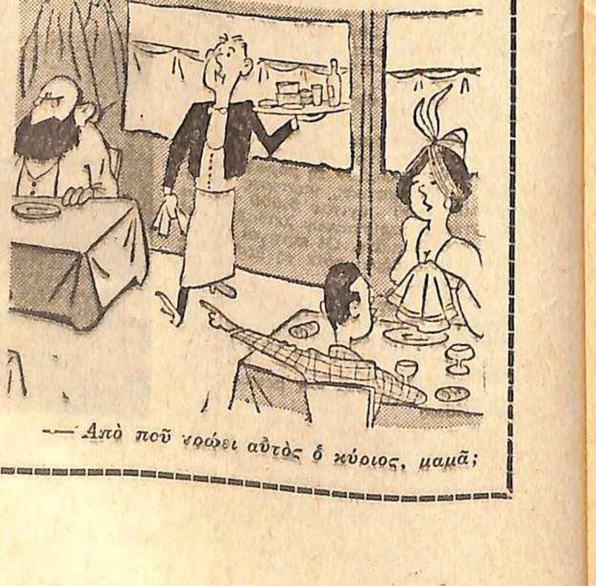

— Ἀπὸ ποῦ τρώει αὐτὸς ὁ κύριος, μαμᾶ;

«ΜΕ ΝΙΚΗΣΑΤΕ!..»

Ο Γρηγόρης Ὀρλώφ, βλέποντας τὸν ἑαυτό του ἐκτοπισμένο ἀπὸ αὐτὸ τὸν ξένο τυχοδιώκτη, δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἀγανάκτησι, δὲν παρασύρθηκε σὲ κανένα ἀπερίσκεπτο ξέσπασμα, ποὺ δὲ θἄκανε — σκέφτηκε — ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ὑπογραμμίση τὴν καινούργια ἐρωτικὴ εὔνοια τῆς ἄστατης κι' ἀχόρταγης αὐτοκράτειρας. Δὲν ἔδειξε κἂν ὅτι πειράχτηκε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀλλαγή, ποὺ ἔκανε τόσο ἐπισφαλῆ τὴ θέσι του στὴν Αὐλὴ τῆς Αἰκατερίνης — μιὰ καὶ τὸ μεγάλο του ἐρωτικὸ στήριγμα ἔδειχνε, ὅτι ἄρχιζε νὰ ὑποχωρῆ... Καὶ μόνο ἀποφάσισε νὰ ἀντιδράση, πρακτικά, διπλωματικά, ἀποτελεσματικὰ καὶ ἄμεσα. Ἡ ὁλομέλεια τῶν Ὀρλώφ, ποὺ συνεδρίασε ἐκτάκτως, μόλις τὸ ἕνα μέλος της ἐπισήμανε τὸ γενικὸ κίνδυνο, ἔβγαλε ἕνα συμπέρασμα: Ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀμέσως, μὲ κάθε τρόπο, ὁ Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Πετρούπολι...

— Μήπως... καμμιὰ μαχαιριὰ στὸ σκοτάδι θἄτανε ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη λύσι;... πρότεινε δειλὰ ὁ Βλαδίμηρος.

— Ὄχι! Ποτέ!... διαφώνησε κοφτὰ ὁ Ἀλέξης. Περνᾶμε μιὰ ἐποχὴ εὐνοίας καινούργιας καὶ μεγάλης τῆς Αἰκατερίνης... Δὲ θ' ἀφίση, βέβαια, νὰ περάση ἀπαρατήρητη ἡ ἐξαφάνισι τοῦ διαλεχτοῦ της...

— Τότε; Τί νὰ κάνουμε; διερωτήθηκε ὁ Ἰβάν.

Ὁ Ἀλέξης, σὰν πιὸ μεγάλος τῆς πεντάδας, εἶχε τὸ γενικὸ πρόσταγμα, κι' ἡ γνώμη του εἰσακουόταν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἔμεινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλός, βαθυὰ συλλογισμένος. Ὕστερα ρώτησε:

— Δὲν εἶπες, Γρηγόρη, ὅτι ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς ἦρθε ἀπὸ τὴν πατρίδα του γιὰ νὰ ζητιανέψη τὴ ρωσικὴ βοήθεια;...

— Ναί... ὄνειρό του εἶναι νὰ βάλη τὴ Ρωσία ἀντιμέτωπο τοῦ τυράννου τῆς Ἑλλάδος!... χτύπησε τὴ γροθιά του ὁ Ἀλέξης στὸ τραπέζι.

Καὶ φώναξε ἀποφασιστικά:

— Ἔ, ἂς τὴ βάλη, τότε!... Αὐτὴ πρέπει νἆναι ὅλων μας ἡ ἐπιδίωξι... Καὶ ἀπεσταλμένος τῆς Ρωσίας στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ὑποσχεθῆ τὴ βοήθειά της, θἆναι, φυσικά, αὐτὸς ὁ πονηρὸς Παπαζώλης, ποὺ ἦρθε ἐδῶ νὰ μᾶς ἀναστατώση...

Κι' ἔτσι, ἀποφασίστηκε ὁμόφωνα ἀπὸ τοὺς πέντε Ὀρλὼφ ἡ βοήθεια τῆς Ρωσίας στὴν Ἑλλάδα, ποὺ ζητοῦσε νὰ ξεσηκωθῆ — ἐφ' ὅσον ἡ βοήθεια θὰ εἶχε γιὰ εὐχάριστο κι' ἄμεσό της ἀποτέλεσμα τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ ἐνοχλητικοῦ αὐτοῦ Ἕλληνα ἀπὸ τὴν Πετρούπολι, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Αἰκατερίνης...

Στὸ σχέδιο τῶν Ὀρλὼφ συμμάχησε ἀνεπιφύλαχτα κι' ὁ Παπαζώλης. Ὄνειρό του ὅταν ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴ μακρυνὴ σκλαβωμένη του πατρίδα, δὲν ἤτανε νὰ κερδίση μιὰ θέσι εὐνοουμένου στὴν ἄστατη ἀγκαλιὰ τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλὰ τὴ βοήθειά της γιὰ τὸ ξεσήκωμα τῆς Ἑλλάδος... Γι' αὐτό, κι' ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐραστῆ δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ προπαγανδίζη τὴ μεγάλη του ὑπόθεσι... Καλλιεργοῦσε παράλληλα καὶ τὶς φιλοδοξίες τῆς Αὐτοκράτειρας στὸ διπλωματικὸ πεδίο ὁ ἔκπτωτος εὐνοούμενος Γρηγόρης Ὀρλώφ, ὑποστηρίζοντας, ὅτι ἡ ρωσικὴ βοήθεια στὴν Ἑλλάδα θἄδινε ἕνα σοβαρὸ χτύπημα στὴν προαιώνια ἐχθρὰ τῆς Ρωσίας.

Ἔτσι, πὲς-πές, ἡ Αἰκατερίνη πείσθηκε — σ' αὐτὸ συντέλεσε πολὺ τὸ ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ βαρυέται τὸν καινούργιο της τρυφερὸ φίλο.

Κι' ἔτσι, ἕνα βράδυ, ποὺ τοὺς εἶχε καὶ τοὺς δυὸ μπροστά της, τὸ Γρηγόρη καὶ τὸν Παπαζώλη — τὸν παλιὸ καὶ τὸν καινούργιο... — τοὺς κύτταξε μ' ἕνα βαρυεστημένο χαμόγελο καὶ τοὺς δήλωσε:

— Μὲ νικήσατε!...

Πετάχτηκε ὀρθός, χλωμὸς σὰν τὸ κερί, ὁ Παπαζώλης:

— Θὰ βοηθήσης τὴν Ἑλλάδα;... τὴ ρώτησε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ναί... Ὄχι ἄμεσα, βέβαια, ὄχι φανερά, μὰ θετικά...

Ὁ Γρηγόρης δὲν ἄφησε τὴν εὐκαιρία:

— Κάποιος πρέπει νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ κάτω... εἶπε.

— Ἐγώ, στρατηγέ!... φώναξε ὁ Ἕλληνας. Ἐγώ, Μεγαλειοτάτη!... Στὸ ζητάω γιὰ χάρι νὰ στείλης ἐμένα ἀγγελιοφόρο τῆς μεγάλης σου ἀπόφασης...

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν κύτταξε παιχνιδιάρικα:

— Νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ ἀναλάβης μιὰ τέτοια ἀποστολή, Παπαζώλη;...

— Μπορῶ νὰ τὴν ἀναλάβω καὶ νὰ πετύχω, Μεγαλειοτάτη, ἀποκρίθηκε μὲ πίστι ἐκεῖνος.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔμεινε συλλογισμένη γιὰ μιὰ στιγμή:

— Θὰ φύγης, λοιπόν, κι' ἀφοῦ τόσο τὸ θές, χωρὶς ἀναβολὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα... εἶπε στὸν ἀξιωματικό της. Θὰ πάρης μαζί σου ἄφθονα χρήματα, καθὼς καὶ δῶρα γιὰ τὶς ἐκκλησίες τῆς σκλαβωμένης σου πατρίδας — Εὐαγγέλια, ἄμφια, σταυρούς... Πρέπει νὰ τονωθῆ μὲ κάθε τρόπο τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα στὴν Ἑλλάδα... Ὁ Κλῆρος βαστάει ἄσβυστη κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη τῆς σκλαβιᾶς, τὴ σπίθα τῆς λευτεριᾶς!...

Ἔπεσε ὁ Παπαζώλης στὰ γόνατα καὶ ζήτησε νὰ φιλήση τὴν ἄκρη τῆς μεταξωτῆς φούστας της. Ἀντὶ γι' αὐτήν, ἡ Αἰκατερίνη τοῦ ἔδωσε τὸ χιονόλευκο χέρι της, ποὺ πάνω του ἐκεῖνος ἀπόθεσε τὴ θερμή του εὐγνωμοσύνη — μὲ ἕνα φιλὶ καὶ μὲ δυὸ δάκρυα...

Ἄφησε ἀμέσως τὴν Πετρούπολι ὁ Γεώργιος Παπαζώλης καὶ κατέβηκε, φλογερὸς προπομπὸς τῆς ρωσικῆς βοήθειας, στὴ σκλαβωμένη Ἑλλάδα. Δὲ μπόρεσε νὰ ἀντισταθῆ στὸ γλυκὸ πειρασμὸ γιὰ ἕνα σύντομο προσκύνημά του στὴ Μακεδονία, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴ Σιάτιστα. Ἀπὸ κεῖ κατέβηκε στὰ παράλια τῆς Ἠπείρου, μὰ κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Τουρκαλβανούς, μπῆκε σ' ἕνα καΐκι καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Βενετία. Ὕστερα, μ' ἕνα ἄλλο καΐκι, προσπάθησε νὰ φτάση πάλι στὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ἀλλὰ τὸ πλοῖο του τὸ μπλοκάρησαν στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος κουρσάροι Δουλτσινιῶτες καὶ τὸ ὁδηγήσανε στὴν Ἀλβανία. Ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς αἰχμαλωσία, τὸ καράβι τοῦ Παπαζώλη ἐλευθερώθηκε μὲ προσωπικὴ ἐπέμβασι τοῦ Αὐστριακοῦ προξένου στὴν Τεργέστη κι' ἔφτασε στὸ λιμάνι τῆς πόλης αὐτῆς, ὅπου ἀφθονοῦσαν οἱ Ἕλληνες ἔμποροι.

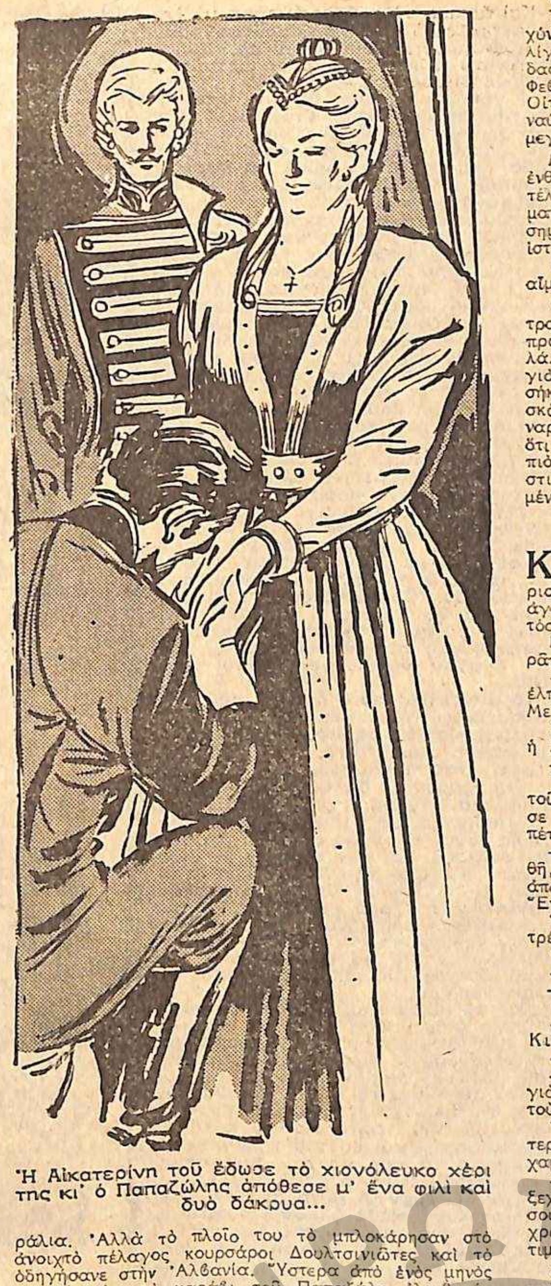

Ἡ Αἰκατερίνη τοῦ ἔδωσε τὸ χιονόλευκο χέρι της κι' ὁ Παπαζώλης ἀπόθεσε μ' ἕνα φιλὶ καὶ δυὸ δάκρυα...

Ὁ Παπαζώλης φανατίζει ἐκεῖ τὶς πρῶτες ψυχὲς στὴν ἰδέα τῆς ἐπαναστάσεως:

— Εἶμαι σταλμένος ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας! λέει σ' ὅλους. Νὰ τὰ χαρτιά μου. Εἶμαι λοχαγὸς τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ. Κι' ἡ Αἰκατερίνη μὲ στέλνει γιὰ νὰ προετοιμάσω τὴν κάθοδο τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ της, κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ στρατηγοῦ της Γρηγόρη Ὀρλώφ!

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς Τεργέστης συγκινοῦνται βαθυά. Σ' αὐτὸ βοηθάει κι' ἕνας θρῦλος τοῦ Ἄγγλου περιηγητῆ Σάντλερ, ποὺ ἔχει διηγηθῆ, ὅτι τὴ λύτρωσι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴ Ρωσία τὴν προαναγγειλε ἕνας λαμπρὸς φεγγοβόλος σταυρὸς πάνω ἀπὸ τὸ θόλο τῆς Ἁγίας Σοφίας!

Ἀπὸ τὴν Τεργέστη ὁ Παπαζώλης περνάει στὴν Ἀκαρνανία, φανατίζει ἀνθρώπους καὶ τοὺς στέλνει στὴ Ναυπακτία, στὴ Δωρίδα, στὴν Παρνασσίδα. Στὴ Μάνη οἱ Μαυρομιχαλαῖοι δέχονται νὰ ξεσηκώσουνε τὸ Μωριᾶ, ἂν ὑπάρξη πραγματικὴ καὶ θετικὴ βοήθεια ἀπὸ τὴ Ρωσία. Τὴ βοήθεια αὐτὴ τὴν ὑπόσχεται ἄλλη μιὰ φορά, γεμᾶτος εἰλικρίνεια καὶ πίστι, ὁ Γεώργιος Παπαζώλης, ὁ λοχαγὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, ὁ προσωπικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης...

Καί, σιγά-σιγά, μέσα στὶς σκλαβωμένες ψυχὲς τῶν ἀδούλωτων ἡρώων, ὁ θερμὸς αὐτὸς ἐπαναστάτης ζωογονεῖ τὶς πρῶτες ἀναστάσιμες σπίθες. Κάτω ἀπ τὰ ράσα, γεμίζονται οἱ πρῶτες ἀπελευθερωτικὲς μπιστόλες. Κι' ὕστερα ἀκολουθοῦν τὰ πρῶτα θύματα ἀνάμεσα στοὺς ἱερωμένους: Τὸ 1767 ἀποκεφαλίζεται ὁ μητροπολίτης Λακεδαίμονος Ἀνανίας Λιμπάρδης, ἀπὸ τὴ Δημητσάνα. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος Β΄ βασανίζεται καὶ ἐξορίζεται μισοπεθαμένος στὴν Τένεδο. Μαζί του βασανίζονται ὁ οἰκονόμος καὶ ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ὁ πρῶτος τους πεθαίνει πάνω στὰ βασανιστήρια...

Κι' ὕστερα ἄλλοι κι' ἄλλοι...

Τὸ ζεστὸ ἑλληνικὸ αἷμα ὅμως, ποὺ ἀρχίζει νὰ χύνεται γιὰ τὴν ἐπανάστασι, ποὺ φουντώνει λίγο-λίγο σὲ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς σκλαβωμένης πατρίδας, φαίνεται σὰ νὰ καρποφορῆ. Στὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1770, ἀγκυροβολεῖ στὸ λιμάνι τοῦ Οἰτύλου ἡ πρώτη ρωσικὴ μοῖρα τῆς Βαλτικῆς, μὲ ναύαρχό της τὸ Φέοντορ Ὀρλώφ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ μεγάλου εὐνοουμένου τῆς Αὐτοκράτειρας!

Μὲ ἀγωνία, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, μὲ τρελλὸ ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀρχή, μὲ μαύρη ἀπογοήτευσι στὸ τέλος, ὁ Γεώργιος Παπαζώλης παρακολούθησε τὶς ματωμένες φάσεις τῆς πρώτης αὐτῆς ἄτυχης ἐπίσημης ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία σὰν ἡ «Ἐπανάστασι τῶν Ὀρλώφ».

Κι' ἡ ἀποτυχία ἐκείνη στοίχισε τόσο ἑλληνικὸ αἷμα!

Ἐπὶ τέλους, ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη παζάρεψε στὸ τραπέζι τῆς διπλωματίας ὅλα αὐτά, ποὺ δὲν τἄχε προκαλέσει παρὰ ἀπὸ ἀνάγκη νὰ παζαρέψη πιὸ καλά... Καί, μιὰ μέρα, ἡ ὑπόδουλη Ἑλλάδα, ποὖχε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐλπίσει σὲ ἕνα σωτήριο γενικὸ ξεσήκωμα, ὑποστηριγμένο ἀπὸ τὴ Ρωσία, τὸν ὁμόθρησκό της κολοσσό, προδομένη στὸ Κιουτσοὺκ-Καϊναρτζῆ ἀπὸ τὴν ἄστατη αὐτοκράτειρα, ποὺ ἔδειξε, ὅτι δὲν ἤτανε παρὰ μιὰ ταπεινὴ καιροσκόπος τῆς πιὸ προκλητικῆς διπλωματίας, ξανάσκυψε ἀναγκαστικὰ τὸ ματωμένο της τράχηλο κάτω ἀπὸ τὸ ὑψωμένο γιαταγάνι τοῦ κατακτητῆ...

«ΕΙΣΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ!..»

ΚΙ' ὁ πρωταγωνιστὴς αὐτῆς τῆς ἀπόπειρας γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ξεσήκωμα, ὁ Γεώργιος Παπαζώλης, γύρισε στὴν Πετρούπολι μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχή του, ἀγανακτισμένος μὲ τὴ βασίλισσά του, ποὺ τὸν εἶχε τόσο σκληρὰ κι' ἀλύπητα προδώσει...

Πῆγε κατ' εὐθεῖαν νὰ τὴ βρῆ καὶ τῆς τἆπε, σταράτα κι' ἀντρίκια:

— Κρῖμα τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε!... Κρῖμα στὶς ἐλπίδες ποὺ γεννηθήκανε... Ὅλα πήγανε χαμένα, Μεγαλειοτάτη...

Σήκωσε τοὺς ὤμους της, μὲ ψυχρὴ μοιρολατρεία ἡ Αἰκατερίνη:

— Δὲ γινόταν ἀλλοιῶς, Παπαζώλη...

Ἔβγαλε τότε τὸ σπαθί του ἐκεῖνος, τὸ σπαθὶ τοῦ λοχαγοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τὄσπασε πάνω στὰ γόνατά του, καὶ τὰ κομμάτια του τὰ πέταξε στὰ πόδια της:

— Ἡ Ἑλλάδα ἔχασε μιὰν εὐκαιρία νὰ ἐλευθερωθῆ, Μεγαλειοτάτη...τῆς εἶπε, κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἐσὺ χάνεις κάτι πολὺ πιὸ λίγο: Ἕναν πιστὸ στρατιώτη...

Ἡ ψυχρή της κι' ἀδιάφορη στάσι δὲν τοῦ ἐπιτρέψανε νὰ προσθέση: «Κι' ἕνα θερμὸ ἐραστή...».

Ἀστράψανε τὰ μάτια τῆς Αἰκατερίνης:

— Τί θὲς νὰ πῆς, Παπαζώλη;... τὸν ρώτησε.

— Ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ λοχαγὸς στὸ στρατό σου...

— Δὲ σὲ τιμᾶ ὁ τίτλος τοῦ λοχαγοῦ μου;

— Εἶναι ἕνας τίτλος ἄδειος καὶ χωρὶς σημασία. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀξιωματικὸς χωρὶς τιμή...

— Χωρὶς τιμή;... ρώτησε ὑπόκωφα ἡ Αἰκατερίνη.

— Ναί, ἀφοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου στοὺς Ἕλληνες γιὰ τὴ βοήθεια τῆς Αὐτοκράτειρας τῆς Ρωσίας, καὶ τοὺς γέλασα!...

Ἔμεινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα συλλογισμένη ἡ Αἰκατερίνη. Ὕστερα ξανασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ χαμογέλασε:

— Δέχομαι τὴν παραίτησί σου, Παπαζώλη, καὶ ξεχνάω τὴν αὐθάδειά σου... Ἡ ἀπέραντη ἀγάπη σου στὴν Ἑλλάδα σὲ ἔκανε νὰ λησμονήσης τί μοῦ χρωστᾶς... Πήγαινε! Εἶσαι ἐλεύθερος!... Δὲ σὲ τιμωρῶ...

Χαιρέτησε ὁ περήφανος, προδομένος Ἕλληνας, καὶ βγῆκε πνιγμένος στὴν ἀπελπισία ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς ἄστατης Αὐτοκράτειρας.

Στὸ διάδρομο ἔπεσε πάνω σ' ἕναν ψηλὸ ἄντρα. Ἔκανε νὰ προσπεράση, μὰ ὁ ἄλλος τὸν κράτησε:

— Παπαζώλη, ἔτσι ξεχνᾶς τοὺς παλιούς σου φίλους;...

— Στρατηγέ... μουρμούρισε ὁ Ἕλληνας, ἀναγνωρίζοντας τὸ Γρηγόρη Ὀρλώφ.

— Τὴν εἶδες;...

— Ναί... δὲ μοῦ ἄφησε καμμιὰ ἐλπίδα... Ἴσως ἐσύ...

Τὸν ἔκοψε μὲ πίκρα ὁ ἄλλος:

— Ἐγώ;... Δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰ ἰσχὺ πάνω της, τὸ ἴδιο ὅπως δὲν ἔχεις κι' ἐσύ, Παπαζώλη... Ἕνας ἄλλος τώρα βασιλεύει στὴν καρδιά της — ἢ πιὸ καλὰ στὶς αἰσθήσεις της...

— Ἄλλος;

— Ναί· ὁ στρατάρχης Ἀλέξανδρος Ποτέμκιν..

Ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὸς ὁ Ὀρλώφ, κι' ὕστερα πρόσθεσε χτυπῶντας στὸν ὦμο τὸν παλιό του ἀντίζηλο μὲ πικρὴ μοιρολατρεία:

— Προδοθήκαμε, Παπαζώλη!... Ὥσπου νὰ προδοθῆ μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς ὁ καινούργιος ἀπὸ ἕναν ἄλλο... Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή, κι' ἔτσι εἶναι οἱ ἐστεμμένες εὔνοιες... Καληνύχτα...

Κι' ἔτσι ἔγινε πραγματικά: Ἡ εὔνοια τῆς Αἰκατερίνης γιὰ τὸν Ποτέμκιν δὲν κράτησε κι' αὐτὴ πολύ. Ἄλλος τὸν διαδέχτηκε στὴν ἀχόρταγη ἀγκαλιὰ αὐτῆς, ποὺ τόσο δίκαια ὀνομάστηκε «Μεσσαλίνα τοῦ Βορρᾶ»... Κι' ὕστερα ἄλλος, κι' ἄλλος... Ὥσπου, στὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, γριὰ πιά, κατάντησε νὰ χαρίση τὴν ρασακμασμένη της εὔνοια στὸν πρίγκηπα Πλάτωνα Σούμπωφ, ἕναν ἔφηβο δεκαεννιὰ χρόνων.

Τί σημασία ὅμως εἶχαν αὐτὰ γιὰ τὸ Γεώργιο Παπαζώλη; Αὐτὸς εἶχε πιὰ προδοθῆ σὰν Ἕλληνας, στὴν ἐλπίδα του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς σκλαβωμένης πατρίδας... Καί, μιὰ μέρα χειμωνιάτικη, ἔσβυσε στὸ μακρυνὸ παγωμένο Βορρᾶ, πικραμένος, ξεχασμένος ἀπ' ὅλους, ὁ θερμὸς ὁραματιστής, ποὖχε ζωντανέψει τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ ξύπνημα, τὸ μεγάλο προμήνυμα τοῦ Εἰκοσιένα!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἐμφανιζόμενη ὡς «κόμησσα» Ὀντὲτ Πετινιύ.

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ καὶ ἡ «κόμησσα»

Θῦμα τῆς ματαιοδοξίας του, ὁ γεωλόγος Πὼλ Ρού, ἄφησε μιὰ τυχοδιώκτισσα νὰ τὸν ξετινάξη

ΓΕΩΛΟΓΟΣ καὶ συνταξιοῦχος ἀποικιακὸς ὑπάλληλος, ποὺ πέρασε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του στὸ Μαρόκο, ὁ Γάλλος Πὼλ Ρού, 61 ἐτῶν, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ σχεδὸν πεῖρα ἀπὸ γυναῖκες ἀλλὰ δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ ὀνειρεύεται ἕναν ἀριστοκρατικὸ καὶ πλούσιο γάμο, ποὺ θὰ τὸν ἀποζημίωνε, ἔστω καὶ στὰ γεράματα, γιὰ τὴν μέτρια κι' ἀσήμαντη ζωή του.

Τὶς δυὸ αὐτὲς ἀδυναμίες τοῦ ἡλικιωμένου γεωλόγου — τὴν ἔλλειψι πείρας ἀπὸ τὸ ὡραῖο φῦλο καὶ τὴν ἔντονη ἐπιθυμία ἑνὸς μεγάλου γάμου — δὲν τὶς ἤξερε, βέβαια, ἡ κομψὴ σαραντάρα Ὀντὲτ Πετινιύ, τυχοδιώκτισσα μὲ πλούσιο παρελθόν, ἐμφανιζόμενη ἄλλοτε ὡς κόμησσα καὶ ἄλλοτε ὡς δοκτορέσσα στὰ κοσμοπολιτικὰ κέντρα, γιὰ νὰ γδύνη τοὺς ἀφελεῖς. Φαίνεται, ὅμως, πὼς διαισθάνθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνη, γιατί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γνωρίστηκαν, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων, τὸν περασμένο χειμῶνα, ἔσπευσε νὰ τοῦ ρίξη τὰ δίχτυα της.

Στὸ ξενοδοχεῖο, ἡ Ὀντὲτ εἶχε ἐμφανιστῆ ὡς κόμησσα ντὲ Γκουλέ. Μιλοῦσε γιὰ τὸν πατέρα της, ἄλλοτε πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας στὸ Πεκῖνο, γιὰ τὸ θεῖο της, ἐκπρόσωπο τῆς χώρας στὴν Οὐνέσκο, ἀνάφερε τὰ γνωστότερα ὀνόματα τῆς παρισινῆς κοινωνίας σὰ ν' ἀνῆκαν στὸν στενὸ φιλικό της κύκλο καὶ φρόντιζε, μόλις παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία, νὰ δείχνη τὸ ἐπισκεπτήριό της, μ' ἕνα ἀνάγλυφο στέμμα.

Δὲ χρειαζόταν, λοιπόν, τίποτα περισσότερο γιὰ νὰ ξελογιαστῆ ὁ ἄμοιρος Πὼλ Ρού, βλέποντας νὰ τὸν τιμᾶ μὲ τὴν προσοχή της καὶ νὰ τοῦ ἀπευθύνη τὰ πιὸ γλυκά της χαμόγελα μιὰ αὐθεντικὴ κόμησσα, ποὺ ἐνσάρκωνε ὅλα τὰ ὄνειρα, ὅλες τὶς ἀπωθημένες, ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες τῆς ζωῆς του σὰν ἀποικιακοῦ ὑπαλλήλου στὸ Μαρόκο. Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν «κόμησσα» ἔφτασε στὸ ἀποκορύφωμά του, ὅταν ἐκείνη, τάχα ἀδιάφορα, τοῦ μίλησε κάποια στιγμὴ γιὰ τὴν τεράστια περιουσία ποὺ ἔμελλε νὰ κληρονομήση. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Πὼλ Ροὺ ὡρκίστηκε στὸν ἑαυτό του νὰ μὴν ἀφήση μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ ξεφύγη ἡ «κόμησσα»! Χωρὶς νὰ φαντάζεται, φυσικά, πὼς τὸν ἴδιο ὅρκο εἶχε κάνει στὸν ἑαυτό της κι' ἐκείνη!

Τὸ «εἰδύλλιό» τους, ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὸ χιονισμένο περιβάλλον τῶν Ἄλπεων, συνεχίστηκε καὶ στὸ Παρίσι. Μιὰ μέρα, ἡ «κόμησσα» τοῦ ἔδειξε, στὸ βουλεβάρτο τῶν Ἠλυσίων, τὸ ἐπιβλητικὸ μέγαρο, ὅπου κατοικοῦσε ὁλομόναχη ἡ γριὰ θεία της κόμησσα Μπουανὲ ντὲ λὰ Τούρ.

— Εἶμαι ἡ μόνη κληρονόμος της, τοῦ εἶπε, καὶ τὸ μέγαρο δὲ θ' ἀργήση νὰ γίνη δικό μου. Δὲν σκοπεύω, ὅμως, νὰ κατοικήσω ἐδῶ. Τὸ ὄνειρό μου εἶναι ν' ἀποκτήσω μιὰ βίλλα στὰ προάστια...

Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ περιγράφη μὲ λεπτομέρειες τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου — λεπτομέρειες ἀκριβέστατες, ἄλλωστε, γιατὶ οἱ γονεῖς της ὑπηρετοῦσαν ἐκεῖ ὡς θυρωροί!

Ὁ γεωλόγος, ὅμως, δὲν πολυπρόσεχε τὴν ἀφήγησί της. Στὸ μυαλό του κατάστρωνε ἕνα σχέδιο γιὰ νὰ φέρη τὴν πλούσια κληρονόμο ὁριστικὰ στὰ χέρια του. Θὰ τὴ ζητοῦσε σὲ γάμο — ἀποφάσισε — συγχρόνως, ὅμως, γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ νομίση πὼς ἦταν κι' αὐτὸς πλούσιος, θὰ τῆς ἀγόραζε ἐκεῖνος τὴ βίλλα, ποὺ ὀνειρευόταν.

Φυσικά, αὐτὴ δέχτηκε χωρὶς δυσκολίες καὶ τὴν προσφορὰ καὶ τὴν πρότασι! Καί, τὴν ἡμέρα ποὺ ἄλλαξαν δαχτυλίδια, ὁ Πὼλ Ροὺ πετοῦσε στὰ οὐράνια, σίγουρος πὼς εἶχε πραγματοποιήσει ἕναν διπλὸ ἄθλο: Ἀποκτοῦσε μιὰ γοητευτικὴ σύζυγο, εἴκοσι χρόνια νεώτερή του, κι' ἔκανε ταυτόχρονα μιὰ πρώτης τάξεως «μπίζνες»!

Στὸ μεταξύ, βέβαια, φρόντιζε νὰ δείχνεται ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ γενναιόδωρος στὴ μνηστή του. Μὲ τὶς στερήσεις καὶ τὶς οἰκονομίες μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς, εἶχε καταφέρει νὰ σχηματίση ἕνα σχετικὰ ἀξιόλογο κεφάλαιο, ποὺ ἐξανεμιζόταν τώρα σιγὰ-σιγὰ σὲ δῶρα γιὰ τὴν «κόμησσα». Φυσικά, ὁ γεωλόγος ἤξερε πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔμενε χωρὶς δεκάρα, μὲ μόνο εἰσόδημα τὴ σύνταξί του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἀνησυχοῦσε καθόλου. Ὥσπου νὰ σωθοῦν τὰ χρήματά του, λογάριαζε, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του θὰ εἶχε ταχτοποιήσει κάποιες περιουσιακές της ἐκκρεμότητες, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ καθυστερῆ τὸ γάμο τους.

Τὸ μαγευτικὸ αὐτὸ ὄνειρο, ποὺ εἶχε ξαναγειώσει τὸν ἡλικιωμένο γεωλόγο, κράτησε ὡς τὸν περασμένο Αὔγουστο. Γιὰ πρώτη φορά, τότε, ὁ Πὼλ Ροὺ δίστασε, ὅταν ἡ κόμησσα τοῦ πρότεινε ν' ἀγοράσουν — δηλαδή, ν' ἀγοράση ἐκεῖνος στ' ὄνομά της! — μιὰ βιλλίτσα στὰ Πυρηναῖα γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπές τους. Ἡ ἀγορὰ αὐτὴ θὰ σήμαινε τὴν ἀφαίρεσι καὶ τῶν τελευταίων οἰκονομιῶν του ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Ὅταν, ὅμως, ἡ «κόμησσα» τὸν πληροφόρησε, ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρά, πὼς οἱ «ἐκκρεμότητες» πλησιάζανε νὰ ταχτοποιηθοῦν τελειωτικὰ καὶ πώς, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους τους στὸ Παρίσι, οἱ δισταγμοί του ὑποχωρήσανε.

Μὲ τὴν πεῖρα της, ὡστόσο, ἡ παμπόνηρη τυχοδιώκτισσα εἶχε πιὰ καταλάβει πὼς δὲν ἔμεναν ἄλλα περιθώρια γιὰ οἰκονομικὲς θυσίες στὸ θῦμα της. Τοῦ δήλωσε, λοιπόν, πὼς θὰ ἔφευγε πρώτη αὐτὴ γιὰ τὰ Πυρηναῖα, θὰ διάλεγε τὴ βιλλίτσα «τους», θὰ τὴν ἀγόραζε, θὰ τὴν ταχτοποιοῦσε κατὰ τὸ γοῦστο της — καὶ θὰ τοῦ τηλεγραφοῦσε ἔπειτα νὰ πάη νὰ τὴν συναντήση.

Ἀνύποπτος πάντα, ὁ γεωλόγος δέχτηκε τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ πρότασι, ποὺ θὰ εἶχε κάνει κάθε ἄλλον νὰ καταλάβη ἐπιτέλους τὴν ἀπάτη! Καὶ τὴ δέχτηκε, μάλιστα, μὲ ἱκανοποίησι, γιατὶ λογάριασε πώς, μὲ τὸ νὰ ταξιδέψουν χωριστὰ καὶ μὲ τὸ νὰ καθυστερήση αὐτὸς μερικὲς μέρες, θὰ κατάφερνε νὰ ἐξοικονομήση λίγα χρήματα, πολύτιμα κι' αὐτὰ γιὰ τὴν κατάστασι ὅπου εἶχε φτάσει!

Ἡ μέρα, ποὺ χωρίσανε, γιὰ νὰ φύγη ἐκείνη γιὰ τὰ Πυρηναῖα, ἦταν ἡ τελευταία, ποὺ εἶδε ὁ Πὼλ Ροὺ τὴν «κόμησσα» σὰ μνηστή του. Δὲν ἔμελλε νὰ τὴν ξαναδῆ παρὰ πέντε μῆνες ἀργότερα, στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὅπου ἐκδικάστηκε ἡ μήνυσί του ἐναντίον της.

Κομψὴ καὶ ἀγέρωχη πάντα, ἡ «κόμησσα» μόλις καταδέχτηκε νὰ ρίξη μιὰ ματιά, γεμάτη περιφρόνησι, στὸν μηνυτή της, ποὺ φαινόταν μονομιᾶς γερασμένος κατὰ δέκα χρόνια, μὲ χαμένες τὶς οἰκονομίες του καὶ δολοφονημένα τὰ ὄνειρά του. Μὰ καὶ τὸ δικαστήριο, ὅπως καὶ τὸ ἀκροατήριο τῆς δίκης, ἦταν σχεδὸν ἐχθρικὸ ἐναντίον του. Ἀπὸ κανένα δὲν ξέφυγε ἡ λεπτομέρεια πὼς ὁ γεωλόγος δὲν ἦταν τόσο θῦμα τοῦ ἔρωτά του γιὰ τὴν «κόμησσα», ὅσο τῆς ματαιοδοξίας του γιὰ ἕναν πλούσιο γάμο. Καὶ πὼς ἦταν σχεδὸν τόσο ἀνειλικρινὴς ἀπέναντί της, ὅσο κι' αὐτὴ ἀπέναντί του.

Σὲ μιὰ στιγμή, μάλιστα, ὁ εἰσαγγελέας παρατήρησε εἰρωνικά, ὅταν ἐκεῖνος ἀνάφερε πόσα χρήματα τοῦ εἶχε στοιχίσει ἡ «κόμησσα»:

— Μὰ μὲ τόσα χρήματα, κύριε Ρου, θὰ μπορούσατε νὰ εἴχατε ἀποκτήσει μιὰ κόμησσα αὐθεντική!

Καὶ τὸ ἀκροατήριο γέλασε χαιρέκακα, γιὰ νὰ διπλασιασθοῦν τὰ γέλια του, ὅταν ὁ μηνυτὴς ἀποκρίθηκε:

— Μὰ κι' ἐγὼ γι' αὐθεντικὴ τὴν νόμισα, κύριε εἰσαγγελεῦ!

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ τυχοδιώκτισσα, ποὺ εἶχε κι' ἄλλες ἀνάλογες ἀπάτες στὸ παρελθόν της, δὲ γλύτωσε τὴν καταδίκη σὲ φυλάκισι 15 μηνῶν.

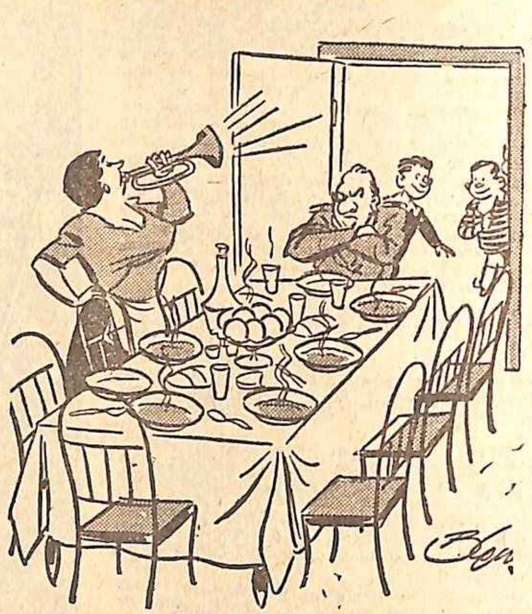

Στὸ σπίτι τοῦ στρατιωτικοῦ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

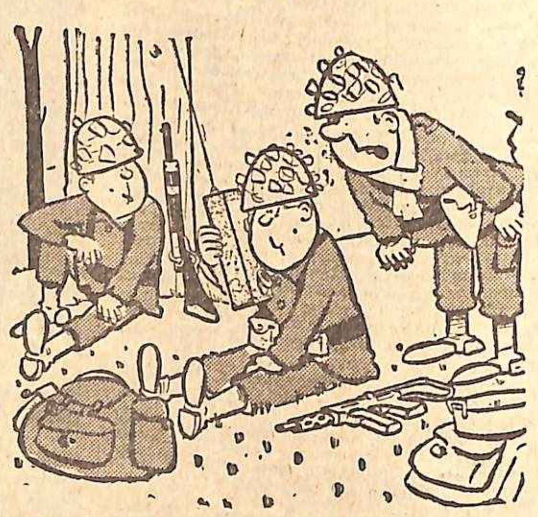

— Δὲ σὲ ρώτησα πόσα γκὼλ ἔβαλε ἡ ΑΕΚ, ἀλλὰ τί διαταγὲς δίνει τὸ Ἐπιτελεῖο!...

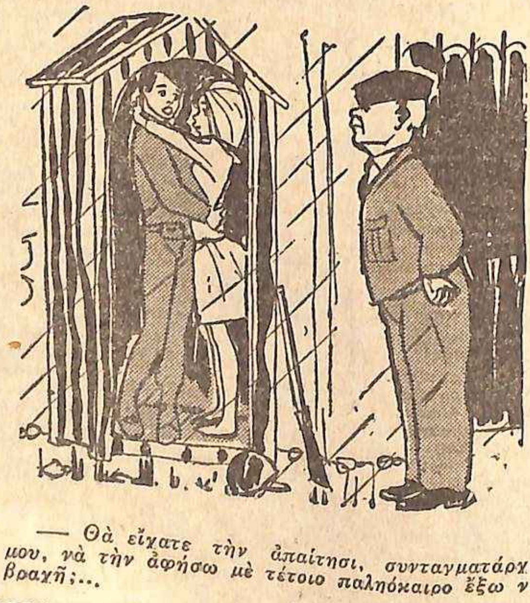

— Θὰ εἴχατε τὴν ἀπαίτησι, συνταγματάρχα μου, νὰ τὴν ἀφήσω μὲ τέτοιο παληόκαιρο ἔξω νὰ βραχῆ;...

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ποὺ ἔκαμε φτερά!

Ἐξαφανίστηκαν οἱ διευθυνταί, τὰ χρήματα καὶ τὰ ἀρχεῖα της

«ΟΠΟΙΟΣ εἶναι σὲ θέσι νὰ παράσχη πληροφορίες γιὰ τὴν «Ἀμέρικαν Ἔντ Φόρεϊν Μπὰνκ ὄφ Ταγγέρ», παρακαλεῖται θερμῶς ν' ἀπευθυνθῆ στὴν κατωτέρω διεύθυνσι. Οἱ πολυάριθμοι πελάτες αὐτοῦ τοῦ τραπεζιτικοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ εἶναι διεσπαρμένοι στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὴν Εὐρώπη καὶ τὴ Βόρειο Ἀφρική, θὰ τοῦ εἶναι αἰωνίως εὐγνώμονες».

Αὐτὴ ἡ ἀγγελία, ποὺ δημοσιεύθηκε σὲ πολλὲς ἀμερικανικὲς καὶ εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες, συνοψίζει μὲ λίγα λόγια τὴ μεγαλύτερη ἀπάτη ποὺ ἀναφέρουν ὡς σήμερα τὰ ἀστυνομικὰ χρονικά. Μιὰ τράπεζα, μὲ τοὺς διευθυντές της, τὰ ἀρχεῖα της καὶ τὰ χρήματά της, ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, σὰ νὰ μεταφέρθηκε σὲ κάποιον ἄλλον πλανήτη ἢ σὰ νὰ ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὴν κατάπιε.

Παρόμοια ἐξαφάνισι φαίνεται ἀπίθανη στὶς ἡμέρες μας. Κι' ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα.

Ἡ περίεργη καὶ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἱστορία ἄρχισε τὸ 1948. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάποιος Οὔϊλλιαμ Μπράν, ἄλλοτε ἀντισυνταγματάρχης τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ἀγόρασε στὴν Ταγγέρη μιὰ μικρὴ τοπικὴ τραπεζιτικὴ ἐπιχείρησι, ποὺ τὴν μετωνόμασε ἀμέσως σὲ «Τράπεζα τοῦ Μαρόκου». Αὐτὸς ὁ Μπρὰν ἦταν ἱκανώτατος ἄνθρωπος καὶ εἶχε μεγάλες σχέσεις. Ἔτσι κατάφερε, μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, νὰ κάμη τὴν τράπεζά του μιὰ ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες τῆς βορείου Ἀφρικῆς. Ἀμερικανοί, Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀφρικανοὶ τοῦ ἐμπιστεύθησαν τὰ χρήματά τους, δελεαζόμενοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους τόκους ποὺ ἔδινε.

Τὸ 1950, ὁ Μπρὰν ἐνίσχυσε τὴ φήμη τῆς τραπέζης του μὲ μιὰ ἔξυπνη σκηνοθεσία. Περιέβαλε μὲ ἐντυπωσιακὸ μυστήριο — ποὺ ἦταν, ὅμως, τέτοιο, ὥστε ὅλοι νὰ τὸ πληροφορηθοῦν — τὴ δῆθεν ἐπίσκεψι τριῶν προσωπικοτήτων καὶ διέδωσε ἔντεχνα ὅτι ἐπρόκειτο γι' ἀντιπροσώπους τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ εἶχαν πάει γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν σημαντικὰ κεφάλαια τῆς Ἁγίας Ἕδρας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, κανεὶς πιὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν συναγωνισθῆ. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος τραπεζίτης τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

Ὁ Μπρὰν συνέχισε τὴ δρᾶσι του κάμποσα ἀκόμη χρόνια. Στὸ μεταξύ, εἶχε ἀπορροφήσει κάμποσες μικρότερες τράπεζες, δηλαδή, τὶς εἶχε τινάξει στὸν ἀέρα καὶ τὶς εἶχε ἀγοράσει γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ εἶχε μετονομάσει τὴν τράπεζά του σὲ «Ἀμέρικαν Ἔντ Φόρεϊν Μπάνκ».

Ἀλλά, γύρω στὸ 1956, μερικὰ περίεργα πράγματα ἦρθαν σὲ φῶς. Ἀποδείχτηκε π.χ. ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις στὶς ὁποῖες χρησιμοποιοῦσε δῆθεν τὰ κεφάλαια τῶν πελατῶν του ἦταν ἀνύπαρκτες, ὅτι διάφοροι τίτλοι ποὺ τοὺς ἔδινε γιὰ ἀσφάλεια εἶχαν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία κι' ἦταν χωρὶς ἀξία, ὅτι ἄλλοι ἀφοροῦσαν φανταστικὲς ἐπιχειρήσεις κλπ. Ὁ Μπρὰν βρέθηκε σὲ τραγικὴ κατάστασι. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ ξεγελάση τοὺς πελάτες του, κάνοντας τοὺς μὲν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶχαν ἐξαπατηθῆ ἀπὸ τοὺς δὲ καὶ δημιούργησε μιὰ σύγχυσι, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ σκεπάση τὸ σκάνδαλο. Ἀλλὰ κατάλαβε ταυτόχρονα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ φύγη. Ἔπρεπε, ὅμως, νὰ ρευστοποιήση προηγουμένως τὴν περιουσία του.

Ὁ ἀγοραστὴς βρέθηκε τὸ 1958. Ἦταν κάποιος Τὸμ Στάνγκι, Ἀμερικανὸς ἐπίσης, ποὺ ἐμφανιζόταν ὡς τραπεζίτης. Ὁ Στάνγκι εἶπε στὸ Μπράν:

— Ξέρω τὴν κατάστασί σας καὶ ξέρω ὅτι σᾶς περιμένει ἡ φυλακή. Νά, λοιπόν, τί ἔχω νὰ σᾶς προτείνω: θὰ μοῦ πουλήσετε τὴν τράπεζά σας καὶ θὰ φύγετε.

— Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου ἐπιθυμία, ἀπάντησε ὁ Μπράν. Δὲν ἀπομένει τότε παρὰ νὰ ὁρίσωμε τὴν τιμή.

— Ἡ τιμὴ θὰ εἶναι τὸ ρευστὸ ποὺ βρίσκεται μέσα στὰ χρηματοκιβώτια τῆς τραπέζης, εἶπε ὁ Στάνγκι. Πάρτε το καὶ φύγετε. Καὶ πιστέψετέ με ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε.

Ὁ Μπράν, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμοὺς δέχτηκε.

— Προσέξετέ με τώρα, εἶπε ὁ Στάνγκι. Θὰ ὑπογράψωμε ἕνα συμβόλαιο, ποὺ θὰ λέη ὅτι ἀγόρασα τὴν τράπεζά σας γιὰ 20 ἑκατομμύρια δολλάρια κι' ὅτι ἀντιπροσωπεύω ἕνα ὅμιλο Ἀμερικανῶν κεφαλαιούχων. Τὸ συμβόλαιο θὰ εἶναι, βέβαια, εἰκονικό, ἀλλ' ἡ ὑπογραφή του πρέπει νὰ γίνη μὲ πανηγυρικὸ τρόπο, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν ὅλοι τὸ περιεχόμενό του. Κατόπιν θὰ τὸ σχίσωμε. Τί ἔχετε νὰ πῆτε;

— Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶναι ὅτι εἶσαστε ἱκανώτερος ἀπὸ μένα, ἀπάντησε ὁ Μπράν.

Ὅλα ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Στάνγκι, ποὺ πῆρε στὰ χέρια του τὴν τράπεζα. Τὰ χρηματοκιβώτιά της ἦταν ἄδεια, ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἔξυπνο τέχνασμά του τὰ χρήματα ἄρχισαν νὰ συρρέουν καὶ πάλι καὶ μάλιστα σὲ πολὺ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπὸ πρίν, γιατὶ ὁ Στάνγκι ἐμφανιζόταν σὰν ἐκπρόσωπος τῶν μεγαλυτέρων ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων πετρελαίου καὶ χάλυβος.

Ἔτσι, ἡ τράπεζα γνώρισε καινούργιες ἡμέρες δόξης, ὥσπου, ξαφνικά, ὁ Στάνγκι κοινοποίησε μιὰ ἐγκύκλιο στοὺς πελάτες του. Σ' αὐτὴν τοὺς ἔλεγε ὅτι, ἐπειδὴ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐργασιῶν τῆς τραπέζης γινόταν στὴν Ἀμερική, θὰ μετέφερε ἐκεῖ τὴν ἕδρα της. Προσωρινῶς, ἡ ἕδρα τῆς τραπέζης θὰ μεταφερόταν στὸν Παναμᾶ, ὥσπου νὰ γίνουν οἱ ἀπαραίτητες διατυπώσεις γιὰ τὴν ὁριστικὴ μεταφορὰ στὴ Νέα Ὑόρκη.

«Γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν αὐτὲς οἱ διατυπώσεις, ἐξηγοῦσε ἡ ἐγκύκλιος, θὰ χρειαστοῦν περίπου 4 βδομάδες. Στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ γραφεῖα θὰ παραμείνουν κλειστά. Οἱ πελάτες παρακαλοῦνται κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ν' ἀπευθύνωνται στὴν ταχυδρομικὴ θυρίδα 982, Παναμᾶ Σίτυ».

Προτοῦ ἀκόμη στείλη αὐτὴ τὴν ἐγκύκλιο, ὁ Στάνγκι εἶχε φύγει γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου κατάφερε νὰ προσκληθῆ σ' ἕνα τσάϊ τῆς αὐλῆς καὶ τσέπωσε κάμποσα ἑκατομμύρια ὡς ἀντιπρόσωπος πάντα Ἀμερικανῶν κεφαλαιούχων.

Ἔπειτα, μιὰ μέρα, ἔγινε ἄφαντος. Μαζί του ἐξαφανίστηκαν οἱ τρεῖς διευθυντὲς τῆς τραπέζης, τὰ χρήματα, τὰ ἀρχεῖα, τὰ πάντα. Στὸ μεταξύ, ἡ θυρὶς 982, στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Παναμᾶ Σίτυ, εἶχε γεμίσει ἀπὸ γράμματα, ποὺ κανεὶς δὲν πήγαινε νὰ τὰ πάρη.

Αὐτὰ γίνονταν τὸ περασμένο Ἰούλιο. Ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ κι' ἡ Ἰντερπὸλ ἀπασχολήθηκαν ἔκτοτε μὲ τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ χωρὶς ὡς σήμερα ν' ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ Στάνγκι, τῆς ἐξαφανισθείσης τραπέζης καὶ τῶν διευθυντῶν της. Μόνον τελευταῖα βρέθηκαν τὰ ἀρχεῖα τῆς τραπέζης πάνω στὸ ἀτμόπλοιο «Ποσειδών», ποὺ ταξίδευε ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία στὴν Ἀμερική, χωρίς, ὅμως, νὰ ἐξακριβωθῆ ποιός τὰ εἶχε φορτώσει σ' αὐτὸ καὶ γιὰ ποιὸν προορίζονταν.

Ἔτσι, τὸ μυστήριο παραμένει ἀνεξιχνίαστο. Κι' εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωσι τραπέζης, ποὺ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, χωρὶς ν' ἀφήση ἴχνη πίσω της.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Τὰ δύο ὡραιότατα τσάρλεστον, μιὰ καὶ ὁ χορὸς αὐτὸς δίνει καὶ παίρνει σήμερα, «Τομπυς γουὼκ» καὶ «Γκὸτ ἒ μάτς» θὰ βρῆτε σὲ δίσκο τῆς Κολούμπια μὲ στοιχεῖα SCMG 31.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ τελευταῖα τραγούδια τοῦ Νὰτ Κὶνγκ Κὸλ εἶναι καὶ τὸ ὡραιότατο μπλοὺζ «Ἴφ ἄϊ γιού». Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ ρεπερτορίου τοῦ δημοφιλοῦς μαύρου καλλιτέχνου καὶ ὁ δίσκος εἶναι τῆς Κάπιτολ μὲ στοιχεῖα F 4481.

Καὶ ἕνα ταγκό. «Τάνγκο φὸρ τοὺ» μὲ τὴν περίφημη ὀρχήστρα τοῦ Ραιη Ἄντονυ. Ἕνα μελωδικώτατο ταγκὸ ποὺ πραγματικὰ θὰ σᾶς ἀρέση. Ὁ δίσκος εἶναι τῆς Κάπιτολ (F 4041).

Τὸ σημείωμά μας θὰ κλείση μὲ τὸν Πὼλ Ἄνκα. Τώρα τελευταῖα δὲν ἔχουμε πολυασχοληθῆ. Αἰτία ἦταν τὸ γεγονός, ὅτι δὲ μᾶς ἔδωσε κανένα καινούργιο δίσκο τὶς τελευταῖες βδομάδες. Ἀλλὰ ἐπειδή, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε ὁ Πὼλ Ἄνκα παραμένει Πὼλ Ἄνκα, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις μερικῶν, γι' αὐτὸ σήμερα θ' ἀναφερθοῦμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μεγάλες ἐπιτυχίες του. Εἶναι πάρα πολὺ γνωστὴ ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ «Πούτ γιοὺ χὲντ ὂν μάϊ σόλντερ», ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μπλοὺζ τοῦ Ἄνκα. Ὁ δίσκος εἶναι τῆς Κολούμπια (SCMG 104).

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

Ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ

ΠΙΣΤΕΥΩ στὰ ὄνειρα καὶ ἀδιαφορῶ ἂν θὰ μὲ πῆτε ὀπισθοδρομικό, προληπτικὸ καὶ πνευματικῶς ὑποανάπτυκτο. Γιατί, ἁπλούστατα κύριοι, ἐμένα τὰ ὄνειρα μοῦ βγαίνουνε τόσο, ποὺ ἔχω σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι μὲ ἔχει θέσει ὑπὸ τὴν προστασία της καὶ διὰ τῶν ὀνείρων μὲ εἰδοποιεῖ περὶ τῶν μελλοντικῶν γεγονότων ποὺ μὲ ἀφοροῦν προσωπικά.

Ἡ Σούλα, βέβαια, μὲ εἰρωνεύεται:

— Μὰ δὲ ντρέπεσαι, Ἀρτέμη, νὰ δίνης βάσι στὰ ὄνειρα; Κύττα μὴν τὸ πῆς πουθενὰ ἀλλοῦ καὶ σὲ πάρουν στὸ μεζέ...

— Δὲν ἔχεις δίκηο, χρυσή μου. Νά, τὶς προάλλες δὲν εἶδα ὅτι πετοῦσα σὰν νὰ εἶχα φτερὰ καὶ σὲ λίγες μέρες μοῦ ἦρθε ἡ προαγωγὴ ἀπὸ ἀκόλουθο σὲ γραμματέα β' τάξεως;

— Ἀηδίες! ἀπάντησε περιφρονητικὰ ἡ Σούλα, πού, παρὸλ ντ' ὀνέρ, ἂν ἤτανε καμμιὰ ἄλλη καὶ ὄχι ἡ Σούλα θὰ τῆς ἀπαντοῦσα ἀναλόγως.

Ἀλλὰ ἡ Σούλα εἶναι ἄλλο πρᾶμμα. Εἶναι τὸ γλυκό μου ἀμόρε, ποὺ αὔριο—μεθαύριο θὰ γίνη κυρία Ἀρτέμη Χατζηπαπάκακα. Θὰ μοῦ πῆτε, βέβαια, ὅτι ἡ Σούλα δὲν ἔχει προῖκα καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου δὲν παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ ἕναν φέρελπι νέο ὅπως εἶμαι ἐγώ, ὁ ὁποῖος φιλοδοξῶ μιὰ μέρα νὰ γίνω καὶ εἰσηγητὴς τοῦ Δημοσίου. Ναί, δὲν ἀντιλέγω ἡ Σούλα δὲν ἔχει προῖκα, ἔχει ὅμως ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἔχει αἴφνης ξανθὰ μαλλιά, κόκκινα χείλη, ὑπέροχες καμπύλες ἀ λὰ Τζέην Μάνσφιλντ, μιὰ μαύρη ἐληὰ στὸ μάγουλο κι' ἕνα φούδι ναϊτάν, ποὺ μόνον ἡ ἐληὰ καὶ τὸ φούδι ἀντισταθμίζουν μιὰ προῖκα τριῶν δωματίων, μὲ τοὺς βοηθητικοὺς χώρους. Ὅσο γιὰ τὶς καμπύλες, αὐτὲς εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας. Μιὰ κοπέλλα, μὲ τέτοια προσόντα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ προῖκες κύριοι' ἰδίως γιὰ ἕνα τόσο καλαίσθητο νέο σὰν καὶ μένα ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμᾶ τὰ ὡραῖα.

Εἶχα μάλιστα ἀποφασίσει νὰ τὴ ζητήσω ἀπὸ τὴ μαμά της, ὅταν πρὸ ἡμερῶν, ξυπνάω ἕνα πρωὶ ἀλαφιασμένος. Εἶχα δῆ στὸν ὕπνο μου, πὼς βρισκόμουν, λέει, κάτω ἀπὸ μιὰ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ καὶ θαύμαζα τὴν ὀμορφιὰ τοῦ τοπίου καθὼς τὸ χτυποῦσαν οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου. Ἦταν ἕνα θέαμα ὑπέροχο ποὺ δὲ χόρταινα νὰ τὸ κυττάζω. Ξαφνικά, συννεφιάζει ὁ οὐρανὸς καὶ πιάνει ἕνας δυνατὸς ἀέρας ποὺ στὴν ὁρμή του ἄρχισε νὰ ρίχνη φύλλα καὶ ἀνθούς, ὥσπου τὸ δέντρο ἔμεινε τέλος ἄχαρο καὶ ἀνούσιο μὲ σκέτα τὰ κλαδιά. Ξύπνησα τρομαγμένος. Ὁ νοῦς μου πῆγε ἀμέσως στὴ Σούλα. «Δὲ θέλεις, εἶπα, νὰ ἔπαθε τίποτα ἡ κοπέλλα;» Εἶπα τὸ ὄνειρό μου στὴν σπιτονοικοκυρά μου τὴν κυρὰ-Καλλιόπη καὶ συμμερίστηκε κι' αὐτὴ τὶς ἀνησυχίες μου

— Σημαδιακὸ ὄνειρο γυιέ μου. Κάτι θὰ συμβῆ στὸ κορίτσι!

Ντύθηκα γρήγορα. Τηλεφώνησα στὸν προϊστάμενό μου πὼς τάχα ἤμουν ἄρρωστος καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς Σούλας μελαγχολικὸς καὶ ἀνήσυχος. Βρῆκα ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα καὶ μπῆκα στὸ χώλ. Πρὶν προχωρήσω ὅμως ἄκουσα τὴ γλυκειὰ φωνὴ τῆς Σούλας μου ἀπὸ τὰ μέσα δωμάτια:

— Μαμᾶ! Μαμᾶ! Δὲν ἀκοῦς, καλὲ μαμᾶ, ποὺ φωνάζω τόση ὥρα;

Ἀνέπνευσα μὲ ἀνακούφισι. Ἡ φωνούλα τῆς ἀγαπημένης μου, ζωηρὴ καὶ κελαϊδιστή, ἔδειχνε πὼς ἡ Σούλα ἦταν ἄριστα στὴν ὑγεία της. Εὐτυχῶς...

— Τί εἶναι, χρυσό μου; ἀκούστηκε ἡ μαμᾶ ἀπ' τὴν κουζίνα.

— Καλέ, φέρε τὸ ὀξυζενὲ νὰ βάλω στὰ μαλλιά μου!...

Ἔμεινα ἐμβρόντητος. Ὥστε ἔτσι λοιπὸν δεσποινὶς Σούλα: Ὥστε τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ τόσο καμάρωνα, μοῦ τὰ δουλεύεις μὲ ὀξυζενέ.

Ἔνοιωσα σὰν κάτι νὰ ράϊσε μέσα μου. Ὡστόσο κράτησα τὴν ψυχραιμία μου καὶ παρέμεινα ἀθέατος στὸ χώλ. Σὲ λίγο ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Σούλας:

— Μαμᾶ, φούσκωσέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν ψεύτικο λαστιχένιο στηθόδεσμό μου, γιατὶ χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ τὸν ἔβγαλα μοῦ ξεφούσκωσε ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος...

Μ' ἔλουσε κρύος ἱδρώτας.

«Ὥστε καὶ τὸ προκλητικὸ στῆθος ἀ λὰ Μάνσφιλντ, ποὺ τὸ εἶχα σὲ μεγάλη ὑπόληψι, ἦταν ἀέρας κοπανιστός, δεσποινὶς Σούλα;» εἶπα μέσα μου.

Ἔνοιωσα ὅλον τὸν ἐνθουσιασμό μου νὰ σωριάζεται σὲ ἐρείπια. Ἤμουνα ἕτοιμος νὰ ὁρμήσω καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶ γιὰ τὴν ἀπάτη, ποὺ γινόταν εἰς βάρος μου, ὅταν ἀκούω πάλι τὴ Σούλα:

— Καλὲ μαμᾶ, ποῦ εἶναι τὸ μολύβι;

— Ποιὸ μολύβι, παιδί μου;

— Καλέ, τὸ μαῦρο ποὺ φτιάχνω τὴν ψεύτικη ἐληὰ στὸ μάγουλο

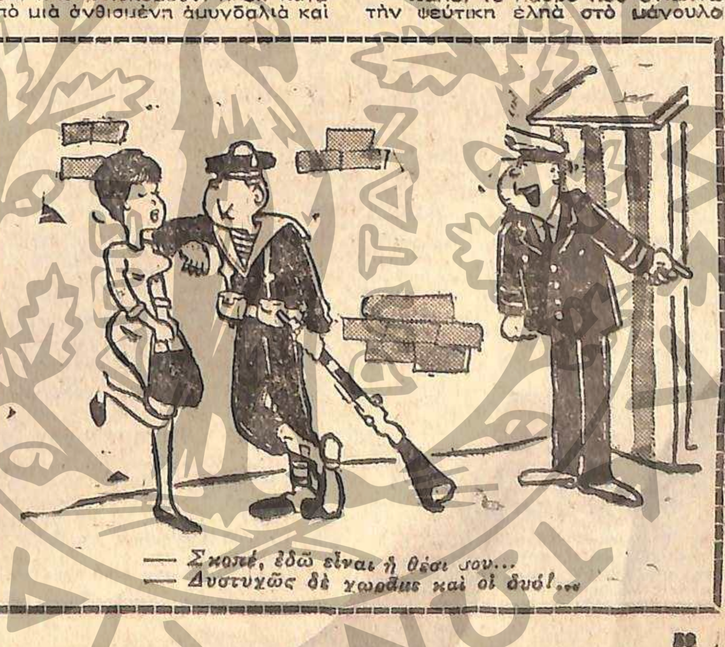

— Σκοπέ, ἐδῶ εἶναι ἡ θέσι σου...
— Δυστυχῶς δὲ χωρᾶμε καὶ οἱ δυό!...

καὶ μαυρίζω τὰ φρύδια!

Διάβολε! Σκηνοθεσία λοιπὸν καὶ ἡ μαύρη ἐληά. Ἀπάτη καὶ τὸ φρύδι γαϊτάνι. Ἔ, δὲν κρατήθηκα. Ὥρμησα καὶ βρῆκα τὴ Σούλα μπροστὰ στὴν τουαλέττα μὲ τὰ «μπινκουτί».

— Ἅ, ἔκανε τρομαγμένη. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Ἀρτέμη;

— Μ' ἔφερε ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά! φώναξα μπαρουτιασμένος.

— Ποιὰ ἀμυγδαλιά; ρώτησε ἐκείνη μὲ ἀπορία.

— Ἐκείνη, πρόσθεσα, ποὺ τῆς πῆρε ὁ ἄνεμος τοὺς ἀνθοὺς καὶ τῆς ἄφησε τὰ... «μπινκουτί»!

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, Ἀρτέμη. Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

— Ἀντιθέτως! ἀπάντησα ἔξω φρενῶν. Εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου καὶ τὰ μαλλιά μου εἶναι καστανὰ ἀπὸ φυσικοῦ τους. Κι' ἂν θέλετε νὰ ξέρετε δεσποινίς, ἔχω κι' ἐγὼ μαῦρο μολύβι, γιὰ νὰ γράφω ὅμως κι' ὄχι νὰ ζωγραφίζω ἐληὲς καὶ φρύδια!

Ἐκείνη τη στιγμὴ μπῆκε ἡ μαμᾶ της:

— Ποιὸς εἶναι ὁ κύριος; ρώτησε παραξενεμένη.

Ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω:

— Ἀρτέμης Χατζημπάκακας!

— Καὶ τί θέλετε;

— Θέλω νὰ πληροφορηθῶ ἂν φουσκώσατε τὴ σαμπρέλλα!

— Ποιὰ σαμπρέλλα;

— Αὐτὴ ποὺ φοράει ἡ κόρη σας. Μ' ἐννοήσατε;

Μ' ἐννόησε κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ἔξω ἀνάγωγε!

— Ἔξω λοῦστρο! συνεπλήρωσε ἡ Σούλα.

Δὲν ἤτανε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ ποῦν. Ἔφυγα κι' οὔτε ποὺ ξαναεῖδα τὴ Σούλα. Καὶ μὴ μοῦ πῆτε ὅτι ἔχω ἄδικο νὰ πιστεύω στὰ ὄνειρα.

Ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ ποὺ ἔχασε τὰ ἄνθη της κι' ἔμεινε σκέτη καὶ μαραμένη ἤτανε ἡ δεσποινὶς Σούλα χωρὶς τὰ στολίδια της!

Σ. Δ.

ΠΡΟΣΩΠΟ
ὡραῖο, καθαρό, λεῖο, χωρὶς ἀνωμαλίες

Γιατί, κυρία μου, σεῖς νὰ μὴν ἔχετε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας νεανικό, ἰδιαίτερα σήμερα, ποὺ ἡ Ἐπιστήμη δίνει ἄφθονα τὰ φῶτα της; Εἶναι κρῖμα νὰ μὴν ἐπωφεληθῆτε. Ἐμπιστευθῆτε τὸ πρόσωπό σας στὶς θαυματουργικὲς ἰδιότητες τῆς περίφημης

Lotion **ZAAR**

Θὰ ἱκανοποιηθῆτε σύντομα καὶ τέλεια. Θὰ προβάλετε τὸ πρόσωπό σας μὲ αὐτοπεποίθησι καὶ ὑπερηφάνεια. Ἡ Lotion ZAAR, περιέχουσα ὅμοια συστατικὰ μὲ ἐκεῖνα τοῦ δέρματος θὰ σᾶς τὸ θεραπεύση, θὰ σᾶς τὸ καθαρίζη τέλεια, θὰ τὸ ἀναπλάσση καὶ θὰ τὸ παρουσιάζη ὅλο ὑγεία καὶ ὀμορφιά.

Πωλεῖται παντοῦ. Προακαταθήκη Σόλωνος 35. Τηλ. 610-764.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστη 10 12 καὶ 5 -7
ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει
Τηλέφωνον 810.760

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, εἰδικοὶ δι' ἐρεύνας — πληροφορίας ἐπὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπιστευτικῶν ὑποθέσεων, γάμων διαζυγίων ἐπιτηρήσεως ἀνηλίκων, ἀναζητήσεως πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ. Διεθνὲς Γραφεῖον Πληροφοριῶν «ATHENS» Παρνασσοῦ 2 (πλ. Κλαυθμῶνος), τηλ. 27.709. Τὴν σοβαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυᾶται ἡ πολυετὴς εὐδόκιμος δημοσία προϋπηρεσία μας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Δέχεται ὁδὸς Μετσόβου 25 Α ὄροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975.

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Στὴ στήλη «Α» τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε 19 λέξεις τῶν 6 γραμμάτων, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἀκολούθως θὰ πάρετε τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα καὶ σὲ μιὰ περίπτωσι (8) τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο, τὰ ὁποῖα θὰ βάλετε στὴ στήλη «Β», ἔτσι ὥστε διαβάζοντάς τα στὴ σειρὰ καὶ ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω,

	Α						Β		Γ			
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												
14												
15												
16												
17												
18												
19												

νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία. Τὰ τέσσερα ὑπόλοιπα γράμματα, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, θὰ τοποθετηθοῦν στὴ στήλη «Γ», σχηματίζοντας λέξεις τῶν τεσσάρων γραμμάτων, τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ βρῆτε κατωτέρω τὶς σημασίες.

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) Ἀκολουθεῖ κάποιον πιστά.
2) Παραπόταμος τοῦ Εὐρώτα, κοινῶς Κελεφίνα.
3) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, κύριος τοῦ κάτω κόσμου.
4) Εὐρωπαϊκὴ χώρα.
5) Τὴν ὑπόσχονται συχνὰ οἱ πολιτικοί.
6) Μεγαλούπολις τῆς Ρουμανίας.
7) Προσφιλὲς στοὺς ἰσχυρογνώμονες.
8) Μᾶς εὐχαριστοῦν καὶ μᾶς διασκεδάζουν (οὐδ.).
9) Ἀδύναμος.
10) Ἀπόφραξι τοῦ ἐντέρου, ποὺ προκαλεῖ συνήθως θάνατο.
11) Οἱ κάλτσες στο στρατό.
12) Ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὰ τρανζίστορς.
13) Εὐχή.
14) Ἀνεπιθύμητη ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους.
15) Φρουρὸς τῆς ὑγείας.
16) Συνήθως περιέχει νερό.
17) Ψάρι μικρὸ καὶ φτηνό.
18) Χώρα τῆς Ἀσίας.
19) Βαθούλωμα.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

1) Τὴν χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ στομαχικοί.
2) Ἐπιτρέπει τὴ σκέψι.
3) Μέρος τοῦ ματιοῦ.
4) Μερικά.
5) Κατοικίδιο ζῶο (καθαρ.).
6) Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.
7) Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας.
8) Ξεκάθαρα.
9) Περιφρονημένο τετράποδο.
10) Βάζει σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία μας.
11) Γνώμη, κρίσις.
12) Πανδοχεῖο.
13) Δυνατὸ ποτό.
14) Θεὰ τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων.
15) Μπαίνει στὰ παράθυρα.
16) Βόσκει στὰ χωράφια.
17) Κίνησις ὑγροῦ.
18) Ἐπίρρημα: ξεχωριστά.
19) Εὐχαριστεῖ ἢ δυσαρεστεῖ τὴν ἀκοή.

Δ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Σᾶς δίνομε πιὸ κάτω σὲ κάθε περίπτωσι τρία χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀφοροῦν κάποια ἢ κάποιο γνωστὸ ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Ἂν εἶστε φίλος τῆς 7ης Τέχνης, τὰ δυὸ ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι ἀρκετά, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ βρῆτε τὸ ὄνομα, ποὺ σᾶς ζητοῦμε:

1) Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Νατάσα Γκουρντὶν καὶ γεννήθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο στὶς 20 Ἰουλίου 1938. — Ἔπαιξε μὲ τὸν Τζέιμς Ντὴν στὸ φὶλμ «Ἐπαναστάτης χωρὶς αἰτία». — Εἶναι σύζυγος τοῦ Ρόμπερ Βάγκνερ.

2) Εἶναι σύζυγος τῆς Πὰτ Κέννεντυ, ἀδελφῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ προέδρου. — Ἔπαιξε μὲ τὸ φίλο του Φράνκ Σινάτρα στὸ φὶλμ «Ἡ ὡραία τῆς Καλκούτας». — Τρεῖς ἀπὸ τὶς παλαιότερες ἐπιτυχίες του ἦσαν: «Τὸ πορτραῖτο τοῦ Ντόριαν Γκρέϋ», «Πασχαλινὴ παρέλασις» καὶ «Μικρὲς κυρίες».

3) Ἦταν πρὸ χρόνων ἡ βασίλισσα τῶν Γάλλων ὑπαρξιστῶν. — Ὁ Ντάρρυλ Τζάνουκ τὴν ἔκανε πρώτου μεγέθους στάρ. — Τὴ λανσάρησε μὲ τὸ φὶλμ «Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ξανά».

4) Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες του ἐπιτυχίες ἦταν τὸ φὶλμ «Τὸ χιόνι ἦταν βρώμικο». — Ὁ Χίτσκοκ τὸν διάλεξε γιὰ νὰ παίξη στὸ φὶλμ του «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ γνώριζε πολλά». — Ἦταν παρτεναίρ τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ στὸ φὶλμ «Ξεφυλλίζοντας τὴ μαργαρίτα».

5) Ἀπασχολεῖ συχνὰ τὸν τύπο μὲ τὶς ἀρρώστιες της. — Γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο στὶς 27 Φεβρουαρίου 1932. — Ντεμπουτάρησε στὸν κινηματογράφο τὸ 1942 μὲ τὸ φὶλμ «Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς Λάσσυ».

6) Ἡ «Στράντα» (Πουλημένη ἀπὸ τὴ μητέρα της) θὰ παραμείνη μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες του. — Ἔχει παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ διασήμου σκηνοθέτη Σεσὶλ ντὲ Μίλ. — Κέρδισε τὸ 1952 ἕνα Ὄσκαρ μὲ τὸ φὶλμ «Βίβα Ζαπάτα».

7) Πρωτοεμφανίστηκε στὸν κινηματογράφο μὲ τὸ φὶλμ «Ὁ γίγας». — Ἡ μεγάλη της ἐπιτυχία ἦταν ὅμως τὸ φὶλμ «Μπόμπυ Ντόλ». — Τὴν εἴδαμε καὶ πάλι προσφάτως στὸ φὶλμ «Τὸ θαῦμα».

Ἀριθμητικὰ παράδοξα

Βάλετε στὴ σειρὰ τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, ἐκτὸς τοῦ 8:

1 2 3 4 5 6 7 9

καὶ προσπαθῆστε νὰ βρῆτε μὲ ποιοὺς ἀριθμοὺς πρέπει νὰ πολλαπλασιάσετε τὸν 8ψήφιο αὐτὸν ἀριθμό, γιὰ νὰ βρίσκετε πάντοτε ἕνα γινόμενο, ποὺ ν' ἀποτελῆται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἐπανάληψι τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ (9 φορές).

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς δίνομε τὴν πρώτη λύσι:

12.345.679 X 9 = 111.111.111.

Προσπαθῆστε τώρα νὰ συνεχίσετε ἔτσι, ὥστε νὰ βρίσκετε ὅλο 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9.

Ζευγάρια εἰκόνων

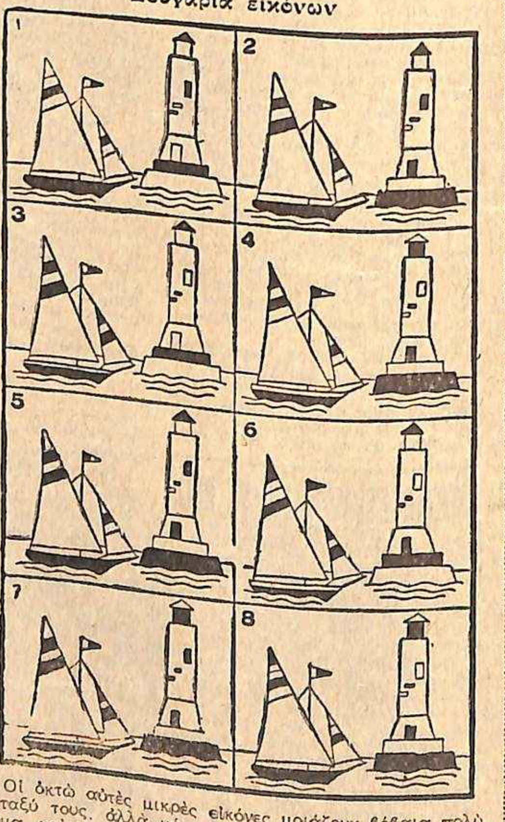

Οἱ ὀκτὼ αὐτὲς μικρὲς εἰκόνες μοιάζουν βέβαια πολὺ μεταξύ τους, ἀλλὰ μόνο δυὸ εἶναι τελείως ὅμοιες, ἀκόμα καὶ στὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀνακαλύψετε:

1) Τὶς δυὸ εἰκόνες, ὅπου τόσο τὸ πλοιάριο ὅσο καὶ ὁ φάρος δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ διαφορά.
2) Τὶς δυὸ εἰκόνες, ὅπου εἶναι ὅμοια τὰ πλοιάρια καὶ διαφέρουν οἱ φάροι.
3) Τὶς δυὸ εἰκόνες, ὅπου εἶναι ὅμοιοι οἱ φάροι καὶ διαφέρουν τὰ πλοιάρια.
4) Τὶς δυὸ εἰκόνες, ὅπου τόσο τὰ πλοιάρια ὅσο καὶ οἱ φάροι διαφέρουν σὲ πολλὲς λεπτομέρειες.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τοῦ Ναστραδὶν

ΤΟ ΦΙΡΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΑΣΑ

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Ναστραδὶν ἔγινε μουδίρης (ἔπαρχος) στὸ Ἰκόνιο μὲ φιρμάνι τοῦ πασᾶ κι' ἄφησε τὸ χωριό του, γιὰ νὰ ζήση μέσα σὲ πλούτη στὴ μεγάλη πολιτεία.

— Τώρα θἄχω ὁλόκληρο χαρέμι ἀπὸ ὀρεκτικὲς χανούμ κι' ἀντὶ γιὰ γράσια, θὰ ἔχω ἕνα σεντοῦκι μὲ χρυσᾶ φλουριά, ἔλεγε στοὺς φίλους του φουσκωμένος ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

— Ἴσ' Ἀλλάχ!... Μονάχα πρόσεξε, γιατὶ τὸ φιρμάνι τοῦ πασᾶ μοιάζει μὲ ναργιλέ... τοῦ εἶπε ὁ ἰμάμης.

— Καὶ τί σχέσι μπορεῖ νἄχη ὁ πασᾶς μὲ ναργιλέ;

— Νὰ σοῦ πῶ, τζάνουμ, μετὰ χαρᾶς... Λοιπόν, ἕνας Χότζας θἄχη τοὺς μαθητές του, ὅσο θὰ μπορῆ νὰ τοὺς μαθαίνη γράμματα... Ἐνῶ μουδίρης γίνεσαι τὴν μιὰ μέρα μὲ φιρμάνι καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξυπνᾶς κιατίπης!... Ὅσο, λοιπόν, βαστάει τὸ τουμπεκὶ τοῦ ναργιλέ, τόσο βαστᾶν καὶ τὰ κέφια τοῦ πασᾶ!...

— Καὶ τί λές, ἰμάμη μου, νὰ κάνω γιὰ νὰ βαστάξουν τὰ κέφια τοῦ πασᾶ ἴσαμε χίλιους ναργιλέδες;

Ὁ ἰμάμης γέλασε μὲ τὴν ἀφέλειά του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη ἕνα σωρὸ πράγματα γύρω ἀπ' τὶς συνήθειες καὶ τὶς προτιμήσεις τοῦ πασᾶ.

— Νἆσαι καλά, ἰμάμη, ποὺ μὲ φώτισες... Μὰ τὸν Ἀλλάχ, ἂν μείνω μουδίρης πάνω ἀπὸ χρόνο, θὰ σοῦ χτίσω ξανὰ τὸ τζαμὶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω... τοῦ εἶπε ὁ Ναστραδίν, καθὼς τὸν ἀποχαιρετοῦσε.

Στὴν ἀρχή, λοιπόν, τὰ κατάφερε μιὰ χαρά. Κολάκευε κάθε τόσο τὸν πασᾶ κι' ἔτσι ἔνοιωθε κάποια σιγουριά.

— Μπρὲ Χότζα, καλὰ τὄλεγα τόσον καιρὸ πὼς χάνεσαι στὸ χωριό σου... Νά, λοιπόν, ποὺ σὲ θυμήθηκα καὶ σ' ἔφερα κοντά μου στὸ Ἰκόνιο καὶ σοὔδωσα τὴ θέσι ποὺ σοῦ ταιριάζει!... τοὔλεγε ὁ πασᾶς.

— Ὁ Ἀλλὰχ νὰ σ' ἔχη καλά, Πολυχρονεμένε μου... Ἀλλὰ νομίζω πὼς τὰ παραλέει ἡ ἀφεντιά σου. Γιὰ δοῦλο σου ἤτανε ἀρκετὸ νὰ μὲ φωνάξης κοντά σου, ἀλλὰ γιὰ κοτζάμ μουδίρη πάει πολύ... Δὲν ἔχω τόσο δυνατὰ κότσια, πασᾶ μου, ἀπαντοῦσε μὲ χίλιους τεμενάδες ὁ Ναστραδίν.

Κι' ὁ πασᾶς εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ μετριοφροσύνη τοῦ Ναστραδίν, τὸν κρατοῦσε ἀκόμα στὴ θέσι του. Μὰ ἦρθε κάποτε ὁ καιρός, πρὶν κλείση ἀκόμη χρόνος, καὶ τὸ... τουμπεκὶ τοῦ ναργιλὲ σώθηκε...

— Αἶντε, Χότζα, ἀρκετὰ κάθισες σὲ τόσο μεγάλο ἀξίωμα... Ἔλα τώρα στὸν ὀντᾶ μου νὰ μοῦ λὲς κανένα χωρατὸ γιὰ νὰ ξεσκάω... τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ πασᾶς.

Κι' ἔβγαλε φιρμάνι πὼς τὸν ἔπαυε ἀπὸ μουδίρη.

Κατασκασμένος τότε ἀπ' τὴ στενοχώρια του ὁ Ναστραδίν, ἄφησε τὸν πλούσιο ὀντᾶ, τοὺς δούλους καὶ τὸ χαρέμι κι' ἔφτασε μ' ἕνα μικρὸ μπαοῦλο στὸ παλάτι τοῦ πασᾶ, γιὰ νὰ κάνη τὸν γραμματικό.

— Πὲκ ἔϊ, Χότζα!... Κι' ἂν δὲ μ' εὐχαριστήσης κι' ἐδῶ, γρήγορα θὰ σὲ στείλω πίσω στὸ χωριό σου. Καλὰ μοῦ τὄλεγαν πάντα πὼς δὲν ἀξίζεις γιὰ τίποτα περισσότερο... τοὖπε ὁ πασᾶς, μόλις τὸν εἶδε.

Ἔτσι, παρ' ὅλο ποὺ ὁ Χότζας σκοτώθηκε γιὰ νὰ τοῦ φανῆ ἀρεστὸς στὴν καινούργια του θέσι, ὁ πασᾶς σὲ δυὸ βδομάδες τὸν βαρέθηκε καὶ τὸν ἔπαψε.

— Ἄδικα βασανίζομαι μὲ σένα, γιὰ νὰ σὲ κάνω ἄρχοντα. Ἐσὺ γεννήθηκες Χότζας στὸ χωριό σου κι' ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσι σου... τοῦ εἶπε ὁ πασᾶς.

Κι' ἀφοῦ τοὔδωσε κάτι παράδες, τὸν ἐξαπέστειλε.

Ὁ Ναστραδίν, σκυφτὸς κι' ἀμίλητος, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Καθὼς ἔφτασε, λοιπόν, στὸ χωριό του τὸν περίμεναν ὅλοι οἱ συχωριανοί, γιὰ νὰ μάθουν νέα του.

— Ἔ! Τί χαμπάρια, τζάνουμ;... Μουδίρης γύρισες ἢ κιατίπης;

— Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο... Χότζας ἔφυγα καὶ Χότζας γύρισα στὸ χωριό. Δὲ μὲ σήκωσε, βλέπετε, τὸ κλῖμα τοῦ Ἰκονίου καί, καθὼς σᾶς πεθύμησα, τὰ παράτησα ὅλα καὶ γύρισα κοντά σας...

Οἱ συχωριανοί του κάνανε πὼς τὸν πιστέψανε γιὰ νὰ μὴν πικραθῆ περισσότερο. Μονάχα ὁ ἰμάμης ἔμεινε κοντά του γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση.

— Ἔ! Δὲ βαρυέσαι, τζάνουμ... Τί εἶχες, τί ἔχασες;, τοῦ εἶπε γελῶντας.

Κι' ὁ Ναστραδίν, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν καλωσύνη τοῦ ἰμάμη, ἀποκρίθηκε:

— Δίκηο εἶχες, ἐφέντημ!... Καλλίτερα, μικρὸς καὶ φτωχός, χωρὶς κανένα φιρμάνι γιὰ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ σὲ κουνήση ἀπ' τὴ θέσι σου καὶ τὴν ἡσυχία σου!...

Τό χιοῦμορ σέ εἰκόνες

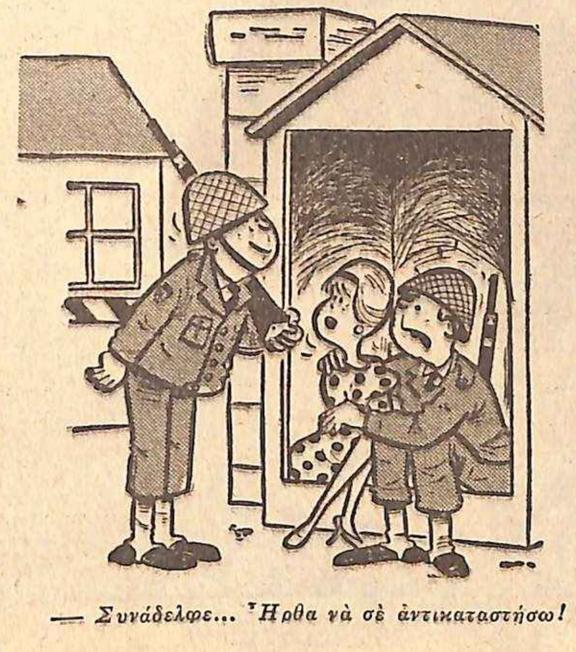

— Συνάδελφε... Ἦρθα νὰ σὲ ἀντικαταστήσω!

* *

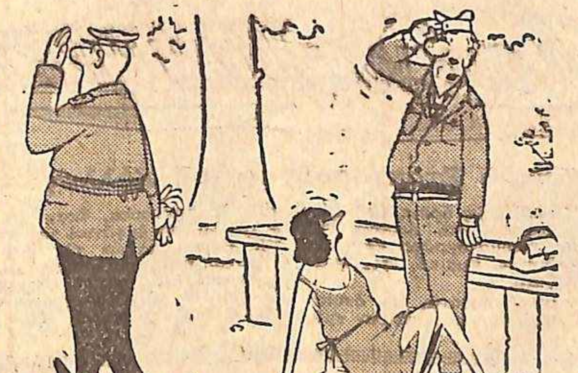

— Σταμάτα ἐπὶ τέλους αὐτὲς τὶς χαιρετοῦρες, Κλέαρχε! Μὲ σκότωσες!...

* *

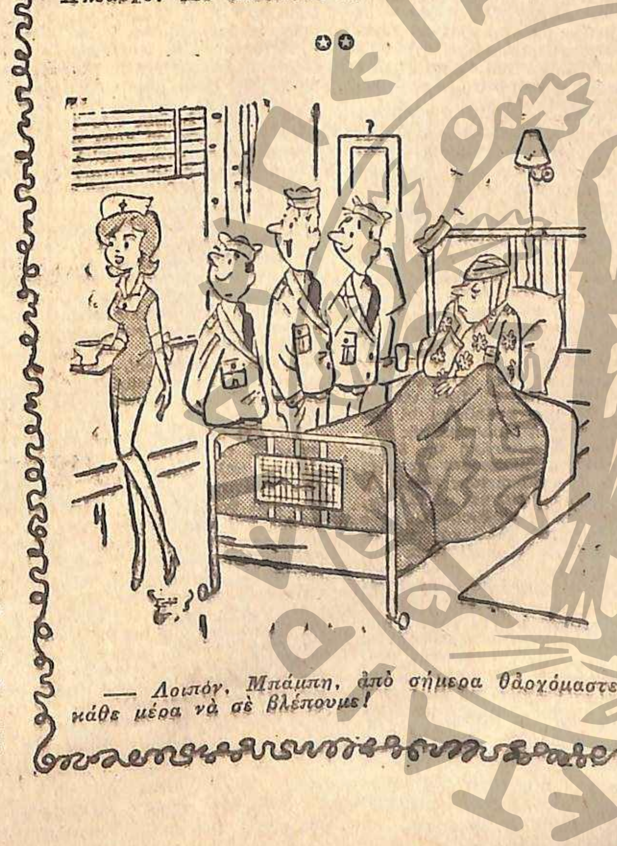

— Λοιπόν, Μπάμπη, ἀπὸ σήμερα θαρχόμαστε κάθε μέρα νὰ σὲ βλέπουμε!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ τοῦ Πελοπίδα

ΥΠΟΔΟΧΗ

ΚΥΡΙΕ! Ἔρχομαι στὸ σπίτι σου κατόπιν προσκλήσεώς σου καὶ τὴ συμφωνημένη ὥρα. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι περίμενες τὴν ἐπίσκεψί μου. Ἔτσι; Μὲ περίμενες ἢ ὄχι; Μὲ περίμενες. Τὸ παραδέχεσαι καὶ τὸ ὁμολογεῖς. Καὶ πῶς μὲ ὑποδέχεσαι; Χωρὶς γραβάτα, μ' ἕνα παληοσακκάκι πυτζάμας ἀπὸ πάνω καὶ παντόφλες! Καὶ σὰν νὰ μὴν ἀρκῆ αὐτὴ ἡ σάν-φασὸν ἐμφάνισις σορολόπ, μου στρώνεσαι στην πολυθρόνα καὶ σηκώνεις τὸ δεξί σου πόδι, το ἀκουμπας στὸ πλαϊνὸ της πολυθρόνας καὶ ἀρχίζεις νὰ το κουνᾶς ρυθμικὰ μὲ τὴν παντόφλα. Κι' ἐγὼ κάθομαι ἀπέναντί σου καὶ βλέπω ἕναν ἄνθρωπο μὲ αὐτὴ τὴν ἀναξιοπρεπῆ ἐμφάνισι κι' ἕνα πόδι παντοφλὲ νὰ κινῆται ρυθμικῶς. Μὰ δὲν ντρέπεσαι; Δὲν αἰσχύνεσαι; Δεν ἔχεις τσίπα ἀπάνω σου;

Τί εἶπες; Μεταξύ μας εἴμαστε κι' ἔχεις τὸ θάρρος καὶ μεταξύ μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν τύποι; Δὲν πρόκειται περὶ τύπων, κύριε. Πρόκειται περὶ τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, πρόκειται περὶ ἀνθρωπιᾶς γιὰ νὰ στὸ πῶ καλύτερα. Καὶ τί θὰ πῆ: «Εἴμαστε μεταξύ μας»; Δηλαδή, ἐπειδὴ εἴμαστε μεταξύ μας, νὰ βγάλω κι' ἐγὼ τὸ σακκάκι, νὰ λύσω τὴ γραβάτα μου, νὰ ρίξω ἕνα παληοσουρτοῦκο στὴν πλάτη μου, νὰ βγάλω καὶ τὰ παπούτσια μου, νὰ φορέσω ἕνα ζευγάρι παληοπαντόφλες, νὰ χωθῶ βαθυὰ στὴν πολυθρόνα, καὶ ν' ἀρχίσω νὰ κουνάω τὸ πόδι μου, γιὰ νὰ σοῦ κρατάω σενκόντο;

Ὁρίστε; Ἂν μοῦ κάνη κέφι, ἐλεύθερα καὶ ἄνευ παρεξηγήσεως; Ὄχι, δὲν ἔχω καμμία διάθεσι νὰ προβῶ σὲ παρόμοιες προστυχιὲς καὶ βαυναυσότητες, ποὺ δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρος μου. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κάνει κέφι, εἶναι νὰ βλέπω ἀνθρώπους εὐπρεπεῖς καὶ ἀξιοπρεπεῖς, ἀνθρώπους ποὺ σέβονται τὸν πλησίον τους καὶ γνωρίζουν τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Αὐτὸ μοῦ κάνει κέφι. Καὶ ὄχι οἱ ἀηδίες ποὺ μοῦ λές.

Ὅταν περιμένης ἕναν ἄνθρωπο στὸ σπίτι σου, κύριε, ὀφείλεις νὰ βρίσκεσαι εἰς ἄψογον ἐμφάνισιν. Μὲ τὸ κοστοῦμι, τὴ γραβάτα, ξυρισμένος καὶ μὲ γυαλισμένα παπούτσια. Ὄχι μὲ τὶς βρωμοπαντόφλες. Ἀκόμη καὶ ἂν ἡ ἐπίσκεψις εἶναι αἰφνιδία καὶ ὄχι κατόπιν προσκλήσεως καὶ εἶσαι στὸ σπίτι σου νεγκλιζέ, ὀφείλεις νὰ ζητήσης συγγνώμη καὶ νὰ πᾶς μέσα ν' ἀνθρωπευθῆς καὶ νὰ ἐπιστρέψης σὲ κατάστασιν κοσμίαν καὶ πολιτισμένη. Ὄχι σ' αὐτὸ τὸ χάλι. Ὄχι σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ αἶσχος. Καὶ μοῦ κάνεις καὶ τὸν κοινωνικὸ ἄνθρωπο, τρομάρα νὰ σοὔρθη.

Τί ἔκανε λέει; Δὲν φανταζόσουνα ὅτι μποροῦσα νὰ παρεξηγήσω τὴν «ἐντιμιτὲ» ποὺ μοῦ δείχνεις; Ποιὰ «ἐντιμιτὲ» βρὲ γάιδαρε, ποὺ μοὔμαθες καὶ τὸ γαλλικό; Αὐτὴ δὲν εἶναι «ἐντιμιτέ». Εἶναι γαϊδουριά. Καὶ εἶναι ἔλλειψις ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ δέχεσαι σπίτι σου. Κι' ἐγώ, κύριε, ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ μὲ σέβεσαι καὶ νὰ φέρεσαι ἀπεναντί μου μὲ τὴν ἐπιβαλλομένη εὐπρέπεια καὶ ὄχι μ' αὐτὸν τὸν ἀχαρακτήριστο τρόπο. Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι ἐδῶ μέσα.

Μάλιστα, θὰ φύγω. Τί; Ἂν τὸ παίρνω ἔτσι τὸ ζήτημα, νὰ πᾶς ν' ἀλλάξης καὶ νὰ βάλης καὶ σμόκιν; Κάνεις καὶ πνεῦμα, δηλαδή, ἀπὸ πάνω! Δὲ φτάνει τὸ αἶσχος σου, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ ἐπίδειξι πνεύματος! Φεύγω κύριε. Καὶ ἂν σοῦ ἀρέση ἡ «ἐντιμιτὲ» τῆς παντόφλας, νὰ καλῆς τοὺς ὁμοίους σου. Καὶ βγάλτε τὰ σακκάκια σας καὶ φορέστε παντόφλες καὶ τσόκαρα καὶ πασαλειφθῆτε καὶ μὲ γιαοῦρτι. Οἱ ὅμοιοι στὸν ὅμοιο. Ἀλλὰ ἐγώ, κύριε, δὲν ἀνήκω σ' αὐτὴ τὴν συνομοταξία τῶν ἡμιόνων. Ἐγὼ ἔχω μάθει τὸ φέρεσθαι καὶ συμμορφώνομαι καὶ εἶμαι ἐν τάξει πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις μου ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Φεύγω, κύριε. Φεύγω γιατὶ ὡς ἐδῶ εἶμαι νὰ σοῦ βγάλω τὴν παντόφλα καὶ νὰ σ' ἀρχίσω μὲ δαύτη γιὰ νὰ μάθης νὰ φέρεσαι. Φεύγω, κύριε. Καὶ δὲ μὲ ξαναβλέπεις, κύριε. Χαίρετε, κύριε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λουάνα ΠΑΤΤΕΝ

Ἡ «μικρὴ Σταχτοποῦτα» τοῦ Χόλλυγουντ

Ἡ ὄμορφη καὶ χαριτωμένη Λουάνα Πάττεν.

ΔΕΝ ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν «παιδιῶν — θαυμάτων», οὔτε σ' αὐτὴν τῶν «ἐξαιρετικῶν ταλέντων». Εἶναι μόλις 22 ἐτῶν κι' ἂν σήμερα ἔγινε γνωστὴ καὶ σχεδὸν περιζήτητη στὸ Χόλλυγουντ «στάρλετ», αὐτὸ τὸ ὀφείλει μόνο στὴν πραγματικὰ ἐξαιρετικὴ εὔνοια τῆς τύχης της. Πρόκειται γιὰ τὴ Λουάνα Πάττεν, μιὰ χαριτωμένη «μικρούλα» μὲ σχεδὸν τέλειες σωματικὲς ἀναλογίες, γοητευτικὸ κεφαλάκι καὶ δυὸ γαλάζια, ἔξυπνα καὶ πολὺ ἐκφραστικὰ μάτια.

Γεννήθηκε στὸ Λὸνγκ Μπῆτς τῆς Καλιφόρνιας, κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ καὶ στὴ φημισμένη ἀκριβῶς πόλι τῶν Καλλιστείων, στὶς 6 Ἰουλίου τοῦ 1938. Ἀλλὰ ἂς ἀφίσουμε καλλίτερα τὴν ἴδια νὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν ἐξαιρετικὴ εὔνοια ποὺ τῆς ἐπεφύλαξε ἡ τύχη:

—Θὰ ἤμουν τότε, λέει ἡ Λουάνα, μέχρι 6 χρόνων. Ἕνα Κυριακάτικο πρωϊνὸ μὲ πῆρε ὁ πατέρας μου καὶ πήγαμε στὴν ἀκτή. Φαίνεται πὼς θὰ ἤμουν πολὺ ὄμορφη γιατὶ βλέπουμε ἕνα φωτογράφο νὰ μᾶς πλησιάζη καὶ νὰ ζητάη τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν πατέρα μου νὰ μὲ φωτογραφήση σὲ μερικὲς πόζες γιὰ νὰ χρησιμοποιήση, ὅπως εἶπε, τὶς φωτογραφίες μου στὴ διαφήμισι ἑνὸς σαπουνιοῦ. Ὁ πατέρας ἔδωσε τὴν ἄδεια κι' ἐγώ, παίρνοντας μερικὰ χαμόγελα, δέχθηκα νὰ ποποζάρω.

»Ἀπὸ τότε πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ εἶχα ξεχάσει τὶς φωτογραφίες αὐτές. Ὁπότε ἕνα μεσημέρι, ποὺ γύρισε ὁ πατέρας στὸ σπίτι, βλέπω νὰ κρατάη στὰ χέρια του δυὸ περιοδικὰ τὰ ὁποῖα στὰ ἐξώφυλλά τους φιλοξενοῦσαν τὶς φωτογραφίες μου.

»—Ἀλμπέρτα, τὸν ἀκούω ἀμέσως νὰ φωνάζη στὴ μητέρα μου γεμάτος χαρά, ἀφίνεις τὴν κόρη σου νὰ γίνη «κόβερ — γκέρλ» περιοδικῶν; Νά, κύτταξε ἐδῶ, τὰ περιοδικά. Ἤδη μοῦ προσφέρουν 100 δολλάρια γιὰ κάθε νεώτερη φωτογραφία της...

»Ἀπὸ τότε ἄρχισα πολὺ συχνὰ νὰ ποζάρω γιὰ ἐξώφυλλα περιοδικῶν καὶ ἔβλεπα τὶς φωτογραφίες μου νὰ δημοσιεύωνται ὅλο καὶ συχνότερα ἐνῶ στὶς λεζάντες τους ἔγραφαν: «Τὸ κορίτσι μὲ τὸ πιὸ φωτεινὸ χαμόγελο», «Ἡ κοπέλλα μὲ τὸ πιὸ γοητευτικὸ πρόσωπο» καὶ ἄλλα ὑπερβολικά.

»Θὰ εἶχαν περάσει ἀρκετοὶ μῆνες ἀπὸ τότε ὅταν ἕνα μεσημέρι πάλι, ὁ πατέρας ἔφερε γιὰ δεύτερη φορὰ τὰ εὐχάριστα νέα:

»—Μὲ ἐπισκέφθηκε στὸ γραφεῖο μου σήμερα ὁ ἴδιος ὁ Γουῶλντ Ντίσνεϋ, μᾶς λέει μὲ ἐνθουσιασμό, καὶ προσφέροντάς μου ἕνα συμβόλαιο μὲ θαυμάσιους οἰκονομικοὺς ὅρους μοῦ ζήτησε νὰ ἐπιτρέψω στὴ Λουάνα νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο καὶ σὲ ρόλους παιδικούς. Φυσικά, δέχθηκα καὶ ὑπέγραψα...

Ἔτσι ἡ μικρὴ Λουάνα, τὴν ὁποία ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ φωνάζουν «μικρὴ Σταχτοποῦτα», ἔκανε σὲ ἡλικία 9 χρόνων τὴν ἐμφάνισί της στὴν ὀθόνη. Πρώτη ταινία τῆς παραγωγῆς Ντίσνεϋ ἦταν τὸ γνωστὸ φίλμ «Τὸ τραγοῦδι τοῦ Νότου». Ἔπειτα ἔπαιξε στὸ «Τὰ μελωδικὰ χρόνια», ἐν συνεχεία στὸ «Ὁ μικρὸς Τζὶμ» καὶ λίγο ἀργότερα σὲ ἄλλα τρία τοῦ ἰδίου εἴδους περίπου.

Στὸ μεταξὺ ἡ Λουάνα εἶχε γίνει 12 χρόνων καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται σὲ μιὰ πολὺ γοητευτικὴ κοπέλλα. Ἀλλὰ στὴν ἡλικία αὐτὴ δὲν ἔκανε πιὰ γιὰ τὶς ταινίες τοῦ Ντίσνεϋ. Ἔτσι, ἀφοῦ ἔληξε καὶ τὸ συμβόλαιό της, ὁ «πατέρας» τοῦ «Ντόναλντ Ντάκ» καὶ τοῦ «Μίκυ Μάους» δὲν ζήτησε ἀπὸ τὴ Λουάνα νὰ τὸ ἀνανεώση.

Ἡ «μικρὴ Σταχτοποῦτα» τώρα εἶχε ἄλλες φιλοδοξίες γιὰ τὴ συνέχισι τῆς καρριέρας στὸν κινηματογράφο: Ἤθελε νὰ συνεχίση ἀλλὰ ἑρμηνεύοντας πιὰ ρόλους «σοβαρῶν δεσποινίδων» σὲ κανονικὲς ταινίες καὶ ὄχι σὲ ταινίες ποὺ ἀπευθύνονταν περισσότερο σὲ παιδιά. Γιὰ νὰ ἐπιτύχη στὰ σχέδιά της, ποὺ καταστρώθηκαν μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της, σπούδασε δραματικὴ τέχνη καὶ ὑποκριτικὴ ἐπὶ 6 ὁλόκληρα χρόνια στὴ σχολὴ «Γούντροου Γουίλσων» τὸ Λὸνγκ Μπῆτς καὶ ἀπεφοίτησε ἀπ' αὐτὴν τὸ 1956. Τώρα ἦταν ἕτοιμη νὰ συνεχίση στὸν κινηματογράφο ἀλλὰ σὲ ρόλους μεγάλους καὶ μὲ ἀξιώσεις.

Γιὰ τὰ πρῶτα τρία χρόνια ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ μιὰ γνωστὴ φίρμα τοῦ Χόλλυγουντ. Πρὶν 4—5 χρόνια στὴν Ἀμερικὴ ὁ χορὸς «ρὸκ — ἐντ—ρὸλλ» ἦταν στὶς μεγάλες του δόξες καὶ οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρίες ἐγύριζαν ἀδιάκοπα ταινίες μὲ τὸν χορὸ αὐτό. Ὅταν, λοιπόν, ἡ Λουάνα ἦρθε στὰ στούντιο, τῆς ἔδωσαν ἕνα ρόλο μοντέρνας δεσποινίδος ποὺ λάτρευε τὸ χορὸ «ρὸκ» στὸ μουσικοχορευτικὸ φίλμ «Χόρεψε γλυκειά μου Μπέμπυ» μὲ τὸν νεαρὸ Σὰλ Μινέο. Ἀμέσως μετὰ πῆρε μέρος σ' ἕνα ἄλλο μουσικοχορευτικὸ φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Χορός, σὸρτ καὶ ἔρωτας», πάλι μὲ τὸν Σὰλ Μινέο. Κατόπιν πῆρε μέρος σὲ τρία φίλμ τύπου «γουέστερν» ποὺ δὲν τῆς ἄρεσαν καθόλου καὶ στὰ τέλη τοῦ 1958, ὅταν εἶδε ὅτι οἱ «μεγάλοι ρόλοι» ἀργοῦσαν πολὺ ἀκόμη, κατήγγειλε τὸ συμβόλαιό της καὶ ἔμεινε ἐλεύθερη ἀπὸ ὑποχρεώσεις. Λίγο ἀργότερα δέχθηκε τὶς προτάσεις ἑνὸς μεγάλου στούντιο καὶ ὑπέγραψε νέο συμβόλαιο. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τὴν εἴδαμε πέρυσι στὸ δραματικὸ φίλμ «Ὁ καρπὸς τοῦ παράνομου ἔρωτα», μὲ τὸν Ρόμπερτ Μίτσαμ καὶ τὴν Ἔλινορ Πάρκερ, καὶ ἐφέτος στὸ ἐπίσης δραματικὸ «Ζῆσε γυμνὴ στὸν κόσμο», μὲ τὴ Τζίνα Λολομπριγκίτα καὶ τὸν Ἄντονυ Φραντσιόζα, στὸ ὁποῖο κρατεῖ τὸ ρόλο τῆς νεαρᾶς Ὑβὸν Στράτον. Καὶ στοὺς δυὸ αὐτοὺς μεγάλους δραματικοὺς ρόλους δείχνει ὅτι διαθέτει ἀξιοσημείωτο ταλέντο ἠθοποιοῦ καὶ μεγάλη πεῖρα. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ στούντιο της τὴν ἔχουν σὰν «χαϊδεμένο» παιδί τους καὶ ἑτοιμάζουν γι' αὐτὴν μερικοὺς ρόλους ποὺ θὰ τὴν ἀναδείξουν πολὺ σύντομα. Ὅπως, μάλιστα, λένε οἱ τελευταῖες πληροφορίες ἀπὸ τὴ Μέκκα τοῦ κινηματογράφου, ἡ ταχυτέρα ἄνοδος τοῦ ἄστρου τῆς Λουάνα ἔχει καὶ ἄλλο σκοπό: νὰ συναγωνισθῆ τὸ ἄστρο τῆς ἐπίσης νεαρᾶς Σάντρα Ντή, ἐπειδὴ ἡ τελευταία αὐτὴ ἔχει ὑπογράψει συμβόλαιο κατ' ἀποκλειστικότητα μὲ ἕνα στούντιο καὶ δὲ μπορεῖ νὰ «γυρίζη» ταινίες γιὰ κανένα ἄλλο.

Φυσικά, ἡ Λουάνα εἶναι ἀνύπαντρη ἀκόμη ἀλλὰ οἱ θαυμασταὶ—ὑποψήφιοι γαμπροὶ ποὺ τὴν πολιορκοῦν ἀνέρχονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ πολλὲς δεκάδες.

—Ὅλοι μὲ πιέζουν νὰ παντρευτῶ ἀπὸ τώρα, λέει ἡ ἴδια, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀκούω κανέναν. Θὰ ἐξασφαλίσω πρῶτα μιὰ καλὴ θέσι στὸν κινηματογράφο κι' ἔπειτα θὰ σκεφθῶ γιὰ γάμο. Οἱ κ.κ. ὑποψήφιοι σύζυγοί μου παρακαλοῦνται νὰ περιμένουν!

Μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὸ χιοῦμορ ποὺ τὴν διακρίνουν, ἡ Λουάνα διηγεῖται καὶ χαριτωμένα ἀνέκδοτα σὰν αὐτό:

— Σὲ κάποια μικρὴ πόλι τοῦ Τέξας, λέει, ὁ πάστωρ κάνει τὸ κήρυγμά του. Θέμα τῆς ὁμιλίας του εἶναι τὸ ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ δημιουργοῦν ἐχθροὺς καὶ νὰ αἰσθάνωνται μῖσος.

»Συγκεντρωμένοι οἱ κάτοικοι, οἱ περισσότεροι μὲ ροῦχα «κάου-μπόϋς» τὸν ἀκοῦνε μὲ προσοχή. Ξαφνικά, στὴ πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τοῦ κηρύγματός του, ὁ πάστωρ διακόπτεται ἀπὸ ἕνα γερο-κάου-μπόϋ, ποὺ τοῦ λέει μὲ χαρά:

»—Ἐγὼ δὲν ἔχω τώρα κανένα ἐχθρό, ἅγιε ἄνθρωπε, γιατὶ πρὸ ὀλίγου... καθάρισα μὲ μιὰ πιστολιὰ καὶ τὸν τελευταῖο!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Πῶς σᾶς θέλουν ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

Ἡ ἀπόλυτη ὀμορφιὰ δὲ συγκινεῖ

ΤΙ προσόντα πρέπει νἄχη μιὰ νέα γιὰ νὰ κάμη ἕναν ἄντρα νὰ σκεφτῆ σοβαρὰ γι' αὐτήν;

Ὁμολογῆστε πὼς δὲν τὸ ἔχετε πολυσκεφτῆ. Κι' ἴσως νὰ μὴν τὸ ἔχετε σκεφτῆ καθόλου. Ἐκεῖνο ποὺ θέλουν συνήθως οἱ γυναῖκες εἶναι ν' ἀρέσουν. Καὶ σταματᾶνε ἐκεῖ. Δὲν πᾶνε πιὸ πέρα.

Ἀλλὰ τί ζητᾶνε, λοιπόν, οἱ ἄντρες;

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε τελευταῖα σὲ διεθνῆ κλίμακα παρουσίασε μὲ τὴ σειρὰ τὶς ἀκόλουθες ἀπαιτήσεις τους:

1) Ἡ νέα πρέπει νὰ ἔχη διαμορφωμένο χαρακτῆρα. Οἱ ἄντρες δὲ συγκινοῦνται ἀπὸ τὶς κουκλίτσες, φυλάγονται ἀπὸ τὶς ἐπιπόλαιες καὶ δὲ δίνουν μεγάλη προσοχὴ στὶς γόησσες.

2) Συναισθηματικὴ ὡριμότητα καὶ σταθερότητα. Οἱ ἄντρες δὲ θέλουν οὔτε τὴν ἀφέλεια οὔτε τὴν ξετσιπωσιά. Δὲν πιστεύουν στὴν πρώτη καὶ ἀποστρέφονται τὴ δεύτερη. Θέλουν, ἀντίθετα, ἀπὸ τὴ γυναῖκα ὄχι μόνο νὰ τοὺς ἀγαπάη, ἀλλὰ καὶ νὰ ξέρη γιατί τοὺς ἀγαπάει. Τὴ θέλουν, δηλαδή, συναισθηματικὰ ὥριμη. Θέλουν ἀκόμη νὰ εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴ σταθερότητα τῶν αἰσθημάτων της.

3) Ἀγάπη στὸ νοικοκυριὸ καὶ στὰ παιδιά. Εἶναι ὁ κρυφὸς καϋμὸς ὅλων τῶν ἀντρῶν. Ἡ γυναῖκα ποὺ τὸ μυαλό της βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοὺς τρομάζει. Εἶναι βέβαιο, ἐξ ἄλλου, ὅτι, στοὺς δέκα ἄντρες ποὺ παντρεύονται, οἱ ἐννέα θέλουν παιδιά.

4) Οἱ ἄντρες ἀπαιτοῦν ἐπίσης ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους νὰ ἔχουν κάποια φιλοδοξία. Ἐδῶ μπαίνει ἕνα μεγάλο μέρος ἀνδρικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Οἱ ἄντρες, δηλαδή, ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους νὰ εἶναι φιλόδοξες.. γιὰ δικό τους λογαριασμό. Μ' ἁπλούστερα λόγια, νὰ σκέφτωνται διαρκῶς κάτι τὸ καλύτερο γιὰ τὸν ἄντρα τους. Πραγματικά, ἐκεῖνο ποὺ φοβοῦνται περισσότερο εἶναι μήπως ἡ γυναῖκα τους σταθῆ ἐμπόδιο στὶς φιλοδοξίες τους.

5) Καλὴ ὑγεία καὶ καλὴ κληρονομικότητα. Τὸ μυαλὸ τοῦ ἄντρα πηγαίνει πάντα στοὺς ἀπογόνους. Γι' αὐτό, θέλει τὴ γυναῖκα του γερή.

6) Πρόσχαρη διάθεσι. Οἱ ἄντρες τρέμουν τὴ γκρίνια τῆς γυναίκας (ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι οἱ ἴδιοι γκρινιάρηδες). Γυρίζοντας στὸ σπίτι τους, μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπὸ τὶς ἔγνοιες τῆς δουλειᾶς τους, θέλουν ν' ἀντικρύσουν τὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας τους. «Ἡ γυναῖκα, λέει μιὰ Ἰνδικὴ παροιμία, πλάθει μὲ τὰ χέρια της τὸν παράδεισο ἢ τὴν κόλασι τοῦ σπιτιοῦ».

7) Σεξουαλικὴ ἁγνότητα. Κι' οἱ πιὸ μοντέρνοι εἶναι κατηγορηματικοὶ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Οἱ θεωρητικοὶ τῆς ἀπόλυτης ἐξισώσεως ἀνάμεσα στὰ δυὸ φῦλα φωνάζουν πώς, τὸ κάτω-κάτω, ἡ ἁγνότητα τῆς γυναίκας δὲ μπορεῖ νὰ βασίζεται σ' ἕναν ὑμένα. Λάθος. Ἐκεῖνο ποὺ φοβοῦνται οἱ ἄντρες εἶναι ἡ ψυχικὴ διαφθορὰ τῆς γυναίκας κι' ὄχι ἡ σωματική της βεβήλωσι. Τοὺς εἶναι δυσάρεστο νὰ σκέφτωνται ὅτι ἡ γυναῖκα τους εἶπε ἢ ἔκαμε τὰ ἴδια πράγματα καὶ μὲ ἄλλους.

Οἱ ἄντρας ζητοῦν νὰ ἔχουν ὄχι μόνο τὴν προτεραιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποκλειστικότητα. Οἱ στατιστικὲς δείχνουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ ἄντρες ποὺ παίρνουν ἁγνὲς γυναῖκες σπάνια τὶς χωρίζουν. Μήπως γιατὶ εἶναι ἀνώτερες ἢ διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες; Καθόλου. Ἀλλ' οἱ ἄντρες συναισθάνονται περισσότερο τὶς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ αὐτοὶ τὴν ἐμύησαν στὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς ζωῆς. Ἐνῶ ἀπέναντι σὲ μιὰ ἄλλη, ἡ συνείδησί τους εἶναι πιὸ ἐλκυστική. Γιατὶ σκέφτονται πὼς ἡ γυναῖκα τους ἤξερε πολλὰ πράγματα, προτοῦ γίνη δική τους.

8) Τὴ θέλουν νὰ εἶναι γυναῖκα Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀντροφέρνουν. Ἀλλὰ καὶ γιὰ κεῖνες ποὺ δὲν συναισθάνονται τὸ γυναικεῖο ρόλο τους ἢ μ' ἄλλα λόγια ποὺ ὑστεροῦν σὲ θηλυκότητα. Στὴν κατηγορία αὐτή, ἀνήκουν οἱ γυναῖκες ποὺ καπνίζουν σὰν φουγάρο καὶ ποὺ πίνουν, ἐκεῖνες ποὺ εἶναι πάντα ἀπασχολημένες μὲ ὑποθέσεις, ἐκεῖνες ποὺ λένε βαρειὲς λέξεις, ἐκεῖνες ποὺ ξεχνᾶνε πὼς πρέπει νὰ εἶναι σὲ κάθε στιγμὴ γοητευτικὲς κλπ. Βάλτε καλὰ στὸ μυαλό σας αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια: Οἱ ἄντρες θέλουν μιὰ γυναῖκα κοντά τους κι' ὄχι ἕνα δεύτερο ἄντρα.

9) Ἡ ὀμορφιὰ στὰ μάτια τῶν ἀντρῶν εἶναι σχετική. Ἡ ἀπόλυτη ὀμορφιὰ τοὺς συγκινεῖ ἴσως, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα τοὺς τρομάζει. Ἡ ὄμορφη ἀσχημιά, τοὐναντίον, τοὺς γοητεύει περισσότερο. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ κάνουν πάντα πολλὲς παραχωρήσεις. Κι' ἴσως-ἴσως, αἰσθάνονται πιὸ πολὺ κοντά τους μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶναι μόνον χαριτωμένη. Μὴν προσπαθῆτε, λοιπόν, νὰ μεταβληθῆτε σὲ βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ.

10) Ἡ μόρφωσι παίζει δευτερεύοντα ρόλο. Οἱ ἄντρες δὲ σᾶς θέλουν νὰ εἶσαστε πολὺ μορφωμένη. Ἀλλὰ δύσκολα ἀνέχονται κοντά τους μιὰ γυναῖκα, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ καιροῦ της. Ὅλοι οἱ ἄντρες δὲν εἶναι διανοούμενοι Κι' ὡστόσο, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ξέρουν πάντα τί γίνεται γύρω τους. Παρακολουθοῦν τὴν πολιτική, τὶς ἐπιστημονικὲς προόδους, τὴν καλλιτεχνικὴ κίνησι, τὰ καινούργια βιβλία καί, τὸ κάτω-κάτω, ἔχουν μερικὲς ἰδέες στὸ μυαλό τους. Κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ μόρφωσί σας ἔγκειται στὸ νὰ ξέρετε μόνον τὶς τελευταῖες προσταγὲς τῆς μόδας. Εἶναι ἀπαραίτητο, τοὐναντίον, νὰ ξέρετε καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Ὁ χορὸς ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ ταγάρι δὲ μετάφερνε πιὰ πίττες, ἀλλὰ βόλια...

ΣΤΟ μεγάλο χειμωνιάτικο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς τελευταῖες ἀχτίδες του.

Τὸ κρύο δὲν ἦταν τόσο τσουχτερό, μὰ ἡ γιαγιά, ἡ κυρὰ Σταμάτα δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήση τὴ φωτιὰ ἀπὸ τὸ τζάκι. Τὰ κούτσουρα τἄχανε μπόλικα στὴν αὐλὴ κι' ἡ φωτιὰ ἔκαιγε μέρα νύχτα.

Μιὰ χαμηλὴ πολυθρόνα, ποὺ τῆς τὴν εἶχε φέρει δῶρο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὁ μεγάλος γυιός της, φιλοξενοῦσε τὴ γιαγιά, ποὺ καμάρωνε κάθε φορὰ ποὺ ξάπλωνε ἀναπαυτικὰ σ' αὐτήν. Κι' ἅπλωνε ἡ γριὰ τὰ χέρια της κάθε τόσο νὰ νοιώση τὴ ζεστασιὰ ποὺ ἀναζωογονοῦσε τὸ κορμί της καὶ τὶς ἀναμνήσεις της.

Ἦταν παραμονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τὸ σπίτι γιόρταζε τὴ γιορτὴ τοῦ μεγάλου γυιοῦ της, τοῦ Βαγγέλη.

Ὅλα εἶχαν ἑτοιμαστῆ κι' εἶχαν μπῆ σὲ μεγάλα ταψιὰ— καὶ τὰ γλυκὰ καὶ οἱ μεζέδες. Μονάχα τὸ ἀρνὶ θὰ ψηνόταν πολὺ πρωΐ, σὰν θ' ἄναβε ἡ κυρὰ Χρύσα τὸ φοῦρνο.

—Ἑτοίμασες τὰ πρόσφορα, Χρύσα; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γιαγιᾶς.

— Ναί, μητέρα, τώρα ποὺ θὰ χτυπήση ὁ παπᾶς τὸν ἑσπερινό, θὰ τὰ στείλω μὲ τὸ Δημητράκη.

— Μὴν ξεχάσης νὰ γράψης στὸ χαρτὶ τῶν πεθαμένων καὶ τὸ Βαγγέλη.

Ἡ Χρύσα σήκωσε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ τραπέζι, ποὺ σιδέρωνε ἕνα μπλὲ παντελονάκι τοῦ Δημητράκη καὶ κύτταξε τὴ γριά.

--- Τὸν ἔγραψα, μητέρα.

—Ὄχι τὸν ἄντρα μου, τὸν παπποῦ μου τὸ Βαγγέλη, τὸν καπετάνιο

Ἡ Χρύσα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε:

— Θὰ τὸν γράψω, μητέρα.

Καὶ συνέχισε τὸ σιδέρωμα.

Ὁ δάσκαλος εἶχε πῆ στὰ παιδιὰ νάρθουν ὅλα στὴν παρέλασι, ποὺ θἄκαναν μετὰ τὴν δοξολογία καὶ νὰ φοροῦν ἄσπρη φανέλλα καὶ μπλὲ παντελονάκι.

Ἦταν ἡ πρώτη χρονιά, ποὺ ὁ Δημητράκης της πήγαινε σχολεῖο καὶ δὲν εἶχε μπλὲ παντελονάκι. Μὰ ἡ Χρύσα τὰ κατάφερνε στὴ ραπτικὴ καὶ τὄφτιασε τὸ παντελονάκι τοῦ γυιοῦ της. Τώρα τὸ σιδέρωνε, ἐνῶ ἡ μεγάλη κόρη της σιγύριζε τὸ ἐπάνω δωμάτιο, ὅπου θὰ δεχόντουσαν τὶς ἐπισκέψεις γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ πατέρα.

Ὁ Δημητράκης μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο, μασουλώντας ἕνα γλυκό. Πῆρε τὸ σκαμνάκι του καὶ κάθησε πλάϊ στὴ γιαγιά, στὸ τζάκι.

Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὴ γιαγιὰ καὶ τὴν ρώτησε μὲ κάποια ἀπορία:

— Γιαγιά, εἶχες κι' ἐσὺ γιαγιά;

Ἡ γριὰ σούφρωσε τὰ φρύδια της τοῦρριξε μιὰ ματιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

-- Ναί, παιδί μου.

--- Καί... σοῦλεγε παραμύθια, γιαγιά;

Ἡ γριὰ χαμογέλασε, ἅπλωσε τὸ χέρι της, χάϊδεψε τὸ κεφάλι τοῦ ἐγγονοῦ της καὶ εἶπε:

— Ναί, μικρούλη μου, μόνο ποὺ τὰ παραμύθια τῆς δικῆς μου γιαγιᾶς ἦταν ἀλλοιώτικα... ἦταν ἀληθινά.

— Γιατί; Αὐτά, ποὺ μοῦ λὲς ἐσύ, γιαγιά, εἶναι ψεύτικα;

—Ὄχι, κι' αὐτὰ εἶναι ἀληθινά, ἀλλά... ἐκεῖνα... ἦταν πιὸ ἀληθινά.

Ἡ καμπάνα τοῦ ἑσπερινοῦ ἄρχισε νὰ χτυπάη γρήγορα καὶ δυνατά, κι' ὅλοι ἀνασηκώθηκαν νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους.

— Δημητράκη, σήκω νὰ πᾶς τὰ πρόσφορα στὴν ἐκκλησία, τοῦ φώναξε ἡ μαμά του.

— Καὶ μὴν ξεχάσης, νὰ γράψης καὶ τ' ὄνομα τοῦ Βαγγέλη, τοῦ παπποῦ μου, πρόσθεσε ἡ γριά, γυρίζοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὴ Χρύσα, τὴ νύφη της.

Ἡ Χρύσα δίπλωσε τὸ παντελονάκι, ἦρθε κι' ἀκούμπησε τὸ σίδερο πλάϊ στὸ τζάκι καὶ τύλιξε σὲ μιὰ πετσέτα δυὸ πρόσφορα. Ἔπειτα μ' ἕνα μολύβι πρόσθεσε σ' ἕνα χαρτὶ καὶ τ' ὄνομα τοῦ παπποῦ, τοῦ καπετάνιου.

— Πάρε κι' ἕνα τάλληρο. Νὰ τὰ δώσης ὅλα στὸν παπᾶ, ἀκοῦς, Δημητράκη;

— Ναί, μητέρα, τὰ πρόσφορα, τὸ χαρτὶ καὶ τὸ τάλληρο.

★

Ὁ Δημητράκης ἔφυγε, ἡ Χρύσα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο νὰ πάη νὰ βοηθήση τὴν κόρη της κι' ἡ γριά, ἡ γιαγιὰ Σταμάτα, ἅπλωσε καὶ πάλι τὰ χέρια της πρὸς τὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῆ τὸ κορμί της, νὰ ζεσταθοῦν κι' οἱ ἀναμνήσεις της.

Τὰ μάτια της σηκώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξαν πρὸς τὸν τοῖχο. Ἐκεῖ πάνω κρέμονταν ἕνα καρυοφύλλι, ἕνα γιαταγάνι ἕνα φέσι μὲ μεγάλη φούντα κι' ἕνα ταγάρι.

Ἦταν τὰ μόνα κειμήλια, ἡ μόνη κληρονομιά, ποὺ εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸν παπποῦ της, τὸν καπετὰν Βαγγέλη, μιὰ κληρονομιὰ τοῦ 21.

Τὸν παπποῦ της καὶ τὴ γιαγιά της ἡ κυρα-Σταμάτα τοὺς θυμόταν γέρους στὸ ψηλὸ χωριό, δυὸ ὧρες πιὸ ψηλά, πάνω στὸ βουνὸ καὶ πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σημερινὸ χωριό. Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ εἶχε κατεβῆ ὁ πατέρας της, μετὰ τὴν Ἐπανάστασι, κι' ὅταν ὁ ἐχθρὸς εἶχε φύγει πιὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Μὰ τὴν ἱστορία τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ παπποῦ, τοῦ καπετὰν Βαγγέλη, τὸ ἀληθινὸ παραμύθι τῆς γενιᾶς της τὄξερε ἡ κυρα-Σταμάτα ἀπὸ τὴ μάνα της.

Ἀπὸ τὸ ταγάρι, ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο ἄρχιζε ἡ παληὰ ἱστορία...

Ἡ γιαγιά της ἦταν στὰ νειᾶτα της μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ της.

Δέκα μέρες, λοιπόν, πρὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐκείνη τὴ χρονιὰ τοῦ 1821, γινόταν κάποιος γάμος σ' ἕνα ἄλλο κοντινὸ χωριό. Ἡ οἰκογένεια τῆς γιαγιᾶς της ἦταν καλεσμένη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ. Ἡ γιαγιά της ἦταν τότε δεκαοχτὼ χρόνων κοπέλλα, μὲ δυὸ ξανθὲς κοτσίδες, ποὺ ἔφταναν κάτω ἀπὸ τὴ μέση της.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, πρωΐ, πρωΐ τῆς Κυριακῆς νὰ πᾶν στὸ γάμο. Ἡ γιαγιά της εἶχε κρεμάσει στὸν ὦμο τὸ ταγάρι μὲ τὴν πίττα κι' ἔφτασαν λίγο πρὶν τὸ τραπέζι.

Ἔφαγαν καὶ σηκώθηκαν γιὰ τὸ χορό, ὥσπου νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ σπίτι τῆς νύφης.

Καλεσμένοι ὅμως ἦταν κι' ὁ Βαγγέλης μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ἐκεῖ πάνω στὸ χορὸ γνωρίστηκαν οἱ δυὸ νέοι, κι' ἀγαπήθηκαν.

Ἡ νέα ὅμως ἦταν ἀπὸ πλούσιο κι' ἀρχοντικὸ σπίτι, κι' ὁ Βαγγέλης ἦταν τσοπάνης μὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ πρόβατα μόνο. Ποιός πατέρας θἄδινε τὴν κόρη του στὸ Βαγγέλη, κι' ἂς ἦταν ὄμορφος καὶ λεβέντης; Αὐτὰ τἄμαθε ἡ νέα, μὰ ἔλα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸ Βαγγέλη. Ἔδιωξε ὁ πατέρας της τὸν προξενητὴ κι' ὁ Βαγγέλης μὲ δυὸ φίλους του ἔκλεψε τὴν ὄμορφη Κατερίνα. Ἔτσι τὴ λέγανε τὴ γιαγιά της. Τὄθελε κι' ἐκείνη ὅμως, γιατὶ πῆρε μαζί της ὅσα ροῦχα χωροῦσε τὸ ταγάρι καὶ ἀκολούθησε τὸν ἀγαπημένο της στὸ βουνό.

Τότε ὁ πατέρας τῆς Κατερίνας ἄρχισε τὸ κυνηγητὸ καὶ θὰ τὸν ἔπιανε, τὸ Βαγγέλη, θὰ τὸν σκότωνε, ἂν ξαφνικὰ δὲν ἀκούγονταν οἱ πρῶτες ντουφεκιὲς τοῦ ἀγώνα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ ὁ Βαγγέλης δὲν κατέφευγε μὲ τὴν Κατερίνα στὴν Πάτρα, ὅπου καὶ παντρεύτηκαν.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, νειόγαμποι μὰ πατριῶτες, βρέθηκαν στὴν Ἁγία Λαύρα. Γονατιστοὶ μπρὸς στὴ σημαία καὶ στὸ σταυρὸ τοῦ Δεσπότη ὁρκίστηκαν κι' αὐτοὶ νὰ λάβουν μέρος στὴν Ἐπανάστασι.

Τὸ ταγάρι δὲ μετάφερνε πιὰ πίττες, ἀλλὰ βόλια, ποὺ κουβαλοῦσε στὸν ὦμο της ἡ Κατερίνα. Ὁ τσοπάνης μὲ τὰ εἴκοσι πρόβατα ἔγινε καπετὰν Βαγγέλης κι' εἶχε ξεσηκώσει ὅλο τὸ χωριό του.

Λαβώθηκε δυὸ τρεῖς φορὲς σὲ μάχες ὁ καπετὰν Βαγγέλης, μὰ νοσοκόμα καὶ σύντροφός του ἦταν ἡ Κατερίνα.

Κι' ὅταν πιὰ οἱ ἐχθροὶ ἄδειασαν τὸ Μωριά, ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ὁ Νικηταρᾶς ἀπὸ τὴν ἄλλη κατάστρεψαν στὰ Δερβενάκια καὶ κάτω ἀπὸ τὸ Ἁγιονόρος τὶς στρατιὲς τοῦ ἐχθροῦ, τότε κι' οἱ καπεταναῖοι ἀνάπνευσαν ἐλεύθεροι καὶ γύρισαν στὰ σπίτια τους.

Ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Κατερίνας δὲν πῆραν δεκάρα ὁ Βαγγέλης καὶ ἡ γυναίκα του, γιατί ὁ πεθερός του ἔδέψε τὰ πλούτη του γιὰ τὸν ἀγώνα, καὶ μόνη περιουσία, ποὺ κληρονόμησε ἀργότερα ἀπ' αὐτοὺς ὁ μονάκριβος γυιός τους ἦταν τὸ καρυοφύλλι, τὸ γιαταγάνι, τὸ φέσι τοῦ Βαγγέλη καὶ τὸ ταγάρι τῆς Κατερίνας.

★

Ἡ κυρα-Σταμάτα, ἡ γριὰ τῶν ὀγδοντατεσσάρων χρόνων κάθεται τώρα πλάϊ στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ της κι' ἀναπολεῖ τὴν παληὰ ἱστορία τῶν προγόνων της, ἐνῶ οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ἠχοῦν χαρμόσυνα καὶ τῆς ζωντανεύουν τὶς ἀναμνήσεις ἐκεῖνες τοῦ 1821, ποὺ τῆς διηγήθηκαν σὰν παραμύθι, ἡ γιαγιά καὶ ἡ μάνα της.

Ἔκανε τὸ σταυρό της ἡ κυρα-Σταμάτα καὶ μὲ τὴν τσιμπίδα χτύπησε στὴ μέση τὸ καμένο κούτσουρο, ποὺ χώρισε στὰ δυό. Σπίθες τινάχτηκαν ψηλὰ καὶ μιὰ γαλάζια φλόγα.

Παράτησε τὴν τσιμπίδα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο νὰ ρίξη κι' αὐτὴ μιὰ ματιὰ στὶς ἑτοιμασίες, ποὺ γίνονταν γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ποὺ γιόρταζε ὁ γυιός της ὁ Βαγγέλης.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΤΑ ΝΤΕ — ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΕΙΝΑΙ ἡ ἐποχή, ποὺ τὰ ντὲ-πιὲς θὰ κυριαρχήσουν. Ἡ μόδα, ποὺ τὰ εὐνοεῖ ἀπὸ τόσο καιρό, σχεδὸν μᾶς τὰ ἐπιβάλλει τώρα.

Αὐτὴ ἡ ἀπαίτησί της μᾶς εὐχαριστεῖ, γιατὶ δὲν ὑπάρχει πρακτικώτερο ντύσιμο γι' αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ὁ συνδυασμὸς φορέματος καὶ βέστας εἶναι ὅ,τι χρειάζεται. Πότε φοροῦμε τὴ βέστα καὶ πότε τὴν κρατοῦμε στὸ χέρι.

Τὰ ντὲ-πιὲς τῆς ἐποχῆς μπορεῖ νὰ εἶναι ἁπλᾶ γιὰ τὴν καθημερινὴ χρῆσι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀμπιγιὲ γιὰ ἀπογεύματα, ποὺ καταλήγουν σὲ κάποια φιλικὴ συγκέντρωσι.

Γιὰ τὰ ἁπλᾶ ντὲ-πιὲς βλέπομε τὸ φόρεμα νὰ ἀκολουθῇ ἄλλοτε τὴν ἴσια γραμμὴ καὶ ἄλλοτε μιὰ γραμμὴ περισσότερο ἄνετη, ὅπου οἱ πιέτες προσφέρουν τὴ χάρι τους.

Τὰ κορσὰζ εἶναι συνήθως κλειστὰ ὡς τὸ λαιμό. Ἐμφανίζονται ὡστόσο μὲ κοντὰ μανίκια ἢ καὶ χωρὶς διόλου μανίκια μὲ ἐλαφρὰ ριχτοὺς ὤμους. Ἡ βέστα, ποὺ συμπληρώνει τὸ φόρεμα, εἶναι ριχτὴ ἄνετη, σ' ἕνα μέτριο μάκρος. Κουμπώνει μ' ἕνα μόνο κουμπὶ στὸ λαιμὸ καὶ μένει ἀνοιχτὴ πρὸς τὰ κάτω.

Τὰ μανίκια τῆς βέστας ἀκολουθοῦν πάντα τὸ μάκρος τρουὰ-κάρ.

Ὅσα γιὰ τὰ κάπως ἀμπιγιὲ ντὲ-πιές, ποὺ ἔχουν μιὰ πιὸ λουσάτη ἐμφάνισι, αὐτὰ γίνονται ἀπὸ λεπτὰ λαινὰζ μονόχρωμα, ἀντιθέτως ἀπὸ τὰ ἁπλᾶ ντὲ-πιές, ποὺ εἶναι μελανζέ.

Στὰ ἀμπιγιὲ ντὲ-πιὲς τὸ φόρεμα προσλαμβάνει μιὰ πραγματικὰ λουσάτη ἐμφάνισι, ἔχοντας τὸ κορσὰζ ντεκολτὲ καὶ μάλιστα κάποτε ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ συγκρατιέται στοὺς ὤμους μόνο μὲ μπρετέλλες. Φυσικά, τὰ μπράτσα μένουν γυμνά.

Χρησιμοποιεῖται πολὺ στὰ κορσὰζ ἡ μόδα τῶν ντραπέ, ἐνῶ ἡ φούστα γίνεται ἐντελῶς εὐθύγραμμη μὲ ἐλαφρὸ στένεμα πρὸς τὰ κάτω.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Οἱ βέστες παρουσιάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοντὲς καὶ μάλιστα πιὸ κοντὲς μπροστὰ καὶ μακρύτερες πίσω. Σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνετε στὸ δρόμο καὶ νὰ παρουσιάζετε μιὰ κομψὴ καὶ ἁπλὴ ἐμφάνισι. Αὐτὸ τὸ ἄνισο μάκρος ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω συντελεῖ στὸ νὰ σχηματίζῃ ἡ βέστα κάποια καμπύλη καὶ νὰ εἶναι μακρύτερη στὰ πλάγια καὶ πίσω. Ὁ λαιμὸς εἶναι στρογγυλὸς καὶ κλειστὸς μὲ ἕνα κουμπὶ γιὰ κλείσιμο καὶ ἕνα κουμπὶ ἐπίσης γαρνίρει τὰ τρουὰ-κὰρ μανίκια.

Ἡ κόψι τῆς βέστας εἶναι κιμονό.

ΤΑΓΙΕΡ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Κοντὰ στὰ ντὲ-πιὲς τῆς ἐποχῆς τὰ ταγιὲρ ἔρχονται κι' αὐτὰ νὰ πάρουν τὴ θέσι τους στὴ γκαρνταρόμπα μας. Λαινὰζ λίγο βαρύτερα ἀπὸ τὰ λαινὰζ τῶν ντὲ-πιές, ἀλλὰ πάντως πολὺ ἐλαφρύτερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο στὰ χειμωνιάτικα ταγιέρ. Συνηθίζονται πολὺ τὰ ψαθωτὰ φανταιζὶ καὶ τὰ πτὶ-καρρώ. Ἡ εὐθυγραμμία συνεχίζεται πάντα καὶ τὸ μάκρος τῆς βέστας παραμένει πολὺ περιορισμένο. Ἡ καμπύλη τῆς μέσης εἶναι ἐλαφρὰ τονισμένη καὶ τὰ μανίκια θὰ εἶναι λίγο κοντήτερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα τρουὰ-κάρ. Ὁ γιακὰς καὶ τὰ ρεβὲρ εἶναι λιγάκι ἐβαζέ.

Μὲ ὅλη τὴν ἐλαφρότερη ἐμφάνισι, ποὺ θὰ ἔχουν, αὐτὸ δὲ θὰ ἐμποδίζῃ νὰ γαρνίρωνται καὶ μὲ λίγη γοῦνα, φυσικά, κάπως ἐλαφρότερη κι' αὐτὴ ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο τὸ χειμῶνα.

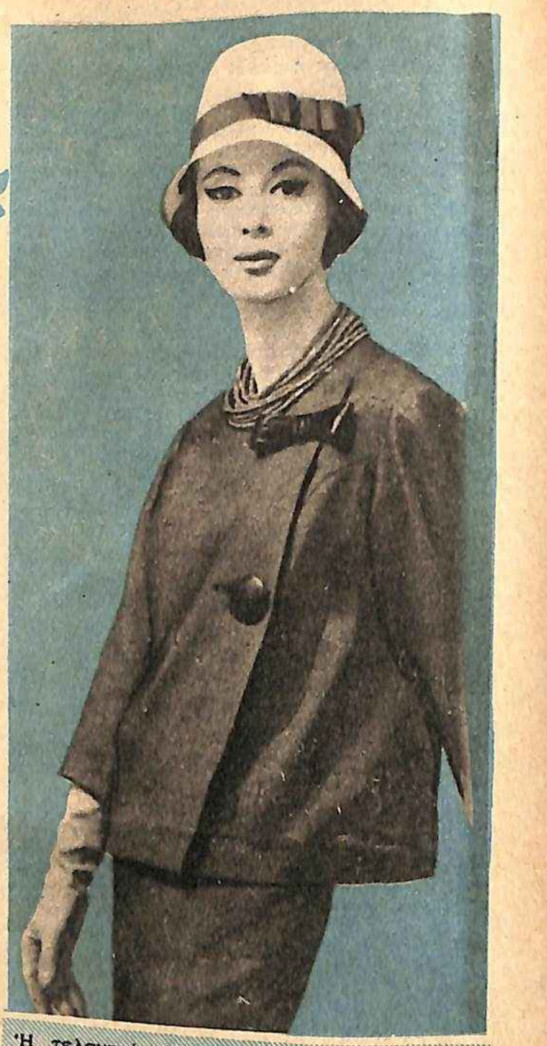

Ἡ τελευταία ἰδιοτροπία τῆς μόδας: Ριχτὴ βέστα μὲ πλαϊνὸ κούμπωμα.

ΠΤΙΤ — ΡΟΜΠ ΣΠΟΡΤΙΒ

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχή, ποὺ πολὺ γρήγορα θὰ ἐγκαινιάσωμε τὰ ἁπλᾶ φορέματα γιὰ τὸ δρόμο, ἰδίως γιὰ τὶς πρωϊνὲς ἐξόδους.

Στὰ φορέματα αὐτὰ θὰ δοῦμε νὰ ἐπικρατῇ ὁ σπορτὶφ τύπος, ποὺ τοὺς ταιριάζει τόσο. Τὰ λεπτὰ λαινὰζ σὲ φανταιζὶ ἐμφανίσεις, ὅπως εἶναι τὰ καρρώ, καὶ τὰ σκωτσέζικα θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἰδιαιτέρως.

Ἡ ἄνετη γραμμὴ στὴ φούστα θὰ εἶναι ἐδῶ πολὺ συνηθισμένη, χωρὶς ὅμως καὶ καμμία ὑπερβολή, γι' αὐτὸ καὶ συχνὰ θὰ βλέπουμε τὶς πιέτες νὰ συντελοῦν στὴν κομψὴ ἐμφάνισι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὁλόκληρες πλισσεδωτὲς φοῦστες ἔχομε ἐπίσης φοῦστες μὲ μόνο δυὸ κουφωτὲς πιέττες—μιὰ στὸ κάθε μπροστινὸ πλάϊ—καὶ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἐπαναλαμβάνεται πίσω.

Οἱ φοῦστες αὐτὲς θὰ συνεχίζουν ἕνα κορσάζ, ποὺ θὰ παρουσιάζῃ ἀρκετὴ ἄνεσι καὶ αὐτὸ καὶ συχνὰ θὰ σχηματίζῃ κι' ἕνα ἐλαφρὸ μπλουζὸν ἐπάνω ἀπὸ τὴ μέση.

Ἡ μόδα τοῦ κλειστοῦ λαιμοῦ συνεχίζεται πάντα, ἄλλοτε μ' ἕνα κατεβαστὸ γιακὰ καὶ ἄλλοτε μὲ μιὰ λοξὴ φάσα ὁλοτρίγυρα ἀπὸ τὸ λαιμό, ποὺ θὰ καταλήγῃ μπροστὰ σὲ μιὰ γραβάτα μὲ ἀνδρικὸ δέσιμο. Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ ἔχουν κοντὰ μανίκια καὶ ζώνη στὴ μέση μᾶλλον φαρδειά, εἴτε ἀπὸ τὸ ἴδιο λαινὰζ τοῦ φορέματος, εἴτε ἀπὸ δέρμα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα, ποὺ ὑπερτεροῦν στὸ φανταιζὶ ὕφασμα.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΣΥΝΟΛΑ

Συγγενῆ πρὸς τὰ φορέματα, ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω θὰ εἶναι καὶ τὰ ντὲ-πιές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ φούστα καὶ μιὰ καζάκα, δίδοντας τὴν ἐντύπωσι τοῦ μονοκόμματου φορέματος.

Θὰ εἶναι καὶ αὐτὰ ἁπλὰ σύνολα καὶ θὰ ἀκολουθοῦν κατὰ προτίμησι τὴν ἴσια γραμμὴ τῆς μόδας.

Δηλαδὴ μ' ἄλλα λόγια ἐδῶ γιὰ αὐτὰ τὰ σύνολα θὰ προτιμοῦμε τὴν εὐθυγραμμία καὶ ὄχι τὶς πιέτες γιὰ τὶς φοῦστες γενικά.

Τὸ πολὺ-πολὺ μιὰ πλαγιαστὴ πιέτα θὰ στολίζῃ τὸ πίσω μέρος τῆς φούστας.

Ἡ καζάκα, ποὺ θ' ἀποτελῇ τὸ συμπλήρωμά της θὰ ἔχῃ ἕνα περιορισμένο μάκρος καὶ ἄλλοτε θὰ περιορίζεται στὴ μέση μὲ ζώνη ἐνῶ ἄλλοτε πάλι θὰ μένῃ χωρὶς ζώνη καὶ θὰ ἔχῃ δυὸ πένσες κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος κι' ἕνα ἐλαφρὸ πάρσιμο τῶν πλαϊνῶν ραφῶν γιὰ νὰ ὑπογραμμίζεται ἡ μέση.

Ὁ λαιμὸς θὰ εἶναι στρογγυλός, τὰ μανίκια κοντὰ καὶ τὸ ἄνοιγμα θὰ γίνεται στὴν πλάτη μ' ἕνα ἐκλαίρ.

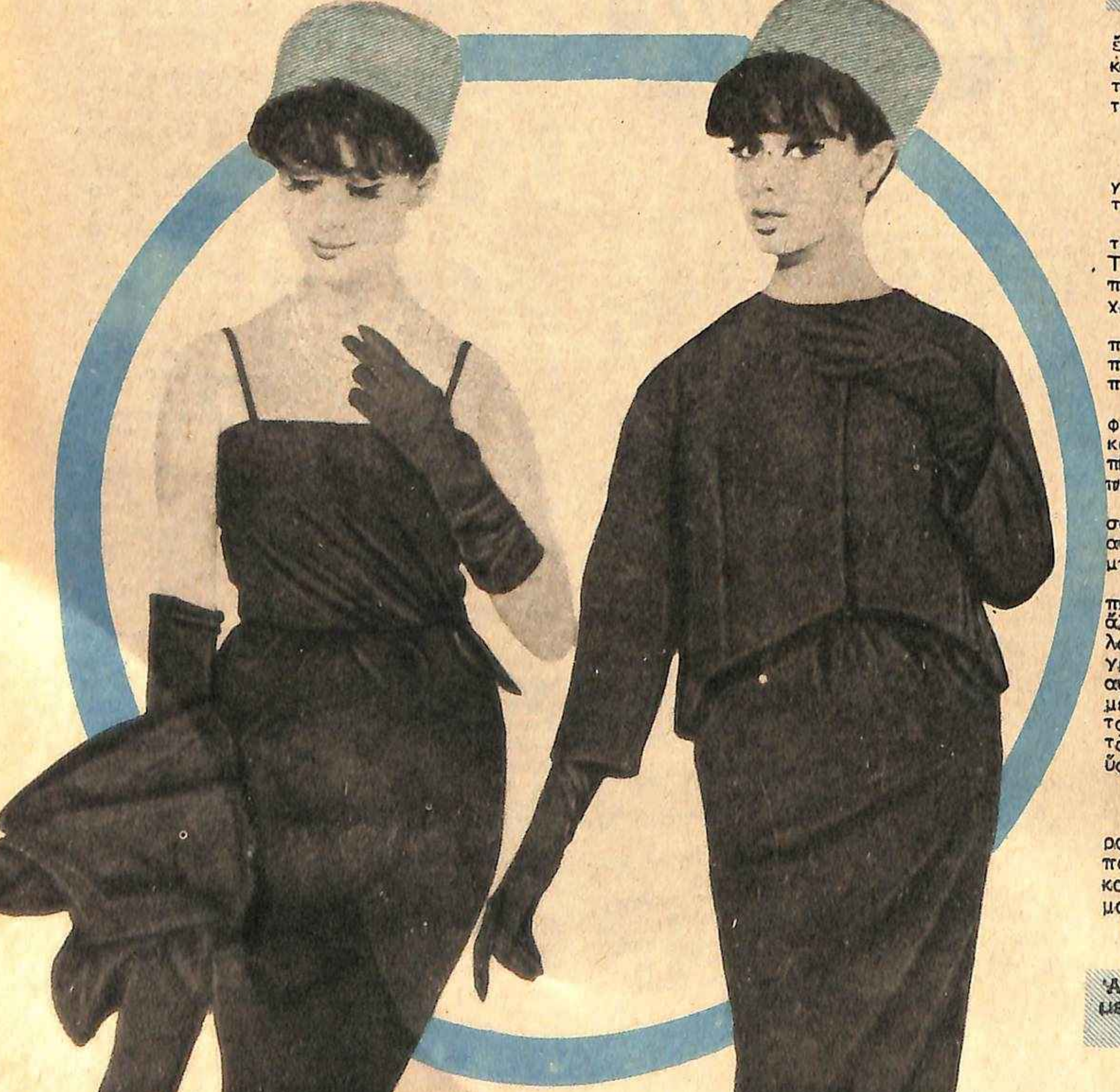

Ἀριστερά: φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαινὰζ μὲ μεγάλο ντεκολτέ. Δεξιά: Τὸ ἴδιο φόρεμα φοριέται στὸ δρόμο μὲ βέστα

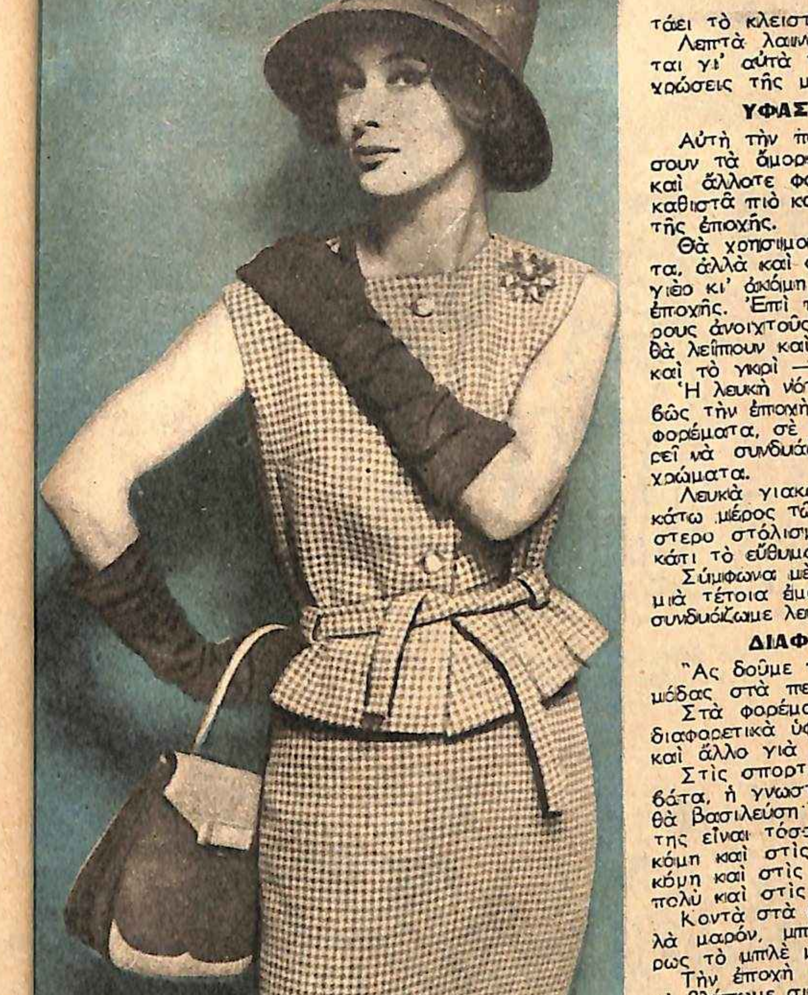

Σύνολο φούστας καὶ καζάκας ἀπὸ λαινὰζ πιὲ-ντὲ-πούλ, ποὺ ἐμφανίζεται κιόλας χωρὶς μανίκια.

ΤΑ ΠΤΙ — ΚΑΡΡΩ

Στοὺς δύο τύπους τῶν σπορτὶφ ἐμφανίσεων, ποὺ ἀναφέραμε ὅτι θὰ χρησιμοποιηθοῦν θὰ δοῦμε καὶ πολλὰ λαινὰζ πτὶ-καρρὼ ἢ σκωτσέζικα ἢ πιὲ-ντὲ-πούλ, σὲ συνδυασμοὺς μαύρου καὶ λευκοῦ, μπλὲ μαρὲν καὶ λευκοῦ ἢ ταμπὰ καὶ λευκοῦ.

Τὰ κάπως ἀνοιχτότερα στὴν ἀπόχρωσι λαινὰζ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμε ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὴν ἄνοιξι. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ διαλέγωμε σύνολα χωρὶς μανίκια, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ φοριοῦνται μὲ λεπτὲς μπλοῦζες ἀπὸ μέσα.

ΣΚΕΡΤΣΟ ΣΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Μιὰ ὁλόπελα μοντέρνα μόδα μᾶς ἐμφανίζεται στὰ τωρινὰ ταγιέρ. Πάνω ἀπὸ τὴν ὁλοΐσια στενὴ φούστα ἡ βέστα πέφτει ἐλεύθερη καὶ σὲ ἄνετο φάρδος πρὸς τὰ κάτω μὲ τὰ τρουὰ κὰρ μανίκια, ποὺ κι' αὐτὰ δὲ θὰ ἔχουν τὸ κλασσικὸ φάρδος τῶν ταγιέρ, ἀλλὰ θὰ εἶναι κι' αὐτὰ ἄνετα. Ἐξ ἄλλου, τὸ κυριώτερο σκέρτσο ποὺ βλέπουμε στὰ μοντέρνα αὐτὰ ταγιὲρ εἶναι τὸ πλάγιο κούμπωμά τους. Ἡ βέστα, δηλαδή, μὲ τὸ λαιμὸ σὲ στρογγυλὸ κλείσιμο σταυρώνει μ' ἕνα μόνο κουμπί, ποὺ κουμπώνει πλάγια καὶ ἀρκετὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ μέση, ἐνῶ πρὸς τὰ κάτω ἡ βέστα πέφτει ἐλεύθερη.

Στὸ πάνω μέρος τοῦ κλεισίματος, ἕνα κόσμημα ἢ ἕνας φιόγκος ἀπὸ κορδέλλα κρατάει τὸ κλειστὸ ρεβὲρ στὴ θέσι του.

Λεπτὰ λαινὰζ μονόχρωμα χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὰ τὰ ταγιὲρ στὶς διάφορες ἀποχρώσεις τῆς μόδας.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Αὐτὴ τὴν περίοδο θὰ δοῦμε νὰ ἐπικρατήσουν τὰ ἄμορφα ζέρσεϋ, ἄλλοτε μονόχρωμα καὶ ἄλλοτε φασονέ. Ἡ ἐλαφρότης τους τὰ καθιστᾶ πιὸ κατάλληλα γιὰ τὸ ντύσιμο αὐτῆς τῆς ἐποχῆς.

Θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὄχι μόνο σὲ φορέματα, ἀλλὰ καὶ σὲ ντὲ — πιές, σὲ ἐλαφρὰ ταγιὲρ κι' ἀκόμη καὶ σὲ ριχτὰ ἐπανωφόρια τῆς ἐποχῆς. Ἐπὶ πλέον θὰ τὰ δοῦμε σὲ διάφορους ἀνοιχτοὺς τόνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲ θὰ λείπουν καὶ οἱ παστὲλ ἀποχρώσεις, ὅπως καὶ τὸ γκρὶ — πὲρλ καὶ τὸ λευκό.

Ἡ λευκὴ νότα ἄλλωστε βρίσκει αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ τὴ θέσι της. Θὰ τὴ δοῦμε σὲ φορέματα, σὲ ντὲ—πιές, σὲ ταγιὲρ καὶ μπορεῖ νὰ συνδυάζεται ἀκόμη καὶ μὲ ἀνοικτὰ χρώματα.

Λευκὰ γιακαδάκια, λευκὰ «ντεπασὰν» στὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν θὰ εἶναι τὸ συνηθέστερο στόλισμα, ποὺ θὰ προσδίδῃ ἀμέσως κάτι τὸ εὔθυμο καὶ τὸ νεανικὸ στὸ σύνολο.

Σύμφωνα μὲ τὴν τάσι τῶν συνδυασμῶν σὲ μιὰ τέτοια ἐμφάνισι ἡ μόδα μᾶς συνιστᾶ νὰ συνδυάζωμε λευκὰ γάντια καὶ λευκὸ καπέλλο.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Ἂς δοῦμε τώρα διάφορες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας στὰ πεταχτά:

Στὰ φορέματα θὰ χρησιμοποιοῦνται δυὸ διαφορετικὰ ὑφάσματα, ἄλλο γιὰ τὸ κορσὰζ καὶ ἄλλο γιὰ τὴ φούστα.

Στὶς σπορτὶβ τουαλέττες ἡ ἀνδρικὴ γραβάτα, ἡ γνωστὴ μὲ τὴν ὀνομασία «ραγκάτ», θὰ βασιλεύσῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἡ μόδα της εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ θὰ τὴ δοῦμε ἀκόμη καὶ στὶς βέστες τῶν ντὲ—πιὲς κι' ἀκόμη καὶ στὶς βέστες τῶν ταγιέρ, φυσικὰ δὲ πολὺ καὶ στὶς καζάκες.

Κοντὰ στὰ ζωηρὰ χρώματα θὰ δοῦμε πολλὰ μαρόν, μπέζ, διάφορα γκρὶ καὶ ἰδιαιτέρως τὸ μπλὲ μαρέν.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται θ' ἀρχίσωμε νὰ βλέπωμε σιγὰ - σιγὰ φορέματα χωρὶς μανίκια, γιατὶ ἡ τελευταία λέξι τῆς ἀνοιξιάτικης μόδας εἶναι τὰ γυμνὰ μπράτσα. Αὐτὸ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ φορᾶτε πολλὰ βραχιόλια καὶ μακουὰ γάντια σχεδὸν ὡς τοὺς ἀγκῶνες. Μὴ ξεχνᾶτε δὲ ὅτι ἡ μόδα τὰ θέλει μὲ πολλὲς πτυχὲς σὲ ὅλο τὸ μῆκος.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Ἡ μόδα τοῦ φορέματος «πρενσὲς» ἐπεκτείνεται καὶ στὶς μικροῦλες. Καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ γραμμὴ «πρενσὲς» εἶναι ἀπολύτως ταιριαστὴ στὴν παιδικὴ σιλουέττα.

Πολὺ συχνὰ τὰ παιδικὰ φουστανάκια μὲ τὴ μονοκόμματη κόψι τους καὶ τὴν ἐφαρμοστὴ μέση, σχηματίζουν τὴ γραμμὴ «πρενσές» μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ φούστα τους ἔχει βαθειὲς πιέττες, ποὺ προσδίδουν τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος.

Ἄλλοτε πάλι τὸ φάρδος ἐπιτυγχάνεται μὲ κόψιμο πολὺ κλὸς στὰ πλάγια τῆς φούστας.

Ἄλλο γαρνίρισμα, ποὺ θὰ δοῦμε στὰ παιδικὰ φορέματα εἶναι ὡρισμένες ντεκοὺπ στὸ κορσάζ. Ἄλλοτε πάλι ὁλόκληρο τὸ φόρεμα κουμπώνει εὐθύγραμμα, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἢ μιὰ κάθετη φάσα φιλοξενεῖ τὰ κουμπιὰ σὲ δυὸ σειρές.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΟΔΙΕΣ

Ἡ παιδικὴ ποδιὰ εἶναι ἀπαραίτητη σὲ κάθε ἐποχή. Τὰ παιδιά, ὅταν γυρίζουν ἀπ' ἔξω καὶ φορέσουν τὴν ποδιὰ τοῦ σπιτιοῦ, θὰ προστατεύσουν τὸ φόρεμά τους καὶ θὰ μποροῦν νὰ παίξουν ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ φοβοῦνται καμμιὰ ἀβαρία. Ἕνα εἶδος ποδιᾶς εἶναι μία σουρωτὴ φουστίτσα, ἀνοιχτὴ πίσω, ποὺ συγκρατιέται σ' ἕνα μπουστάκι χωρὶς μανίκια.

Ἡ ποδιὰ αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε βαμβακερὸ φανταιζὶ ἢ μονόχρωμο ὕφασμα.

ΠΟΔΙΑ — ΜΠΛΟΥΖΑ

Ἄλλο εἶδος ποδιᾶς εἶναι αὐτό, ποὺ σχηματίζει μιὰ ριχτὴ ἄνετη μπλούζα, κάτι σὰν αὐτὸ ποὺ φοροῦν οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἐργάζωνται.

Ἡ μπλούζα αὐτὴ εἶναι μακρειά, ὅσο καὶ ἡ φούστα τοῦ φορέματος, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ λίγο κοντήτερη. Εἶναι ἐντελῶς σκέτη μπροστὰ καὶ κουμπώνει πίσω μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ἔχει καὶ μανίκια κοντὰ ἢ μακρυά.

ΠΟΔΙΑ — ΦΟΡΕΜΑ

Ἄλλος τύπος ποδιᾶς εἶναι ἡ ποδιὰ—φόρεμα, ποὺ εἶναι σὰν πραγματικὸ φόρεμα.

Κουμπώνει πότε μπροστὰ μὲ μιὰ ἐφαρμοστὴ ζώνη, ποὺ ἑνώνει τὸ μπουστάκι καὶ τὴ φούστα καὶ ἄλλοτε πίσω καὶ γαρνίρεται μπροστὰ μὲ κάποια ντεκούπ. Ἔτσι δίνει πιὸ πολὺ τὴν ἐντύπωσι φορέματος.

Μονόχρωμα βαμβακερὰ ὑφάσματα σὲ ζωηρὰ χρώματα χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὲς τὶς ποδιὲς—φορέματα, ἀλλὰ καὶ σκωτσέζικα καὶ σταμπᾶτα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

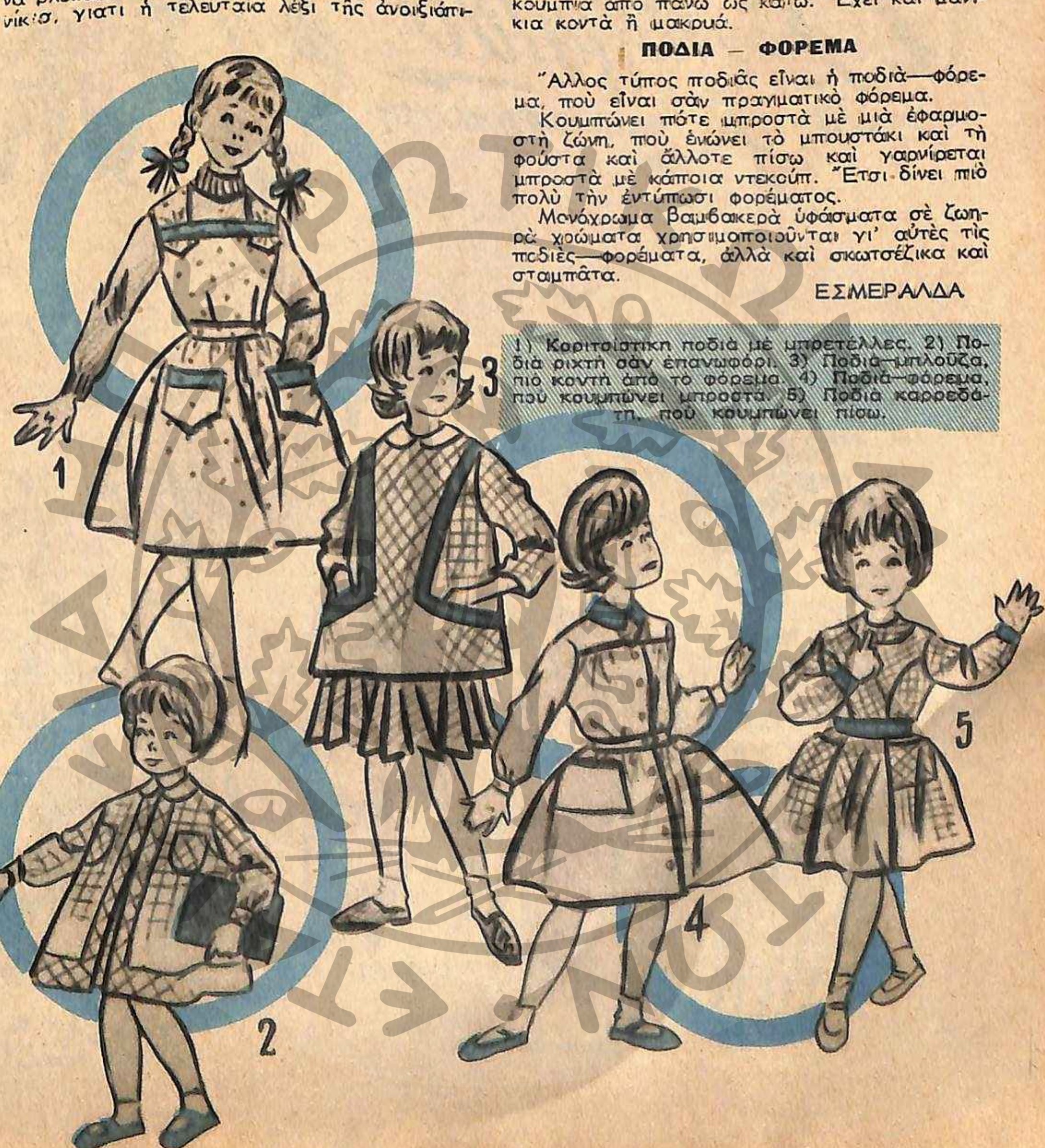

1) Κοριτσίστικη ποδιὰ μὲ μπρετέλλες. 2) Ποδιὰ ριχτὴ σὰν ἐπανωφόρι. 3) Ποδιὰ—μπλοῦζα, πιὸ κοντὴ ἀπὸ τὸ φόρεμα. 4) Ποδιὰ—φόρεμα, ποὺ κουμπώνει μπροστά. 5) Ποδιὰ καρρεδάτη, ποὺ κουμπώνει πίσω.

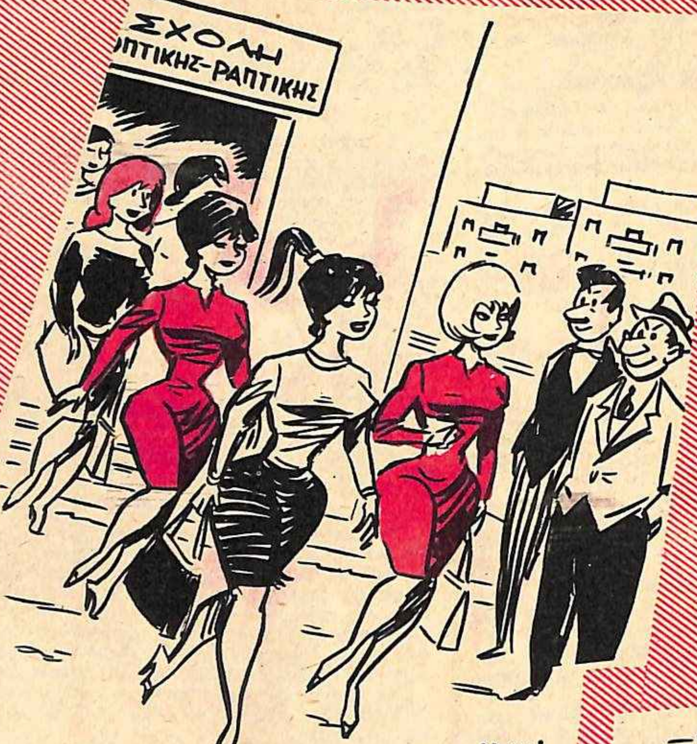

Παρέλασις... πυραύλων!

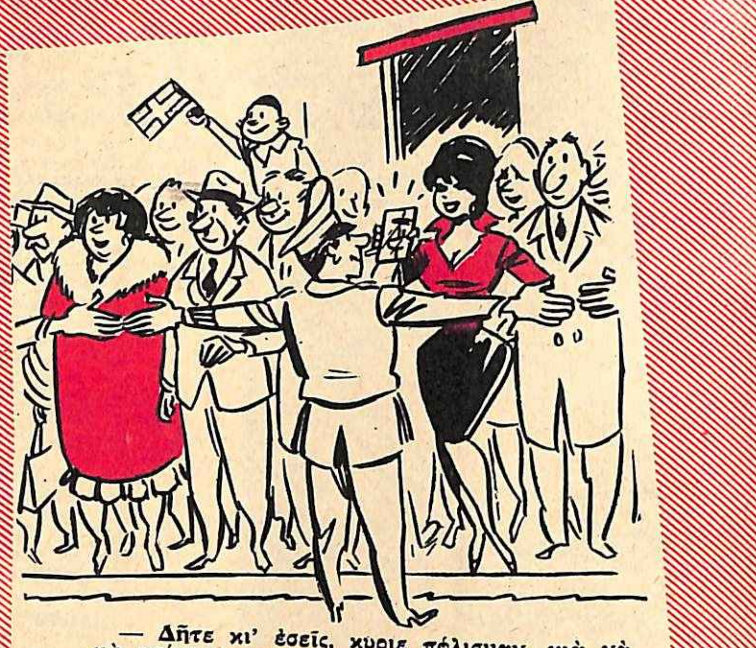

— Δῆτε κι' ἐσεῖς, κύριε πόλισμαν, γιὰ νὰ μὴ μείνετε παραπονεμένος!...

25η Μαρτίου

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

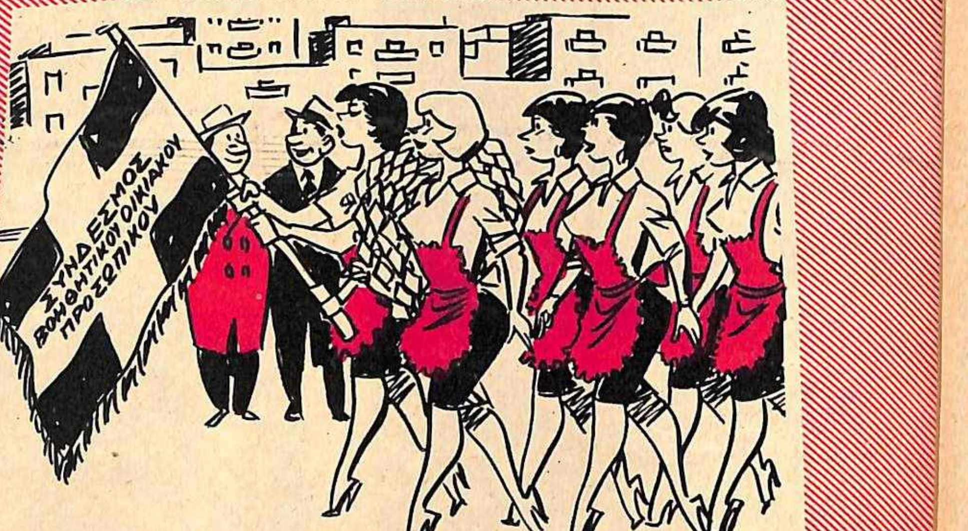

— Πᾶνε νὰ καταθέσουνε στέφανο στὸν Ἄγνωστο Στρατιώτη!...

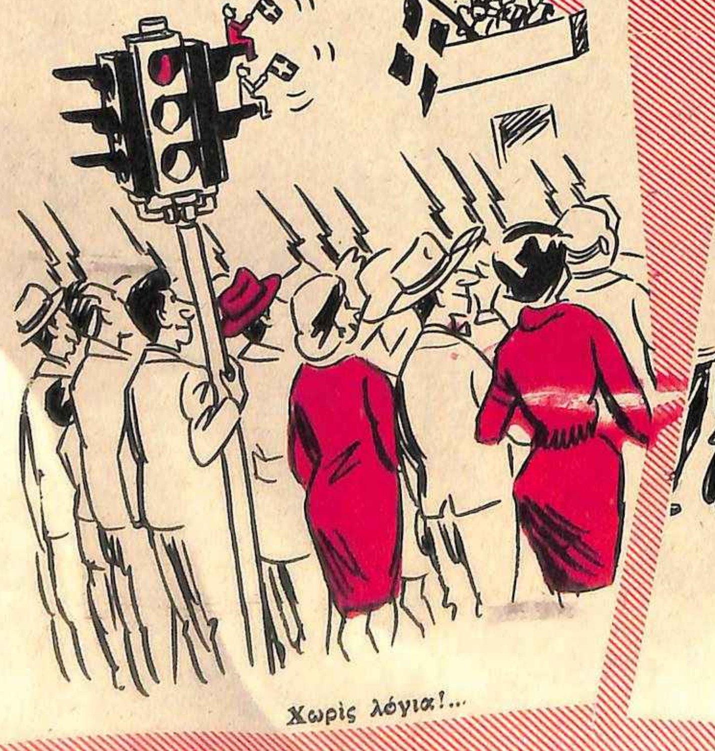

Χωρὶς λόγια!...

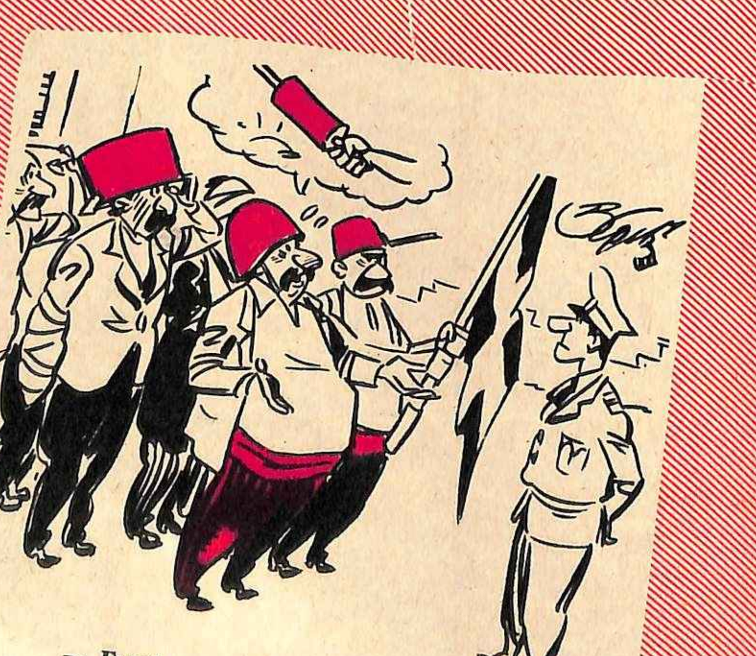

— Γιατί νὰ μὴν παρελάσουμε κι' ἐμεῖς σήμερα, κύριε πόλισμαν; Κι' ἐμεῖς πολεμικὲς «μονάδες κρούσεως» δὲν εἴμαστε;

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ντέϊ-Κὴν

Ὁ τρομοκράτης ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ ἀστυνομία ἔχει στήσει καρτέρι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ἔμερσον, ἀλλ' ὁ Ντυβὰλ κατορθώνει νὰ ξεφύγη. Συγκεντρώνει ὕστερα πληροφορίες γιὰ τὴ Μόνα Ἄμπλερ, τόσο ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε πρίν, ὅσο κι' ἀπ' τὸ κομμωτήριό της. Μαθαίνει λοιπὸν πὼς ἡ Μόνα εἶχε πολλὴ φιλία μὲ κάποια Κλάρα, πὼς λενότανε πραγματικὰ Μαίρη Τζὸνς καὶ πὼς καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλι Πιέρ. Τηλεφωνεῖ τότε σ' αὐτὴ τὴν πόλι καὶ ζητάει ἀπ' τὸν ἀρχισυντάκτη τῆς τοπικῆς ἐφημερίδας πληροφορίες γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Εἶναι βέβαιος πὼς βρίσκεται πιὰ σὲ καλὸ δρόμο. Πρέπει ὅμως ν' ἀναγκάση τὸ Μάννυ Κέλλυ, τὸ παιδὶ τοῦ ἀσανσέρ, νὰ ὁμολογήση στὴν ἀστυνομία τὴν ἀλήθεια, γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ἔτσι πὼς δὲν εἶναι τρελλός, νὰ πάψη νὰ τὸν κυνηγάη ὁ Κόρσον καὶ νὰ συνεργασθῆ μαζί του ἐναντίον τοῦ Λαφάντι. Βρίσκει λοιπὸν τὴ διεύθυνσί του καὶ πηγαίνει στὸ σπίτι ὅπου βρίσκει τὸν πατέρα του. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε ὁ Κέλλυ ἀπ' τὸ Λαφάντι, ἀγόρασε ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο «Τζάνκουαρ». Ὁ Ντυβὰλ τὸν συναντάει σ' ἕνα μπάρ, μεθυσμένο, καὶ τὸν πιέζει νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρνεῖται.

7ον

Ὕστερα ἀπομακρύνθηκε, γιὰ νὰ μᾶς φέρη τὴν παραγγελία μας.

— Εἴπατε πὼς δὲ θὰ μὲ πειράξετε... βόγγησε ὁ Μάννυ.

— Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ πειράξω. Τὸ μόνο ποὺ θέλω, εἶναι ν' ἀναγνωρίσης πὼς εἶπες ψέμματα στὸν ἀστυνόμο Κόρσον καὶ στὸ βοηθὸ τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ναί, εἶπα ψέμματα. Λοιπόν;

— Θέλεις νάρθῆς ὡς τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ τὸ πῆς στὸν Κόρσον;

— Ὄχι.

— Γιατί ὄχι;

— Γιατί θὰ μὲ σκοτώση ὁ Λαφάντι.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ πρόβλημα... Ἀμφέβαλλα ἂν θὰ κατώρθωνα νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήση, ἔστω κι' ἂν πετύχαινα νὰ τὸν πάρω μαζί μου ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ Κόρσον. Φοβότανε πολὺ τὸ Λαφάντι. Κι' ἤθελε ἐξ ἄλλου νὰ κρατήση τ' αὐτοκίνητό του. Ἦταν ἀσφαλῶς τὸ ὡραιότερο πρᾶγμα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει, ἢ ποὺ θ' ἀποκτοῦσε ποτὲ σ' ὅλη του τὴ ζωή.

— Καλά, εἶπα. Ἂς μιλήσουμε οἱ δυό μας. Ὁ Λαφάντι κι' οἱ ἄνθρωποί του καθαρίσανε τὸ διαμέρισμα ἀμέσως, ἀφοῦ ἔφυγα;

— Ναί, ρίχτηκαν στὴ δουλειὰ μὲ τὰ μοῦτρα. Ζήτησαν μάλιστα κι' ἀπ' τὴν ξανθούλα νὰ τοὺς βοηθήση. Τὴ βάλανε νὰ τρίψη τὸ παρκέτο, μὲ τὰ τέσσερα.

Μὲ κύτταξε μὲ περιέργεια καὶ ρώτησε:

— Ἀλήθεια, κάνατε στὴν ξανθειὰ αὐτὸ ποὺ λέει;

— Μὰ ὄχι!

— Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγώ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος, ἀφοῦ μποροῦσε νὰ τὴν ἔχη καθένας, μὲ λίγα λεφτά. Κι' ἐγὼ ἀκόμα θὰ τὴ δοκίμαζα... ἂν δὲν ἦταν ἡ ταχτικὴ φιλενάδα τοῦ Λαφάντι!

Τὸ γκαρσόνι ἔφερε ὅ,τι εἴχαμε παραγγείλει. Τοὔδωσα 5 δολλάρια καὶ τοῦ εἶπα νὰ κρατήση τὰ ρέστα.

Μ' εὐχαρίστησε θερμά. Εἴχαμε γίνει φίλοι μεμιᾶς.

Ὁ Μάννυ ἄδειασε τὸ ποτῆρι του μονορρούφι, σὰ νάχε στεγνώσει ὁ λαιμός του ἀπ' τὴ δίψα.

— Τί τὸ κάνανε τὸ πτῶμα τοῦ Τόμμυ; ρώτησα.

— Τὸ κατεβάσανε μὲ τὸ ἀσανσὲρ τῶν ἀποσκευῶν, τυλιγμένο μὲ μιὰ κουβέρτα.

— Κι' ὕστερα;

— Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο.

Ἅπλωσα τὸ πόδι μου κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τοῦ κατάφερα μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο.

— Ἂν φωνάξης, σὲ σκότωσα! τὸν φοβέρισα συγχρόνως.

Κρύος ἱδρώτας κυλοῦσε στὸ πρόσωπό του.

— Τί κάνανε ὕστερα τὸ πτῶμα; ξαναρώτησα.

— Τὸ βάλανε μέσα στὸ πόρτ-μπαγκὰζ τῆς Καντιλὰκ τοῦ Λαφάντι καὶ τὸ πήγανε στὸ κτῆμα του, στὸ Ντιούν.

— Εἶσαι σίγουρος;

— Ναί! Ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου τὸ Λαφάντι νὰ λέη σ' ἐκεῖνο τὸν ψηλό, τὸ Νόρμ, νὰ πᾶνε στὸ Ντιοὺν τὸν Τάμμυ καὶ τὸ Γκόρντον.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ κτῆμα;

— Ὄχι. Ξέρω μονάχα πὼς εἶναι λίγο μακρύτερα ἀπ' τὸ Μίλλερ, στὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης.

— Πιστεύεις πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὸ βρῶ μονάχος μου;

Δίστασε. Βλέποντας πὼς ἀργοῦσε ν' ἀπαντήση, ἑτοιμάστηκα νὰ τὸν ξανακλωτσήσω. Τὸ κατάλαβε καὶ φώναξε:

— Σταθῆτε, σταθῆτε! Θὰ μὲ σακατέψετε!...

Ἤπια τὴ μπύρα μου... Ἂν ὁ δημοσιογράφος τοῦ Πιὲρ εἶχε βοῆ αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχα ζητήσει, κι' ἂν κατάφερνα νὰ δείξω τὸ πτῶμα τοῦ Τόμμυ στὸν ἀστυνόμο Κόρσον, θὰ κέρδιζα πιὰ τὸ παιχνίδι. Ἄξιζε τὸν κόπο νὰ δοκιμάσω...

— Ὁ κεῦ, εἶπα. Ἀρκεῖ, γιὰ τὴν ὥρα. Μὴν ἐπιχειρήσης ὅμως νὰ μοῦ κάνης τὸν ἔξυπνο! Ἔχω στὴν τσέπη μου τὸ πιστόλι τοῦ Τόμμυ, καὶ δὲ θὰ διστάσω νὰ τὸ μεταχειριστῶ.

Ἔπιασε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ βόγγησε:

— Πόσο θἄθελα νὰ μὴ σᾶς εἶχα συναντήσει ποτέ!

— Θ' ἀνεχθῆς ὡστόσο τὴ συντροφιά μου περισσότερο ἀπ' ὅσο πιστεύεις, γιατὶ θὰ μὲ πᾶς μὲ τ' αὐτοκίνητό σου σ' αὐτὸ τὸ κτῆμα τοῦ Λαφάντι.

— Ἐγώ; Καλύτερα νὰ πεθάνω!

Τὸ πόδι μου τεντώθηκε πάλι καὶ τὸν ἄγγιξε ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε. Ἀμέσως ἄλλαξε γνώμη:

— Καλά, θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λέτε.

Σκέφθηκα γιὰ ἕνα λεπτό, σωπαίνοντας.

Δὲ χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία: Ὁ Λαφάντι ἤθελε νὰ καθήση ἡ Μόνα στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Δὲ θα ἡσύχαζε, παρὰ μονάχα μετὰ τὴν ἐκτέλεσί της.

Ἤξερα τώρα γιατί ἡ νέα γυναῖκα εἶχε ἀφίσει νὰ τὴν καταδικάσουνε. Μὰ κάτι τι μὲ παραξένευε... Εἴτε ἦταν γραμμένη κι' ὑπογεγραμμένη ἀπ' τὴν ἴδια ἡ ὁμολογία της εἴτε ὄχι, ἂν ὁ Ὄλσον, ποὺ ἔκανε τὸν εἰσαγγελέα, ἦταν στὸ ὕψος του, θὰ εἶχε φανερωθῆ ἀπὸ καιρὸ ἡ ἀλήθεια. Ὁ εἰσαγγελέας ἔχει καθῆκον νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς ἀθώους, τὸ ἴδιο ὅσο καὶ νὰ καταδιώκη τοὺς ἐνόχους.

Ναί, ἂν ἦταν στὸ ὕψος του... Μὰ δὲν εἶχα πολὺ μεγάλη ἐκτίμησι στὴν ἱκανότητά του.

Ἔκανα στὸ Μάννυ ἄλλη μιὰ ἐρώτησι, ποὺ μοῦ ἔκαιγε τὰ χείλη:

— Πότε πῆραν ἀπὸ κεῖ τὴν κοπέλλα: Πρὶν ἢ μετὰ τὸν Τόμμυ;

— Μετά... ἀπάντησε.

Ἀμέσως ὅμως μετάνοιωσε, σὰ νάχε προφέρει μιὰ πρόστυχη λέξι μέσα στὴν ἐκκλησία...

— Ποιὰ κοπέλλα; ρώτησε, κάνοντας τὸν ἀνήξερο.

Ἅπλωσα πάλι τὸ πόδι μου.

— Ἄκουσε, κάθαρμα! μούγκρισα. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο... Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν τὴ διαταγὴ νὰ μὲ πυροβολήσουνε ὅταν μὲ δοῦνε. Μὲ κυνηγᾶνε γιὰ βιασμὸ καὶ γιὰ ἀπόπειρα φόνου, καθὼς καὶ γιατὶ μὲ θεωροῦν ἐπικίνδυνο τρελλό. Ὁ Λαφάντι πάλι τρώει τὰ σίδερα γιὰ νὰ μὲ βρῆ καὶ νὰ μὲ σκοτώση... Στὴ θέσι ποὺ βρίσκομαι, δὲν ἔχω πιὰ νὰ χάσω τίποτα. Κύττα λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσης, ἀλλοιῶς... Λέγε τώρα, πότε πήρανε τὴν κοπέλλα, πρὶν ἢ μετὰ τὸ πτῶμα τοῦ Τόμμυ;

Εἶχε μουσκευτῆ στὸν ἱδρῶτα. Οἱ στάλες πέφτανε ἀπ' τὰ μάγουλά του μέσα στὸ ποτῆρι τῆς μπύρας του.

— Ἔπειτα ἀπ' τὸν Τόμμυ, μουρμούρισε.

— Τὴν εἶδες;

— Ναί, ἀλλ' ἀπὸ μακρυά.

— Τὴν ἀναγνώρισες;

— Ὄχι. Ἔκλαιγε ὁλοένα. Κι' ὕστερα, εἶχε τυλιγμένο τὸ μισὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ σάρπα.

— Τὴν πήγανε κι' αὐτὴν στὸ Ντιούν;

— Πάντως, τὴν ἀνεβάσανε στ' αὐτοκίνητό τους μὲ τὸ ζόρι, ὁ Νὸρμ κι' ὁ Χάϋμι.

— Τί ἔγινε ὕστερα;

— Ὁ κ. Λαφάντι μὲ φώναξε στὸ διαμέρισμά του. Μοῦ εἶπε πὼς θἀρχόσαστε ἀσφαλῶς σὲ λίγο μαζὶ μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ κάνω σὰ νὰ μὴ σᾶς εἶχα ξαναδῆ ποτέ.

Ἄδειασε τὸ ποτῆρι του καὶ πῆρε τὸ δικό μου. Ὕστερα συνέχισε:

— Μοῦ εἶπε ἀκόμα νὰ βεβαιώσω τοὺς ἀστυνομικούς, ἂν μὲ ρωτούσανε, πὼς εἶχαν περάσει ὅλο τ' ἀπόγεμα ἡ μὶς Μαίη κι' αὐτὸς μονάχοι στὸ διαμέρισμά του.

— Κι' ἔπειτα σοὔδωσε 5 χιλιάρικα;

— Ναί.

Σηκώθηκα καὶ εἶπα:

— Πολὺ καλά. Πᾶμε!

— Ποῦ νὰ πᾶμε;

— Σοῦ τὸ εἶπα: Στὸ κτῆμα τοῦ Λαφάντι, στὸ Ντιούν.

— Κι' ἂν δὲ θελήσω νἀρθῶ;

Ἔρριξα μιὰ εὔγλωττη ματιὰ στὴν τσέπη μου. Θυμήθηκα τί μοῦ εἶχε πῆ ὁ γέρος ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου, κι' ἀπάντησα:

— Ὅπως θέλεις. Μὴ νομίζης ὅμως πὼς ἔχω καμμιὰ μπανάνα στὴν τσέπη μου!...

Σηκώθηκε κακόκεφα καὶ μ' ἀκολούθησε. Πήγαμε ὡς τὴν ἄσπρη «Τζάγκουαρ».

Δὲ μοῦ φαινότανε πολὺ «σὲ φόρμα» ὁ νεαρός. Ἦταν τρομαγμένος καὶ μεθυσμένος μαζί. Τὰ μάτια του μοιάζανε σὰ γυάλινα...

— Θὰ σωφάρω ἐγώ, τοῦ δήλωσα. Ἐσὺ θὰ μοῦ δείχνης τὸ δρόμο.

Χαμογέλασε εἰρωνικὰ κι' ἀπάντησε:

— Δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε πουθενά, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ἔχω τὰ κλειδιὰ τοῦ ἀμαξιοῦ. Μοῦ τὰ πῆρε ὁ γέρος μου.

Κύτταξα τὸ φωτισμένο παράθυρο... Ἂν ἀνέβαινα καὶ ζητοῦσα τὰ κλειδιὰ ἀπ' τὸν πατέρα τοῦ Μάννυ, δὲ θἄθελε νὰ μοῦ τὰ δώση, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ πὼς ἤμαστε μεθυσμένοι κι' οἱ δυό. Ὕστερα, μποροῦσε νὰ φανῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγ-

Μικρὴ ἱστορία

Ὁ ἄτεγκτος ἐπιλοχίας

Ὁ ἐπιλοχίας Γιαβῆς εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν στρατιωτῶν. Ἐννοεῖ νὰ ἐφαρμόζη τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμοὺς μέχρι τὴν τελευταία λεπτομέρεια, ἡ δὲ ὑπηρεσιακή του αὐστηρότης δὲν περιορίζεται μόνον στοὺς στρατιῶτες τοῦ λόχου του, ἀλλὰ σὲ ὅλους τοὺς φαντάρους τοῦ Συντάγματος, ποὺ ἑδρεύει σὲ μιὰ πόλι τῆς Πελοποννήσου. Ἰδίως κάθε Κυριακή, ποὺ ἔχουν ἔξοδο οἱ στρατιῶτες, περιφέρεται στὴν πόλι καὶ ἐλέγχει ἂν εἶναι εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Καὶ κάθε τόσο σταματάει τοὺς φαντάρους καὶ τοὺς παρατηρεῖ αὐστηρά:

— Γιατί δὲ γυάλισες τὰ ἄρβυλά σου; Διήμερον περιορισμόν!

— Γιατί δὲν χαιρέτησες κανονικῶς; Δύο στερήσεις ἐξόδου!

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀντιλαμβάνεται ἕνα στρατιώτη νὰ περιφέρεται μὲ τὸ χιτώνιο ξεκούμπωτο. Τὸν καλεῖ ἀμέσως καὶ τὸν παρατηρεῖ σὲ αὐστηρότατον τόνο:

— Γιατί εἶσαι ξεκούμπωτος στρατιῶτα; Δῶσε μου τὰ στοιχεῖα σου.

Ὁ στρατιώτης λέει τὸ ὄνομά του, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποίου ὁ ἐπιλοχίας ἀναπηδᾶ:

— Πῶς εἶπες ὅτι λέγεσαι; Μαυροφώτης; Εἶσαι συγγενὴς τοῦ κ. Συνταγματάρχου;

— Εἶμαι γιυός του! ἀπαντάει ὁ στρατιώτης σὲ στάσι προσοχῆς.

Ὁπότε ὁ ἄτεγκτος ἐπιλοχίας ἀλλάζει μονομιᾶς ὕφος καὶ λέει στὸ στρατιώτη προστατευτικά:

— Ἐγὼ σοῦ ἔκανα τὴν παρατήρησι γιὰ τὸ καλό σου! Κουμπώσου, παιδί μου, νὰ μὴν .. κρυώσης!

μὴ τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο...

—Ἄνοιξε τὸ καπό, διάταξα τὸ Μάννυ.

Ὑπάκουσε κακόκεφα. Τὸ μοτὲρ μοῦ ἦταν ἄγνωστο. Δὲν εἶχα καταπιαστῆ ποτὲ μὲ μιὰ «Τζάγκουαρ». Τὰ δάχτυλά μου ἦταν βρεγμένα ἀπὸ ἱδρώτα.

Μοῦ φάνηκε πὼς χρειάστηκα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ βρῶ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, νὰ τὰ ἑνώσω καὶ νὰ βάλω μπροστὰ τὴ μηχανή.

—Ἀνέβα τώρα! εἶπα στὸ Μάννυ. Κάθησε στὸ πίσω μέρος. Ξεκίνησα καὶ πάτησα ἀμέσως γκάζι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ γερο—Κέλλυ τράβηξε τὶς κουρτίνες, πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη:

— Σταματῆστε! Γυρίστε πίσω, τρελλοί! Θὰ τσακίσετε τ' ἀμάξι!

Μά, κι' ἂν ἀκόμα τὸν ἄκουγαν οἱ ἀστυνομικοὶ κι' ἐπιχειροῦσαν να μᾶς κυνηγήσουνε, θάπρεπε νάχουν ἀεριωθούμενο αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μᾶς φτάσουνε..

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο περίπου, ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὴ διεύθυνσι τοῦ βρεφοκομείου ὅπου βρισκότανε τὸ παιδὶ τοῦ Τζόννυ. Ρώτησα τὸ Μάννυ ἂν ἦταν στὸ δρόμο μας. Μοῦ ἀπάντησε πὼς μπορούσαμε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ παρέκκλισι, γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ κεῖ. Μοὔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες. Ὕστερα, τὸ ἀλκοὸλ ποὺ εἶχε κατεβάσει ἄρχισε νὰ φέρνη τ' ἀποτέλεσμά του: Ἔγειρε πάνω στὸ κάθισμα κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὁδηγοῦσα μὲ προσοχή. Δὲν περνοῦσα τὸ ἐπιτρεπόμενο ὅριο ταχύτητος καὶ πρόσεχα πολὺ τὰ κόκκινα σήματα, ποὺ λειτουργοῦσαν ἀκόμα. Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ μὲ σταματήση κανένας πόλισμαν γιὰ αὐτοκινητικὴ παράβασι, τώρα ποὺ ἔφτανα πιὰ στὸ σκοπό μου!

Τὸ βρεφοκομεῖο βρισκότανε στὴ νοτιανατολικὴ ἄκρη τῆς πόλεως. Ὅλα τὰ παράθυρά του ἦταν σκοτεινά, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Εἶδα ἀπ' αὐτὸ μιὰ γυναῖκα μεσόκοπη, μὲ σκούφια νοσοκόμου, ποὺ ἔγραφε μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο.

Σταμάτησα τ' αὐτοκίνητο μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα. Ὁ δρόμος ἦταν ἥσυχος καὶ ἔρημος.

Ἀναρωτήθηκα ὡστόσο μήπως μοῦ εἶχε στήσει παγίδα ἡ ἀστυνομία..

Κούνησα δυνατὰ τὸ Μάννυ, τὸν φώναξα, μὰ αὐτὸς ἐξακολούθησε νὰ ροχαλίζη δυνατά.

Ἄφισα τὸ μοτὲρ ἂν δουλεύη στὸ ραλαντί, κατέβηκα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ προχώρησα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βρεφοκομείου. Εἶχα ἔρθει στὸ Σικάγο γιὰ νὰ δῶ τὸ παιδὶ τοῦ Τζόννυ. Ἐννοοῦσα νὰ τὸ δῶ ὁπωσδήποτε.

Ὑπῆρχαν στὴν πόρτα δυὸ κουδούνια. Τὸ ἕνα ἦταν γιὰ τὴ νύχτα. Τὸ χτύπησα καὶ περίμενα.

Μοὔμεναν νὰ μάθω ἀκόμα πολλὰ πράγματα. Μὰ ἤξερα τώρα σὲ ποιὸν εἶχε τηλεφωνήσει ἡ Μόνα, πρὶν εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία, καὶ γιατὶ περίμενε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες...

Ἡ νοσοκόμα ποὺ εἶχα δῆ ἀπ' τὸ παράθυρο, μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μὲ κύτταξε μ' ἀπάθεια.

— Τί θέλετε; μὲ ρώτησε.

Φαινόταν ὡς 40 χρόνων, μὲ πεῖρα στὴ δουλειά της. Ἀποφάσισα νὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια:

— Εἶμαι ὁ Μάϊκ Ντυβάλ. Θὰ μὲ ξέρετε, σίγουρα, ἀπ' τὶς ἐφημερίδες καὶ τὸ ραδιόφωνο. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ἔκανα τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ λένε γιὰ μένα... Ὁ ἀδελφός μου σκοτώθηκε στὴν Κορέα, τοῦ εἶχα δὲ ὑποσχεθῆ προηγουμένως νὰ φροντίσω γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἀρέσει αὐτὸ σὲ κάποιους, ἐδῶ στὸ Σικάγο, καὶ ἰδίως σ' ἕνα Τζόε Λαφάντι...

—Ἀ, εἴσαστε λοιπὸν ὁ λοχίας Ντυβάλ; παρατήρησε ἡ νοσοκόμα, ἀτάραχη πάντα.

Θυμήθηκα πὼς φοροῦσα ἀκόμα τὸ καπέλλο μου, καὶ τὄβγαλα ἀπὸ εὐγένεια.

— Μάλιστα, ἀδελφή, ἀπάντησα.

— Μὰ γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

— Θάθελα νὰ δῶ τὸ γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Θάθελα ν' ἀφίσω ὅσα λεφτὰ ἔχω μαζί μου, γιὰ τὰ ἔξοδά του. Θάθελα νὰ τὸν κρατήσετε ἐδῶ, ὥσπου νὰ γυρίσω στὴ μονάδα μου καὶ νὰ κανονίσω ὁριστικὰ τὶ θὰ γίνη μὲ τὸ παιδί.

—Ἄν, βέβαια, γυρίσετε κάποτε στὴ μονάδα σας...

— Ναί, σωστά!

Ἡ νοσοκόμα δίστασε μιὰ στιγμή. Ὕστερα παραμέρισε, γιὰ νὰ μ' ἀφίση νὰ περάσω μέσα. Μπῆκα στὸ χώλλ. Αὐτὴ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφή, τῆς εἶπα.

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἐξεταστικά.

—Δὲ φαινόσαστε γιὰ τρελλός, μοῦ εἶπε. Ἴσως εἴσαστε λίγο ταραγμένος, ἀλλ' ἀνίκανος ἀσφαλῶς νὰ κάνετε τὰ φριχτὰ αὐτὰ πράγματα ποὺ σᾶς ἀποδίδουνε!

—Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός, τὴ βεβαίωσα. Μπορῶ νὰ δῶ τὸν ἀνηψιό μου;

— Ναί, βέβαια...

Προχώρησε μπροστά, γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὸ δρόμο. Ἀνέβηκε μιὰ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ πρῶτο πάτωμα. Μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, γεμάτη κούνιες.

Τὸ παιδὶ κοιμότανε σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές. Ἡ αἴθουσα φωτιζότανε μόνο ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ καντῆλι. Ἀλλ' ἀκόμα καὶ στὸ μισοσκόταδο, δὲ μποροῦσα νὰ κάνω λάθος: Ἦταν πραγματικὰ ὁ γυιὸς τοῦ Τζόννυ. Ἐμοίαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν ἀδελφό μου στὴν ἴδια ἡλικία, μόνο ποὺ εἶχε κόκκινα μαλλιά.

— Σᾶς μοιάζει, λοχία, μοῦ εἶπε ἡ νοσοκόμα.

Χαμογέλασε μ' ἱκανοποίησι.

— Ναί, λιγάκι, ἀπάντησα. Πάντως εἶναι ἕνας γνήσιος Ντυβάλ!

— Γιατί δὲν τὸ παίρνετε στὰ χέρια;

— Φοβᾶμαι μὴ μοῦ πέση!

Σὰν νάχε μαντέψει πὼς μιλούσαμε γι' αὐτόν, ὁ μικρὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του, κούνησε τὰ χεράκια του καὶ χαμογέλασε.

— Ποιός πλήρωνε ὡς τώρα τὰ τροφεῖα του; ρώτησα.

—Ὅπως ἄκουσα, ἡ φίλη τῆς μητέρας του, ποὺ τὄφερε ἐδῶ, πλήρωσε ἕξη μῆνες προκαταβολικά.

«Ἡ φίλη τῆς μητέρας του».

— Τὴν εἴδατε; ρώτησα.

—Ὄχι. Εἶχα βάρδια τὴν ἡμέρα, ἐκείνη τὴ βδομάδα.

— Ποιά ὥρα ἦρθε;

— Κατὰ τὶς 5 τὸ πρωΐ, μοῦ εἶπε ἡ συνάδελφός μου. Ἔκλαιγε τόσο πολύ, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ τὴν καταλάβουνε τί ἔλεγε...

Σκέφθηκα μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ρώτησα:

— Μήπως ἔφερε ρουχαλάκια γιὰ τὸ μωρό;

Ἡ νοσοκόμα φάνηκε παραξενεμένη.

— Ναί, ἔφερε, ἀπάντησε.

Καὶ πῆρε μιὰ μικρὴ καουτσουκένια σακκούλα ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ ποὺ βρισκότανε δίπλα στὴν κούνια τοῦ μωροῦ. Τὴν ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι κι' ἄνοιξε τὸ «ἐκλαίρ» της.

Ἦταν μιὰ συνηθισμένη σακκούλα ἀπὸ πανὶ ντουμπλαρισμένο μὲ καουτσούκ, ἀπ' αὐτὲς ποὺ κοστίζουνε σχεδὸν 2 δολλάρια σ' ὅλα τὰ μαγαζιά.

—Ἔφερε αὐτὴ τὴ σακκούλα γεμάτη, ροῦχα, πρόσθεσε ἡ νοσοκόμα. Μὰ δὲν τὰ χρησιμοποιήσαμε. Τὰ πουκάμισα καὶ τὰ τρικὸ εἶναι μεγάλα ἀκόμα γιὰ τὸ μωρό. Ὅσο γιὰ τὰ σπάργανα, ἔχουμε δικά μας.

Ἕνα ἀπ' τὰ παιδιὰ ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἡ νοσοκόμα μοῦ ζήτησε συγγνώμη κι' ἔτρεξε νὰ τὸ ἡσυχάση.

Ἐπωφελήθηκα ἀπ' τὴν ἀπουσία της γιὰ νὰ χώσω τὸ χέρι μου στὴ σακκοῦλα. Ὁ πάτος της μοῦ φάνηκε πολὺ χοντρός, ἕνα πόντο παραπάνω ἀπ' τὸ κανονικό. Κι' οἱ ἐσωτερικὲς γωνίες της ἦταν σκληρές, σὰ νὰ τὶς εἶχαν ξεκολλήσει καὶ ξανακολλήσει πάλι.

Τὸ μωρὸ εἶχε πάψει στὸ μεταξὺ νὰ οὐρλιάζη, κι' ἡ νοσοκόμα ξαναγύρισε κοντά μου.

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ φύγετε πιά, λοχία, μοῦ εἶπε.

—Ὅπως θέλετε, ἀπάντησα.

— Σᾶς τὸ λέω γιατὶ σᾶς καταζητεῖ ἡ ἀστυνομία, δικαιολογήθηκε ἡ νοσοκόμα. Δὲ θάθελα νὰ δημιουργηθῆ σκάνδαλο εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τοῦ ἱδρύματός μας... Ἔχομε πάντα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ μαμᾶ τοῦ Τζόννυ καταδικάσθηκε ἄδικα. Ἡ πεποίθησί μας αὐτὴ εἶναι βαθειά, ἀκλόνητη. Φυσικὰ δὲ μποροῦμε νὰ ἐπέμβουμε στὸ ἔργο τῆς Δικαιοσύνης, οὔτε καὶ θὰ ὠφελοῦσε ἄλλωστε μιὰ τέτοια προσπάθειά μας.

—Ὄχι, ἀσφαλῶς.

Τὴν ἀκολούθησα ὡς τὸ χώλλ.

— Τώρα, εἶπα, πρέπει νὰ κανονίσουμε καὶ τὸ χρηματικὸ ζήτημα γιὰ τὴ συντήρησι τοῦ παιδιοῦ.

— Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ δεχθῶ λεφτά, ἀπάντησε ἡ νοσοκόμα. Πιστεύω ἄλλωστε πὼς ὁ μικρὸς βρίσκεται ὑπὸ δικαστικὴ κηδεμονία κι' ὅ,τι τὸν ἀφορᾶ δὲ μπορεῖ νὰ κανονισθῆ παρὰ μὲ τὴ νομικὴ ὁδό.

— Εὐρώπη ἢ Εἰρηνικός; τὴ ρώτησα ξαφνικά.

Εἶχα μαντέψει σωστά: Εἶχε ὑπηρετήσει ἄλλοτε στὸ στρατὸ ὡς νοσοκόμα.

— Εὐρώπη! ἀπάντησε χαμογελῶντας. Δρόμο τώρα! Φύγετε... Ἂν μάθαινε ἡ διευθύτρια πὼς ἄφισα νὰ μπῆ στὸ βρεφοκομεῖο, στὶς 3 τὴ νύχτα, ἕνας ἄντρας ποὺ θεωρεῖται τρελλὸς καὶ κατηγορεῖται γιὰ βιασμὸ καὶ ἀπόπειρα φόνου, θὰ μοὔδινε τὰ παπούτσια στὸ χέρι!

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα, τῆς εἶπα.

Βγῆκα, ἔκλεισα τὴν ἐξώπορτα πίσω μου κι' ἀκούμπησα πάνω τὴν πλάτη μου γιὰ μερικὰ λεπτά. Ἤξερα τώρα γιατὶ ἔκλαιγε ἡ νέα γυναῖκα ποὺ βρισκότανε στὸ διαμέρισμα τοῦ Λαφάντι. Καὶ εἶχα ἀνακαλύψει ποῦ ἔκρυφε ἡ Μόνα τὰ διαμάντια τοῦ Στάϊν...

Ἡ νυχτερινὴ σιωπὴ ἦταν ἀκόμα πιὸ βαθειὰ ἀπὸ πρίν.

Τὰ βήματά μου ἀντηχοῦσαν δυνατά, καθὼς κατέβαινα τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος μὲ κατασκόπευε, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα κανένα.

Ὅταν μπῆκα στὴν «Τζάγκουαρ», ὁ Μάννυ ροχάλιζε ἀκόμα. Προσπάθησα νὰ τὸν ξυπνήσω, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα.

Ἔβαλα μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ ξεκίνησα σιγὰ - σιγά, χωρὶς ν' ἀνάψω τὰ φῶτα. Δὲν ἤμουν σίγουρος... ἀλλὰ μοῦ φαινότανε πὼς ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο μὲ παρακολουθοῦσε, καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα πιὸ πίσω, κι' αὐτὸ μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα! Ἦταν ἄραγε ὁ ἀστυνόμος Κόρσον ἢ ὁ Λαφάντι;

Ἔκανα τὸ γῦρο τοῦ κτιρίου καὶ ξαναγύρισα ἀπ' τὸ πίσω μέρος. Ἂν ὑπῆρχε πραγματικὰ ἄλλο αὐτοκίνητο, εἶχε φύγει τώρα... Ὁ δρόμος ἦταν ἐντελῶς ἔρημος.

Ἄναψα τοὺς προβολεῖς μου καὶ τράβηξα πρὸς τὸ Νότο, ὥσπου σταμάτησα μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ πρατήριο βενζίνης. Ἕνας ἄντρας, βγῆκε στὴν πόρτα καὶ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὴν «Τζάγκουαρ».

— Ποιός εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὸ Μίλλερ; τὸν ρώτησα.

Χαμογέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ

Λόγω μεταφορᾶς ἐργοστασίου ἐπίπλων γιὰ λίγες ἡμέρες πωλοῦνται κρεββατοκάμαρες, τραπεζαρίες, σαλόνια ἀρίστης ποιότητος καὶ κατασκευῆς, στὺλ καὶ μοντέρνα κάτω τοῦ ἐργοστασιακοῦ κόστους.

Ἐλᾶτε νὰ πεισθῆτε Εὐΐνου 9. Ἱπποκράτειον Νοσοκομεῖον 4 - 8.

Ἑτοιμάζοντας σάλτσα γιὰ μακαρόνια ρίξτε 1 κύβο...
KNORR ΖΩΜΟΣ ΒΟΔΙΝΟΥ
Knorr-Suisse
...πέρνουν γεῦσι κρέατος
ΣΟΥΠΑ KNORR - ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ.
«ΜΙΝΩΣ»

— Θὰ τραβήξετε ἴσια ὡς τὸ Γκάρυ κι' ὕστερα θὰ πάρετε τὴν ἐθνικὴ ὁδὸ 12. Ἀποκλείεται νὰ κάνετε λάθος.

Σκούπισε τὸ παρμπρὶζ καὶ πρόσθεσε:

— Φίνο τ' ἀμάξι σας!

— Ναί, δὲν εἶν' ἄσχημο, συμφώνησα.

Κύτταξα τὸ δείκτη τῆς βενζίνης. Αὐτὸς ὁ Μάννυ ἦταν κτῆνος, μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως! Εἶχε πάρει 5 χιλιάδες δολλάρια ἀπ' τὸ Λαφάντι γιὰ τὸ ψέμμα ποὺ εἶπε, εἶχε ἀγοράσει ἕν' αὐτοκίνητο 4 χιλιάδων δολλαρίων καὶ δὲν εἶχε βάλει παρὰ ἕνα δολλάριο βενζίνη στὸ ρεζερβουάρ! Πάλι καλὰ ποὺ δὲν εἶχα μείνει στὴ μέση τοῦ δρόμου...

— Γεμῖστε τὸ ρεζερβουάρ, εἶπα στὸν ὑπάλληλο.

Καθὼς ἔβαζε βενζίνη, παρατήρησε:

—Ὕπνο ποὺ τὸν τραβάει ὁ φίλος σας!...

Κύτταξα τὸ Μάννυ. Εἶχε ἕνα ἠλίθιο χαμόγελο στὰ χείλη του, σὰν νὰ ὀνειρευότανε πὼς βρισκόταν ἀκόμα στὸ μπὰρ τοῦ Στὰν κι' ἀστειευότανε μὲ τὶς «ἀρτίστες»...

Ὁ ὑπάλληλος ἔστρεψε ὕστερα τὴν προσοχή του σὲ μένα.

— Περίεργο! μουρμούρισε. Ξέρετε κάτι;

— Τί νὰ ξέρω;

— Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ σᾶς ἔχω δῆ κάπου... Ἀ, ναί, τώρα κατάλαβα γιατὶ ἔχω αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι: Γιατὶ μοιάζετε μὲ τὸν τρελλὸ λοχία, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφουν οἱ ἐφημερίδες!

Πρόσεξε τὰ κόκκινα μαλλιά μου, ξεροκατάπιε καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν πιστεύω νὰ εἴσαστε σεῖς...

—Ὄχι, βέβαια.

— Κι' ὅμως... Ναί, ἐσεῖς εἴσαστε!

Ἄφισε τὸ σωλῆνα μέσα στὸ ρεζερβουὰρ κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ πρατηρίου, φωνάζοντας:

— Φύγετε! Φύγετε! Σᾶς κυνηγάει ὅλη ἡ ἀστυνομία! Τώρα μόλις τὸ ραδιόφωνο ἔδινε πάλι τὴν περιγραφή σας!

Ἔκλεισε μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα πίσω του, τὴν κλείδωσε καὶ προσπάθησε νὰ πάρη ἕνα ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο. Ἀλλὰ τὰ δάχτυλά του τρέμανε τόσο, ὥστε ἔκανε λάθος κι' ἀναγκάστηκε νὰ ξαναρχίση.

Βγῆκα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, κρέμασα στὴ θέσι του τὸ σωλῆνα, πῆρα ἕνα δοχεῖο λάδι κι' ἄφισα 5 δολλάρια γιὰ πληρωμή.

Ἔνοιωθα ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη κούρασι, ἕνα μούδιασμα τοῦ μυαλοῦ... Δὲν εἶχα πιὰ διάθεσι νὰ πάω στὸ Μίλλερ, οὔτε νὰ ξαναρχίσω τὸν ἀγῶνα μὲ τὸ Λαφάντι καὶ τὴν κλίκα του. Δὲν ἤθελα πιὰ νὰ πάω πουθενά.

Ἤθελα μονάχα νὰ καθήσω μέσα στ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ περιμένω νὰ φτάσουν οἱ ἀστυνομικοί, εἰδοποιημένοι ἀπ' τὸν ὑπάλληλο τοῦ πρατηρίου... Ἡ ἀντοχή μου εἶχε ἐξαντληθῆ.

Ὡστόσο ξαναγύρισα στ' αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησα πάλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄

Ἡ λίμνη δὲ βρισκότανε μακρυά. Ἄκουγα κάπου-κάπου τὰ κυματάκια της ποὺ σπάζανε στὴν ὄχθη. Ἦταν ὁ μόνος θόρυβος ποὺ τάραζε τὴ σιωπή...

Κανεὶς δὲν ἐπιχείρησε νὰ μὲ σταματήση. Τόσο τὸ καλλίτερο!

Κι' ὅμως ὁ ὑπάλληλος εἶχε τηλεφωνήσει στὴν ἀστυνομία. Τοὺς εἶχε περιγράψει τὴν «Τζάγκουαρ» καὶ τοὺς εἶχε πῆ πὼς ζητοῦσα τὸ δρόμο τοῦ Μίλλερ. Ἡ ἀστυνομία τοῦ Σικάγου πρέπει νᾶχε εἰδοποιήσει τὶς ἀστυνομίες τοῦ Γκάρυ καὶ τῆς πολιτείας τῆς Ἰντιάνα. Καὶ ἡ ἄσπρη «Τζάγκουαρ» ξεχώριζε ἀμέσως ἀνάμεσα στ' ἄλλα αὐτοκίνητα ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὸν ἴδιο δρόμο...

Ὡστόσο, σὲ μιὰ διαδρομὴ 40 χιλιομέτρων ποὺ εἶχα κάνει, δὲν εἶχα δῆ οὔτε ἴχνος ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου! Πῶς μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία ποὺ δείχνανε γιὰ μένα οἱ ἀστυνομικοί;

Τώρα ποὺ κόντευα πιὰ νὰ φτάσω στὸν προορισμό μου, δὲν εἶχα ἰδέα ποῦ βρισκότανε τὸ κτῆμα τοῦ Λαφάντι... Ἕνα χιλιόμετρο μακρύτερα, εἶδα κάτι φῶτα, πάνω στὸ δρόμο.

Ἔκοψα λίγο τὴν ταχύτητα, καθὼς περνοῦσα μπροστά τους. Ἦταν ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο ποὺ φαινόταν πὼς δούλευε καλά, γιατὶ στάθμευαν ἀπ' ἔξω κάμποσα περαστικὰ καμιόνια. Προχώρησα καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα ἀκόμα καὶ σταμάτησα τ' αὐτοκίνητο πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα, παράμερα ἀπ' τὸ δρόμο.

Ὁ Μάννυ εἶχε πάψει νὰ ροχαλίζη, ἀλλὰ κοιμόταν ἀκόμα. Περίμενα ἕνα λεπτό, γιὰ νὰ δῶ ἂν θὰ τὸν ξυπνοῦσε ἡ ἀκινησία τοῦ αὐτοκινήτου. Μὰ δὲ συνέβη τίποτα τέτοιο.

Ἔσβυσα ὕστερα τὰ φῶτα καὶ γύρισα πίσω πεζῆ, ὡς τὸ ρεστωράν.

Ἔξω ἀπ' αὐτό, ἕνας σωφὲρ διόρθωνε τὸ καμιόνι του κι' ἕνας ἄλλος ἄλλαζε μιὰ ρόδα. Σταμάτησα ἕνα λεπτό, διστάζοντας ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ ἔπρεπε νὰ ρωτήσω ποῦ ἔμενε ὁ Λαφάντι.

Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ μπιφτέκι μὲ κρεμμύδια μὲ ζάλισε. Ἤμουν τόσες ὧρες νηστικός...

Μπῆκα στὸ ρεστωρὰν καὶ κάθισα μπροστὰ στὸν πάγκο. Τὰ περισσότερα σκαμνιὰ ἦταν πιασμένα ἀπὸ τοὺς σωφὲρ καὶ τοὺς βοηθούς τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς γύρισαν καὶ μὲ κύτταξαν, κανεὶς τους ὅμως δὲ φάνηκε νὰ ἐνδιαφέρεται ἰδιαιτέρως γιὰ μένα.

Ἕνα πὶκ - ἀπ ἔπαιζε ἕνα δίσκο, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλλας.

Ὁ ἰδιοκτήτης σερβίριζε μόνος του τοὺς πελάτες. Ἔβαλε μπροστά μου ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ μὲ ρώτησε τί ἤθελα νὰ φάω.

Παράγγειλα ἕνα μπιφτέκι μὲ κρεμμύδια. Τὸ καταβρόχθισα μὲ βουλιμία καὶ σκούπισα ὅλη τὴ σάλτσα μὲ τὸ ψωμί μου.

Ἡ τόση ὄρεξί μου φάνηκε νὰ εὐχαριστῆ τὸν καταστηματάρχη.

— Αὐτὸ μ' ἀρέσει, μὲ σᾶς τοὺς σωφέρ, μοῦ εἶπε. Ποὺ ἀδειάζετε τὸ πιάτο σας, δίχως πολλὰ σκέρτσα... Δὲ μοιάζετε μὲ τοὺς ἰδιότροπους τουρίστες, ποὺ σκοτώνομαι νὰ τοὺς περιποιηθῶ, κι' αὐτοὶ δὲ μένουνε ποτὲ εὐχαριστημένοι!

Ἄφισα ἕνα χαρτονόμισμα πάνω στὸν πάγκο.

—Ἔφαγα περίφημα, δήλωσα. Τώρα θάθελα νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι.

— Τί θέλετε νὰ μάθετε; εἶπε, ἐνῶ μοὔδινε τὰ ρέστα μου.

— Μένει κάπου ἐδῶ ἕνας κάποιος Τζόε Λαφάντι;

Τὸ χαμόγελό του σβύστηκε ἀμέσως.

— Ναί, ἀπάντησε, ἔχει ἕνα μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι, πάνω στὸ δημόσιο δρόμο, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Εἶναι ἕνα ὡραῖο κτῆμα, ποὺ τὸ λένε «Ντιούν»... Μὰ γιατί ρωτᾶτε; Εἴσαστε φίλος του;

—Ἀ, ὄχι! φώναξα γελῶντας. Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό!

Ξαναβρῆκε ἀμέσως τὸ χαμόγελό του.

— Εὐτυχῶς! εἶπε. Γιατὶ εἶναι τὸ μεγαλείτερο κάθαρμα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Τοῦ τὸ εἶπα κατάμουτρα, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πάτησε ἐδῶ τὸ πόδι του...

Ἕνας σωφὲρ τοῦ φώναξε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πάγκου:

—Ἔ, Σάμ! Δός μου ἄλλο ἕνα σάντουϊτς καὶ καφέ. Γρήγορα, γιατὶ πρέπει νὰ φύγω!

Ὁ Σὰμ ἀσχολήθηκε μαζί του. Βγῆκα ἔξω, καθαρίζοντας τὰ δόντια μου μὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα. Ἀπομακρύνθηκα λίγα βήματα καὶ κύτταξα πίσω. Ὁ Σὰμ ἑτοίμαζε τὸν καφὲ τοῦ σωφέρ. Κανεὶς δὲν τηλεφωνοῦσε. Καὶ τὸ πὶκ - ἀπ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη.

Ἀποτάθηκα σὲ κεῖνον ποὺ ἄλλαζε τὴ ρόδα του, γιὰ νὰ πάρω περισσότερες πληροφορίες πῶς θάβρισκα τὸ σπίτι τοῦ Λαφάντι.

— Θὰ περάσετε τὴ γέφυρα, μοῦ εἶπε, θὰ προχωρήσετε καμμιὰ τετρακοσαριὰ μέτρα ἀκόμα κι' ὕστερα θὰ στρίψετε ἀριστερά, πρὸς τὴ λίμνη.

— Γιατί ὁ Σὰμ τάχει μὲ τὸ Λαφάντι; τὸν ρώτησα.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Πιστεύω πὼς ρίχτηκε ἄσχημα σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πρωϊνὲς σερβιτόρες του... Εἶναι, ἀλήθεια, παλιοτόμαρο αὐτὸς ὁ Λαφάντι!

—Ὑποθέτω πὼς θἄχη δοσοληψίες μὲ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία.

— Χμ! Δὲν ὑπάρχει ἀστυνομικὸς ποὺ δὲ θὰ χαιρότανε νὰ τὸν ἁρπάξη καὶ νὰ τὸν κλείση μέσα. Μὰ ὅσοι τὸ ἐπιχειρήσανε, σπάσανε τὰ μοῦτρα τους. Εἶναι τετραπέρατος, σᾶς λέω!

Ξαναγύρισα στὴν «Τζάγκουαρ». Βρισκόταν πάντα ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχα ἀφίσει. Ἀλλ' ὁ Μάννυ εἶχε ἐξαφανιστῆ!

Τὸν φώναξα, ὄχι πολὺ δυνατά, δὲν πῆρα ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι.

Θὰ εἶχε πάει ὁ βρωμιάρης ὡς τὸ ρεστωράν, γιὰ νὰ τηλεφωνήση ἀπὸ κεῖ στὴν ἀστυνομία! Ἐκτὸς ἂν εἶχε προτιμήσει νὰ φτάση πρὶν ἀπὸ μένα στὸ σπίτι τοῦ Λαφάντι, γιὰ νὰ τὸν προειδοποιήση...

Ἀκούμπησα στ' αὐτοκίνητο κι' ἄναψα ἕνα τσιγάρο, προσπαθῶντας νὰ νικήσω τὴ ναυτία ποὺ μὲ κυρίευε... Ἂν ὁ Μάννυ εἶχε μπορέσει νὰ φτάση στὸ «Ντιούν», θὰ μὲ περιμένανε βέβαια! Μὰ τόσο τὸ χειρότερο! Ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ γυρίσω πίσω...

Ξανανέβηκα στ' αὐτοκίνητο, ἄναψα τὴ μηχανὴ καὶ πάτησα λίγο γκάζι. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Μάννυ νὰ κάνη καμμιὰ ζημιὰ στὸ μοτέρ!...

Βγῆκα στὸ δρόμο. Ὁ Μάννυ δὲ φαινότανε πουθενά.

Πέρασα τὴ γέφυρα κι' ἔφτασα μπροστὰ σὲ μιὰ ξύλινη καγκελλόπορτα μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Ντιούν».

Ἕνας ἰδιωτικὸς δρόμος κατέβαινε ἀπὸ κεῖ ὡς τὴ λίμνη.

Πήδησα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ κύτταξα γύρω. Δὲν εἶδα ψυχὴ ζωντανή.

Ἡ καγκελλόπορτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Προχώρησα στὸ μικρὸ δρομάκι, ὥσπου ἀντίκρυσα τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἦταν μιὰ μεγάλη βίλλα, μοναχική. Ἀπὸ μέσα ἀκούγονταν γέλια καὶ μουσική. Ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου ἦταν φωτισμένα.

Ἔκανα ἕνα μεγάλο γῦρο, γιὰ νὰ βρεθῶ στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Χωνόμουν στὴν ἄμμο ὡς τὸν ἀστράγαλο. Γύρω ἀπ' τὴ βίλλα δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μερικὰ δέντρα καὶ κάκτοι.

Μιὰ μεγάλη βεράντα ἔκανε ὅλο τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ. Ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου, πλησίασα πατῶντας στὰ νύχια καὶ κύτταξα ἀπ' τὰ μισόκλειστα παντζούρια τῆς κουζίνας.

Ἕνας χοντρός, ποὺ δὲν τὸν εἶχα ξαναδῆ ποτέ, ἑτοίμαζε κοκταίηλ, ἐνῶ μιὰ ξανθειά, ἄγνωστή μου κι' αὐτή, ἔφτιανε σάντουϊτς.

Γλύστρησα πάλι ὡς τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς βίλλας. Ἡ μουσικὴ προερχόταν ἀπὸ ἕνα ἀκριβὸ ραδιογραμμόφωνο.

Τὸ λίβινγκ-ροὺμ ἦταν ἀπέραντο κι' εἶχε σὲ κάθε ἄκρη του ἕνα τεράστιο τζάκι. Μιὰ σκάλα ὁδηγοῦσε σ' ἕνα πατάρι, ὅπου ὑπῆρχαν πολλὲς πόρτες, ὅλες κλειστές.

Μιὰ μισόγυμνη μελαχροινοῦλα χόρευε μὲ τὸ Νόρμ. Ἡ Γκλόρια φλυαροῦσε μὲ δυὸ ἄλλες. Κάτω ἀπ' τὸ κορσάζ της φαινόταν ἕνας ἐπίδεσμος, ἀλλὰ τὰ δυνατὰ γέλια της καὶ τὸ φέρσιμό της γενικὰ δείχνανε πὼς δὲν ἦταν σοβαρὸ τὸ τραῦμα της. Κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα ποτῆρι τζίν.

Δυὸ ἀπ' τοὺς ἄντρες, φηλοὶ καὶ

Ἀπὸ τὴν φύσι στὴν ἐπιδερμίδα σας
Ἀγνὰ συστατικὰ καὶ ἐπιστημονικὴ σύνθεσις συνεργάζονται στὴν τόνωσι τῶν κυττάρων καὶ τὴν ἀνάπλασι τῶν ἱστῶν.
Φυλλὶς

γεροδεμένοι, μοῦ ἦταν ἄγνωστοι. Ὁ Γκόρντον καθότανε μονάχος σὲ μιὰ γωνιά, χωρὶς νὰ παίρνη μέρος στὸ γενικὸ γλέντι. Τὰ δύο τρίτα τοῦ προσώπου του ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ ἐπιδέσμους. Καλὰ τὸν εἶχα συγυρίσει!...

Ἐνῶ ἀναρωτιόμουν ἂν βρισκόταν στὴ βίλλα ὁ Λαφάντι, μοῦδωσε τὴν ἀπάντησι ὁ Χάϋμι:

— Πῶς δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ Τζόε; εἶπε στὸ Νόρμ. Κι' ὅμως εἶχε πῆ πὼς θᾶταν ἐδῶ κοντὰ τὶς 2.

— Ναί, ἔχει ἀργήσει. Μὰ θἄρθῆ ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ τὸ εἶπε. Ἴσως νἄχη πάλι κανένα μπλέξιμο μὲ κεῖνο τὸν τρελλο-λοχία.

— Μπορεῖ... παραδέχτηκε ὁ Χάϋμι, σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του μ' ἕνα μουσκεμένο μαντῆλι. Θἄθελα πάντως νὰ ἦταν ἐδῶ τώρα...

— Μὴ στενοχωριέσαι, θἄρθῆ! τοῦ φώναξε ὁ Νόρμ, ξαναρχίζοντας τὸ χορό του μὲ τὴ μελαχροινή.

— Νὰ μὴ στενοχωριέμαι! Εὔκολα τὸ λὲς τοῦ λόγου σου. Μὰ δὲ σκέπτεσαι τί μπελάδες θὰ βροῦμε, ἂν μυριστῆ κάτι ἡ ἀστυνομία καὶ μᾶς κουβαληθῆ ἐδῶ γιὰ ἔρευνα πρὶν νά...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Μὰ ἡ ματιὰ ποὔρριξε πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὸ πατάρι, ἔλεγε πολλά: ὅτι τὸ πτῶμα τοῦ Τόμμυ βρισκόταν ἀκόμα μέσα στὸ σπίτι, ἴσως δὲ κι' ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχα ἀκούσει νὰ κλαίη!

Ἀπομακρύνθηκα μερικὰ βήματα, γιὰ νὰ κυττάξω τὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἦταν κατασκότεινο. Μποροῦσε κανεὶς εὔκολα νὰ μπῆ ἀπ' ἔξω στὰ δωμάτια, ποὺ εἶχαν τὶς πόρτες τους στὸ πατάρι. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ σκαρφαλώση στὴ σκεπὴ τῆς βεράντας.

Ἔκανα πάλι τὸ γῦρο τῆς βίλλας, περπατῶντας μὲ δυσκολία στὴν ἄμμο. Ὁ χοντρὸς κι' ἡ ξανθειὰ εἶχαν τελειώσει πιὰ τὶς ἑτοιμασίες τους στὴν κουζίνα. Τοὺς εἶδα νὰ παίρνουν τὶς πιατέλες μὲ τὰ σάντουϊτς, γιὰ νὰ τὶς πᾶνε στὸ λίβινγκ-ρούμ.

Περίμενα νὰ ξανακλείση πίσω τους ἡ πόρτα τῆς κουζίνας. Ὕστερα σκαρφάλωσα σ' ἕνα στῦλο τῆς βεράντας καὶ βρέθηκα πάνω στὴ σκεπή της.

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι μοῦ χάϊδευε τὸ πρόσωπο.

Μακρυά, πάνω ἀπ' τὴ λίμνη, μιὰ ἀδύνατη ἀνταύγεια ἄρχιζε νὰ φωτίζη τὸν ὁρίζοντα. Δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ξημερώση.

Ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκόμουνα, δὲν ἄκουγα σχεδὸν πιὰ τὴ μουσικὴ καὶ τὰ γέλια.

Γλύστρησα, πατῶντας στὰ νύχια, ὣς τὸ παράθυρο μιᾶς κάμαρας. Ἀνάμεσα στὸ σκουριασμένο δικτυωτό, ποὺ τὸ ἔφραζε, διέκρινα μονάχα τὴν ἀόριστη σιλουέττα ἑνὸς κρεβατιοῦ. Προσπάθησα νὰ ἀνασηκώσω τὸ παραθυρόφυλλο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Εἶχε καλλήσει, ἀπὸ ἕνα στρῶμα ξερῆς μπογιᾶς.

Σκάλισα τὸ δικτυωτὸ μὲ τὴν κάννη τοῦ ρεβόλβερ μου. Ἡ ὑγρασία τῆς λίμνης κι' οἱ βροχὲς τὸ εἶχαν τόσο σκουριάσει, ὥστε σκίστηκε ἀμέσως, σὰν ἱστὸς ἀράχνης.

Τὸ ἄνοιξα περισσότερο μὲ τὰ χέρια μου καὶ γλύστρησα μέσα στὸ δωμάτιο. Μόλις ὅμως εἶχα πατήσει τὸ πόδι μου στὸ πάτωμα, ἔνοιωσα νὰ σηκώνωνται οἱ τρίχες μου. Δοκίμαζα τὴν ἴδια ἐντύπωσι, ὅπως ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ βρεφοκομεῖο: πὼς κάποιος μὲ παραμόνευε!

Σήκωσα ἀμέσως τὸ πιστόλι μου... ἀλλὰ τὸ ξανακατέβασα ἀμέσως. Εἶχα δῆ μιὰ γυναῖκα στὸ κρεβάτι. Δική της ἦταν ἡ ματιὰ ποὺ εἶχα αἰσθανθῆ καρφωμένη πάνω μου.

— Γιὰ τὸ Θεό, μὴ φωνάξετε! τῆς εἶπα, πηγαίνοντας κοντά της. Εἶμαι ὁ Μάϊκ Ντυβάλ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τζόννυ Ντυβάλ, κι' ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ δῶ, ἂν μπορέσω.

Ἡ νέα γυναῖκα κουνήθηκε, ἀλλὰ δὲ βγῆκε κανεὶς ἦχος ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἄναψα ἕνα σπίρτο, ἔσκυψα πάνω της καὶ τὴν κύτταξα. Ἦταν ὁλόγυμνη, δεμένη χειροπόδαρα.

Ἔκανε μιὰ χειρονομία, ἐπιχειρῶντας νὰ κρύψη τὴ γύμνια της. Ὕστερα παραιτήθηκε ἀπὸ τὴ μάταιη αὐτὴ προσπάθεια καὶ περιορίστηκε νὰ κυττάζη μηχανικὰ τὴ φλόγα τοῦ σπίρτου, σὰ νὰ τῆς ἦταν πιὰ ἀδιάφορο τὸ κάθε τι.

Ἔσβυσα μ' ἕνα φύσημα τὸ σπίρτο καὶ κάθησα κοντά της. Ἤθελα νὰ εἶμαι σίγουρος πὼς μὲ κατάλαβε καὶ πὼς θἄκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὲ βοηθήση. Δὲν εἶχα διάθεσι νὰ τὴν πιάση καμμιὰ νευρικὴ κρίσι, σὲ μιὰ τέτοια στιγμή..

— Θὰ φύγουμε ἀμέσως, τῆς εἶπα. Διασκεδάζουνε κάτω καὶ δὲ θὰ μᾶς πάρουν εἴδησι... Ἔχω ἕν' αὐτοκίνητο, στὸ δρόμο, ἑκατὸ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ δῶ... Θὰ μπορέσετε νὰ περπατήσετε;

Κούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικά.

— Μὴ βάλετε ὅμως τὶς φωνές, πρόσθεσα. Ἀλλοιῶς, θὰ τὴν ἔχουμε ἄσχημα κι' οἱ δυό.

Τώρα ἔγνεψε «ὄχι». Τῆς ἔβγαλα τὸ φίμωτρο.

— Ποῦ εἶναι ἡ Κλάρα; εἶπε ἀμέσως μ' ἕνα λυγμό. Θέλω τὴν Κλάρα!

Ἔκοψα μ' ἕνα σουγιᾶ τὰ σκοινιά της.

— Ἡ Κλάρα εἶναι πολὺ καλά, τὴ βεβαίωσα.

— Κι' ὁ Τζόννυ;

— Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Οἱ λυγμοὶ τὴ συγκλονίζανε.

— Ὄχι, ὄχι, μὴν κλαῖτε. Ἡσυχᾶστε! τῆς σύστησα.

— Δὲ θὰ κλάψω πιά.

— Εἶν' ἐδῶ, στὴν κάμαρα, τὰ ροῦχα σας;

— Δὲν ξέρω.

Σηκώθηκα κι' ἄναψα ἄλλο σπίρτο. Εἶδα μιὰ κομπιναιζὸν κι' ἕνα ζευγάρι κάλτσες, ριγμένα πάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Ἕνα φόρεμα σερνότανε χάμω.

Τῆς ἔδωσα τὰ ροῦχα της. Δὲ βρῆκα ὅμως πουθενὰ τὰ παπούτσια.

— Ντυθῆτε, τῆς εἶπα.

Μὲ κύτταξε, ἀνίκανη νὰ συγκρατήση τὶς νευρικὲς συσπάσεις τῶν χειλιῶν της.

— Μοῦ τὄχε πῆ πὼς εἴσαστε σπουδαῖος τύπος, ἐξαιρετικός!

— Ποιὸς σᾶς τὄχε πῆ;

— Ὁ Τζόννυ... ὁ ἀδελφός σας.

Τὴ βοήθησα νὰ ντυθῆ

— Καταλαβαίνω τί θὰ τραβήξατε... τῆς εἶπα μὲ συμπόνια.

— Ναί, πολλά.. πάρα πολλά! μουρμούρισε.

Ἐνῶ ἔβαζε τὸ φόρεμά της, τὴ ρώτησα ἂν βρισκόταν ἀκόμα μέσα στὸ σπίτι τὸ πτῶμα τοῦ Τόμμυ.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶναι πὼς ὁ Τζόε ἦταν ἔξω φρενῶν. Ἔλεγε πὼς θὰ σᾶς τσακίση τὰ κόκκαλα ὁπωσδήποτε!

— Δὲν ξέρετε τί τὸ κάνανε, τὸ πτῶμα; ἐπέμεινα.

— Ὄχι.

«Λίγο μὲ νοιάζει — εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Ἀρκεῖ ποὺ τὴ βρῆκα! Ἂν μπορέσω τώρα νὰ τὴν πάρω στὸ Σικάγο, μαζί μου, σώθηκε ἡ κατάστασι!...».

Παρακάλεσα τὸ Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήση, γιὰ νὰ μὴν καθυστερήσουμε.

Μὰ τὰ πόδια της ἦταν ἀκόμα μουδιασμένα ἀπ' τὸ δέσιμο καὶ δὲ μποροῦσε νὰ περπατήση γρήγορα.

Τὴ βοήθησα νὰ πάη ὣς τὸ παράθυρο. Μόλις ὅμως εἶχε κάνει μερικὰ βήματα, σταμάτησε καὶ γαντζώθηκε πάνω μου, λέγοντάς μου μὲ λυγμούς:

— Δὲ μπορῶ... δὲ μπορῶ πιὰ νὰ περπατήσω!... Δὲν ἔπρεπε νἄρθῆτε ἐδῶ. Θὰ μᾶς ἀκούσουνε καὶ θὰ μᾶς σκοτώσουνε!

Τὰ νεῦρα της ἦταν ὁλότελα τσακισμένα. Τὴ συγκλόνιζαν κάθε τόσο σπασμωδικοὶ λυγμοί. Φοβόμουν μήπως, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, μπήξη φωνὲς διαπεραστικές.

Καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν ἀνίκανη νὰ περπατήση μόνη της, ἔβαλα στὴν τσέπη μου τὸ ρεβόλβερ μου καὶ τὴν πῆρα στὰ χέρια.

— Κρατηθῆτε ἀπ' τὸ λαιμό μου, τῆς σύστησα. Κάνετε κουράγιο! Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, πρὶν γυρίση ὁ Λαφάντι ἀπ' τὸ Σικάγο.

Ἐνῶ μιλοῦσα ἀκόμα, ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς κάμαρας, ἄναψε τὸ φῶς... καὶ ἀντίκρυσα τὸ Λαφάντι!

Δὲν ἦταν μονάχος του.

Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο κοστοῦμι καὶ διατηροῦσε, ὅπως πάντα, ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία του. Κρατοῦσε στὸ ἕνα του χέρι ἕνα ποτῆρι καὶ στ' ἄλλο ἕνα ρεβόλβερ.

— Μὲ συγχωρῆτε, εἶπε εἰρωνικά, ἀλλὰ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα κάποιον νὰ προφέρη τ' ὄνομά μου...

Ἡ νέα γυναῖκα ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη. Σκέφθηκα μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν ἀφίσω χάμω, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγάλω τὸ ρεβόλβερ μου. Ἀλλ' ὁ Χάϋμι μάντεψε τὴ σκέψι μου.

— Ἔ, Ντυβάλ, φρόνιμα! μοῦ σύστησε. Καλὰ εἶσ' ἔτσι, ἀκούνητος. Δὲ σὲ συμβουλεύω νὰ κάνης καμμιὰ κουταμάρα...

Κρατοῦσε ἕνα πιστόλι καὶ μὲ σημάδευε μ' αὐτό.

— Ξέρεις, πρόσθεσε, ἔχω νὰ κανονίσω κάποιον παλιὸ λογαριασμὸ μαζί σου...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, συμπλήρωσε ὁ Νόρμ. Δὲ θἄθελα νἄμουνα οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου, ἀγόρι μου!

Ἡ νέα γυναῖκα βάραινε στὰ χέρια μου, σὰν μολυβένια.

Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ζοῦσα καὶ πάλι ἕνα ἐφιάλτη... ὅπως μοῦ εἶχε συμβῆ καὶ πάλι στὸ διαμέρισμα τῆς Γκλόριας.

Ὁ Λαφάντι φαινότανε πολὺ περήφανος γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Μόνο βουνὸ μὲ βουνὸ δὲ σμίγει, παρατήρησε. Μὰ πῶς ἄργησες τόσο, Ντυβάλ; Ἀφοῦ ξέφυγες στὸ Ἔβανστον κι' ἔμαθα ὕστερα ἀπ' τὸ ραδιόφωνο πὼς εἶχες ρωτήσει σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης γιὰ τὸ δρόμο τοῦ Μίλλερ, πίστευα πὼς θἀρχόσουνα μὲ τὴν ἄσπρη «Τζάγκουαρ» μισὴ ὥρα νωρίτερα...

Ἕνα ἀόρατο χέρι ἔσφιγγε τὸ λαιμό μου. Τί ἠλίθια ποὺ εἶχα φερθῆ! Τὸ γλέντι τους στὸ ἰσόγειο, ἡ κουβέντα τους ποὺ μὲ εἶχαν ἀφίσει ν' ἀκούσω, ἡ ματιὰ ποὺ εἶχε ρίξει ὁ Χάϋμι στὸ πατάρι, ἦταν ὅλα μιὰ σκηνοθεσία τους! Μὲ περιμένανε. Ἤξεραν πὼς βρισκόμουνα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο...

Ἡ νέα γυναῖκα εἶχε πάψει τώρα νὰ κλαίη καὶ κύτταζε τὸ Λαφάντι μὲ τρομαγμένη ἔκφρασι.

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι; μουρμούρισα.

— Τί; ρώτησε ὁ Λαφάντι.

— Εὐτυχῶς ποὺ τὸ Κογκρέσο δίνει παράσημα γιὰ τὸ θάρρος, κι' ὄχι γιὰ τὴν ἐξυπνάδα. Ἀλλοιῶς, θἄπρεπε τώρα νὰ ἐπιστρέψω ὅλα τὰ δικά μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄

Ὁ Λαφάντι δὲ φαινότανε νἄχη πιὰ διάθεσι γι' ἀστεῖα.

— Πᾶμε κάτω, εἶπε ψυχρά.

Καὶ παραμέρισε, γιὰ νὰ μ' ἀφίση νὰ περάσω πρῶτος. Ἡ νέα γυναῖκα ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου, ξανάρχισε νὰ κλαίη μὲ μικροὺς κι' ἀπελπισμένους λυγμοὺς — ὅπως κι' ἄλλοτε, στὸ διαμέρισμα τοῦ Λαφάντι. Τὴν κατέβασα στὸ ἰσόγειο, στὸ λίβινγκ — ρούμ.

Ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες εἶχαν φύγει, ἐκτὸς ἀπ' τὴ Γκλόρια. Τὸ ἴδιο κι' οἱ περισσότεροι ἄντρες. Ὁ Λαφάντι δὲν ἤθελε νἄχη μάρτυρες ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ διηγηθοῦν κατόπιν ὅ,τι ἐπρόκειτο νὰ μοῦ συμβῆ...

Ἡ Γκλόρια ἦταν μεθυσμένη, ὅσο ὅταν τὴν εἶχα βρῆ στὴν κάμαρά μου.

— Γειά σου, ὀμορφόπαιδο! μοῦ εἶπε σαρκαστικά. Μὰ πῶς μὲ ξετρύπωσες;...

Ὁ Λαφάντι μοῦδειξε ἕνα ντιβάνι.

— Ἄφισέ την ἐκεῖ πάνω, μοῦ εἶπε. Μὴ φοβᾶσαι, δὲν πρόκειται νὰ φύγη. Ξέρει τί θὰ πάθη ἂν κάνη καμμιὰ τέτοια ἀπόπειρα... Ἂν τὴν εἴχαμε δέσει καὶ τὴν εἴχαμε φιμώσει πρίν, τὸ κάναμε μονάχα γιὰ νὰ σὲ ξεγελάσουμε. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα μέρος τῆς σκηνοθεσίας.

Καθὼς ἄφινα τὴ νέα γυναῖκα πάνω στὸ ντιβάνι, ὁ Νὸρμ κόλλησε τὸ πιστόλι του στὰ πλευρά μου.

Προσπάθησα νὰ τραβήξω τὸ δικό μου ἀπ' τὴν τσέπη μου. Ἀλλὰ ἡ κάννη του ἦταν ἀκόμα σκαλωμένη στὴ φόδρα. Καί, καθὼς τὸ τραβοῦσα μὲ ὁρμή, σκίστηκε ὅλη ἡ τσέπη.

Ὁ Λαφάντι κάθησε στὸ μπράτσο μιᾶς πολυθρόνας.

— Παρακουραστήκαμε μαζί σου, φίλε! εἶπε.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο μαζί σας. Μὰ τώρα τὰ ξέρω ὅλα!

— Δὲ σοῦ εἶχε δώσει λοιπὸν πληροφορίες ἡ θανατοποινίτισσα, ποὺ βρῆκες στὴ φυλακή;

— Ὄχι.

— Ὥστε τὰ μάντεψες ὅλα μονάχος σου;

— Ναί.

— Ἀλήθεια, δὲ σοῦ εἶχε πῆ τίποτα;

— Ὄχι.

— Δὲ σᾶς τὄλεγα ἐγώ; ἐπενέβη ὁ Χάϋμι. Μπορούσαμε νὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ φύγη ἀμέσως, ἀπ' τὴν πρώτη μέρα. Ὁ Τόμμυ θὰ ἦταν ἀκόμα ζωντανὸς καὶ δὲ θὰ μπλέκαμε ἔτσι μὲ τὸν Κόρσον, ποὺ μᾶς ἔχει ψήσει τὸ ψάρι στὰ χείλη αὐτὲς τὶς μέρες!

— Νὰ τὸν βράσω, τὸν Κόρσον! ἀπάντησε ὁ Λαφάντι.

Ἕνα πακέτο τσιγάρα βρισκόταν ἀπάνω στὸ τραπέζι. Πῆρα ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τ' ἄναψα.

Ὁ Χάϋμι δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ἐκδηλώση τὸ θαυμασμό του:

— Μεγάλο κουράγιο ἔχεις, παλιοτόμαρο! μοῦ εἶπε.

Τράβηξα μιὰ ρουφηξιὰ καπνό. Σκεπτάμουν συγχρόνως ὅ,τι μοῦ εἶχε πῆ ἡ νέα γυναῖκα, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ μὲ εἶχε περιγράψει σ' αὐτὴν ὁ ἀδελφός μου:

«Μοῦ τὄχε πῆ ὁ Τζόννυ πὼς εἴσαστε σπουδαῖος τύπος, ἐξαιρετικός...».

Κι' ὅμως τώρα εἶχα πέσει σὰν ἠλίθιος στὴν παγίδα ἑνὸς γκάνγκστερ. Κι' ἐξ αἰτίας τῆς ἠλιθιότητός μου, ἡ μικρὴ θανατοποινίτισσα θὰ καθότανε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!

Ἡ χαραυγὴ ἄρχιζε νὰ βάφη γκρῖζα τὰ παράθυρα. Σὲ λίγα λεπτά, θἄχε πιὰ ξημερώσει.

Δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω! Διψοῦσα νὰ ζήσω, γιὰ νὰ πῶ στὴν ὑποψήφια τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας τί αἰσθανόμουνα γι' αὐτήν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Εἶναι ὑπέροχο!..

...νὰ λούζετε τὰ μαλλιά σας
μὲ τὸ Σαμπουάν Glemo
Ὁ ἀρωματισμένος πλούσιος
ἀφρός τοῦ Glemo καθαρίζει
τελείως τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ
κάμνει αἰθέρια.

Τὸ Glemo μὲ τὸ φρέσκο αὐγὸ
καὶ τὶς βιταμίνες ποὺ περιέχει
τρέφει καὶ δυναμώνει τὰ μαλλιὰ
δίνοντας μιὰ ἀπαλότητα
καὶ φυσικὴ γυαλάδα.

Τὸ Glemo ἀπεδείχθη πλέον,
ὡς τὸ ἰδεῶδες μέσον γιὰ τὴν
περιποίησι τῶν μαλλιῶν.

Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

Σᾶς χαρίζει ὑπέροχα μαλλιά!

Ἀθλητικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ὅσα παραλείπει τὸ ἀθλητικὸ ρεπορτὰζ τῶν ἐφημερίδων

ΤΙΜΩΡΙΕΣ καὶ ἀποδημίες ποδοσφαιριστῶν ἁμιλλῶνται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Σημεῖα τῶν καιρῶν.

— Πρῶτοι στὶς πρῶτες ὁ Νεστορίδης καὶ ὁ Μαρδίτσης. Ἕνα μῆνα ὁ πρῶτος, ἕνα χρόνο ὁ δεύτερος, γιὰ ἀνάρμοστη συμπεριφορὰ ἐντὸς τοῦ γηπέδου.

— «Ἀλληλοϋβρίσθησαν» ἀναφέρει ἡ ἀνακοίνωσι τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ΑΕΚ, ποὺ ἐπέβαλε τὴν τιμωρία.

— Καὶ πραγματικὰ ἀλληλοϋβρίσθηκαν.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ συνδιασκεδάσουν «ἐν κρυπτῷ», δυὸ μέρες ἀργότερα, σὲ φιλικὸ τους σπίτι, στὸ Αἰγάλεω, μέχρι πρωΐας.

— Κι' ὅσοι παραβρέθηκαν στὸ τσιμποῦσι, ἀπόρησαν: «Ἀφοῦ εἶσθε φίλοι, βρὲ παιδιά, ἔξω ἀπὸ τὸ γήπεδο, γιατί δὲ γίνεσθε καὶ μέσα σ' αὐτό, νὰ δῆ... ἄσπρες μέρες ἡ ΑΕΚ;».

★ Στὸ μεταξύ, ὁ προπονητὴς τοῦ δημοφιλοῦς συλλόγου, ὁ κ. Τρύφων Τζανετῆς, πραγματοποίησε μιὰ σημαντικὴ ἀνακάλυψι γιὰ τὴ βελτίωσι τοῦ «Δικεφάλου Ἀετοῦ».

— «Νὰ ἀγοράσουμε, πρότεινε, τὸν Τάκη Λουκανίδη ἀπ' τὴ Δόξα Δράμας. Τὸ Χολέβα ἀπ' τὸν Ἀπόλλωνα. Τὸν Καλλιοντζῆ ἀπ' τὸν ΠΑΟΚ. Καὶ δυὸ καλὰ χάφ. Ἔτσι θὰ δυναμώσουμε».

— Καὶ κάποιος ΑΕΚτζῆς σχολίασε:

— «Χρειάζεται νἆναι προπονητὴς κανεὶς γιὰ νὰ ξέρη πώς, ὅταν ἀγοράσουμε ὁλόκληρη τὴν Ἐθνική, θὰ γίνουμε... ὁμαδάρα;».

★ Τέσσερες ἀκόμα ποδοσφαιρισταί μας κάνουν πανιὰ γιὰ τὴν Αὐστραλία: Ὁ Σαλαπασίδης τῆς Καλαμαριᾶς, ὁ Γιαννέλος τοῦ ΠΑΟΚ, ὁ Ξανθόπουλος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ ὁ Μανταράκης τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

— Δηλαδὴ μεταναστευτικὸ κῦμα. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι κάτι σάπιο ὑπάρχει στὸ βασίλειο τῆς Δανίας... ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ... Ἄμλετ.

— Μήπως ὁ σαιξπηρικὸς ἥρως εἶχε ὑπ' ὄψι του...τὴν ΕΠΟ;

★ Ὁ Ὀλυμπιακὸς πρόκειται νὰ συγγενέψη μὲ τὴ Δόξα Δράμας.

— Ἔτσι τοὐλάχιστο πληροφορούμαστε ἀπὸ ἀκριτομύθιες ὅσων γνωρίζουν τὴ φιλία, ποὺ συνδέει τελευταῖα δυὸ παῖχτες τῶν δύο συλλόγων.

— Ἀπὸ τοὺς ὁποίους παῖχτες, ὁ ἕνας ἔχει ἀδελφὴ ὡραιοτάτη.

— Μακάρι.

— Γιατί τότε ὁ Ὀλυμπιακὸς δὲ θὰ ξαναηττηθῆ ἀπὸ τὴ Δόξα. Καὶ ἡ στήλη μας θὰ εἶναι ἐλεύθερη νὰ διηγηθῆ τὸ τί καὶ πῶς, χωρὶς ἀνωνυμογραφία.

Ὁ Εὐτύχιος Γκούμας

Ὁ Μαρδίτσης

★ Ἡ τρίμηνη ποινὴ τοῦ Δερμάτη μειώθηκε σὲ 20 μέρες, χωρὶς ὁ Ἀπόλλων νὰ κουνήση τὸ δαχτυλάκι του.

— Γιατί ὁ Ὀλυμπιακὸς φρόντισε νὰ κουνήση... τὸ δικό του.

— Καὶ ὁ λόγος: Πρέπει ἡ Ἐλαφρὰ Ταξιαρχία νὰ ἔχη «δύναμι πυρός», ὅταν θὰ παίξη μὲ τὸν «Παναθηναϊκό».

— Κι' ὕστερα λένε μερικοὶ ὅτι στὸν ἀθλητισμὸ δὲν παίζει ρόλο ἡ «τρικλοποδιά».

— Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι γιὰ τὴ μείωσι αὐτὴ τῆς ποινῆς, τὸ συμβούλιο τῆς ΕΠΟ βρῆκε τὸ «κουμπί».

— «Δὲν ἦταν σαφὴς ἡ καταγγελία τοῦ διαιτητοῦ στὸ φύλλον ἀγῶνος», δήλωσαν οἱ ἀρχιερεῖς τῆς ὁδοῦ Φυλῆς.

— Ὁ διαιτητὴς ὡστόσο ἦταν τόσο «σαφής», ὥστε ὁ ἄνθρωπος λέγεται, ὅτι σκέπτεται νὰ ὑποβάλη μήνυσι κατὰ τοῦ παίκτου «ἐπὶ ἐξυβρίσει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου».

— Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ὅμως ξέρει κι' ἄλλο μονοπάτι.

— Μέχρις ὅτου ἐκδικασθῆ ἡ μήνυσι, θὰ ἔχη γίνει τὸ παιχνίδι ΠΑΟ — Ἀπόλλωνος, ὁπότε ἡ ΕΠΟ θὰ μπορῆ νὰ ξαναβρῆ... τὴ σαφήνειά της.

★ Πρὸ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», γιὰ τὴν ἀνάδειξι διοικητικοῦ συμβουλίου, ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Ἐθνικῆς καὶ μέλος τῆς «Ἐρυθρολεύκου», κ. Εὐτ. Γκούμας, δέχθηκε τὴν πρότασι νὰ βάλη ὑποψηφιότητα συμβούλου.

— «Ἢ πρόεδρος ἢ τίποτε», ἀπάντησε ὁ κ. Εὐτύχιος.

— «Μὰ θ' ἀποφασίσουν οἱ ἐκλογεῖς», τοῦ παρετήρησαν.

— Ἀλλ' ὁ κ. Γκούμας ἐπέμεινε. Ἢ πρόεδρος ἢ τίποτε!

★ Οἱ διαιτηταί μας φαίνεται πὼς ἄρχισαν νὰ ἀποκτοῦν «πυγμή».

— Πρὶν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα δυὸ μικρῶν ὁμάδων, τῆς «Σπίθας» καὶ τοῦ «Περαματκοῦ», ὁ διαιτητής, ποὺ σημειωτέον ἦταν ἀρκετὰ σωματώδης, κάλεσε τοὺς παῖχτες τῶν δύο ὁμάδων καὶ τοὺς ἔκανε συστάσεις.

— «Νὰ παίξετε ἴσα καὶ τίμια. Ὅποιος δοκιμάση νὰ παίξη ἀντιαθλητικά... θὰ φάη σφαλιάρα, ποὺ θὰ πάη καπνός», δήλωσε.

— Καὶ οἱ ποδοσφαιρισταὶ ἔπαιξαν «στὰ ἴσα».

★ Ὁ Κοτρίδης, ὁ γνωστὸς ὡς «ψηλὸς» τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, παραμερίσθηκε ἐντελῶς ἀπ' τὸν προπονητή του κ. Σιμονόφσκυ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξαναχρησιμοποιηθῆ.

— Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει, ὅτι οἱ Ἐρυθρόλευκοι ἔπαψαν νὰ τὸν ἀγαποῦν.

— Κάθε Παρασκευὴ βράδυ, μετὰ τὴν προπόνησι καὶ ἐν ὄψει τοῦ ἀγῶνος τῆς Κυριακῆς, ὁ κ. Σιμονόφσκυ, παίρνει ὅλους τοὺς παῖχτες τῆς ἐνδεκάδος καὶ τοὺς πηγαίνει γιὰ «συνεστίασι» στὴν μπακαλοταβέρνα τοῦ Κοτρίδη.

— Ἔτσι, ὁ «ψηλὸς» δὲν ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὰ «ψιλά», ποὺ κέρδιζε σὰν ποδοσφαιριστής.

— Καὶ εἶναι ἱκανοποιημένος.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ
(ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ)
ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1920 ΕΩΣ 1960

Πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν ὑποπρακτορείων τῶν πρακτορείων τῶν ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΣ 50

Ἡ σελίδα τῆς Πειραϊκῆς-Πατραϊκῆς

Ἀγαπητές μου φίλες.

Σὲ κάποιο ξένο περιοδικὸ ἡ συνταγὴ τῆς καλῆς συζυγικῆς συμπεριφορᾶς συνοψίζεται σὲ τρεῖς ἁπλὲς φράσεις: «Μὴν γκρινιάσετε ποτὲ ὅταν ὁ ἄντρας σας ράβη ἕνα καινούργιο κοστοῦμι. Μὴ λέτε ὅταν κουβεντιάζετε οἱ δυό σας «ἡ μητέρα σου», ἀλλὰ «ἡ μητέρα». Προσέχετε τὴν ἄψογη ἐμφάνισι τῶν ὑποκαμίσων του».

Στὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα τὰ πράγματα διαφέρουν βέβαια. Ἡ ἀφοσίωσι τῆς Ἑλληνίδας εἶναι γνωστή. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ φροντίδα της γιὰ τὴν περιποιημένη ἐμφάνισι τοῦ ἀνδρός της. Νοικοκυρωσύνη καὶ τάξις πατροπαράδοτη. Ὡστόσο, κάτω ἀπ' τὴν κωμικὴ ἐπιφάνεια αὐτῆς τῆς συμβουλῆς βρίσκεται μιὰ ἀλήθεια ποὺ πρέπει νὰ τὴν προσέξουμε. Ἡ ψυχολογικὴ σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἄνδρα τὸ προσεγμένο ντύσιμο. Ἡ ψυχολογία, εἶναι ἕνα ὅπλο ποὺ μᾶς δόθηκε γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ νὰ κάνουμε πιὸ εὔκολη τὴ ζωή μας. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ διστάζουμε γιὰ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογή της ἀκόμη καὶ στὰ ἁπλᾶ θέματα τοῦ σπιτικοῦ μας.

Ἀλλὰ ἂς ξανάρθουμε στὸ συγκεκριμένο μας θέμα:

Στὸ προσεγμένο ἀνδρικὸ ντύσιμο καὶ εἰδικά, στὸ προσεγμένο ἀνδρικὸ ὑποκάμισο. Ἕνα καθαρὸ καλοσιδερωμένο καθημερινὸ κοστοῦμι εἶναι ἡ βάσι τῆς ἀνδρικῆς ἐμφανίσεως. Ὅμως ὁ ἄνδρας ὅπως καὶ ἡ γυναίκα ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀντιμετωπίζη ἀνανεωμένος τὴν καθημερινὴ δουλειά του. Τὸ ὑποκάμισο λοιπὸν τὸ ὁποῖο ἀναγκαστικὰ ἀλλάσσεται συχνά, εἶναι τὸ μόνο μέσο ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ δώση τὴ χαρὰ τοῦ φρέσκου σὲ ὄψι καὶ αἴσθησι ρούχου καὶ τὴ δυνατότητα τῆς ἐναλλαγῆς τῶν χρωμάτων καὶ τῶν διαφόρων συνδυασμῶν μὲ τὴ γραβάτα του καὶ τὰ ἄλλα μικροπράγματα τῆς ἐμφανίσεώς του.

Αὐτή, ἡ ἀσήμαντη ἀλλαγὴ θὰ τοῦ δώση δύναμι κι' αὐτοπεποίθησι. Ἂν θέλετε καὶ αἰσιοδοξία. Ξεκινᾶς ἀλλοιῶς τὴ μέρα σου ὅταν εἶσαι βέβαιος γιὰ τὸ παρουσιαστικό σου, γιὰ τὸ κομψὸ καὶ ἄψογο ντύσιμό σου. Κάθε του κίνησι, κάθε πρᾶξι θὰ δείχνη σιγουριά. Κι' ἐσεῖς φίλες μου θὰ νοιώθετε περήφανες γιὰ τὴ δύναμι καὶ τὴν γοητεία του.

Τὰ ὑποκάμισα ἀπὸ ποπλίνες Πειραϊκῆς—Πατραϊκῆς σᾶς παρέχουν τὴν ἐγγύησι τῆς σταθερᾶς καλῆς ποιότητας. Δὲν χρειάζεται νὰ ψάξετε πολύ. Τὰ θετικὰ πλεονεκτήματα κάθε ποπλίνας Πειραϊκῆς—Πατραϊκῆς, εἶναι γνωστά: Ἀναλλοίωτα εὐγενικὰ χρώματα, ἐξαιρετικῆς στερεότητος νήματα καὶ ἡ ἐπεξεργασία Σάνφοραϊζντ, ποὺ τὴν κάνει νὰ μὴ «μπαίνη» στὸ πλύσιμο.

Ἡ ποικιλία εἶναι μεγάλη. Ἀπὸ τὶς πιὸ φίνες καὶ πολυτελεῖς ποπλίνες γνωστὲς ὡς Νο 1080, ὡς τὶς πιὸ φτηνὲς καὶ γερὲς γιὰ τὴν καθημερινὴ χρῆσι, τὶς Νο 380. Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀμπιγιὲ ἢ σπὸρ ὑποκάμισα τοῦ ἀνδρός σας ἀπὸ τὶς λευκές, χρωματιστὲς ἢ ριγὲ ποπλίνες τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ—ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ. Νὰ εἶστε εἶστε βέβαιες πὼς ἀποτελοῦν παράδοσι γιὰ ὅλους, ὅσοι γνωρίζουν τὸ μυστικὸ τῆς κομψότητας.

Τὰ ἴδια περίπου ἰσχύουν καὶ γιὰ τὶς ὧρες ποὺ ὁ κουρασμένος σύζυγος ἀποβάλλει, μαζὶ μὲ τὶς ἔννοιες τῆς ἡμέρας καὶ τὸ κοστοῦμι τῆς δουλειᾶς. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ ποὺ ζητάει κάτι ἀναπαυτικὸ καὶ ἄνετο. Μέσα στὶς φροντίδες σας δηλαδὴ εἶναι καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν πυτζαμῶν του. Μπορεῖτε νὰ καταφύγετε καὶ πάλι στὴ συλλογὴ τῆς Πειραϊκῆς—Πατραϊκῆς.

Στὴν προσπάθειά της νὰ ἐξυπηρετήση τὶς ἀνάγκες τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἔχει νὰ σᾶς προσφέρη μεγάλη ποικιλία ἀπὸ εἰδικὰ ὑφάσματα γιὰ πυτζάμες.

Προτιμῆστε τὶς ριγὲ φανέλλες Νο 314 (πλ. 0,80) καὶ τὶς Νο 2.200 (πλ. 0,80). Ἔχουν εὐγενικὰ χρώματα καὶ ἁπαλὴ βελουδένια ὑφὴ ποὺ δημιουργεῖ τὴν εὐχάριστη αἴσθησι τῆς θαλπωρῆς γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα.

Μιὰ ὅμως καὶ μιλήσαμε σήμερα γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῶν ἀνθρώπων τοῦ σπιτιοῦ μας, δὲ θὰ ἦταν ἴσως ἄσκοπο νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ συμπλήρωμα μιᾶς ἀναπαυτικῆς νύχτας: Τὸ μαξιλάρι.

Λένε πὼς ἐξασφαλίζει τὰ ὄμορφα ὄνειρα. Κανεὶς δὲν ξέρει ἂν εἶναι ἀλήθεια. Τὸ βέβαιο εἶναι, πὼς συντελεῖ σημαντικὰ στὸν καλὸ ὕπνο. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ καλοτιναγμένο βαμπάκι ἢ τὸ πούπουλο, ποὺ κάνει τὸ καλὸ προσκέφαλο. Εἶναι καὶ ἡ μαξιλαροθήκη, φτιαγμένη ἀπὸ ἕνα λεπτό, δροσερὸ ὕφασμα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ χρειάζεται κοπιαστικὴ ἀναζήτησι: Τὰ περκάλια καὶ οἱ χασέδες ποὺ παράγονται ἀπὸ τὴν Πειραϊκὴ—Πατραϊκή, χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἐκπληκτικὴ λευκότητα καὶ ποιότητα ἐξαιρετική. Γιὰ ὅσες ἀπὸ σᾶς συνηθίζουν νὰ ράβουν μόνες τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ μικροπράγματα τοῦ σπιτιοῦ, δίνω τὶς ἀκόλουθες πληροφορίες. Τὰ περκάλια Πειραϊκῆς—Πατραϊκῆς εἶναι: τὸ Νο 66 (πλ. 0,80 μ., 0,90 μ. καὶ 1 μ.), καὶ τὸ Νο 33 (πλ. 0,90 μ. καὶ 1 μ.).

Μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ἡ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Πῶς θὰ διαλέξετε τὴν πούδρα σας

Μιὰ ἰδιαίτερη λεπτομέρεια στὴν τέχνη τῆς γοητείας.

Ρωτῆστε τοὺς πιὸ εἰδικοὺς θὰ σᾶς ποῦν ὅλοι: Διαλέξετε πρῶτα πρῶτα μιὰ φίνα πούδρα, ποὺ ἀντέχει πολὺ ὅμως. Ὕστερα προσέξετε τὸ χρῶμα, δὲν θὰ πάρετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ἀρέσει, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ θὰ πηγαίνῃ καλλίτερα στὸ χρῶμα σας.
Ἡ πούδρα Tokalon ἐπειδὴ εἶναι ἀεροποιημένη καὶ εἶναι καταπληκτικὰ φίνα, γίνεται ἕνα μὲ τὸ δέρμα χωρὶς νὰ ἀνοίγῃ τοὺς πόρους. Κρατάει δυόμισυ φορὲς πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες πούδρες ἐπειδὴ εἶναι ἡ μόνη ποὺ περιέχει Mousse de Crème. Δὲν θὰ ἔχετε πιὰ γυαλιστερὴ μύτη. Θὰ πουδράρεστε μιὰ φορὰ τὸ πρωῒ κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο.
Ἀκόμα καὶ τὰ χρώματα της εἶναι μιᾶς λεπτότητος ἄγνωστης μέχρι τώρα γιατὶ εἶναι διαλεγμένα ἀπὸ τὸ „Χρωμοσκοπιο„ γιὰ νὰ πηγαίνουν σὲ κάθε τύπο δέρματος. Ἡ πούδρα Tokalon θὰ δώσῃ στὸ δέρμα σας ἕνα θαυμάσιο Ματ πραγματικὰ γοητευτικό

Tokalon
ΠΟΥΔΡΑ

ΤΗΛ. 612-010
100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA
Me KASTRIOTIS

ΗΤΑΝ Μάρτης τοῦ 1835.

Βδομάδες ὁλόκληρες ἡ κακοκαιρία εἶχε κλείσει πολλὰ καΐκια στὸ λιμάνι τῆς Τεργέστης. Κι' ὅταν ὁ καιρὸς ἔφτιαξε, μὲ ὁλάνοιχτα πανιὰ τὰ καΐκια τράβηξαν τὸ καθένα γιὰ τὸ λιμάνι ποὺ προωρίζονταν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ξεχώριζε ἕνας μικρὸς δρόμωνας μὲ δυὸ κατάρτια καὶ μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαία, ποὺ μ' αὐτὴν εἶχαν πολεμήσει ὁ Κανάρης κι' ὁ Τομπάζης.

Ἦταν τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Δέσπου Μαΐνότη ἀπ' τὴ Χίο. Τραβοῦσε γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Στὴ γωνιὰ τῆς πρύμνης ἦταν καθισμένοι ἕνας ψηλόσωμος ἄντρας μὲ ἀρρενωπά, ἡλιοκαμμένα χαρακτηριστικὰ καὶ μιὰ νεαρὴ γυναίκα, νόστιμη καὶ λυγερή. Ἦταν ὁ καπετὰν Δέσπος κι' ἡ γυναίκα του Γαβριέλλα. Πρὶν λίγες μέρες εἶχαν στεφανωθῆ στὴν Τεργέστη καὶ πήγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸν Πειραιᾶ. Ὁ καπετάνιος ἦταν ὁ προστάτης τῆς Γαβριέλλας. Ὅταν ἦταν τεσσάρων χρόνων, τὴν εἶχε βάλει σ' ἕνα μοναστῆρι καλογραιῶν στὴν Τεργέστη καὶ σὲ κάθε του ταξίδι πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε.

Ἀλλὰ ἡ Γαβριέλλα, ὅσο μεγάλωνε τόσο καὶ ὀμόρφαινε. Ὁ καπετὰν Δέσπος ἔνοιωσε τότε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη γι' αὐτὴν κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ.

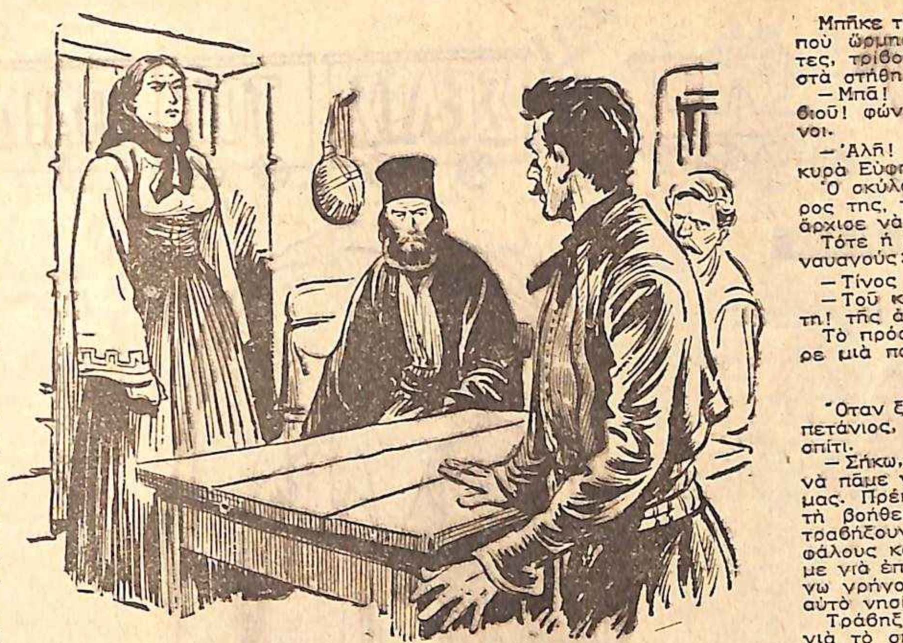

— Ἔ, καπετὰν Δέσπο! Ξαφνιάζεσαι ποὺ μὲ βλέπεις μπροστά σου: τοῦ φώναξε ἡ Εὐφημία.

Τὸ καταραμένο νησί

Μιὰ παλιὰ δραματικὴ ἱστορία

Ἡ Γαβριέλλα, ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει ἄλλον ἄνδρα ἀπ' αὐτὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ νὰ τοῦ ἀφιερώση τὴ ζωή της.

Καὶ τώρα κάθονταν στὴν πρύμνη καὶ χαίρονταν τὸ πανόραμα τῶν γύρω ἀκτῶν γλυκοκουβεντιάζοντας. Καὶ δὲν ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ, παρὰ μόνο γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ θέσι τους.

Ἀργὰ ὅμως, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ πρόσωπο τοῦ καπετάνιου σκοτείνιασε. Τὰ μάτια του ἔψαχναν τὸν ὁρίζοντα ἀνήσυχα.

— Τί ἔχεις, Δέσπο; τὸν ρώτησε ἡ Γαβριέλλα. Συμβαίνει τίποτα;

— Ὄχι, τίποτα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μὴν ἀνησυχῆς. Ἀλλὰ τὸ καλύτερο ποὔχεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ πᾶς στὴν καμπίνα νὰ πλαγιάσης. Ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ προσέξω τὸ δρόμο τοῦ καϊκιοῦ.

Ἡ Γαβριέλλα ὑπάκουσε. Κι' ὁ Δέσπος, ἔχοντας λόγους ποὺ ἀνησυχοῦσε, πῆγε κοντὰ στὸν τιμονιέρη. Πέρα στὸν ὁρίζοντα εἶχαν φανῆ μαῦρα σύννεφα. Ἦταν προμήνυμα καταιγίδας. Ἕνας νοτιᾶς, ποὺ ὅσο πήγαινε δυνάμωνε, ἔσπρωχνε τὸ καΐκι ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο του...

Ἀριστερά τους τώρα εἶχαν τὴν ἀπόκρημνη, βραχώδη ἀκτὴ ἑνὸς νησιοῦ.

— Ποιὸ νησὶ εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ καπετάνιος τὸν τιμονιέρη.

— Ἡ Λαγκόστα.

— Ἀναθεματισμένο νησί! φώναξε ὁ Δέσπος κατσουφιάζοντας.

Καὶ κατόπιν πρόσταξε τοὺς ἄντρες του:

— Ὅλοι στὶς θέσεις σας! Κάργα τὰ πανιά! Τιμονιέρη, βάλε τὰ δυνατά σου ν' ἀπομακρυνθοῦμε ὅσο μποροῦμε ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ νησί.

Καταραμένο!... Ὅλοι οἱ ναυτικοὶ τὸ ἀπόφευγαν. Πρῶτα γιατὶ ἡ ἀπόκρημνη ἀκτή του καὶ οἱ ἀμέτρητοι ὕφαλοι ἦταν γι' αὐτοὺς ἐπικίνδυνοι. Κι' ἔπειτα, σύμφωνα μὲ παλιὰ παράδοσι, οἱ σημερινοὶ κάτοικοί του ἦταν ἀπόγονοι λεπρῶν σταυροφόρων, ποὺ τοὺς εἶχαν ρίξει στὸ ἔρημο αὐτὸ νησὶ οἱ σύντροφοί τους, ὅταν γύριζαν ἀπ' τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Εὐρώπη.

Ὁ τιμονιέρης ὡστόσο ἀπομάκρυνε τὸ καΐκι ἀπ' τὸ καταραμένο νησί. Δυὸ μίλια εἶχε προφτάσει νὰ διανύση, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ θύελλα ποὔρχόταν ἀπ' τὶς ἰταλικὲς ἀκτές, χύμηξε μανιασμένη κι' ἔκανε νὰ τρίξη τὸ καΐκι.

— Μάϊνα ὅλα τὰ πανιά! φώναξε ὁ καπετὰν Δέσπος.

Ἡ διαταγή του ἐκτελέσθηκε. Ἀλλὰ ἡ θύελλα ἄρχισε νὰ σπρώχνη τὸ καΐκι πρὸς τὶς Δαλματικὲς ἀκτές, πρὸς τὴ Λαγκόστα!

Ἦταν χαμένοι!... Ἔπλεαν ὁλοταχῶς πρὸς τὸ καταραμένο νησὶ καὶ τοὺς τρομεροὺς ὑφάλους του.

Τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ τραβοῦσαν γιὰ τὰ σπίτια τους. Ὁ παπᾶς, σὰν εἶδε τὸ καΐκι, σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ συνήθεια τῶν Λαγκοστιανῶν, ἄρχισε νὰ χτυπάη τὶς καμπάνες

Οἱ νησιῶτες τότε ἅρπαξαν τὶς βάρκες τους καὶ τραβῶντας τὰ κουπιὰ μ' ὅλη τους τὴ δύναμι, θέλησαν νὰ φτάσουν τὸ καΐκι.

Μὰ ἐκεῖνο ἔπεσε πάνω στοὺς ὑφάλους, καρφώθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κι' ἄρχισε νὰ κάνη νερά.

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἄντρες τοῦ πληρώματος, σώθηκαν ὁ καπετάνιος μὲ τὴ γυναίκα του καὶ ἄλλοι ὀχτώ.

Τὸν καπετάνιο καὶ τὴ Γαβριέλλα τοὺς φιλοξένησε ὁ παπᾶς. Τοὺς ἄλλους ὁ μάστρο-Φελίτσε, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ πλούσιος τῆς Λαγκόστα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Φελίτσε ἀποτελεῖτο ἀπ' τὴ γυναίκα του, τὰ πέντε μεγαλόσωμα παλληκάρια του κι' ἀπὸ μιὰ Ἑλληνίδα, τὴν κυρὰ-Εὐφημία. Ἡ ξένη αὐτή, μιὰ νύχτα, πρὶν δώδεκα χρόνια, εἶχε βρεθῆ μισοαναίσθητη στὴν ἀκροθαλασσιὰ μὲ βαθειὰ πληγὴ στὸ στῆθος. Ὁ μάστρο-Φελίτσε τὴν εἶχε περιμαζέψει κι' ὅταν γιατρεύτηκε τὴν κράτησε σπίτι του καὶ τὴ θεωροῦσε σὰν μέλος τῆς οἰκογενείας του.

Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα ποὺ οἱ ναυαγοὶ καθόντουσαν μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ Φελίτσε στεγνώνοντας τὰ ροῦχα τους στὸ τζάκι, ὅταν ἄκουσαν στὴν πόρτα γρατσουνίσματα καὶ φασαρία. Ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Φελίτσε κατέβηκε κι' ἄνοιξε.

Μπῆκε τότε μέσα ἕνας σκύλος, ποὺ ὥρμησε ἀπάνω στοὺς ναῦτες, τρίβοντας τὴ μουσοῦδα του στὰ στήθη τους.

— Μπᾶ! Ὁ σκύλος τοῦ καραβιοῦ! φώναξαν χαρούμενοι ἐκεῖνοι.

— Ἀλῆ! Ἀλῆ! φώναξε καὶ ἡ κυρὰ Εὐφημία.

Ὁ σκύλος γύρισε πρὸς τὸ μέρος της, τὴν κύτταξε κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τῆς γλύφη τὰ χέρια.

Τότε ἡ Εὐφημία ρώτησε τοὺς ναυαγούς:

— Τίνος εἶναι τὸ καΐκι;

— Τοῦ καπετὰν Δέσπου Μαΐνότη! τῆς ἀπάντησαν.

Τὸ πρόσωπο τῆς Εὐφημίας πῆρε μιὰ παράξενη ἔκφρασι.

⁂

Ὅταν ξύπνησε τὴν αὐγὴ ὁ καπετάνιος, δὲν εἶδε τὸν παπᾶ στὸ σπίτι.

— Σήκω, εἶπε στὴ Γαβριέλλα, νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τοὺς ναῦτες μας. Πρέπει νὰ τοὺς βάλω, μὲ τὴ βοήθεια τῶν νησιωτῶν, νὰ τραβήξουν τὸ καΐκι ἀπ' τοὺς ὑφάλους καὶ νὰ τὸ ρυμουλκήσουμε γιὰ ἐπισκευή. Βιάζομαι νὰ φύγω γρήγορα ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ νησί.

Τράβηξαν λοιπὸν κι' οἱ δυὸ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Φελίτσε. Ἐκεῖ βρῆκαν καὶ τὸν παπᾶ.

Ὁ Φελίτσε κι' ὁ παπᾶς ἔτρεξαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

— Καπετάνιε, τοῦ εἶπαν σὲ λίγο, ἔχουμε νὰ μιλήσουμε ἰδιαιτέρως. Ἂς περάση ἡ γυναίκα σου μέσα, κοντὰ στοὺς ναῦτες. Κι' ἐσὺ ἔλα στὴ διπλανὴ κάμαρα μαζί μου...

Κι' ἔτσι ἔγινε.

Δὲν εἶχαν καλὰ-καλὰ καθίσει, ὅταν μπῆκε μέσα ἡ Εὐφημία.

Ὁ Μαΐνότης μόλις τὴν εἶδε, ἔγινε κίτρινος σὰν φλουρί. Ἐκείνη τὸν κύτταξε καλὰ-καλά, κι' ἔπειτα τοῦ φώναξε:

— Ἔ! Δέσπο, καπετὰν Δέσπο Μαΐνότη! Ξαφνιάζεσαι ποὺ μὲ βλέπεις μπροστά σου: Οἱ νεκροὶ ζωντάνεψαν γιὰ νὰ σοῦ ζητήσουν λόγο.

— Δὲ σὲ γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Μὲ γνωρίζεις καὶ μὲ παραγνωρίζεις, καπετὰν Δέσπο! Εἶμ' ἐγὼ ἡ ἴδια, ποὺ πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια, ταξίδευα μὲ τὸν ἄντρα μου καὶ τὸ παιδί μου γιὰ τὴν Τεργέστη. Θυμᾶσαι: Μιὰ νύχτα ποὺ τὸ καΐκι σου βρισκότανε ἐδῶ κοντά, σκότωσες τὸν ἄντρα μου γιὰ νὰ τοῦ πάρης τὰ λεφτά του. Καὶ μένα μοὔδωσες μιὰ μαχαιριὰ στὸ στῆθος καὶ μὲ πέταξες στὴ θάλασσα. Ἡ μοῖρα ὅμως, δὲ θέλησε νὰ μ' ἀφήση νὰ πεθάνω. Τὰ κύματα μ' ἔριξαν στὴν ἀκρογιαλιά. Ἄνθρωποι καλοὶ μὲ περιμάζεψαν. Καὶ τώρα, φονιά, πές μου: τί ἔκανες τὸ παιδί μου, τὴ Γαβριέλλα μου;...

Ἡ Εὐφημία μιλοῦσε τόσο δυνατά, ποὺ ἀκουγότανε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Καὶ σὲ κάποια στιγμή, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ γυναίκα τοῦ καπετὰν Δέσπου.

Κατακίτρινη ἡ Γαβριέλλα καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ρώτησε τὸν ἄντρα της δείχνοντας τὴν Εὐφημία:

— Εἶναι ἡ μητέρα μου;

Οἱ δυὸ γυναῖκες κύτταξαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ εἶδαν πὼς ἔμοιαζαν καταπληκτικά.

— Μάνα μου! φώναξε ἡ Γαβριέλλα.

— Κόρη μου! τραύλισε συγκινημένη ἡ Εὐφημία.

Καὶ ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης.

Ὁ Δέσπος Μαΐνότης βγῆκε σιγὰ-σιγὰ ἔξω κι' ἔγινε ἄφαντος.

Σὲ λίγες μέρες βρῆκαν τὸ πτῶμα του στὸ γιαλό, ὅπου τὸ εἶχαν ρίξει ἔξω τὰ κύματα.

⁂

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα οἱ κάτοικοι τῆς Λαγκόστας εἶχαν κατεβῆ ὅλοι στὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τους ἀποχαιρετοῦσαν τὴν κυρὰ Εὐφημία καὶ τὴ Γαβριέλλα, ποὺ μὲ τὸ καΐκι τους — τὸ καΐκι τοῦ Δέσπου Μαΐνότη ποὺ εἶχε ἐπισκευασθῆ κι' ἦταν δικό τους πιὰ — ἔφευγαν γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Α. ΡΟΣΣΗΣ

ΡΟΥΣΦΕΤΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΚΟΥΡΑ

«Φίλε καὶ ἀδελφὲ
στρατηγὲ Γκούρα!

Ὁ Κωνσταντῖνος εἶνε νέος καλὸς καὶ προκομμένος, διὰ τοῦτο θέλει σὲ ὠφελήση πολὺ ὡς γραμματικός σου. Βάσταξε τον λοιπὸν ὡς τοιοῦτον' αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τῶν φίλων σου. Ἀδελφέ, ἄκουσε σὺ μὲ μεγαλυτέραν προσοχὴν ὅσα σὲ εἰπῆ ὁ Κωνσταντῖνος καὶ κάμε καὶ τοὺς λοιποὺς καπεταναίους νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἴδιον πατριωτικὸν δρόμον καὶ ὑγίαινε,

Τῇ 17 Ἰουλίου 1825

Ὁ σὸς

Ἰω. Κωλέττης»

Τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Κωλέττη στάλθηκε ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ὅταν ἦταν παντοδύναμος ὑπουργὸς ὁ ἴδιος. Ὁ Ι. Γκούρας ἦταν τότε στὴν Ἀθήνα, φρούραρχος στὸ Κάστρο τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ ρουσφετατζῆς Κωλέττης ζητάει ἀπὸ τὸν Γκούρα νὰ πάρη γραμματικό του τὸν Κωνσταντῖνο Ἀθανασίου ἢ Παπαθανασόπουλο, ἀπὸ τὴ Γορτυνία. Αὐτὸς τὸν πῆρε πραγματικά. Κι' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δίνη τὴ γνώμη του σὲ ὅλα, ὁ Καραϊσκάκης τοῦ εἶχε κολλήσει τὸ παρατσοῦκλι «Μετερνῖχος». Κι' ὁ Γκούρας πάλι ἐπειδὴ ὑπόγραφε δύσκολα καὶ δὲν ἤθελε νὰ χάνη καιρὸ κάθε φορὰ νὰ ὑπογράφη διαταγὲς καὶ γράμματα, εἶχε δώσει στὸν ἔμπιστο Κωνσταντῖνο νὰ μεταχειρίζεται τὴ σφραγίδα του «Γιάννης Γκούρας».

Σκοτώθηκε ὅμως ὁ Γκούρας (30 Σεπτεμβρίου 1826) μέσα στὴν πολιορκημένη Ἀκρόπολι ἀπὸ ἐχθρικὸ βόλι.

Ὁ «Μετερνῖχος» ἔγραψε τοῦ Καραϊσκάκη, στὸ στρατόπεδό του στὸν Πειραιᾶ, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλη αὐτὸν τὸν θάνατο, κι' ἀπὸ τὴν ταραχὴ πάτησε ἀπὸ κάτω τὴ σφραγίδα «Γιάννης Γκούρας»! Παίρνει ὁ Καραϊσκάκης τὸ γράμμα, τὸ διαβάζει καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἀστεῖα του, οὔτε κατὰ τὴν πένθιμη ἐκείνη ὥρα, γυρίζει καὶ λέει τοῦ Ἀδὰμ Δούκα, ποὺ στεκόταν δίπλα του:

— Σκοτώθηκε ὡρὲ Δούκα ὁ Γκούρας καὶ πῆρα γράμμα του! Ποῦ νάξερα ἐγὼ ὁ ἔρμος πὼς ὁ Μετερνῖχος ἔμαθε τοῦ Γκούρα τόσα γράμματα, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ γράφη καὶ πεθαμένος!...

Ὁ περίφημος αὐτὸς γραμματικὸς τοῦ Γκούρα πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1869. Ἡ ἐφημερίδα «Ἀλήθεια» ἀνάγγειλε τὸ θάνατό του ἔτσι: «Ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ γνωστὸς εἰς πάντας ταγματάρχης τῆς φάλαγγος Κωνστ. Ἀθανασίου, ὁ καὶ Μετερνῖχος ἐπιλεγόμενος».

Τὸ παρατσοῦκλι, ποὺ τοῦ ἔβγαλε ὁ Καραϊσκάκης εἶχε περάσει στὴν ἱστορία.

ΣΕΛΙΣ
ΤΟΥ
ΠΑΙΔΙΟΥ
Α
Β
Γ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οἱ δέκα Νεράϊδες

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ζοῦσε σὲ μιὰ μακρυνὴ πολιτεία ἕνας μεγάλος ἄρχοντας.

Ὁ ἄρχοντας αὐτὸς ἦταν πολὺ πλούσιος, τόσο ποὺ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ βάλη τὰ λεφτὰ ποὺ μάζευε ἀπὸ τὰ χτήματά του. Ἦταν παντρεμένος κι' εἶχε μάλιστα μιὰ πολὺ ὄμορφη κόρη, τὴ Χρυσαυγή. Τὴ λάτρευε τόσο πολύ, ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ πιάση τίποτα στὰ χέρια της, γιατὶ φοβόταν μὴν τοῦ ἀρρωστήση.

Τῆς εἶχε λοιπὸν ἰδιαίτερη ὑπηρέτρια γιὰ νὰ τὴ ντύνη, ἄλλη γιὰ νὰ τὴν πλένη, ἄλλη γιὰ νὰ τὴ χτενίζη. Τῆς εἶχε κι' ἄλλη — καὶ αὐτὸ δὲ θὰ τὸ πιστέψετε! — γιὰ νὰ τὴν ταΐζη!

Ἔτσι, ἡ κοπέλλα αὐτή, ὅσο μεγάλωνε, συνήθιζε στὴν τεμπελιά.

★

Ἡ Χρυσαυγὴ ἔτσι ἔγινε μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρόνων. Τότε ὁ πατέρας της σκέφτηκε νὰ τὴν παντρέψη. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τῆς βρῆ ἄντρα, ἀφοῦ ἦταν τόσο πλούσιος, ἤθελε ὅμως νὰ τῆς δώση βασιλόπουλο.

Τὸ πέτυχε κι' αὐτό. Ἀλλὰ πῶς;

Εἶχαν ἔρθει ἐκδρομὴ μερικὰ βασιλόπουλα ἀπὸ διάφορες χῶρες, γιὰ νὰ κυνηγήσουν ζαρκάδια στὴ χώρα του καὶ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς φιλοξενήση σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πύργους του.

Ἔτσι, τοὺς γνώρισε ἀπὸ κοντά, βρῆκε τὸ βασιλόπουλο, ποὺ τοῦ ἄρεσε καί, μιὰ μέρα, τοῦ παρουσίασε τὴν κόρη του.

Τὸ βασιλόπουλο, μόλις τὴν εἶδε, ἔμεινε κατάπληκτο ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της γιὰ γυναῖκα του.

Ὁ πατέρας δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ τὴν προίκισε, μάλιστα, σὰ βασιλιᾶς.

Ἔγινε ὁ γάμος, μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἡ Χρυσαυγὴ εὐχαριστήθηκε κι' αὐτή, ποὺ παντρεύτηκε βασιλόπουλο, καὶ ποὺ μιὰ μέρα θὰ γινόταν βασίλισσα. Ἦρθε ὅμως ἡ στιγμὴ νὰ φύγη τὸ βασιλόπουλο μαζὶ μὲ τὴ Χρυσαυγὴ καὶ ὁ ἄρχοντας, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, φίλησε τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε:

— Παιδί μου, πήγαινε στὸ καλὸ καὶ φύλαγε πάντα στὴν καρδιά σου τὴν ἀγάπη, ποὺ εἶχες γιὰ τὸν πατέρα σου.

Φίλησε κατόπιν τὸ γαμπρό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ προσέχης πολὺ τὴ Χρυσαυγή. Σκέψου πὼς κι' ἕνα λουλοῦδι ἂν κόψη, ἀκόμη, θὰ ματώση τὰ χέρια της.

Ἔτσι οἱ νεόνυμφοι ἔφυγαν.

★

Ὅταν ἔφτασαν στὴ νέα χώρα, ἡ Χρυσαυγὴ ἐγκαταστάθηκε στὸ παλάτι τοῦ ἄντρα της.

Ἑκατὸ ὑπηρέτριες τὴν ὑπηρετοῦσαν κι' ὁ ἄντρας της τὴ λάτρευε.

Μὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ πεντάμορφη Χρυσαυγὴ ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Μαύρη μελαγχολία τὴ βασάνιζε!

Τὴν πῆγαν, λοιπόν, στοὺς καλύτερους γιατροὺς τῆς χώρας καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἔφτασε κι' ὁ πατέρας της κοντά της. Μὰ οὔτε ἡ λαχτάρα τοῦ πατέρα της, οὔτε οἱ θυσίες τοῦ ἄντρα της μπόρεσαν νὰ γιατρέψουν τὸν καϋμό της.

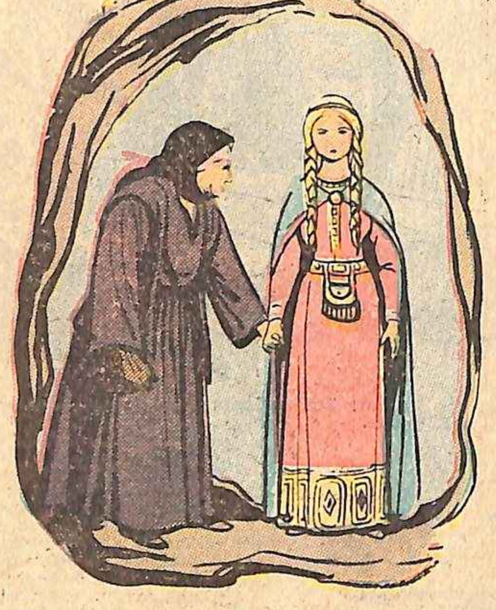

Παίρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ βασιλοπούλα τὴν ὡδήγησε στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς...

Τέλος, ἕνας γέρος τσοπάνος, ποὺ ἔμαθε τὴν παράξενη ἀρρώστεια τῆς Χρυσαυγῆς, ἔτρεξε καὶ εἶπε στὸ βασιλόπουλο, ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντά, ποὺ βόσκει τὰ πρόβατά του, βρίσκεται μιὰ βαθειὰ σπηλιὰ κι' ὅτι ἐκεῖ στὴ σπηλιὰ μένει μιὰ γριὰ μάγισσα, ποὺ γιατρεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες.

Τὸ βασιλόπουλο τότε καβάλλησε τ' ἄλογό του, πῆρε μαζί του καὶ τὸ βοσκό, γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὸ δρόμο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ σπηλιά.

Πραγματικά, βρῆκαν μέσα ἐκεῖ τὴ γριὰ μάγισσα καθισμένη μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά.

— Καλῶς τὸ βασιλόπουλο, τοῦ εἶπε αὐτή. Ποιὰ ὥρα καλὴ σὲ φέρνει στὸ φτωχικό μου;

— Καλή μου μάγισσα, τῆς φώναξε τὸ βασιλόπουλο, γιάτρεψε τὴ γυναῖκα μου καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴ μισή μου περιουσία.

Ἡ μάγισσα χαμογέλασε καὶ σηκώθηκε:

— Ἄντε, πᾶμε νὰ τὴ δῶ, τοὺς εἶπε.

Ἔφεραν τότε τὴ μάγισσα στὸ παλάτι καὶ τὴν ἔμπασαν στὸ δωμάτιο τῆς Χρυσαυγῆς.

Ἡ γριὰ τὴν κύτταξε στὰ χέρια, προσεχτικά, τὴ ρώτησε κάτι κρυφὰ καί, γυρίζοντας στὸ βασιλόπουλο, τοῦ εἶπε:

— Θὰ τὴ γιατρέψω. Μὰ δὲ μπορῶ σήμερα. Δὲ μοῦ ἦρθαν οἱ δέκα Νεράϊδες, ποὺ μὲ βοηθοῦν κάθε μέρα καὶ θ' ἀναλάβουν τὴ θεραπεία της. Ἐλάτε πάλι αὔριο στὴ σπηλιά μου. Πιστεύω πὼς θὰ εἶναι ἐκεῖ κι' οἱ δέκα Νεράϊδες. Νὰ φέρετε ὅμως μαζί σας τὴν ἄρρωστη.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πῆγαν ὅλοι μαζὶ στὴ σπηλιά, ἡ μάγισσα τοὺς εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Οἱ δέκα Νεράϊδες εἶναι μέσα!

Καί, γυρίζοντας στὴ Χρυσαυγή, πρόσθεσε:

— Τώρα, πριγκηποπούλα μου, πρέπει νἄρθῃς μαζί μου μέσα...

Καί, παίρνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ὡδήγησε στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς.

Σταμάτησαν κάπου κι' ἡ μάγισσα πῆρε τὸ δεξὶ χέρι τῆς Χρυσαυγῆς, ἄνοιξε τὴν παλάμη, χώρισε τὰ δάχτυλά της κι' ἄρχισε νὰ βάζη, ὅπως ἔλεγε, σὲ κάθε δάχτυλό της κι' ἀπὸ μιὰ Νεράϊδα, μουρμουρίζοντας λόγια μαγικά.

Ὅταν ἡ γριὰ μάγισσα τέλειωσε τὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ μὲ τὰ δέκα δάχτυλα, γύρισε καὶ εἶπε στὴ Χρυσαυγή:

— Τώρα, πριγκήπισσά μου, πήγαινε, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴν ἀφίσης ἀκίνητα τὰ δάχτυλά σου, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σοῦ φύγουν οἱ Νεράϊδες, καὶ τότε ἀλλοίμονό σου! Νὰ βρίσκεσαι διαρκῶς σὲ δουλειά, γιὰ νὰ κουνιοῦνται τὰ δάχτυλα.

Ὅταν ἡ βασιλοπούλα γύρισε στὸ παλάτι της, ἀπὸ φόβο μὴν τῆς φύγουν οἱ Νεράϊδες, ὅλο καὶ κάτι ἔκανε, γιὰ νὰ κουνᾷ τὰ δάχτυλά της. Πότε ἔκοβε λουλούδια, ἀπὸ τὸν κῆπο, πότε ἔπαιζε ἅρπα, πότε χτενιζόταν, πότε ἔρραβε.

Ἄρχισε νὰ συγυρίζη τὰ δωμάτια, μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν κουζίνα ἀνακατεύθηκε...

Οἱ διάφορες δουλειὲς καὶ ἀπασχολήσεις τῆς ἄνοιξαν τὴν ὄρεξι, ἔτρωγε καλὰ καὶ ροδοκοκκίνισε πάλι τὸ μάγουλό της.

Ἔτσι, ὅσο δούλευε, τόσο περισσότερο τὰ δάχτυλά της ἤθελαν νὰ κινηθοῦν.

Ἔπειτα, στὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε δουλειὰ στὸ παλάτι, σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὰ νοσοκομεῖα νὰ δῆ τοὺς ἀρρώστους καὶ στὰ χαμόσπιτα νὰ βοηθήση τοὺς φτωχούς.

Τώρα τὰ δάχτυλά της ὅλο καὶ κουνιόνταν καὶ μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ δάχτυλα ἔτρεχε διαρκῶς χρυσάφι γιὰ τοὺς φτωχούς.

Ἡ ἀδιάκοπη αὐτὴ κίνησι ἔφερε στὴ Χρυσαυγὴ ὑγεία καὶ εὐτυχία στὴ ζωή.

Κι' οἱ δέκα Νεράϊδες... δούλευαν, δούλευαν ἀκούραστα καὶ στόλιζαν τὸ σπίτι, ἐλεοῦσαν τοὺς ἀπόρους καὶ πλήθαιναν τῆς Χρυσαυγῆς τὴν ὀμορφιὰ καὶ τοῦ πρίγκηπα τὴν εὐτυχία.

Αὐτὲς οἱ δέκα Νεράϊδες εἶναι οἱ Νεράϊδες ποὺ ἔχει κάθε γυναῖκα στὰ χέρια της: εἶναι οἱ Νεράϊδες τῆς νοικοκυρωσύνης.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Χρυσαυγή, ἀπὸ τότε ἔζησε καλὰ μὲ τὸ βασιλόπουλο, κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ «μεσαίου»

Στὸ σπίτι τοῦ Σάκη κάνει ἐπίσκεψι μιὰ θεία του κι' ὡς ὅτου νὰ ἑτοιμάση ἡ μαμᾶ τὸ γλυκό, βρίσκει τὴν εὐκαιρία ἐκείνη νὰ τὸν ρωτήση:

— Πῶς περνᾷς, μικρέ μου ἀνηψιέ; Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Καθόλου!... ἀπαντάει χωρὶς νὰ διστάση ὁ Σάκης.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Μὰ πῶς θέλετε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀφοῦ ἔχω ἕναν ἀδελφὸ μεγαλύτερο κι' ἕναν ἀδελφὸ μικρότερο ἀπὸ μένα; λέει ὁ Σάκης ἀναστενάζοντας.

Κι' ἡ θεία του, γεμάτη ἀπορία, τὸν ξαναρωτάει:

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω διόλου, παιδί μου... Θέλεις νὰ πῆς δηλαδὴ ὅτι στενοχωριέσαι, ἐπειδὴ ἔχεις ἄλλα δυὸ ἀδελφάκια; Αὐτὸ πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω...

— Καὶ βέβαια στενοχωριέμαι, ἐπιμένει ὁ Σάκης. Γιατὶ πάντοτε ὅλα τὰ πληρώνω ἐγώ, ποὺ εἶμαι ὁ... μεσαῖος!

— Ὁ μεσαῖος;... Πάλι δὲν καταλαβαίνω.

— Μάλιστα!... Καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ὁ μπαμπᾶς λέει μιὰ μέρα: «Νἄρθοῦν οἱ δυὸ μεγάλοι νὰ βοηθήσουν νὰ κουβαλήσουμε τὰ κάρβουνα γιὰ τὴ σόμπα». Καὶ πάω ἐγὼ μὲ τὸ μεγάλο μου ἀδελφό. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως ἡ μαμᾶ λέει: «Οἱ δυὸ μικροὶ θὰ μείνουν σήμερα στὸ σπίτι. Θὰ πάρουμε μαζί μας μόνο τὸν μεγάλο». Καὶ ἔτσι ἐγὼ μένω στὸ σπίτι μὲ τὸ μικρό!... Ζωὴ εἶν' αὐτή;

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

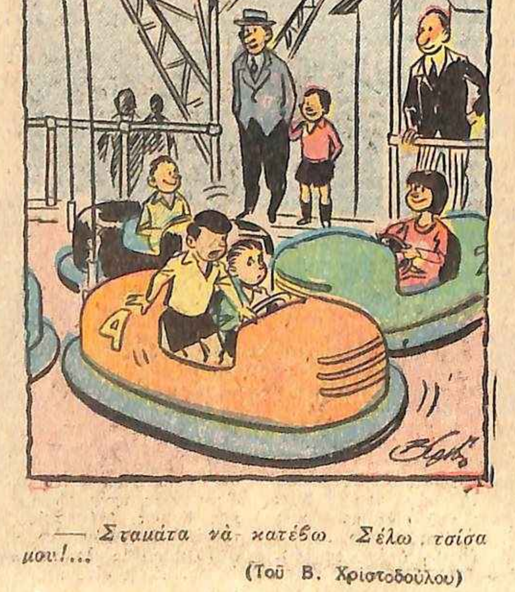

— Σταμάτα νὰ κατέβω. Σέλω τσίσα μου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χιοῦμορ

— Πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουμε σήμερα, Τοτό;

— Γιατί δὲν κυττᾶς τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἔχεις μπροστά σου;

— Μὰ αὐτὴ εἶναι χτεσινή!...

★

Στὸ μάθημα:

— Γιαννάκη, πές μου ποιό εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ 8, λέει ὁ δάσκαλος.

— Ἐξαρτᾶται, ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς μαθητὴς μὲ αὐτοπεποίθησι.

— Τί ἐννοεῖς;... Δὲ σὲ καταλαβαίνω!

— Ἁπλούστατα, κύριε. Ἂν τὸ κόψουμε καθέτως, εἶναι τὸ 3 κι' ἂν τὸ κόψουμε ὁριζοντίως εἶναι τὸ 0!

★

— Τί κάνει, Γιωργάκη, ὁ παπποῦς σου;

— Λέει παραμύθια.

★

Στὸ σχολεῖο:

— Τί συμπέρασμα βγάζουμε ἀπ' τὴν παροιμία: «Τὄνα χέρι νίβει τ' ἄλλο»;

— Ὅτι καὶ τὰ δυὸ εἶναι βρώμικα!

★

Ὁ καλεσμένος λέει, στὸ τραπέζι:

— Τί λαμπρὸ τὸ γεῦμα σας! Ποτέ μου δὲν ἔφαγα τόσο καλά!

Κι' ὁ μικρὸς Κωστάκης:

— Μὰ κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο...

Τό ποντικάκι τῆς Σαμάρα

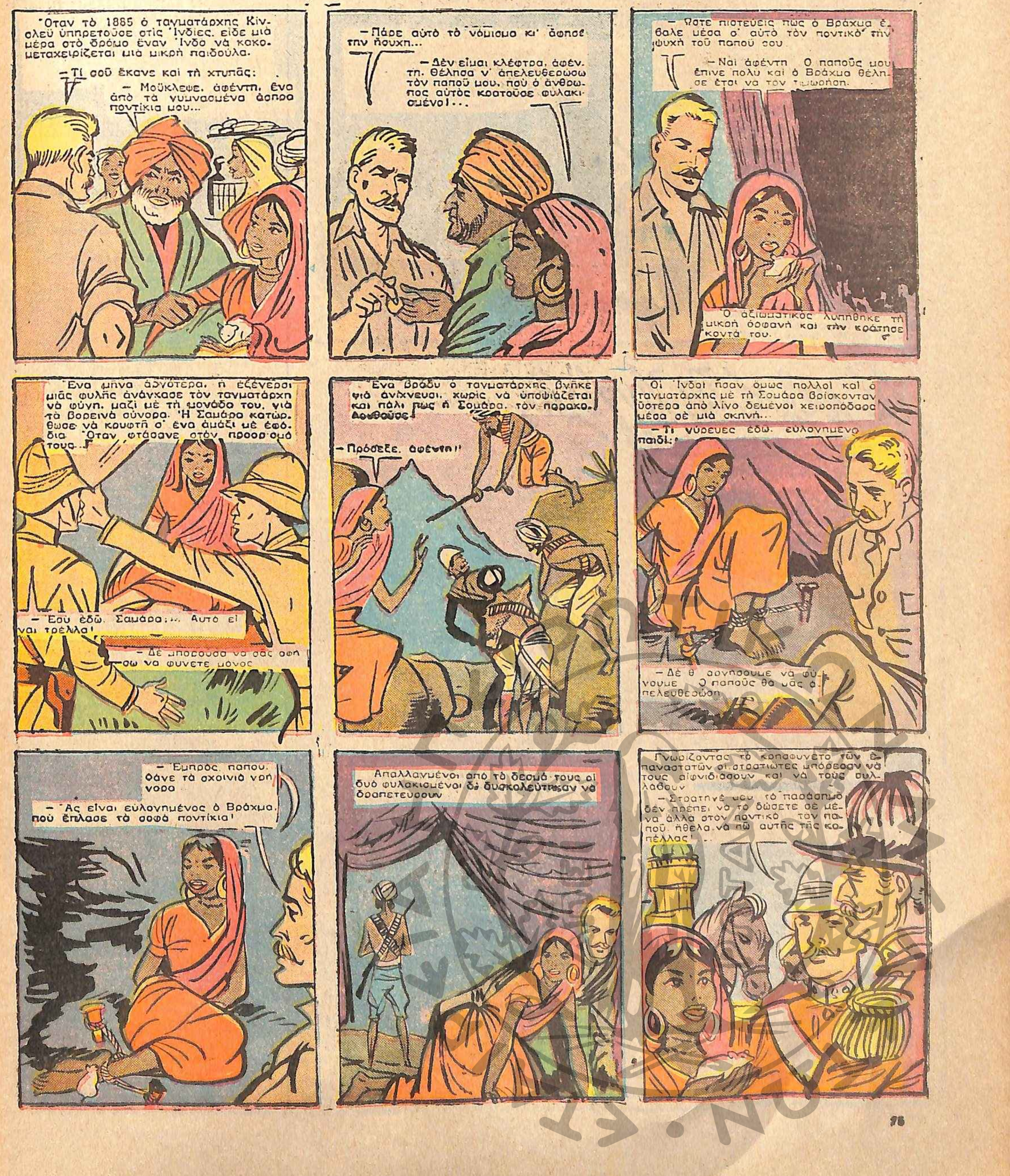
Ὅταν τὸ 1885 ὁ ταγματάρχης Κίνσλεϋ ὑπηρετοῦσε στὶς Ἰνδίες, εἶδε μιὰ μέρα στὸ δρόμο ἕναν Ἰνδὸ νὰ κακομεταχειρίζεται μιὰ μικρὴ παιδούλα.
— Τί σοῦ ἔκανε καὶ τὴ χτυπᾶς;
— Μοὔκλεψε, ἀφέντη, ἕνα ἀπὸ τὰ γυμνασμένα ἄσπρα ποντίκια μου...
— Πάρε αὐτὸ τὸ νόμισμα κι' ἄφησέ την ἥσυχη...
— Δὲν εἶμαι κλέφτρα, ἀφέντη. Θέλησα ν' ἀπελευθερώσω τὸν παποῦ μου, ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε φυλακισμένο!...
— Ὥστε πιστεύεις πὼς ὁ Βράχμα ἔβαλε μέσα σ' αὐτὸ τὸν ποντικὸ τὴν ψυχὴ τοῦ παποῦ σου
— Ναί ἀφέντη. Ὁ παπούς μου ἔπινε πολὺ καὶ ὁ Βράχμα θέλησε ἔτσι νὰ τὸν τιμωρήση.
Ὁ ἀξιωματικὸς λυπήθηκε τὴ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ τὴν κράτησε κοντά του.
Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἡ ἐξέγερσι μιᾶς φυλῆς ἀνάγκασε τὸν ταγματάρχη νὰ φύγη, μαζὶ μὲ τὴ μονάδα του, γιὰ τὰ βορεινὰ σύνορα. Ἡ Σαμάρα κατώρθωσε νὰ κρυφτῆ σ' ἕνα ἁμάξι μὲ ἐφόδια. Ὅταν φτάσανε στὸν προορισμό τους...
— Ἐσὺ ἐδῶ, Σαμάρα;... Αὐτὸ εἶναι τρέλλα!
— Δὲ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε μόνος
Ἕνα βράδυ ὁ ταγματάρχης βγῆκε γιὰ ἀνίχνευσι, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καὶ πάλι πὼς ἡ Σαμάρα τὸν παρακολουθοῦσε.
— Πρόσεξε, ἀφέντη!
Οἱ Ἰνδοὶ ἦσαν ὅμως πολλοὶ καὶ ὁ ταγματάρχης μὲ τὴ Σαμάρα βρίσκονταν ὕστερα ἀπὸ λίγο δεμένοι χειροπόδαρα μέσα σὲ μιὰ σκηνή...
— Τί γύρευες ἐδῶ, εὐλογημένο παιδί;
— Δὲ θ' ἀργήσουμε νὰ φύγουμε. Ὁ παπούς θὰ μᾶς ἀπελευθερώση
— Ἐμπρός, παποῦ. Φάγε τὰ σχοινιὰ γρήγορα
— Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Βράχμα, ποὺ ἔπλασε τὰ σοφὰ ποντίκια!
Ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὰ δεσμά τους οἱ δυὸ φυλακισμένοι δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ δραπετεύσουν
Γνωρίζοντας τὸ κρησφύγετο τῶν ἐπαναστατῶν οἱ στρατιῶτες μπόρεσαν νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουν καὶ νὰ τοὺς συλλάβουν
— Στρατηγέ μου, τὸ παράσημο δὲν πρέπει νὰ τὸ δώσετε σὲ μένα ἀλλὰ στὸν ποντικὸ τὸν παποῦ, ἤθελα νὰ πῶ αὐτῆς τῆς κοπέλλας!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὰ μαλλιά τῆς Ἀγγέλας

—Ἂς περάση ὁ Τὸμ Λέϊγκ, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Κίλλιαν.

Ὁ Τὸμ Λέϊγκ ἦταν ἕνας νέος ὡς εἴκοσι πέντε χρόνων, μὲ ροδαλὸ πρόσωπο κι' ἔξυπνα μάτια.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς γιὰ τὸ πτῶμα τῆς νέας ποὺ βγάλαμε ἀπὸ τὴ λίμνη; τὸν ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Δὲν ἔχω ἰδέα, ἀπάντησε ὁ Λέϊγκ. Τὴν ἤξερα, βέβαια, τὴν Ἀγγέλα Στέντον, ἀλλὰ δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ.

— Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ σύντροφός σου, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Κι' οἱ δυὸ ὑποστηρίζετε πὼς εἴσαστε ἀθῶοι. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὡστόσο, ὅτι ἡ Ἀγγέλα Στέντον πέθανε μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιὰ καὶ ξέρουμε ἀκόμη ὅτι σὺ κι' ὁ Βίλλυ Μπράντον πετάξατε τὸ πτῶμα της στὴ λίμνη.

— Τὸ τελευταῖο δὲν τὸ ἀρνιέμαι, ἀπάντησε ὁ Λέϊγκ.

— Θέλω, λοιπόν, νὰ μάθω ποιός σκότωσε τὴ νέα, ἐσὺ ἢ ὁ Βίλλυ Μπράντον;

Ὁ Τὸμ Λέϊγκ χλώμιασε.

— Γιατί δὲ θέλετε νὰ μὲ πιστέψετε, κύριε ἐπιθεωρητά; εἶπε. Ὁ Βίλλυ Μπράντον κι' ἐγὼ περάσαμε μὲ τὸ καμιόνι κατὰ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ Στήλ, πηγαίνοντας ἕνα φορτίο ἀπὸ πυρηνέλαιο στὸ Μπάθ. Σταματήσαμε, λοιπόν, στὴ «Φωληὰ τῶν Κορμοράνων», τὴν ταβέρνα ποὺ ἡ Ἀγγέλα Στέντον κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ φάγαμε...

— Τὸ καμιόνι εἶναι τοῦ Μπράντον;

— Ναί. Ἐγὼ εἶμαι βοηθός του.

— Συνέχισε.

— Ἔπειτα ξαναφύγαμε. Φτάσαμε κατὰ τὶς τρισήμισι στὸ Μπάθ, ὅπου ξεφορτώσαμε... Ὅταν ξεκινήσαμε ἀπὸ κεῖ, εἶχε νυχτώσει.

— Τί ἔγινε ἔπειτα;

— Καθὼς πλησιάζαμε στὸ Στήλ, εἴδαμε στὴ μέση τοῦ δρόμου ἕνα σκοῦρο ὄγκο. «Ἕνα πτῶμα!» εἶπε ὁ Μπράντον, καὶ σταμάτησε ἀμέσως. Κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ καμιόνι καί, στὸ φῶς τῶν φαναριῶν, ἀναγνωρίσαμε τὴν Ἀγγέλα Στέντον...

— Δὲν ἀναρωτηθήκατε ποιός τὴ σκότωσε;

— Ὄχι. Ὁ Μπράντον εἶπε: «Ἂν πᾶμε στὴν ἀστυνομία, μπορεῖ νὰ μπλέξωμε ἄσχημα. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πετάξωμε τὸ πτῶμα στὴ λίμνη».

— Γιατί ὁ Μπράντον φοβήθηκε πὼς θὰ μπλέκατε ἂν πηγαίνατε στὴν ἀστυνομία;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, κύριε ἐπιθεωρητά. Ὁ Μπράντον εἶχε δανειστῆ πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες χρήματα ἀπὸ τὴν Ἀγγέλα, γιὰ ν' ἀγοράση λάστιχα γιὰ τὸ αὐτοκίνητο. Αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν κατάφερε νὰ τῆς τὰ γυρίση πίσω. Φοβήθηκε, λοιπόν, μήπως ἡ ἀστυνομία, βρίσκοντας τὸ γραμμάτιο ποὺ τῆς εἶχε ὑπογράψει, ὑποθέση πὼς αὐτὸς τὴ σκότωσε.

— Καὶ σὺ δὲν εἶχες τίποτα νὰ φοβηθῆς;

— Ἐγώ;... Ὄχι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ὑπάρχουν μάρτυρες, ὡστόσο, ποὺ βεβαιώνουν πὼς τὸ μεσημέρι, ὅταν καθίσατε μαζὶ μὲ τὸν Μπράντον στὴ «Φωληὰ τῶν Κορμοράνων» γιὰ νὰ φᾶτε, ἀντάλλαξες σκληρὰ λόγια μὲ τὴν Ἀγγέλα. Ἀρνιέσαι ὅτι εἶχες σχέσεις μαζί της;

— Εἶχα σχέσεις πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.

— Καὶ τῆς εἶχες ὑποσχεθῆ γάμο;

— Δὲ θυμᾶμαι... Μπορεῖ...

— Ἡ Ἀγγέλα σ' ἀγαποῦσε καὶ σοῦ φώναξε τὸ μεσημέρι ὅτι δὲ θὰ σ' ἄφηνε νὰ πάρης αὐτὴ τὴ νέα ἀπὸ τὸ Λεῖδ... Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Ἀγγέλα σὲ ἀπείλησε πώς, ἂν παντρευόσουν αὐτὴ τὴ νέα, θὰ σκότωνε καὶ σένα κι' αὐτήν.

Ὁ Τὸμ Λέϊγκ κατάπιε μὲ δυσκολία τὸ σάλιο του.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε.

— Ὅτι εἶχες ἕνα σοβαρὸ λόγο, γιὰ νὰ βγάλης ἀπὸ τὴ μέση τὴν Ἀγγέλα Στέντον. Ἄλλον ἕνα σοβαρὸ λόγο εἶχε κι' ὁ Βίλλυ Μπράντον... Ἀναρωτιέμαι ποιός ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λόγους ἦταν ὁ ἰσχυρότερος...

Ὁ Κίλλιαν πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸν Βίλλυ Μπράντον κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξετάζη καὶ τοὺς δύο κατ' ἀντιπαράστασι, προσπαθῶντας νὰ τοὺς μπερδέψη, γιὰ νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια. Ὁ Λέϊγκ κι' ὁ Μπράντον ἔπεσαν σὲ πολλὲς ἀντιφάσεις, ἀλλ' ἐξακολούθησαν ν' ἀρνιοῦνται κι' οἱ δυὸ μὲ πεῖσμα ὅτι εἶχαν σκοτώσει τὴν Ἀγγέλα Στέντον.

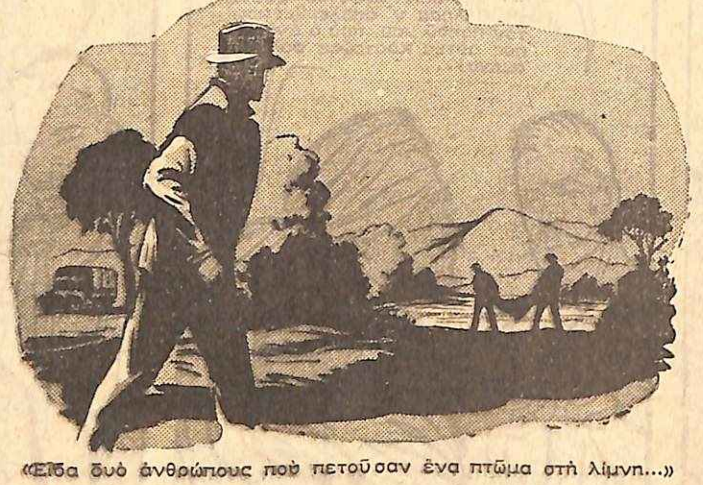

«Εἶδα δυὸ ἀνθρώπους ποὺ πετοῦσαν ἕνα πτῶμα στὴ λίμνη...»

— Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, εἶπε ὁ Κίλλιαν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας σκότωσε τὴν Ἀγγέλα Στέντον κι' ὁ ἄλλος τὸν βοήθησε, γιὰ νὰ κρύψη τὸ ἔγκλημά του. Θὰ μάθωμε σὲ λίγο ποιός εἶναι ὁ δολοφόνος καὶ ποιός ὁ συνεργός του.

Καί, σκύβοντας, εἶπε μερικὲς λέξεις σ' ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ στεκόταν πλάϊ του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἕνα καινούργιο πρόσωπο μπῆκε στὸ γραφεῖο. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὡς τριάντα χρόνων, μὲ μικρὸ μουστάκι καὶ σγουρὰ μαῦρα μαλλιά. Τὰ μάτια του, ποὺ χώνονταν βαθειὰ μέσα στὶς κόγχες τους, κύτταζαν λοξά. Ἔπαιζε στὸ χέρι τὸ καπέλλο του.

— Χάρρυ Πῆρσον, ἀναγνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους; τὸν ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Τοὺς ἀναγνωρίζω, ἀπάντησε ὁ Πῆρσον. Περνᾶνε συχνὰ μὲ τὸ καμιόνι ἀπὸ τὸ Στήλ.

— Πότε τοὺς εἶδες γιὰ τελευταία φορά;

— Χτές.

— Τὸ μεσημέρι ἢ τὸ βράδυ;

— Πρῶτα τὸ μεσημέρι κι' ὕστερα τ' βράδυ. Φάγανε στὴ «Φωληὰ τῶν Κορμοράνων». Καθόμουνα σ' ἕνα διπλανὸ τραπέζι κι' ἄκουσα τὴν Ἀγγέλα νὰ λέη στὸ Λέϊγκ: «Ἂν πάρης αὐτὴ τὴ νέα, δὲ θὰ ζήσης οὔτε σὺ οὔτε κείνη».

— Ὁ Λέϊγκ ἀπάντησε;

— Ναί. Τῆς εἶπε: «Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε».

— Πότε τοὺς ξαναεῖδες;

— Τὸ βράδυ... Εἶχα πάει στὸν «Κόκκινο βράχο» κι' ἀπὸ κεῖ εἶδα δυὸ ἀνθρώπους ποὺ πετοῦσαν ἕνα πτῶμα στὴ λίμνη... Ἔτρεξα ἀμέσως, ἀλλ' ὅταν πλησίαζα, τὸ καμιόνι ξεκίνησε... Ἦταν τὸ καμιόνι τοῦ Μπράντον... Δὲν εἶχα τίποτα ἄλλο νὰ κάμω κι' ἔτρεξα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν σκοτώσει τὴν Ἀγγέλα.

— Πιστεύεις, λοιπόν, πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ὁ δολοφόνος;

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

— Ποιός ἀπὸ τοὺς δύο;

— Ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὴ δυστυχισμένη Ἀγγέλα πρέπει νὰ εἶναι ὁ Τὸμ Λέϊγκ. Τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ἡ Ἀγγέλα τὸ μεσημέρι κι' ἀπὸ τὴν ἀπάντησι ποὺ τῆς ἔδωκε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς γύρισε στὸ Λέϊγκ.

— Ὁμολογεῖς τὸ ἔγκλημά σου; τὸν ρώτησε.

Ὁ Τὸμ Λέϊγκ τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Ρωτῆστε τὸν Πῆρσον, κύριε ἐπιθεωρητά, πόσα μέτρα εἶναι ἀπὸ τὸν «Κόκκινο βράχο» ὡς τὸ μέρος ὅπου μᾶς εἶδε νὰ πετᾶμε τὸ πτῶμα.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὡς τρακόσια μέτρα.

— Κι' ἦταν σκοτάδι ὅταν μᾶς εἶδε;

— Καὶ βέβαια ἦταν σκοτάδι.

— Πῶς κατάλαβε τότε ὅτι τὸ πτῶμα ἦταν γυναίκας κι' ὄχι ἄντρα;

— Τί ἐρώτησι! κάγχασε ὁ Χάρρυ Πῆρσον. Μήπως δὲ βρέθηκε στὸ μέρος αὐτὸ τὸ πτῶμα τῆς Ἀγγέλας Στέντον; Οἱ βουτηχτὲς τὄβγαλαν ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ὑπόδειξα. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλο πτῶμα.

— Μιὰ στιγμή, Πῆρσον, εἶπε ὁ Κίλλιαν. Ὅταν ἦρθες στὴν ἀστυνομία, μᾶς εἶπες ὅτι εἶδες τὸν Τὸμ Λέϊγκ καὶ τὸ Βίλλυ Μπράντον νὰ πετᾶνε τὸ πτῶμα τῆς Ἀγγέλας Στέντον στὴ λίμνη. Πῶς ἤξερες ὅτι αὐτὸ τὸ πτῶμα ἦταν γυναίκας;

— Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὰ μακρυά της μαλλιά, ποὺ ὁ ἀέρας τὰ πήγαινε πέρα-δώθε.

— Φαίνεται πὼς ἔχεις πολὺ διαπεραστικὴ ὅρασι γιὰ νὰ διακρίνης ἀπὸ τριακόσια μέτρα τὰ μαλλιὰ μιᾶς γυναίκας, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ συλλογισμένο ὕφος. Καὶ πῶς κατάλαβες ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἀγγέλα Στέντον;

— Εἶδα τὴν κόκκινη φοῦστα της..

— Μέσα στὸ σκοτάδι;

Ὁ Πῆρσον δὲ μπόρεσε ν' ἀπαντήση.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Κίλλιαν σηκώθηκε:

— Δὲν εἶδες οὔτε τὰ μαλλιά, οὔτε τὴν κόκκινη φοῦστα τῆς Ἀγγέλας Στέντον, γιατὶ αὐτοὶ οἱ δύο, προτοῦ τὴν πετάξουν στὴ λίμνη, τὴν τύλιξαν μ' ἕνα χοντρὸ μουσαμᾶ ποὺ εἶναι στὸ καμιόνι, εἶπε. Χάρρυ Πῆρσον, σὲ συλλαμβάνω ὡς δολοφόνο τῆς Ἀγγέλας Στέντον. Θέλεις νὰ ὁμολογήσης τὸ ἔγκλημά σου;

Ὁ Χάρρυ Πῆρσον, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, τὸ ὁμολόγησε. Ἀγαποῦσε τὴν Ἀγγέλα, ἀλλ' ἡ νέα τὸν ἀπόδιωχνε πάντα. Ἔτσι, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῆ κι' ὅταν ἄκουσε τὸ μεσημέρι τὴ φιλονεικία της μὲ τὸν Τὸμ Λέϊγκ, σκέφτηκε νὰ ρίξη σ' αὐτὸν τὸ ἔγκλημά του. Ἡ νέα κατέβηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὡς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης γιὰ νὰ περιμένη προφανῶς τὸ Λέϊγκ, ποὺ ἤξερε πὼς θὰ γύριζε μὲ τὸ καμιόνι ἀπὸ τὸ Μπάθ. Ὁ Πῆρσον τὴν παρακολούθησε, λοιπόν, ὡς ἐκεῖ καὶ τὴ σκότωσε. Τράβηξε ἔπειτα τὸ πτῶμα ὡς τὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Ἤξερα, εἶπε, ὅτι τὸ καμιόνι δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ φανῆ, ὅπως κι' ἔγινε. Νόμιζα πὼς ὁ Λέϊγκ κι' ὁ Μπράντον θὰ πήγαιναν στὴν ἀστυνομία κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ τρέξω κι' ἐγὼ ἐκεῖ, γιὰ νὰ καταθέσω ὅτι εἶχα ἀκούσει τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ τοὺς εἶδα νὰ πετᾶνε τὸ πτῶμα στὴ λίμνη... Αὐτό, βέβαια, διευκόλυνε τὰ σχέδιά μου...

— Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἦταν ποὺ σὲ κατάστρεψε! εἶπε ὁ Κίλλιαν.

Καὶ διέταξε νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες.

ΧΕΝΡΥ ΧΟΛΤ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Στήλη «Α»

1) ΟΠΑΔΟΣ. 2) ΟΙΝΟΥΣ. 3) ΟΣΙΡΙΣ. 4) ΑΓΓΛΙΑ. 5) ΑΛΛΑΓΗ. 6) ΙΑΣΙΟΝ. 7) ΠΕΙΣΜΑ. 8) ΤΕΡΠΝΑ. 9) ΑΤΟΝΟΣ. 10) ΕΙΛΕΟΣ. 11) ΠΟΔΕΙΑ. 12) ΛΥΧΝΙΑ. 13) ΜΑΚΑΡΙ. 14) ΚΡΙΣΙΣ. 15) ΙΑΤΡΟΣ. 16) ΠΗΓΑΔΙ. 17) ΓΑΥΡΟΣ. 18) ΙΝΔΙΑΙ. 19) ΕΙΣΟΧΗ.

Στήλη «Γ»

1) ΣΟΔΑ. 2) ΝΟΥΣ. 3) ΙΡΙΣ. 4) ΛΙΓΑ. 5) ΓΑΛΗ. 6) ΙΣΟΝ. 7) ΣΙΑΜ. 8) ΝΕΤΑ. 9) ΟΝΟΣ. 10) ΕΛΟΣ. 11) ΙΔΕΑ. 12) ΧΑΝΙ. 13) ΡΑΚΙ. 14) ΙΣΙΣ. 15) ΣΤΟΡ. 16) ΓΙΔΑ. 17) ΡΟΥΣ. 18) ΙΔΙΑ. 19) ΗΧΟΣ.

Ἡ παροιμία, ποὺ σχηματίζεται στὴ στήλη «Β» εἶναι: «Ὅποιος ἀγάλια περπατεῖ, πολὺ μακρυὰ πηγαίνει».

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

1) Νάταλι Γούντ. 2) Πήτερ Λώφορντ. 3) Ζυλιὲτ Γκρεκό. 4) Νταγιὲλ Ζελέν. 5) Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ. 6) Ἄντονυ Κουήν. 7) Κάρολ Μπαῖκερ.

Ἀριθμητικὰ παράδοξα

Πρέπει νὰ πολλαπλασιάσετε τὸ 12.345.679 μὲ ὅλα τὰ πολλαπλάσια τοῦ 9: 18, 27, 36 κ.ο.κ.:

12.345.679 X 9 = 111.111.111
— X 18 = 222.222.222
— X 27 = 333.333.333
— X 36 = 444.444.444
— X 45 = 555.555.555
— X 54 = 666.666.666
— X 63 = 777.777.777
— X 72 = 888.888.888
— X 81 = 999.999.999

Ζευγάρια εἰκόνων

α) Δυὸ εἰκόνες καθ' ὅλα ὅμοιες	: 2 καὶ 5
β) Δυὸ ὅμοια πλοιάρια	: 3 καὶ 7
γ) Δυὸ ὅμοιοι φάροι	: 4 καὶ 8
δ) Δυὸ καθ' ὅλα ἀνόμοιες εἰκόνες	: 1 καὶ 6

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 841 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΣΤΑΣΙΣ — ΛΕΡΟΣ. 2) ΑΚΥΡΩΣΙΣ — ΑΠΑΣ. 3) ΑΑ — ΑΡΙΑ — ΟΑΣΙΣ — ΧΑ. 4) ΙΣΑΙΟΣ — ΣΑΝΙΣ — ΑΚΕΝ. 5) ΡΗΤΟΣ — ΑΡΑΤΟΣ — ΡΙΣ. 6) ΩΜΟΣ — ΕΡΑΤΩ — ΑΜΑΡΑ. 7) ΟΝ — ΚΕΡΑΙΑ — ΑΜΑΝΕΣ. 8) ΣΑΤΑΝΙΚΑ — ΚΡΑΤΗΣ. 9) ΑΣΤΟΙ — ΑΡΕΤΗ. 10) ΑΔΥΤΟΝ — ΑΝΙΚΑΝΟΣ. 11) ΑΡΕΤΑΣ — ΠΛΑΝΗΣ — ΡΑ. 12) ΠΕΡΑΝ — ΚΙΣΣΑ — ΚΑΛΙ. 13) ΑΙΑ — ΑΜΕΣΟΣ — ΚΙΜΑΣ. 14) ΤΟΣΑ — ΑΝΙΣΑ — ΚΑΝΑΤΑ. 15) ΑΣ — ΠΑΙΑΝ — ΣΑΛΑ — ΑΛ. 16) ΑΛΛΑ — ΑΝΑΚΤΟΡΑ. 17) ΚΡΑΣΙ — ΕΝΙΑΙΑ.

Καθέτως:

1) ΧΑΙΡΩ — ΑΠΑΤΑΙ. 2) ΑΣΗΜΟΣ — ΑΡΕΙΟΣ. 3) ΑΤΟΝΑ — ΔΕΡΑΣ — ΑΡ. 4) ΣΚΑΙΟΣ — ΤΑΥΤΑ — ΑΠΛΑ. 5) ΤΥΡΟΣ — ΚΑΣΤΑΝΑ — ΑΛΣ. 6) ΑΡΙΣ — ΕΝΤΟΣ — ΜΑΙΑΙ. 7) ΣΩΑ — ΕΡΙΟΝ — ΚΕΝΑ. 8) ΙΣ — ΣΑΡΑΚΙ — ΠΙΣΙΝΑ. 9) ΣΙ — ΑΡΑΙΑ — ΑΛΣΟΣ — ΝΕ. 10) ΣΟΝΑΤΑ — ΑΝΑΣΣΑ — ΑΝ. 11) ΑΙΤΩ — ΚΡΙΝΑ — ΣΚΙ. 12) ΛΑΣΣΟ — ΑΡΕΚΗ — ΚΑΤΑ. 13) ΕΠΙ — ΣΑΜΑΤΑΣ — ΚΑΛΟΙ. 14) ΡΑΣΑ — ΜΑΤΗΝ — ΚΙΝΑΡΑ. 15) ΟΣ — ΚΡΑΝΗ — ΟΡΑΜΑ. 16) ΧΕΙΡΕΣ — ΣΑΛΑΤΑ. 17) ΚΑΝΣΑΣ — ΙΣΑΛΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	240
Ἑξάμηνος	»	120
Τρίμηνος	»	60

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	6
»	Δολλάρια	17
»	Φρ. Βελγ.	840
»	Φρ. Γαλλ.	8 650
»	Φρ. Ἑλβ.	73
»	Μάρκα Γερμ.	72

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος). Ἀθῆναι

«Ἐμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε.Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Διευθυντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24 Παλαιὸν Φάληρον

Ἡ ἀλληλογραφία μας

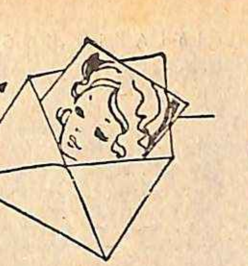

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Ἀρζεντίνα Παπαλουκα, Λαμίαν, Λίτσα Παμπούκη, Καβάλαν καὶ Στέλλα Πλατῆ, Κρήτην «Μιὰ πονεμένη μητέρα» νὰ στείλη τὴ διεύθυνσί της.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Τερζῆν Γεώργιον, Μιχαλόπουλον Παναγιώτην, Μανωλόπουλον Γεώργιον, Ριζώτην Σπῦρον καὶ Τσενὲ Ἑλένην. Ἡ «Ἄτυχη μητέρα» νὰ στείλη τὴ διεύθυνσί της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ **Μόνικα Στάλικα**, Θερμοπυλῶν Νο 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλες, ἡ **Ντολορὲς Δημητριάδου**, (17 χρόνων), ἡ Μιράντα Νικολαΐδου, (19 χρόνων), καὶ ἡ Ἀλίκη Παπαδοπούλου, (22 χρόνων), Ἡρώδου Ἀττικοῦ Νο 2, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους μορφωμένους καὶ εὐπαρουσίαστους, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ **Ρένα Γεωργιάδου**, (15 χρόνων), Κυρίλλου Νο 49, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ **Ἀνδρέας Μαραγκός**, Ἀποστόλου Βαρνάβα 9, Ἐγκώμη, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Ἀνδρέας Ἐλπιδώρου**, 19 χρόνων, Ἐμπορικὴ Ἑταιρεία Λεμεσοῦ, Ταχ. Κιβ. 74, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Γεώργιος Μικελίδης**, (19 χρόνων), Ρήγαινας 12, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Ν. Εὐσταθίου** καὶ ὁ Κ. Κυριακίδης, (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), Μαρίας Συγκλητικῆς Νο 22, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ **Κώστας Ἀνδρέου**, Πηγή, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ **Ἀνδρέας Πέτρου**, ὁ Ρ. Ἀλεξάνδρου καὶ ὁ Πέτρος Χριστοφίδης, Διστόμου Νο 6, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας μέχρι 17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **Ἡρόδοτος Σαββίδης**, Λετύμπου, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Ἀνδρέας Κωνσταντίνου**, (18 χρόνων), Κοκκινοτριμυθιά, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **Χριστόδουλος Σάββα**, Ἁγίου Σπυρίδωνος Νο 38, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Κύπριες, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένες στὸ Λονδῖνο.

Ὁ **Μ. Ν. Μουστρᾶς**, Ριζοκάρπασσον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—17 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Ἀνδρέας Κυριακίδης**, Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Ἀνδρέας Ι. Γαβριηλίδης**, ὁ Σάββας Φιλιππίδης καὶ ὁ Φ. Λαζάρου, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Γεώργιος Χρίστου**, (21 χρόνων), Δανάλη 13, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **Γεώργιος Νικόλα**, R'DGE Νο 20, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ **VASSILIOS STAMATOGLOU**, M)V KAPTAIN ANASTASSIS, Co CARGO AND TANKSHIP MAN. 80 BROAD ST. NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ **ANDREAS KOUNELIS** καὶ ὁ DIMITRIOS KIKIDAKIS, S)T ATLANTIC VISCOUNTESS Co S. LIVANOS SHIP. BROKERS TRENT HOUSE 55—57, MARY AXE LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ **HARRY PEPPAS**, S)S D'COROVIA GOULANDRIS BROS. LTD, 61 MARY AXE ST., LONDON, ENGLAND E.C.3., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **PARASKEVAS SALAMOURIS** καὶ ὁ DIMITRIOS HARALAMBIS, S)S BEROLINON THE FENTON STEAMSHIP Co LTD, BEVIS MARKS HOUSE, BEVIS MARKS, LONDON E.C.3, ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 18—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **TAKIS PANOS**, S)S MAD SON BELL, WORLD SEAS SHIPPING 17 PATTERY PLACE NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ **NICOS KEREMIS**, S)S OLYMPOS AND MANTHOS CORP 17 STATE STR. NEW YORK 4., N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **MICHAEL KYRITSIS**, S)T OLYMPIC RIDER OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα.

Ὁ **SPIROS FOKAS**

ΙΟΝ
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Θά σᾶς κατακτήση

Δοκιμᾶστε μιὰ φορὰ μόνον τὴν ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ "ΙΟΝ" καὶ θὰ γίνῃ ὁ πιὸ γλυκὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς σας!...

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ ΙΟΝ

Προϊὸν ἀνωτέρας ποιότητος

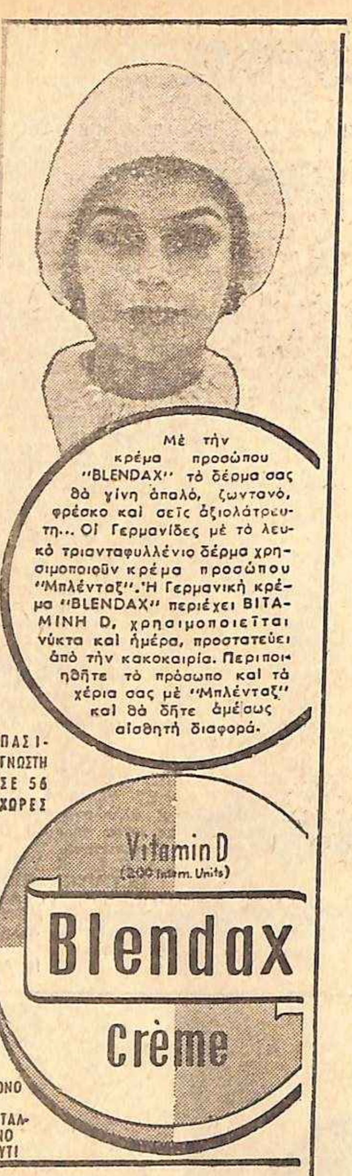

Μὲ τὴν κρέμα προσώπου "BLENDAX" τὸ δέρμα σας θὰ γίνη ἁπαλό, ζωντανό, φρέσκο καὶ σεῖς ἀξιολάτρευτη... Οἱ Γερμανίδες μὲ τὸ λευκὸ τριανταφυλλένιο δέρμα χρησιμοποιοῦν κρέμα προσώπου "Μπλένταξ". Ἡ Γερμανικὴ κρέμα "BLENDAX" περιέχει ΒΙΤΑΜΙΝΗ D, χρησιμοποιεῖται νύκτα καὶ ἡμέρα, προστατεύει ἀπὸ τὴν κακοκαιρία. Περιποιηθῆτε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια σας μὲ "Μπλένταξ" καὶ θὰ δῆτε ἀμέσως αἰσθητὴ διαφορά.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3 καὶ 5—7, ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 613 610. Οἰκία 70-752.

ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΜΕΝΕΤΕ ΣΠΟΥΔΑΣΕΤΕ ΣΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

σκίτσο, σχέδιο, χρῶμα, χωρὶς νὰ μετακινηθῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, στὶς ὧρες ποὺ εὐκαιρεῖτε ΣΕΙΣ, ὅπως ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῆς κεντρικῆς μας Σχολῆς A.B.C. τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῶν ἱδρυμάτων της σ' ὁλόκληρο τὸν Κόσμο. Ζητῆστε νὰ γνωρίσετε καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ μοναδικὸ σύστημα A.B.C. Ἐπισκεφθῆτε μας ἤ, ἂν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος μὲ κάθε πληροφορία.

Σκίτσο μαθητρίας μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ A. B. C.
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

καὶ ὁ TAKIS KOSMOPOULOS, S)T NORTH MONARCH Co PAPADAKIS 44)46 LEADEN HALL ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

'Ο COSTAS SPANOS, S)T TR.TON Co CARGO AND TANKSHIP MANAGEN. CORPORATION, 80 BROAD STREET NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ροδούλα» ἀπὸ τὴ Μασσαλία.

'Ο LEONIDAS SPANOS, M)V DONA MARGARITA CHANDR'S LONDON, LTD 7 ST. HELEN'S PLACE BISHOPGATE, LONDON E.C.3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας μέχρι καὶ 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο YIANNIS AGELOS, S)S MANHATTAN, Co GOULANDRIS BROS LTD 61 ST. MARY AXE, LONDON E.C.3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

'Ο E. TOUMAZOS, T)S NEFELI Co S. ANDREADIS U.K. LTD, 52 LIME ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο COSTAS DELIGIORGIS, (22 χρόνων), S)S AEOLOS Co MESS. FAFAL'OS LTD, DUNSTER HOUSE 37, MINCING LANE, LONDON, E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο NICOLAOS DIAMANTIS, ὁ A. TAKAKIS καὶ ὁ G. ATHANASOU, S)S ALEXANDROS Co CAMBERLEY STEAMSHIP Co 9 WORMWOOD ST. LONDON E.C.2, ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων.

'Ο SPIROS GRIVAS, S)S PANAGHOTIS SOUTHERN 5, LONDON LTD, 3 LONDON WALL BUILDINGS, LONDON E.C.2, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Κεφαλλωνιά, ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο RIGAS SPIROU, M)V THEOLOGOS LOUCAS NOMIKOS LTD, REMPSON HOUSE 35)37 CAMOM'LE ST. E.C.3, LONDON, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γαλάζια Ραψωδία» ἀπὸ τὸν Καναδα.

'Ο ALECOS KARTALIS, S)S DYMANIC TRITON SHIPPING 26 BROADWAY NEW YORK, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο GEORGIOS KALLIAROPOULOS, (19 χρόνων), καὶ ὁ LEONARDOS VRETTOS, S)T ANDROS HILLS ORION SHIPPING Co 29 BROAD WAY ST. NEW YORK 6, N.Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο JOSE ANTONIO SERRANO AMOR, S)T OLYMPIC FALCON Co LAMBERT BROTHERS 19 QUINE SULTAN HUSSEIN PORT—SA.I.D, EGYPTE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ο LOUCAS GEORGIOU, (22 χρόνων), S)T ATLANTIC UNIVERSE Co LIVANOS SHIP BROKERS Co LTD TRENT HOUSE 55—57 ST. MARY AXE LONDON E.C.3, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—22 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η G.U.LSEN CAKMAKCI, (19 χρόνων) EGRIKAPI KAVATA SOK No 1, FENER ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ἡ VERA MOSCHOU, γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

'Η LENA PAPADOPOULOU καὶ ἡ MARINA LEANDROU, AYNAGLI CESME EMIN CAMII SOK No 8)4, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η SOULA ALEXOPOULOU, 77a PARK ST., ABBOTSFORD, MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η M. E., (28 χρόνων), P.O. BOX 68, BROCKTON MASS., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀναλόγου μορφώσεως καὶ ἡλικίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλες, ἡ ANGELIKA, ἡ SITHA, (15 χρόνων), καὶ ἡ MANNUETTA, BEBEK MEKTEP No 6)1, BOGAZ—ICI, ISTANBUL, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναφι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η ELLI CONSTANTINIDOU, (16 χρόνων), CAKRMANAV SOK. No 4, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο V. HOLDEN, (40 χρόνων), P.O. CLARE VIA AYR N.Q., AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο DIMITRIOS VLACHOPOULOS, BAYERISCHES LEICHTMETALL WERK K.6, M.U.N.CHEN 23 FRANKFURTER RING 227, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο CONSTANTINOS RIZOS, MARIENBERGER WEG 31, K.O.LN, LONGERICH, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, Αὐστραλία ἢ Καναδᾶ.

'Ο G. DOUKAS, 32 TARRENGOWER ST. W. 13, YARRAVILLE V.I.C.T. AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο PETER ROSIDES, (27 χρόνων), καὶ ὁ EDDIE MILLER, (24 χρόνων), 12 BARTLEY STREET, CHIPPENDALE, SYDNEY, AUSTRALIA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Μ. 'Ασημακόπουλος, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, ναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Γ. Φιλιππόπουλος, ὁ Α. Ὑφαντῆς καὶ ὁ Μπάμπης Μότσιας, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αθήνα.

'Ο Κ. Καλαϊτζῆς, (22 χρόνων), Βασιλικὸν Κτῆμα Τατοΐου, 'Αθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Διονύσιος Ζουμπᾶνος, (30 χρόνων), Φαύνου No 31, Ἄνω Πατήσια, 'Αθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο 'Ιωάννης Πουλόπουλος, Κατεχάκη No 50, Ν. Ψυχικόν, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριές μας ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Νικόλαος Μπουρνέλης, Γ. Πατριάρχου 50, Αἰγάλεω, 'Αθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Α. Χριστόπουλος, (20 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Σάκης Καραβιώτης καὶ ὁ Β. Δημακόπουλος, Νησελούδι, 'Αλεξάνδρεια, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἰδίως ἀπὸ τὴν Κρήτη ἢ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο 'Ιωάννης Λιόντας, (18 χρόνων), Παλαιὸν 'Ατσαλένιον, 'Ηράκλειον, Κρήτη, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Π. Πολύδωρος, Ξενοφῶντος 9, Περιστέρι, 'Αθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

'Ο Ν. Δάμτσης, Νησὶ 'Αλεξανδρείας, 'Ημαθείας, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Μ. Βογιατζιδάκης, 'Αθηνᾶς 12, Ἅγιοι 'Ανάργυροι, 'Αττική, 'Αθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Παπαχρῆστος, (21 χρόνων), Βασιλικὸν Κτῆμα Τατοΐου, Τατόϊ, 'Αττική, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλοκραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Δ. Σιβιανός, (19 χρόνων), Κωστρακίου 98, Δραπετσῶνα, Πειραιεύς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αμερική. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο 'Αντώνιος Κασταμούλας, Καλλυθιές, Ρόδος, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Ἄκης Μ., (19 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Κατερίνη, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 14—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο Παναγιώτης Δεληγιώργης, Μαραθωνομάχων No 74, 'Αθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

'Ο 'Ελευθέριος Σ. Σταυρινουδάκης, Παναγία, Ἅγιος Κήρυκος, 'Ικαρία, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι ὁ Κ. Σεγδίτσας καὶ ὁ Ἄσιος Ρούμης, Συνεργεῖον Τοπολίων Α.Ε.Μ Β.Π. Ἄμφισσα, GRECE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο 'Αναστάσιος Γκίκας, (24 χρόνων), Βάρη 'Αττικῆς, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Σταῦρος Καρβέλας, Λ. 'Ηλιουπόλεως καὶ Κασσιόπης, Ὑμηττός, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Σπ. Κατσαντώνης, (22 χρόνων), Χ. Γεράκι, 'Αμαλιάς, Ν. 'Ηλείας, GRECE, θελει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Π. Ξυνός, Καλαμάτας No 5, Μεσσήνη, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ φιλοτελιστὲς ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Δημήτριος Βασιλόπουλος, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

'Ο Γ. Κουβελέτσος, Βάρκιζα, ΒΟΚΤΑΣ Α.Ε., 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—27 χρόνων, μὲ σκοπ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Θ. Μαραγκός, (17 χρόνων), Πειραιῶς 171, 'Αθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ποὺ ἔχουν λάβει μέρος στὸν πανελλήνιο κινηματογραφικὸ διαγωνισμό. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Τάκης Καλαματιανός, Κανάρη No 3, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Γ. Μακρῆς καὶ ὁ Ντῖνος Κονδυλάκης, (22 χρόνων), Ν.Σ. Σωτηρία, Λοβέρδειον, 'Αθῆναι, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ποὺ νὰ ἔχουν πονέσει στὴ ζωή.

'Ο Μ. 'Ασημακόπουλος, Μενελάου 30, Ἅγιος Δημήτριος, 'Αθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 25—30 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Δ. Ζωητός, (19 χρόνων), Λ. Κατσώνη 12, Χαραυγή, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Κ. Τσερπέλης, (20 χρόνων), Ρεδαιστοῦ 28Β, Παγκράτι, 'Αθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

'Ο Παναγιώτης Βασιλείου, Β. Σοφίας 124, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Εὐάγγελος Κασαπίδης, Κορυτσᾶς 33, Θεσσαλονίκη, GRECE, 13, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 14—18 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ ἢ τὴν 'Αγγλία, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Μ. Μαρέλλης, (20 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ λεπτὴ νέα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Παναγιώτης Β. Κότσαλης, Κάτω 'Αχαΐα, Πάτραι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Π. Κάρρας, Πεντέλης 95, Βίλλα Πυρρῆ, Χαλάνδρι, 'Αθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴ γαλλικὴ γλῶσσα ἢ τὴν ἰταλική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Γεώργιος Χαϊδόγιαννος, (22 χρόνων), Γ. Σταύρου 6, 'Αθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 17—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

dura-glit
ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

·Γιὰ Μαγιά ·Γιὰ Πλεκτά ·Γιὰ Κουβέρτες
ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Εὐαγγελιστρίας-Κολοκοτρώνη-Αἰόλου-Εὐριπίδου-Βασ. Κων/νου-Σωτῆρος

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ
Ὄνειρα γλυκά
Ἀπὸ τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιὰ τῆς μανούλας στὰ μοσχοπλυμένα χιονάτα σεντονάκια του...
ROL μὲ 07
ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Πάνω ἀπ' τὸ βάραθρο

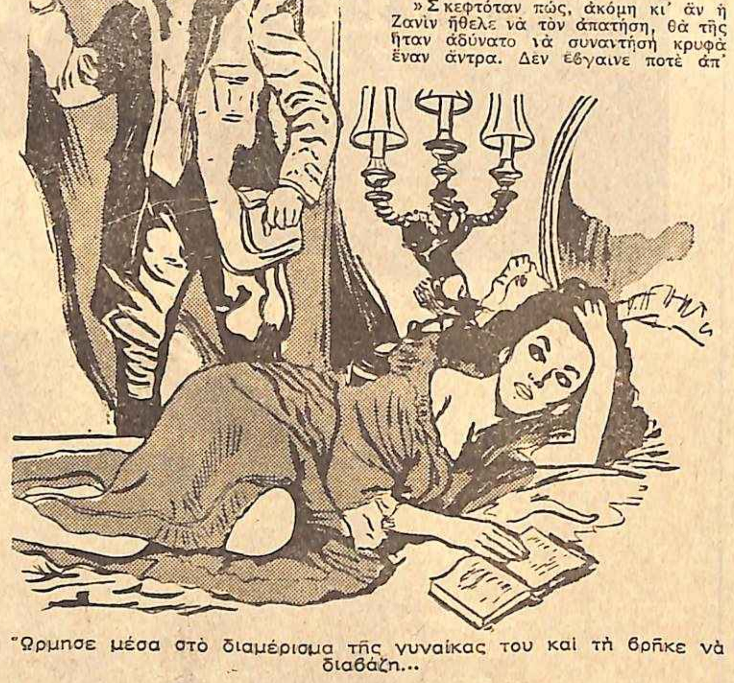

"Ὥρμησε μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας του καὶ τὴ βρῆκε νὰ διαβάζη...

ΤΟ καράβι ποὺ μὲ πήγαινε στὴν Ὀδησσό, ἔπαθε κάποια βλάβη καὶ σταμάτησε στὸ ρουμάνικο λιμάνι τῆς Σουλίνα. Γύριζα ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μὴ ξέροντας πῶς νὰ διασκεδάσω τὴν πλῆξι μου. Τὴν τρίτη μέρα, κάλεσα τὸ μοναδικὸ πελάτη ποὺ εἶχα βρῆ στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενα γιὰ νὰ πιοῦμε μαζὶ μιὰ μποτίλια κρασί.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος γέρος, μὲ εὐγενικὸ καὶ βασανισμένο πρόσωπο. Κάθησε πρόθυμα στὸ τραπέζι μου, κι' ἀπὸ θέμα σὲ θέμα ἡ κουβέντα μας στράφηκε στὰ ἐγκλήματα. Πρόσεξα πόσο ἄστραφταν τὰ μαῦρα μάτια του, καθὼς ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ τραπεζάκι καὶ μοῦ εἶπε:

— Κάνετε λάθος, φίλε μου, ἂν νομίζετε πὼς ἕνας ἐγκληματίας τιμωρεῖται πάντα ἀπ' τὸ νόμο!

—Ἐλᾶτε τώρα! φώναξα. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶναι τόσο ἀνόητοι. Κάθε φονιᾶς ἀνακαλύπτεται, ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Ὁ ἄγνωστος δίστασε μιὰ στιγμὴ καὶ τελικὰ τ' ἀποφάσισε.

— Θὰ σᾶς πῶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε καὶ δὲν τὸν ὑποπτεύθηκε ποτὲ κανείς, ἄρχισε ἀργά. Αὐτὸ συνέβη πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια...

Πρόσεξα πὼς τὰ λεπτά του δάχτυλα τρέμανε. Μὰ ἡ φωνή του ἔμενε σταθερή, καθὼς συνέχιζε:

— Εἶχα ἕνα καλὸ φίλο, ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ἄς ποῦμε πὼς τὸν λέγανε κόμητα Γιάνος ντὲ Φάρκας. Ἦταν ἕνας πλούσιος Ρουμάνος εὐγενής. Στὰ 21 χρόνια του, ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας του καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ Κανούκ, τοῦ προγονικοῦ πύργου τῶν Φάρκας. Ὁ πύργος αὐτὸς βρισκότανε στὴν πλαγιὰ ἑνὸς βουνοῦ, καὶ γιὰ νὰ φτάση κανεὶς ὡς ἐκεῖ ἔπρεπε ν' ἀνεβῆ τρακόσια μαρμάρινα σκαλοπάτια. Ἑκατοντάδες μέτρα πιὸ κάτω ἡ μαύρη θάλασσα ἔγλειφε τοὺς ἀπρόσιτους βράχους.

»Ὅταν ἔκλεισε τὰ 27, ὁ Γιάνος παντρεύτηκε κι' ἔφερε στὸν πύργο τὴ γυναῖκα του, τὴ Ζανὶν ντὲ Μπαρατ, μιὰ Γαλλίδα ποὺ εἶχε κατακτήσει μὲ τὴν ὀμορφιά της τὴ ρουμάνικη ἀριστοκρατία. Τὸ μεγαλείτερο θέλγητρό της ἦταν ὁ λαιμός της, ποὺ φύτρωνε σὰν κρίνος ἀνάμεσα στοὺς στρογγυλοὺς ὤμους της.

»Τὴν εἶχε συστήσει στὸ Γιάνος ὁ λοχαγὸς Μπέλα Βαρόζι, ὁ καλλίτερος φίλος του, ἕνας ὄμορφος κι' ἀθλητικὸς ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχε σπαταλήσει τὴν περιουσία του. Ὁ Μπέλα εἶχε δείξει ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς θὰ χαιρόταν πολὺ ἂν παντρεύονταν οἱ δυὸ νέοι, κι' ἦταν ἑπομένως φυσικὸ νὰ γίνη κουμπάρος τους.

»Γιὰ δυὸ χρόνια, τὸ ζευγάρι ζοῦσε μιὰ εἰδυλλιακὴ εὐτυχία. Μὰ ξαφνικὰ ὁ σύζυγος πῆρε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ τὸν πληροφοροῦσε πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν πρόδινε! Τὸ πέταξε θυμωμένος στὴ φωτιά.... ἀλλὰ τὸ φαρμάκι τῆς ζήλειας εἶχε χυθῆ κι' ὅλας στὶς φλέβες του. Ἔλεγε στὸν ἑαυτό του πὼς ἡ Ζανὶν ἦταν ἕνας ἄγγελος, πὼς ἦταν ἱεροσυλία νὰ τὴν ὑποψιάζεται. Μά, παρ' ὅλ' αὐτά, κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἀγκάλιαζε, σκεφτότανε πὼς ἴσως νὰ τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει προηγουμένως κάποιος ἄλλος, καὶ τὸ αἷμα ἔβραζε στὶς φλέβες του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὴν κατασκοπεύη...

»Ἡ Ζανὶν δὲν ἀγαποῦσε τὸ κυνήγι, καὶ γι' αὐτὸ δὲ συνώδευε τὸν ἄντρα της σ' αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο του σπόρ. Τρεῖς φορές, ὁ Γιάνος γύρισε νωρίτερα ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἶχε πῆ. Ὥρμησε μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας του, τὴ βρῆκε νὰ διαβάζη ἢ νὰ κοιμᾶται κι' εἶδε τὰ μάτια της νὰ φωτίζωνται ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸν ἐρχομό του. Καὶ τὶς τρεῖς φορές, τῆς ἀγόρασε πολύτιμα κοσμήματα, γιὰ νὰ ἠρεμήση τὴν ἔνοχη συνείδησί του.

»Σκεφτόταν πώς, ἀκόμη κι' ἂν ἡ Ζανὶν ἤθελε νὰ τὸν ἀπατήση, θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ συναντήση κρυφὰ ἕναν ἄντρα. Δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπ' τὸν πύργο. Καὶ τὸ Κανοὺκ εἶχε μόνο μιὰ πόρτα, τὴν κυρία εἴσοδο, ἀπ' ὅπου δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ περάση κανεὶς χωρὶς νὰ τὸν δοῦνε. Ὑπῆρχε ἄλλη μιά, κρυφὴ πορτούλα, μὰ αὐτὴ δὲν τὴν ἤξερε ἄλλος ἀπ' τὸ Γιάνος. Τὸ δωμάτιο τῆς νέας γυναίκας βρισκόταν στὸ τρίτο πάτωμα καὶ τὸ μπαλκονάκι μπροστὰ στὸ μοναδικό του παράθυρο ἔβλεπε στὸ γκρεμό. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ σκαρφαλώση στὸ λεῖο, γρανίτινο βράχο χωρὶς νἄχη φτερά;

»Πέρασε ἀρκετὸς καιρός, κι' ὁ Γιάνος, σίγουρος πιὰ γιὰ τὴν πίστι τῆς γυναίκας του, εἶχε ξεχάσει σχεδὸν τὸ ἀνώνυμο γράμμα.

»Μιὰ μέρα ποὺ πήγαινε κυνῆγι, καβάλλα σ' ἕνα καινούργιο κι' ἀτίθασσο ἄλογο, τὸ ζῶο τὸν πέταξε ἀπ' τὴ σέλλα, λίγο μακρύτερα ἀπ' τὸν πύργο. Ὥσπου νὰ συνέλθη, τ' ἄλογο εἶχε φύγει. Μὲ τὸ πέσιμο, ὁ Γιάνος εἶχε χτυπήσει ἄσχημα τὸ πόδι του—κι' ἀπὸ τότε κουτσαίνει λίγο.

»Θὰ μποροῦσε νὰ φωνάξη τοὺς ὑπηρέτες του. Μὰ ἦταν περήφανος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δοῦνε σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Μπῆκε λοιπὸν ἀπ' τὴν κρυφὴ πορτούλα στον πύργο κι' ἀνέβηκε γραμμὴ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του.

»Μόλις τὸν εἶδε, ἡ Ζανὶν χλώμιασε, σὰν πεθαμένη. Στεκότανε στὴ μέση τῆς κάμαρας, φορῶντας ἀκόμη τὸ διάφανο νυχτικό της, κι' ἔδενε στὸ πόδι τοῦ κρεβατιοῦ τὴν ἄκρη ἑνὸς γεροῦ σκοινιοῦ, μὲ κόμπους κατὰ διαστήματα, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ μπαλκόνι κι' ἔπεφτε πρὸς τὰ κάτω!

»Ἀπόμεινε παγωμένη ἀπ' τὸν τρόμο... Ὁ ἄντρας της προχώρησε ὡς τὸ μπαλκόνι καὶ κύτταξε κάτω. Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ γεροδεμένο ἄντρα ποὺ κρεμότανε πάνω ἀπ' τὴν ἄβυσσο.

»Ἡ παληότερη ἱστορία τοῦ κόσμου: Ὁ καλλίτερός του φίλος! Ὁ μόνος ποὺ δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ ποτέ. Ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη τέτοια ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, γιὰ νὰ φτάση στὴ φλογερὴ ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του...

»Ὁ Γιάνος νόμισε πὼς θὰ τρελλαινότανε! Κύτταξε αὐτὴ ποὺ τὴ νόμιζε ἄγγελο... καὶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε, παράξενα, στὸ ζωντανὸ λουλοῦδι τοῦ λαιμοῦ της!...

»Ὁ Μπέλα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνη ἀργά, μὲ τὴ χάρι καὶ τὴ σιγουριὰ ἑνὸς γεννημένου ἀθλητῆ. Τὰ δυνατά του μπράτσα τραβοῦσαν μ' εὐκολία τὸ κορμί του.

»Ἀπεῖχε μόλις δυὸ μέτρα ἀπ' τὸ παράθυρο, ὅταν τὸν σταμάτησε μιὰ φωνή. Κι' ἀνασηκώνοντας τότε τὸ κεφάλι του, ἀντίκρυσε τ' ἀστραφτερὰ μάτια τοῦ Γιάνος!

»Ὁ ἀπατημένος σύζυγος κρατοῦσε ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι καὶ τ' ἀκουμποῦσε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ τὸ σκοινὶ ἀγκάλιαζε τὴν ἄκρη τοῦ μάρμαρου.

»—Δυὸ μέτρα σὲ χωρίζουν ἀπ' τὴ ζωή, Μπέλα, εἶπε παγωμένα. Θὰ κόψω τὸ σκοινί... μὰ θὰ σοῦ δώσω ἕν' ἄλλο γιὰ νὰ πιαστῆς!

»Κι' ἐνῶ μιλοῦσε ἀκόμη, πέρασε τὸ κεφάλι τῆς Ζανὶν ἀνάμεσα στὰ κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ. Ἡ νέα γυναῖκα ἦταν πεσμένη στὰ γόνατα κι' οἱ ὦμοι της τὴν κρατοῦσαν πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα.

»— Τώρα θὰ δοῦμε ἂν ἡ ἀγάπη σου εἶναι δυνατώτερη ἀπ' τὸν πόθο σου νὰ ζήσης, συνέχισε ὁ Γιάνος.

»Τὰ γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη μάτια τοῦ Μπέλα εἶδαν πὼς ἕνα λεπτὸ ἀλλὰ γερὸ μεταξωτὸ κορδόνι, ἡ ζώνη τοῦ νυχτικοῦ τῆς φιλενάδας του, σχημάτιζε θηλειὰ γύρω στὸ λαιμό της, ἐνῶ ἡ ἐλεύθερη ἄκρη του κρεμότανε κι' ἔφτανε ὡς τὰ χέρια τοῦ φίλου της.

»— Θὰ κόψω τὸ σκοινί, κι' ἐσὺ μπορεῖς ν' ἀποδείξης τὸν ἔρωτά σου πέφτοντας στὸ βάραθρο, πρόσθεσε ὁ Γιάνος. Σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς θ' ἀφίσω τότε τὴ Ζανὶν νὰ φύγη ἀπείραχτη... Μπορεῖς ὅμως καὶ νὰ μὴν πέσης, ν' ἀρπαχτῆς ἀπ' τὸ κορδόνι καὶ νὰ σκαρφαλώσης ὡς ἀπάνω, βλέποντας τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης σου νὰ πετάγωνται ἀπ' τὶς κόγχες τους, τὴ γλῶσσα της νὰ κρέμεται, τὶς φλέβες της νὰ φουσκώνουν, κι' ἀκούγοντας τὸ ρόγχο τῆς ἀγωνίας της!

»— Μή, Μπέλα! οὔρλιασε ἡ νέα γυναῖκα. Ἂν μ' ἀγαπᾶς, πέσε στὸ βάραθρο!

»Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Γιάνος ἔκοψε τὸ σκοινί...

Ὁ γέρος σταμάτησε. Τὰ μάτια του, ἀστραφτερὰ σὰν ἀναμένα κάρβουνα, ἦρθαν πιὸ κοντά μου.

— Ναί, φίλε μου, συνέχισε. Ὅταν θάψανε τὴ Ζανίν, ὁ λαιμός της δὲν ἦταν πιὰ τόσο ὄμορφος. Τὸν εἶχε σπάσει τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ φίλου της... Ὅσο γιὰ τὸ λοχαγὸ Μπέλα, ἡ ἀστυνομία ποὺ τὸν ἀναζητοῦσε γιὰ στραγγαλιστὴ τῆς φιλενάδας του, τὸν βρῆκε νὰ τριγυρίζη στὸ δάσος, τρελλός... Πέθανε ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

Ὁ γέρος σηκώθηκε ἀργὰ καὶ μ' ἀποχαιρέτησε.

Ἡ ἱστορία του μὲ εἶχε κάνει ν' ἀνατριχιάσω. Μὰ τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες μου, ὅταν τὸν εἶδα νὰ φεύγη κουτσαίνοντας ἐλαφρά!...

Α. ΜΑΖΟΥΡ

Η ΦΥΣΙΣ κάνει θαύματα

Οἱ μυστηριώδεις αἰσθήσεις τῶν ζώων

ΠΑΝΩ ἀπὸ 2 δισεκατομμύρια χρόνια πειραματιζόταν ἡ Φύσι στὸ ἀπέραντο ἐργαστήριό της, γιὰ νὰ δημιουργήση τὰ διάφορα ὄργανα τῶν ζώων, ποὺ κατορθώνουν ἀληθινὰ θαύματα παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἁπλότητά τους καὶ τὶς μικρὲς διαστάσεις τους. Ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ συχνὰ νὰ τὰ μιμηθῆ, σπάνια ὅμως τὸ πετυχαίνει στὴν ἐντέλεια.

Ἔτσι, ἡ ὅρασι τῶν σκαθαριῶν ἔδωσε τὴν ἰδέα γιὰ ἕνα μετρητὴ ταχύτητος τῶν ὀχημάτων.

Οἱ νυχτερίδες ἔχουν ἕνα σύστημα ἐκπομπῆς καὶ λήψεως ὑπερηχητικῶν κυμάτων, ποὺ δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο πῶς λειτουργεῖ. Πάντως, ἡ ἠχὼ αὐτῶν τῶν κυμάτων τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀντιλαμβάνωνται καὶ ν' ἀποφεύγουν τὰ διάφορα ἐμπόδια, μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἐξ ἄλλου, ὡρισμένα μικρὰ ἔντομα ἔχουν αὐτιὰ ὑπερευαίσθητα, γιὰ νὰ συλλαμβάνουν αὐτὰ τὰ ὑπερηχητικὰ κύματα, κι' ἔτσι ν' ἀποφεύγουν τὶς νυχτερίδες ποὺ τὰ κυνηγᾶνε, γιὰ νὰ τὰ καταβροχθίσουν.

Οἱ φάλαινες καὶ τὰ δελφίνια εἶναι ἐφωδιασμένα ἀπὸ τὴ Φύσι μ' ἕνα σύστημα ἀνάλογο πρὸς τὸ «σόναρ» τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τῶν ὑποβρυχίων, ἀλλὰ πολὺ τελειότερο. Μ' αὐτὸ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ ἐξελέγχουν μὲ ἀκρίβεια τὴ θέσι τους μέσα στὸ νερό.

Ἄλλα αἰσθητήρια ὄργανα τῶν ζώων εἶναι ἴσως λιγώτερο γνωστά, φαίνεται ὅμως πὼς ἔχουν ἐκπληκτικὲς δυνατότητες. Πολλὰ ψάρια π.χ. διαθέτουν «ἠλεκτροδέκτες», ποὺ τοὺς χρησιμεύουν γιὰ ν' ἀντιλαμβάνωνται ἀπὸ μακρυὰ τὰ διάφορα ἐμπόδια. Τὰ εἰδικὰ ὄργανά τους ἐκπέμπουν ἠλεκτρικὰ κύματα μὲ χαμηλὸ βολτάζ, διαφορετικὰ σὲ κάθε εἶδος ψαριοῦ. Τὰ κύματα αὐτὰ ἀλλοιώνονται, ὅταν συναντήσουν βράχους ἢ ἄλλα ψάρια, καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ πεδίου πληροφορεῖ τὸ ψάρι γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐμποδίου.

Ἡ εὐαισθησία αὐτῶν τῶν ἠλεκτροδεκτῶν εἶναι τόση, ὥστε ἐπηρεάζονται ἀκόμα κι' ἂν χτενιστῆ κάποιος μπροστὰ στὸ ἐνυδρεῖο, ὅπου βρίσκονται τὰ ψάρια! Γιατὶ τὸ τρίψιμο τοῦ χτενιοῦ πάνω στὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν δημιουργεῖ λίγο στατικὸ ἠλεκτρισμό.

Ἐπίσης ἀντιδροῦν στὴν παρουσία ἑνὸς μικροῦ μαγνήτη ἔξω ἀπ' τὸ ἐνυδρεῖο.

Ἔχει ὑπολογιστῆ ὅτι τὰ ψάρια αὐτὰ ἀντιλαμβάνονται μιὰ ἀλλαγὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ πεδίου τοῦ νεροῦ ἀφάνταστα μικρή, μέχρι 3 δισεκατομμυριοστῶν τοῦ βὸλτ κατὰ χιλιοστόμετρο!

Ὁ κροταλίας ἐξ ἄλλου ἔχει στὸ σῶμα του ὑπερευαίσθητες δέκτες τῆς θερμότητος. Ὅταν λοιπὸν τοῦ παρουσιάσουμε δυὸ ὅμοιες μπάλες τοῦ ἴδιου μεγέθους, μὲ ἐλάχιστα διαφορετικὲς θερμοκρασίες, ἐπιτίθεται πάντα ἀδίστακτα στὴν πιὸ ζεστὴ ἀπὸ τὶς δυό.

Ὡρισμένα ἔντομα διαθέτουν ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως μὲ ἀπίστευτη εὐαισθησία. Οἱ κεραῖες τοῦ ἀρσενικοῦ μεταξοσκώληκος (τῆς πεταλούδας του δηλαδὴ) συλλαμβάνουν ἀπὸ τεράστιες ἀποστάσεις τὴ μυρωδιὰ μιᾶς οὐσίας ποὺ παράγεται ἀπ' τὸν ὀργανισμὸ τῆς θηλυκῆς.

Διάφορες μῦγες ἔχουν στὸ σῶμα τους λεπτότατες τρίχες εὐαίσθητες σὲ ὡρισμένες χημικὲς οὐσίες — ἄλλες στὸ ἁλάτι, ἄλλες στὰ ὀξέα, ἄλλες στὸ ἀλκοόλ, κλπ.

Μὲ τοὺς τέλειους μηχανικοὺς δέκτες μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι ἐφοδιασμένες οἱ ἀράχνες καὶ μερικὰ ἄλλα εἴδη ἐντόμων, ἀντιλαμβάνονται ἀσθενέστατες παλμικὲς κινήσεις, ποὺ τὰ εἰδοποιοῦν γιὰ τὴν παρουσία καὶ τὴ θέσι τῆς λείας τους ἢ κάποιου ἐχθροῦ τους.

Ὁ ἀστακὸς ἔχει ἕνα ἀξιοθαύμαστο ὄργανο ἰσορροπίας, εὐαίσθητο σὲ κάθε μετακίνησι, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διατηρῆ τὴ θέσι ποὺ θέλει μέσα στὸ νερό.

Ἡ «μάντις» (ἀλογάκι τῆς Παναγίας) ἀντιλαμβάνεται τὴν παρουσία μιᾶς μύγας, τῆς ἐπιτίθεται καὶ τὴν πιάνει μέσα σὲ μισὸ ἑκατοστὸ τοῦ δευτερολέπτου.

Οἱ μέλισσες ἐκμεταλλεύονται τὶς ἰδιότητες τῆς «πολώσεως» τοῦ φωτός, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν σὲ μιὰ πηγὴ νέκταρος ἢ στὴν κυψέλη τους.

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ γεμίσουν ὁλόκληρους τόμους.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ στὸ '21

Ἐκπληκτικοὶ ἡρωϊσμοὶ καὶ τραγικὲς αὐτοθυσίες

Η ΖΩΗ, ἡ ὀμορφιά, ἡ ψυχικὴ εὐγένεια καὶ ἡ ἀρετή, ποὺ εἶχαν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τῶν ἁρματωλῶν καὶ τῶν κλεφτῶν ἔχουν ἀφήσει ὡραῖες σελίδες στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία.

Ἦταν οἱ γυναῖκες, πρῶτα, ποὺ γέννησαν τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ 1821. Κι' οἱ λεβέντισσες, ποὺ μὲ τὴν ἀγάπη τους ἀνακούφιζαν τὰ ἡρωϊκὰ παλληκάρια καὶ μὲ τὶς φροντίδες τους τὰ σώζανε συχνὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ τὰ περιέθαλπαν, ὅταν πληγώνονταν.

Στὴν ταραχώδη ζωὴ τῶν κλεφτῶν ἦταν φυσικὸ οἱ γυναῖκες τους νὰ ζοῦν μὲ ἀδιάκοπα χτυποκάρδια. Ὁ ἀγαπημένος τους, ποὺ ἔφευγε γιὰ νὰ πάη νὰ χτυπήση τὸν ἐχθρό, ἄραγε θὰ ξαναγύριζε;

Ὅταν τοὺς πρώτους μῆνες τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀχλαδόκαμπου νὰ τοῦ στείλουν τὸ ταχύτερο, στὴ θέσι «Βρυσούλα», κοντὰ στὸ Ἄργος, τρόφιμα γιὰ τοὺς ἄντρες του καὶ «ταΐ» γιὰ τὰ ἄλογα, οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ βιάστηκαν νὰ συγκεντρώσουν ἄφθονα τρόφιμα. Κι' ἀφοῦ τὰ φορτώθηκαν στὸν ὦμο τους, ἔβαλαν καὶ τοὺς ἄντρες τους μπροστὰ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ στρατόπεδο τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, παράδωσαν τὰ τρόφιμα καὶ ζήτησαν κατόπιν νὰ παρουσιαστοῦν στὸ στρατηγό.

— Στρατηγέ, τοῦ εἶπαν, οἱ γενναῖες Ἀχλαδοκαμπίτισσες, σοῦ φέραμε τὰ τρόφιμα ποὺ ζήτησες, φέραμε καὶ «ταΐ» γιὰ τ' ἄλογα, φέραμε καὶ τοὺς ἄντρες μας. Νὰ τοὺς πάρης στὸν πόλεμο, στρατηγέ. Κι' ἂν δὲν εἶναι παλληκάρια, νὰ βγάλουν τ' ἄρματα καὶ νὰ μᾶς τὰ δώσης νὰ τὰ φορέσωμε ἐμεῖς!...

★

ΟΤΑΝ ὁ Καλλιακούδας, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Ἀνδρούτσου, τοῦ πατέρα τοῦ Ὀδυσσέα, ἔφυγε γιὰ τὴν Πελοπόννησο μὲ διακόσιους κλέφτες, γιὰ νὰ πολεμήση τοὺς ἐχθρούς, ἡ γυναῖκα του φόρεσε μαῦρα. Καὶ ἡ μόνη της παρηγοριὰ ἦταν νὰ κάθεται μπροστὰ στὴ θάλασσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ καί, κυττάζοντας πρὸς τὰ βουνὰ τῆς Ἀκαρνανίας, ὅπου εἶχε τραβήξει ὁ ἡρωϊκὸς κλέφτης, νὰ τραγουδάη:

—«Βαρκοῦλες καὶ καράβια μου, γρήγορα
(σεργαντίνια
αὐτοῦ ποὺ πᾶτε κι' ἔρχεστε στὸν Κόρφο
(καὶ στὸ Βάλτο
μὴν εἴδατε τὸν ἄντρα μου, τὸ Δούκα Καλ-
(λιακούδα;»

★

Οἱ γυναῖκες τοῦ ἀγῶνα ἦταν ἀφοσιωμένες στοὺς ἄντρες τους. Δὲ σήκωναν μάτια νὰ κυττάξουν ἄλλον ἄντρα. Μὰ οὔτε κι' ἄλλος ἄντρας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σύζυγό τους, τολμοῦσε ν' ἁπλώση χέρι ἀπάνω τους κι' ἂν ἀκόμα διέτρεχαν σοβαρὸ κίνδυνο.

Σχετικὸ εἶναι καὶ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο:

Ὁ Θοδωράκης Γρίβας κατοικοῦσε σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Μεσολόγγι, στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο. Ἐπειδὴ δὲ στὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνο φτωχοκαλύβες, ἔμενε κι' ὁ ἡρωϊκὸς στρατηγὸς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀχυροκαλύβες αὐτές.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ κοιμότανε μέσα στὴν καλύβα της ἡ Γρίβαινα, ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ στρατηγοῦ, κόρη τῆς περίφημης Μπουμπουλίνας, μπῆκε ἄξαφνα στὸ φουστάνι της ἕνα φίδι. Ἡ καπετάνισσα ξύπνησε ἀμέσως κι' ἔβαλε τὶς φωνές.

Τὴν ἄκουσαν μερικοὶ γειτόνοι της χωριάτες καὶ τρέξανε νὰ τὴ βοηθήσουν. Μὰ ἡ Γρίβαινα δὲν τοὺς ἄφησε οὔτε νὰ τὴν ἀγγίξουν, παρὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε.

— Τὸν ἄντρα μου νὰ φέρετε! φώναξε. Θέλω τὸν ἄντρα μου!

Καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ γυρίση ὁ στρατηγός, γιὰ νὰ σκοτώση τὸ φίδι καὶ νὰ τὴ γλυτώση ἀπ' τὸν κίνδυνο, ὅπως καὶ ἔγινε.

★

ΜΙΑ ΜΕΡΑ, ὁ Ἠπειρώτης γιατρὸς καὶ ποιητὴς Ι. Βηλαρᾶς, πηγαίνοντας στὸ Τσεπέλοβο, συντροφιὰ μὲ τὸ φίλο του δάσκαλο Ἀναστάση Σακελλάριο, συνάντησε στὴ βρύση τοῦ Κολοκύθα μιὰ γυναῖκα. Ἡ λυγερὴ αὐτὴ Ζαγορίτισσα εἶχε σκύψει στὴ βρύση νὰ γεμίση τὴ βαρέλα της. Κι' ἔτσι, καθὼς ἦταν σκυφτή, εἶχε σηκωθῆ ὁ ποδόγυρός της καὶ φαινόντουσαν τὰ πόδια της ὡς τὸ γόνατο καὶ πιὸ πάνω...

Ὁ Βηλαρᾶς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ θέαμα καὶ κατόπιν, βλέποντας, ὅτι τὸ φουστάνι τῆς χωριάτισσας εἶχε γύρω-γύρω κεντημένα, στὸ κάτω μέρος, κλαδιά, γύρισε καὶ τῆς εἶπε:

— Ὄμορφα τὸν ἔφραξες, κυρά, τὸν κῆπο σου!

Μὰ ἡ τετραπέρατη Ζαγορίτισσα δὲ σάστισε. Καί, τοὔδωσε τὴν ἀπάντησι πληρωμένη:

— Ναί, ἀφέντη, τὸν ἔφραξα ἔτσι γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν τά... γαϊδούρια!

★

ΣΤΗΝ Ἁγία Εὐφημία, ἕνα γραφικὸ χωριουδάκι τοῦ Γαλαξειδιοῦ, ζοῦσε ἕνας πρόγονος τοῦ ἡρωϊκοῦ θαλασσομάχου Λάμπρου Κατσώνη, καλός, ἀγαθὸς κι' εὔπορος νοικοκύρης.

Μιὰ μέρα πέρασε ἀπ' τὸ χωριὸ ἕνα μπουλοῦκι στρατιωτῶν τοῦ ἐχθροῦ. Ἦταν ἕνα ἀπόσπασμα ἀγριανθρώπων, ποὖχε βγῆ νὰ κυνηγήση κλέφτες.

Ὁ Κατσώνης φρόντισε νὰ βολευτοῦν στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ οἱ στρατιῶτες. Ὅσο γιὰ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν μπουλούμπαση, τὸν πῆρε στὸ ἀρχοντικό τους καὶ τοὔστρωσε ἐκεῖ ἕνα πλούσιο τραπέζι μ' ἐκλεκτὰ φαγητά, κρασιά, πῆττες καὶ φροῦτα.

Ἡ ἴδια ἡ Κατσώναινα, μιὰ ὄμορφη ἀρχοντογυναίκα, περιποιότανε τὸ μουσαφίρη.

Ὁ μπουλούμπασης, ἀφοῦ ἔφαγε σὰ λύκος κι' ἤπιε κι' ἦρθε στὸ κέφι, σήκωσε τὰ μάτια του στὴ γυναῖκα τοῦ Κατσώνη. Τὴν κύτταξε καλὰ-καλά, τὴν καμάρωσε καὶ κατόπιν, γυρίζοντας στὸν Κατσώνη, τοῦ εἶπε:

— Καλὰ ἔφαγα, ὠρὲ Κατσώνη, καλὰ ἤπια. Πρόσταξε τώρα καὶ τὴ γυναῖκα σου νάρθη νὰ γλεντήση μαζί μου...

Μαρμάρωσε ὁ Κατσώνης.

— Σωστὰ μιλᾶς, μπουλούμπαση;

— Σωστὰ μιλάω, ὠρέ!

— Εἶν' ἁμαρτία αὐτὸ ποὺ γυρεύεις! Φοβήσου καὶ τὸ Θεό!

Μὰ ὁ μπουλούμπασης δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια. Οὔτε Θεὸ λογάριαζε, οὔτε ἀνθρώπους. Καὶ ρίχτηκε ξαφνικὰ ἀπάνω στὴν ὄμορφη ἀρχόντισσα καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

Θηρίο ἀπ' τὴν ὀργή της ἡ Κατσώναινα, ξέσκισε

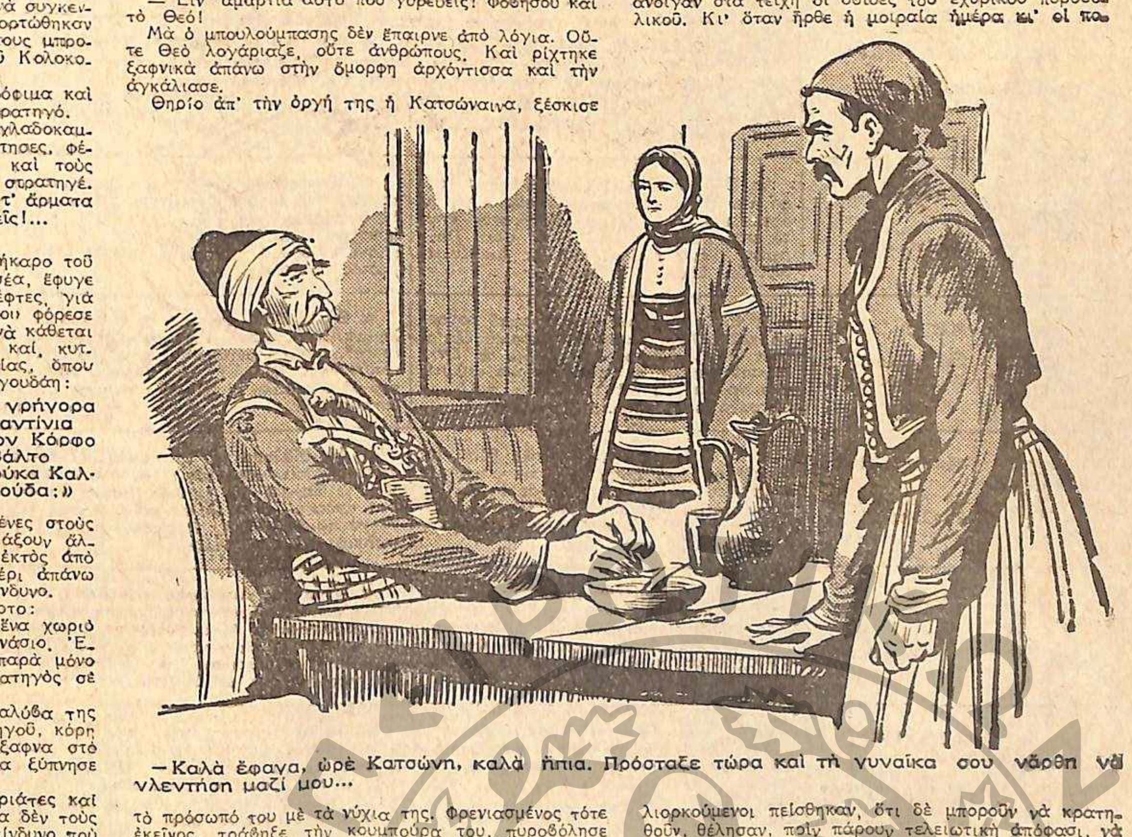

—Καλὰ ἔφαγα, ὠρὲ Κατσώνη, καλὰ ἤπια. Πρόσταξε τώρα καὶ τὴ γυναῖκα σου νάρθη νὰ γλεντήση μαζί μου...

τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ νύχια της. Φρενιασμένος τότε ἐκεῖνος, τράβηξε τὴν κουμπούρα του, πυροβόλησε καὶ σκότωσε τὴ δύστυχη Κατσώναινα. Κι' ὁ ἄντρας της τότε, τυφλωμένος ἀπ' τὴ συμφορά του, ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του τὸ λαρύγγι τοῦ μπουλούμπαση κι' ὕστερα βγῆκε κλέφτης στὰ βουνά.

★

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς τὶς γυναῖκες τὶς περίμενε χειρότερη τύχη. Τὴ γυναῖκα ποὺ ἔπιαναν οἱ ἐχθροὶ αἰχμάλωτοι, ἂν ἦταν γριά, τὴν κρατοῦσαν σκλάβα κι' ἂν ἦτα νέα κι' ὄμορφη, τὴν ἤθελαν γιὰ τὸ χαρέμι. Καὶ τότε ἐκεῖνες ἔδειχναν ὅλον τὸν ἡρωϊσμό τους καὶ ὅλη τους τὴν περηφάνεια, ὅπως ἡ γυναῖκα τοῦ Λιάκου. Τὸ τραγοῦδι, ποὺ τὸ λέει, εἶναι ὡραιότατο:

«Τί εἶν' τὸ κακὸ ποὺ γίνεται στοῦ Λιάκου
(τὴ γυναῖκα,
πέντ' Ἀρβανίτες τὴν κρατοῦν καὶ δέκα
(τὴν ξετάζουν.
Λιάκαινα δὲν παντρεύεσαι; Δὲ παίρνεις
(Γκέκα ἄντρα;
Κάλλιο νὰ δῶ τὸ αἷμα μου τὴ γῆ νὰ κοκ-
(κινίση
παρὰ νὰ ἰδῶ τὰ μάτια μου Γκέκας νὰ
(τὰ φιλήση».

★

ΜΑΖΥ μὲ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς ἀπειλές, ποὺ τραβοῦσαν οἱ γυναῖκες τῶν κλεφτῶν, ἦταν καὶ ἡ λαχτάρα καὶ ὁ καϋμὸς τῆς λεβεντομάννας, ποὺ δὲν εἶχε κλάψει μονάχα μιὰ φορὰ στὴν πικραμένη ζωή της τὸ θάνατο ἑνὸς γυιοῦ. Γιὰ τὴ μάννα τοῦ Ἀνδρούτσου καὶ γιὰ τὴ μάννα τοῦ Κίτσου, μιλοῦν τὰ δημοτικά μας τραγούδια καθὼς καὶ γιὰ τὴν κοπέλλα, ποὺ θέλει ν' ἀκολουθήση τὸ παλληκάρι της στὸν κίνδυνο, νὰ πολεμήση, νὰ μὴ τὸν ἀποχωριστῆ οὔτε στὴ ζωή, οὔτε στὸ θάνατο.

«—Πάρε μ' ἀφέντη, πάρε με κι' ἐμὲ ὅπου
(πηγαίνεις
στὸ πλάνι σου νὰ πολεμῶ, στὸν ἴσκιο σου
(ν' ἀδειάζω.
Γιὰ ντύσε με στὰ τσάμικα, βάλε μ' ἀντρί-
(κια ροῦχα.
—Κεῖ ποὺ πηγαίνω, λυγερή, κορίτσια δὲν
(πηγαίνουν.
Ἐκεῖ 'ναι λύκωνε φωλιὲς καὶ συντυχιὰ
(θεριῶνε...»

★

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ τῶν γυναικῶν, ποὺ βρέθηκαν κλεισμένες στὸ πολιορκημένο Μεσολόγγι, ἦταν ἀφάνταστος. Πήγαιναν στοὺς προμαχῶνες μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς πατέρες τους κι' ἐνῶ ἔπεφταν οἱ σφαῖρες, προσπαθοῦσαν νὰ φράξουν μὲ στρώματα καὶ μὲ σανίδια τὰ ρήγματα, ποὺ ἄνοιγαν στὰ τείχη οἱ ὀβίδες τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ μοιραία ἡμέρα κι' οἱ πολιορκούμενοι πείσθηκαν, ὅτι δὲ μποροῦν νὰ κρατηθοῦν, θέλησαν, πρὶν πάρουν τελειωτικὴ ἀπόφασι, νὰ μάθουν καὶ τὴ γνώμη τοῦ ἐπισκόπου Ρωγῶν, καθὼς καὶ τῶν γυναικῶν. Κι' ὅταν ρώτησαν τὶς γυναῖκες ἂν προτιμοῦν τὸ θάνατο ἀπὸ τὴ σκλαβιά, ὅλες μαζὶ ἀπάντησαν:

— Τὸ θάνατο! Τὸ θάνατο!...

Κι' ὅταν ὕστερα ζήτησαν ἀπ' τὸ δεσπότη νὰ τὶς μεταλάβη, ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε:

— Μετάληψι ἔχετε τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν!...

★

Η ΣΥΖΥΓΟΣ τοῦ ἐνδόξου καὶ ἡρωϊκοῦ πυρπολητῆ Κανάρη, ἡ ἀγαθὴ καὶ καλόκαρδη Δεσποινοῦ, συμπονοῦσε τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες συμπατριῶτες της καὶ ἀγωνιστὲς καὶ συχνά, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Κωνσταντῆ της, ἔστελνε «μπιλλιετάκια» στοὺς ὑπουργούς, ζητῶντας τους νὰ διορίσουν διαφόρους φίλους της.

Νά ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα αὐτὰ σημειώματα τῆς καλόψυχης Δεσποινοῦς:

«Πρὸς τὸν κ. Χ. Ζαμπρακάκην, ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, κλπ.

»Κύριε Χ. Ζαμπρακάκη,

»Παρακαλεῖσθε παρ' ἐμοῦ καὶ παρὰ τοῦ συζύγου μου νὰ διορίσετε τὸν ἐπιφέροντα τὸ παρὸν Δ. Α. Δγιοματάρην εἰς τὸ ἀτμοκίνητον ὁ «Καρχαρίας» ἀντὶ τοῦ Κων. Σκανδάλη καὶ θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε τὰ μέγιστα, ἂν τελειώσετε τὸν διορισμὸν τοῦτον σήμερον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Μαΐου 1864

»Διὰ τὴν ἀγράμματον Δεσποινοῦν
Κωνστ. Κανάρη
Ἰωάννης Χ. Ἀλεξανδρῆς».

τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

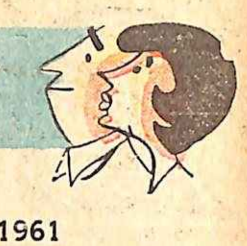

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 23—29 Μαρτίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Θὰ ἐργαστῆτε αὐτὲς τὶς μέρες μὲ τόλμη καὶ θάρρος καὶ θ' ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Δὲ θὰ διστάσετε νὰ πάρετε σοβαρὲς ἀποφάσεις καὶ θὰ ὁδηγῆστε τὶς προσπάθειές σας στὴν ἐπιτυχία σὲ διάστημα ρεκόρ.	★ Ὑποψίες καὶ ζήλεια θὰ σᾶς βασανίσουν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Κι' ὅμως πρέπει νὰ διώξετε τὶς μαῦρες ἰδέες, γιατὶ δὲ συμβαίνει τίποτα ἀπ' ὅσα νομίζετε. ★ Μὴ ἀφίνετε τὸ χρῆμα νὰ σᾶς κυβερνᾶ.	★ Δραστηριότης καὶ κόπωσι δὲ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία, ὅσο οἱ καταχρήσεις στὶς ὁποῖες σᾶς ὠθεῖ ἡ Ἀφροδίτη, ποὺ ἀσκεῖ ἐπάνω σας μεγάλη ἐπιρροὴ καὶ αὐξάνει τὸν ἐρωτισμὸ σὲ σημεῖο ἐπικίνδυνο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Θὰ παρουσιαστοῦν οἰκονομικὲς δυσχέρειες οἱ ὁποῖες ὅμως δὲ θ' ἀνακόψουν τὴ δραστηριότητά σας καὶ δὲ θὰ σᾶς ἀποθαρρύνουν. ★ Προσέξετε πολὺ τὰ νέα πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ συνεργαστῆτε. ★ Συγκεντρῶστε πληροφορίες.	★ Οἱ οἰκονομικὲς δυσχέρειες ἔχουν δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴν ἁρμονικὴ συμβίωσι τῶν παντρεμένων. ★ Προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ μὴ τὸ πληγώσετε μὲ σκληρὰ λόγια. ★ Μὴ θελήσετε νὰ ἐκδικηθῆτε.	★ Λαιμὸς καὶ βρόγχοι εἶναι κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὰ πιὸ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ. ★ Τὰ νεφρὰ ἐπίσης ἀπειλοῦνται ἀπὸ κάποιο ἐρεθισμό. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ πίνετε ἄφθονο γάλα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Θὰ ἔχετε πολὺ καλὲς ἰδέες καὶ αὐτὸ θὰ ἔχη εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι στὴν ἐργασία σας. ★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ πραγματοποιήσετε πολλὰ σχέδιά σας. ★ Ἀποφύγετε τὴ φλυαρία.	★ Ὁ Ἑρμῆς ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὶς φιλικὲς ἰδίως σχέσεις καὶ σᾶς βοηθεῖ ν' αὐξήσετε τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν σας, συναντῶντας νέα ἐνδιαφέροντα πρόσωπα. ★ Στὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ παρουσιάζονται νέες ἀνωμαλίες.	★ Ἀποφύγετε τὰ ξενύχτια καὶ αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου. Γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ συστήματος, σᾶς χρειάζεται ἄφθονος καὶ ἤρεμος ὕπνος. ★ Προσοχὴ στὰ πόδια. Ἀπειλοῦνται ἀπὸ κάποιο ἀτύχημα. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Θὰ συμβῆ κάτι, ποὺ θὰ ἐπαναφέρη τὴν αἰσιοδοξία καὶ θὰ σᾶς κάνη νὰ ἔχετε καὶ πάλι ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας καὶ στὶς ἱκανότητές σας. Πρόσωπο, ποὺ ἔδειχνε φιλικὲς διαθέσεις, ἀλλάζει ξαφνικὰ στάσι.	★ Ἐπιμένετε σὲ κάποιο ζήτημα, ξέροντας πὼς κατὰ βάθος ἔχετε ἄδικο. Ἂν δὲ σταματήσετε ὅμως ἐγκαίρως τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ παιγνίδι, ὁ ἐγωϊσμός σας θὰ πληγωθῆ βαθυὰ καὶ θὰ δοκιμάστε δυσάρεστες ἐκπλήξεις.	★ Ἀνωμαλίες τοῦ πεπτικοῦ συστήματος θὰ σᾶς χαλάσουν τὸ κέφι. Οἱ ἐνοχλήσεις τοῦ στομάχου ὀφείλονται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα σὲ νευρικὰ αἴτια. ★ Ὅλα θὰ ἐξαφανιστοῦν ἂν κάνετε λίγη δίαιτα. ★ Τὸ 9 φέρνει ἀτυχία.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Κάθε σας ἐνέργεια ἀπαιτεῖ προσοχὴ καὶ μελέτη, γιατὶ οἱ ἀστρικὲς ἐπιρροὲς εἶναι μᾶλλον δυσμενεῖς. ★ Στὴν ἐργασία ἀρρυθμία καὶ ἀπώλεια πολυτίμου χρόνου θὰ σᾶς ἔβλαπταν πολύ. ★ Προσοχὴ στὸ μέτρημα χρημάτων.	★ Θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ σοβαρὸ δίλημμα. Δυὸ πρόσωπα μὲ ἐντελῶς διαφορετικό, σχεδὸν ἀντίθετο χαρακτῆρα, σᾶς ἑλκύουν ἐξ ἴσου. ★ Ἀποκάλυψι μυστικοῦ θὰ σᾶς βάλη σὲ δύσκολη θέσι. ★ Σᾶς συκοφαντοῦν.	★ Τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο στὸν τομέα τῆς ὑγείας. ★ Τὰ ἄστρα προκαλοῦν ἕνα αἴσθημα κοπώσεως καὶ σᾶς ὠθοῦν στὴν ὀκνηρία. ★ Περιορίστε τὸ κάπνισμα καὶ ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη. ★ Τυχερὸ τὸ 12.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἂν βρεθῆτε σὲ δύσκολη θέσι, μὴ διστάσετε νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλὴ προσώπου μὲ πεῖρα, στὸ ὁποῖο ξέρετε ὅτι μπορεῖτε συγχρόνως νὰ ἔχετε κι' ἐμπιστοσύνη. ★ Ἐμπόδιο, ποὺ δύσκολα θὰ ὑπερπηδῆστε.	★ Τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα θὰ σᾶς ἀπασχολήσουν πολὺ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Θέλετε νὰ ἐπιβάλετε τὶς δικές σας ἀπόψεις, εἶναι ὅμως μᾶλλον ἀπίθανο νὰ τὸ ἐπιτύχετε. ★ Ὑπερβολικὸς ἐγωϊσμὸς θὰ σᾶς βλάψη.	★ Ὁ Ἄρης αὐξάνει τὴν ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν κι' ἔτσι ἡ ὑγεία δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. ★ Τὸ στομάχι ἀπαιτεῖ νὰ τρῶτε σὲ ὡρισμένες ὧρες καὶ μὲ μέτρο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἔγνοιες οἰκονομικῆς φύσεως θὰ σᾶς ἀπασχολήσουν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Θὰ δυσκολευτῆτε νὰ ἐκπληρῶστε τὶς ὑποχρεώσεις σας καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς στενοχωρήση. ★ Θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ κάνετε κάτι παρὰ τὴ θέλησί σας.	★ Ἔγνοιες, ἀνησυχίες καὶ μελαγχολία εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς περιόδου αὐτῆς. Ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ μὴ ἀφῆστε τὰ γεγονότα νὰ σᾶς ὠθήσουν στὴν ἀποθάρρυνσι. ★ Τὸ γέλιο εἶναι γιὰ σᾶς ἕνα πολύτιμο ὅπλο.	★ Ἂν οἱ ἐνοχλήσεις στὰ νεφρὰ συνεχίζονται, παρὰ τὶς προφυλάξεις καὶ μιὰ σχετικὴ δίαιτα, συμβουλευθῆτε ἕνα γιατρό. ★ Οἱ γυναῖκες ἀπειλοῦνται ἀπὸ ἀνωμαλίες στὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα. ★ Τυχερὸ τὸ 1.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θὰ συμβοῦν γεγονότα, ποὺ θὰ ἐπηρεάσουν αἰσθητὰ τὸ μέλλον σας ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς. Προσέξετε τὴν ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία, γιατὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ ἐξαρτηθῆ μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία. ★ Τυχερὴ ἡ Δευτέρα 27.	★ Δὲ θὰ δυσκολευτῆτε καθόλου νὰ πείσετε τοὺς ἄλλους νὰ συμφωνήσουν μαζί σας καὶ νὰ υἱοθετήσουν τὶς ἀπόψεις σας. ★ Μὴ ἐνοχλῆτε ἀγαπημένο πρόσωπο μὲ ἀνόητες ἐρωτήσεις, ποὺ προκαλοῦν οἱ ἀβάσιμες ὑποψίες σας.	★ Ἡ καλὴ κατάστασι τῆς ὑγείας σᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα χωρὶς νὰ νοιώσετε καμμιὰ κόπωσι. ★ Χρειάζεται μόνο μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο, ἰδίως ἂν ὁδηγῆτε αὐτοκίνητο. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Προσπάθειες καὶ ἐνέργειες τοῦ προσφάτου παρελθόντος ἀρχίζουν ν' ἀποδίδουν καρπούς. Βλέπετε ἔτσι πὼς ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ αἰσιοδοξία σας ἦσαν ἀπόλυτα δικαιολογημένες. ★ Μὴ ἀναλάβετε πολὺ μεγάλες ὑποχρεώσεις.	★ Θὰ παρουσιαστῆ ἕνας νέος σοβαρὸς πειρασμός, στὸν ὁποῖο δύσκολα θ' ἀντισταθῆτε. ★ Οἱ παντρεμένοι ἔχουν συμφέρο νὰ διατηρήσουν καὶ νὰ δημιουργήσουν γύρω τους μιὰ ἀτμόσφαιρα εὐθυμίας καὶ ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης.	★ Τὸ συκώτι παρουσιάζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεγάλη εὐαισθησία. Πρέπει γι' αὐτὸ ν' ἀποφύγετε τὰ τηγανιτὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη. Γενικὰ πρέπει νὰ προσέξετε τὴν τροφή σας καὶ νὰ μὴ τρῶτε πολύ, ἰδίως τὰ βράδυα.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Καλύτερα ν' ἀποφύγετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴ λῆψι σοβαρῶν ἀποφάσεων. Ἐνεργῶντας μὲ ἐπιφύλαξι καὶ φρόνησι θὰ θριαμβεύσετε καὶ μὲ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους ἀντιπάλους. ★ Ἕνας προβιβασμὸς φαίνεται μᾶλλον σίγουρος.	★ Ἀφροδίτη καὶ Κρόνος δημιουργοῦν δυσμενεῖς συνθῆκες καὶ καθυστεροῦν τὴν πραγματοποίησι κάποιου σχεδίου σας. ★ Ἡ ἀπάντησι σὲ γράμμα ἢ σὲ ἐρώτημά σας δὲ θὰ εἶναι αὐτή, ποὺ περιμένετε. ★ Ἀποφύγετε τὴ βία.	★ Γιὰ σᾶς τὸ καλύτερο φάρμακο εἶναι ὁ ἄφθονος καὶ ἤρεμος ὕπνος. Μὴ ἀναλάβετε, λοιπόν, καμμιὰ ὑποχρέωσι, ποὺ θὰ σᾶς ἀνάγκαζε νὰ μειώσετε τὶς ὧρες ὕπνου. ★ Μόλυνσι ἀπειλεῖ τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Μὴ ἀφήσετε νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν πρόσωπα, ποὺ φθονοῦν τὶς ἐπιτυχίες σας καὶ προσπαθοῦν νὰ σᾶς κάνουν ν' ἀλλάξετε ἀποφάσεις. ★ Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐπιμονὴ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντά σας κι' ἐξασφαλίζουν λαμπρὲς νίκες.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο παρουσιάζονται κάπως περίπλοκες. Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς πληγώση μὲ τὰ λόγια του ἢ μὲ κάποια ἄτοπη ἐνέργειά του. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ κάνετε μιὰ νέα ἐνδιαφέρουσα κατάκτησι.	★ Προσέξετε πολὺ κατὰ τὶς μετακινήσεις σας, γιατὶ μιὰ πτῶσι θὰ εἶχε δυσάρεστες καὶ ὀδυνηρὲς συνέπειες, γιὰ τὰ κάτω ἄκρα σας. ★ Ἡ καρδιὰ ἀπαιτεῖ ν' ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Τὸ μπλὲ σᾶς κολακεύει.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Μὴ ἀποκαλύπτετε οὔτε τὰ σχέδιά σας, οὔτε τὶς ἔγνοιες, οὔτε τὶς ἀποτυχίες σας. Ὑπάρχουν πρόσωπα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ συγκεντρώσουν πληροφορίες, γιὰ νὰ σᾶς βλάψουν. ★ Τὴν Τρίτη 28 κίνδυνος νὰ διαπράξετε σοβαρὸ σφάλμα.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ὠθοῦν στὴ μελαγχολία. Τὰ γεγονότα δὲν εἶναι καθόλου δυσάρεστα, τίποτα ὅμως δὲ σᾶς ἱκανοποιεῖ. Περιορίστε τὶς ἀπαιτήσεις σας καὶ κάνετε λίγη ὑπομονή. ★ Ἀποφύγετε συστηματικὰ τὶς ζωηρὲς συζητήσεις.	★ Ὁ κίνδυνος ἐντερικῶν διαταραχῶν αὐξάνει. Αὐξήσετε τὶς προφυλάξεις καὶ ἀποφύγετε νὰ παίρνετε φάρμακα, χωρὶς νὰ συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας. ★ Ἐπιδιώξετε τὴ συντροφιὰ προσώπων, ποὺ ἀγαποῦν τὴν εὐθυμία. ★ Τυχερὸ τὸ 11.

ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ

στὶς κομμώσεις καὶ στὸ μακιγιάζ

ΤΙ ΛΑΝΣΑΡΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΟΙΚΟΙ

ΤΟ μακιγιὰζ ἔχει ὑποταχθῆ στὴ νέα μόδα, ποὺ θέλει τὴ γυναίκα μὲ πολὺ κοντὰ μαλλιά.

Ὁ προσωπολόγος Φερνὰν Ὠμποὺ ἔχει ὀνομάσει τὸ νέο χτένισμα καὶ τὸ μακιγιάζ, ποὺ δημιούργησε «ἀλὰ Παριζιέν». Νὰ μὲ λίγα λόγια τὸ χτένισμα: Μικρὸ κεφάλι κοντὰ μαλλιά, τσουλούφια στὰ μάγουλα καὶ στὸ μέτωπο. Ἀπὸ τὸ αὐτὶ μένει ἀνοιχτὸ μόνο τὸ κάτω μέρος (ὁ λοβὸς) ὁ αὐχένας ἐλεύθερος. Τὰ μαλλιὰ εἶνε ζωντανά, ἁπαλὰ καὶ πλαισιώνουν τὸ πρόσωπο τονίζοντας τὴ θηλυκότητα. Τίποτε σκληρὸ ἢ ξηρό. Κάτω ἀπὸ μιὰ φαινομενικὴ ἁπλότητα καὶ ἕνα θεληματικὸ ἀπογύμνωμα ἡ τεχνικὴ προσθέτει ἀκόμη «φυσικὸ» στὸ φυσικό. Μιὰ περμανὰντ τοῦ Φερνὰν Ὠμποὺ δίνει στὰ μαλλιὰ ἕνα ἁπαλὸ κυματισμό, ποὺ τὰ ἀνδρικὰ μάτια μὲ κόπο εἶχαν στερηθῆ.

Τὰ χρώματα τῆς νέας κομμώσεως προσανατολίζονται στὰ ξανθά, γεμάτα φῶς, ἢ στὰ ζεστὰ χρώματα μὲ μεταλλικὲς ἀνταύγειες.

★

Ἡ πρωτοτυπία τοῦ μακιγιὰζ «ἀλὰ Παριζιὲν» ἔγκειται στὸ νέο σχέδιο ματιοῦ: τὸ μάτι «κοῦ ντὲ φούντρ», ποὺ ἀντικατέστησε τὸ «μάτι τῆς ἐλαφίνας». Γίνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Κάνουμε γύρω-γύρω στὸ μάτι καὶ σύρριζα στὶς ἄνω καὶ κάτω βλεφαρίδες μιὰ γραμμὴ ἀρκετὰ πλατειὰ καὶ κανονική, ποὺ δὲν ἀλλάζει καθόλου τὴ φυσικὴ φόρμα του. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ ἐπεκτείνεται πάνω στὰ βλέφαρα μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς πινέλου καὶ μ' ἕνα φτιασίδι στὸ χρῶμα τῆς ἴριδος τοῦ ματιοῦ. Ἡ ματιά του θὰ εἶναι ἀβάσταχτη, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος ὁ δημιουργός του.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ὠχρό, ἀπὸ τὸ πὰλ φίλντισι ὣς τὸ φίλντισι ποὺ πλησιάζει τὸ κεχριμπάρι. Τὸ στόμα θὰ ἔχη σταθερὰ σχεδιασμένο τὸ ἄνω χεῖλος, ἐνῶ τὸ κάτω θὰ σχηματίζη μ' ἐλαφρὲς πινελιὲς ἁπαλὴ καμπύλη.

Ἡ Ἔλενα Ρουμπινστάϊν λέει ὅτι οἱ ὡραῖες Παριζιάνες δὲ θὰ εἶναι ἀναπόφευκτα ξανθὲς ὅπως οἱ Βενετσιάνες, οἱ σύγχρονες τοῦ Τισιανοῦ, οὔτε θἄχουν σγουρὰ πάνω στὸ μέτωπο. Θἄχουν ὅμως ἐκεῖνο τὸ ἀριστοκρατικὸ ὕφος σ' ὅλη τους τὴν ἐμφάνισι οἱ μοντέρνες δημιουργίες. Θὰ φαίνωνται σὰν νὰ κινοῦνται «μέσα σὲ μιὰ σκόνη ἀπὸ χρυσάφι».

Καπνὸς ἀπὸ... χρυσάφι, σκορπισμένος σὲ τρέμουσες ἀνταύγειες στὸ πρόσωπο καὶ στὰ μαλλιά, ἀφίνει ἀνέπαφη τὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου. Τὸ δέρμα, λεπτομερειακὰ στολισμένο, διατηρεῖ, ἢ ξαναβρίσκει τὴ φυσικὴ λάμψι του. Καὶ τὸ «Κοβερφλουὶντ» μὲ τὴν ἀσύγκριτη ἁπαλότητα, ἐλαφράδα καὶ λάμψι του δίνει στὴν ἐπιδερμίδα λίγο ἀπὸ τὸ χρυσὸ τρεμούλιασμα μιᾶς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου.

Τὸ μακιγιὰζ «Χρυσὸς καπνὸς» τῆς Ἔλενας Ρουμπινστάϊν.

Σ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ὅπου ἔρχονται σ' ἀντίθεσι τὸ φυσικὸ μὲ τὸ ἀσυνήθιστο, τὰ καλοφτιαγμένα χείλη σκεπάζονται μὲ χρυσό. Τὸ κάτω χεῖλος εἶναι ἀδιόρατα ὑπογραμμισμένο καὶ οἱ γωνίες λεπταίνουν στὴν ἄκρη. Τὸ βλέφαρο ἀντίθετα εἶναι μεγαλωμένο καὶ πλατειὰ χρωματισμένο. Τὸ μάτι ὑπογραμμίζεται μὲ τὸ πινέλλο μὲ μιὰ γραμμὴ πράσινη, μπλὲ ἢ «πάρμ», τραβιέται πρὸς τοὺς κροτάφους καὶ μακραίνει μὲ λίγο «eye shadow» ἐλαφρὰ ἀσορτὶ καὶ παγιετάρεται μὲ χρυσό. Τὸ φρύδι πουδράρεται καὶ βουρτσίζεται. Καὶ τὰ ματόκλαδα γυρίζουν πρὸς τὰ ἐπάνω, ἁπαλύνουν καὶ μακραίνουν.

★

Στὸ πεῖσμα τῆς μόδας, ποὺ εἶναι συχνὰ ὑπερβολική, ἡ Ἰσαβέλλα Λανκρεῦ λανσάρει πάντα κομμώσεις καὶ μακιγιάζ, ποὺ ἀναδεικνύουν τὴ θηλυκότητα.

Θέλει νὰ δώση στὴ γυναίκα μιὰ κομψότητα ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τολμηρὰ στοιχεῖα καὶ προτείνει τὴ γραμμὴ «Φάστ».

Οἱ κομμώσεις τῆς ἡμέρας ἔχουν ὄγκο μικρό, μὲ κοντὰ μαλλιά. Οἱ βραδυνὲς εἶναι ἀσυμμετρικές. Τὰ μαλλιὰ βουρτσίζονται, ἰσιώνονται, τραβιοῦνται στὴ μιὰ μεριὰ τοῦ κεφαλιοῦ σχηματίζοντας ἕλικα.

Οἱ τόνοι αὐτῶν τῶν κομμώσεων εἶναι ξανθοὶ καὶ πυρρόξανθοι, ἀπὸ τὸ σιταρένιο ὣς τὸ μπὲζ — χρυσωπό, φουντουκί, ἀνοιχτὸ κίτρινο ξανθοκόκκινο—βιολέ, μακασάρ.

Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ μακιγιὰζ «Φάστ» εἶνε τὰ ἀκόλουθα: Τὰ μάτια μὲ βλέφαρα πλατειὰ σκιασμένα μὲ λαμπερὰ φτιασίδια, τραβιῶνται πρὸς τοὺς κροτάφους μὲ μιὰ γραμμὴ στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὰ ματόκλαδα. Τὰ φρύδια λεπτὰ σχεδιασμένα μὲ μικρὴ καμπύλη ἀκολουθοῦν σχεδὸν τὴ φυσικὴ γραμμή τους. Τὸ στόμα μικρὸ καὶ σαρκῶδες μὲ περίγραμμα τέλεια σχεδιασμένο. Τὸ βράδυ ὑπογραμμίζεται μὲ πιὸ σκοῦρο κόκκινο κραγιόν, ἀκόμη καὶ μὲ γκρί. Καὶ γυαλίζεται μὲ λίγο φτιασίδι ποὺ χρησιμοποιοῦν στὰ βλέφαρα. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μπὲζ—χρυσωπό. Τὸ φὸν ντὲ τὲν ἀσορτὶ μὲ τὴν πούδρα.

Περιγράψαμε τρεῖς ἀπὸ τὶς πιὸ ἀντιπροσωπευτικὲς τάσεις τῆς νέας μόδας στὸ χτένισμα καὶ στὸ μακιγιάζ. Μὲ τὶς γνώσεις αὐτὲς καὶ τὸ προσωπικὸ γοῦστο μας θὰ καταφέρουμε νὰ εἴμαστε τῆς μόδας χωρὶς νὰ ξεφεύγουμε ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερο τύπο μας.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Αἰσθητικὸς

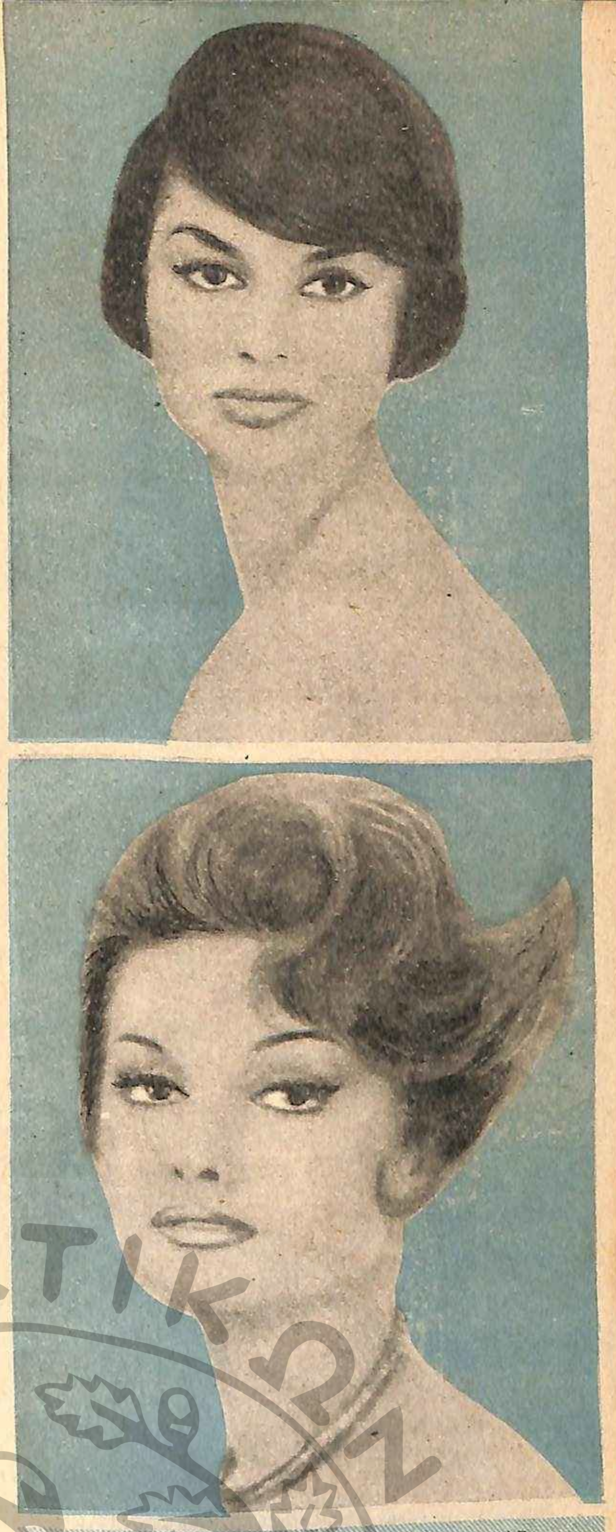

Ἐπάνω: «Ὤντρεϋ» χτένισμα καὶ μακιγιὰζ τοῦ Φερνὰν Ὠμποὺ στὴ γραμμὴ «ἀ λὰ Παριζιέν». Κάτω: Χτένισμα καὶ μακιγιὰζ τῆς Ἰσαβέλας Λανκρεῦζ: Μαλλιὰ κοντά, κόμμωσι ἀσυμμετρική, στόμα σαρκῶδες.

Η ΤΑΜΙΑΣ ΠΟΥ ΕΚΛΕΒΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ

Γιὰ νὰ σκορπάη χρήματα σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα

ΟΙ διαβάτες, ποὺ περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν «Ἐθνικὴ Τράπεζα» τοῦ Σέλντον, στὴν ἀμερικάνικη πολιτεία τῆς Ἀϊόβα, εἶδαν μιὰ μέρα τῆς περασμένης ἑβδομάδας μιὰ μεγάλη ταμπέλλα, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Κλειστὴ λόγῳ ἀνωμαλιῶν». Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ φάνηκε σ' ὅλους παράξενο, γιατὶ ἡ Τράπεζα αὐτὴ φημιζόταν σὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γερὲς καὶ καλύτερα ὠργανωμένες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Κι' ὡστόσο, ἡ ἀναγγελία αὐτὴ ἦταν σωστή.

Οἱ ἀνωμαλίες σὲ μιὰ Τράπεζα σημαίνουν κλοπές, καταχρήσεις καὶ τὰ παρόμοια. Καί, πραγματικά, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κλοπή, ποὺ ξεπερνοῦσε τὰ δυὸ ἑκατομμύρια δολλάρια. Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ εἶχε ὑπεξαιρέσει σιγὰ-σιγὰ ἡ ἑξηκοντοῦτις ταμίας καὶ μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου Μπάρνις Ἰέρσον Γκρέϊγκερ, ἡλικίας σήμερα 83 χρόνων.

Ἀλλὰ μὴ βιαστῆτε νὰ καταδικάσετε τὴν Μπάρνις. Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν τὰ σπατάλησε σὲ διασκεδάσεις, ἀπίθανες, ἄλλωστε, στὴν ἡλικία της, οὔτε σὲ ταξίδια. Ἡ Μπάρνις ζοῦσε λιτότατα κι' εἶχε μάλιστα σημαντικὰ περισσεύματα ἀπὸ τὸν ἀρκετὰ σεβαστὸ μισθό, ποὺ ἔπαιρνε. Ἀλλ' ἡ μανία της ἦταν νὰ βοηθάη τοὺς ἄλλους. Ἔκλεβε, λοιπόν, τὴν Τράπεζα καὶ σκόρπιζε χρήματα σὲ νοσοκομεῖα, φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα κλπ. Εἶχε δημιουργήσει ἐπίσης ὑποτροφίες καὶ βοηθοῦσε φτωχοὺς νέους καὶ νέες νὰ σπουδάσουν σὲ ἀνώτερες σχολές.

Μιὰ ἄλλη της ἀδυναμία ἦταν νὰ βοηθάη ἐκείνους, ποὺ ἡ Τράπεζα ἀπέρριπτε τὶς αἰτήσεις τους, γιὰ νὰ τοὺς χορηγηθῆ δάνειο ἢ νὰ τοὺς γίνη κάποια εὐκολία. Σημείωνε τὰ ὀνόματά τους, καὶ κατόπιν τοὺς καλοῦσε κρυφὰ καὶ τοὺς ἔδινε τὰ χρήματα, ποὺ τοὺς χρειάζονταν. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔληγαν τὰ γραμμάτιά τους καὶ δὲν εἶχαν νὰ τὰ πληρώσουν.

Γι' αὐτό, μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ κατάχρησι κι' ἡ σύλληψι τῆς Μπάρνις, χιλιάδες ἄνθρωποι συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν εἰσαγγελία, ζητῶντας τὴν ἀπελευθέρωσί της.

Ἡ Μπάρνις ἀφέθηκε προσωρινῶς ἐλεύθερη, μὲ ἐγγύησι ποὺ πλήρωσαν διάφοροι εὐεργετηθέντες ἀπ' αὐτήν. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι τὴν ἐναντίον της μήνυσι τὴν ὑπέβαλε ὁ πατέρας της, ποὺ δὲ θέλει ν' ἀκούση λέξι γιὰ ἐπιείκεια.

— Εἶμαι τραπεζίτης κι' ὄχι πατέρας, εἶπε.

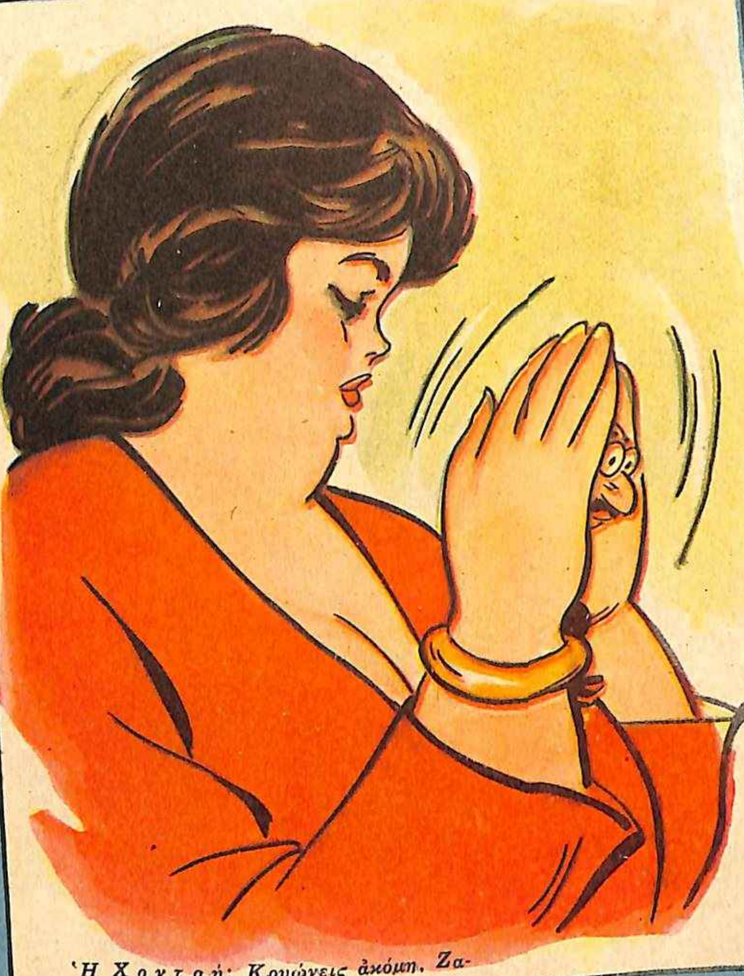

Ἡ Χοντρή: Κρυώνεις ἀκόμη, Ζαχαρία;

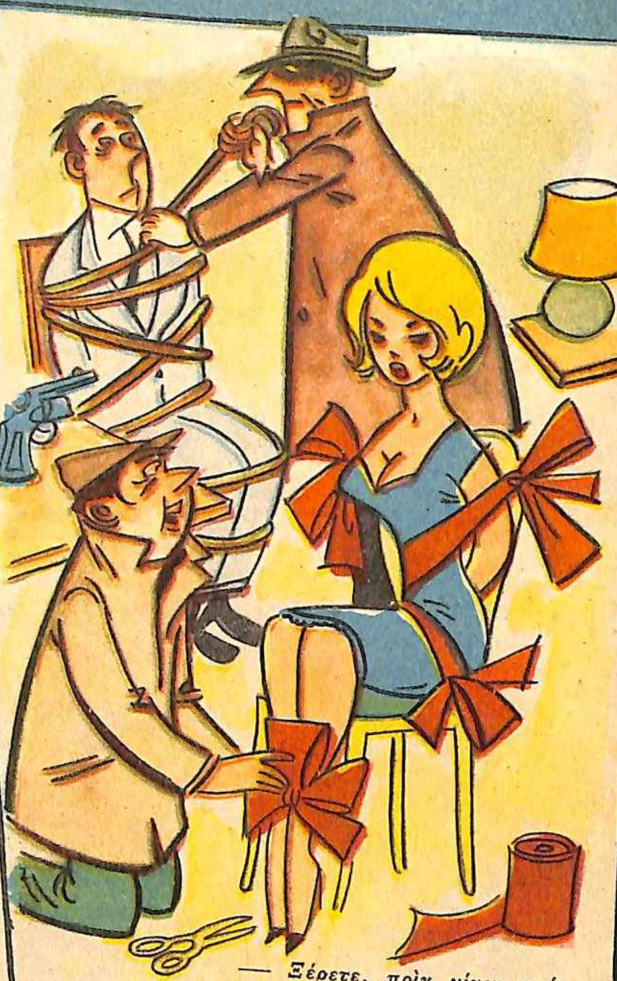

— Ξέρετε, πρὶν γίνω γκάγκστερ, ἐργαζόμουν σὲ ζαχαροπλαστεῖο!...

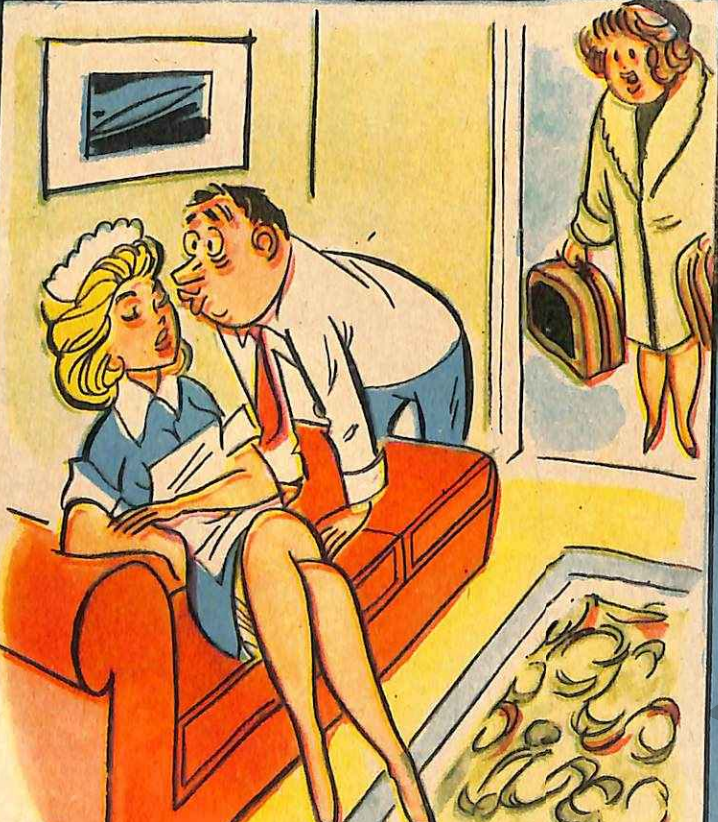

— Κωστάκη, ἔχασα τὸ τραῖνο...

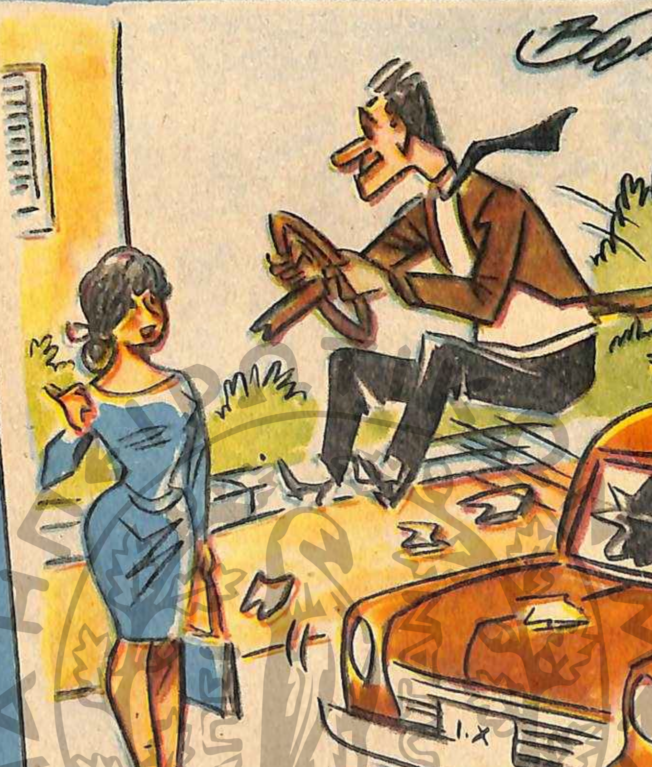

Ὠτὸ - στόπ!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ «ΠΡΩ-Ι-Α» Α. Ε.